

Trấn Hồn

鎮魂

@_Mus_180619

TRẦN HỒN

Priest

Huyền Huyền, Đàm Mỹ

Thể loại: Đàm mỹ, hiện đại, linh dị thần quái, mỹ công tuần thụ, cường cường, 1×1, HE

Edit: Duy Lam

Không ai biết trong thành phố ẩn giấu một tổ chức gọi là “Cục Điều Tra Đặc Biệt”. Tổ chức này chuyên điều tra những vụ án mà người sống không tìm ra manh mối. Cục trưởng Triệu Vân Lan cũng không phải một con người đơn giản, từ khi y kế thừa Trần Hồn lệnh đến nay chấp pháp công bằng, hai đạo âm dương nhất loạt phong sinh thủy khởi. Khi tiếp nhận vụ án giết người trong trường học, Triệu Vân Lan bị thầy giáo bình tĩnh lạnh lùng Thẩm Ngụy hấp dẫn, chính là thái độ của Thẩm Ngụy với Triệu Vân Lan lại thoát nóng thoát lạnh.... Đề tài truyện mới mẻ độc đáo, lấy đô thị linh dị thần quái làm mạch chính, vợ cả thần tiên ma quái vào một đường. Quá trình điều tra phá án không những có mỹ nhân xà, hòa thượng rởm cùng một con mèo mập màu đen biết nói chuyện, còn có cả nhân loại thuần khiết ngốc manh Quách Trường Thành, cho nên chinh thể thần yêu ma quái không đến nỗi quá khủng bố. Tác giả hành văn lão luyện, lạnh lẽo âm trầm đan xen hài hước thoải mái.

Mục lục

Chương 1: Số 4 đường quang minh

Chương 2: Luân hồi quĩ (1)

Chương 3: Luân hồi quĩ (2)

Chương 4: Luân hồi quĩ (3)

Chương 5: Luân hồi quĩ (4)

Chương 6: Luân hồi quĩ (5)

Chương 7: Luân hồi quĩ (6)

Chương 8: Luân hồi quĩ (7)

Chương 9: Luân hồi quĩ (8)

Chương 10: Luân hồi quĩ (9)

Chương 11: Luân hồi quĩ (10)

Chương 12: Luân hồi quĩ (11)

Chương 13: Luân hồi quĩ (12)

Chương 14: Luân hồi quĩ (13)

Chương 15: Luân hồi quĩ (14)

Chương 16: Luân hồi quĩ (15)

Chương 17: Luân hồi quĩ (16)

Chương 18: Luân hồi quĩ (17)

Chương 19: Luân hồi quĩ (18)

Chương 20: Luân hồi quĩ (19)

Chương 21: Sơn hà trùy (1)

Chương 22: Sơn hà trùy (2)

Chương 23: Sơn hà trùy (3)

Chương 24: Sơn hà trùy (4)

Chương 25: Sơn hà trùy

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64

Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107: Pn1

Chương 108: Pn2

Chương 109: Pn3

Chương 110: Pn4

Chương 1: Số 4 đường quang minh

15 tháng 7 âm lịch, trời chưa chuyển sáng.

Cú lớn cú nhỏ đều đã chui vào tổ, cho dù là đường lớn của Long Thành thì lúc này cũng đã bắt đầu trở nên trống trải, chỉ có vài tiếng côn trùng rờ rạc rúc lên trong bụi cỏ, khi có khi không, đột ngột thảng hoặc.

2h30 sáng, sương sớm giăng giăng, không khí bắt đầu ẩm ướt.

Vừa ẩm thấp, vừa dính dấp.

Không biết có phải vì gió thổi hay không, trong các xó xỉnh giống như có bóng dáng vật gì lúc ẩn lúc hiện, người đi trên đường luôn cảm thấy có cặp mắt ai đó đang chăm chăm rình rập chính mình.

Chính trong khoảng thời gian này, Quách Trường Thành cầm giấy thông báo của cậu đi tới số 4 đường Quang Minh.

Quách Trường Thành cậu mất cha mẹ từ khi còn nhỏ, diện mạo bình bình, tính tình lằm lì lại nhút nhát, trời sinh là kẻ có khiếu ăn bám, may là cô dì chú bác nhà cậu đối đãi không tệ, vẫn thay phiên trông nom chăm sóc tới tận khi cậu tốt nghiệp đại học.

Đáng tiếc bản thân Quách Trường Thành hoàn toàn không có chí tiến thủ, gian nan trắc trở kết thúc con đường đại học với thành tích tầm tầm, thanh niên trai tráng lớn lên to đầu mà gặp người lạ thì ngay cả rắm cũng đánh không được.

Cho nên Quách Trường Thành rất không phụ sự kì vọng của mọi người mà không tìm được việc làm, sau khi tốt nghiệp xong, liền vô công rồi nghề ru rú trong nhà hơn nửa năm.

Sau đó, ông cậu ruột trong nhà được điều tới Bộ công an, không thể cứ giương mắt nhìn như thế được, đành phải lợi dụng quan hệ nhờ vả tứ tung, kiếm cho thằng cháu lớn bùn nhão không trát nổi tường này một chân việc vặt, tốt xấu để cho cậu có tí việc mà làm.

Quách Trường Thành vốn tưởng rằng, cuộc sống sau này của cậu chỉ là ngày ngày mặc cảnh phục, đến cơ quan pha một ấm nước chè, vừa xem hồ sơ vừa tranh thủ chơi domino, sáng chín giờ tới chiều năm giờ về...cho đến khi cậu nhận được tờ “Thông báo tuyển dụng” kì quái kia.

Lúc vừa nhận đến tay, Quách Trường Thành còn tưởng người ta gửi lộn chỗ, nhưng lại thấy trên tờ giấy kia ghi vừa đo vừa rõ:

“Đồng chí Quách Trường Thành

Chúc mừng ngài đã được chúng tôi tuyển dụng. Ở đây, ngài được hưởng đãi ngộ của công vụ viên quốc gia với tiền lương và phúc lợi cao hơn hẳn công nhân viên chức các ngành khác, đồng thời mang trọng trách vì dân phục vụ. Hy vọng sau khi ngài tiếp nhận cương vị công tác mới sẽ tận tâm làm việc, kiên quyết phấn đấu, phục tùng lãnh đạo tổ chức, đoàn kết thân thiện với đồng sự, chung sức cống hiến vì bình yên của xã hội, vì hưng thịnh của đất nước.

Đúng 2h30 sáng ngày 31/8 (tức 15 tháng 7 âm lịch), mời ngài mang theo chứng minh nhân dân và thông báo này tới báo danh (Phòng nhân sự và hậu cần, tầng 1, số 4, đường Quang Minh). Bây giờ, xin thay mặt toàn thể nhân viên công tác hoan nghênh ngài trở thành

chiến hữu tốt, đồng chí tốt.

Bộ Công an nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa

Cục Điều Tra Đặc Biệt

Ngày X, tháng X, năm X”

Theo lý mà nói, khi thấy cái thời gian báo danh kì quặc như kia thì người bình thường sẽ cho là ghi nhầm, ít nhất trước tiên phải gọi một cuộc điện thoại xác nhận một chút xem thế nào đã. Nhưng mà Quách Trường Thành bị chướng ngại xã giao, nửa năm ở lì trong nhà còn phát sinh thêm cái bệnh sợ điện thoại vô cùng nghiêm trọng. Chỉ cần tưởng tượng đến việc phải gọi điện cho người ta, cậu chàng đã bị áp lực tâm lý đến không ngủ được.

Cứ thế, cậu trốn tránh đến tận đêm ba mươi tháng tám, một cuộc điện thoại cũng không dám gọi.

Bởi vậy, Quách Trường Thành nghĩ ra một chủ ý tự cho là vẹn cả đôi đường _____ cậu quyết định liều mạng không ngủ một phút nào, 2h30 sáng tự mình đi một chuyến, nếu không có ai, thì ra tiệm McDonald's gần đó đánh một giấc, 2h30 chiều lại chạy tới tiếp, dù sao thì hai cái mốc thời gian này kiểu gì chả có một cái đúng.

Giờ này, tàu điện ngầm đã nghỉ rồi, Quách Trường Thành phải tự lái xe tới, mất một hồi trắc trở mới tìm được địa điểm với sự trợ giúp của thiết bị chỉ đường.

Số4 đường Quang Minh không ở mặt đường mà là một tòa nhà vô cùng bí mật, Quách Trường Thành đứng ở cửa đánh giá cẩn thận nửa ngày, dùng đèn màn hình di động tìm được một cái biển nhỏ lấp dưới tán lá thường xuân chằng chịt mới nhìn thấy số nhà.

Chỉ thấy tảng đá phía dưới biển số nhà khắc một hàng chữ nhỏ “Cục Điều Tra Đặc Biệt”, dưới nữa còn có ký hiệu của Bộ Công an.

Trong khu nhà cây cối um tùm, ngoài cửa là chỗ đậu xe, bên trong trồng một trảng cây hòe cành lá sum sê gần như thành một cánh rừng nhỏ, chỉ chừa ra một con đường be bé, đi xuyên qua đó cậu mới nhìn thấy một phòng thường trực nhỏ và một dãy phòng làm việc.

Trong phòng thường trực vẫn còn sáng đèn, nhìn qua cửa sổ, Quách Trường Thành thấy một bóng người mặc chế phục, trên đầu đội mũ kê pi, trong tay cầm một tờ báo, thi thoảng lại lật một trang.

Quách Trường Thành chưa kịp tự hỏi vì sao đến thời điểm này mà nhân viên trong phòng thường trực vẫn còn chưa tan tầm, cậu hít sâu một hơi, lòng bàn tay ướt rượt mồ hôi.

“Tôi tới để báo danh, đây là giấy thông báo_____Tôi tới để báo danh, đây là giấy thông báo_____Tôi tới để báo danh, đây là giấy thông báo...” Quách Trường Thành đứng tại chỗ, lẩm bà lẩm bẩm như niệm bài khóa mang một câu lời thoại nói đi nói lại đến cả chục lần, rốt cuộc kiên trì đi tới, ngay khi đối phương chưa ngẩng đầu lên đã tuôn một tràng như đọc di ngôn, “Tôi ...tôi tới để thông báo, đây là giấy báo danh...”

Ông chú trung niên đang xem báo trong phòng thường trực nghi ngờ hỏi lại, “Hả?”

Xong đời, có thể mà cũng nói nhầm được, Quách Trường Thành khóc không ra nước mắt, khuôn mặt nghẹn thành một củ khoai tím cục bự.

Cũng may đối phương mới nhìn qua giấy thông báo trong tay cậu thì đã hiểu rõ, nhiệt tình nói, “A...A! Cậu chính là đồng chí mới tới năm nay sao? Xung hô thế nào hả? À...tôi thấy rồi, Tiểu Quách! Chúng tôi ở đây đã lâu lắm không có người mới rồi, thế nào, nơi này có khó tìm không?”

Quách Trường Thành thở phào một hơi, cậu thích nhất chính là loại người nhiệt tình như này, chỉ cần đối phương vừa mở miệng đã như bắt đài huyền thiên không ngừng, thì cậu chỉ cần gật gật lắc lắc là được rồi, không phải huy động ngôn ngữ quá nhiều.

“Ngày đầu tiên báo danh nhỉ? Tôi nói với cậu nha, cậu rất may mắn đó, vừa hay tối nay sếp tổng của chúng ta cũng ở đây, trước tiên tôi đưa cậu đi làm quen một cái.”

Quách Trường Thành vừa nghe xong câu này thì tóc gáy dựng ngược hết cả lên_____may mắn thì chả thấy đâu, cậu chỉ thấy trên đầu mình có khi đã lặng lẽ bốc lên một tầng khí hôi rồi.

Quách Trường Thành không có tiền đồ, sợ nhất chính là loại nhân vật có địa vị hoặc là người có tính cách cường thế, từ lúc bé tí thấy giáo viên thì bị chuột rút, gặp hiệu trưởng thì vòng xa tám trượng, rõ ràng là dân lành, nhưng hết lần này đến lần khác thấy chú cảnh sát đứng đường trong ngày Quốc khánh thì phản ứng cứ y như chuột thấy mèo, khiến cho người ta ai cũng dùng ánh mắt hoài nghi mà lờm cậu.

Gặp sếp tổng? Thà bắt cậu đi gặp quý còn hơn!

Đúng lúc này, cửa tòa nhà bị đẩy ra từ bên trong, một người đàn ông trẻ tuổi từ đó sải bước đi ra.

Người này trong miệng ngậm thuốc lá, hai tay đút túi quần, vóc

người cao gầy, bờ vai cân đối, mày đậm, mắt sâu, mũi cao, vô cùng anh tuấn, nhưng sắc mặt lại rất âm trầm.

Y nhíu đôi mày, chân đi như gió, ngôn ngữ cơ thể biểu đạt đầy đủ ý tứ, “Đừng cản đường làm vướng chân, rút hết qua bên cho ông”. Quách Trường Thành không may đối diện đôi mắt của y, lập tức bị ánh mắt xinh đẹp mà lạnh lùng kia dọa cho một phát hết hồn, cậu có một loại trực giác kì lạ_____anh đẹp trai này tính tình có vẻ không tốt nha.

Nhưng mà khi anh đẹp trai nhìn thấy người đứng trước cửa, bước chân đột nhiên dừng lại, sau một khắc, nét mặt biến chuyển một cách thần kì từ sấm rền chớp giạt thành ngay mây tạnh trời quang, lại còn vô cùng tự nhiên nở một nụ cười thân thiện, không cho con nhà người ta có nổi một tí giảm xóc.

Y vừa cười lên một cái, hai bên má hiện ra lúm đồng tiền nhân nhật, khóe miệng ngậm thuốc khế nhếch, đôi mắt cong cong, có vẻ lưu manh_____nhưng là loại lưu manh đúng tầm, bình dị mà lại gần gũi.

“Không phải chứ, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, lại đây, nhóc, làm quen chút đi, vị này chính là lão đại nhà chúng ta.” Quách Trường Thành bị ông chú phòng thường trực từ phía sau đẩy cho một cái, lão đảo tiến về phía trước nửa bước, trong đầu trống rỗng nghe người đằng sau lớn giọng nói, “Sếp Triệu, chúng ta có người mới này.”

Sếp Triệu nhiệt tình đưa tay ra với cậu, “Xin chào xin chào, nhiệt liệt hoan nghênh.”

Quách Trường Thành bán thân bất toại đem lòng bàn tay ứa đầy mồ hôi chùi chùi vào mép quần mấy cái, sau đó mắt sạch mặt mũi đưa nhằm tay, thiếu chút nữa bắt lấy mu bàn tay của thủ trưởng tương

lai, lại nhanh chóng co quắp rụt về như bị điện giật, một loạt động tác có thể nói là “nhanh như điện xẹt”, “vò đầu bứt tai”, dưới nách và sau lưng áo sơ mi cộc ướt đầm mồ hôi, từ từ tạo trên lưng cậu một cái bản đồ thế giới.

Sếp Triệu vô cùng khắc chế duy trì nụ cười, không muốn làm khó cậu, rất tự nhiên đưa tay, như không có chuyện gì xảy ra mà vỗ vai Quách Trường Thành, thân thiện mở lời, “Đừng khẩn trương, các đồng chí làm việc ở đây đều rất thân mật đoàn kết. Vốn hôm nay là ngày đầu tiên cậu tới, tôi phải mang cậu đi giới thiệu một chút, nhưng mà cậu cũng thấy đó, ngày hôm nay tương đối đặc thù, chúng tôi thực sự là bận tối tăm mặt mũi, nhất thời chưa quan tâm được cậu, nghìn vạn lần đừng để bụng, qua đợt này tôi sẽ làm chủ, tổ chức cho cậu một buổi tiệc ra mắt. Ôi cậu xem, đã hơn nửa đêm rồi...bằng không thể này đi, để lão Ngô đưa cậu đi gặp Uông Chủy___quản lý hậu cần của chúng ta, bảo cô ấy cấp cho cậu thủ tục cần thiết đã, sau đó cậu cứ về nghỉ ngơi trước, sáng sớm ngày mai lại tới báo danh có được không?”

Quách Trường Thành nhanh chóng gật đầu.

Mặc kệ vị sếp Triệu này vừa rồi lòng như lửa đốt vội vã thế nào, bây giờ đứng thẳng nói chuyện hết như nói trong sáng thứ hai chào cờ đầu tuần, tốc độ không hoảng không vội, ngữ khí không nhanh không chậm, không mang đến cảm giác nhiệt tình thái quá nhưng cũng không làm người ta cảm thấy lạnh lùng.

“Xin lỗi, tôi bây giờ có việc gấp, phải đi trước đã, sau nếu có gì cần thì cứ trực tiếp tìm tôi, không phải ngại ngần gì cả, sau này mọi người là người một nhà rồi, hôm nay đi một chuyến vất vả nha.” Sếp Triệu lại cười cười xin lỗi với Quách Trường Thành, sau đó nói lời tạm biệt với lão Ngô, rồi mới vội vàng đi tiếp.

Lão Ngô đại khái là fan cuồng của sếp Triệu, cho dù chỉ nghe có mấy câu chả liên quan gì tới mình cũng đủ lấp đầy một bụng vui vẻ, một bên đưa Quách Trường Thành vào khu làm việc, một bên lái nhai không ngừng, “Sếp Triệu nhà chúng ta nha, tuổi còn trẻ, có bản lĩnh, tính tình lại tốt, đối nhân xử thế chưa bao giờ lên mặt tự kiêu...”

Quách Trường Thành vẫn chưa lấy lại được thần trí sau cuộc gặp gỡ lãnh đạo khủng bố vừa nãy, tinh thần vừa an ổn lại được một tí, nghe xong lại thấy có chút không yên.

Cũng vì cậu không dám nhìn thẳng vào người ta, cho nên không hề để ý tới, gương mặt của vị Ngô tiên sinh đang dẫn đường này dưới ánh đèn trắng toát như tường vôi, môi đỏ màu máu tươi, khoe miệng luôn kéo rộng tới mang tai, mà khi mở ra khép vào, có thể thấy trong đó không hề có đầu lưỡi.

Khu làm việc người đến kẻ đi, có vẻ nhộn nhịp lạ thường.

Cho đến lúc này, Quách Trường Thành dù có trí độn cũng nhận ra sự khác thường. Theo lý thuyết, nếu thật sự có chuyện khẩn yếu thì nửa đêm tăng ca cũng là bình thường thôi, nhưng nhất thiết phải kéo theo cả thường trực cả hậu cần cả vân vân vũ vũ cùng tăng ca một thể luôn sao?

Đại khái là nhìn thấy mặt cậu mang theo nghi hoặc, lão Ngô bên cạnh liền ân cần giải thích, “Tiểu Quách cậu đừng có hiểu lầm, tương lai cậu đại đa số đi làm ca sáng, chỉ cần không phải án lớn thì chúng ta rất ít khi tăng ca nửa đêm, nhưng bây giờ không phải đang tháng bảysao? Hàng năm mấy ngày này đều bận không kể ngày đêm như vậy đó, nhưng mà cũng không hại gì, tiền làm thêm giờ cao gấp ba lần lương chính, lại còn được tăng tiền thưởng tháng nữa.”

Quách Trường Thành càng thêm hồ đồ rồi, cái gì gọi là “mấy ngày

này đều bận không kể ngày đêm”? Lẽ nào phần tử tội phạm nguy hiểm mỗi năm đều họp giao lưu tổng kết hả?

Lại còn tính theo Âm lịch?

Nhưng mà cậu sợ mình có vẻ quá ngu ngốc, không dám mặt dày mở miệng hỏi, chỉ biết mơ hồ gật đầu, “Vâng.”

Lão Ngô nói tiếp, “Tôi đây lúc nào cũng chỉ trực đêm, ban ngày làm ở phòng thường trực là một đồng chí khác, phỏng chừng sau này cậu ít có cơ hội gặp tôi rồi, aiii, tôi rất muốn ở chung với thanh niên các cậu đó _____ cậu là vừa tốt nghiệp sao? Học trường nào, học hành thế nào vậy?”

Quách Trường Thành tạm thời vứt bỏ nghi ngờ của cậu, xấu hổ báo ra cái bằng của mình, cuối cùng bổ sung một câu nhỏ như muối kê, “Tôi học không tốt lắm đâu.”

“Ai nha, đâu có! Cậu thế mà là học đại học nha!”, Lão Ngô khoát khoát tay, “Tôi rất thích thanh niên có học thức, bởi vì mình không được như vậy, khi tôi còn bé nhà nghèo lắm, lúc bảy tám tuổi gì đó học lén của một tiên sinh, mấy năm sau tiên sinh đi nơi khác kiếm tiền đồ. Nhiều năm như vậy, học được mấy chữ cũng trả hết lại cho tiên sinh rồi, chữ nghĩa nhận không xong, chỉ có thể miễn cưỡng xem hiểu báo chí mà thôi.”

Cái gì á? Học lén?

Quách Trường Thành lại một lần nữa nghe không hiểu, nhưng cậu vẫn như cũ sợ lộ bản chất ngu ngốc, không dám không biết xấu hổ hỏi ra.

Lúc này, Lão Ngô vui vẻ nói, “A, chúng ta tới rồi.”

Quách Trường Thành vừa nhấc mắt, liền thấy trên cửa phòng đề bốn chữ lớn : Nhân Sự Hậu Cần, nền trắng chữ đỏ, đỏ đến không ổn, không ổn ở đâu thì, cậu cũng không nói rõ được, nhưng mà nhìn bốn chữ kia thật lâu, sẽ đột nhiên bừng tỉnh_____ đó là màu của máu khô_____màu gỉ sắt!

Lão Ngô ở bên cạnh gõ gõ cửa mấy cái, “Tiểu Uông có đây không? Tôi đưa người mới tới nhậm chức, cô vất vả một chút, làm thủ tục cho cậu ấy nha?”

Yên lặng chốc lát, bên trong truyền đến một giọng nữ cực nhẹ, “Được, lại đây.”

Giọng nói kia dường như rất xa, lại dường như quanh quẩn ngay bên tai, Quách Trường Thành nghe được theo bản năng run rẩy một chút, sau gáy chợt lạnh.

Lão Ngô lại hồn nhiên không để ý mà nói liên miên, “Thật là không phải quá Tiểu Quách, vất vả cậu nửa đêm phải chạy tới đây, nhưng cũng không có cách nào khác, Tiểu Uông nhà chúng ta cũng giống như tôi, chỉ có thể trực đêm thôi, chúng tôi ở đây cũng đều phải làm thủ tục nhậm chức vào giờ này cả đấy...”

Chờ một chút...

Cái gì gọi là...chỉ có thể trực đêm chứ?

Sau lưng Quách Trường Thành bỗng nhiên toát ra một tầng mồ hôi lạnh, cậu lấy hết dũng khí, nơm nớp lo sợ vội vã nhìn lướt qua nhân viên trong phòng một cái, lập tức cả người lạnh toát.

Một cái liếc nhìn này, cậu tinh tường nhìn thấy, một người mặc chế

phục chân không chạm đất bay qua bên cạnh mình.

Kẻ này...kẻ này kẻ này kẻ này không có chân!

Cánh cửa trước mặt “cạch” một tiếng mở ra, bản lề phát ra tiếng ken két khe khẽ, một cô gái trẻ tuổi xuất hiện trước ngưỡng cửa, dùng loại thanh âm mờ ảo làm người khác nổi da gà nói, “Giấy thông báo và thẻ căn cước đều mang tới cả chứ?”

Không khí âm u lạnh lẽo theo cánh cửa vừa mở mạnh mẽ xông ra ngoài, trái tim bé nhỏ của Quách Trường Thành đập bùm bùm trong ***g ngực, giống như muốn vọt ra ngoài, cậu ý thức được, lúc này nếu như giả bộ câm điếc, nói không chừng chính mình sẽ trở thành ngu thật luôn.

Cậu nín thở, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt phiêu qua chiếc quần trắng tinh không nhiễm một hạt bụi, sau đó rơi xuống cần cổ của cô ta...

Một giây đồng hồ sau đó, cổ họng Quách Trường Thành phát ra âm thanh “khanh khách” như bị ai bóp chặt, cậu há miệng, ngay cả tiếng hét chói tai cũng không thốt nổi thành lời, mắt trừng lớn như sắp rụng ra, kinh hoàng rút về phía sau một bước, chân tay lạnh ngắt chết lạng tưởng chừng như không thuộc về cậu nữa.

Cậu thấy...cậu thấy trên cổ cô gái có một vòng “chỉ đỏ”! Không phải đồ trang sức, mà là sát sao gắn chặt vào da thịt...Đầu và cổ cô ta được vá với nhau bằng đường may tinh tế!

Một bàn tay lạnh lẽo khoát lên vai cậu, giọng nói của lão Ngô truyền tới bên tai, “Này, Tiểu Quách cậu làm sao vậy?”

Quách Trường Thành thốt nhiên quay đầu lại, đối diện với một khuôn

mặt trắng như giấy và cái miệng đỏ như chậ máu kéo đến tận mang tai.

Vừa nãy còn nghĩ gặp lãnh đạo còn không bằng bắt đi gặp quý, bây giờ quả nhiên gặp báo ứng rồi, hiển nhiên luôn, một đêm này Quách Trường Thành thu hoạch không tồi_____Cậu không chỉ gặp lãnh đạo, mà còn thấy cả quý.

Vì vậy đứng hình hai giây, Quách Trường Thành liền không hét nổi một tiếng, cứ như vậy ngất xỉu.

Cậu thẳng tắp ngã vật xuống___đúng vậy, bởi vì không muốn tỏ ra quá ngu ngốc, nên còn bỏ qua luôn khâu trợn trắng mắt.

Cậu hai quả nhiên tìm được cho cậu một công việc...thật là tốt quá đi mà.

Chương 2: Luân hồi quý (1)

Ngọn đèn mờ ảo hoàn toàn không chiếu sáng nổi bóng đêm đen đặc, cô gái trẻ chuệnh choạng bước đi trên con đường vì lâu năm không tu sửa mà lồi lõm gập ghềnh, bỗng nhiên, chân cô vấp phải thứ gì đó, cả người nặng nề ngã quỵ trên mặt đất.

Đêm hè oi bức như cái ***g hấp, Lý Thiến kịch liệt thở hổn hển, ngón tay xương gầy gắt gao nắm lấy mép áo của mình.

Cô nghe thấy tim mình đập loạn, và tiếng bước chân ai đó đang tới gần.

Chỉ có giày vải đế mềm kiểu cũ mới có thể phát ra cái loại âm thanh “sàn sạt” đó, nghe cho kĩ, bước chân người kia kéo dài, từng chút từng chút lê trên mặt đường, hình như đi đứng không tiện.

Lý Thiến vụt quay đầu lại, nhưng ngoại trừ mấy con thiêu thân nháy loạn dưới đèn đường, sau lưng cô không có bất cứ cái gì.

Cô có dung mạo thanh tú, vốn là một cô gái đẹp, nhưng giờ phút này tóc tai bù xù, tóc mai bị mồ hôi thấm ướt dính chặt hai bên mặt, đôi môi và sắc mặt tái nhợt như nhau, cho dù đẹp mấy thì nhìn cũng chỉ có mức độ mà thôi.

Chậm rãi, cô lộ ra một biểu tình cổ quái, như là cười nhạo lại như là oán độc, trong giọng nói trợn lẩn một nỗi kinh hoàng không nói rõ.

“Đừng có quẩn lấy ta...” Cô đứng dậy, nghiêng răng nói, “Ta có thể thoát khỏi ngươi một lần, thì có thể thoát được lần nữa.”

Tiếng bước chân ngừng lại.

Lý Thiến xắn cao tay áo, trên cánh tay trắng nõn nổi lên một tầng da gà, giữa màn đêm mùa hạ oi nồng, dường như có thứ gì đó không nhìn thấy được làm cho cô lạnh lẽo.

Cô nhặt một viên gạch từ dưới đất lên, tiếng bước chân kia dường như từ bốn phương tám hướng vây quanh cô, thế nhưng trước sau cô vẫn không thấy gì hết.

Không nhìn thấy bất cứ cái gì, mới là điều đáng sợ nhất.

Lý Thiến hét lên, cầm viên gạch cuồng loạn đập túi bụi vào không khí.

Viên gạch trong tay ngày càng nặng, đất cát chà sát lòng bàn tay đau đớn, cô kiệt sức, trước mắt biến thành màu đen. Cô cúi người xuống, hai tay chống lên đầu gối cong gập, thở gấp từng hồi, ánh mắt trong lúc vô ý rơi xuống mặt đất.

Sau đó, con người Lý Thiến bỗng nhiên mạnh mẽ co rút lại, cả người run rẩy kịch liệt, viên gạch từ trên tay rơi xuống đập trúng ngón chân lộ ra ngoài chiếc xăng đan nhưng dường như cô không hề có cảm giác. Cô khó khăn lùi về sau mấy bước, đầu gối đột nhiên mềm nhũn, ngã ngời trên đất.

Cái bóng...là cái bóng!

Đèn đường ở ngay trước mặt cô, khoảng đất có ánh sáng dưới ngọn đèn, tại sao có thể hiện lên một cái bóng rõ ràng như thế?!

Nó giống như là một chậu mực loang lổ trên nền đất, không rõ đã ở đó “nhìn” cô bao lâu.

Lý Thiến tê liệt trên mặt đất, cái bóng kia cũng đứng lại.

Không phải người thật ư? Người thật sao có thể sợ hãi cái bóng?

Cô tựa hồ nghe thấy một tiếng cười bén nhọn.

— — — — —

Hừng đông, chưa tới năm giờ, điện thoại trên tủ đầu giường réo lên inh ỏi như gọi hồn.

Triệu Vân Lan tăng ca cả đêm, về đến nhà quần áo chưa kịp cởi đã lăn ngay lên giường, nằm còn chưa ấm chỗ thì bị gọi dậy.

Y mặt không biểu tình mở mắt ra, mí mắt nặng nề vẽ hai quầng thâm đen cực kì rõ ràng, ánh mắt gần như thâm thù đại hận lờm trờn nhà một hồi, ba giây đồng hồ sau mới dùng phương thức xác chết vùng dậy ngồi lên, khó khăn tập trung lại đầu óc như tương hồ, đưa tay cầm lấy di động ở đầu giường.

Phòng của Triệu Vân Lan có loại bừa bộn làm cho con người ta phải khắc cốt minh tâm, nói nó là ổ chó, đến chó cũng phải kháng nghị.

Quần áo quăng đầy giường đầy đất, không biết là định mặc hay là định giặt, trên cái giường đôi chất đống đủ loại đồ đạc linh tinh, có phần vượt qua cả tưởng tượng của người thường____chăn đơn bít tất máy tính xách tay tạm không tính đến, kính râm ô ửng miễn cưỡng có thể lý giải được, nhưng mà giấy má lớn nhỏ với hộp con dấu làm người ta vô cùng khó hiểu____mấy thứ này lộn xộn rối tinh rối mù thành một đống, khó khăn lắm mới chừa ra được một khoảng bé tí hìn cho y chui vào, cái khoảng đó phỏng chừng là y đào ra trước khi nằm xuống cũng nên.

Vẻ mặt Triệu Vân Lan rất thối như thể chỉ một giây sau sẽ chửi ầm lên, nhưng khi y nhắc máy, ngoại trừ thanh âm có chút khàn khàn ra thì giọng nói lại rất bình thường, hiển nhiên là đã quá quen với chuyện này, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Giọng nói của Uông Chủy từ trong loa truyền tới, đơn giản rõ ràng tóm tắt vụ việc, “Chết người.”

“Lúc nào?”

“Đêm qua, rạng sáng nay nhận được báo án.”

“Địa điểm?”

“Đường Đại Học”

“À...”, Triệu Vân Lan biểu tình hung ác xoa xoa mặt mình một chút, “Trước tiên để lão Sở tới xem đi.”

“Sở Thứ Chi đi Tương Tây công tác rồi”

“Lâm Tĩnh đâu?”

“Bị Địa Phủ mượn dùng.”

“Phắc, vậy Chúc Hồng...Được rồi Chúc Hồng không cần nói, hôm qua trăng tròn, cô ấy xin nghỉ rồi, ở đó còn có ai?”

“Tôi”, Uông Chủy nói, “Nhưng mà mặt trời sắp lên, tôi tan tầm bây giờ đây. Ngoài ra còn có Đại Khánh với thực tập sinh mới đến Quách Trường Thành.”

Triệu Vân Lan ngáp một cái, hữu khí vô lực nói, “Cô bảo Đại Khánh cùng thực tập sinh đi đi, cho đũa nhóc đó cơ hội rèn luyện.”

“Thực tập sinh Quách Trường Thành hiện tại cũng không tới đó được, ” Ông Chủ bình thản nói, “Đêm qua tới báo danh, bị dọa ngất, có thể là ngất xong ngủ luôn, giờ vẫn chưa dậy.”

“...” Triệu Vân Lan hỏi, “Bị cái gì dọa ngất?”

“Tôi và lão Ngô”, Ông Chủ rất có nề nếp báo lại, cuối cùng tổng kết lại, “Tôi đã sớm nói với anh rồi, tìm một tiệm quan tài áo liệm chuyên nghiệp làm cho tôi với lão Ngô một cái thân thể hẳn hoi đi, Chúc Hồng tay chân vụng về, chấp vá xong đều để lộ hết ra ngoài, chỉ thấy giống người giấy hàng mã, chả giống con người gì cả.”

Triệu Vân Lan ngây người bên giường một lúc lâu, rốt cuộc thờ dài, “Tôi trực tiếp ra mặt không hợp trình tự, sợ là sẽ dọa người ta... Nhưng cũng không có cách nào khác, thôi được rồi, sau này tôi sẽ chú ý một chút, cô bảo Đại Khánh chờ tôi.”

Y treo điện thoại, dùng ba phút cấp tốc chải đầu rửa mặt xong xuôi, liền phi như bay tới đường Đại Học.

Đi qua khúc ngoặt, Triệu Vân Lan vừa mới giảm tốc độ, một cái bóng đen đã từ trên trời giáng xuống, chỉ thấy một động vật hình cầu giống một quả lựu đạn “Ầm” một tiếng như núi thét biển gào đâm vào mui xe, may mà vẫn chưa khoét lên trên đó một cái động.

Triệu Vân Lan nhanh chóng dừng lại, thò đầu ra cửa sổ, đau lòng đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Cái này gọi là xe cơ động, không phải là chậu hứng mèo! Lão ngài không thể kiềm chế một chút hả?!”

Mui xe phía trước có một con mèo toàn thân đen tuyền ngồi rất ngay

ngắn, nó có một cái cổ nhìn vô cùng uyển chuyển, ngự trên cái cổ đó là một quả bóng lông với cái mặt hình đĩa, thân mình tròn xoay, mới nhìn y hệt anh em họ hàng của Garfield từ Châu Phi tới.

Chỉ thấy nó gập chân sau lại, cố gắng hóp bụng, bấy giờ mới vượt qua muôn vằn khó khăn gian khổ mà mang hai chân trước ngắn hơn cái bụng bự đặt được xuống duỗi thẳng ra, duy trì một cái tư thế ngồi vô cùng đoan trang so với một con mèo.

Mèo mập mặt đĩa nhìn quanh trái phải, phát hiện gần đó không người, vì thế rung râu chậm rãi mở miệng, phát ra giọng đàn ông trầm thấp, “Đừng vô nghĩa, mau xuống xe___ người không người thấy mùi gì sao?”

Trong không khí quả thật có mùi tanh tươi không thể tả được, có thể so sánh với vũ khí sinh hóa luôn. Triệu Vân Lan đỗ xe ở ven đường, leo xuống, đưa tay bịt mũi, cau mày hỏi con mèo, “Thối như vậy, người đánh rắm hả?”

Mèo đen bự khinh thường không thèm để ý, lấy khí thế lôi đình vạn quân nhảy từ mui xe xuống, chống cái mông béo núc ních về phía y, phách khí trác lậu đi về phía trước theo tiêu chuẩn trên sàn catwalk.

Đường cái trước mặt đã đậu mấy xe cảnh sát, nhân viên công tác đang kéo hàng tuyến ở đầu một con hẻm.

Triệu Vân Lan sờ soạng nửa ngày mới lôi được từ trong túi ra một cái Thẻ chứng minh công tác. Cảnh sát trẻ canh giữ hàng tuyến sắc mặt tái xanh đưa lưng về phía hiện trường vụ án, sau khi nhận Chứng minh công tác chỉ nhìn lướt qua một cái rồi ném lại vào tay Triệu Vân Lan, tiếp đó nhin không được chạy ra xa xa dựa tường ói mửa.

Triệu Vân Lan vò qua vò lại cái đầu tổ quạ heo xông chó chạy của y, vô cùng kinh ngạc thốt lên, “Tấm ảnh ngọc ngà của ta cứ nhiên làm người ta phát buồn nôn?”

Mèo đen vẫn đi trước y mấy bước, thấy y vẫn đứng một chỗ lẳng nhẳng mấy lời vô ích, nhịn không được quay lại xù lông gào lên với y một tràng “meo meo”

“Rồi rồi rồi, chính sự_____ai nha ông phắc, cái mùi này đúng là giết người trong mười bước mà.” Triệu Vân Lan khom lưng chui qua hoàng tuyến vào trong.

Y vừa mới xuất hiện, bên trong đã có người ra đón, dùng khăn giấy che mũi, ồm ồm hỏi, “Là đồng chí của Cục Điều Tra Đặc Biệt sao?”

Trong ngành công an, mọi người đều biết, có một ban bộ thần bí gọi là “Cục Điều Tra Đặc Biệt”.

Ngành của bọn họ cấp bậc tuyệt đối không thấp, nhưng không ai biết những người này cụ thể là làm cái gì, chỉ có một quy luật như vậy____phàm là người của Cục Điều Tra Đặc Biệt tới, đều là do cấp trên trực tiếp điều động, không một ai có quyền kháng nghị.

Nhưng nếu người của họ không đến, muốn mời cũng chẳng biết đi đâu mà mời.

Bọn họ thuộc hệ thống ngành công an, nhưng có khi lại rất độc lập với ngành công an, tổ chức rất nghiêm mật, trình tự phá án hoàn toàn bí mật, mà truyền thông cũng không xơ múi được gì, bình thường đến bóng người của Cục Điều Tra Đặc Biệt cũng tìm không thấy, còn nói gì đến theo dõi phỏng vấn nọ kia.

Cũng không một ai biết trình tự phá án của họ là như thế nào, nói

chung vụ án giao cho nơi đó, giống như giao vào một cái hòm đen, công khai với bên ngoài chỉ có một cái báo cáo kết án mờ mịt sương mù.

Có đôi khi...những nhân viên công tác trong Cục Điều Tra Đặc Biệt thậm chí còn thần bí hơn cả huyền án.

Báo cáo kết án của bọn họ rất tường tận, nguyên nhân gây án, quá trình, kết quả, thân phận kẻ tình nghi, tình huống bắt người thậm chí cả quá trình vây bắt, tất cả đều nói rõ ràng, logic nghiêm cẩn, cách thức phân minh, tuyệt đối tìm không ra nửa điểm sơ sót.

Duy chỉ có một điểm đáng ngờ, đó là phạm nhân khi kết án đều phải chết.

Tuy nói bình thường đến tay bọn họ đều là trọng án có tình tiết cực kì ác liệt, kẻ tình nghi hơn phân nửa đều là chết chưa hết tội, nhưng mà...như vậy cũng quá trùng hợp đi.

Lúc này phụ trách tổ chức điều tra ở hiện trường là một lão cảnh sát đã có tuổi, họ Dương, hấn một bên nhiệt tình bắt tay Triệu Vân Lan, một bên cẩn thận tỉ mỉ đánh giá người trước mặt, khách khách khí khí hỏi, “Xưng hô như thế nào ?”

“Tôi họ Triệu, Triệu Vân Lan, ngài gọi tôi Tiểu Triệu là được rồi.”

Lão Dương nghe xong câu này liền lấp bắp kinh hãi, hấn không nghĩ tới người đến cư nhiên lại là đương nhiệm lãnh đạo của Cục Điều Tra Đặc Biệt, chỉ thấy vị sếp Triệu này tuổi chưa đến ba mươi, so với cấp bậc của y mà nói, có hơi trẻ quá, vóc người rất cao, dáng người thon dài, bộ dạng đoan đoan chính chính, thoạt nhìn như người mẫu nam vừa đi ra từ sàn catwalk, chỉ là áo sơ mi nhiều nếp nhăn, bên trên mở liền hai cúc, vạt áo nửa cho trong quần, nửa rơi bên ngoài,

hơn nữa đầu tóc rối như tổ cú, muốn lồi thoi lếch thếch bao nhiêu thì có đủ bấy nhiêu.

Nhưng với người ở nơi đó mà nói, đừng nói là lồi thoi luộm thuộm, cho dù y có cời trần chạy ra ngoài, cấp dưới vẫn cứ phải tán thưởng sếp Triệu dẫn đầu trào lưu thời thượng.

Lão Dương “Ai nha” một tiếng, “Ngài chính là sếp Triệu! Này...này ngài xem mắt mũi của tôi thật là không khéo, thật sự không nghĩ tới lãnh đạo của chúng ta lại tuổi trẻ tài cao như vậy...”

Triệu Vân Lan hiển nhiên đã quá quen với việc này, thuận miệng nói chuyện phiếm vài câu coi như phụ họa.

Lúc này, có “Người” đã hết kiên nhẫn, chỉ nghe “meo ” một tiếng, lão Dương cúi đầu xuống liền thấy một bóng đen lách thế tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xoẹt xoẹt xoẹt hai ba cái túm lấy ống quần Triệu Vân Lan, một đường bám lấy y phục leo lên trên vai y.

Đó là một con mèo đen có đôi mắt ánh sắc xanh biêng biếc. Về lý mà nói, mèo đen xuất hiện ở hiện trường án mạng nghe vô cùng quý dị, cơ mà con mèo “quý dị” này lại phúc hậu thái quá, vừa nhìn thấy nó, chẳng biết tại sao kính sợ cùng hoảng hốt tự động biến thành lo lắng cho cái thân nó kia quá thừa cholesterol.

Lão Dương với nó mắt to trừng mắt nhỏ một hồi:“Đây..... Đây.....”

Triệu Vân Lan xấu hổ xốc lại cái quần xuýt nữa bị con mèo béo kia kéo tụt xuống, cười gượng một tiếng:“Đây là con mèo của chúng tôi, bình thường làm công vụ gì cũng rất tốc độ, thấy hai chúng ta nói chuyện, nó không vừa ý.”

Lão Dương:“.....”

Mèo đen lạch lẻo “meo” một tiếng, cái đuôi to xù không kiên nhẫn ve qua vẩy lại trên vai Triệu Vân Lan, nó kêu ngạo mà ngưỡng cổ nhưng việc này có chút khó khăn, vì cổ nó thật là khó xác định quá.

Triệu Vân Lan hiểu ý, đưa tay tìm một cái thẻ nho nhỏ trên cổ mèo đen, thật vất vả mới tách được nó ra từ trong một đồng lông dày và thịt mỡ, đưa cho lão Dương xem: “Đây là giấy phép đặc chủng của Cục Điều Tra Đặc Biệt, sử dụng giống như Chứng minh công tác của chúng tôi, phê chuẩn nó có thể ra vào bất cứ hiện trường nào, ngài yên tâm đi, mèo già, hiểu chuyện lắm, sẽ không thêm phiền.”

Lão Dương: “.....”

Hắn rốt cục bắt đầu cảm giác việc này có chút vô nghĩa .

Một lát sau, quan lớn Cục trưởng Triệu ôm mèo, bước chân thông thả cùng lão Dương vào hiện trường.

Càng vào bên trong, mùi hôi thối lại càng nồng đậm.

Chỉ thấy nằm trong hẻm nhỏ là một khối nữ thi, cô mặc áo phong in chữ “Long Thành đại học nghêh tân”, đồng tử tan rã trợn lên, tựa như một con búp bê vải rách nát, tứ chi dang thành chữ “đại”, miệng há hốc, phần bụng bị thứ vũ khí nào đó xé toang, mà bên nội tạng bên trong đã biến mất.

Lão Dương lại dùng khăn tay che mũi, mặt mũi nhăn nhúm thoạt nhìn rối tinh rối mù không biết phải làm sao.

Mèo mấp trên vai Triệu Vân Lan “ngao” một tiếng thật dài, nhảy xuống mặt đất, đi quanh thi thể hai vòng, cuối cùng dừng lại tại một vị trí. Nó ngồi ở đó, ngẩng đầu nhìn Triệu Vân Lan, lão luyện như chó

cảnh sát tra ra thuốc phiện.

Triệu Vân Lan đi qua, từ trong túi quần nhẩn nhúm lấy ra một đôi bao tay nhẩn nhúm không kém, sờ sờ xung quanh nơi con mèo đang ngồi, sau đó cẩn thận nâng một cánh tay của thi thể lên.

Lão Dương dài cổ ngóng, hẳn thấy phần đất bị thi thể đè lên có nửa dấu tay bằng máu.

Kia không thể là dấu tay người, bàn tay chỉ nhỏ như của trẻ con, mà ngón tay lại dài đến hơn hai mươi phân là ít, cả một đời làm cảnh sát của lão Dương chưa từng thấy qua cái gì như thế.

Hắn há mồm trợn mắt, thình lình nghe thấy Triệu Vân Lan dùng thanh âm nghiêm túc đứng đắn khó gặp nói:“Từ giờ trở đi, vụ án này sẽ chuyển tới Cục Điều Tra Đặc Biệt, thủ tục liên quan sẽ được hoàn thành trong vòng hai ngày.”

Nói xong, không đợi lão Dương trả lời, Triệu Vân Lan liền chỉ một cái cửa nhỏ cũ kĩ trên bức tường hỏi:“Nó thông tới nơi nào?”

Chương 3: Luân hồi quý (2)

Đó là cửa ngách của Đại học Long Thành.

Đại học Long Thành là một ngôi trường danh tiếng có lịch sử lâu đời.

Chính là sắp tới khai giảng, lẽ ra trong trường phải có không ít người, nhưng cũng như các trường đại học khác, Đại học Long Thành đã sớm chuyển trụ sở chính ra ngoại ô, giáo khu cũ trong nội thành chỉ còn lại một phần nhỏ bộ phận hành chính cộng thêm người của mấy viện nghiên cứu chuyên ngành, bởi vậy học sinh không gặp mấy ai, du khách cũng chỉ thấy vài người.

Triệu Vân Lan ôm mèo đen, đứng trước cửa kí túc xá cả nửa ngày trời, tính toán chờ Quách Trường Thành tới.

Bây giờ y mới phát hiện thực tập sinh mà y gặp gỡ vội vã một lần kia hình như không ngẩng được mặt lên___ Quách Trường Thành đi đường co vai rụt cổ, luôn cúi đầu thật thấp không dám nhìn người, tóc cậu hơi dài, che kín hết cả mắt mũi, hơn nữa thần tình đưa đám, buồn bã ủ rũ, từ xa nhìn lại giống hệt một cây nấm ngã nghiêng trong gió.

Triệu Vân Lan nheo nheo mắt nhìn cậu đi tới, nói với mèo đen trong lòng:“Người đoán Ông Chủ nói gì với cậu ta, sao ta cảm thấy trên mặt đứa nhóc kia hiện lên nỗi niềm bi thiết như con gái nhà lành bị bức bán thân vậy?”

Mèo đen lười biếng ngáp một cái: “Triệu ma ma, người nói quá lời rồi.”

Quách Trường Thành từng bước từng bước lết đến trước mặt Triệu Vân Lan, rất giống một áp trại phu nhân vừa bị cướp lên trên núi, lí nha lí nhí nói: “..... Để em theo anh đến hiện trường ạ.”

Triệu Vân Lan cố ý hỏi: “Ai khiến cậu đến theo tôi đi hiện trường? Tiền điện thoại của chúng ta có nơi trả, cậu có thể nói to lên một tí không?”

Quách Trường Thành run lên cầm cập: “Uông..... Uông..... Uông.....”

Đại Khánh: “Meo meo.”

Triệu Vân Lan bắt đầu mất hứng, nửa đêm hôm trước gặp thoáng qua, y chưa kịp phát hiện ra vị đồng sự mới này đến nói cũng không thành tiếng rõ ràng, vì vậy lời y nói ra mang theo chút hư tình giả ý rất lầy lệ: “Tình huống hiện trường chắc cậu cũng biết đại khái rồi phải không? Đây là kí túc xá nơi nạn nhân ở, cậu theo tôi vào xem đã.”

Triệu Vân Lan nói, đoạn xoay người đi vào kí túc xá, kết quả nửa ngày không nghe thấy tiếng đi theo, vừa quay đầu lại nhìn thấy Quách Trường Thành đang liếc mắt đưa tình với bà dì quản lý kí túc xá diện mạo hung dữ thì không còn biết nói gì nữa.

Y đành phải nén giận rồi nén giận, dẫn lại cơn tam bành không cho phát tác, sau đó vẫy vẫy tay y như gọi cún, “Sao lại cứ đứng ngốc ở cửa thế kia hả, tôi nói qua với người ta rồi, không cần báo cáo nữa, vào luôn đi.”

Những lời này còn chưa nói xong, Quách Trường Thành vừa nghe lập tức phản xạ có điều kiện kéo căng người đứng thẳng ở bậc cửa:

“Báo..... Báo cáo !” Sau đó, cậu lập tức ý thức được chính mình lại vừa làm chuyện ngốc nghếch, cứ thế biến thành một ổ bánh kẹp mặt đỏ tai hồng đứng ở cửa kí túc xá.

Bốn chữ “Vô cùng ngu ngốc” khái quát hết ấn tượng đầu tiên của Cục trưởng Triệu với thực tập sinh mới đến.

Phòng nữ sinh 202, một phòng kí túc xá tiêu chuẩn hai người.

Mèo đen từ trong lòng Triệu Vân Lan nhảy xuống, tỉ mỉ kiểm tra gầm giường, gầm tủ, cuối cùng nhảy tới trên cửa sổ cúi đầu lần lượt đánh hơi, bỗng nhiên, nó xoay người đi, nặng nề hất xì một cái.

Quách Trường Thành tuy rằng ngay đêm đầu tiên đã bị dọa hoảng một phen, nhưng lúc này nhìn kĩ một hồi, cậu phát hiện vị thủ trưởng đẹp trai của mình dưới ánh sáng ban ngày vẫn có bóng, lại to gan nghiên cứu thêm một tí, bộ dáng đối phương rõ ràng là vừa bị ca đêm chà đạp qua, khẳng định y thực sự là con người, bấy giờ mới dám thả lỏng một chút, cun cút theo sát phía sau lão đại.

Chỉ thấy Triệu Vân Lan lấy một hộp thuốc lá từ trong túi ra, thuận thực rút một điếu ngậm vào châm lên, sau đó đi qua vổ vổ mông mèo đen ý bảo nó tránh ra một chút, tiếp theo tới sát cửa sổ, hướng lên trên phà một hơi khói.

Mùi khói thuốc kia cũng không làm người khó chịu, đó là hương bạc hà trộn lẫn vị thảo dược thanh lãnh, cùng với mùi nước hoa như có như không trên người y, làm cho người ta vui vẻ thoải mái___ khó được y đã lôi thôi thành cái dạng này mà vẫn không mất vẻ phong lưu.

Quách Trường Thành nghe Triệu Vân Lan nói: “Nhìn xem.”

Cúi đầu theo lời y, Quách Trường Thành run bắn cả người___cậu thấy trên bệ cửa sổ nguyên bản trống không bây giờ có thêm một dấu ấn..... Là một dấu xương tay người !

Triệu Vân Lan bình tĩnh cúi đầu ngử ngử: “Không có mùi gì cả, không phải lão miêu ngươi thì ngử không ra.”

Mèo đen đã mở miệng: “Không phải nó?”

Quách Trường Thành vụt quay đầu lại, cái gáy kêu đánh khục một cái, cậu ngây ngốc nhìn con mèo biết nói, cảm thấy có một dây thần kinh nào đó vừa tê dại chết lặng.

Triệu Vân Lan ngập trong đám khói mờ ảo, có chút đăm chiêu lắc đầu: “Chỉ sợ không phải, thứ có thể lấy mạng người hẳn là sẽ không có mùi này.”

Y đưa tay mở cửa sổ, ánh mắt vô ý quét qua trên người Quách Trường Thành, thấy sắc mặt cậu thảm đạm, vẻ mặt mê man, rõ ràng là tam quan(1) bị phá vỡ, thần kinh đang thất nơ con bướm, vì thế liền nhin không được muốn lẩn qua lẩn lại cậu một phen, Triệu Vân Lan nói với Quách Trường Thành: “Này nhóc, cậu ra kia xem cho tôi ngoài cửa sổ có cái gì không.”

Quách Trường Thành: “A.....”

“A cái gì mà a, thanh niên trai tráng, linh hoạt lên một chút cho tôi, nhanh!”

Quách Trường Thành nuốt nước miếng “ừng ực”, thăm dò nhìn thoáng qua độ cao của tầng hai một cái, đầu gối liền mất hết lực đỡ, nhưng là muốn cậu quay đầu nói với Triệu Vân Lan ba chữ “Em không dám” hiển nhiên còn thử thách lòng can đảm vốn không thể

khai thông của cậu hơn.

Cuối cùng, thằng nhóc xui xẻo tiến thoái lưỡng nan đành phải mềm nhũn như ốc sên bò ra ban công cửa sổ, ngồi xồm ở đó nửa ngày không dám đứng lên, liều mạng dùng sức bám chặt lấy song cửa, toàn thân chỉ có mỗi cái cổ dám động đậy.

Cậu đem hết toàn lực xoay xoay cái đầu, run run rẩy rẩy đánh giá bốn phía.

Bỗng nhiên, Quách Trường Thành thấy rõ ảnh ngược hiện lên trên cánh cửa kính đang mở, trong nháy mắt tóc gáy trên người cậu nhất loạt thực hiện động tác nghỉ nghiêm đều tấp, cậu kinh hãi phát hiện, hình bóng chiếu trên cửa kính..... Không chỉ có một mình mình!

Trên tấm gương cửa kính phản chiếu một bộ xương người, nó ghé vào chỗ cậu ngồi theo một phương thức không tưởng, bàn tay xương xẩu thẳng tắp xuyên qua cổ chân cậu, đặt lên dấu tay in trên bề cửa, đang hướng vào trong phòng nhìn quanh.....

Quách Trường Thành cúi mạnh đầu, nhưng chỗ đó không có bất cứ cái gì hết!

Cậu nhất thời không phân biệt được thứ mắt thấy là giả, hay thứ phản chiếu trên kính mới là giả, trong ngực cơ hồ tràn ngập lạnh lẽo, hô hấp cũng trở nên run rẩy.

Sau đó, cậu thấy bộ xương kia quay đầu qua, ánh mắt trên cửa kính vừa vặn đối diện với mình, Quách Trường Thành nhìn rõ, trong hốc mắt trống trơn của cái đầu lâu khô đó, hình như có một người.

Người nọ trùm áo choàng kín mít, toàn thân bao phủ một tầng khói đen, trong tay còn cầm thứ gì đó.....

Không đợi cậu thấy rõ người nọ cầm trong tay thứ gì, liền nghe thấy một giọng nam dưới lầu hô lên: "Này, cậu kia, cậu bám trên tường làm cái gì đấy?"

Thanh âm này đột nhiên vang lên, mạnh mẽ làm kinh động thần kinh đang căng thẳng của Quách Trường Thành, trên cửa sổ lại có một lớp rêu trơn muốn đòi mạng, cậu trượt chân một cái, lập tức bị kịch hưởng ứng lực hút của trái đất.

Triệu Vân Lan nhanh tay lẹ mắt nhào qua, ý đồ đưa tay kéo cậu một phen, ai ngờ người túm không được, lại túm phải một đầu tóc như cái nắm mũ của Quách Trường Thành, cậu lập tức tru lên đánh "Á" một tiếng, Triệu Vân Lan nhất thời run tay, thế là để cậu ngã xuống .

Mèo đen đứng trên cửa sổ, ve vẩy cái đuôi kêu, "meo ~"

"Chết tiệt," Cục trưởng Triệu nhanh chóng xoay người, hùng hùng hổ hổ chạy xuống dưới lầu, "Thật quá mất mặt mà."

Cũng may vị phía dưới kia vẫn còn có lương tâm, xuất thủ đỡ lấy Quách Trường Thành, không để cậu trực tiếp cắm đầu xuống đất.

Đó là một người đàn ông dáng người thon dài, giữa mùa hè vẫn mặc áo sơ mi trắng dài tay và quần Tây phẳng phiu chỉnh tề, trên sống mũi cao thẳng đeo một cặp kính không gọng, trong tay cầm một tập giáo án, thoát nhìn nhã nhặn sạch sẽ, cả người tỏa ra dày đặc phong độ của người trí thức.

Hắn hỏi Quách Trường Thành: "Cậu không sao chứ, cậu bé? Thật nguy hiểm quá?"

Quách Trường Thành không để ý đến hắn mà vội vàng quay lại nhìn

cửa sổ tầng hai kia, chỗ đó vẫn trống rỗng như cũ, cái gì cũng không có.

Phảng phất bộ xương bên cửa sổ cùng với người khoác áo choàng đen trong mắt nó đều chỉ là ảo giác. Quách Trường Thành rất cục đặt móng ngòi bệt trên mặt đất___Chân nhũn rồi.

“Sái chân rồi sao? Phải chú ý chứ.” Người đàn ông đeo kính hơi cúi xuống, kiên nhẫn nói với cậu, “Hơn nữa trong trường học cấm leo tường, bị bắt được là phạt tiền đấy.”

Quách Trường Thành cúi đầu, cảm giác chính mình hình như trời sinh là một thứ đồ bỏ, trên thế giới này ngoại trừ đi ăn bám, đại khái không còn đường nào mà sống_____ đi làm ngày đầu tiên, cậu đã sắp phát điên rồi.

Triệu Vân Lan vội vàng chạy xuống lầu, túm lấy gáy Quách Trường Thành, giống như xách một con gà mà xốc cậu đứng lên, dựng thẳng trên mặt đất.

Cho dù y còn chưa muốn phá sập hình tượng linh hoạt lịch sự vô hạn quang vinh của mình, nhưng lại thật sự rất muốn tháo giày nện vô mặt tên thực tập sinh ngốc hết thuốc chữa này vài cái. Thế là đành phải bắt buộc chính mình quay ra hướng khác, nhắm mắt làm ngơ.

“Xin chào,” y vươn tay ra với người đàn ông đeo kính, “Tôi họ Triệu, chúng tôi là cảnh sát, xưng hô với thầy thế nào?”

Trong nháy mắt kia, trên mặt nam nhân mang kính thoáng vụt qua một chút gì đó, giống như là một loại bất ngờ không kịp đề phòng, nhưng mà lướt qua rất nhanh, làm cho người ta tưởng chỉ là ảo giác. Sau đó, hấn hạ mắt, rất lịch sự hữu lễ bắt tay Triệu Vân Lan: “Tôi họ Thẩm, Thẩm Ngụy. Tôi dạy ở trường này. Thật ngại quá, vừa rồi còn

tưởng cậu ta là học sinh nghỉ hè lưu lại trường.”

Tay Thẩm Nguy rất lạnh, như nhiệt độ chỉ có ở thi thể mới lấy ra từ trong phòng ướp xác, Triệu Vân Lan chạm vào một cái liền sùng sốt, nhin không được ngẩng đầu nhìn đối phương một chút, lúc này vừa vặn đối diện với ánh mắt sau cặp kính của Thẩm Nguy.

Tuy rằng Thẩm Nguy nhanh chóng dời mắt đi, nhưng Triệu Vân Lan vẫn cảm giác được, ánh mắt Thẩm Nguy nhìn y tựa hồ có chút kỳ quái..... Không biết nên hình dung như thế nào, tóm lại nhất định không phải là ánh mắt nên có khi nhìn một người xa lạ.

Là người làm cảnh sát, cho dù là loại cảnh sát không mẫu mực cho lắm, nhưng kĩ năng cơ bản vẫn nhất định phải có___bản lĩnh nhận người.

Làm cái nghề này, không nhận được mặt người là chuyện dễ làm hỏng việc nhất, chỉ cần gặp qua một người nào đó, cho dù là thoáng liếc một cái lướt qua, về sau nếu cần y vẫn có thể nhớ lại rõ ràng.

Bởi vậy Triệu Vân Lan xác định, bản thân chưa từng gặp người này.

Đúng lúc này, còn mèo mập như quả bóng kia không biết ăn lộn thuốc gì, lắc lắc lư lư chạy đến, lập tức đi tới bên chân Thẩm Nguy, cẩn thận ngửi ngửi đảo quanh hẩn mấy vòng, cuối cùng nhu thuận kêu với hẩn một tiếng y như làm nũng.

Mèo đại nhân này bình thường hết ăn lại nằm, lúc nào cũng dùng bộ dáng cao quý lãnh diễm liếc mắt khinh thường mà nhìn xuống nhân loại ngu xuẩn trên địa cầu, còn chưa bao giờ thấy nó...giống một con mèo đến thế.

Triệu Vân Lan sùng sốt, chỉ thấy mèo đen rất là không biết xấu hổ cọ

cọ ống quần Thẩm Ngụy vô cùng thân mật, thậm chí cuối cùng còn nịnh nọt ngẩng đầu lên, dùng chân trước ngấn cựa với với đầu gối Thẩm Ngụy, ý đồ muốn cầu người ta ôm một cái.

Thẩm Ngụy xoay người ôm nó lên, mèo đen cũng không ngại tay hắt lạnh, ngược lại mềm nhũn “meo~” một tiếng, thành thành thật thật thu mình thành một quả bóng bự, cuộn tròn lại trong tay hắn, đôi mắt xanh biếc nhìn thẳng vào ánh mắt sau cặp kính của nam nhân.

Triệu Vân Lan có ảo giác hai người bọn họ đang nghiêm túc đánh giá lẫn nhau.

Một hồi lâu sau, Thẩm Ngụy mới lưu luyến không rời đem mèo trả lại vào lòng Triệu Vân Lan, còn xoa xoa đầu nó: “Con mèo này thật có linh tính, nó có tên không?”

“Có chứ, gọi là Đại Khánh.”, Triệu Vân Lan thuận miệng nói, “Tên cúng cơm là Mập Mạp, nickname Mập Mạp chết bầm.”

Mèo đen “ngao” một tiếng, thoát ra khỏi trạng thái thú cưng nhỏ mơ màng, xù lông lên, giơ vuốt ra cào Triệu Vân Lan.

“Ô, còn biết cào người.”, Thẩm Ngụy cười cười, nửa đường triệt hạ móng vuốt của mèo đen, đưa tay bắt lấy chân nó, vuốt mèo liền ngoan ngoãn rụt trở về, thành thật để Thẩm Ngụy xoa đầu nó.

Thẩm Ngụy hỏi: “Sáng sớm nay tôi nghe nói trường học đã xảy ra chuyện, như thế nào, nạn nhân đúng là người trong trường chúng tôi sao?”

Quách Trường Thành theo ánh mắt của thủ trưởng nhà mình kiên trì cầm tới một túi văn kiện, lấy ra ảnh chụp một nữ sinh trong Thẻ sinh viên, run run rẩy rẩy đưa cho Thẩm Ngụy, gian nan nói: “Thầy...thầy

Thẩm, anh...phiền anh, phiền anh nhìn coi, có ấn tượng với người này không?”

-----

(1) tam quan: gồm có nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan

Chương 4: Luân hồi quỹ (3)

Tính ra, giáo khu cũ của Đại học Long Thành được xây dựng từ thời dân quốc, đến nay đã có trăm năm lịch sử, trong khuôn viên trường cổ thụ um tùm cơ hồ có thể che khuất cả bầu trời, thấp thoáng trong đó là những giảng đường cổ kính thiết kế theo phong cách phương Tây, điển hình của tô giới thời trước, già cỗi mà xa cách.

Chỉ có khu giảng đường phía Tây cổng lớn là mới được xây cất trong thời gian gần đây, tòa nhà tương đối cao, xuyên qua tầng tầng cây cối, đứng giữa những tòa nhà cổ kính khác chẳng khác chi hạc giữa bầy gà, thoát nhìn như một cái bốt kệch cỡm nửa ông nửa thẳng, phá hủy không khí của cả ngôi trường cổ.

Thẩm Ngụy tỏ vẻ không biết sinh viên này, vì thế chủ động đưa bọn họ tới Ban quản lý nhà hỏi thăm một chút.

Nhưng tòa giảng đường mới toanh này khiến Triệu Vân Lan nhin không được giật giật mí mắt ____ Tòa nhà này có mười tám tầng, y không cần đếm cũng biết.

Trước đây khi xây những tòa nhà ở cao tầng, người ta rất kị con số Mười Tám này, tuy nhiên sau đó giá nhà tăng vọt, buôn bán bất động sản càng ngày càng phát triển, trước khi người ta xây dựng cái gì đã có rất nhiều kẻ nhất định muốn chen vào một chân, hơn nữa tuy nhiều nơi có giới hạn độ cao, nhưng vì lợi nhuận, hơn phân nửa là có thể nâng cao bao nhiêu thì nâng cao bấy nhiêu, có thể bán được ngàn nào là hay ngàn đó, cho nên loại “phong kiến mê tín” kia cũng dần dần không còn người để ý nữa.

Chỉ có người lành nghề, mới có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra sự bất thường của chúng.

Không biết có phải vì điều hòa đang bật hay không, vừa mới bước vào tới cửa tòa nhà thì một luồng gió lạnh âm lương đã ập đến quanh người. Con mèo Đại Khánh đang ghé vào trên vai Triệu Vân Lan run rẩy một chút, móng vuốt sắc nhọn vươn ra khỏi đệm thịt, gắt gao bám lấy áo y.

“Thẻ sinh viên của cô bạn kia ghi là Khoa Toán học, văn phòng khoa ở trên tầng thượng.” Thẩm Ngụy đưa hai người vào thang máy, ấn xuống tầng 1.

Triệu Vân Lan đột nhiên hỏi hẩn: “Thầy Thẩm không hiểu kỳ chuyện này rốt cuộc là thế nào sao? Người bình thường đụng tới loại sự tình này đều sẽ tò mò đôi câu mà.”

Thẩm Ngụy thoáng cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Người chết là lớn nhất, tôi chỉ giúp các cậu tra án trong phạm vi năng lực của mình, chuyện khác các cậu biết là được rồi, tôi có biết hay không không quan trọng.”

Triệu Vân Lan đặt tay lên lưng mèo đen, khi có khi không vuốt ve lông nó: “Công dân tốt lại nhiệt tình như thầy Thẩm thực sự không còn nhiều lắm đâu, Đại Khánh nhà tôi chưa bao giờ thân người, nhưng xem ra rất hợp anh.”

Thẩm Ngụy ôn hòa nở nụ cười, “Hẩn vậy.”

Triệu Vân Lan nhất thời ngậm miệng, ánh mắt vụt lóe, y cảm giác người tên Thẩm Ngụy này rất bất bình thường, trừ bỏ một lần vô ý đối mắt lúc đầu kia, thầy Thẩm giống như đang lảng tránh ánh nhìn của y.

Thang máy đi tầng 4, bỗng nhiên rung lên một hồi, bất ngờ dừng lại. Ngọn đèn trên đầu như bị chập chờn, chớp tắt liên mấy lần. Quách Trường Thành lo sợ không yên ngẩng đầu nhìn Triệu Vân Lan, người đàn ông kia chẳng biết là vì thần kinh thô hay còn vì cái gì mà ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái, thậm chí còn có chút đăm chiêu mà nghiên cứu Thẩm Nguy.

Chỉ nghe trong thang máy truyền đến một giọng nam âm u: “Thầy Thẩm, các người lên tầng 18 làm cái gì?”

Thẩm Nguy mặt không đổi sắc nói: “Trong trường học xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đây là hai vị cảnh sát, tôi dẫn bọn họ tới khoa Toán điều tra một chút.”

“À,” phản ứng của thanh âm kia hình như có chút chậm chạp, phải một lúc lâu mới lên tiếng, lại dùng cái loại tốc độ chậm rãi âm trầm mà nói, “Được, xin chú ý an toàn.”

Hắn ta vừa nói xong, trong thang máy lập tức khôi phục bình thường, đèn cũng sáng hẳn hoi trở lại, thang máy kẹt lại giữa đường cũng “cót két” một tiếng rồi tiếp tục chạy hướng lên trên..... Phảng phất chưa từng phát sinh bất cứ cái gì.

“Bị dọa hoảng rồi?” Thẩm Nguy xoay người lại, vẫn như cũ chỉ nhìn Quách Trường Thành mà lộ rõ dấu vết né tránh Triệu Vân Lan. Hắn nheo nheo mắt cười, giải thích, “Vừa rồi là bảo vệ tòa nhà này, học kì trước có một sinh viên leo lên tầng cao nhất nhảy lầu tự sát, sau đó trừ người của Khoa Toán ra, nếu có ai dám vô duyên vô cớ lên tầng thượng, bảo vệ đều sẽ dừng thang máy lại hỏi thăm mấy câu, để tránh chuyện đó phát sinh lần nữa.”

Quách Trường Thành nhẹ nhàng thở ra, có điểm ngượng ngùng

cười cười nói: “A..... A, thì ra là bảo vệ, tôi còn tưởng.....”

“Có chuyện ma quái sao?” Thẩm Ngụy cười như không cười hỏi.

Sắc xanh trên mặt Quách Trường Thành tràn ra thành biển rồi.

Triệu Vân Lan lại nhú mày.

Tòa giảng đường phong thủy dở tệ này, và cả vị thầy giáo không dám nhìn thẳng y kia đều vô cùng kì quái.

Thậm chí cái người tận chức tận trách hỏi thăm mỗi người lên tầng thượng kia, nói không chừng cũng không đơn giản chỉ là một...”Bảo vệ” đi.

Một đường lắt lư leo lên tận mái nhà, cả một tầng 18 đều trống rỗng, ruồi muỗi chuột bọ cũng chẳng thấy có móng nào xây tổ an cư, lạnh lẽo lại ẩm thấp

Triệu Vân Lan nhin không được hắt xì một cái.

Thẩm Ngụy lập tức nghiêng người hỏi: “Bị cảm sao?”

Cho dù hẳn không thèm nhìn người ta, nhưng lời hỏi ra vẫn chân thành đến kì lạ.

Có lẽ là vì khí chất con người, thầy Thẩm gật đầu lắc đầu đều mang theo một loại phong vị “quân tử đoan chính”, cho dù khi nói chuyện với Triệu Vân Lan ánh mắt lơ đãng có chút mất tự nhiên, nhưng thật hiếm thấy lại không khiến người ta khó chịu.

Triệu Vân Lan xoa xoa mũi: “Không, tôi chỉ là cảm giác vừa bước vào hành lang này đã ngửi thấy một cái mùi đặc trưng của công tác Toán

học...mùi vị đặc biệt xui xẻo.”

Thẩm Nguy phối hợp cong cong viền mắt, cho y một nụ cười ôn hòa mà khắc chế.

“Đừng có cười.” Triệu Vân Lan nói đùa, “Thầy Thẩm à tôi không gạt anh đâu, khi còn đi học, giáo viên chính là thiên địch của tôi đó. Giáo viên chủ nhiệm lớp tôi ngày trước dự đoán khi tôi lớn lên khẳng định sẽ trở thành tiểu lưu manh, ai biết được khi tôi trưởng thành rồi lại làm cảnh sát chứ. Lần trước gặp lại ông ấy trong lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, tôi vừa mới điếu võ dương oai một tí, anh đoán xem ông ấy nói cái gì?”

Thẩm Nguy làm ra bộ dạng đang chăm chú lắng nghe: “Nói gì?”

“Ông già đó cảm phần nói, Triệu đồng học, anh xem xem, thầy có nói sai đâu, anh bây giờ chính là điển hình của đại lưu manh khoác áo cảnh sát.”

Triệu Vân Lan quanh năm tiếp xúc với bọn người tam giáo cửu lưu, bản lĩnh mềm mết luyện thành trơn tru linh hoạt, bình thường chỉ nói hai ba câu liền làm cho người khác có cảm giác thân thiết gần gũi, thế là con chim cun cút như Quách Trường Thành cũng hưởng ứng vấn đề “Toán học tác nghiệp” của y, hai người đồng cảm kể lể, con đường bọn họ đi nhờ đó mà huyền não hẳn lên.

Nhưng Thẩm Nguy này..... Thần thái khi hẳn nghe Triệu Vân Lan nói chuyện khiến cho y có một loại ảo giác, phảng phất những gì mình nói không phải là tán dóc giết thì giờ, mà là đang dùng thứ ngoại ngữ nghịch thiên nào đó đọc một loại kinh thư “Chỉ niệm một lần” có độ khó cao, mỗi một lời thốt ra đều quý giá muôn phần, làm cho thầy Thẩm hẳn nửa chữ cũng không muốn bỏ lỡ.

Nhưng hẳn thật sự là “ngiên tai nghe”, chỉ là không dám nhìn mình mà thôi, nét cười trên mặt nhìn qua tưởng là tao nhã, thời gian lâu một chút sẽ phát hiện ra nó vô cùng hình thức, giống như được vẽ lên da mặt vậy.

Triệu Vân Lan quả thực hoài nghi cơ mặt hẳn có phải đã cười đến cứng đờ luôn rồi không?

Ba người cứ như vậy vừa trò chuyện vừa đi, bước chân từng tiếng từng tiếng gõ lên trên sàn, dư âm vẫn quấn quanh phiêu đảng trong hành lang. Tiếng nói cười tùy tiện của nam nhân đã che lấp đi... tiếng bước chân của người thứ tư chen vào đó.

Nhè nhẹ, sột soạt, giống như âm thanh giày vải đế mềm lê trên mặt đất.

Kiến trúc của tòa giảng đường này thiết kế theo phong cách nhà lầu hình tháp lớn. Nói tới cái gọi là “nhà hình tháp”, chính là loại nhà có thang máy ở chính giữa, sau khi đi vòng theo hành lang vây quanh “tháp lớn” lên trên, kết cấu sẽ vừa cao vừa hẹp.

Trong lúc bọn họ đang đi về phía trước, Quách Trường Thành vô tình chú ý thấy đồng hồ đeo tay của Triệu Vân Lan yên lặng phát sinh một biến hóa kì lạ, bắt đầu từ điểm giao nhau của kim giờ và kim phút, một màu đỏ hoa hồng đậm hơn hồng, nhạt hơn đỏ từ từ khuếch tán ra, một vòng lại một vòng, giống như gợn sóng lăn tăn nổi lên trên mặt nước, chúng làm cho chiếc đồng hồ kiểu nam trông như một món hàng mỹ nghệ đắt giá, dây đồng hồ đeo trên cổ tay y tái nhợt mà xương gầy, cảm giác hoa quý không nói lên lời.

Quách Trường Thành ngần ngừ một chút, nhỏ giọng hỏi: “Sếp..... sếp Triệu, đồng hồ của anh.....”

“Làm sao? Biển đỏ hả?” Triệu Vân Lan đi phía trước mang theo nụ cười lưu manh đặc hữu của y quay đầu lại, “Biết vì sao không?”

Quách Trường Thành thành thành thật thật lắc đầu.

Triệu Vân Lan cười hì hì nói: “Lệ quý thích nhất là mặc đồ đỏ, tôi thấy tòa nhà này phong thủy không tốt, nhất định có mấy thứ không sạch sẽ gì đó, nói không chừng là bóng của chúng phản chiếu lên.....”

Sắc mặt Quách Trường Thành ngay lập tức chuyển thành trắng bệch, cậu theo bản năng nghe lời Triệu Vân Lan mà nhìn lướt qua mặt đồng hồ của y thêm một cái, ngay khi đó, cậu thấy trên mặt thủy tinh hiện lên một bà lão ____ Bà ta... dáng người trung bình, hơi mập, vận một thân đồ đen, mặt không biểu tình nhìn cậu !

Quách Trường Thành đứng sững lại.

Triệu Vân Lan lại giống như không phát hiện gì cả mà cười ha hả, y vắn vắn một cái nút nhỏ bên cạnh đồng hồ, trên mặt đồng hồ bỗng nhiên kéo lên một màn sương mờ, trong khoảnh khắc hòa tan màu đỏ nọ, nhìn lại lần nữa, lại vẫn là chiếc đồng hồ kiểu nam như cũ, hình thức bình bình thường thường, không có sắc đỏ quý dị vừa rồi, cũng không phản chiếu nữ quý.

“Chưa thấy núm lặn có thể đổi màu trên con chuột máy tính bao giờ sao? Có mỗi cái nguyên lý đó thôi, tên nhóc góc nghếch kia, sao lại cho là thật vậy chứ.” Triệu Vân Lan cười trêu thực tập sinh mấy câu, ngay sau đó lại không hề báo trước mà chuyển mục tiêu sang Thẩm Ngụy, “Thầy Thẩm là thành phần trí thức, đi theo chủ nghĩa duy vật, chắc không tin mấy thứ ma quỷ này nọ đâu nhỉ?”

Thẩm Ngụy đẩy đẩy kính mắt, lại một lần nữa tránh ánh mắt của y, chậm rãi nói: “Cổ nhân nói ‘Lục hợp chi ngoại, thánh nhân bất

ngôn”(1), đến tột cùng là có hay là không, không ai nói rõ được. Nhưng mà tôi lại có cảm giác, có thì có, không thì không, con người cũng không tất yếu phải truy cứu làm gì. ‘Bất vấn thương sinh vấn quý thần’(2), đó là việc chỉ có hôn quân đời trước mới làm mà thôi, con người nếu ngay cả chuyện của chính mình cũng không hiểu rõ được, lại nhàn rỗi đi hỏi trên đời có quý thần hay không, chẳng phải là rất hoang đường sao?”

Lời này nói tràn ngập tư vị văn nhân, lại như thật mà giả, hỏi một đấng đáp một nẻo, Triệu Vân Lan thử người không có kết quả liền cười cười, coi như không có việc gì ém luôn cái đề tài đó đi: “Thầy Thẩm là giáo viên khoa Văn học sao?”

“Ừm, tôi dạy Ngữ văn đại học và một vài khóa văn học tự chọn.”

“Thảo nào_____ nhưng tôi có nghe một người bạn làm về nhà đất nói qua, nhà cao tầng mới xây dựng thời nay rất ít khi làm theo kiểu này. Máy căn phòng ở độ cao trên trăm mét thường được dùng làm văn phòng, làm nhà dạng này thì vừa không tiện quét tước, vừa thiếu thông thoáng, xử lý ánh sáng lại không dễ dàng, ở cũng không thoải mái, tôi nói ‘Phong thủy không tốt’ chính là ý này.” Triệu Vân Lan lấy hộp thuốc lá trong túi ra, quơ quơ, “Này, anh có chịu được thuốc lá không? Không phiền chứ?”

Thẩm Ngụy lắc đầu, Triệu Vân Lan một tay đút trong túi áo, một tay còn lại nhẹ nhàng gẩy lên, lấy ra một điếu thuốc, hơi hơi rử mắt xuống, một lúc lâu sau mới chậm rãi nhả ra một làn khói trắng, bộ dáng y đúc một tên nghiện thuốc.

Thẩm Ngụy từ trước tới giờ giống như đã hạ quyết tâm không thèm nhìn đến y rồi cuộc nhện không được nhú mi: “Rượu bia thuốc lá không tốt cho thân thể. Cảnh sát Triệu tuổi còn trẻ như vậy, phải tiết chế một chút mới tốt.”

Triệu Vân Lan cười cười, không lập tức tiếp lời, khuôn mặt y giấu sau tấm màn khói mờ mờ, biểu tình không ai thấy rõ, tàn tro nhỏ vụn rơi xuống từ đầu điều thuốc, không biết là cố ý hay vô tình, đáp trên cái bóng của Thẩm Ngụy.

Triệu Vân Lan hạ mắt, ánh mắt đảo qua trên nền đất, sau đó mới dùng tay xua đi khói thuốc: “Làm nghề của chúng tôi, có đôi khi không kể ngày đêm, thói quen sinh hoạt quả thực rất không tốt.”

Thẩm Ngụy tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng lời đến bên miệng, hấn lại cứng rắn bức ngược trở vào, một lát sau mới cau mày, cứng ngắt dờ dề tài: “Ngôi trường cũ này không có nhiều khoa viện, cũng không nhiều giáo viên, toàn bộ mười tám tầng nhà chỉ có mấy gian phía nam có người, phần lớn các phòng khác đều bỏ trống, từ bên này vòng một chút là tới.”

Xó xình khuất lấp lạnh lẽo âm thấp dễ dàng mọc lên nấm mốc và rêu xanh, cũng dễ dàng sinh trưởng..... rất nhiều thứ khác.

Không biết là xuất phát từ mục đích gì, khúc quanh trong hành lang tròn của tòa nhà này không phải uốn cong mà là một góc gần vuông, chưa cần nói đến việc nhìn rất tù túng, người đi tới góc cua đó còn dễ dàng bị kiểu khúc ngoặt này che khuất tầm nhìn, nếu có hai người vừa lúc đi ngược chiều, cực có khả năng sẽ va vào đối phương.

Thẩm Ngụy đi trước dẫn đường, Triệu Vân Lan ôm mèo theo sát sau hấn, Quách Trường Thành đi cuối cùng. Bọn họ từng bước từng bước tiếp cận cái góc quanh kia, Quách Trường Thành bỗng nhiên có cảm giác giống như trong bóng tối sẽ có thứ gì đó đột nhiên xông tới. Lúc này, cậu đã hoàn toàn không nghe rõ hai người kia đang nói những gì, chỉ dán mắt nhìn chằm chằm khúc ngoặt ấy_____ ánh sáng ảm đạm ngoài cửa sổ rọi vào nơi đó với một góc độ vô cùng bất

thường, mang những chiếc chấn song chiếu thành những vệt thật dài trên mặt đất, tạo ra ở đó một giao giới chập chờn sáng tối.

Rồi sau đó, Quách Trường Thành phát hiện một bóng đen bên cạnh giao giới kia..... Có cái gì đó chợt động.

Thật giống như là có người đang trốn ở đấy vừa nhô đầu ra, sau đó lại thò ra một thứ..... hình như là một cánh tay !

-----

(1)lục hợp chi ngoại, thánh nhân bất ngôn: tương tự như “Tử bất ngữ: Quái, lục, loạn, thần”, Thánh nhân không nói thần ma quỷ quái.

(2) Bất vấn Thương sinh vấn quỷ thần: Ý chỉ những ông vua không quan tâm cuộc sống nhân dân mà chú ý cầu cúng quỷ thần trong thời phong kiến...

Chương 5: Luân hồi quý (4)

Cánh tay thò ra từ trong cái bóng đột nhiên xòe mở năm ngón, hung hăng chụp vào chân Thẩm Ngụy, tầm nhìn của hắn lại chỉ dừng trước người mình, không hề cảm giác được.

Triệu Vân Lan đột nhiên vươn tay, một phen giữ chặt cánh tay Thẩm Ngụy, lôi hắn về phía sau nửa bước.

“Ai nha đúng rồi, tôi đột nhiên nghĩ tới,” Triệu Vân Lan vừa nói, vừa tùy tay búng tàn thuốc về phía cái bóng, bàn tay đen sì trong cái bóng giống như bị bỏng, phụt chốc rụt về, y nói bằng cái giọng hết sức vội vàng, “Anh xem cái trí nhớ của tôi đấy, thật là, vụ án này chuyển biến nhanh quá, trường học phải phối hợp thế nào, tôi còn phải nói chuyện với hiệu trưởng hoặc bí thư của anh, anh có thể liên hệ với bọn họ giúp tôi không?”

Đến tận lúc này, Thẩm Ngụy rốt cuộc mới nhìn y một cái, Triệu Vân Lan bây giờ mới phát hiện từ đầu mày đến cuối mắt Thẩm Ngụy dần dần thu thành một đường, dài mảnh, giống như một vệt bút lông đậm màu lướt vút lên trong nét cuối cùng. Đôi mắt ấy tà mị nhìn xuyên qua cặp kính, dường như đoạt lấy nhân tâm.

Trong hành lang mờ tối, ánh mắt kia làm cho người ta nhớ tới câu chuyện trong Chí Quái tiểu thuyết, nữ yêu sau khi tâm động, liền gửi thân vào nét bút trên giấy trong bức tranh của thư sinh___mặc dù người con gái trong tranh sáng trong như nguyệt, ôn nhuận như ngọc, cũng không tránh được nhiễm lên người cầm bút một chút yêu khí đặc thù.

Sau đó, Thẩm Ngụy nở nụ cười: “Cũng phải, tôi ở đây chẳng giúp được cái gì, có khi còn thêm phiền phức_____mấy căn phòng phía nam đều là của khoa Toán học, hai người tùy tiện vào hỏi là được, tôi đi nói với hiệu trưởng một chút.”

“Cảm ơn anh.” Triệu Vân Lan vươn bàn tay vẫn đút trong túi quần lên, cười híp mắt bắt tay Thẩm Ngụy, không mặn không nhạt nói tạm biệt, sau đó vẫy vẫy tay với Quách Trường Thành, xoay người, mang theo thực tập sinh nghênh ngang đi tới khu văn phòng.

Quách Trường Thành bước được hai bước, ma xui quỷ khiến thế nào lại quay đầu nhìn về phía sau.

Cậu thấy Thẩm Ngụy vẫn chưa đi, người đàn ông đeo kính còn đứng đó, tháo xuống cặp kính trên mắt cầm ở trong tay, không yên lòng dùng góc áo chà lau. Ánh mắt vừa rời còn né tránh giờ đây lại gắt gao chăm chú nhìn theo bóng dáng của Triệu Vân Lan. Ánh mắt ấy thăm thẳm xa xôi, đen sẫm. Về mặt ấy, như là hoài niệm, như là khắc chế, hàm chứa một niềm quyến luyến mãnh liệt cuộn trào... lại phảng phất ẩn giấu một nỗi đau không thấy đáy.

Hình bóng Thẩm Ngụy trong hành lang mờ sáng kéo ra thật dài phía sau người, thoát nhìn cô đơn như thế, âm đạm như thế...

Quách Trường Thành dấy lên một cảm giác không tên, người kia hình như vẫn đứng ở nơi đó, ngàn năm vạn năm.

Thẩm Ngụy vẫn nhìn theo Triệu Vân Lan tới tận chỗ rẽ, bấy giờ mới chú ý tới Quách Trường Thành vừa quay đầu lại.

Thầy giáo trẻ tuổi lộ ra một nụ cười nho nhã lễ độ, một lần nữa đeo kính mắt lên, tựa như một lần nữa đeo lên chiếc mặt nạ ngăn cách bản thân với tất thảy. Hắn gật đầu chào Quách Trường Thành, sau

đó cầm lấy giáo án, xoay người biến mất trong thang máy, phảng phất tất cả những gì vừa xảy ra đều là ảo giác của thực tập sinh bé nhỏ vẫn còn nơm nớp lo sợ.

“Sếp Triệu, vừa rồi người kia.....”

“Cậu không phát hiện nơi này cũng không phải cái gọi là “Văn phòng khoa Toán học” sao?” Triệu Vân Lan ngắt lời hẳn, vươn tay sờ sờ bề cửa sổ đầy bụi bặm một hồi, lại không chút để ý vân vê bụi bám trên đầu ngón tay, mặt không thay đổi nói, “Chúng ta bị người cho vào trông, cậu nói đây là trùng hợp, hay là tên thầy giáo họ Thẩm kia cố ý?”

Có lẽ là vì Triệu Vân Lan nhìn qua còn rất trẻ, lại có lẽ vì khi y cười lên vô cùng thân thiết, lá gan của Quách Trường Thành cứ thế mà từ từ lớn lên một chút, cậu hỏi: “Thế sao anh lại thả anh ta đi? Ý em là, nếu anh ta đã cố ý đưa chúng ta vào, tại sao.....”

Một tay Triệu Vân Lan cầm điều thuốc, tay còn lại giấu vào túi quần, trong màn sương khói lượn lờ quay đầu lại nhìn cậu một cái, Quách Trường Thành không tự chủ được ngậm miệng lại.

“Anh ta là người thường, vừa rồi tôi đã kiểm chứng qua. Việc này, cậu mới tới, không biết cũng không sao cả, về sau chúng tôi sẽ từ từ chỉ cho cậu.” Thanh âm Triệu Vân Lan trầm xuống, “Trong nước, quyền lợi của chúng ta và các ngành đồng nghiệp khác trên cơ bản là giống nhau, trong thời điểm chưa có chứng cứ, có thể chất vấn, yêu cầu người dân phối hợp giúp đỡ, có thể hoài nghi, thậm chí bắt giữ theo luật, cho người đến thẩm vấn, nhưng có một chuyện phải nhớ, đó là tuyệt đối không được phép để người thường ở lại bất cứ một hiện trường nguy hiểm nào, nếu thực sự xảy ra chuyện, không ai gánh nổi trách nhiệm đó đâu.”

Giọng điệu của y cũng không nghiêm khắc, ngược lại có phần ôn hòa, nhưng có lẽ không khí trong hành lang quá âm lãnh mà làm cho Quách Trường Thành rùng mình run rẩy.

Triệu Vân Lan đưa lưng về phía cậu, nói tiếp: “Cậu đại khái có thể tưởng tượng được rồi, vụ án trong tay chúng ta, đa số thời điểm là không tuân theo trình tự công tố bình thường, bởi vậy trong một số tình huống, chúng ta có quyền xử quyết “Người” phạm tội ngay tại chỗ, loại quyền lực này..... Đôi khi là chuyện rất nguy hiểm, cho nên chúng ta có một bộ quy định tất yếu phải tuân thủ, biết điều thứ nhất là cái gì không?”

Quách Trường Thành lúng ta lúng túng lắc lắc đầu, lại phát hiện đối phương đưa lưng về phía mình, không nhìn thấy động tác này, nhất thời đỏ bừng cả mặt.

“Không cần biết cậu đối mặt người hay quỷ, chỉ cần chưa có chứng cứ xác thực, đều phải giả định kẻ đó vô tội.” Triệu Vân Lan vỗ vỗ mông mèo đen, “Còn người nữa, mập mập chết bầm, vừa rồi người làm cái gì đấy hả, nịnh nọt y như một con chó ngu ấy.”

Mèo đen không chút khách khí vươn móng vuốt ra đập cho y một phát, sau đó nhảy khỏi lòng y, hùng hổ đi phía trước hai người: “Ta chỉ là cảm giác ông thầy họ Thẩm kia có chút không thích hợp, không nói rõ là không thích hợp ở chỗ nào, nhưng tới gần hẳn khiến ta vô cùng thoải mái.”

Triệu Vân Lan lạnh lùng vạch trần: “Khi người tới gần du hồn cũng rất thoải mái, hơn nữa thích nhất chính là chạy tới mấy cái âm huyết giấu xác mà chôn cá khô.”

Hắc miêu vung vẩy cái đuôi, khinh thường nói: “Người biết rõ ý ta là thứ khác kìa, nhân loại ngu xuẩn.”

Quách Trường Thành: “.....”

Hành lang càng ngày càng tối, bọn họ giống như đang đi vào một con đường tối tăm không có điểm dừng, Triệu Vân Lan lấy bật lửa, châm lên “tách” một tiếng, ngọn lửa bé xíu trong bóng tối bất an nháy nhót, bất động thanh sắc xé mở một khoảng không nhỏ nhoi trong hắc ám vô tận.

Nụ cười trên mặt người đàn ông đã không còn nữa, ánh lửa chiếu trên khuôn mặt tái nhợt không khỏe có vẻ thắm chút mệt mỏi, đôi mắt lại chuyên chú một cách lạ kì, phảng phất còn thâm sâu hơn cả bóng tối đang bủa vây quanh y. Một loại mùi thối rữa từ sâu trong hắc ám truyền tới, Quách Trường Thành nhin không được che kín mũi.

“Tôi căm ghét loại hành lang vòng tròn như vậy, ” Triệu Vân Lan nhẹ nhàng nói, “Tôi ghét nhất những thứ hình tròn, sinh sinh tử tử, dai dẳng không dứt.”

Thần kinh của Quách Trường Thành bị lời y nói kéo căng tới cực hạn, lúc này, cậu đột nhiên nghe thấy một tiếng “răng rắc” rõ ràng vang lên trong bóng đêm, trong điện quang hỏa thạch, Quách Trường Thành không khỏi liên tưởng đến tiếng lên đạn trong TV thường thấy. Cậu còn chưa kịp mở miệng hỏi, liền cảm giác có cái gì đó nhẹ nhàng thổi khí lên gáy mình, Quách Trường Thành lập tức nháy dựng lên, sau đó, cậu nghe Triệu Vân Lan không nhẹ không nặng lên tiếng: “Tránh ra.”

Ngữ khí kia nhẹ nhàng băng qua thật giống như y đang bưng trên tay một tô sủi cảo bốc khói mà bảo người khác tránh ra một chút, đừng có chạm vào vậy.

May là chưa đợi y nói ra, Quách Trường Thành cũng đã sợ tới mức

tè ra quần mà né xa rồi.

Tiếng súng nổ vang trong bóng tối, Quách Trường Thành nghe phía sau truyền đến một tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế_____ Nếu mà cậu có lòng, chắc chắn là so với khi con mèo béo Đại Khánh bị sờ mông còn dựng lên cao hơn, trái tim đập kịch liệt khiến cậu có cảm giác ngực mình trống rỗng, Quách Trường Thành cơ hồ hoài nghi chính mình sẽ bị dọa ra bệnh tim mất.

Cậu ngồi dưới đất, chật vật quay đầu nhìn thoáng qua, nương theo ánh lửa mỏng manh trong tay Triệu Vân Lan, Quách Trường Thành thấy trên tường có một cái bóng trẻ con khoảng năm sáu tuổi, vừa nhìn giống hệt như người ta đổ lên tường một chậu mực nước. Trên ngực “nó” có một “lỗ đạn”, lấy nơi đó làm trung tâm, một mảng máu đỏ tươi tràn ra bên ngoài, hệt như nó đang đổ máu.

“Đó là cái gì?” Quách Trường Thành hỏi bằng cái giọng hét thảm mà chính cậu cũng thấy rất xa lạ.

“Chỉ là ‘cái bóng’ mà thôi_____ cậu đừng quá kích động.” Triệu Vân Lan đưa tay lau lau cái bóng trên tường, chất lỏng đỏ như máu theo đầu ngón tay y rào rào rơi xuống như tường vôi bị ẩm mà tróc ra.

“Cái gì..... là bóng của cái gì?”

Triệu Vân Lan dừng động tác một chút, bỗng nhiên hơi nghiêng đầu, nở một nụ cười quỷ dị, chỉ một nháy mắt như vậy, Quách Trường Thành thậm chí cảm giác chính mình bị cặp mắt đen huyền đến dọa người kia bắt mất linh hồn.

Hắn nghe Triệu Vân Lan dùng loại thanh âm mềm nhẹ khiến người ta sởn da gà âm trầm nói: “Cậu biết không, đôi khi, một con người cũng không chỉ có một bóng dáng thôi đâu.”

Quách Trường Thành không nói một tiếng, cả người giống như sợi bún dựa sát vào bức tường phía sau trượt thẳng xuống.

Triệu Vân Lan: “.....”

“Đều tại người.” Đại Khánh vênh cái đuôi, lượn hai vòng quanh Quách Trường Thành đang ngất xỉu, tiểu thực tập sinh xui xẻo này đã chạy càng ngày càng xa trên con đường “Mỗi ngày một lần ngất” rồi. Mèo đen bất mãn lắc lắc cái đuôi, “Dọa ngất thẳng nhóc thì người được lợi ích của nợ gì?”

“Ta có cố ý đâu.” Triệu Vân Lan giơ chân đập đập Quách Trường Thành mấy cái, thực tập sinh theo chân y trượt đi, không hề phản ứng, “Ai biết thứ này vô dụng như vậy, mới dọa hai câu đã ngất rồi? Ta tưởng cậu ta nhiều nhất chỉ..... tè ra quần thôi chứ.”

Đại Khánh: “.....”

“Như vậy thì ta có thể dùng tã giấy người lớn để thưởng cho cậu ta rồi.” Triệu Vân Lan cúi người nâng Quách Trường Thành lên, vung tay vác trên vai, thoạt nhìn giống như là khiêng một bao tải khoai tây, lại còn chao qua đảo lại theo mỗi bước đi, động tác của y nhẹ nhàng, ngữ khí lại vô cùng lãnh đạm, “Nói cho ta nghe một chút đi, thẳng nhãi này là mối nào đưa tới? Ông đây nhìn chướng mắt.”

“Nghe nói lão đại mới nhậm chức trên bộ là cậu ruột của nó.” Đại Khánh nói.

Triệu Vân Lan mặt không chút thay đổi hỏi: “Tên gốc đó không biết Cục Điều Tra Đặc Biệt không thuộc phạm vi điều người của Bộ Công An? Hay hẳn muốn cho cháu mình chơi trò ‘Nhân công hi sinh vì nhiệm vụ’?”

Đại Khánh “meo” một tiếng làm bầm: “Người có bản lĩnh thì đừng có nổi xung với ta, đập thẳng vào mặt cái tên điều người kia kia, sau lưng mắng người ta ngốc, giáp mặt thì một câu “sếp” hai câu “sếp” gọi còn thân hơn bố đẻ, lão miêu ta sống tới mấy ngàn tuổi, còn chưa thấy qua ‘Lệnh chủ’ nào không có tiết tháo như người.”

“Thất tiết là chuyện nhỏ, đói chết mới là đại sự.” Triệu Vân Lan vắn tắt đầu lọc, đập nhẹ một cái lên gáy mèo đen, “Cũng mời mấy đồng chí cả ngày không có việc gì làm ngồi đó giả bộ thanh cao các người tí mĩ hỏi kĩ lương tâm mình xem, biên chế của các người, mỗi tháng tiền lương tiền thưởng đúng hạn nạp vào tài khoản, ngày lễ ngày tết phúc lợi lớn bé, cùng với quyền lợi đặc biệt trong thời gian làm việc không chịu bất cứ ban ngành tổ chức nào cản trở quấy nhiễu, đều con mẹ nó là gió thổi tới cho đấy chắc? Tiết tháo là cái khí gì, có ăn được không? Ăn có ngon không?”

Đại Khánh thường xuyên ăn thức ăn cho mèo mà có hình thể càng ngày càng phát triển theo hướng quốc tế hóa lập tức yên lặng câm miệng.

Các vị “Trấn hèn lệnh chủ” trong lịch sử đều là ở trên dương thế tam gian mà quản chuyện âm tào địa phủ, cho dù không biểu hiện ra ngoài, trong lòng cũng sẽ coi chính mình là dị loại trong đám người sống, rất ít người vào đời giống như Triệu Vân Lan.

Hơn nữa y không chỉ là vào đời, mà còn vào một cách khôn ranh linh hoạt, như cá gặp nước, chính là dưới có thể xuống được âm tào, trên có thể lên được tiệc rượu, thậm chí còn là nhân tài trong việc đưa ly đẩy chén, vừa xưng huynh gọi đệ ngoài miệng vừa chửi con mẹ nó trong lòng.

Về phần bản lĩnh ăn chơi đàng ***, gặp dịp thì chơi y lại càng dầy

công tôi luyện đến lô hỏa thuần thanh, ngũ độc câu toàn.

Chiếu theo sự bàng quan lạnh nhạt của con mèo già kia, nếu không phải Triệu Vân Lan “bất hạnh” kế thừa Trấn Hồn lệnh, y có lẽ có thể dựa vào cái loại tuyệt thế hỗn công trời sinh này mà thành đại nhân vật cũng nên.

Chương 6: Luân hồi quý (5)

“Mới vừa rồi trong hành lang là chuyện gì xảy ra?” Đại Khánh cắn người miệng mềm không thể làm gì hơn đành vội ho một tiếng, chuyển trọng tâm câu chuyện, “‘Minh Giám’ của người vì sao đột nhiên lại cảnh báo?”

“Có cái gì đó theo chúng ta.” Triệu Vân Lan nói, “Nhưng mà bị ta chiếu qua liền chạy, đại khái cũng không có ác ý gì.”

“Cũng không phải hung thủ?”

“Sao có thể, ma mới và đại hung ta còn không phân biệt nổi hay sao?”, Triệu Vân Lan khiêng Quách Trường Thành đi loạn trong hành lang, “Lại nói người cũng thấy cái dấu tay bên cạnh thi thể rồi còn gì? ‘Cốt sấu như sài, chỉ trướng như tiên’ (1), rốt cuộc là thứ gì ta tạm thời chưa nói được, nhưng mà khẳng định không phải là người..... đêch, thằng nhóc này ruột đặc, nặng chết đi được, ta tìm chỗ quăng nó đã.”

Nói đoạn, Triệu Vân Lan thực sự tìm góc tường, tùy tay quăng Quách Trường Thành xuống.

Cục trưởng Triệu biểu tình hờ hững đánh giá Quách Trường Thành một hồi, thoạt nhìn như đang tính toán nhắc chân đi luôn cho thằng bé tự sinh tự diệt, nhưng chỉ một lát sau, y vẫn im lặng không tiếng động kéo ống quần ngồi xổm xuống, lấy trong túi ra một cái bình nhỏ, vẩy một vòng quanh Quách Trường Thành, sau đó lại cắn đứt ngón giữa của mình, xoa một giọt máu lên mi gian cậu.

Vết máu kia trong chớp mắt chạm tới Quách Trường Thành liền bị làn da hút vào, lập tức không thấy đâu nữa, hiệu quả tức thì, sắc mặt trắng xanh của thực tập sinh xui xẻo lập tức tốt lên mấy phần.

Làm xong một loạt động tác, Triệu Vân Lan mới nâng tay hung hăng cốc cho Quách Trường Thành một nhát, nhỏ giọng mắng một câu: “Phế vật, nhìn cậu tôi khó chịu lâu lắm rồi đấy.”

“Đừng nháo nữa, Vân Lan, nhìn đồng hồ của ngươi kìa.”

Triệu Vân Lan cúi đầu xuống, vừa lúc thấy mặt chiếc đồng hồ tên “Minh giám” của y lại chuyển đỏ, từ dưới chân truyền đến một tiếng mèo kêu bén nhọn, y nhìn theo ánh mắt của Đại Khánh, chỉ thấy một bà già mặc áo liệm đậm màu không biết đã đứng sau lưng họ từ bao giờ.

Sau đó bà lão xoay người bước đi, đi hai bước lại dừng lại, giống như muốn dẫn bọn họ tới chỗ nào đó.

“Ma mới hả?”, Đại Khánh vươn bốn cái chân ngắn ngủn đuổi theo, meo meo oán giận nói, “Ban ngày ban mặt mà cũng dám qua lại? Bà già thối kia ngươi điếc à?”

“Cút đi, không phát hiện bà ta không thể nói chuyện sao? Không phát hiện bà ta mang theo cả sinh khí sao? Không phát hiện dùng hai chân đi đường chứ không phải bay giữa không trung sao? Mập mập chết bầm, óc mèo của ngươi không có làm sao chứ?”

Đi qua một cái góc cua nhọn, bà lão đã biến mất, trước mắt hai người là một cái cầu thang nối thẳng lên mái nhà.

Đại Khánh hất xì một cái, khịt khịt mũi: “Cỗ oán khí thật là lớn.”

Triệu Vân Lan xoay người ôm lấy nó: “Xem ra không phải thầy Thẩm, là bà ta mang chúng ta vào, cùng đi lên xem sao.”

Một người một mèo cẩn thận đi tới, bậc thang dưới chân bước lên mềm nhũn, không giống xây bằng xi măng mà giống như vật sống, vô số bàn tay từ trong bóng tối vươn ra muốn tóm lấy người sống dám can đảm bước vào lãnh địa của chúng, nhưng ngay khi chạm tới ống quần của Triệu Vân Lan đã bị hất văng ra.

“Mỗi một trường học đều có danh ngạch tự sát hàng năm, chỉ cần số người chết không vượt qua con số này, thì vấn đề sẽ không lớn.” Triệu Vân Lan nói, “Nhưng ta nghe người ta nói, Đại học Long Thành đã vượt chỉ tiêu ba năm liên tục rồi. Giảng đường cũ đều xây theo kiến trúc cổ, phần lớn không cao lắm, dám đảm bảo nhảy xuống chắc chắn sẽ chết cũng chỉ có mấy tòa nhà mới xây đây thôi, cái khác thì không sao, tòa nhà này lại ở ngay điểm tụ âm, bên trong lại thiết kế ra thật nhiều phòng gian và đường đi theo hướng đại hung, mấy thứ không sạch sẽ gì đó bị hút vào không ra được, thời gian dài tích tụ lại chỗ này, oán khí chắc chắn là rất lớn.”

Y nói xong, cầu thang cũng đã đi hết, cửa ra sân thượng không mở, ánh sáng mỏng manh từ phía ngoài rọi vào, Triệu Vân Lan lấy ra một cái tua vít, nhẹ nhàng cắm vào ổ khóa, cánh cửa sắt cũ sắp hỏng liền “kéo kẹt” mở ra.

Triệu Vân Lan giơ bật lửa, chậm rãi đi lên mái nhà.

Tầm nhìn từ mái nhà tầng 18 vô cùng rộng rãi, từ nơi này có thể nhìn bao quát được phía dưới kia, một bên là Long Thành đại học cây cối um tùm như rừng rậm nguyên sơ, một bên là đường lớn trung tâm thành phố đông như mắc cửi.

Một cô gái đứng trên nóc nhà, đưa lưng về phía y.

Triệu Vân Lan thật cẩn thận lên tiếng gọi: “Này, bạn gì kia.....”

Ai ngờ y vừa mới mở miệng, còn chưa kịp nói đến hai ba bốn gì, cô gái kia lại đột nhiên nghiêng qua lan can, cứ thế không nói một lời thả người nhảy xuống !

Xuất phát từ bản năng, Triệu Vân Lan nhào tới vươn tay ra kéo người, phản ứng của y không phải là không nhanh, nhưng rõ ràng y đã tóm được lưng áo của cô bé kia, ngón tay lại xuyên luôn qua người cô ấy, sau đó thân ảnh của cô bé biến mất như thể chỉ là ảo ảnh trong hư không.

Mèo đen giống như một quả bóng cao su biết đi vui vẻ chạy tới: “Làm sao thế? Không phải là người?”

“Không phải, động tác của cô ta nhanh quá.”, Triệu Vân Lan không tự giác vuốt vuốt ngón tay của mình, “Ta không kịp phân biệt rốt cuộc cô ấy có phải là người hay không.....”

Triệu Vân Lan trời sinh có mắt âm dương, từ nhỏ đã quen nhìn âm dương hai giới giao nhau trong mắt, cho nên chỉ liếc mắt nhìn qua trong khoảnh khắc khiến y rất khó nhận rõ người nọ là người hay là thứ khác.

Mèo đen còn chưa kịp nói chuyện, phía sau bọn họ bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, Triệu Vân Lan xoay người qua, phát hiện lại vẫn là cô bé kia chạy tới, cúi đầu chậm rãi đi lên tầng cao nhất, gương mặt cô bé mơ hồ, nhìn không thấy biểu tình.

Lần này Triệu Vân Lan còn chưa kịp nói tiếng nào, bước chân cô bé đã đột nhiên gia tăng tốc độ, dùng vận tốc lấy côm trong căn tin mà phi từ mái nhà ra ngoài.

Triệu Vân Lan duỗi tay bắt được vai cô bé, nhưng chuyện đồng dạng phát sinh, tay y lại xuyên qua vai cô, bóng dáng cô bé tiêu tán trong không trung.

Sau đó, nhảy lầu hình như đã trở thành một môn vận động thời thượng, những cô gái gương mặt mơ hồ gần như nối gót nhau lần lượt nhảy xuống từ bốn phương tám hướng.

Triệu Vân Lan vươn tay kéo từng người từng người, nhưng mỗi người bọn họ đều không phải là thực thể. Không lâu sau, sau gáy y đã chảy đầy mồ hôi.

Đại Khánh lúc đầu còn hăng hái tung tăng nhảy nhót cùng với y, nhưng sau khi người thứ tám nhảy xuống, nó bắt đầu ngu mặt ngồi xuống một bên, cái đuôi ve vẩy như quả lắc đồng hồ, sau nữa bắt đầu thiếu kiên nhẫn hô ầm lên: “Đừng đuổi nữa, ta xem đây không phải là phước linh (2) thì cũng là tàn niệm của người tự sát trước đây mà thôi.”

Triệu Vân Lan không để ý tới nó.

Sức bật thì y có, cũng coi như đã từng luyện qua, ẩu đả với mấy thằng lưu manh vặt thì không đáng kể gì, nhưng mà hiển nhiên, tố chất thân thể của y vô cùng bình thường, trường kỳ sinh hoạt không theo quy luật cộng thêm rèn luyện không đủ, mới chạy vài vòng đã bắt đầu thở hổn hển.

Mèo đen thở dài: “Có một có hai không có ba, ngươi đã bắt tám người rồi, chẳng lẽ còn nhìn không ra cô ta không phải là người hả?”

“Ngươi biết rõ tám người này là một sao? Ngươi có đầy đủ chứng cứ chứng minh trên sân thượng này ngoài ta ra không còn người nào

khác không? Người biết được thời điểm người tiếp theo chạy ra, chúng ta còn ở lại trong không gian tại một khắc trước hay không sao? Trong nháy mắt cô ta chạy tới người có thể nhận ngay ra cô ta là người thật hay giả không? Người coi Quy định điều 3, ‘Không cho là đương nhiên’ là thức ăn cho mèo mà nuốt rồi sao?” Triệu Vân Lan nghiêm khắc trừng mèo đen một cái.

Mèo đen miệng vừa thối vừa tiện gập mạnh liền lập tức mềm đi, nó chột dạ lắc lắc cái đuôi, nhỏ giọng nói: “Giáo huấn ta..... Lão miêu ta sống mấy ngàn năm, nhãi con người cư nhiên dám bày ra bộ dáng lãnh đạo giáo huấn.....”

Triệu Vân Lan: ”Còn không cầm miệng ta trừ lương của người.”

Đại Khánh kẻ thức thời làm trang tuần miêu, lập tức sửa miệng: “Meo meo –”

Lúc này, người nhảy lầu thứ chín đi ra, trong nháy mắt cô xuất hiện Triệu Vân Lan đã hô to một tiếng: “Cô bé, khoan đã!”

Nhưng đối phương mắt điếc tai ngơ, vẫn như cũ giống như tên đã rời cung vội vã hướng về mẹ đất mà đi.

“Con mẹ nó.” Triệu Vân Lan lại tóm được khoảng không lần nữa, liền quên sạch mấy lời nghĩa chính ngôn từ y vừa mới thuyết giáo người ta bằng vận tốc ánh sáng, nóng nảy đập tay lên lan can lạnh ngắt.

“Ừm.....” Đại Khánh bước lại, hai chân trước bắt lên lan can bảo hộ, tỉ mỉ ngửi một vòng, “Kỳ thật người nói cũng có đạo lý, tuy rằng phước linh có đôi khi cũng sẽ giống như Tường Lâm tẩu (4) vậy, không ngừng lặp đi lặp lại quá trình tử vong của mình, nhưng bọn họ bình thường sẽ không vội vàng đi chết thế đâu.”

“Thế thì là cái gì?” Triệu Vân Lan hỏi.

“Là oán.” Đại Khánh dùng cái mặt mèo y như cái bánh bự của nó trưng ra một biểu tình nghiêm túc yêu cầu cao độ, “Tự sát thật ra là một loại ‘chết oan chết uổng’ không hơn không kém. Thế thì khả năng hồn phách sau khi chết không vào luân hồi được là vô cùng cao, thậm chí khi vượt qua khoảng cách giữa sinh với tử, giữa địa phủ với trần gian, linh hồn sẽ không còn hoàn chỉnh nữa, bởi vậy mới quanh quẩn ở nhân gian, sớm quên chính mình vì sao mà chết, chết cũng chết trong hồ đồ.”

Triệu Vân Lan hỏi: “Nơi có oán khí nặng làm cho người ta không thoải mái, nhưng sẽ thương tổn con người sao? Ta không thấy có tiền lệ.”

Mèo đen dừng một chút: “Không thể, ta cũng không có nghe nói qua. Nhưng oán khí là do hồn phách không đầy đủ mà thành, sẽ ăn sống lẫn nhau, khi cường đại đến một mức nhất định thì có thể huyễn hóa ra thực thể. Cho nên ta hoài nghi con bé vừa rồi kia chính là “oán” do vô số mảnh hồn phách bị cắn nuốt tạo thành.”

“Thực thể có năng lực thế nào?”

“Cũng chẳng thế nào, oán khí không giống như lệ khí, tính công kích cũng không cao như vậy, người bình thường mà có thể bị nó mê hoặc hay thương tổn thì đều là trong lòng có quỷ, nhưng bản thể của nó không thể tiếp xúc với cơ thể cô gái kia, càng đừng nói tới xé toang bụng cô ta”, mèo đen nói, “Cho nên ta thấy chúng ta vẫn là nên đi thôi, nơi này không có cái gì mà tra đâu.”

Triệu Vân Lan chần chừ một chút.

Mèo đen thở dài: “Người đó, chỗ cần tiết tháo thì không có chừng

mực, chỗ cần linh hoạt thì lại ngang ngạnh, ‘Trấn hồn lệnh’ cho tới bây giờ đã truyền lưu đến mấy ngàn mấy vạn năm rồi, thủ tục điều lệ gì đó đều thành giấy bỏ cả, người cố chấp với nó như thế để làm cái gì?”

“Không, ta có cảm giác.....” Đang nói đến đó, Triệu Vân Lan đột nhiên dừng lại, y thấy cô gái thứ mười bước lên mái nhà.

Một người một mèo đồng thời kéo căng thân thể, trợn mắt nhìn cô ta coi mình như không khí, chậm rãi đi đến bên lan can bảo hộ, sau đó bỗng nhiên giống như chín cái ảo ảnh kia, chống hai tay lên, nhảy xuống.

Từ lúc cô bé đi lên Triệu Vân Lan đã cảm thấy không thích hợp, còn chưa kịp hiểu rõ vì sao lại thế thì y đã mạnh mẽ xông tới ôm lấy eo cô ta trong nháy mắt người vừa nhảy xuống.

Trong tay đột nhiên trầm xuống, mu bàn tay Triệu Vân Lan nổi đầy gân xanh, lần này, y ôm lấy là một người thật nặng trĩu.

Mèo đen lấp bấp kinh hãi, mạnh nhảy lên lan can, mở to đôi mắt xanh biếc.

Hành động của Triệu Vân Lan rất bất tiện, vị trí này khiến y không thể mượn lực, chỉ có thể dùng lực cánh tay, ôm một đứa trẻ béo một chút còn cảm thấy nặng, huống hồ lại là người lớn hàng thật giá thật.

Một chân y câu chặt trong lan can, toàn bộ nửa người trên đều vươn ra ngoài, cô gái kia treo ngoài lan can bảo hộ lại như đột nhiên bưng tỉnh, bất giác phát ra một tiếng thét chói tai, theo bản năng mà giãy dụa lung tung.

Triệu Vân Lan đành phải quát vào tai cô ta một tiếng: “Còn lộn xộn

nữa liền ngã xuống kia thành bánh quả hồng, cô biết thân biết phận chút cho tôi!”

Lúc này, lan can thép Triệu Vân Lan dựa vào đột nhiên vang lên một âm thanh gãy vỡ, không biết là lâu năm không tu sửa hay do bị một người có thể trọng lớn bám vào mà trở nên lỏng lẻo.

Triệu Vân Lan tựa hồ không chú ý tới, nói với cô gái kia: “Đừng sợ đừng sợ, cô kiên trì một chút.....”

Y còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng “răng rắc”, lan can thép gãy rời.

Triệu Vân Lan nghe thấy bên tai truyền đến tiếng cười kì quái — tựa như mái nhà đang đứng đầy người, bọn họ hờ hững ở một bên, trơ mắt nhìn mình sắp ngã xuống, phát ra tiếng cười “khành khạch” sung sướng khi người gặp họa.

Đại Khánh giống như như bị ai giẫm phải đuôi mà ré lên: “Ngao!”

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông ấy, cửa ra sân thượng bị đập văng ra, một người dùng tốc độ không thể thấy rõ vọt chạy lên, gần như đồng thời, lan can thép triệt để rơi xuống.

Triệu Vân Lan trong tích tắc nhanh chóng chuyển trọng tâm sang gót chân sau, thân thể nghiêng về phía sau một cái, ôm theo cô bé kia xoay người lại, vừa lúc đẩy cô bé vào lòng người mới tới.

Sau đó, chính y đập chân vào khoảng không, cánh tay vừa vịn bám lấy mái nhà, cứ như vậy mạo hiểm treo trên tầng mười tám.

Lúc này Đại Khánh mới thấy rõ, người chạy lên là Thẩm Ngụy lễ ra đã đi từ trước.

Thẩm Nguy lập tức đem nữ sinh nhảy lầu không thành đẩy ra phía sau, quỳ xuống bắt lấy cánh tay đang lắc lư treo cả người của Triệu Vân Lan: “Tay kia, đưa cả tay kia cho tôi, mau!”

-----

(1) cốt sấu như sài, chỉ trướng như tiên: gầy đét, dài mảnh

(2) phược linh: linh hồn bị trói buộc

(3) Tương Lâm tẩu: nhân vật trong truyện ngắn “Chúc phúc” của Lỗ Tấn, là một người phụ nữ lao động điển hình của Trung Quốc thời kì trước. Chị chết trong một đêm cầu phúc.

Chương 7: Luân hồi quý (6)

Triệu Vân Lan người này từ trước tới nay phóng khoáng đã quen, Thẩm Ngụy vừa lên tiếng, y liền lập tức buông lỏng tay ra, mang cái mạng nhỏ của mình giao hết cho hắn, cứ như thể không phải y đang treo đuống đu tận tầng 18 bất cứ lúc nào cũng có thể nát như như bánh quả hồng, mà chỉ là đang ở trên một sườn dốc đột ngột không chút nguy hiểm.

May mà Thẩm Ngụy nhìn qua thì nhã nhặn, nhưng lực tay cực lớn.

Cổ tay Triệu Vân Lan bị hắn nắm tới không còn tri giác, ngón tay đều tím bầm, cứ như vậy bị kéo lên, từ cổ tay tới khuỷu tay cọ sát với tay áo và mặt tường không được lưu tâm bị lột xuống một tầng da giấy.

Thẩm Ngụy ôm chặt lấy y, hai người đồng thời ngã xuống đất.

Triệu Vân Lan sợ đè lên hắn liền chống tay xuống, cúi đầu mới phát hiện cổ tay cư nhiên bị Thẩm Ngụy nắm chặt đến phát xanh, mà đôi tay Thẩm Ngụy ôm y cơ hồ muốn khám y vào xương tủy, trong nháy mắt khiến Triệu Vân Lan có một ảo giác _____ người kia không phải là theo bản năng đỡ lấy gì đó khi bất ngờ té ngã, mà là gắt gao ôm.

Đương nhiên, Thẩm Ngụy cũng không thất thố quá lâu, sau khi Triệu Vân Lan nhẹ nhàng né tránh, hắn lập tức buông y ra, đẩy đẩy mắt kính như muốn che giấu.

Triệu Vân Lan vô cùng thông thạo đạo lý đối nhân xử thế, lại lão luyện sát ngôn quan sắc, từ phản ứng của Thẩm Ngụy y đã tinh tế cảm nhận được một sự ái muội bất thường, cũng may y không có ý

định để sự bất thường này phát triển thêm nữa.

Triệu Vân Lan đứng lên, làm bộ vô tâm vô phế lấy ra một chiếc khăn tay, nhẹ rặng nhếch miệng lau sạch đi mồ hôi hòa với máu và bụi đất trên cánh tay: “May mà anh tới đúng lúc, nếu không phỏng chừng tôi lộn cổ xuống kia như chơi đĩa bay rồi ấy chứ.”

Sắc mặt Thẩm Ngụy còn chưa bình ổn lại, không quay đầu đáp lời.

“Còn có cô nhóc kia, cô gặp phải chuyện gì hả?” Triệu Vân Lan rất tinh ý lưu cho hẳn chút thời gian điều chỉnh tâm tình, đem hỏa lực chuyển hướng sang cô nữ sinh đang ngơ ngác ngồi đó, “Thất tình ? Thầy cô mắng? Luận văn không qua hay là thi cử vướng mắc? Cô nói một chút xem lũ nhóc các người, suốt ngày ăn no uống say, còn nhân cư vi bất thiện.....”

Nữ sinh tự nhiên “Oa” một tiếng khóc lên, hơn nữa rất nhanh biến từ nước nở thành gào khóc thảm thiết.

Triệu Vân Lan: “.....”

Lúc này, Thẩm Ngụy đột nhiên mở miệng, hẳn nói: “Rất nguy hiểm.”

Triệu Vân Lan lập tức đón lời: “Đúng vậy, có nghe thầy giáo cô nói chưa? Rất nguy hiểm có biết hay không? Được rồi, đừng khóc, đi xuống với tôi trước rồi nói tiếp, tôi mang cô tới phòng y tế trường xem qua, loại tình huống này nhất định phải thông báo với gia đình cô, phải thông báo.....”

Thẩm Ngụy đứng lên, đầu tiên trừng mắt nhìn Triệu Vân Lan một cái, sau đó giận tái mặt chuyển sang phía nữ sinh dám phí hoài tính mạng bản thân kia, ước chừng im lặng khoảng một phút đồng hồ, chỉ là nghiêm khắc nhìn cô, cứ thế làm cô bé đang khóc lóc âm ỉ dọa sợ

tới mức không dám kêu ra tiếng, chỉ dám thút tha thút thít.

Bộ dáng của Thẩm Ngụy khiến Triệu Vân Lan nhớ tới ông ngoại đã mất nhiều năm của y, ông là một phần tử trí thức cao cấp lớn tuổi, bình thường thì hòa hòa khí khí như vậy, giống như lúc nào cũng thoái nhượng người khác, tuyệt không nói lời thô tục, cũng không bao giờ lớn tiếng quát người, càng miễn bàn đến động thủ, nhưng là khi thực sự tức giận, chỉ cần sắc mặt trầm xuống, lũ trẻ con bọn y ngày đó đều lập tức phải thành thật.

“Nếu nguyên nhân do em mà người khác xảy ra chuyện gì, về sau em muốn ôm lương tâm cắn rứt mà sống, hay mang theo cái lương tâm mờ mịt mà chết đây?” Thẩm Ngụy giọng nói rất nặng nề hỏi.

Nữ hài lúng ta lúng túng nói: “Thật..... Thật xin lỗi.....”

Triệu Vân Lan ngược lại có chút xấu hổ mà xoa xoa cái mũi: “Có gì đâu chứ, tôi ngã xuống đó không nói đi, nhưng mà cô tình ngộ ngẫm lại một chút đi, nghĩ tới chính mình, lại cân nhắc đến cha mẹ cô, tuổi còn trẻ, có cái trắc trở gì mà không qua được chứ ? Lại đây lại đây, đừng khóc, mau đứng lên đi, tôi mang cô tới phòng y tế kiểm tra nào.”

Hắn liếc nhìn Thẩm Ngụy, thấy phản ứng của Thẩm Ngụy cũng không khác lắm, liền cúi người xuống nâng cô nhóc đứng cũng không vững kia từ dưới đất lên, đỡ cô ra khỏi tầng thượng, đi xuống lầu, lại thấy Quách Trường Thành bị ném vào xó vãn nằm đó, nhưng lúc này không đợi lãnh đạo lên tiếng, Đại Khánh đã lon ta lon ton chạy qua, quát một nhát “Thiên miêu lưu tinh trảo” lên mặt Quách Trường Thành.

Nữ sinh nhảy lầu gây động tĩnh làm kinh động không ít người, hành lang mới rồi không một bóng người phảng phất như đã về được tới

nhân gian, rất nhiều giáo viên nhân viên đều nhô đầu ra hỏi làm sao làm sao, Quách Trường Thành bị hãm trong một đám người vây xem, rớt cuộc kêu lên một tiếng thảm thiết phi nhân, từ từ tỉnh lại.

Quách Trường Thành ngu mặt mở mắt ra, liền thấy lãnh đạo nhà mình bộ dáng có chút chật vật đỡ một cô gái trẻ, đứng ở cách đó không xa nhìn hẩn, ý vị thâm trường nói: “Người trẻ tuổi phải rèn luyện nhiều, làm công việc của chúng ta, động một chút liền tụt huyết áp là không được đâu.”

Bị chúng nhân nhìn chăm chú, Quách Trường Thành không dám lên tiếng, rớt cuộc nguyên nhân vì sao lại thành ra thế này, chính cậu trong lòng cũng biết rõ ràng, vì thế xấu hổ cúi đầu thật thấp thật thấp.

Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ, lại nói tiếp: “Như vậy đi, tôi còn có chút việc ở đây, cậu mang Đại Khánh theo, điều tra một chút bối cảnh của nạn nhân đi, một người cậu làm được chứ?”

Y cố ý nhấn mạnh chữ “người”, Đại Khánh ngồi một bên dương dương tự đắc liếm móng vuốt, khinh bỉ “meo meo” một tiếng, Quách Trường Thành nghe thấy mà run.

Đây là một nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ, Quách Trường Thành kinh hãi ngẩng đầu, dùng biểu tình muốn kêu cứu mạng mà nhìn Triệu Vân Lan, thế nhưng khả năng tiếp thu của đối phương cứ như bị đoản mạch, cục trưởng Triệu tựa hồ nhìn không hiểu một tí ý tứ nào trong ánh mắt cậu, đầy mặt hiền lành vồ vồ đầu cậu, sau đó nháy mắt với Đại Khánh, không nói hai lời, xoay người rời đi.

Sắc mặt Thẩm Ngụy vẫn khó coi như cũ, không nói lấy một lời, có người nhỏ giọng hỏi hẩn đã xảy ra chuyện gì, hẩn cũng chỉ không yên lòng mà trầm mặc lắc đầu.

Cho đến tận khi ra khỏi tầm mắt của người khác, Thẩm Ngụy mới bắt giác nâng tay, ấn khế lên vị trí giữa xương quai xanh của mình, trên chiếc áo sơ mi mỏng manh tựa hồ phác họa ra hình dạng một mặt dây chuyền.

Hắn nhắm chặt mắt, hít sâu một hơi, sau đó mới đuổi theo nhóm người Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan mang theo cô bé kia đi xuống lầu, vừa đi vừa hỏi: “Cô nhóc tên gì?”

“..... Lý Thiến.”

“Học khoa nào, năm mấy rồi?”

“..... Khoa ngoại ngữ, năm nhất.”

“Người bản địa?”

Lý Thiến ngập ngừng một chút, chầm chậm gật đầu.

“Vừa nãy là vì cái gì?”

Lần này, Lý Thiến không nói nữa.

Triệu Vân Lan như có chút đăm chiêu nhìn liếc cô bé một cái, nữ sinh tên Lý Thiến này dưới mắt có một quầng xanh vô cùng rõ ràng, ánh mắt vô thần, đồng tử giăng đầy tơ máu, ấn đường biến đen, từ đầu đến chân đều phạm vào tướng không may.

Thẩm Ngụy đột nhiên hỏi: “Khoa ngoại ngữ tuyển sinh viên có yêu cầu về văn khoa rất cao, em từng học lớp của tôi đúng không?”

Lý Thiến cẩn thận nhìn hẩn một cái, gật gật đầu.

Thẩm Ngụy nói chuyện cũng giống như giảng bài, thanh âm trầm thấp dễ nghe, tốc độ không nhanh không chậm, hẩn thở dài, trầm giọng nói: “Sống chết là chuyện lớn, tôi nhớ rõ khi lên lớp đã nói qua với các em, chỉ có hai chuyện có thể làm người ta cam nguyện chết vì nó. Một là vì chết cho đất nước cho gia hương, đó là vẹn toàn trung hiếu, còn lại là chết vì tri kỉ, đó là thành toàn cho chính mình, trừ hai việc này, bất kể em vì cái gì mà phí hoài sinh mệnh cũng là hành vi nhu nhược nhất, em có hiểu hay không?”

“Em.....”, thanh âm Lý Thiến run lên một chút, cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, cẩn môi nói, “Thực xin lỗi, thầy Thẩm, em thật sự..... Thật sự là nhất thời xúc động, không có suy xét rõ ràng, đầu óc nóng hồng mới trèo lên sân thượng, thiếu chút nữa còn liên lụy đến.....”

Cô nhìn nhìn Triệu Vân Lan, lại lần nữa cúi đầu.

Mặc cho cục trưởng Triệu nhà chúng ta rất tuấn tú rất đẹp trai, biểu tình mới nhìn qua cũng vô cùng ôn hòa thân thiện, không hiểu thế nào mà Lý Thiến vẫn cứ e sợ y, vừa đối diện với ánh mắt y, cô liền theo bản năng hướng về bên cạnh Thẩm Ngụy co rụt người lại.

Triệu Vân Lan châm một điếu thuốc, cười như không cười nhìn cô: “Cô bé cũng không biết sao? Nhóc này, tôi chỉ mới nghe qua có chuyện xúc động rồi đi giết người, chứ rất ít thấy có người xúc động lên mà đi tự sát đó nha, nghe cô nhóc nói như thế thật sự giống như..... Bị cái gì đó quấn thân rồi.”

Hai chữ “quấn thân” vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Lý Thiến thoát cái biến thành trắng bệch.

Triệu Vân Lan không chịu bỏ qua cho cô: “Cô sợ cái gì? Nói thật

xem, lúc ở trên mái nhà ấy, cô đã nhìn thấy gì?”

Lý Thiến cười gượng một tiếng: “Trên..... mái nhà, có thể thấy cái gì?”

“Tôi nhìn thấy.”, ánh mắt Triệu Vân Lan nhìn thẳng về phía trước, chậm rãi phà hơi thuốc, “Khi cô bé nhảy xuống, tôi nhìn thấy trên mái nhà có thật nhiều người, đều nhìn cô mà cười.”

Lý Thiến vòng tay ôm lấy chính mình, cả người run lên bần bật, khớp hàm nghiến chặt tới mức nếu đến gần còn có thể nghe thấy nó kêu lên “răng rắc”.

Triệu Vân Lan đánh giá cô một hồi, gẩy đi một mẩu tàn thuốc thật dài, sau đó đẩy đẩy vai cô: “Được rồi, vào đi thôi, tới phòng y tế trường rồi.”

Triệu Vân Lan lên tiếng chào hỏi người phụ trách phòng y tế của trường xong, liền giao Lý Thiến cho Thẩm Ngụy, bản thân ngậm thuốc lá chờ ở cửa.

Ở cửa trạm y tế Đại học Long Thành có một cái hồ nhân tạo nho nhỏ, bên trên xây một cây cầu con, Triệu Vân Lan lười biếng dựa vào lan can bằng gỗ, nhẹ nhàng phà một hơi khói lên mặt đồng hồ trên tay mình, khói trắng rất nhanh tán đi, trên mặt đồng hồ kết nên một tầng sương bạc, bên trong như ẩn như hiện một khuôn mặt già nua, tựa hồ muốn xuyên thấu mặt kính mà nhìn thẳng vào y.

“Mèo già kia nói cũng không phải là không có đạo lý, ma mới chưa được bảy ngày.” Triệu Vân Lan nhướn mày, nhỏ giọng nói thềm một câu, “Ban ngày ban mặt mà có thể xuất hiện trên Minh Giám, cho dù khi còn sống là dân quân tự vệ cũng không thể dũng mãnh được đến như thế đi? Bà à, bà là thần thánh phương nào vậy?”

Phía sau vang lên tiếng bước chân, Triệu Vân Lan đưa tay lau nhẹ mặt đồng hồ, bóng người phía trên lập tức biến mất, y không chút hoang mang phun ra vòng khói còn ngậm trong miệng, xoay người, đã thấy Thẩm Ngụy bung trên tay một cái khay nhỏ đi tới.

Thẩm Ngụy đặt cái khay có khăn ướt và thuốc sát trùng sang một bên, hơi hạ mắt, không nói một lời kéo cánh tay bị thương của y qua, cẩn thận xắn tay áo lên, cầm lấy nước cất đặt trong khay.

Triệu Vân Lan vội vàng nói: “Đừng phiền toái thế, tôi tự mình làm được.”

“Tự cậu thì làm thế nào?” Thẩm Ngụy cúi đầu, đầu tiên dùng nước cất rửa sạch miệng vết thương của y, lại dùng bông sạch cẩn thận lau khô, đôi tay cầm lấy tay y như thể đang nâng niu một báu vật chạm nhẹ vào sẽ vỡ, “Nếu tôi nặng tay cậu phải nói một tiếng.”

Triệu Vân Lan mất tự nhiên né qua một chút: “Kỳ thật chỉ cần dùng nước máy rửa qua là được mà.”

Thẩm Ngụy không buồn nâng mí mắt: “Trời nóng như vậy, bây giờ không rửa sạch, về sau nhiễm trùng thì sao?”

Lông mi Thẩm Ngụy rất dài, khi cúi đầu xuống sẽ lộ ra vẻ mi thanh mục tú, hình dạng mí mắt lại thuận mắt y như tranh vẽ, có lẽ là do kính mắt che đi rất nhiều, nhìn qua một cái thì không gây chú ý lắm, cần phải quan sát thật gần, mới phát hiện người trước mắt thực sự là cảnh đẹp ý vui.

Trái tim rất không có tiết tháo của Triệu Vân Lan bỗng chốc ngựa ngửa như bị cái gì gãy khế.

Triệu Vân Lan vẫn cảm giác chính mình không phải là gay, chẳng qua khiếu thẩm mỹ của y rộng hơn người bình thường một tí, lại thêm da mặt dày hơn người bình thường một chút thế thôi ____ đàn ông tuấn tú hay phụ nữ xinh đẹp y đều có hứng thú tất.

Cũng may tuy rằng y không sợ sống chẳng chê nguội nhưng nhân phẩm cũng vẫn được coi là không có vấn đề gì, tuy là không kén chọn, nhưng tuyệt không đến mức bụng đói ăn quàng, có một thì tính một, trong mỗi khoảng thời gian nhất định chỉ có một người, tuyệt đối không nhật ba sờ bốn, là kiểu mẫu tình nhân hợp được thì tán được.

Nhưng lúc này cách thời điểm kết thúc mối quan hệ gần nhất của y cũng đã qua non nửa năm, thầy Thẩm kia lại hợp khẩu vị của y như thế, tâm tư Triệu Vân Lan không thể tránh khỏi có chút rung động.

Nên trực tiếp xuống tay, hay là bỏ qua đây?

Mới nhìn, Thẩm Ngụy luôn cho người khác cảm thấy hắn là người vô cùng nghiêm túc.

Triệu Vân Lan hiểu vô cùng rõ chính mình là loại hàng gì, công tác bất thường chưa tính, mỗi ngày chờ y đều là xã giao không dứt, thường xuyên lê lổng bên ngoài ăn chơi đàng ***, cuộc sống trôi qua quả thực quá mức hỗn loạn, có thể nói là đi siêu xe, ở ổ chó. Y không phải loại người có thể an an tĩnh tĩnh mà xây dựng một đoạn cảm tình tốt đẹp, tìm mấy tiểu thiêu thân không vướng không bận mà chơi một chút thì không sao, chứ không thể nào chu đáo cho con nhà người ta đến thiên trường địa cửu. Tốt nhất ít đi trêu chọc loại lương dân đàng hoàng này vẫn hơn. Nhưng mà.....

Thẩm Ngụy thoạt nhìn hình như có ý tứ với mình, người tốt như vậy, vô duyên vô cớ để thoát mất, Triệu Vân Lan thấy có chút đáng tiếc nha.

Thẩm Ngụy rửa sạch cánh tay cho Triệu Vân Lan, lại giúp y bôi thuốc tử tế, còn muốn băng lại cho hẳn hoi, nhưng việc này bị cục trưởng Triệu kiên quyết từ chối .

“Chỉ là xước chút da thôi, trời nóng thế này làm gì có ai băng kín mít như thế chứ, cánh tay để lộ ra ngoài người ta không tưởng tôi là xác ướp mới lạ ấy.” Triệu Vân Lan dụi thuốc, động tác vô cùng tự nhiên quàng lấy sau lưng Thẩm Ngụy, “Tôi tính vào hỏi thăm cô nhóc kia, cùng đi đi?”

Thẩm Ngụy bị động tác của y làm cho cả người cứng đờ như đá, thất hồn lạc phách để y kéo đi mấy bước, từ cổ tới tai đều đỏ bừng, hồi lâu sau mới phản ứng lại được, luống cuống tay chân tránh thoát khỏi vòng tay của Triệu Vân Lan, kéo kéo chỉnh chỉnh áo sơ mi giả vờ trấn định.

“Sao lại giống như đại cô nương vậy chứ.” Triệu Vân Lan đầu tiên là vô tình tươi cười, rồi sau đó không đợi Thẩm Ngụy nói gì, y đã đột nhiên chuyển phất đề tài câu chuyện đi mất, “Thầy Thẩm trước đây đã từng gặp qua tôi sao?”

Chương 8: Luân hồi quý (7)

Thẩm Ngụy bất ngờ không kịp phòng vệ đón lấy ánh mắt của y, trong đầu tức khắc trống rỗng, mấy giây thời gian đó, hắn nhìn Triệu Vân Lan thật chăm chú, một hồi lâu sau cũng không rời tầm mắt.

Thẩm Ngụy cũng tự mình biết rằng, hôm nay bản thân thật sự thất thố nhiều lắm..... Hắn vốn không nên gặp Triệu Vân Lan.

Người nợ cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nhớ rõ..... Người đã qua cầu Nại Hà, đã uống Vong Xuyên thủy, đã qua tam thiện tam ác tiến vào cửa luân hồi, linh hồn đã bị tẩy rửa chỉ còn lại một tờ giấy trắng, còn có thể nhớ rõ cái gì đây?

Thẩm Ngụy nhìn gương mặt anh tuấn của đối phương, ánh mắt chuyên chú vô cùng, rất muốn đưa tay ra chạm lên khuôn mặt ấy, rất muốn... chạm tới độ ấm trên làn da kia thêm một lần, sau bao nhiêu thời gian cách trở giá băng đằng đẵng.....

Qua không biết bao lâu, Thẩm Ngụy lên tiếng, giọng nói khô khốc, “Tôi đã thấy cậu.”

Triệu Vân Lan chờ nghe hắn nói xong.

Trong lòng ta, vô số vô số lần. Ta không dám gặp ngươi, nhưng mỗi việc ngươi làm, mỗi bước ngươi đi, ta đều biết rõ..... Thẩm Ngụy cơ hồ có loại xúc động muốn đem tất cả những lời này nói ra, nhưng mà cuối cùng, những gì hắn gian nan thốt ra khỏi miệng lại là: “Trong một vụ án mà các cậu xử lý.”

“Lần nào?” Triệu Vân Lan có chút ngoài ý muốn hỏi.

Lời nói của Thẩm Ngụy trở nên lưu loát hơn, đại khái sau câu nói đối đầu tiên thì không còn cố kị nữa: “Khi tòa nhà Song Tử bên cạnh cầu Vạn Thanh liên tục phát sinh mười hai vụ nhảy lầu, khoảng tầm năm sáu năm về trước, khi đó tôi sắp tốt nghiệp, vừa chuyển ra khỏi trường học, đang tìm phòng thuê gần nơi đó, lúc ấy cao ốc Song Tử bị án mạng hại cho không làm ăn nổi, cho nên giá thuê nhà tương đối thấp, tôi là một trong số ít người còn dám ở lại đó.”

Triệu Vân Lan cau mày suy nghĩ một hồi: “Tôi xác định không gặp anh ở hiện trường vụ án.”

“Cậu không phát hiện, nhưng khi đó tôi ở trên tầng thượng, đã nhìn thấy cậu, tôi còn thấy.....” Thẩm Ngụy dừng lại một chút, bày ra một biểu tình như đang nhớ tới một việc không thể nào hiểu nổi rất là hợp thời, “Tôi còn thấy cậu lôi một bóng đen từ trong một căn phòng trên tầng thượng ra, thu vào trong một cái bình, sau đó không biết nói với ai là ‘Kẻ tình nghi phạm tội đã bắt được rồi, chư vị có thể kết thúc công việc’.”

Triệu Vân Lan lấp bắp kinh hãi: “Lúc ấy anh không những ở đó, lại còn ở trên tầng thượng? Gan cũng lớn quá đấy.”

Thẩm Ngụy cúi đầu: “Cậu có thể đi tra ghi chép của nơi đó, tôi nói đều là thật.”

Hắn nói đương nhiên là thật, khi đó hắn thực sự đang ở trong cao ốc Song Tử, nhưng lại chỉ vì muốn trộm nhìn người nào đó mà thôi, không phải cái lý do tìm phòng ở ngõ ngách này nọ gì hết, song chỉ một lời nói chín phần thật một phần giả này, lại làm hắn lao tâm khổ tứ.

Nhưng may mà nhìn Triệu Vân Lan hình như đã chấp nhận, y thậm chí còn có chút cảm khái nói đùa: “Làm việc thiếu sót, thật sự là chúng tôi làm việc quá sơ sót rồi, theo quy định là phải loại bỏ ký ức của quần chúng không liên quan đấy, thế mà tôi cư nhiên không phát hiện ra anh..... Đúng rồi, lúc đó anh thấy thế nào? Có phải sau này tất cả lập trường tư duy duy vật đều bị phá vỡ hay không ?”

Thẩm Ngụy gian nan nở nụ cười với y, không trả lời.

Cũng không biết Triệu Vân Lan đến tột cùng tin được mấy phần, dù sao y cũng không truy cứu nữa.

Khi hai người bọn họ cùng đi vào phòng y tế thì thấy Lý Thiến ngồi dựa vào mặt tường có cửa sổ, đang cầm chặt cốc nước ấm pha đường mà nhân viên y tế đưa cho.

Cô ngồi nơi khuất bóng, biểu tình lại càng có vẻ u ám.

Triệu Vân Lan nâng tay gõ gõ cửa, Lý Thiến giật mình hoảng sợ ngẩng đầu lên, thấy rõ người tới là ai mới dám chậm rãi nhẹ nhàng thờ ra.

Triệu Vân Lan liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, trên mặt đồng hồ vẫn phản chiếu bóng dáng bà lão kia, vậy mà lại không biến đỏ _____ thật kỳ quái, sinh khí của ma mới này hình như mạnh hơn rất nhiều.

Trên người sống mà xuất hiện tử khí thì là sắp chết, thế nhưng trên mình người chết lại hiển hiện sinh khí thì là cái gì đang xảy ra thế này?

Chẳng lẽ là sắp đầu thai hả?

Y một bên nghĩ như vậy, một bên khí thế nghênh ngang ngồi xuống

đối diện bên giường Lý Thiến: “Đồng học, tôi muốn hỏi cô mấy câu.”

Lý Thiến sắc mặt tái nhợt nhìn y.

Nếu thầy giáo họ Thẩm kia đã biết rõ công việc của mấy người bọn y là gì, Triệu Vân Lan cũng chẳng thèm kiêng dè Thẩm Ngụy vẫn còn đang ở đấy nữa, mở miệng hỏi trắng ra: “Trong thời gian gần đây, cô có nhìn thấy cái gì đáng ra không nên thấy không?”

Lý Thiến không kịp nói, trực tiếp dùng một trạng thái vô cùng hoảng sợ mà đáp lời y.

“Tôi hiểu rồi.” Triệu Vân Lan chăm chú nhìn vào mi gian của cô, thân thể hơi cúi, chống khuỷu tay lên đầu gối nghiên cứu một hồi, sau đó nói, “Nhưng tôi thấy thiên nhãn của cô không mở, về lý mà nói thì không thể nhìn thấy cái gì cả mới đúng chứ, sờ dĩa dây vào mấy thứ này, rốt cuộc là vì trời sinh bất tị quá nhẹ, hay là động vào cái gì không nên động rồi?”

Lý Thiến kìm lòng không đậu cắn môi, ngón tay siết chặt đến trắng bệch cả ra.

“A? Xem ra là nguyên nhân thứ hai rồi, nói cho tôi biết, cô đã động vào cái gì?” Triệu Vân Lan đè thấp thanh âm.

Lý Thiến ngay từ đầu không chịu nói, Triệu Vân Lan cười lạnh một tiếng: “Không nói, không nói thì cô chờ bị nó quấn lấy cả đời đi, cô bé chưa nghe câu ‘lòng hiếu kì hại chết mèo’ bao giờ sao? Không phải cái gì cũng có thể sờ loạn.”

“..... Một cái nhật quý (1).” Không biết qua bao lâu, Lý Thiến mới cúi đầu mở miệng, “Là vật gia truyền, khi mở tủa ra sắc đen, mặt trái có một vòng tròn làm bằng đá khảm rất nhiều hoa văn vẩy cá, cũng màu

đen, giống như là hắc tinh thạch vậy, người lớn tuổi nói nó gọi là.....”

“Luân hồi bàn (2).” Triệu Vân Lan nói.

Lý Thiến kinh ngạc nhìn y, ngập ngừng gật gật đầu.

“Nhật quỹ mỗi ngày quay một vòng, mỗi ngày một lần lên từ đằng đông, xuống ở đằng tây, vòng đi vòng lại, là tượng trưng cho sinh sôi không nghỉ, luân hồi không ngừng.” Triệu Vân Lan nói tới đây, ngữ khí dừng lại một cách khó hiểu, “Nhưng lại có một cách nói khác, cho rằng luân hồi là quá trình “giết chết” diễn ra liên tục, từng kiếp từng kiếp luân phiên thay thế, thứ mất đi sẽ vĩnh viễn mất đi, quá khứ không thể tìm lại được, chuyển qua một khắc, thì chỉ có thể nhìn lại chứ không thể quay đầu, mà khi đã xoay hết một vòng, khi đó ngay cả muốn quay đầu, cũng không tìm được phương hướng nữa.”

Y không phát hiện Thẩm Ngụy ở phía sau đột nhiên run lên.

“Cô dùng nó làm cái gì?” Triệu Vân Lan hỏi.

Lý Thiến cắn cắn môi.

“Tốt thôi, tôi đây hỏi cách khác nhé, cô có dùng nó làm việc xấu không?”

Lý Thiến lập tức mở to hai mắt: “Tôi không có!”

Triệu Vân Lan im lặng nhìn cô.

“Tôi không có!” Lý Thiến đứng lên, lui về phía sau một bước, cong thắt lưng nghiêng người đối mặt với Triệu Vân Lan, theo bản năng tạo thành tư thế phòng vệ mười phần, “Tôi sao có thể dùng vật gia

truyền để làm chuyện xấu được! Anh nói bậy! Anh..... Khụ khụ.....”

Cảm xúc quá kích động làm cô nghẹn ứ, cứ thế kịch liệt ho khan.

Thẩm Ngụy nhú mày, đi qua ngăn trở tầm mắt của Triệu Vân Lan đang từng bước ép sát, vỗ vỗ lên lưng Lý Thiến: “Nói chậm một chút, không cần gấp.”

Sau đó hắn xoay người, nói với Triệu Vân Lan: “Đứa nhỏ này vừa mới chịu kích thích quá lớn, không cần biết cảnh sát Triệu muốn hỏi cái gì, có thể đừng bức em ấy quá không?”

Triệu Vân Lan xoa mũi: “Được rồi, không hỏi việc không liên quan nữa, một vấn đề cuối cùng, hỏi xong tôi sẽ đi ngay.”

Y lấy ảnh chụp tử thi ra cho Lý Thiến nhìn: “Gần đây cô có gặp qua bạn ấy không?”

Lý Thiến nhìn qua một cái, đầu tiên là lắc đầu, sau đó như là đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lại đưa tay bắt lấy tấm ảnh kia, cẩn thận đánh giá một lúc lâu, mới có chút không xác định nói “..... Hôm qua tôi có thấy một người, dáng dấp khá là giống bạn ấy.....”

Sắc mặt Triệu Vân Lan vụt trở nên nghiêm túc: “Thời điểm nào của ngày hôm qua? Cô có nhớ rõ cô ấy ăn mặc thế nào không?”

“Buổi tối.” Lý Thiến nghĩ nghĩ, “Đêm qua khi thư viện đóng cửa, tôi mới quay về, hắn là khoảng hơn mười giờ một chút. Tôi ra ngoài trường mua mấy thứ lặt vặt, ở cửa nhìn thấy một người..... mặc cái gì thì nhớ không rõ lắm ..... A! Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, là áo phong tân sinh, tôi cũng có một chiếc như thế, nên mới chú ý đến bạn ấy.”

Triệu Vân Lan tiếp tục hỏi: “Ngày hôm qua có phải có rất nhiều người

mặc cái áo kia không?”

“Cơ bản đều là sinh viên trường tôi,” Lý Thiến nói, “Người..... cũng không tính là nhiều, đại bộ phận đều học ở trường mới rồi, khu trường cũ này không có bao nhiêu.”

“Cô cũng mặc sao?”

“Tôi ngại nó chưa giặt, cho nên không muốn mặc lên người mà chỉ khoác ra ngoài áo phong của mình, sau đó trời nóng quá, liền cởi nó ra đút vào túi.”

“Vậy sao,” Triệu Vân Lan nghĩ ngợi một chút, “Lúc cô nhìn thấy cô ấy, xung quanh có ai khác không?”

“Có, người trên đường rất nhiều, xe cộ cũng không thiếu.” Lý Thiến đánh giá sắc mặt y một chút, nhạy cảm nhận ra gì đó, lại hỏi, “Làm sao vậy?”

“Không, tôi không hỏi trên đường Đại Học, tôi muốn nói cái cửa ngách trong ngõ hẻm của trường mấy người kia, cô ấy là đi vào đó đúng không? Khi đó trong hẻm còn có ai khác?”

Triệu Vân Lan không trả lời ngay vấn đề của Lý Thiến, y càng cố ý lảng tránh lại càng khiến Lý Thiến bất an, ánh mắt cô liếc sang một bên, lúc trước gật đầu, lúc sau lại hỗn loạn lắc đầu: “Tôi..... Tôi không nhớ rõ, giống như..... Đi? Bạn ấy hình như đúng là đi vào đó, nhưng mà tôi không theo vào. Cái hẻm kia là ngõ cụt mà, thường ngày chỉ có người ở khu đông của trường chúng tôi mới đi tắt theo đường đó thôi, bình thường tương đối vắng vẻ.....”

“Cô không đi vào trong đó thật sao?” Triệu Vân Lan ngắt lời cô.

“A? A..... Tôi không có.....”

“Vì sao vậy, cô cũng ở khu Đông mà?” Triệu Vân Lan hỏi.

“Tôi.....” Lý Thiến quẫn rồi, quanh co một hồi lâu, cô mới hoang mang đưa ra được một đáp án, “Tôi đổi hướng đi mua mấy thứ linh tinh.....”

“Vừa rồi không phải cô nói đồ đạc đều đã mua xong rồi sao?” Triệu Vân Lan lại ngắt lời cô, ngữ khí bắt đầu trở nên nghiêm khắc, “Đồng học, tôi làm cảnh sát cũng rất muốn làm một người ôn hòa ‘kính lễ, bắt tay’, tuyệt đối không có ý hù dọa cô, nhưng cô cũng nên phối hợp điều tra mà nói thật với tôi mới phải, đúng vậy không?”

Lý Thiến lại khẩn trương lên, hai tay vân vê lấy vạt áo: “..... Tôi nói thật mà.”

“Cô ấy tên là Lư Nhược Mai, cũng là nghiên cứu sinh trong Đại học Long Thành. Cô hỏi tôi đêm qua có chuyện gì xảy ra hả? Bây giờ tôi nói cho cô biết, bạn học của cô đã chết rồi,” Triệu Vân Lan buông từng chữ từng chữ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm sắc thái trên mặt Lý Thiến, “Mà thời gian tử vong ước chừng khoảng mười giờ đêm qua, nói cách khác, rất có thể cô chính là người cuối cùng gặp nạn nhân đấy.”

Đồng tử Lý Thiến đột ngột co rút lại, cốc nước trong tay rơi xuống đất, vỡ nát. Cô gần như không còn cảm giác, từng dây thần kinh dường như đang co giật, ngón tay vô ý run rẩy từng hồi, đôi môi tái nhợt.

---

(1) Nhật quý: đồng hồ mặt trời, ta không tìm được cái giống của bạn

Lý Thiến, lấy tạm cái này.

(2) Luân hồi bàn: nó là cái vòng rất lớn khắc luân hồi, trên mặt sau của cái đồng hồ mặt trời khắc luân hồi bàn. Ta tìm được trên baidu ra cái này:

Chương 9: Luân hồi quý (8)

Triệu Vân Lan lui về phía sau, bắt chéo hai chân, hai tay giao nhau vòng qua đầu gối, ngẩng đầu lên nhìn Lý Thiến: “Kích động thể cơ à? Nếu người chết không có quan hệ gì với cô, cô cũng không hề biết cô ấy, tại sao bây giờ lại sợ hãi như vậy? Tối hôm qua vì sao lại đổi hướng đi? Là cái gì khiến cho cô thà rằng phải vòng thật xa mà không dám đi con hẻm đó?”

Lý Thiến bỗng nhiên thét lên một tiếng chói tai, cô ngồi sụp xuống, mười ngón tay vò rối tóc mình, gắt gao ôm kín mặt.

Triệu Vân Lan không nói một câu kéo ra một cánh tay của cô ta, dùng một loại giọng nói vô cùng có sức áp bách hỏi tiếp: “Trốn tránh cũng vô dụng thôi, nhìn tôi, nói cho tôi biết cô rốt cuộc đã thấy cái gì?”

Lý Thiến dùng sức giãy khỏi tay y, kịch liệt tránh ra làm cho chiếc giường của phòng y tế bị đẩy lệch một khoảng, chân giường bằng kim loại ma sát với mặt đất phát ra tiếng ken két bén nhọn.

“Tôi không biết!” Cô gái cuồn cuộn gào lên, “Tôi không biết! Tôi không biết! Đừng hỏi tôi! Tôi không biết!”

“Trường của các người không lớn,” Triệu Vân Lan hạ thấp giọng nói, “Nói không chừng có một ngày, khi cô đang ăn điểm tâm còn gặp qua cô ấy, hoặc là hai người trùng hợp ngồi cùng một gian phòng tự học, hay từng mượn qua cùng một quyển sách cũng nên..... Cô có muốn biết cô ấy chết như thế nào không? Khi chúng tôi tìm được cô ấy, thi thể cô ấy đã lạnh ngắt nằm trong cái hẻm nhỏ kia, bụng bị vũ khí sắc bén xé toang, nội tạng bị móc đi hơn phân nửa, đến nay không biết ở

chỗ nào, bởi vì trên hài cốt có cả dấu răng, cho nên cá nhân tôi suy đoán nội tạng của cô ấy khả năng đã bị hung thủ ăn mất rồi. Máu tươi ở đó..... Ôi nha, chảy đầy mặt đất, đến bây giờ vẫn còn lênh láng ra đó, hơn nữa cô biết không.....”

Lý Thiến hét ầm lên: “A_____”

Triệu Vân Lan thực sự là tâm như sắt đá, không hề suy suyển một chút nào, ngay cả một ly ý tứ bỏ qua cho cô cũng không có nốt, cứ thế ngang nhiên tiếp tục nói: “Khi bụng của cô ấy bị xé ra, người vẫn còn sống, trơ mắt nhìn gan, thận, dạ dày của chính mình..... từng cái từng cái bị người ta lôi ra, cô ấy nghe thấy tiếng cắn nuốt kinh khủng kia, mà bị ăn sống nuốt tươi lại là nội tạng của mình, cô có thể tưởng tượng ra loại tâm tình này hay không?”

Lý Thiến đã hoàn toàn câm lặng, cô từ từ ngồi xuống, cuộn mình lại, hai tay ôm lấy đầu.

Bác sĩ trực ban nghe thấy động tĩnh, đã nhanh chóng bước tới: “Làm sao? Làm sao vậy?”

Triệu Vân Lan đem chứng minh công tác của mình đưa cho anh ta xem, thuận tiện không thềm nói một câu đóng phắt cửa lại, chặn anh ta ở bên ngoài: “Thật ngại quá, cảnh sát đang thẩm vấn, cho tôi thêm năm phút nữa thôi, cảm ơn.”

Triệu Vân Lan khoanh hai tay trước ngực, tựa vào cửa đi của phòng bệnh, xoay người nhìn Lý Thiến, lần thứ ba lặp lại câu hỏi của mình: “Nói cho tôi biết, cô đã thấy cái gì?”

“..... Cái bóng.” Lý Thiến thốt nhiên mở miệng.

Vẻ mặt mang theo ý cười của Triệu Vân Lan lập tức trở nên ngưng

trọng, y bước lại, ngồi xổm xuống cạnh Lý Thiến: “Cái bóng đó có hình dạng thế nào?”

“Hai người đều cẩn thận một chút.” Thẩm Ngụy ở bên cạnh nhìn không được phải lên tiếng nhắc nhở, cầm lấy cái chổi trong góc tường quét hết mảnh thủy tinh dưới đất sang một bên, sau đó hấn do dự một chút, chủ động hỏi, “Tôi có cần phải tránh đi không? Vị đồng học kia, tôi đi lấy cho em một cốc nước khác nhé?”

Triệu Vân Lan khoát tay: “Không, anh ở đây rất đúng lúc, đừng đi vội, hôm nay tôi không mang nữ đồng nghiệp, một mình hỏi cô ấy thì không hợp quy định.”

Nói xong, y nâng Lý Thiến đang mềm nhũn ở một góc lên, lại lấy một cái khăn tay trên bàn bên cạnh đưa cho cô: “Là cái bóng thế nào, cô từ từ nói.”

“Tôi với bạn ấy đi ngang qua nhau, tôi nhìn thấy bạn ấy mặc cái áo phông kia thì biết là bạn cùng trường, cho nên dù không biết bạn ấy nhưng vẫn chào hỏi một chút, bạn ấy nói ‘qua nhờ chút’ sau đó vội vàng đi qua bên cạnh tôi, lúc đó.....” Lý Thiến ngược mắt lên, đôi mắt phủ đầy tơ máu, run run rẩy rẩy, “Trong nháy mắt cúi đầu tôi thấy cái bóng của bạn ấy.....Bạn ấy không chỉ có một cái bóng.”

Thẩm Ngụy nhẹ nhàng nói: “Nhiều nguồn sáng sẽ tạo ra rất nhiều cái bóng, có lẽ em.....”

“Không phải cái loại đó, không phải như vậy!” Lý Thiến run giọng ngắt lời hấn, “Không phải cái loại bóng mà thầy nói đâu, nó đột nhiên hiện lên từ một nơi trống rỗng không có ánh sáng, còn đậm hơn rất nhiều so với cái bóng bình thường, quan...quan trọng nhất là...cái bóng kia...cái bóng kia...động tác của nó không đồng nhất với con người!”

Trong phòng bệnh nhất thời yên tĩnh đến dọa người, xương cốt toàn thân Lý Thiến đều run rẩy thảm hại. Thẩm Ngụy dừng một chút, cúi người xuống, vỗ vỗ đầu cô tỏ ý trấn an: “Đồng học, em bình tĩnh một chút.”

“Em nhìn thấy, thầy Thẩm, em thật sự nhìn thấy mà,” Lý Thiến nắm chặt góc áo hần, đột nhiên khóc òa lên, “Em thấy nó đi theo bạn ấy, khi bạn ấy đi vào con hẻm đó, đột nhiên, đột nhiên nó từ mặt đất đứng lên, giống như người thật vậy. Em bị dọa khiếp vía rồi, một đường liều mạng trốn, liều mạng chạy..... Em tưởng rằng mình nằm mơ, là ảo giác thầy hiểu không? Nhưng mà hai người lại cứ nhất định muốn hỏi em, nhất định muốn nói cho em biết bạn ấy...bạn ấy đã.....”

Cô nói tới đây, đại khái là liên tưởng đến những gì Triệu Vân Lan miêu tả, liền bật người dậy đẩy Thẩm Ngụy ra, vọt tới góc tường nôn thốc nôn tháo.

Thẩm Ngụy có chút trách cứ liếc Triệu Vân Lan một cái.

Triệu Vân Lan xoa xoa cánh mũi, bình thản nói: “Aiiiz, đừng lo lắng, phản ứng của cô bé này còn chưa phải là kịch liệt nhất đâu, anh không biết đấy thôi, sáng sớm ở hiện trường có một nhóc tay mơ chỗ chúng tôi còn nôn thành mèm nhũn như hải sâm cơ.”

Ánh mắt Thẩm Ngụy trở thành bất đắc dĩ. Hắn lắc đầu, ra ngoài tìm một chai nước khoáng đưa cho Lý Thiến súc miệng, lại đỡ cô ngồi xuống.

Lý Thiến đứng cũng đứng không vững, lão đảo vịn tay Thẩm Ngụy ngồi trên giường bệnh, ánh mắt đại ra nhìn về phía Triệu Vân Lan: “Nó giết người, cũng sẽ giết tôi, tôi nhìn thấy nó, nó sẽ không bỏ qua cho tôi, đúng không?”

Triệu Vân Lan không trả lời, lấy từ trong túi ra một quyển sổ nhỏ và một cây bút kí: “Miêu tả một chút hình dạng của nó cho tôi xem?”

“Tôi không thấy rõ lắm, nhưng nó..... là hình người, khi đứng lên từ mặt đất thì..... cao khoảng như vậy,” Lý Thiến lại khua tay múa chân miêu tả một hồi, “Đen đặc, hơi lùn, cho nên nhìn qua hơi béo.....”

Triệu Vân Lan dừng bút, nhíu mày hỏi lại một tiếng: “Hơi lùn hơi béo á?”

Lý Thiến gật đầu.

“Có khi nào thực ra nó cũng không thấp, mà là sau khi cô gặp nó thì chạy đi ngay, cho nên nó vẫn chưa đứng lên hoàn toàn không?”

Triệu Vân Lan hỏi.

Lý Thiến sửng người, phản ứng dường như hơi trì độn một chút, sau đó nàng cụp mắt xuống, tránh đi ánh nhìn của Triệu Vân Lan lại gật đầu: “Cũng..... Cũng có thể như vậy đi.”

Ánh mắt Triệu Vân Lan nhìn cô trở nên cổ quái: “Sau đó thì sao?”

Lý Thiến cúi đầu nói: “Sau đó tôi chạy.”

Triệu Vân Lan không nói chuyện, chỉ là chăm chú nhìn cô.

Mười ngón tay Lý Thiến đan vào một chỗ, siết đến trắng bệch.

Lúc lâu sau, Triệu Vân Lan mới bỏ qua cho cô bé. Y xé một tờ giấy trong sổ viết lên một dãy số: “Nếu có thêm manh mối hoặc là nhớ tới cái gì thì nhanh chóng gọi cho tôi, tôi mở máy hai tư trên hai tư giờ, hôm nay cảm ơn cô.”

Y nói xong, đưa tờ giấy cho Lý Thiến, đứng lên.

Thẩm Nguy: “Tôi tiễn cậu.”

“Đừng đừng, không cần đâu,” Triệu Vân Lan nói, “Tôi ra ngoài hút thuốc, anh nói chuyện với cô nhóc đi. Vừa rồi tôi hơi gấp gáp có lẽ đã dọa sợ cô ấy rồi, thật sự rất xin lỗi.”

Thẩm Nguy nhìn nhìn Lý Thiến, Lý Thiến không biết đang suy nghĩ cái gì, không hề phản ứng với những lời Triệu Vân Lan nói.

Đợi Triệu Vân Lan ngậm thuốc đi ra ngoài rồi, Thẩm Nguy vô cùng cố gắng nhẹ nhàng hỏi Lý Thiến: “Em có đói không? Chút nữa tôi đi căn tin mua gì đó cho em nhé.”

Triệu Vân Lan vừa đi, cảm giác áp bách mà y mang tới cũng đột nhiên biến mất, Lý Thiến tựa hồ thờ phào nhẹ nhõm, cảm giác cả người đều mệt mỏi không còn chút sức lực, nghe xong câu này lại vội vàng lắc đầu.

Thẩm Nguy lại hỏi: “Vậy tôi gọi bác sĩ vào đây với em, em cứ nghỉ ngơi trong này, chờ tình hình sức khỏe ổn định một chút thì quay về, được chứ?”

Lý Thiến gật gật đầu.

Thẩm Nguy đi hai bước, tựa hồ nhớ tới cái gì, lại quay đầu: “Trên người có tiền không? Có cần tôi cho em mượn một ít dùng trước hay không?”

Lý Thiến nghe ra ý tốt của hắn, rớt cuộc miễn cưỡng cười lên một chút: “Cảm ơn thầy, thật sự không cần.”

Thẩm Nguy nhìn cô thờ dài, như là muốn nói lại thôi, một hồi lâu sau mới hàm súc nói: “Đồng học, có những lời nói dối là cố ý, có những lời lại không phải là cố ý, cái trước là lừa gạt người khác, cái sau chính là lừa gạt bản thân..... Dù là thế nào đi chăng nữa, vẫn là thực đáng buồn.”

Lý Thiển sửng sốt.

Thẩm Nguy hạ mắt: “Quên đi, em vẫn là tự giải quyết cho tốt đi.”

Nói xong, hấn đến quầy thuốc của trạm y tế lấy một bình thuốc nhỏ, bước nhanh đuổi theo ra ngoài.

Triệu Vân Lan vẫn còn ở hành lang, y tiếp một cuộc điện thoại.

“Tôi đã hỏi rõ rồi, đây kì thực không phải bên này của chúng ta xảy ra vấn đề, mà là chuyện của ‘bên kia’,” Đầu dây bên kia là một giọng nữ khác với Uông Chủy, khi cô nói chuyện thì kéo âm cuối ra thật dài, kèm theo cố ý, mang đậm khiêu khích, “Đêm hôm qua Quỷ Môn Quan vừa mở ra, hồn phách đăng kí trong danh sách của Địa Phủ đã ít đi mất mười mấy kẻ, nhưng phần lớn là tân quý chết chưa được bảy ngày, thứ nhất là vẫn còn lưu luyến nhân gian, thứ hai là vẫn chưa hiểu quy củ, bọn họ thì không sao, chẳng kéo lên nổi bao nhiêu sóng gió, cái phiền toái nhất là nghe nói còn có một ngạ quỷ thừa cơ chạy mất.”

Triệu Vân Lan cơ hồ nghi ngờ lỗ tai của chính mình: “Chạy mất cái của nợ gì cơ?”

“Ngạ quỷ.”

Triệu Vân Lan nổi xung thiên, đầu dây bên kia là cấp dưới nhà mình

cho nên y cũng chẳng cần tốn sức che giấu làm cái gì, nhìn nhìn bốn phía không thấy có người, y hạ giọng mở miệng phun ra một tràng: “Con mẹ nó đây là cái chuyện vớ vẩn chết tiệt gì, ngạ quỷ cũng dám để sống tới nhân gian là thế nào hả? Tên quý sai chết dẫm nào không muốn sống nữa vậy?”

“Có quản nghiêm nữa cũng chả ngăn được cá biệt vượt ngục, lại nói cho anh biết, ‘Bên kia’ đến nay vẫn chưa thực hiện công cuộc hiện đại hóa văn phòng ứng dụng công nghệ thông tin đâu, mấy tên ăn hang ở lỗ đó vẫn còn áp dụng phương thức quản lý của mấy thế kỉ trước kia kìa. Cũng là cái lũ ngạ quỷ kia vô dụng thôi, bị giam lâu ngày giam đến hồ đồ, chứ nếu là tôi ấy hả, một ngày không chừng có thể vượt ngục đến tám lần.” Cô gái đầu kia nói tới đây thì ngừng một chút, “À đúng rồi, lần này động tới mạng người, ‘Vị kia’ đưa bái thiếp tới, đại khái là muốn đích thân đến một chuyến đấy, anh mau trở lại nhìn xem, bái thiếp của hần tôi thật không dám mở.”

Triệu Vân Lan nhíu nhíu mi: “Ừm, biết rồi, cái này để sau, cô nhân lúc này tranh thủ giúp tôi một chút___ nơi xảy ra án mạng ở đối diện đường Đại Học, cái ngã tư đó hần là có camera theo dõi, có lẽ sẽ chụp lại được gì đó, cô điều tra xem thế nào; sau đó tra hộ luôn một người tên Lý Thiến, nghiên cứu sinh năm nhất khoa Ngoại ngữ Đại học Long Thành, mặt khác hỏi ‘Bên kia’ cho tôi xem cái nhật quỹ mặt sau khắc Luân hồi bàn rốt cuộc là vật gì nhá.”

Lúc này, hần liếc mắt thoáng nhìn Thẩm Ngụy đang tới, liền nói khẽ vào trong điện thoại: “Trước cứ như vậy đã, tôi có chút chuyện, gác máy đây, có tiến triển gì thì nhanh báo cho tôi.”

Nói xong, Triệu Vân Lan xoay người sang chỗ khác, trong nháy mắt thu lại toàn bộ biểu cảm khó chịu, trong một khoảnh khắc từ một đại lưu manh biến thân thành thanh niên thanh lịch, ôn hòa hữu lễ nói: “Dừng lại dừng lại, thầy Thẩm anh thật sự là quá khách khí rồi.”

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 10: Luân hồi quý (9)

Thẩm Ngụy đem theo thuốc lấy trong trạm y tế ra cho y: “Tôi thấy vừa rồi cậu không lấy thuốc cho nên mang ra đây này.”

Nói xong, lại nhìn cánh tay sây xát của Triệu Vân Lan mà nhíu mày: “Khi trở về nhất định phải tự mình cẩn thận một chút, mấy ngày này đừng để miệng vết thương chạm vào nước, cũng đừng dùng chất kích thích cùng với.....”

Triệu Vân Lan không nói một tiếng, chỉ nhìn hấn.

Thẩm Ngụy rốt cục bị y nhìn đến gương mặt, đành dừng lại: “Làm sao vậy?”

Triệu Vân Lan băng quơ hỏi: “Thầy Thẩm kết hôn rồi sao?”

Thẩm Ngụy ngây người, bật thốt lên: “Sao có thể.....”

Triệu Vân Lan “À” một tiếng, tiếp tục hỏi: “Vậy thầy Thẩm anh có bạn gái không?”

Ánh mắt y mang theo tính xâm lược làm cho Thẩm Ngụy trối dậy một cảm giác khó hiểu, dưới tình huống như vậy, hấn gật đầu không được mà lắc đầu cũng chẳng xong.

Triệu Vân Lan nhân cơ hội tiếp lấy bình thuốc trong tay hấn, nắm trong tay xoay vài vòng, như cười như không nói: “Không có gì, chỉ là vốn nghĩ thầy Thẩm anh thanh niên tài俊 lại sẵn sóc dịu dàng như thế, tưởng mình vớ bở rồi, không ngờ lại nhiều chuyện như vậy.”

“Đừng nói lung tung.....” Thẩm Ngụy có chút thiếu tự nhiên đáp.

Triệu Vân Lan nở nụ cười, lộ ra hai cái má lúm: “À, đúng rồi, cho tôi mượn điện thoại của anh một chút.”

Thẩm Ngụy lấy di động ra, Triệu Vân Lan lại không cầm lấy, mà là nhẹ nhàng nâng mu bàn tay Thẩm Ngụy, sau đó giữ nguyên tư thế lưu lại tên và số điện thoại của mình trong danh bạ của người ta, xong xuôi y ấn gọi đi, điện thoại vang lên một tiếng rồi dừng lại.

“Lưu lại một cách liên hệ.”, Triệu Vân Lan làm bộ làm tịch nghiêm trang nói, “Nếu có manh mối gì liên quan đến vụ án, rất hoan nghênh anh quấy rầy.”

Y nói xong, tung tung hứng hứng cái bình thuốc nhỏ, xoay người khoát tay với Thẩm Ngụy: “Thật cảm ơn, bây giờ tôi có việc rồi, đi trước một bước đây, sau khi vụ án ổn thỏa nhất định sẽ mời thầy Thẩm ăn một bữa cơm.”

Lần này, y đi rất là đủng đỉnh, một tay đút trong túi quần, nghiêng nghiêng ngả ngả, bóng dáng thoạt nhìn có chút cà lơ phất phơ, nhưng là trên người y chỗ nào nên cong tuyệt đối không thẳng, chỗ nào nên thẳng nhất định không cong, biếng nhác cũng biếng nhác ra phong độ ngời ngời_____ quả thực giống như loài chim công xinh đẹp mà kiêu hãnh, tận dụng tất cả thời gian phô diễn bộ cánh diễm lệ tràn đầy hormone của nó.

Cho đến tận khi y đã đi rất xa, vẻ ngơ ngẩn thiếu tự nhiên trên mặt Thẩm Ngụy mới chậm rãi biến mất, ánh mắt hẩn thâm sâu mà khắc chế, cuối cùng hẩn liếc mắt nhìn bóng dáng đã xa xôi đến mơ hồ của Triệu Vân Lan thêm một cái nữa, mới xoay người bước đi theo một hướng khác.

Chẳng qua chỉ mấy bước sau đó thôi, hấn đã nhịn không được mà lại quay đầu, nhưng người muốn trông theo hoàn toàn không còn ở lại trong tầm mắt nữa.

Nhật kí điện thoại hiện lên hai chữ “A Lan” rất mực tùy ý, lảng lảng nằm tại màn hình, khi hấn mặc niệm hai chữ này liền cảm giác giống như có một cây đao nhẹ nhàng nhẹ nhàng lia qua trong lòng, mang nơi mềm yếu nhất của bản thân cắt đến đầm đìa huyết nhục, rốt cuộc lại bị đôi môi mím chặt giam cầm lại nơi không người biết đến.

Thẩm Ngụy nâng bàn tay mình, trên đó lưu lại vị nước hoa rất nhạt đến mức gần như không còn ngửi thấy trên người ai kia, hấn nhắm mắt lại, hít lấy một hơi thật sâu, thật chậm.

Hấn cũng không biết đối phương dùng loại hương gì, mà chỉ lần đầu tiên ngửi thấy, mùi hương kia lại phảng phất làm hấn nhớ thương đã rất nhiều năm.

Vườn trường thực tĩnh mịch, đâu đó đôi tiếng chiếc lá đầu cành xanh non nào kia vừa vội vàng chạm đất, trên khuôn mặt Thẩm Ngụy nhìn không ra một tia biểu tình, thật lâu sau, hấn mới miễn cưỡng cong lên khóe miệng như là tự giễu, cúi đầu nhanh chóng rời đi.

Trong nháy mắt hấn cúi xuống này, cô đơn mơ hồ rất nhanh biến mất, nét mặt đanh lại như đao khắc toát ra sát ý không lời.

=====

Lại nói tới Quách Trường Thành, thẳng nhóc thiếu mạng này lĩnh cái nhiệm vụ “Tìm hiểu tình huống” nhưng thật sự không biết phải tìm hiểu cái gì, đành phải kiên trì cà lăm nói chuyện với người ta, đối với kết quả công tác của mình, cậu rất biết thân biết phận mà tự

hiểu_____rõ ràng là mấy con vẹt ngoài cửa hàng nói chuyện còn rành rọt hơn mình.

Tới gần giữa trưa, cậu mới nhận được điện thoại của Triệu Vân Lan liền ỏ rũ dất theo con mèo biết nói thần kì ngồi xổm trước cửa trường học chờ lãnh đạo đến lĩnh về.

Kiểu ngồi của Quách Trường Thành cũng không giống với cách ngồi của đa số người, cậu cuộn mình thành một cục, tóc che hơn nửa khuôn mặt, hơn nữa bên người còn dính thêm một con mèo béo múp nghiêm nghiêm chình chình, cái tạo hình hay ho đó không biết đã làm bao nhiêu người qua đường phải dừng chân vây xem.

Nửa giờ sau, Triệu Vân Lan vội vàng đuổi tới rồi cục kết thúc cuộc triển lãm mất mặt này.

Quách Trường Thành lê đôi chân tê rần vì ngồi quá lâu khập khiễng theo sau Triệu Vân Lan đi trên con đường nhỏ thanh tĩnh trong trường, thi thoảng lại len lén nhìn bóng dáng thon dài cao ngất của Triệu Vân Lan một cái, thần thái giống y như nàng dâu nhỏ bất cần thiên phòng bếp, vừa lo lắng vừa ủy khuất.

Nửa giờ ngồi trong góc tường kia, Quách Trường Thành sâu sắc ý thức được cậu vào Cục Điều Tra Đặc Biệt mới có mười hai giờ mà đã xảy ra cả loạt sự tình, cảm giác thất bại vô cùng — không phải chỉ là một cái hành lang âm trầm một chút thôi sao? Không phải chỉ là ánh sáng mơ hồ quý dị một tí sao? Không phải chỉ là lãnh đạo tùy tiện nói một câu hàm hồ không rõ ý thôi sao?

Cậu sao có thể cứ như vậy mà ngất đi cơ chứ?

Đối với Cục Điều Tra Đặc Biệt lương cao thưởng hậu hơn bất kì ai này, Quách Trường Thành vẫn cảm giác mình không xứng được

vào, nhưng là hiện tại âm soa dương thác, cậu đã dựa vào thủ đoạn không quang minh chính đại mà vào xù nó rồi, nếu còn không được ở lại, mình mất mặt chưa tính, trở về biết ăn nói thế nào với cậu ruột chứ?

Cậu ôm tâm sự nặng nề mà nhìn Triệu Vân Lan đang khiêng Đại Khánh trên vai___ cho dù vì con mèo kia quá mập mà Triệu lão đại phải hơi nghiêng cổ, tư thế tựa như bệnh nhân trúng gió, y vẫn cứ anh tuấn tiêu sái tự nhiên như thường.

Sếp Triệu rõ ràng cũng không lớn hơn mình được bao nhiêu, không hiểu từ khi nào đã bắt đầu bình tĩnh như vậy, giống như không có bất cứ cái gì có thể làm cho y sợ hãi.

Chính lúc này, Triệu Vân Lan đột nhiên quay đầu, Quách Trường Thành vội vội vàng vàng tránh ánh mắt y.

“Làm sao? Muốn nói cái gì?” Cục trưởng Triệu vừa chửi thầm sau lưng cậu vừa nhẹ nhàng hỏi.

Quách Trường Thành cúi gục đầu như trẻ con mắc bệnh tự kỉ, mái tóc che trước mắt hơi dài, trông như một hàng hắc tuyến chinh chinh tề tề.

“Không sao cả,” Triệu Vân Lan ôn hòa nói, “Có cái gì thì cứ nói ra đi, về sau trong công tác cũng không thể thiếu sự trao đổi giữa mọi người, cậu cứ ở chung thời gian dài thì biết thôi, tôi đây tính tình rất tốt hơn nữa tương đối vô tâm vô phế, cho dù bình thường thực sự có cái gì không thoải mái cũng chỉ cần ngủ một lúc dậy là quên ấy mà.”

Đại Khánh từ nãy vẫn thờ ơ nghe ngóng bây giờ yên lặng gục đầu, nó sống hơn một ngàn năm, vẫn như cũ không thể lý giải nỗi sự đối

trá không gì không nói được của tên con người này.

“Em....em ....em.....” Quách Trường Thành lắp bắp nửa ngày, cũng không nói được là “em” làm sao, đến khi hai mắt đều đỏ hết cả lên, mới nghẹn ra được một câu đầy đủ, “Em thấy chính mình là phế vật!”

Chao ôi, Triệu Vân Lan nghe thấy thú vị nha, có ai nói không phải đâu?

Nhưng mà y vẫn phát huy đầy đủ bản chất hai mặt sở trường của mình, thân thiết đặt tay lên đầu Quách Trường Thành xoa loạn tóc của cậu: “Được rồi, nhóc, mới lần đầu ra ngoài mà, có chút vấn đề thì đã sao? Có ai sống mà không phạm sai lầm đâu? Từ từ sẽ đến, đừng có gấp, tôi tin tưởng cậu, đừng suy nghĩ nặng nề_____ nói cho tôi nghe một chút đi, vừa rồi đi theo ông thầy kia đã tra được cái gì ?”

“A..... Vâng!” Quách Trường Thành nhanh nhẩu lấy từ trong túi xách tùy thân ra một quyển sổ, “Em tra được..... người chết tên là Lu Nhược Mai, là nghiên cứu sinh khoa Toán học, người địa phương, gia cảnh bình thường. Khoa Toán rất ít nữ sinh, mọi người bình thường đều rất chiều cố cô ấy, cho nên cô ấy quan hệ với người khác rất tốt, không ai thấy cô ấy xung đột với người khác, hiện tại cô ấy đang cố gắng để ở lại trường, nhưng mà làm hoạt động ngoài trường khá tốn thời gian, nên thành tích cũng không phải là đặc biệt tốt.....”

Cậu cứ thế dong dong dài dài phóng một đồng rằm, làm khó Triệu Vân Lan cứ nhiên kiên nhẫn nghe cho bằng hết, cuối cùng còn hỏi: “Còn gì nữa? Cái nhìn của cậu thế nào?”

“Em cảm thấy vì việc ở lại trường tiếp tục nghiên cứu, cho nên đối thủ cạnh tranh của cô ấy có thể có động cơ gây án, cũng có khả năng là khi cô ấy hoạt động xã hội ở ngoài gặp phải người nào đó,

đầu tiên chúng ta có thể tìm hiểu quan hệ xã hội của cô ấy, nói không chừng sẽ có kẻ bị tình nghi,” Quách Trường Thành nói tới đây thì lo sợ bất an, phi thường không có tự tin trộm liếc Triệu Vân Lan, “Em... em tạm thời mới nghĩ được tới đó thôi.”

“Thế sao,” Triệu Vân Lan không nói đúng cũng chẳng bảo sai, chỉ là chậm rãi gật đầu. Y đứng thẳng, hai tay bắt sau lưng, hơi hơi cúi người một chút, “VẬY CẬU CẢM THẤY CÔ ẤY CHẾT NHƯ THẾ NÀO?”

Quách Trường Thành không bắt được ý tứ của y, vì thế ngốc ngốc nói: “Bị mưu sát?”

Làm cho Triệu Vân Lan tức đến bật cười.

Đáng tiếc Quách Trường Thành đồng chí đại khái hoàn toàn không biết bốn chữ “nhìn mặt đoán ý” viết như thế nào, vừa thấy y nở nụ cười, nhất thời nhẹ nhàng thờ ra, sau đó cũng cười lên ngây ngô.

Triệu lão đại còn chưa ứng phó qua kì cảnh như thế bao giờ, không thể làm gì hơn đành phải chịu đựng nội thương, đầy mặt bí hiểm trưng ra dáng dấp lãnh đạo tiêu chuẩn, nói với cậu: “Cậu làm việc khá ổn, vô cùng cẩn thận, rất có tiềm lực.”

Quách Trường Thành mạnh mẽ ngẩng đầu, người đàn ông trước mặt cúi đầu nhìn cậu, trên mặt còn vương ý cười, mi mục đẹp mắt đến không thể hình dung nổi, chỉ một câu đã khiến cho lòng cậu tràn ngập ấm áp và sức mạnh.

Quách Trường Thành đỏ mặt, trong nháy mắt đó, cậu thấy lãnh đạo đối với mình đúng là quá tốt, Quách Trường Thành bỗng nhiên hiểu rõ câu nói “kẻ sĩ chết vì tri kỉ” của cổ nhân có ý nghĩa gì, cậu có cảm giác cục trưởng Triệu chiếu cố tán thưởng mình như vậy, thật sự là chết vì y cậu cũng có thể.

Bởi vậy, Quách Trường Thành chủ động gánh vác công tác mà đối với cậu còn khó khăn hơn chết_____ nói chuyện với người xa lạ, gọi điện cho người không quen: “Vậy..... Em đi điều tra quan hệ xã hội của cô ta!”

“Gấp cái gì? Chúc Hồng vẫn còn trực ở phòng trực ban kia chứ đâu, tí nữa tôi bảo cô ấy đi gọi điện thoại là được rồi, để cô ấy đi thăm dò đi.” Triệu Vân Lan lại nói, “Như vậy đi, tôi giao cho cậu một nhiệm vụ rất có tính rèn luyện đây_____ cô bé vừa mới nhảy lầu kia, có biết không? Cô ta là nhân chứng vô cùng quan trọng, nhưng tôi thấy cô ta giống như đang che giấu cái gì đó, cậu đấy, bây giờ đi cùng cô ta, điều tra xem cô ta vì sao lại không chịu nói thật với tôi.”

Quách Trường Thành hai mắt tỏa sáng ưỡn ngực thẳng lưng: “Rõ!”

Triệu Vân Lan gật đầu: “Được rồi, đi đi.”

Quách Trường Thành liền mang theo một bầu máu nóng sôi trào, xoay người chạy vội, ***g ngực ưỡn thẳng, động tác tráng liệt, như thể thẳng bé không phải đi theo dõi người mà là đi lấp lỗ châu mai.

Chờ cậu chạy xa, lãnh đạo hiền lành lấy vận tốc ánh sáng trưng lên khuôn mặt thối đến không thể thối hơn.

“Phế vật,” Y chăm chú nhìn bóng dáng của nhóc thực tập sinh, nói với mèo đen trên vai, “Ta lần đầu tiên thấy một thẳng ngốc thuần chủng như vậy đấy, thật con mẹ nó nhìn thế là đủ lắm rồi!”

Đại Khánh giương giương cái mặt đĩ, tán thưởng: “Ngươi thật là vừa cay nghiệt vừa ranh ma nha, lãnh đạo.”

“Ngươi là mèo đấy nha, đừng có mà thả rắm chó nữa, ngươi mới

ranh ma ấy — đi theo thẳng nhóc đó đi, ta phải về cục điều tra một chút, người trông chừng đừng để cho nó chết, nếu không ta cũng khó ăn khó nói.” Triệu Vân Lan vỗ mông mèo béo một nhát, Đại Khánh lười biếng “meo meo” kêu lên, nhảy từ trên vai y xuống, giống như một quả bóng đen tuyền vừa chạy vừa lăn đi mất.

Chương 11: Luân hồi quỹ (10)

Khi Thẩm Nguy mang theo đồ ăn đóng gói từ căn tin về đến phòng y tế trường thì đã thấy Quách Trường Thành sợ hãi rụt rè đứng ở cửa, ngó ngó nghiêng nghiêng muốn vào lại không dám, mà con mèo thành tinh Đại Khánh thì uốn cái bụng, thờ ơ ngồi một bên, liếm liếm bộ lông đen tuyền vốn đã sáng bóng.

“Cậu không phải.....” Thẩm Nguy nói tới đây, dường như ngưng ngưng dừng lại một chút, lực chú ý của hắn vừa rồi hiển nhiên là đặt hết lên một người khác, “Thật ngại quá, xưng hô thế nào nhỉ?”

Quách Trường Thành bị hắn dọa sợ run, nhưng ngay sau đó đã nhận ra là thầy Thẩm.

Thời điểm đối mặt với Thẩm Nguy, Quách Trường Thành thấy áp lực của mình rõ ràng là nhỏ đi rất nhiều, trên người Thẩm Nguy cậu không cảm giác được loại thái độ của Triệu Vân Lan..... cho dù hòa ái đến đâu cũng che dấu không nổi sự áp bách.

Đại khái đây là mị lực chỉ có ở phần tử trí thức cao cấp, Quách Trường Thành hâm mộ nghĩ, khi ở cùng với người có khí thế cường đại, hắn rất thành thạo không biểu lộ chút yếu thế, lúc ở cạnh thẳng nhóc cả đời làm giáo chúng trung thành của Phế Vật giáo như mình lại tuyệt đối không vênh váo tự đắc.

Quách Trường Thành e dè nói: “Tôi họ Quách.”

“À, là Tiểu Quách cảnh quan,” Thẩm Nguy cười cười, “Ở đây làm gì vậy?”

Quách Trường Thành chần chừ nha, không biết nhiệm vụ mà lãnh đạo nhà mình giao cho có thể nói cho người khác biết hay không nữa, cậu do dự, vì thế liền cúi đầu nhìn sắc mặt của Đại Khánh, nhưng Đại Khánh người ta là mèo lông dài, che kín hết mặt mũi toàn lông là lông đen sì sì, Quách Trường Thành thực sự chả thể nhìn ra trên cái mặt đó tí sắc thái khác biệt nào cả.

Đại Khánh yên lặng dùng chân trước che kín mặt _____ giữa thanh thiên bạch nhật thế này, người không đành hoàng nói tiếng người, chẳng lẽ còn muốn đi xin chỉ thị của một con mèo hay sao hả?

Nó cảm thấy kết luận mà vị lão đại anh minh thần võ nhà mình đưa ra đối với vị thực tập sinh kì lạ này ấy mà, không những tuyệt đối chính xác mà còn nói trúng tim đen nữa kìa.

May mắn Thẩm Ngụy thức thời, thấy cậu khó xử như vậy, lập tức nói: “Cậu xem, tôi nói câu này cũng không có ý gì cả, thuận miệng mà thôi, xin lỗi, không phải thật sự muốn thăm dò cái gì đâu.”

Quách Trường Thành xấu hổ cúi đầu..... Nhưng mà người ta suy nghĩ không cần thận vì có gì mà mình lại thấy xấu hổ nhỉ.

“Ăn cơm chưa? Tôi mua khá là nhiều, cậu không ngại thì cùng vào ăn chút đi?” Thẩm Ngụy nói.

Quách Trường Thành vừa mới định từ chối, thì trong bụng đã réo lên một tiếng_____ Kỳ thật thằng bé từ tối hôm qua đến giờ đã ăn gì đâu, sắp tròn một ngày ngay cả một chén nước cũng chưa uống rồi.

Ngay khi cậu đang rối rắm không biết làm thế nào, Thẩm Ngụy đã thành công triệu hồi Đại Khánh: “Đến đây, meo meo, tao có mua sữa này, bác sĩ trực ban phòng chừng cũng đang ăn cơm đi, chúng ta

lặng lẽ, đừng để người khác thấy.”

Mắt thấy hấn đáng tin cậy, mèo múp Đại Khánh lập tức bị đạ bọc đườg hạ gục, hăm hăm hờ hờ bán mình, Quách Trườg Thành bó tay, đầh phải nhắm mắt đưa chân theo vào đấy.

Thẩm Nguy đạ khẩ là sợ cậu xấu hổ cho nên tận lực câu đượ câu chắg khơi gợi đề tài trò chuyệ: “Tiểu Quách cảnh quan hình như tuổi không lớn, không hơn học sinh của tôi là mấy, chắc là làm việc cũg chưa lâu nhỉ?”

Quách Trườg Thành thành thành thật thật trả lời: “Hôm nay mới là ngày thứ hai.....”

Thẩm Nguy nở nụ cười: “Bước vào xã hội cảm giắc thế nào?”

Cực kì không tốt..... Tuy thế ngoài miệg Quách Trườg Thành vẫn rất lạ lời: “Cũg tạm đượ.”

Thẩm Nguy mang theo một người một mèo đi trên hành lang của trạm y tế trườg, ánh mắt đắg sau cặp kính chột lóe, sau đó lại làm như không có việc gì nói tiế: “Đồg sự và..... lắh đạo đố xử với cậu có tốt không?”

“Cục trườg Triệu đố với tôi rất tốt, a, chính là người lúc sáng đó. Còn đồg sự.....” Quách Trườg Thành biểu tình vặ vộ một cách kì quái, nhớ tới khuôn mặt như giấ của lão Ngô, lại còn có cái đầu như bị chém xuống rồi lại khầ lên của Ông Chủy, rốt cục có chút ê rắg đắp, “Cũg..... Cũg rất tốt.”

“Cục trườg Triệu.” Thẩm Nguy cúi đầu lặ lại một lần, lại hỏi, “Cục trườg của các cậu bình thường có bận lắ không?”

Quách Trường Thành vò đầu bứt tai nói: “Đại khái..... Đại khái chắc là bạn đi? Tôi, tôi mới đến được một ngày, thực sự không biết.”

Thẩm Nguy lại hỏi: “Cậu thấy con người y thế nào?”

Quách Trường Thành: “Vô cùng tốt.”

Thẩm Nguy nhìn nhìn hấn: “Sao lại có vẻ sợ y như thế?”

Quách Trường Thành hoảng sợ: “Anh ấy là lãnh đạo mà.....”

Thẩm Nguy bật cười, biết là hỏi thẳng nhóc này cũng không được cái gì, liền dứt khoát không tra tấn cậu nữa, hai người cùng nhau đến phòng bệnh của Lý Thiến.

Thẩm Nguy dường như rất quen với việc chăm sóc người khác, nhanh nhẹn dỡ đồ ăn ra chia đều, lại tìm lò vi sóng hâm lại mấy túi sữa, cuối cùng tháo nắp cặp ***g xuống, đổ sữa ra mang tới trước mặt Đại Khánh: “Đều ăn cơm đi, đừng thất thần nữa.”

Quách Trường Thành sớm đói đến nổi ngực dán vào lưng nhưng lại không muốn ăn mấy, từ khi còn đi học cậu đã không thích ăn cơm ở căn tin, không phải ngại cơm không thể ăn, mà là một khi đông người sẽ có người tìm tới ngồi chung bàn, cậu liền ngượng ngập đến mức cảm giác thèm ăn bay biến hết, càng đừng nói đến việc ăn cơm với hai người xa lạ trong phòng bệnh như thế này.

Lý Thiến lại càng ăn không biết ngon, bất luận là ngôn ngữ hay là hành vi của cô đều phi thường hỗn loạn, nếu không phải là bác sĩ của trường nói không có việc gì, Thẩm Nguy không khéo còn cho rằng cô bị sốc thuốc.

Thầy Thẩm phát hiện ra, chỉ cần chính mình im lặng một cái, toàn bộ

phòng bệnh ngay lập tức chỉ còn lại tiếng mèo đen Đại Khánh đang miệt mài liếm sữa, hẳn không còn cách nào khác đành tìm chuyện mà nói với Lý Thiến: “Em nói mình là người địa phương nhỉ, nhà có xa không? Không xa quá thì về nghỉ mấy hôm đi, có việc gì tôi sẽ nói với thầy hướng dẫn của em sau.”

Đôi đũa trong tay Lý Thiến không dễ nhận ra hơi dừng một chút, ngập ngừng một hồi, cô mới nói khẽ: “Trong nhà..... Trong nhà đang có tang sự, hai ngày nay thân thích rất nhiều, không ở được.”

Thẩm Ngụy sừng sốt.

Lý Thiến dùng đũa chọc chọc bát cơm: “Bà nội của em...hai ngày trước đã mất.”

Thẩm Ngụy lập tức giải thích: “Thực xin lỗi, tôi không biết, em cố nén bi thương.”

Lý Thiến cúi đầu không nói nữa, từng miếng từng miếng trệu trạo nuốt cơm.

Thẩm Ngụy cầm lấy một đôi đũa thừa, biến nó thành đũa công cộng gấp thức ăn vào bát cô bé: “Thầy tùy tiện mua, không biết có hợp khẩu vị của em hay không, ăn nhiều một chút.”

Quách Trường Thành từ nãy vẫn giả tưởng mình không tồn tại lại bỗng nhiên đột ngột chen vào một câu: “Trước đây tôi cũng là do bà nội nuôi lớn, năm mười sáu tuổi thì bà mất, cũng vì thế mà tôi bỏ mất nguyên nửa năm học.”

Thẩm Ngụy và Lý Thiến đều nhìn về phía cậu.

Quách Trường Thành trầm mặc một hồi, sau đó rầu rĩ nói: “Tôi từ bé

đã không có tiền đồ, bị bọn trẻ nhà khác bắt nạt, tôi không dám đánh lại, cũng không dám khóc, bà phát hiện ra, liền dẫn tôi đi thẳng tới trường học, sau đó về nhà mới khẽ mắng tôi..... bà đưa tôi ra ngoài mua sữa chua, mua chocolate, mua kẹo, mua bánh bao chay Khánh Phong, mua về rồi bản thân không ăn lấy một miếng, cho tôi hết cả, tôi đưa đến tận bên miệng bà, bà cũng chỉ cắn có chút chút..... Trước đây tôi luôn muốn lớn lên kiếm được tiền sẽ hiếu thuận với bà, cũng mua sữa chua, mua chocolate, mua bánh bao cho bà như vậy, nhưng mà..... bà không đợi được.”

Lý Thiến không biết bị xúc động cái gì, đôi mắt bắt đầu phấp phỏ, Quách Trường Thành không hề để ý, cậu không giống như đang nói với người khác, ngược lại dường như đang thì thầm tự nhủ: “Buổi tối bà đi ngủ, ngủ một giấc thì đã mất rồi, không ai biết cả, ngày hôm sau sáng sớm phát hiện người không thức dậy, đi gọi, mới phát hiện..... Hai năm đó tôi đều mơ thấy bà, khoảng thời gian nghỉ học thì mỗi ngày đều mơ thấy bà dùng tay đẩy mình, nói với tôi ‘Đọc sách đi, đọc sách cho tốt’, sau này tôi đi học lại, có đôi khi thành tích tốt, bà sẽ cười với tôi, thành tích giảm xuống, bà nhăn mặt nhìn tôi thờ dài, đến tận khi tôi lên đại học.”

Bộ dáng Quách Trường Thành giống như một cây cà bị sương tấp, Thẩm Ngụy nhện không được xoa xoa đầu thẳng bé.

Quách Trường Thành ngược ngừng cười với hắn, dáng cười rất mau lướt qua: “Tôi nhận được giấy báo trúng tuyển chậm hơn người khác một chút..... là nhóm thứ ba, kéo dài đến tận tháng chín, bà nói với tôi, ‘Con trưởng thành rồi, bà nội đã yên tâm, phải đi đây’, tôi hỏi bà muốn đi đâu, bà chỉ lắc đầu, nói là đi tới nơi người chết phải tới, người sống không cần hỏi, mấy năm nay tôi không mộng thấy bà nữa, một lần cũng không thấy, bác cả tôi nói có lẽ bà đã đi đầu thai rồi.”

Nước mắt Lý Thiến giống như chuỗi trân châu đứt rời, lăn dài yên lặng.

“Ý của tôi là.....” Quách Trường Thành vụng về vò đầu, khó gặp được một người đồng cảm, làm cho cậu nói được một đoạn dài như vậy, cậu cơ hồ phải khâm phục chính mình, “Ai, đồng học, cô đừng khóc, khi bà nội vừa mất, tôi cũng thấy như trời sắp sụp xuống rồi đó, cảm giác về sau không có cách nào hiểu thuận được với bà, còn đọc sách làm gì, cố gắng làm gì chứ? Khi đó tôi cũng nghĩ mình cam nguyện đổi thọ mệnh của mình cho bà..... Ai, tôi cũng không biết phải nói thế nào, ý của tôi là, cô không đừng quá thương tâm, người thân đã khuất đều đang dõi theo chúng ta đó.”

Cậu còn chưa dứt lời, vừa mới nói xong, cả người Lý Thiến đều đã run rẩy, khóc lóc không ngừng được, đến cuối cùng cô dường như mất đi ý thức, tay chân bất giác run lên bần bật.

Thẩm Ngụy nhanh chóng đi ra ngoài gọi bác sĩ, Quách Trường Thành chưa bao giờ gặp ai có thể thương tâm thành như thế, chân tay luống cuống đứng ở một bên.

Bác sĩ trong trường bình thường chỉ biết kê đơn thuốc cảm thuốc xổ chứ không có kinh nghiệm kê đơn an thần, vừa thấy cái dạng bệnh này, lập tức tuyệt bút vung lên phán: “Mang đến bệnh viện!”

Quách Trường Thành đành phải cùng Thẩm Ngụy đưa Lý Thiến ra khỏi trạm y tế trường mang tới bệnh viện, ngồi trên xe Thẩm Ngụy, đỡ lấy một cô gái xa lạ đang bất tỉnh, Quách Trường Thành nhìn Đại học Long Thành càng ngày càng xa bên ngoài cửa sổ, cậu thật sự cảm thấy công việc này đúng là càng ngày càng không xong mà.

Thẩm Ngụy không phải là thầy hướng dẫn của Lý Thiến cũng chẳng phải phụ đạo viên của cô ấy, lại càng không phải quản lý lớp, làm

một giáo viên lớp học tự chọn, hẳn thật sự đã dốc hết sức mà quan tâm giúp đỡ, ít nhất Quách Trường Thành chưa từng thấy một thầy giáo nào tốt như thế ở ngôi trường trước kia của mình.

Đăng ký, ứng tiền khám bệnh đều là Thẩm Ngụy xử lý, đến tận khi đưa người vào phòng cấp cứu, Quách Trường Thành lại thấy hẳn gọi điện thoại cho đồng nghiệp hỏi thăm tình hình của Lý Thiến và cách liên hệ với gia đình cô.

Mặc dù giọng nói của Thẩm Ngụy vẫn không nhanh không chậm nho nhã lễ độ, Quách Trường Thành lại nghe ra vấn đề. Khi Thẩm Ngụy nói chuyện với cha của Lý Thiến, mỗi câu của hắn đều nói được một nửa là dừng, tựa hồ cứ một chốc lại bị đối phương ngắt lời, một lát sau, Thẩm Ngụy có chút bất đắc dĩ buông điện thoại xuống, sờ sờ mũi, lại gọi một cuộc khác.

Liên tục mấy lần đều như vậy.

Quách Trường Thành bàng quan đứng một bên, cảm thấy Thẩm Ngụy không giống như đang thông báo cho phụ huynh tình trạng ốm đau của học sinh mà gian nan vất vả y như đi thừa kiện_____ những người bên kia từ cha ruột mẹ ruột đến cô dì chú bác cứ đẩy qua đẩy lại cho nhau như đá bóng, cuối cùng không một ai muốn đến xem sao.

Đến cả Quách Trường Thành cũng nghe ra vài phần giận dữ, nghĩ rằng, thật con mẹ nó mà.

Thanh quan không quản việc nhà, cái nhà kia lại chính là như vậy, Thẩm Ngụy cũng không có biện pháp khác, treo điện thoại, hai tay khoanh trước ngực, tựa vào trên tường nhíu mày.

Thẩm Ngụy vai rộng eo nhỏ, hai chân thon dài, cúc áo sơ mi dài tay

cài kĩ nghiêm cẩn, trên cánh mũi gác cặp kính không gọng, người như vậy vừa nhìn giống hệt như người mẫu tràn đầy hương vị cấm dục trên quảng cáo nước hoa. Hấn không nói một tiếng đứng yên một lát, Quách Trường Thành cơ hồ tưởng rằng hấn sẽ mở miệng mắng chửi người, nhưng Thẩm Ngụy vẫn im lặng như cũ.

Một lát sau, đầu mi còn giữ nguyên dấu vết nhú mày, Thẩm Ngụy lại ngẩng đầu cười với Quách Trường Thành: “Hôm nay thật sự cảm ơn Tiểu Quách cảnh quan, không bằng như vậy đi, cậu đi về trước, để mình tôi chiếu cố cô bé là được rồi, đừng để ảnh hưởng công việc.”

“Tôi....Tôi không có công việc khác.” Quách Trường Thành lúng ta lúng túng, vừa lúc đối mắt với Đại Khánh đang cố sức chui đầu từ trong túi xách tùy thân ra, dưới ánh nhìn chăm chú của đôi mắt bích lục, ma xui quỷ khiến bật thốt lên, “Cục Trưởng Triệu chỉ nói tôi đến chỗ cô ấy, không bảo tôi điều tra cái gì, cũng không bảo tôi khi nào thì về.....”

Sau khi nhiệt huyết do Triệu Vân Lan khơi lên dần dần rút đi, Quách Trường Thành theo bản năng đã hiểu được chút gì đó từ nhiệm vụ khó hiểu này — cậu có chậm hiểu thật, nhưng tuyệt đối không ngốc, ở cùng một cô gái ốm yếu quặt quẹo thế này vốn chẳng phải là nhiệm vụ có tính rèn luyện gì, cục trưởng Triệu phân nửa là ngại cậu vướng bận mà thôi .

Cũng phải, loại người vô tích sự như cậu chỉ biết thêm phiền, có thể vào được Cục Điều Tra Đặc Biệt chính là nhờ có quan hệ..... Mới không đến hai mươi tư giờ đã làm hỏng không biết bao nhiêu chuyện, một phế vật như vậy, làm gì có ai cần đây?

“Cục trưởng Triệu của các cậu không phải là người như vậy đâu,” Thẩm Ngụy bất đắc dĩ nói_____ tuy rằng trong lòng hấn biết vô cùng rõ Triệu Vân Lan chính là như thế, “Đừng nghĩ nhiều.”

Quách Trường Thành lại ủ dột thành một cây nấm bự.

Một lát sau, bác sĩ đi ra nói một tràng dài: Lý Thiến chịu kích thích cao độ, hơn nữa bị vây trong trạng thái tinh thần trầm uất lâu dài, dinh dưỡng không đầy đủ, huyết áp thấp, phản ứng lại quá kịch liệt, đã kê thuốc an thần, đang ngủ, kiến nghị nên để cô nằm viện.

Thẩm Ngụy đành phải làm thủ tục nằm viện cho cô bé, tổ hợp kì lạ hai người một mào ở lại cùng Lý Thiến, cho đến tận khi mặt trời sắp lặn vẫn không thấy người nhà nào của cô tới thăm .

Quách Trường Thành nhẹ giọng hỏi: “Thầy Thẩm, người nhà cô ấy mặc kệ cô ấy sao?”

Thẩm Ngụy không biết nói cái gì cho phải, vì thế chỉ thờ dài.

Quách Trường Thành ngồi bên giường Lý Thiến, bỗng nhiên hiểu được vì sao cô gái này thương tâm như vậy, vì sao cảm xúc của cô ấy lại kịch liệt như vậy, khóc lóc đến run rẩy, thậm chí muốn nhảy lầu.....

Bởi vì người duy nhất yêu thương cô đã không còn trên thế gian này, từ nay về sau không còn ai để tâm cô yêu ghét buồn vui, không còn ai sẽ chăm chú dịu dàng nhìn theo bóng lưng của cô, vừa lưu luyến, lại vừa hi vọng cô tiến xa một chút.

Mà màn đêm, cứ thế buông xuống.

Chương 12: Luân hồi quý (11)

“Chính là chỗ này, quay lại cho tôi chút.”

Sau khi Triệu Vân Lan tách khỏi Quách Trường Thành liền lái xe trở về số 4 đường Quang Minh, chuyện đầu tiên y làm chính là đi thẳng tới văn phòng, đem băng giám sát đường Đại Học xem đi xem lại hết ba lần.

Phòng làm việc ban ngày thoạt nhìn tiêu điều đi rất nhiều, trong văn phòng chỉ có một nữ cảnh sát đang trực ban.

Vị nữ cảnh sát này nhìn qua chừng hai mươi tuổi, tóc buộc thành đuôi ngựa đơn giản, đồ trang sức trang nhã, lộ ra vàng trán trơn bóng xinh đẹp, đôi mắt cô nửa mở nửa khép, thần sắc biếng nhác, giống như buồn ngủ, nhưng động tác trên tay lại vô cùng lưu loát.

Nữ cảnh sát thân trên mặc cảnh phục, trên đùi lại đắp một tấm chăn dài, trước sau ngồi im trên ghế không hề di chuyển, nếu không phải sắc mặt vẫn hồng nhuận thì tạo hình này của cô ấy thật giống như bệnh nặng mới khỏi .

Có lẽ do tấm chăn khá dài, một phần trải trên mặt đất. Triệu Vân Lan bất cẩn đạp một cước làm nó xoắn lên, phía dưới tấm chăn, một cái đuôi rắn cực lớn nhọn hoắt phút chốc thò ra, lại rất nhanh rút về, nữ cảnh sát cũng không thèm cúi đầu, lực chú ý vẫn tập trung trên băng ghi hình như cũ, tùy tay trái phả lại góc chăn vừa bị lật lên.

Trên bàn làm việc đặt bảng tên cô ấy — Chúc Hồng.

Băng ghi hình không rõ lắm, bị một từ trường kì lạ nào đó làm nhiễu đi, khi liền khi đứt, có đôi lúc còn bốc lên sương trắng. Tin tức lấy được trong đó cũng không nhiều, dù sao thì nơi phát sinh án mạng là bên cạnh cửa hông của trường đại học trong ngõ hẻm, mà camera lại lắp ở bên ngoài đường Đại Học, có thể quay được cũng chỉ là một đoạn ngắn khi nạn nhân Lư Nhược Mai gặp Lý Thiến trên đường Đại Học mà thôi.

Thời gian hiện lên là mười giờ hai mươi phút đêm qua, Lý Thiến đi ra từ cửa chính đại học đúng như cô nói, đi vào siêu thị nhỏ bên kia đường, năm phút đồng hồ sau từ siêu thị đi ra, trong khi trở về vừa lúc gặp qua nạn nhân Lư Nhược Mai, hơn nữa còn rất lễ độ gật đầu với đối phương.

Băng ghi hình dừng lại ngay sau khi hai người tách ra, tại khoảnh khắc Lư Nhược Mai đã qua đường cái, đang muốn tiến vào trong con hẻm.

Lý Thiến tựa hồ vô tình liếc nhìn Lư Nhược Mai một cái, vì nguyên nhân độ nét, biểu tình của cô không quá rõ ràng, nhưng lập tức, cô bé như vừa chịu qua một nỗi kinh hoàng không tưởng mà rụt người về phía sau rất nhanh.

Chúc Hồng nhìn chăm chăm màn hình một lát, đôi mắt nửa khép nửa mở rớt cuộc cũng mở to ra một chút, trong đôi mắt hạnh lộ ra hai con ngươi dựng thẳng không phải của con người, thoạt nhìn hết sức quỷ dị.

“Cô ta đang nhìn phía dưới đèn đường sao?”

Triệu Vân Lan gật gù đầu: “Cái chỗ dưới cây đèn đường kia có thể làm nét hơn tí nữa không?”

Chúc Hồng ra tay phóng đại hình ảnh thêm một chút, nhưng độ cải thiện chất lượng vô cùng hữu hạn: “Không được, tôi cố hết sức rồi.”

“..... Mấy ngày nữa cho cô đi học tại chức nghiên cứu sinh, nâng cao trình độ kĩ thuật cho tôi.”

Chúc Hồng vổ vổ “đôi chân” của mình: “Một lần học ít nhất cũng phải hai ba năm, tôi đây mỗi tháng một lần thế này, làm sao giải thích với người ta cứ đôi bữa nửa tháng lại xin nghỉ hả?”

Triệu Vân Lan mặt không đỏ tim không đập nói: “Cô không biết nói mình bị đau bụng sinh lý định kì sao? Nữ nhân ngọc.”

“.....” Chúc Hồng trầm mặc một hồi, “Anh đánh sập ảo tưởng diễm lệ của tôi rồi, lãnh đạo.”

“Biết là lãnh đạo mà còn dám YY,” Triệu Vân Lan dúm đầu cô một nhát, “Chê tiền thưởng có phải không?”

Chúc Hồng nheo lại đôi mắt đến thật mãnh, vươn đầu lưỡi dài nhọn như lưỡi rắn liếm liếm môi: “Nếu anh có thể ngủ với tôi một tối, tôi có thể không cần tiền lương tiền thưởng, làm việc không công cho anh luôn.”

Triệu Vân Lan cúi đầu ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô: “Thật sự?”

Chúc Hồng: “.....”

Cô đột nhiên có cảm giác, chuyện thất đức như bán mình cầu việc, tên lãnh đạo chết bầm không biết xấu hổ nhà bọn họ thực sự có thể làm được.

“Trong thời gian công tác dám đũa giỡn lãnh đạo,” Triệu Vân Lan cười rộ lên, “Tốt lắm đồng chí Chúc Hồng, suất đi học Nghị quyết Đảng của cục ta năm nay cho cô, chuẩn bị mà giác ngộ cho tốt đi ha.”

Chúc Hồng hồi hận câm miệng quá muộn, đành phải nhìn trái liếc phải cố gắng nói đỡ: “Nếu camera quay không được, chứng tỏ nó không muốn để người nhìn thấy, trừ khi là Thiên Nhân mở _____ cô nhóc đó có thể nhìn thấy mấy thứ đó, đại khái chắc là do cô ta đã động tới Luân Hồi quỹ rồi.”

Ngón tay Triệu Vân Lan đang chống trên mặt bàn nhẹ nhàng gõ gõ: “Luân Hồi bàn thì tôi biết, cái nhật quỹ khắc hình như vậy, ý nghĩa tượng trưng lớn hơn ý nghĩa sử dụng nhiều, thứ này có cái gì đặc biệt sao?”

“Kỳ thật chiều nay khi anh nhắc đến cái nhật quỹ cổ kia tôi đã nghĩ đến nó,” Chúc Hồng xoay người mở ngăn kéo bàn làm việc, lấy ra một quyển sách đóng theo phương pháp cũ, “Đây là tôi mượn về từ Địa Phủ, lúc nào rảnh anh xem qua một chút đi. Tương truyền phần đế của nó dùng mảnh nhỏ của Tam Sinh Thạch tạo thành, vảy khảm ở mặt sau là một loại cá lóc trong sông Vong Xuyên, dài ba thước ba tấc, vảy cá cứng rắn như tinh thạch, chỉ mọc ở một bên.”

Triệu Vân Lan gật đầu ý bảo cô tiếp tục nói.

Chúc Hồng mở cuốn sách cổ kia: “Nghe nói năm đó sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, phân ra ranh giới âm dương, lấy đường Hoàng Tuyền và sông Vong Xuyên làm giới hạn, sau lại bởi vì sinh linh càng ngày càng nhiều, không tiện quản lý, mới lập ra quy củ Quỷ Môn Quan, trước khi Quỷ Môn Quan được tạo nên, U Minh đã có bốn thứ thánh khí, tứ thánh khí này sau đó vì đủ loại nguyên nhân mà lưu lạc nhân gian, Luân Hồi quỹ là một trong số đó.”

Ngón tay thon dài của Chúc Hồng lướt trên trang sách, Triệu Vân Lan theo tay cô nhìn vào, chỉ thấy phía dưới ba chữ “Luân hồi quĩ” là hai chữ nhỏ được ghi chú vào: ‘tá thọ’ (1).

“Tá thọ?” Triệu Vân Lan nhướn mày, lập tức nhớ tới tân hồn kì lạ đi theo Lý Thiến, “Tôi bảo cô điều tra về Lý Thiến đúng không? Người thân của cô ta có ai vừa chết chưa qua đầu thất không?”

“Có, bà nội Lý Thiến, mới mất cuối tháng tám.”

Thân thể Triệu Vân Lan hơi ngả về phía sau, chậm rãi châm một điếu thuốc: “Thế thì không sai rồi, khó trách hồn phách của bà ấy có thể xuất hiện rõ ràng giữa ban ngày ban mặt, thì ra là bị Tam Sinh Thạch ngăn mất sinh hồn, tôi còn nói con bé kia thế nào lại đối trá như thế, dám mượn thọ người lớn tuổi, mệ cô ta.....”

“Luân hồi quĩ tượng trưng cho triều thăng tịch lạc (2), vây của con cá trong Vong Xuyên cũng chỉ mọc một bên, cho nên chỉ có người lớn tuổi mượn thọ của người trẻ hơn, không có khả năng làm ngược lại, sếp à, anh hiểu lầm con nhà người ta phải không?” Chúc Hồng nói đoạn duỗi tay trong thình không, một tờ giấy Tuyên Thành toàn chữ hiện lên lay động trên tay cô, trên đó viết danh tự của Lý Thiến, mấy chữ nhỏ phía sau là ngày sinh tháng đẻ, sau nữa là một đống chữ nhìn không rõ không biết là ghi cái gì, chỉ biết là nội dung từng bị xóa sửa qua.

Chúc Hồng nói: “Địa Phủ giúp tôi điều tra rồi, thời hạn sống của Lý Thiến thực sự bị người ta sửa, dương thọ không phải sửa thành dài ra mà là ngắn lại.”

Triệu Vân Lan có chút ngoài ý muốn hơi nhướn mày.

“Luân hồi quĩ, luân hồi quĩ, tam sinh thạch thượng chuyển tam biến,

nhĩ bán sinh lai ngã bán thế, bất cầu đồng sinh cầu đồng tử.” (3) Chúc Hồng nói, “Ý tứ chính là, nếu có luân hồi thánh khí, thì có thể dùng một nửa tuổi thọ còn lại của mình đổi về sinh mạng của một người đã chết, từ nay về sau đồng sinh cộng tử. Hai năm trước, thọ mệnh của bà nội Lý Thiến đã hết, hẳn là khi đó, cô bé này dùng một nửa dương thọ của mình đưa bà ấy trở lại.”

Triệu Vân Lan không nói một lời lắng lắng nghe.

“Trong lúc anh chưa về tôi đã điều tra qua một chút bối cảnh của cô bé, Lý Thiến này tuy nói là người bản địa, nhưng lại không sống ở đây, trước đó cô ấy cùng bà nội ở ngoại ô cơ, tôi gọi điện thoại tới cho cán bộ ở nơi Lý Thiến đăng kí hộ khẩu trước đó, bên kia nói cho tôi biết, Lý Thiến là do bà nội cô ấy nuôi lớn, cha mẹ đại khái chắc là công việc bận rộn, cũng không mấy khi về, cô ấy còn có một đứa em trai, thời điểm khi đó lại là lúc kế hoạch hóa gia đình làm rất nghiêm trọng, người làm cha mẹ vì tránh né, cho nên.....Anh cũng biết mà phải không?”

Triệu Vân Lan “Ừ” một tiếng, Chúc Hồng liền tiếp tục nói: “Cán bộ thôn nói, hai năm trước bà cụ đột phát tai biến mạch máu não, người khác đều tưởng rằng bà ấy không qua khỏi, kết quả không biết như thế nào bà lại khỏe lại y như kì tích, nhưng vẫn tồn tại ít di chứng, sau đó bị chẩn đoán là bệnh Alzheimer (4), hay trước đây còn gọi là lẩm cẩm sớm đó, tôi đoán là tai biến làm tổn thương thần kinh gây nên, từ đầu bà ấy chỉ quên việc thôi, sau này càng ngày càng nghiêm trọng, đến cả người cũng không nhận được, trí lực thoái hóa nghiêm trọng, mà nửa năm sau Lý Thiến lại thi đỗ nghiên cứu sinh trong thành phố này, đến tận lúc ấy bố mẹ cô bé mới không thể không đón mẹ già và con gái đi.”

“Nói cách khác chuyện ‘lấy mạng đổi mạng’ này hẳn là phát sinh khi bà nội của Lý Thiến bệnh nặng.” Triệu Vân Lan phà một hơi khói

thuốc, “Cô ta lúc ấy ở nhà cổ đã tìm được thánh vật gia truyền, điều này có thể cho qua — nhưng tôi chẳng nhìn thấy chuyện này có cái gì mà khó mở miệng, sao cô ta lại nói dối tôi chứ?”

“Có lẽ có ẩn tình,” Chúc Hồng lôi tới một cái ghế dựa, khuỷu tay chống lên tay ghế, dùng cặp đồng tử dựng thẳng nhìn Triệu Vân Lan, cảm giác đáng sợ do động vật máu lạnh sinh ra từ trên người cô, không biết tại sao lại làm cho người ta cảm giác được một sự ôn nhu hàm ẩn, cô nói, “Anh nghĩ xem, nếu trên thế giới này có một người, anh yêu hắn vô cùng, sẵn sàng dùng nửa đời của mình đổi lấy hắn, hắn lại không rõ nguyên nhân mà biến mất một lần nữa, đó là cái tư vị gì?”

Triệu Vân Lan biểu tình hồ hững nhúu mày, tựa hồ trong lòng đang do dự.

Nghe cái loại chuyện xưa có thể làm người rơi lệ này, y chẳng những tuyệt đối không hề cảm động mà còn tỉ mỉ nghiên cứu từng mảnh chấp ghép, như thể không tìm ra chuyện mờ ám thì quyết không bỏ qua, Chúc Hồng quả thực không rõ trong hai người bọn họ ai mới là động vật máu lạnh nữa, chỉ khe khẽ thở dài.

Triệu Vân Lan nhún vai: “Được rồi, Chúc nữ sĩ, cầu cô chỉ giáo chỉ giáo.”

“Lý Thiến thường xuyên mua đồ trên mạng, tôi tra qua danh mục mua đồ của cô bé, đại đa số đều là đồ dùng bảo vệ sức khỏe người già, tiền tiêu vặt của cô ta không nhiều, phần lớn là do đi làm gia sư hoặc giúp việc vặt cho giáo viên hướng dẫn mà kiếm được, con gái nhà khác rất thích trang điểm xinh xắn, cô bé này lại rất ít điểm trang cái gì cho bản thân, tôi cảm thấy chỉ điểm đó thôi cũng đủ chứng minh cô bé là một đứa trẻ tốt, nếu xác minh cô bé không quan hệ gì với bản án rồi, có một số việc, cô bé không muốn nói thì quên đi, anh

cũng nên có chừng có mực, sao lại phải bức người quá đáng như thế chứ?”

Triệu Vân Lan: “Vật chất chẳng nói lên cái gì, có đôi khi hoàn toàn không có tình cảm gì, mới phải dùng vật chất để bù đắp.....”

Những lời này của y bị áp bức trong vẻ mặt “Anh vô tình anh máu lạnh” của Chúc Hồng cuối cùng không nói ra tiếng được.

“Được rồi,” Triệu Vân Lan nói, “Giả thiết như cô nói, cô nhóc kia chia một nửa thọ mệnh cho lão thái thái, vì sao bây giờ bà ấy đã chết mà cô ta lại còn sống sờ sờ thế?”

“Loại tình huống này có khả năng là ngoài ý muốn, tử như bà ấy dương thọ chưa hết mà đã đi chẳng hạn.” Chúc Hồng nói, “Lâm Tĩnh ở bên kia đưa cho tôi danh sách hồn phách đi lạc, tôi đã tra xét qua, trong đó quả thực không có bà ấy, bà ấy lưu lạc bên ngoài như thế, rất có khả năng bên kia cũng không biết. Hồn phách của bà lão bị Luân Hồi Quỹ hợp với người sống, không chừng chính là dùng cách đó mà tránh thoát âm sai.”

Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ: “Vậy sao.....”

Chúc Hồng hỏi: “Thế nào?”

“Tôi đột nhiên nhớ tới một vấn đề, không biết cô có phát hiện ra không, dáng người của Lý Thiến và Lô Nhược Mai nhìn qua vô cùng giống nhau, kiểu tóc cũng không khác mấy, người không quen mà chỉ nhìn từ phía sau cơ hồ không thể phân biệt được, hơn nữa ngày đó lại trùng hợp cùng mặc một kiểu quần áo, mà Lô Nhược Mai lại chết ngay sau khi gặp Lý Thiến _____ cô nghĩ coi, Lý Thiến dùng Luân Hồi quỹ, trên người khẳng định là sẽ nhiễm lên mùi vị của U Minh thánh vật, nếu thật sự có thể né tránh âm sai, nói không chừng

Nga quý vượt ngục .....

“Anh nói mục tiêu của Nga quý có khả năng vốn là Lý Thiến sao ?!”

Chú thích.

(1) tá thọ: mượn thọ, lấy tuổi thọ của người khác thành của mình.

(2) triều thăng tịch lạc: sớm lên chiều xuống(ta để nguyên Hán Việt vì Chúc Hồng đang nói về thuộc tính của cổ vật mà)

(3) Luân hồi quý, luân hồi quý, tam sinh thạch thượng chuyển tam biến, nhĩ bán sinh lai ngã bán thế, bất cầu đồng sinh cầu đồng tử:
Luân hồi quý, luân hồi quý, trên Tam Sinh Thạch chuyển ba vòng, người nửa đời ta nửa kiếp, không cần cùng sống cầu cùng chết.

(4) bệnh Alzheimer: bệnh mất trí nhớ. Xem thêm Wiki

Chương 13: Luân hồi quý (12)

Triệu Vân Lan ngậm thuốc, nhanh chóng lấy di động ra: “Trời sắp tối rồi, chỉ mỗi thằng nhóc bỏ đi kia ở đó, không ổn, tôi phải đi một chuyến.”

Chúc Hồng: “Bạn nhỏ thực tập sinh vừa tới đã bị dọa ngất ấy hả?”

Triệu Vân Lan trả cho cô một cái biểu tình rất chi là phiền lòng: “Đúng rồi, bài thiếp của Trảm Hồn Sứ đâu, đưa tôi.”

Chúc Hồng hất cằm về phía góc bàn, không dám thò tay qua lấy.

Chỉ thấy đó là một tấm thiếp nhỏ màu đen, bì ngoài tối như mực, dùng chu sa viết mấy chữ “Cô hồn thiếp bài thượng, lệnh chủ thân khái(1)”, bên trong là thiếp lụa tinh tế, đầu tiên là vô cùng nho nhã viết mấy câu mở đầu không liên quan lắm, sau đó một đoạn dài dằng dặc đại thể là trình bày đơn giản chuyện Ngạ quỷ vượt ngục, cuối cùng chốt lại là, “Giờ Tý đêm nay, mỗi tối thăm viếng, thật sự quá rày, vạn mong thứ lỗi.”

Toàn bộ được viết bằng sáu kim thể (2) ngay ngắn gọn gàng, phải nói là nhìn vào rất rất có giá trị nghệ thuật.

Triệu Vân Lan vừa mở bài thiếp ra một cái, Chúc Hồng lập tức sợ hãi cuống cuồng nép rạt về một bên ghế dựa.

Trảm Hồn Sứ này là một nhân vật thần không phải thần quỷ không phải quỷ, muốn gọi hẳn là Quỷ Tiên lại cũng không thỏa đáng lắm, nghe đâu hẳn vốn là do sát khí cùng với cương phong ở nơi sâu nhất

trong địa ngục âm u tạo nên, lai lịch không rõ, huyết quang trùng trùng, nhưng lại có cương phong hộ thể, hóa thành một thanh Trảm Hồn đao, theo như dân gian lưu truyền, chính là có thể “Nhìn biết thiện ác, phân rõ trung gian”, cũng chính vì thanh đao này mà hắn được xưng là “Trảm Hồn Sứ”.

Lên ba mươi ba tầng trời, xuống mười tám tầng địa ngục, thiên địa nhân thần, tất cả hồn phách chỉ cần có nguyên nhân thì đều có thể táng mệnh dưới cây đao đó.

Có thể vì lẽ đó, tất cả mọi người đều sợ hãi hắn, chỉ trừ Triệu Vân Lan. Y nghĩ chắc tại mình da dày thịt béo thần kinh thô, chẳng những không thấy Trảm Hồn Sứ có tí dọa người nào, ngược lại còn cảm thấy đối phương rất tao nhã, thái độ làm người cũng không tệ..... khuyết điểm duy nhất là khi nói khi viết đều mang phong phạm “[chi, hồ, giả, dã]”, quá nặng giọng điệu văn nghệ, lời vô ích hơi nhiều.

Y nhìn ra Chúc Hồng không được tự nhiên, vì thế lướt nhanh như gió đọc ào ào cho hết, tùy tay đem “Cô hồn thiếp” bỏ lại vào bao: “Không còn việc gì cô cũng tan ca đi thôi, công việc văn phòng buổi tối giao cho Ông Chủ, hai ngày này cô không có chân, đi đi dừng dừng đều dễ trượt ngã, đi đâu cũng không tiện, sau khi tan tầm đừng có ra ngoài lêu lổng, nghỉ ngơi cho tốt đi _____ à phải rồi, trước khi đi giúp tôi liên lạc với Lâm Tĩnh, ‘Bên kia’ nếu không có việc gì quan trọng thì bảo hắn mau trở về, đừng ham vui đến quên cả trời đất nữa, âm tào địa phủ có cái gì hay mà ở lại mãi.”

Chúc Hồng vừa nghe thấy không cần đối mặt người nào đó, lập tức như trút được gánh nặng gật gật đầu.

“Tôi đi đây.” Triệu Vân Lan một bên vội vàng đi ra ngoài, một bên bấm số gọi Quách Trường Thành.

Khi Quách Trường Thành ý thức được đầu dây bên kia là lãnh đạo nhà mình, cậu nhất thời không tự chủ được nghỉ nghiêm tại chỗ.

“Sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?” Triệu Vân Lan lo lắng một hồi, “Không xảy ra chuyện gì chứ?”

Quách Trường Thành bắt đầu thắt đầu lưỡi_____ nói đến cũng thật là kỳ quái, trải qua một buổi sáng rõ ràng cậu đã có gan nói tiếng người trước mặt Triệu Vân Lan thái độ ôn hòa, nhưng khi giọng nói đối phương từ điện thoại truyền ra, lá gan của cậu lại co rút thành một đống cặn bã.

Chẳng lẽ là bởi vì giọng nói của lãnh đạo truyền ra từ điện thoại nghe rất lãnh đạm sao?

Quách Trường Thành hô hấp càng ngày càng dồn dập, Triệu Vân Lan quả thực hoài nghi một cuộc điện thoại này của mình sẽ làm thằng bé phát tác bệnh tim mất, mắt thấy Quách Trường Thành lấp ba lấp bắp đã sắp thở không ra hơi, Triệu đại nhân đành phải thở dài: “Xung quanh cậu có ai không? Có thì đưa điện thoại cho người ta, không thì chuyển máy cho Đại Khánh.”

Quách Trường Thành như trút được gánh nặng, yên lặng đưa điện thoại cho Thẩm Ngụy.

May quá thầy Thẩm người ta rất đáng tin cậy, chỉ nói hai ba câu đã mang việc đưa Lý Thiến đến bệnh viện, bệnh viện nào phòng bệnh nào đều thông báo rõ ràng, cuối cùng hỏi: “Thế nào rồi, chuyện của Lý Thiến còn.....”

Một câu của hắn mới nói được có một nửa, trong điện thoại đã truyền đến âm thanh “rè rè”, Thẩm Ngụy: “Này?”

Triệu Vân Lan tựa hồ vẫn nói gì đó, nhưng bị đứt quãng, Thẩm Ngụy không nghe rõ được một chữ nào, hấn bước hai bước tới trước cửa sổ, thoạt nhìn như muốn khôi phục một chút tín hiệu, lại thừa dịp Quách Trường Thành không chú ý, nhẹ nhàng vén bức màn cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, đồng thời giống như không nghe rõ mà hỏi ra miệng: “Này, này? Cậu nói cái gì? Còn nghe thấy không?”

Lúc này giọng nói của Triệu Vân Lan tự nhiên rõ ràng, Thẩm Ngụy chỉ nghe thấy y nói một câu ngắn ngủi: “Chết tiệt, rời khỏi chỗ đó, ngay lập tức!”

Một cái bóng đen vụt lóe qua đôi đồng tử đen sẫm của Thẩm Ngụy, hấn vô thức nheo mắt, lập tức, đèn trong phòng bệnh tắt phụt, cửa sổ thủy tinh bên cạnh Thẩm Ngụy ầm ầm vỡ nát, một tiếng mèo kêu bén nhọn vang lên, con mèo đen của Triệu Vân Lan nhảy bật lên một cái, Thẩm Ngụy chỉ cảm thấy một trận gió xẹt qua mặt mình, trong tích tắc, hấn ngửi thấy một thứ mùi tanh tươi cùng hư thối, lại mang theo cả huyết tinh gay mũi.

Trong bóng tối, không ai phát hiện Thẩm Ngụy vươn tay nắm lấy khoảng không, sau đó hấn xòe tay, một con trùng nhỏ toàn thân huyết hồng sợ hãi vụn vụn trong lòng bàn tay hấn, Thẩm Ngụy mặt không đổi sắc bóp chết nó, lại hít sâu một hơi, cẩn thận đem sát khí của mình thu lại.

Triệu Vân Lan ở đầu dây bên kia tựa hồ còn nói cái gì đó, nhưng tín hiệu bị nhiễu quá mạnh không thể nghe được gì, quanh mình đã vô cùng hỗn loạn, tiếng mèo kêu chói tai, âm thanh đồ vật va chạm nhau lộn xộn, sau đó lại thêm một tiếng nổ cùng với một cái gì đó bị ném ra ngoài đụng ngã một chiếc ghế dựa, Thẩm Ngụy lui về phía sau hai bước, lúc này, di động đã tự ngắt vì mất sóng .

Hấn cài đèn màn hình điện thoại lên mức lớn nhất, nâng tay soi sáng

phía trước.

Một giọng nam xa lạ vang lên: “Cẩn thận!”

Đụng ngã ghế dựa và thốt nhiên bật ra lời cảnh báo không ai khác chính là Đại Khánh, cái ghế vừa đổ đúng lúc làm vấp chân Quách Trường Thành đang hoảng loạn mơ hồ làm thẳng bé ngã chổng vó.

Thẩm Ngụy thu tay lại thì đụng vào một cây giẻ lau nhà cán gỗ dựng ở góc phòng, hấn thuận thế cầm lấy nó, xoay cán gỗ đẩy về trước, đồng thời thân trên nhanh chóng ngửa về phía sau, một tiếng va chạm làm người ta ghê răng cất lên, theo sau là một bóng đen lấy tốc độ siêu việt từ phía đỉnh đầu hấn nhảy xuống.

Trên tay hấn trầm xuống, cán gỗ của cây giẻ lau bị chém ngang thành hai nửa, bóng đen nhảy qua, lặng yên không một tiếng động, tựa như một bóng ma, nhanh đến mức mắt thường không thấy kịp đánh về phía giường Lý Thiến.

Lý Thiến bị tiêm thuốc an thần, bất tỉnh nhân sự nằm ở trên giường.

Lúc này, ánh mắt mọi người bắt đầu thích ứng với bóng tối, nhờ ánh sáng từ màn hình điện thoại, Thẩm Ngụy thấy một bóng đen.....cái miệng đang mở ra phải quá 90 độ, làm cho cái đầu đang ngửa ra sau của nó trông chẳng khác gì một quả dưa hấu bị bổ đôi.

Lúc này Quách Trường Thành chưa kịp ngất đi, cậu trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thấy, nhịp tim còn chưa gia tăng, đầu óc đã bị tẩy thành một mảnh trống rỗng, máu trong người dường như dồn hết sang tứ chi, cậu run rẩy như một con châu chấu vừa mới nhảy hết đà, huyết áp chóng vánh tăng cao làm bạn nhỏ có cảm giác đầu mình to ra gấp mấy lần.

Một thanh âm gào loạn trong đầu cậu — Đó là cái gì? Đó là cái gì?!!

Bóng đen kia là một hình người, thân thể quắt queo gầy gò dài ngoẵng y hệt một bộ xương khô, lại có một cái bụng phình to lớn dọa người, chi trên của nó biến thành một đôi liềm đao cực lớn, sau khi vô thanh gầm rú xong liền lao đến định bổ lên bụng Lý Thiến.

Đến lúc này, tiếng tru tréo muộn màng của Quách Trường Thành mới tìm được đường ra khỏi miệng, cậu không hề gián đoạn liên tiếp kêu lên ba tiếng: “A — a — a _____”

Sắc mặt Thẩm Nguy bỗng trầm xuống, cực nhanh bước ra một bước, nhưng mà đúng lúc này, một bóng người đột ngột chắn trước giường Lý Thiến.

Đó là một bà lão không biết vừa xuất hiện từ chỗ nào, khả năng cao không đến một mét rưỡi, béo lùn chắc nịch, trên đầu dính một búi tóc giả buồn cười, chỉ thấy bà đột nhiên hiện ra, ra sức dang rộng đôi tay, gắng gượng rướn thân mình tròn úng, giống như gà mẹ liều mạng che chắn cô gái trên giường bệnh.

Thẩm Nguy thu hồi một bước dang dở, một tiến một lùi như điện quang hỏa thạch, nhưng không một người phát hiện ra, đồng thời, hấn nhấc cái ghế dựa bằng sắt mới bị Đại Khánh đẩy ngã lên, mạnh mẽ ném về phía bóng đen kia.

Ghế dựa chuẩn xác vô cùng văng trúng “thân thể” của bóng đen, xé nó thành hai nửa, thứ kia phát ra một tiếng rống giận chói tai như tiếng thét, thân thể bị ghế dựa xé đôi vẫn dính dấp không hoàn toàn đứt hẳn, đong đưa treo ở một bên.

Nhưng ngay sau đó, nơi còn dính nhau kia ùng ục ùng ục thoát ra bọt khí lớn nhỏ bất đồng như nước đun sôi, giống như quái vật âm hồn

bất tán trong cơn ác mộng lúc nửa đêm, hai nửa thân thể kịch liệt đung đưa, trong miệng phát ra thanh âm làm cho người ta sợ hãi, từng chút từng chút lờn hợp lại.

“Hợp lại làm một! Chúng lại hợp lại làm một!”, cái miệng của Quách Trường Thành bô lô ba la kêu nặng xì nặng, ngoài thêm phiền vẫn cứ là thêm phiền.

Thẩm Ngụy đành phải nhào qua, nhặt cái ghế dựa sau khi vinh quang đập trúng đầu giường thì rơi xuống đất trở về, sau đó hướng về thân mình con quái vật kia mà đập.

Thái độ làm người của Thầy Thẩm rất nhã nhặn nhưng khi động thủ lại tuyệt không khách khí, nhanh chuẩn ngoan không thiếu cái nào, trong lúc người khác còn đang bị vây trong hoảng loạn không biết phải làm thế nào mới tốt, hắn đã tiên hạ thủ vi cường đem thứ kia đập cho tan tành xác pháo, sau đó mặt không đỏ thớ không gấp quăng cái ghế sắt sang một bên.

Trong phòng bệnh nhất thời lặng im hai giây.

Sau đó, Đại Khánh nhảy tới đầu giường Lý Thiến, rung râu nói: “Đừng thất thần nữa, mau đi thôi, đây là Ngạ quỷ, ghế dựa đập không chết được nó đâu, ngươi vừa rồi chẳng qua là dựa vào căn phòng này sung túc dương khí mới may mắn đắc thủ, thực sự chọc giận thứ này cũng chẳng phải chuyện hay ho gì.”

Thẩm Ngụy ngẩng đầu lên, cùng mèo đen mắt to trừng mắt nhỏ một lát.

“Không sai, ngươi không nhìn lầm,” Đại Khánh đầy mặt nghiêm túc nói, “Chính là ta đang nói chuyện, ngươi vừa mới cầm cái ghế sắt chẻ xác một con Ngạ quỷ đấy, trước hết đừng có ở đây mà niệm cái

gì Tử bất ngữ quái lực loạn thần, đi mau!”

Cũng không biết rốt cuộc là tố chất tâm lý của Thẩm Ngụy quá hoành tráng hay là trình độ tiếp nhận của hắn quá cao, Đại Khánh nói xong, Thẩm Ngụy lập tức như vừa tỉnh mộng cúi người xuống nhanh chóng cõng Lý Thiến lên, dưới tình thế cấp bách cư nhiên còn vô cùng can đảm mà nói chuyện với con mèo, thầy Thẩm hỏi nó: “Bà lão vừa rồi đâu?”

Mèo đáp: “Không có việc gì, bà ấy sẽ đi theo, không cần lo lắng cho bà ấy, đó không phải là người mà là quỷ mới chết.”

Thẩm Ngụy “À” một tiếng, hoàn toàn từ bỏ chủ nghĩa duy vật: “Tiểu Quách cảnh quan, mau đi theo!”

Quách Trường Thành mở lớn miệng, cổ cứng còng, làm ra một cái tạo hình có độ khó cực cao.

Thẩm Ngụy cõng Lý Thiến, cất cao âm lượng hô thêm một tiếng: “Tiểu Quách cảnh quan!”

Quách Trường Thành như vừa giật mình thoát mộng, bắt chước bạch tuộc tám vòi giãy giãy trên mặt đất mấy cái, mới huy động cả tứ chi bò dậy: “Tôi tôi... tôi tôi tôi...”

Thẩm Ngụy: ”Cậu cậu cái gì nữa, mau mở cửa cho tôi!”

CPU trong đầu Quách Trường Thành đã bị lượng thông tin trọng tải quá nặng đốt trụi, hoàn toàn chỉ nghe thao lệnh chỉ đâu đánh đó, nghe thấy vậy liền lăn tời đẩy mở cửa phòng bệnh.

Lúc này trên hàng hiên không có lấy một ngọn đèn, bác sĩ trực ban, y tá hộ sĩ dường như bốc hơi khỏi nhân gian, tất cả các phòng bệnh

đều trống rỗng, nguyên một tầng nhà cứ như thế trở thành nhà ma.

Mèo đen lấy sự nhanh nhẹn rất không hợp với hình thể của nó chạy trước mở đường, Thẩm Ngụy công Lý Thiến, Quách Trường Thành đành phải ở sau đoạn hậu.

Tiếng bước chân của bọn họ trên hành lang trống trải vang vọng từng hồi từng hồi, không biết có phải có cánh cửa sổ nào chưa đóng kĩ, âm phong lạnh lẽo bủa vây quanh họ, sau gáy Quách Trường Thành phát lạnh, khung cảnh này làm cho cái đầu bị dọa hồ đồ của cậu chậm rãi thanh tỉnh.

Cậu cảm giác được, đằng sau mình hình như có cái gì đó đang tới gần.

Chú thích:

(1)thân khái: tự tay mở

(2)sấu kim thể: một thể chữ tiếng Trung nét rất mảnh.

Chương 14: Luân hồi quý (13)

Nhưng Quách Trường Thành không dám quay đầu, trước đây cậu lớn lên bên người bà tuổi tác đã cao, bị nhồi nhét không ít tư tưởng mê tín phong kiến, trong đó một cái rất thịnh hành: đi đường ban đêm trăm ngàn lần không được quay đầu, bằng không thổi tắt hai ngọn đèn ở hai vai, ma quỷ sẽ tới làm hại.

Nhưng mà cho dù Quách Trường Thành liều mạng khắc chế, một màn trong phòng bệnh vừa rồi lại vẫn cứ xoay quanh trong đầu cậu. Cậu càng nghĩ lại càng sợ hãi hoảng loạn cảm thấy “cái thứ kia” có lẽ đang đuổi theo, nó nhìn qua chính là loại mặc kệ trên vai người có đèn hay không có đèn, cái bụng to như bà bầu kia, hai cái chi trên như đại đao kia..... Quách Trường Thành sờ sờ cái cổ của mình, thấy nó yếu ớt thế này, người ta chém một nhát thì bay năm cái cũng không khó khăn gì đâu.

Tiền theo đà ấy, trí tưởng tượng phong phú của thằng bé lại bay về cái thi thể trong ngõ hẻm kia_____ Quách Trường Thành không nhìn thấy hiện trường thật, chỉ nhìn ảnh chụp, một cô gái trẻ, bụng bị xé toác..... Chỉ một hình ảnh đó thôi cũng đủ để cậu gập liền ba bốn tháng ác mộng rồi.

Quay đầu..... Không quay đầu..... Quay đầu.....

Cái vấn đề có quay đầu lại hay không này sắp tra tấn Quách Trường Thành đến chết rồi, trên trán thằng bé rất nhanh đã phủ đầy mồ hôi lạnh.

Quách Trường Thành nâng tay lau lau, kim lòng không đậu đầy

nhANH cƯỚC BỘ, CHỈ CHỐC LÁT, CẬU ĐUỔI KỊP THẨM NGUY ĐANG CỒNG NGƯỜI PHÍA TRƯỚC.

Dưới tình huống như vậy, Quách Trường Thành không tự chủ được đưa mắt nhìn về phía Thẩm Nguy, theo bản năng, cậu sắp sửa nhào lên ôm lấy đùi Thẩm Nguy mà kêu “Cứu mạng”.

Quách Trường Thành chưa bao giờ có được cái tính cách dám tấn công trực diện như vậy, đối với cậu mà nói, trốn tránh cũng giống như mèo ăn chim, bói cá ăn thịt, quả thực đã ăn vào thâm căn cố đế.

Hiện tại, lý trí nói cho cậu biết, vị trí trung gian giữa Thẩm Nguy và mèo đen mới là an toàn nhất, cái chân đoạn hậu này nhìn thì rất ngẫu, nhưng mà cậu sắp bị dọa đến phát điên rồi.

Mà đúng lúc này, Thẩm Nguy bỗng nhiên dừng bước, Lý Thiển dường như khôi phục một chút ý thức lại vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, bắt đầu lộn xộn trên vai hắn, Thẩm Nguy đành phải dừng lại, điều chỉnh tư thế của cô bé trên lưng một chút.

Quách Trường Thành không biết vì cái gì cũng ma xui quỷ khiến dừng theo, cậu không chạy về phía trước, ngược lại vẫn duy trì tư thế nhìn trước, trong tình huống không quay đầu lại nghiêng người một cách cứng ngắc, ánh mắt liếc nhanh về phía sau một cái, dán sát vào vách tường hành lang.

Đây là cách cảnh giới cho người trước mặt, tư thế mang tính bảo vệ.

“Mình là cảnh sát.” Quách Trường Thành nhớ tới việc bị quên mất từ lâu.

“Mình là cảnh sát, mình là cảnh sát, mình là cảnh sát.....”, tiếp đó, Quách Trường Thành tụng như tụng bài, không ngừng nhắm đi

nhắm lại lời này trong lòng, phảng phất như cứ lái nhái như vậy sẽ mang tới cho cậu vinh dự và dũng khí.

Đáng tiếc bốn chữ “Mình là cảnh sát” này hiển nhiên không thể cấu thành thần chú được, ngoại trừ tổn nước miếng ra thì chẳng có tác dụng gì, cậu vẫn cứ bị dọa sắp điên.

Quách Trường Thành một bên lái nhái, một bên cảm giác tầm mắt của mình có chút mơ hồ, cậu bất giác nâng tay sờ qua, liền thấy ánh mắt kinh ngạc của Thẩm Ngụy.

Lúc này Quách Trường Thành mới phát hiện, mình cứ nhiên khóc lên.

Quách Trường Thành nghĩ mình có thể lý giải được sự kinh ngạc của Thẩm Ngụy, một giờ trước, thầy Thẩm vẫn còn là một giảng viên đại học bình thường, một giờ sau, hắn đã phải tự mình trải nghiệm nhiều sự kiện li kì như vậy_____ Bóng đen biết chém người không tính, hiện trường còn có cả một con mèo biết nói tiếng người, cộng thêm một tên cảnh sát bị dọa phát khóc!

Kỳ thật Quách Trường Thành cũng chả hiểu vì sao mình lại muốn khóc, nhưng mà cậu lập tức ngoài ý muốn phát hiện ra khóc chính là cách giúp phát tiết cảm xúc giảm bớt sợ hãi tốt hơn bất cứ loại biểu tình nào, ít nhất là hữu dụng hơn nhiều cái câu “Mình là cảnh sát” kia, vì thế cậu thở sâu, càng không kiêng nể gì gào ầm lên, một bên khóc, một bên nát ruột nát gan rên rỉ: “Mau, chạy mau, tôi, tôi cản phía sau! Tôi, tôi sẽ bảo vệ mọi người .....

Thẩm Ngụy: “.....”

Hắn thấy nhiều chuyện kì quặc như vậy, ước chừng là chết lạng luôn rồi cũng nên.

Vẫn duy trì đội hình quý dị, đảo mắt một cái mèo đen đã nhảy tới cửa cầu thang, vèo vèo phóng xuống tầng một, hai nam nhân mang theo một cô gái hôn mê nhanh chóng đuổi theo, trong tay Thẩm Ngụy vẫn còn cầm di động của Quách Trường Thành dùng như đèn pin, khi đang chạy, đèn màn hình vô ý quét qua góc tường một cái, còn chưa kịp thấy rõ ràng, Quách Trường Thành đã phát ra một tiếng kêu thảm thiết phi nhân.

Khóc lóc thê thảm còn gào được xé cổ như vậy, có thể thấy được Tiểu Quách cảnh quan tuy rằng là một thằng nhóc quen chết dí trong nhà, nhưng mà dung tích phổi cũng rất không tệ.

Thẩm Ngụy tập trung nhìn vào, chỉ thấy góc tường có một đứa trẻ nằm đấy..... Không, có lẽ nên gọi là thai nhi thì phải hơn, nó thực nhỏ thực gầy, bé hơn trẻ sơ sinh bình thường không biết bao nhiêu mà nói, có lẽ là không đủ tháng, đỉnh đầu nó không có tóc, cái đầu như một quả bóng cao su bị cái gì phá vỡ, lộ ra xương sọ vỡ vụn và não người, mặt mũi vẹo vọ, miệng há ngoác không có một cái răng nào.

Nó giống như tiêu bản trong trường y im lặng ghé vào góc tối, dùng ánh mắt dị dạng trống rỗng nhìn chằm chằm bọn họ.

“Kêu la cái gì!” Đại Khánh trung khí mùi phần quát lớn, “Nơi này là bệnh viện, âm khí nặng, mấy thứ như vậy muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, đừng có giống tên nhà quê lên tỉnh không hiểu sự đời như thế nữa, nhân loại ngu xuẩn.”

Thẩm Ngụy thanh âm có chút khô khốc hỏi: “Đó là cái gì?”

“Tiểu quý chưa sinh ra đã bị nạo đi.” Đại Khánh xòe vuốt chụp tiểu quý trong góc tường, anh nhi phát ra tiếng khóc như mèo gào, phút

chốc không thấy đâu nữa, “Đừng lảng nhảng nữa, Ngạ quỷ sắp đuổi tới đây rồi!”

Kiếp trước Đại Khánh chắc chắn không phải là mèo, phải là quạ đen mới đúng, nó vừa mới nói xong, Quách Trường Thành và Thẩm Ngụy đã đồng thời ngửi thấy cái mùi hư thối tanh hôi kia xông lên, phải lập tức đẩy nhanh tốc độ.

Khi nói chuyện, bọn họ đã đi khỏi tầng hai của bệnh viện, chạy xuống tầng một, mà lúc này, phía sau họ vang lên tiếng bước chân.

“Đó lại là cái gì!” Quách Trường Thành hỏi còn mang theo âm nức nở, đầu óc cậu khó được lúc này lại rõ ràng vô cùng, “Ngạ quỷ không phải giống như cái bóng thôi sao? Sao có thể có tiếng bước chân nặng nề như vậy chứ?!”

“Đậu má ta nói rồi còn gì, đây là bệnh viện! Sinh tử luân hồi, ô uế dư bản, thứ gì cũng có!” Đại Khánh nổi giận rống to, “Còn có, ngươi kỳ thị mập mạp sao? Nặng nề thì đã làm sao! Mập mạp chúng ta không trộm không cướp không đùa giỡn lưu manh! Nặng nề là tốt nhất!”

Thẩm Ngụy cũng không biết đây là lần thứ mấy hấn á khẩu không biết đáp thế nào trong buổi tối này rồi, hấn quả thực không thể tưởng tượng nổi Triệu Vân Lan bình thường mang theo cái loại nhân viên như thế này, rốt cuộc là ở trong cái bầu không khí gì mà làm được “công tác đứng đắn” đây.

Lưng còn đang cõng người, Thẩm Ngụy lại không hề lộ ra vẻ mệt mỏi, thậm chí ngay cả hơi thở cũng không loạn, mắt thấy mèo đen lại muốn xù lông, hấn đành phải đóng vai thầy giáo đối mặt với nhi đồng giận dữ, không chút hoang mang mở miệng nói: “Được rồi, hai người đừng làm loạn nữa, meo meo, cửa ra ở chỗ nào?”

“Đừng dùng tên ngu ngốc đó để gọi ta, phàm nhân!” Đại Khánh tiếp tục xù lông.

“..... Thần miêu,” Thẩm Nguy rất biết nghe lời mà sửa miệng, “Chúng ta hình như đã đi một vòng tròn trong cái hanh lang này rồi, xin hỏi ngài có cao kiến gì không?”

Đại Khánh dừng gấp, Thẩm Nguy suýt nữa đạp phải lưng nó, lập tức bước lệch sang bên cạnh một bước, dừng lại trong tích tắc chỉ mảnh treo chuông.

Quách Trường Thành giống con chó nhỏ dựa vào trên tường, gần như không thể đi được, thi thoảng nấc cụt một cái.

Đại Khánh nghiêng nghiêng tai, ngẩng lên cái mặt đĩa, đôi mắt mèo ánh lên sáng quắc dưới ánh đèn di động lờ mờ.

Một lát sau, nó bình tĩnh quay đầu lại nói: “Chúng ta gặp quỷ dựng tường .”

Tiếng bước chân nặng nề đã tới phía trước bọn họ, hình bóng mơ mơ hồ hồ in lên mặt tường, trong cái bóng hình như có cái gì đó đang không ngừng nhảy nhót, nhìn kỹ lại, đó là mấy chục bóng người, chúng nó giãy dụa, vắn vẹo, phát ra những tiếng thét không lời, chúng cắn xé lẫn nhau, lại vẫn cứ phải dính liền một chỗ.....

Mỗi một ngày, ở đây đều có sinh mệnh không cam tâm mà chết đi, chúng nó vất vưởng như thế, bản khoản không đi, mang vô hạn ghen tị với người còn sống, tham lam thèm muốn sinh khí, nhưng lại không thể tới gần.

Chung quy là nhân quỷ thù đồ.

Oán hận như vậy, tuyệt vọng như vậy.....

“Chạy!” Đại Khánh nghĩ đây là câu nói nhiều nhất mà nó hô lên trong tối nay, cho nó một khẩu súng lệnh, nó có thể đi chủ trì đại hội thể dục thể thao được.

Ba người một mào chui vào một gian phòng kho nhỏ, người vào cuối cùng Quách Trường Thành liều mạng đóng cửa lại, cả người dán sát vào cánh cửa đầy mùi rỉ sét, cố gắng đứng cho vững, đến tận khi cửa khóa, cậu mới có thời gian hít hít nước mũi tùm lum, quả thực không thể tin được mình vẫn còn sống.

Vừa rồi có cái tay tựa hồ đã tóm được cổ cậu, xúc cảm âm lãnh kia vẫn còn rõ rệt vô cùng.

Thẩm Nguy đặt Lý Thiến sang một bên, lập tức chạy tới giúp đỡ Quách Trường Thành tay nắm tay mười lăm các thể loại đồ vật chất đầy cửa kho.

Hai người còn chưa kịp thả lỏng, cánh cửa đã bị thứ gì đó bên ngoài dùng lực đập lên, Quách Trường Thành bị âm thanh kia dọa cho quỳ rạp trên mặt đất.

Tiếng đập cửa chỉ ầm ầm hai ba cái, sau đó là một quãng im lặng, sau nữa bắt đầu truyền đến âm thanh móng tay cào cửa sắt ghê rợn bén nhọn.

Quách Trường Thành dựa lưng vào tường đang có xu thế trượt xuống thì giật nảy mình, sau lưng như có điện giật nhảy thẳng ra ngoài, toàn thân nổi đầy da gà. Sau đó cậu hướng về mặt cầu xin về phía Thẩm Nguy: “Tôi còn chưa lấy được tháng lương đầu tiên đâu, trước khi chết có thể cho tôi nhìn qua tiền lương một cái hay không?”

Thẩm Ngụy thấy bật cười trong tình huống này thì thật cũng không tốt lắm, nhưng mà hẳn thật sự không biết nên dùng cái biểu tình gì mà đối mặt với Quách Trường Thành nữa.

Quách Trường Thành khóc chán khóc chê, lại hỏi: “Thầy Thẩm, anh có tâm nguyện gì chưa xong không?”

Thẩm Ngụy tuy rằng nhìn qua tuyệt không lúng túng, hẳn còn thật sự suy nghĩ câu hỏi của Quách Trường Thành, sau đó gật đầu: “Có.”

“Có một người, tôi và y bèo nước gặp nhau, không có bất cứ một quan hệ gì, ở trong lòng y, có lẽ tôi chỉ là một kẻ xa lạ từng nói chuyện qua mấy câu.” Lời nói của Thẩm Ngụy trên cái nền tiếng móng tay cào cửa lại mềm nhẹ vô cùng, “Nhưng tôi vẫn muốn... nhìn y nhiều hơn một chút.”

—————

Chương 15: Luân hồi quỹ (14)

Tên đàn ông này chừng ba mươi tuổi, dáng người trung đẳng, mắt đeo kính râm, trên cổ tay mang một chuỗi phật châu bằng gỗ đàn hương, vừa nhìn qua là một con người vô cùng bình thường.

Xuống xe, người này rút di động trong túi ra, chỉnh chế độ camera, màn hình nhắm ngay mặt mình, lấy cái bệnh viện sau lưng làm bối cảnh, bắt đầu chụp ảnh tự sướng trong một không gian tối thui tối nùi, đã thế miệng còn tụng lời thoại: “Ngày 1 tháng 9 năm 20xx, 21 giờ 23 phút, chấp hành nhiệm vụ đặc biệt tại Bệnh viện số 2 Long Thành mặt đường phía Đông khu vực Đông thành, người chấp hành Lâm Tĩnh, hoàn tất.”

Một chiếc SUV màu đen phanh gấp ngay phía sau hắn, Triệu Vân Lan thô bạo tháo dây an toàn, phi từ trong xe ra: “Dốc hết nước trong óc ra ngay, tranh thủ thời gian đi theo ta!”

Lửa cháy đến nơi còn ở đó mà tự kỉ_____ Triệu Vân Lan muốn nổi trận lôi đình rồi, con mẹ nó chứ, quản lý có vài tên thủ hạ như vậy, không phải phi nhân loại thì là não tàn.

Toàn bộ bệnh viện đều bao phủ một tầng hắc khí, xung quanh không có một người nào, tất cả những người vội vã đi qua mặt đường phía Đông phảng phất như nhìn mà không thấy.

Triệu Vân Lan liên tục gọi điện cho hai người Quách Trường Thành và Thẩm Ngụy đều nhận được câu trả lời không ở khu vực phục vụ, y cúi đầu mắng một câu, thô lỗ một cước đá văng cửa lớn bệnh viện.

Một đoàn khói đen mãnh liệt xông tới vị khách không mời mà đến, bước chân Triệu Vân Lan cơ hồ không hề dừng lại, y mau chóng cúi người, rút một cây chủy thủ từ dưới ống quần, mũi chân vừa điểm, lưu loát tránh ra nửa bước, nâng dao chém xuống, chẻ bóng đen làm hai mảnh.

Càng lúc càng nhiều bóng đen từ trong bệnh viện xông ra, Lâm Tĩnh đi theo Triệu Vân Lan lấy ra một khẩu súng, một bên lăm bắm như niêm kinh, một bên một phát một con, tuyệt không lọt lưới.

“Bát tự của thằng nhóc phế vật mới tới có vấn đề à?” Triệu Vân Lan nhìn hành lang phủ kín bóng đen, cảm giác mình như đang đi vào một cái cống nước bị tắc nhồi đầy, “Đi trường học thì nó gọi oán hồn, đến bệnh viện lại mời tiểu quỷ, mang nó cắm vào thế giới Phong Thần Diễn Nghĩa không khéo chính là một cây Chiêu Hồn Phiên ấy.”

Lâm Tĩnh: “..... Sắc tức thị không __ về sau ta lập cho nó cái đàn tràng cúng bái một chút.....”

Triệu Vân Lan không chút khách khí với cấp dưới nhà mình: “Sắc cái đầu người, hoặc là nói tiếng người, hoặc là câm miệng cho ta!”

Lâm Tĩnh bình tĩnh nói nốt nửa câu còn lại: “..... Không tức thị sắc.”

Triệu Vân Lan: “Không tổ tông người ấy!”

Lâm Tĩnh trầm mặc một lát, tha thiết khuyên bảo: “Lão đại, chớ phạm sân tâm, chớ ham sắc dục.”

Y nhất định là vì những nhân tài này mà sinh ra cảm giác chán ghét sâu sắc với việc đi làm!

Triệu Vân Lan hít sâu một hơi, ngậm chủy thủ vào miệng, từ trong túi

lấy ra một đạo phù màu vàng giờ cao dùng bật lửa đốt lên, lá bùa lập tức giống như củi khô chạm phải lửa, “phùng” một tiếng bùng cháy không thể vãn hồi, một cụm bóng đen chưa kịp lui lại đã bị ngọn lửa cuốn vào, lưỡi lửa cắn nuốt oán hồn đột nhiên vươn cao ba thước, vô số tiểu quỷ không thể tránh lui toàn bộ bị liếm trụi, tựa như một con hỏa long bất ngờ bay lên trong hành lang, lấy khí thế của một vụ nổ gas càn quét tất cả chướng ngại vật trên đường.

Lâm Tĩnh: “A Di Đà Phật, ngã phật từ bi.....”

Triệu Vân Lan xanh mặt: “Thật sự là đủ lắm rồi.”

Nửa phút sau, cuối hành lang chỉ còn lại một đốm lửa bé bằng hạt đậu, phảng phất hỏa quang tận trời ban nãy chỉ là một hồi ảo giác như mây như khói.

Triệu Vân Lan đi qua đó, xoay người mượn ngọn lửa bé nhỏ châm lên một điếu thuốc, ngậm vào miệng, sau đó khoát tay chặn Lâm Tĩnh lại, dẫn đầu đẩy mở cửa hành lang tiếp tục đi vào.

=====

Ba người đang trốn trong phòng chứa đồ không biết rằng cứu viện của bọn họ đã gần trong gang tấc, bên ngoài âm thanh tay quỹ cào cửa ngày càng sắc bén dồn dập, Quách Trường Thành hô hấp cũng ngày càng gấp gáp, thần kinh của cậu trong một nơi nhìn không thấy cơ hồ đã căng như dây đàn, bất cứ lúc nào cũng có thể sứt đổ.

Thẩm Ngụy đành phải bỏ qua thằng bé, không ngại học hỏi kẻ dưới cúi đầu thỉnh giáo mèo đen: “Hiện tại chúng ta nên làm cái gì?”

Đại Khánh hiển nhiên là một con mèo thấy nhiều quen mắt, vô cùng bình tĩnh trả lời: “Yên tâm đi, kiên trì thêm một chút, vừa rồi khi

người gọi điện thoại, Triệu lão đại phòng chừng nghe hiểu rồi, chờ y tới cứu chúng ta thôi.”

Thẩm Ngụy: “Cái gì? Một mình y? Như thế có an toàn không? Y làm thế nào mà vào được?”

Đại Khánh không còn biết nói gì với những lưu tâm của hắn, hữu khí vô lực vung vẩy đuôi: “Không cần lo lắng, y da dày thịt béo, mấy tiểu quỷ này căn không chết được y đâu.”

Thẩm Ngụy cau mày, dựa vào tường nghĩ nghĩ: “Chúng ta không có biện pháp tự cứu sao?”

Đại Khánh ngẩng đầu liếc hắn một cái, đem mấy vật sống ở đó ra điểm danh: “Tổ hợp chiến đấu của chúng ta là như thế này này: một người thường, một thằng bỏ đi, một người thực vật, cùng với ta _____ vật biểu tượng thuần túy, còn nói tự cứu, người thấy cả bốn chúng ta tự mình tìm một chỗ nằm vào có đủ nhét kín kẽ răng của Nga quỷ không hử?”

Thẩm Ngụy: “Vừa rồi không phải ta chỉ dùng ghế dựa đã đập nó thành mấy mảnh sao?”

Đại Khánh: “Đó là bởi vì vừa rồi nó đói bụng ăn quàng, không phòng bị phía sau, các người hai tên tiểu tử dương khí lại nặng khiến nó có chút suy yếu, vì thế mới lật thuyền trong mương bị người đánh lén thành công. Bây giờ cái bệnh viện này âm khí trùng trùng, nó một đường đuổi tới đây giống như vừa bổ sung mấy hộp Não Bạch Kim (1), nói không chừng còn đang thượng hỏa ấy..... Á, ôi mẹ ơi, ở đây sao còn có một con nữa?”

Đại Khánh nói được một nửa, liền bị một chuỗi tiếng trẻ con cười từ một góc khuất nào đó ngắt lời, Thẩm Ngụy cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy

một cô bé chừng năm sáu tuổi sắc mặt trắng bệch đang ngồi trên mặt đất, vừa phát ra tiếng cười quý dị vừa nắm nắm nghịch nghịch đuôi mèo đen, hẳn còn chưa kịp nhìn xem tiểu nữ quý này có phải mặt mũi hung tợn hay không thì đã thấy trên người trầm xuống_____ Quách Trường Thành giống y một con Koala bám lên người hẳn .

“Cứu mạng!” tiểu cảnh sát vừa rời còn hai mắt đắm nước nói muốn bảo vệ hẳn bây giờ đang bầu lên người hẳn, nước mắt nước mũi tèm lem từa lưa, xé họng hô lên một phần chân tâm đã ghen cả ngày, “Có quý, có quý á!”

Tiểu nữ quý lúc chết tuổi còn rất nhỏ, tâm trí có khi cũng không toàn vẹn, ước chừng là có chút thần kinh, nó tìm được cách giải trí mới thì lập tức buông tha cho mèo đen mà vui vẻ bay tới dưới chân Quách Trường Thành, ngẩng mặt thưởng thức ông anh vô dụng này, ngay khi Quách Trường Thành hí mắt thật cẩn thận cúi đầu nhìn, nó đột nhiên thè lưỡi trợn mắt, vẫn duy trì tư thế ngẩng mặt lên trời, cái đầu trên cổ xoay ba trăm sáu mươi độ, cuối cùng nửa dính nửa rời lay động giữa không trung.

Quách Trường Thành trợn trắng mắt đảo ba lượt, lại đảo trở về, hít khí nửa phút, trước sau vẫn chưa ngất đi, thẳng bé quả thực coi Thẩm Ngụy như một thân cây, gắt gao ôm chân hẳn, còn ý đồ tiếp tục hướng lên trên, đồng thời dồn khí đan điền hét lớn một tiếng: “Quý a a a a a!”

Thẩm Ngụy giống như đang điểm binh trầm mặc đứng đó, một bên kéo lưng quần không để cho nó kẻ sĩ thất thế bị Quách Trường Thành lôi xuống, một bên từ tiếng Nga quý cào cào và hình ảnh nữ quý xoay đầu tìm thấy một loại cảm giác hài kịch quý dị.

=====

Bất quá mới chỉ đi được khoảng mười mét, “Minh giám” của Triệu Vân Lan giống như bị nhuộm máu, đỏ đến thảm thương, kim đồng hồ thoát khỏi quỹ đạo chỉ giờ xoay điên đảo như kim chỉ nam, xoay nửa ngày chỉ xoay ra được một cái nguyên do— nơi này có quá nhiều thứ không sạch sẽ, quấy nhiễu công năng bình thường của “Minh giám”.

Triệu Vân Lan nói với Lâm Tĩnh: “Hòa thượng rờm, cái đồng hồ rách này của ta lại giờ chững, người nhanh lên cho ta, có chiêu mau xuất, còn có người đang chờ cứu mạng đấy.”

Lâm Tĩnh nghe vậy đặt mông ngồi xếp bằng trên đất, nhắm mắt lại, một tay lần Phật châu, môi không ngừng khép mở, rất giống lão hòa thượng nhập định niệm kinh. Triệu Vân Lan đã sớm quen cái mặt này của hắn, tuy rằng đầy mặt bất nhẫn nhưng không nói gì, hai tay khoanh trước ngực chờ ở một bên.

Chỉ thấy một lát sau, Lâm Tĩnh bỗng nhiên mở hai mắt, hét lớn một tiếng: “Trú!”

Phật châu trong tay hắn xôn xao vang lên, sau đó Lâm Tĩnh đại tiên mặt không đổi sắc đứng dậy, thần thông chỉ vào một hướng, vô cùng khẳng định nói: “Bên này.”

Triệu Vân Lan nghe vậy nhấc chân liền đi theo phương hướng hắn chỉ, thuận miệng hỏi: “Sao lúc này nhanh thế?”

Lâm Tĩnh ở phía sau, dùng loại khẩu khí chậm rãi cố hữu của hắn trả lời: “Hai tên đàn ông, tuổi trẻ, dương khí đương nhiên là sung túc, lại còn mang theo Đại Khánh một con mèo đen, tại nơi âm khí tận trời thế này rất là dễ thấy.”

Triệu Vân Lan sừng sốt: “Hai nam nhân? Hắn là phải còn một cô gái nữa chứ?”

Lâm Tĩnh: “Không có cô gái nào ở cùng với bọn họ.”

Triệu Vân Lan phút chốc chau mày, Quách Trường Thành là cái loại đức hạnh gì thì y khó mà nói được, nhưng ít nhất cũng có Đại Khánh ở đó, con mèo kia cho dù hết ăn lại nằm nhưng đạo đức nghề nghiệp vẫn có một chút, lại chưa nói còn có thầy Thẩm.

Hắn bật lên thành tiếng: “Không thể nào, Thẩm Ngụy không có khả năng bỏ lại học sinh của hắn.”

Tuy rằng y chưa nói được bao nhiêu câu với Thẩm Ngụy, nhưng Triệu Vân Lan vẫn có cảm giác, Thẩm Ngụy tuyệt đối không phải loại người như vậy.

Lâm Tĩnh nghiêng đầu hỏi: “Thẩm Ngụy là ai? Ta nghe nói thẳng nhóc mới tới không phải họ Quách sao?”

Triệu Vân Lan lười mồm mồm với hắn, ngắn gọn nói: “Người không biết.”

Lâm Tĩnh trầm mặc một hồi: “Lần trước người đuổi ta, là để lấy cái bộ dạng ngoài tươi trong thối đi gặp hoa hậu giảng đường trường đại học nhà người, mỗi lần người bắt đầu ậm ậm ừ ừ che che giấu giấu, chính là gặp được mỹ nhân ____ này, người ít nhất phải nói cho ta biết một tiếng, Thẩm Ngụy là nam hay nữ?”

Triệu Vân Lan âm trầm trả lại hắn một câu: “A Di Đà Phật, sắc tức thị không.”

Lâm Tĩnh: “.....”

Triệu Vân Lan tiến vào hành lang âm trầm hẹp dài, giơ bật lửa lên

đánh giá quanh mình, bốn phía hành lang trống không, như một cái động nhện tĩnh mịch.

Vì sao Lâm Tĩnh lại nói Lý Thiến không ở cùng một chỗ với mấy người Thẩm Ngụy? Rốt cuộc là bọn họ thật sự vì cái gì đó mà bỏ lại cô gái kia, hay là họ “tự cho rằng” mình đã mang theo cô ta rồi?

=====

Đúng lúc này, trong một góc khuất của phòng chứa đồ, “Lý Thiến” lẳng lặng mở mắt.

-----

(1) Não bạch kim: một loại thuốc bổ não (?)

Chương 16: Luân hồi quỹ (15)

Quách Trường Thành theo tiếng động nhìn lại, phát hiện ra Lý Thiến đã tự mình đứng lên.

Động tác của cô ta vô cùng mất tự nhiên, giống như một con rối gỗ sứt sẹo bị giật dây trong tay người điều khiển, quái dị khó nói nên lời. Song nghĩ bụng cô vừa mới hôn mê tỉnh dậy nói không chừng vẫn còn bị thuốc an thần ảnh hưởng cho nên Quách Trường Thành cũng không thấy có gì kì lạ.

Vì thế cậu nhẹ nhàng thờ ra, nói: “Cảm ơn trời đất, đồng học, cô cuối cùng cũng tỉnh dậy.”

Lý Thiến không trả lời, chỉ đờ đẫn nhìn cậu.

Quách Trường Thành bỗng nhiên thấy quái lạ: “Đồng học?”

Cậu tiến lên một bước, lại bị Thẩm Ngụy duỗi tay ngăn lại.

Lúc này, Lý Thiến nở nụ cười, miệng cô mở rộng thành một độ cong quỷ dị, trong cổ họng phát ra âm thanh “khằng khặc” kì quặc, bả vai giống như máy móc chậm chạp vặn vẹo, cả người lay lắt rung động.

Ngay khi Quách Trường Thành hoài nghi cô ta bị bán thân bất toại, chỉ một khắc sau, Lý Thiến đột nhiên lấy một loại tốc độ không phải của con người đánh tới, tựa như súng bắn bỏ vào trong lòng Thẩm Ngụy, há miệng định tấp bả vai của hắn.

Khuôn mặt cô vừa vặn bị ánh đèn di động chiếu sáng, cái miệng há

ngoác lộ ra hàm răng nanh nhọn không chỉnh tề, mũi nhọn tít lại, hai mắt trợn ngược trông mắt trắng dã, nhìn qua y hết một con quái vật mặt mũi hung ác.

Thẩm Nguy bị cô ta đâm vào liền lui về phía sau một bước, bả vai nghiêng đi tránh đòn lại đập vào cánh tay của Quách Trường Thành, Quách Trường Thành vốn phản ứng trì độn, lúc này lại càng không kịp cân nhắc, đành phải hành động tuân theo bản năng, thế là trong lúc vô tình thực hiện lời hứa “bảo vệ đối phương” của mình.

Chỉ thấy cậu giống như một con bạch tuộc tám vòi huơ tay đập chân xông về phía Lý Thiến đánh tới tấp..... tuy rằng chiêu thức có chút kì quái — tý như giật tóc lại cào mặt, thậm chí nhìn qua hình như còn muốn há miệng ra cạp cô ta một miếng.

Quách Trường Thành đánh đấm theo kiểu chó bới, đánh bậy đánh bạ thế nào lại tát một cái lên mặt Lý Thiến, đẩy cái cổ của cô lật ra sau, trong lúc cuống quýt còn không chiêu không thức đập đập hai chân cô ta.

Mà cho dù hành vi của Quách Trường Thành có thể xưng một câu anh hùng, nhưng cậu vẫn quán triệt phong cách bản thân, duy trì bộ dạng nhát cáy, nước mắt giàn dụa kêu la ầm ĩ: “Đừng tới đây! Đừng tới đây! Cứu mạng a! Cô đừng có qua đây!”

Thẩm Nguy bị vây vào giữa thực sự cảm thấy cục diện không thể hỗn loạn hơn được nữa, hấn đành phải một tay vẫy rưng Quách Trường Thành, một tay đè lại Lý Thiến, khóa lấy tay cô ta.

Lý Thiến phát hiện mình như con cua bị quăng vào nồi, cả người rơi vào trạng thái nóng nảy, gương nanh múa vuốt cắn loạn khắp nơi. Thẩm Nguy duỗi một tay từ đằng sau tóm lấy cổ cô ta, quay lại đè người lên tường, thuận tay chế trụ luôn hai cái tay đang quơ loạn xạ.

Một cái phòng chứa đồ nhỏ, cả trong lẫn ngoài đều náo nhiệt vô cùng — bên trong là một cô nhóc không bình thường miệng phát ra âm thanh “khằng khặc”, một tiểu nữ quý bảy tám tuổi ôm ghì lấy đùi một tiểu cảnh quan nước mắt nước mũi lu bù, mèo đen lớn tiếng chửi tục, thi thoảng gào lên một tràng meo meo; bên ngoài lại có một con quái vật giương vuốt cào cửa.

Dù khả năng trấn định của Thẩm Ngụy sắp thoát ly phạm trù nhân loại, lúc này cũng nhịn không được hoài nghi chính mình đang ở trong một giấc mơ thần kinh điên khùng.

“Ai có cái gì có thể trói cô ấy lại được không.” Thẩm Ngụy nói, bất quá tại hiện trường ai khóc cứ khóc, ai mắng cứ mắng, không ai để ý tới hắn, Thẩm Ngụy không nhịn nổi nữa đề cao âm điệu, chuyển hướng Quách Trường Thành, “Tiểu Quách cảnh quan cậu đừng có khóc nữa, cô bé kia không cắn người, phiền cậu qua đây giúp tôi một chút.”

Đại khái là để kiểm chứng lời hắn nói là thật, tiểu nữ quý mở ra cái miệng chỉ có ba chiếc răng cạp đùi Quách Trường Thành.

Quách Trường Thành lập tức phát ra một tiếng rú phong cách cá heo, sau đó bị mèo đen không biết nhảy lên người hắn từ bao giờ đập cho một cái vào ót.

“Ngu xuẩn, người nhìn rõ ràng cho ta!”

Quách Trường Thành đang cảm giác chính mình đau đến chết đi sống lại, nghe vậy liền ti hí mắt nhìn xuống, bấy giờ mới phát hiện, cả răng cả tay của tiểu nữ quý đều xuyên qua cơ thể mình, nó căn bản không có cách nào đụng tới cậu!

Quách Trường Thành ngạc nhiên nháy mắt mấy cái, đau đớn như thiêu đốt vừa rồi biến mất trong phút chốc, thì ra đó chỉ là do cậu tưởng tượng ra dẫn đến tác động tâm lý mà thôi.

Động tác giãy dụa của Lý Thiến càng lúc càng mạnh, Thẩm Ngụy mang theo hai tên không có đầu óc thế này, quả thực muốn đổ mồ hôi lạnh: “Tiểu Quách cảnh quan!”

Quách Trường Thành vội vàng bò từ trên đất dậy nhanh chóng cời thất lưng của mình, một bên dùng hai cái đùi kẹp lấy chiếc quần đang có xu hướng tuột xuống như nghẹn tiểu, một bên cố gắng quýt giúp Thẩm Ngụy trói Lý Thiến lại.

Lúc này, bà cụ già vừa nãy không thấy đâu lại như ẩn như hiện ở bên cạnh, chỉ là bà ấy tựa hồ đã yếu đi không ít, bà nôn nóng muốn chạm vào Lý Thiến, bàn tay lại xuyên qua thân thể cô bé, mỗi khi xuyên qua một lần, bóng hình của bà lại nhạt đi một chút.

Quách Trường Thành nhịn không được đưa tay ngăn động tác của bà ấy, nhúu nhúu mày: “Bà à.....”

Nhưng đúng như tưởng tượng, tay cậu xuyên qua thân mình bà.

Bà cụ quay đầu nhìn Quách Trường Thành một cái, lúc này cậu mới thấy rõ khuôn mặt của bà_____ trên khuôn mặt ấy có những nếp nhăn rất sâu và bọng mắt rất lớn, mái tóc hoa râm thưa thớt chỉ có thể nhờ vào búi tóc giả mà cố định lại lộ ra da đầu khô quắt xấu xí, nếp nhăn trên trán ép khõe mắt thấp trũng, khuôn mặt sụp thành hình tam giác, bên trong đó là đôi con ngươi đục ngầu.

Bà giống như vội vàng muốn biểu đạt gì đó, nhưng há miệng lại không nói nên lời, bà phí công vươn tay, lại phát hiện bản thân không nắm được bất cứ cái gì, sự vội vã biến thành tuyệt vọng.

Dần dần, bà im lặng, kinh ngạc nhìn Lý Thiến, chân tay luống cuống đứng ở một bên.

Một lát sau, bà ấy khóc lên, im lặng.

Nước mắt kia cũng giống đôi mắt của bà, đục ngầu, giống như nước mưa cuốn theo đất cát.

Quách Trường Thành không biết nên làm gì bây giờ, chỉ ngơ ngác đứng đó, đưa ánh mắt nhờ giúp đỡ về phía thầy Thẩm và Đại Khánh, chỉ vào Lý Thiến hỏi: “Cô..... Cô ấy rốt cuộc làm sao?”

Thẩm Ngụy cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì, Đại Khánh lại hừ một tiếng: “Có thứ không sạch sẽ nhập thân cô ta, nhưng mà ruồi bọ không bầu trứng lành, ngay cả người cũng không sao, thế mà cô ta lại bị nhập, vậy chỉ có thể chứng minh cô ta so với người còn vô dụng hơn.”

Quách Trường Thành nhất thời tâm loạn như ma, không hiểu những lời này là mắng cậu hay khen cậu nữa.

Nhưng mà thời gian cho cậu tự hỏi cũng không có bao nhiêu, chỉ nghe “két” một tiếng, cửa phòng chứa đồ đã bị xé ra một cái hốc to, lưỡi đao giống như móng sói không hề khách khí tiến vào.

Thẩm Ngụy nhanh nhẹn cúi người, thuận thế đem Lý Thiến đẩy sang bên cạnh, móng vuốt như lưỡi đao lia qua sát sạt da đầu của hắn.

Cánh cửa của phòng chứa đồ bị xé mở hoàn toàn, sau đó Ngạ quỷ dường như nặng hơn cả tấn sầm sập đánh tới mấy vật sống bên trong, thẳng thừng xuyên qua thân thể của bà nội Lý Thiến, hồn phách của bà lão không tránh kịp, trong nháy mắt giống như nước

bốc hơi, biểu tình khiếp sợ trên mặt còn chưa phai, bà đã biến mất tại chỗ.

Đại Khánh lớn tiếng nói: “Mau tránh ra!”

Quách Trường Thành theo bản năng lại dính mông xuống đất, Đại Khánh nhảy tới chỗ cao, thân thể đột nhiên to lên gấp đôi, hai mắt biến thành sắc vàng chói mắt. Bất chợt nhìn theo một hướng nào đó, bề ngoài của nó giống hệt một con báo thu nhỏ, đặc biệt khi nó há miệng lộ ra răng nanh sẽ cho người ta cảm giác nó đang rít gào.

Nhưng mà Đại Khánh không phát ra âm thanh gầm rú của động vật ăn thịt, cũng không kêu “meo meo” đáng cười, miệng nó phun ra sóng âm không nghe thấy, hiệp cùng với năng lượng không thể nhìn được trực tiếp đánh về phía Nga quý trong phòng chứa đồ chật hẹp.

Quách Trường Thành nghe không thấy, nhưng lại cảm giác được loại năng lượng này, nó giống như một cây đao tước qua trước mặt cậu, làm cậu thiếu chút nữa tưởng rằng cái mũi của mình đã bị gọt đi rồi.

Giây tiếp theo, Nga quý bắn tung vào không trung rồi dính ẹp lên tường, theo ánh sáng mỏng manh, mấy người Thẩm Ngụy thấy trên tường xuất hiện một vết nứt.

Nga quý không thể động đậy, giống như một con thằn lằn bị đóng đinh lại trên tường, thân thể Đại Khánh lập tức lui về thành kích cỡ của một con mèo bình thường, chỉ thấy nó thất tha thất thểu đi về phía trước mấy bước như một cương thi, sau đó cứ thế ngã từ trên cao xuống, Thẩm Ngụy nhanh tay đón được nó, mèo đen yếu ớt nhìn hẩn một cái, vô ý thức cọ cọ trên tay hẩn, sau đó nhắm mắt bất động.

Trong nháy mắt đó, Quách Trường Thành hết hồn tưởng rằng nó

chết rồi. Mãi đến khi Thẩm Ngụy vượt vượt lông nó, cái bụng của mèo đen phập phồng dưới tay hắn, Quách Trường Thành mới phát hiện Đại Khánh đang ngủ.

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Quách Trường Thành vừa hỏi vừa đứng lên.

Thẩm Ngụy còn chưa kịp trả lời, Quách Trường Thành một chân cũng vẫn còn chưa kịp duỗi thẳng, tay vừa chống được xuống sàn, đã nghe thấy một tiếng rống giận kinh thiên động địa.

Quách Trường Thành đặt mông ngồi trở lại mặt đất.

Hai người bọn họ đồng thời lộ vẻ cả kinh, cùng nhau nhìn lại trên tường, chỉ thấy Ngạ quỷ vừa mới bị cán thành vỏ sủi cỏ dán trên đó đang “phồng” lên!

Vô số bóng hình lòng dạ hiểm độc từ trong hành lang bị hấp dẫn đến đây, một đoàn lại một đoàn, tất cả đều tiến vào cái miệng đang há to của nó, mà cái bụng của nó cũng giống như đang bơm khí, nhanh chóng phình lên, biến thành một quả bóng, hạ từ trên tường xuống.

Đôi chân khăng khiu của Ngạ quỷ rơi trên mặt đất, bước đi còn có chút liêu xiêu, tựa như một con sói đói làm người ta dựng tóc gáy sợ hãi, nó lung lay cái đầu to tướng đen sì, bỗng nhiên mở miệng ra đến gần một trăm tám mươi độ, hai nửa đầu giống hệt quả dưa hấu bị bổ đôi đang đặt hai nửa song song, trong phòng chứa đồ con con truyền ra tiếng gió rợn người.

Quách Trường Thành chỉ cảm thấy chân mình không chịu khống chế trượt về phía trước một bước, cậu ngạc nhiên quay đầu lại, phát hiện Thẩm Ngụy cách mình càng ngày càng xa, lúc này mới triệt để kinh hoàng.

“Tôi bị hút đi!” Giọng nói của Quách Trường Thành biến điệu, rối rắm tùm lum không biết phải làm thế nào, thế mà còn có thể thốt ra một câu so sánh, cậu nói, “Giống như hoa quả đông lạnh trong túi chân không ấy, bị hút qua đó rồi!”

“Tôi sắp bị nó nuốt rồi!” Quách Trường Thành ở giữa không trung gian nan xoay người sang chỗ khác, dùng một loại động tác chó bới vụn vụn vô cùng, liều mạng với lấy Thẩm Ngụy bên kia, vừa vươn tay vừa nói năng lộn xộn, “Tôi..... Tôi là cảnh sát! Tôi sắp bị nó ăn rồi! Tôi là cảnh sát.....”

Cậu đã gần như hoàn toàn quên mấy cái câu “Tôi là cảnh sát” này, nguyên bản là cậu muốn dùng nó để cổ vũ chính mình, cũng không biết “Cảnh sát” và “sắp bị ăn” rốt cuộc có tí quan hệ logic nào không, tóm lại, trong đầu cậu bây giờ là một đống rối rùi.

Đại khái ngay cả Ngạ Quỷ cũng ngại thứ thức ăn này quá ảm ỉ, nó há miệng rống lên một tiếng, Quách Trường Thành như bị một bàn tay vô hình bóp chặt cổ, thanh âm im bặt.

Cậu ra sức lắc đầu, ngửa cổ, hai tay vô ý thức bắt lên cổ mình, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên thật cao, yết hầu tựa như ống bễ lọt gió phát ra âm thanh dọa người.

Thẩm Ngụy giữ lấy tay Quách Trường Thành, làm cậu cảm giác bản thân mình sắp bị bọn họ xé thành hai nửa.

Đại Khán hôn mê bất tỉnh, Lý Thiến ánh mắt đại ra giã dựa trên mặt đất, trong cái phòng kho để đồ bé tí còn có một con Ngạ quỷ như hổ rình mồi, cùng với một bé quỷ con đặc biệt thêm muốn bọn họ.

Tình huống thực sự là không thể hỏng bét hơn được nữa.

Nhưng mà sơn trọng thủy phục, cũng đôi lúc mang nghĩa hi vọng.

Đúng lúc này, một tiếng huýt gió bén nhọn bỗng hoành không xuất thế, như ánh sao chợt lóe xé mở màn đêm tầng tầng bóng tối, đâm đau màng nhĩ người ta.

Tiểu nữ quý không biết đã trốn vào góc tối từ bao giờ bỗng nhiên nét mặt lộ ra biểu tình hoảng sợ kì lạ, nó hét thất thanh một tiếng, cắm đầu chui vào sán nhà, phút chốc biến mất không thấy tăm hơi.

Ngay sau đó, một cây đoản đao toàn thân tối đen mang theo hư ảnh xẹt qua, dứt khoát tiến vào giữa Quách Trường Thành và Nga quý, giống như là cắt đứt một cái dây thừng vô hình, Nga quý phảng phất bị cái gì đó đẩy lùi, nặng nề mà nện lên tường, lực đạo đổ phía sau Quách Trường Thành biến mất, cậu liền theo quán tính va vào Thẩm Ngụy, cử chỉ vụng về suýt nữa liên lụy thầy Thẩm ngã cùng với mình.

..... Nhưng Quách Trường Thành thì dán sấp xuống đất, Thẩm Ngụy lại được một người đỡ lấy.

Triệu Vân Lan ôm eo Thẩm Ngụy lùi sang bên cạnh nửa bước, ánh sáng mỏng manh của bật lửa chiếu lên khuôn mặt y — anh tuấn, lạnh lùng, hình dáng thon gầy như đao khắc lại có đường cong lưu sướt, ánh mắt từ nơi tối tăm nhất hướng về đây, trong đôi mắt phản chiếu ngọn lửa nho nhỏ.

Y thành công duy trì bộ dáng làm bộ làm tịch y như một con sắc lang, cố ý đè thấp âm điệu, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Ngụy, diễn giống hệt anh hùng cứu mỹ nhân trong phim truyền hình mà nhẹ giọng hỏi: “Thầy Thẩm, anh không có việc gì chứ?”

Đồng thời, hoàn toàn quên lãng tiểu thực tập sinh đang kêu rên dưới

chân mình.

Chương 17: Luân hồi quý (16)

Trong vài giây như vậy, Triệu Vân Lan cảm giác biểu tình trên mặt Thẩm Ngụy đều là hoảng hốt — nhưng không một ai có thể trách cứ hẳn, so với Quách Trường Thành, thầy Thẩm hào hoa phong nhã mới là người nói cho người khác biết thế nào mới có thể gọi là trầm ổn bình tĩnh.

Mê mang trong phút chốc qua đi, Thẩm Ngụy hạ mí mắt, gỡ rụng móng heo của ai đó trên lưng mình xuống, đẩy đẩy kính mắt nói: “Không có việc gì, cảm ơn.”

Quách Trường Thành chưa từng vì nhìn thấy một người mà kích động như thế bao giờ, vẫn duy trì tư thế quý rập dưới đất, cậu dài cổ gào lên: “Sếp Triệu, cứu mạng!”

Cái dáng không hay ho này của cậu rất là có hi cảm, ánh mắt Triệu Vân Lan đảo qua cái phòng chứa đồ nhỏ, xác định trước mắt không có thương vong thì nhất thời thả lỏng, bần bần rộn rộn còn không quên đọc lên một câu thoại vô cùng náo nức: “Các người có oan khuất gì, mau mau báo đến, có đơn kiện không? Lấy ra cho bản quan coi — nào!”

Quách Trường Thành trực tiếp nằm sấp, thân dán xuống đất.

Thẩm Ngụy đưa tay xoa xoa cái mũi, che khuất khóe miệng đang nhếch lên.

Ngạ quỷ vừa bị đẩy lùi dường như hồi sinh, lại tiếp tục xông lên, Thẩm Ngụy vụt ngẩng đầu, chỉ thấy nó giương lên móng vuốt giống

như liêm đao, từ sau lưng đánh về phía Triệu Vân Lan.

“Cẩn thận!”

Triệu Vân Lan một bên xoay người nửa vòng, liêm đao hỗn loạn mang theo phong mang giá lạnh vụt qua trước mặt y, một cánh tay khác của nó lập tức lại đánh tới, hai tay Triệu Vân Lan giao nhau chống tại đỉnh đầu, dùng đoản đao chống đỡ, sau đó bắt lấy “cổ tay” của Ngạ quỷ kia, động tác của y mau lẹ mà hữu lực, lộ ra sự chính xác mà lưu loát được huấn luyện một cách tỉ mỉ mà ra.

Ánh mắt còn chưa kịp tán đi ý cười của y đối diện với Ngạ quỷ, hai cái lúm đồng tiền vẫn còn in trên mặt, nụ cười không hiểu sao lại làm người ta phát lạnh.

Phía sau Ngạ quỷ vang lên một giọng nam hùng hậu: “Nam mô a di đà Phật”

Không biết từ nơi nào truyền đến tiếng chuông vang, thanh âm kia tựa như có thể đi theo xương cốt người ta mà vào thẳng linh hồn, trong đầu Quách Trường Thành kêu “ông” một tiếng, trước mắt quay cuồng, mà Lý Thiển đang bị trói vẫn còn không ngừng giãy dụa thì ngật cổ một cái, lập tức bất động.

Ngạ quỷ giống như bị người phang cho một phát vào đầu, nó ngẩng lên gào thảm thiết, từng đoàn từng đoàn bóng đen từ trên người nó ào ào rơi ra.

Đến khi Triệu Vân Lan buông lỏng tay ra, thứ kia đã biến lại thành kích thước của con người, gầy đét khô quắt, bụng phệ, suy yếu như một cái bóng chạm qua sẽ vỡ.

Triệu Vân Lan lúc này mới không chút hoang mang lấy ra một cái

bình thủy tinh to cỡ bàn tay, ánh sáng lạnh lùng chọt lóe ra từ miệng bình. Ngạ quỷ mãnh liệt co quắp, tựa hồ muốn chạy, Lâm Tĩnh ở phía sau đã chặn mất cửa, hai tay tạo thành chữ thập, nhanh nhẹn kết kim cương thủ ấn. Lúc này, người đàn ông tướng mạo thường thường lại tỏa ra khí thế bất động như núi, Ngạ quỷ cầm đầu đánh vào cửa phòng chứa đồ, lại bị văng bật trở lại.

Triệu Vân Lan đã rút nắp bình, hướng miệng bình về phía Ngạ quỷ.

Cái đầu lớn tướng của Ngạ quỷ lúc này co rút vụn vẹo giống hệt bức tranh “Tiếng thét”(1) của Edvard Munch, giữ nguyên biểu tình tâm thần cực điểm lại cực độ kinh hoàng trong tranh đó mà bị hút trọn vào trong bình.

Bình thủy tinh trong suốt nháy mắt biến đen, Triệu Vân Lan nhanh chóng đóng nắp lại, đưa cái ***g giam giản dị mà ác liệt đó đến bên tai, dùng lực lắc lắc hai nhát sau đó tâm tình khoái trá mà nói với Lâm Tĩnh: “Công việc hoàn thành.”

Đại Khánh vốn đã mê man lại mở hé mắt khó khăn nói, “Các người lại chấp pháp bạo lực rồi, đến ta cũng bị đánh thức .....

Triệu Vân Lan ôm con mèo lên, đặt nó vào trong túi xách của mình.

Đại Khánh khí như tơ nhện tiếp tục oán giận: “Sao đến muộn như vậy?”

“Kẹt xe ở nút giao Đông Nam.” Triệu Vân Lan vỗ vỗ đầu nó, “Vất vả rồi, về sau thưởng cho người, ngủ đi.”

Đại Khánh chậm rãi khép mắt lại, ngữ khí mơ hồ lải nhải một câu: “Ta..... Ta muốn ăn cá khô chiên.....”

Triệu Vân Lan: “.....”

Quách Trường Thành sững sờ nhìn y: “Cái này..... cứ như vậy xong rồi sao?”

Triệu Vân Lan nghe vậy, đầu tiên là sắc mặt không kiên nhẫn trầm xuống, ngay sau đó lại vắn vẹo ra một nụ cười nhẹ, sau khi giả bộ xong, lại khôi phục tác phong làm việc nhất lưu nhất quán của mình: “Còn thiếu một chút.”

Y nói đoạn, lướt qua Quách Trường Thành, kéo cánh tay Thẩm Ngụy qua: “Không bị thương chứ? Thật sự xin lỗi, làm anh bị liên lụy vào, tôi phải đưa anh đi kiểm tra mới được.”

Thẩm Ngụy không hề phòng bị đưa tay cho y: “Thật sự.....”

Lời nói của hắn dừng lại đây, trong một chớp mắt biểu tình trên mặt Thẩm Ngụy mê mang trống rỗng, sau đó nhanh chóng mất đi ý thức.

Triệu Vân Lan nhẹ tay đón được Thẩm Ngụy gục xuống trong lòng y, nửa quỳ xuống dưới, vòng một bàn tay nâng đầu gối Thẩm Ngụy ghé vào bên tai hắn nhẹ giọng nói: “Một nữ sinh tên Lý Thiến hôm nay nhảy lầu không thành, anh đưa cô ta đến bệnh viện, nhưng bản thân bị tụt huyết áp, bị bác sĩ giữ lại một ngày.”

Lâm Tĩnh chỉ chỉ Lý Thiến, hướng về Triệu Vân Lan nháy mắt ra dấu.

Triệu Vân Lan tiếp tục nói bên tai Thẩm Ngụy: “Về phần Lý Thiến, cô ta có liên quan đến một vụ án mạng, buổi tối bị cảnh sát mang đi thẩm vấn, những chuyện khác, anh đều không nhớ rõ.”

Mắt kính của Thẩm Ngụy lệch đi, trượt từ sống mũi xuống, lộ ra mi

mục mảnh dài, không biết gì cả mà gối đầu trên vai Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan xoay người ôm lấy Thẩm Ngụy, đi ra ngoài.

Lâm Tĩnh nhắc Lý Thiển vác lên vai, đi hai bước, phát hiện Quách Trường Thành không đuổi kịp, vì thế hấn chuyển sang cậu, khách khách khí hỏi: “Thí chủ, bàn tăng vẫn còn một bên vai, dùng nó để khiêng cả cậu luôn nhé?”

Quách Trường Thành: “Không không không không..... Không cần, cảm ơn.”

Lâm Tĩnh một tay chấp quyết: “A Di Đà Phật, không cần khách khí.”

Nói xong, hấn thả bước chậm rãi, không chút hoang mang thông thông thả thả đi ra ngoài.

Triệu Vân Lan cẩn thận tránh được y tá trực ban không biết xuất hiện từ lúc nào, đưa Thẩm Ngụy tới phòng bệnh của Lý Thiển, nhẹ nhàng tháo mắt kính của hấn xuống, lại kéo chăn phủ lên cho hấn rồi tăng độ ấm điều hòa.

Sau đó, Triệu Vân Lan suy nghĩ một chút, kéo lấy mu bàn tay bên phải của Thẩm Ngụy, dùng ngón tay trở vẽ lên một an thần phù vô hình, cuối cùng y cười xấu xa một cái, nhẹ nhẹ hôn lên mu bàn tay ấy, ăn đầy một miệng đậu hủ, bấy giờ mới dương dương tự đắc nói: “Ngủ ngon nha, thụ mỹ nam.”

“Đi,” Y vẫy tay với Lâm Tĩnh và Quách Trường Thành, “Nửa đêm có khách quý đến thăm, đừng để người ta phải đợi chúng ta, trở về báo cáo kết quả thôi.”

Ngay sau khi tiếng bước chân của bọn họ hoàn toàn biến mất trên

hành lang, Thẩm Ngụy nguyên bản đang ngủ say trên giường đột nhiên mở mắt, hấn ngồi dậy, trên mặt không có một tia buồn ngủ.

Thẩm Ngụy nâng lên tay phải của mình, ngón tay từ phía trên nhẹ nhàng vuốt qua, một đạo phù chú vàng kim ôn hòa hiện ra trên đó, ánh mắt Thẩm Ngụy vô cùng ôn nhu nhìn chăm chú một lúc lâu, khoe miệng bất giác lộ ra một chút tươi cười, nhưng mà nụ cười ấy lướt qua cực mau, rất nhanh đã không còn bóng dáng.

Hấn nhăn mày, như là lo lắng, lại như là thống khổ.

Thẩm Ngụy cúi đầu niệm một câu gì đó, kim sắc phù chú tựa như một tầng giấy, từ mu bàn tay bay thoát ra, trôi lơ lửng, Thẩm Ngụy đem nó nắm chặt trong tay, quý trọng cất đi, sau đó sửa sang lại giường bệnh cho tốt, lưu loát nhảy từ cửa sổ lầu hai xuống, xoay người biến mất trong màn đêm.

Khi nhóm người Triệu Vân Lan trở lại số 4 đường Quang Minh thì đã gần 12 giờ, bảo vệ ở cổng đã đổi thành lão Ngô ca tối. Lúc thấy Quách Trường Thành, lão Ngô vẫn như cũ nhiệt tình dào dạt mở ra cái miệng to như bồn máu chào hỏi cậu: “Yaa! Tiểu Quách, đã về rồi đấy ư? Lần đầu làm nhiệm vụ cảm giác thế nào?”

Bị Nga quý đuổi giết một đêm, Quách Trường Thành bây giờ cảm giác cái mặt trắng như tờ giấy của lão Ngô thật là vô cùng thân thiết, liền nở một nụ cười yếu ớt với ông, rất chi là dối lòng mà trả lời: “..... Rất, rất tốt .....”

Lão Ngô sang sảng cười: “Ngay từ đầu không quen cũng không có việc gì, học tập nhiều vào, làm cho tốt, cậu là người sống nha, có tiền đồ!”

Quách Trường Thành lần đầu tiên biết, thì ra chính mình cũng gọi là

có chút ưu thế đấy chứ — nói ví dụ như cậu là người sống chẳng hạn.

Triệu Vân Lan bảo Lâm Tĩnh và Quách Trường Thành đưa Lý Thiến vào trước, bản thân y đi đỗ xe, nâng tay nhìn thoáng thời gian, đề thấp thanh âm, một mình nói với lão Ngô: “Án tử này ông cũng biết rồi đấy, thứ kia vượt ngục mà ra, chúng ta chỉ có quyền bắt, không có quyền phán quyết. Cho nên một lúc nữa Trảm Hồn Sứ sẽ tự mình đến đây, ông chú ý tiếp đãi một chút.”

Lão Ngô tỏ vẻ sợ hãi cả kinh, bất giác đứng thẳng người, cũng nói rất khẽ: “Là..... Vị kia sao?”

Triệu Vân Lan gật gật đầu, nâng tay vỗ vai của ông, có chút mệt mỏi châm thuốc nâng cao tinh thần rồi đi vào văn phòng.

Sau khi y đi rồi, lão Ngô rốt cuộc không dám ngồi vào phòng thường trực xem báo nữa mà giống như một vệ binh đứng gác mà bảo trì tư thế nghiêm, đứng thẳng như cán bút ở trước cửa.

Triệu Vân Lan vẫy vẫy tay với Quách Trường Thành, đưa cậu vào văn phòng, chỉ vào một cái bàn làm việc mới tinh, không chút để ý nói: “Đó là chỗ của cậu, về sau bình thường nếu không có nguyên nhân đặc biệt gì, chúng ta ở đây đều là sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ tan tầm, không thay đổi, ngẫu nhiên có chuyện đi muộn về sớm thì nói với tôi một tiếng là được, đi làm hoàn toàn tự giác. Buổi trưa từ 12 giờ đến 1 giờ chiều nghỉ trưa một tiếng, căn tin ở lầu hai, cơm nước miễn phí cho nhân viên công tác. Xin phép nghỉ không trừ lương, bảo hiểm các loại sắp tới sẽ được sắp xếp, đều có đủ, không cần phải gấp gáp.”

Nói xong, Triệu Vân Lan lại lấy ra một tấm thẻ tài khoản đưa cho Quách Trường Thành: “Mật mã ban đầu là sáu số 1, sau này cậu tự

sửa đi, về sau tiền lương tiền thưởng đều chuyển vào thẻ này, mười lăm âm lịch hàng tháng phát lương, tháng lương đầu tiên của cậu đã ở trong đó rồi, lộ phí cùng chi phí khác thì đi tìm Ông Chủ, ban ngày ghi lại hóa đơn, dán ..... Hỏi những người khác một chút xem hóa đơn dán thế nào, sau đó để lại bàn làm việc của cô ấy là được, buổi tối cô ấy sẽ xử lý, sáng hôm sau lại ra chỗ cô ấy lấy tiền.”

Quách Trường Thành đưa hai tay tiếp nhận thẻ lương, trong nháy mắt không còn thấy cô gái có cái đầu bị khâu trên cổ kia quá khủng bố nữa, còn có một niềm tự hào khó nói lên lời___thẻ tiền lương nha, nghĩa là cậu đã có một công việc chân chính rồi đó!

“Em...Em có tiền lương!” Cậu lấp bắp nói, ánh mắt sáng ngời lên.

Đã ngốc lại còn tham tiền, thuộc tính trong truyền thuyết chính là đây, Triệu Vân Lan cười khổ: “Cậu là con ông cháu cha, lại không thiếu tiền tiêu, kích động cái gì thế?”

Quách Trường Thành nghiêm trang ngẩng đầu: “Em hữu dụng! Em thực sự hữu dụng!”

Nhưng hữu dụng chỗ nào thì cậu chưa nói được, chỉ là cẩn thận bỏ thẻ lương vào ngăn khóa trong ví tiền — giống như thứ đồ chơi kia chính là báu vật hiếm có trên đời.

Triệu Vân Lan vừa muốn nói cái gì, trong một nháy mắt, lại bỗng nhiên thấy trên người Quách Trường Thành có một đạo bạch quang sáng như tuyết chợt lóe mà qua.

Triệu Vân Lan cơ hồ lấp bắp kinh hãi _____ trên người thằng nhóc này có công đức lớn như vậy, là phúc của tổ tiên, là chuyển thế, hay là.....

Y tắt thuốc, nheo mắt đánh giá bạn nhỏ Quách Trường Thành đang mừng không thấy tổ quốc đâu kia, sau đó bất động thanh sắc chỉ vào “Văn phòng Cục trưởng” ở đối diện, “Bình thường tôi ở đó, có chuyện thì gõ cửa là được.”

Nói xong, y xoa xoa mặt mấy cái, Quách Trường Thành để ý mới thấy quanh đôi mắt ấy là một quầng thâm rất đậm — Triệu Vân Lan tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, giống y con chó chết nằm bò ra bàn: “Tôi ngủ trước một lát đã, hăn đến đây thì bảo tôi.”

Quách Trường Thành không biết từ “hăn” này là chỉ ai, cũng may vẫn còn có Lâm Tĩnh ở đó rồi, thực tập sinh đáng thương đã gần hai mươi bốn tiếng không chớp mắt tí nào, thân thể lại luôn bị vây trong trạng thái căng thẳng cao độ, cứ thế ngồi ở trong văn phòng lạnh lạnh, buồn ngủ.

Cảm giác đó còn chưa được bao lâu, Quách Trường Thành nháy mắt đã bừng tỉnh, liền cảm thấy một cỗ hàn ý không thể dùng lời mà miêu tả.

-----

(1) Bức tranh “Tiếng thét”

Chương 18: Luân hồi quý (17)

Đó là một loại rét lạnh quý dị, không khí cũng gần như cô đặc lại, điều hòa lạnh lạnh trong văn phòng không biết tắt từ bao giờ, mà xem ra mọi người tạm thời cũng không cần đến nó, bởi vì độ ẩm trong toàn bộ khu nhà đã kịch liệt hạ thấp, khí lạnh trên cửa sổ thậm chí đã kết nên một tầng sương trắng.

Những nhân viên quý hồn bình thường vẫn bay tới bay lui bận rộn rộn rộn đều dừng cả lại, đứng yên một chỗ, một đám người cung kính trang nghiêm cúi đầu đứng đó giống như xếp hàng chờ nghênh đón một nhân vật lớn.

Triệu Vân Lan không biết thanh tỉnh từ khi nào đã nghiêm chỉnh ngồi thẳng dậy, trước mặt bày bốn cái chén, đang rót trà nóng vào trong, Lâm Tĩnh cũng đứng lên rồi.

Quách Trường Thành không rõ ràng lắm, đành phải cùng đứng dậy.

Lúc này, điều hòa trong văn phòng tinh tế kêu mấy tiếng, tự động chuyển thành chế độ gió mát.

Tiếng bước chân rõ ràng vang lên, không nhanh không chậm quanh quẩn trên hành lang trống trơn, một lát sau dừng lại trước cửa văn phòng hình cảnh, lão Ngô đẩy cửa ra, đưa theo một người tiến vào.

Thái độ của lão Ngô có vẻ cực kỳ cung kính, hệt như một tiểu thái giám khúm núm cất bước theo sau đế vương, một đường đưa người vào phòng, xoay người vươn tay, kéo ghế cho người vừa tới, ngay cả đầu cũng không dám nâng, hạ mi thấp mắt nói: “Đại nhân, mời

ngài đi bên này.”

Quách Trường Thành nghe người kia khách khí nói: “Làm phiền rồi.”

Đó là một giọng nam cực kỳ dễ nghe, ngữ khí nhu hòa hữu lễ lại vẫn có một loại cảm xúc trang nghiêm khiến người ta không cưỡng lại nổi mà cúi đầu.

Quách Trường Thành ước chừng là vẫn chưa tỉnh ngủ, khi tất cả mọi người đều giả trang người gỗ đứng đấy, cậu lại làm một việc rất to gan _____ lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn đối phương một cái.

Chỉ thấy “người” kia dáng người thon dài, toàn thân phủ trong tấm áo choàng đen sẫm, tay chân đều không nhìn thấy, khuôn mặt cũng giấu dưới một màn sương đen, cả người trừ bỏ tối đen như mực thì không lộ một chút manh mối.

Người nọ đầu tiên là đứng lại bên cửa, từ xa chấp tay với Triệu Vân Lan, ống tay áo thật dài phất qua dưới chân, nói một tiếng “Quấy rầy”, thấy Triệu Vân Lan cũng khách khí gật đầu, hần mới thông thả bước vào.

Triệu Vân Lan cầm trên tay một tờ hoàng phù, đốt lên, đem tro sạch rắc xuống chén trà đầy, tàn tro nhanh chóng tan trong nước nóng, chén nước vừa rồi còn nóng hổi phút chốc như bị làm lạnh đi, không còn một chút hơi tỏa.

Mà cùng lúc đó, trên tay người choàng áo đen xuất hiện một chén trà còn đang bốc hơi.

“Không vội, cả đường đi giá rét lạnh lẽo, Trảm Hồn Sứ ngài xuống trước đi,” Triệu Vân Lan nói, “Uống chén trà ấm tay đã.”

Quách Trường Thành nhìn động tác đốt bùa mời trà của Triệu Vân Lan, trong đầu không tự chủ được hiện lên hai chữ “hóa vàng”, sau đó thần kinh mẫn cảm của thằng bé lại chú ý đến cách dùng từ của y.

“Giá rét lạnh lẽo?” Quách Trường Thành nghi hoặc nghĩ, mới có cuối mùa nóng mà lấy đâu ra “giá rét lạnh lẽo” chứ? Người này là từ đâu tới đây?

Bỗng nhiên, một ý niệm thoáng hiện trong đầu tiểu thực tập sinh, làm thằng bé rùng mình một cái.

Cậu nhớ tới mới trước đây có nghe bà nội mình kể chuyện _____ trước khi người nào đó “ra đi”, nhất định phải cho họ ăn no mặc ấm, nếu không trên đường Hoàng Tuyền không người bồi bạn, có thể lạnh lẽo thấu tận linh hồn.

Chẳng lẽ là.....

Hắc y Trảm Hồn Sứ cúi đầu nhấp một ngụm trà: “Trà ngon, đa tạ.”

Sau đó hắn đi qua bên người Quách Trường Thành, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Triệu Vân Lan, trong nháy mắt hắn lướt qua đó, Quách Trường Thành ngửi thấy một mùi hương.

Đó không phải cái mùi hôi thối mà bọn họ gặp qua trong bệnh viện, tuyệt đối không khó ngửi, thậm chí còn có một hương thơm như ẩn như hiện, tuy nhạt vô cùng, nhưng mà hít vào một hơi, không hiểu sao lại khiến Quách Trường Thành nhớ tới cái giá lạnh của núi Đại Hưng An.

Đó là mùi hương sau một đêm tuyết vừa rơi, sáng sớm đẩy cửa ra ngoài, cái hương vị của không khí bên ngoài tràn đầy phế phủ, là tỏa ra từ tuyết trắng mênh mông vô biên vô hạn ngàn năm không tan,

thanh sạch mà băng lãnh đến tận cùng, hòa lẫn với hương thơm của một loài hoa nào đó sắp sửa tàn phai..... một loại mùi hương của vụn dăm lãng du xưa cũ.

Người ta chỉ cần ở đó một lát thôi, khứu giác đã bị đông lạnh đến tê rần, chỉ còn lại hô hấp theo bản năng, mà không còn ngửi thấy bất cứ mùi vị gì nữa.

Trảm Hồn Sứ nói chuyện nhẹ nhàng, vô cùng nho nhã, có vẻ giống như một thư sinh sùng cổ trong hí kịch, người khác đánh hấn mắng hấn, hấn đại khái cũng chỉ biết lẩm bẩm một câu “Lý nào lại vậy” mà thôi. Theo lý mà nói, ngoại trừ hắc vụ che mặt có vẻ kì lạ ra, sẽ không có điểm đặc biệt nào, nhưng khi Quách Trường Thành chậm rãi tỉnh táo hơn, cậu lại cảm nhận được một nỗi sợ hãi khắc cốt minh tâm.

Loại sợ hãi này không có căn cứ, không cần lý do.

Nó, phát ra từ sâu thẳm linh hồn.

Quách Trường Thành rất cuộc hiểu được vì sao những quý hồn ngoài hành lang kia thấy người nọ lại phản ứng như chuột thấy mèo làm vậy.

“Hấn chắc là đến từ nam bán cầu, nam bán cầu đang là mùa đông.....” Quách Trường Thành nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn Trảm Hồn Sứ nữa, liều mạng dùng các loại khái niệm khoa học tự thôi miên mình.

Trong phòng có bốn người kể cả người cả quý, mèo đen ngất xỉu không tính đến, cho nên Triệu Vân Lan rót ra bốn chén trà nóng, đáng tiếc đến tận khi hương trà thơm tràn ngập toàn bộ văn phòng, Lâm Tĩnh và Quách Trường Thành vẫn không dám chạm vào, chỉ có Triệu Vân Lan vẫn vững vàng ngồi sau bàn làm việc, cả khi Trảm

Hồn Sứ bước vào cũng không thèm đứng lên nghênh tiếp, biếng nhác đến độ làm cho cả người và quý trong cục đều bội phục sát đất.

Chờ cho Trảm Hồn Sứ an an ổn ổn uống xong một chén trà, Triệu Vân Lan mới đứng lên: “Đi, ta đưa ngài sang phòng thẩm vấn bên cạnh.”

Trảm Hồn Sứ yên lặng đi theo y, trong bầu không khí người người đều khẩn trương đến cảm như hến, lại mở miệng như tán gẫu việc nhà mà nói: “Ta thấy sắc mặt lệnh chủ không tốt, hẳn là vì bị chúng ta liên lụy mà mệt nhọc mấy ngày nay, hay là nghỉ ngơi thêm chút đi.”

Triệu Vân Lan lười nhác xua tay: “Không có việc gì, thêm một đêm nay cũng không mệt chết được ta, mà có mệt chết cũng tốt, xuống địa phủ làm một chân việc vặt còn hơn làm nhân viên công vụ bận rộn ấy chứ.”

Trảm Hồn Sứ không tán đồng: “Sinh tử chính là đại sự, lệnh chủ không nên tùy tiện lấy ra nói đùa như vậy.”

Triệu Vân Lan vô tâm vô phế cười cười, cũng không để ý tới, nâng tay đẩy ra cánh cửa của phòng thẩm vấn.

“Lý Thiến” bị giam trong phòng thẩm vấn không biết đã “tĩnh lại” từ bao giờ, tiếng thét chói tai không ngừng truyền ra từ bên trong đó, ngay khi Trảm Hồn Sứ vào cửa lại im bật.

“Lý Thiến” thấy Trảm Hồn Sứ thì phản ứng tựa như một con gà mái bị siết cổ, cả người run lẩy bẩy, biểu tình vô cùng kinh hãi trừng về phía cửa, một lát sau, cô ta trợn trắng mắt, mềm nhũn ngã xuống.

Quách Trường Thành đi cuối cùng cảm giác được có cái gì đó lao thẳng đến trước mặt mình, cậu cố gắng quít lui một bước, Trảm Hồn

Sứ ở phía trước liền nhắc tay, Quách Trường Thành thấy ống tay áo cực rộng kia quét lên không trung một đường sóng đen, ngay sau đó giữa thình không hiện lên một quỹ ảnh mờ lung hình như là phụ nữ, tóc rất dài, một thân váy dài rách nát, khuôn mặt biến dạng vặn vẹo kêu rên không ngừng, trong khoảnh khắc đã bị nghiền nát, hóa thành một luồng khói đen, bị cuốn vào tay áo của Trảm Hồn Sứ.

“Chấp mê bất ngộ, còn mưu đồ cướp đoạt, phải diệt.” Trảm Hồn Sứ thản nhiên nói, ngũ khí ôn hòa hữu lễ so với câu chào và lời cảm tạ trước đó cơ hồ không có gì khác biệt.

Lần này, Quách Trường Thành ớn lạnh rùng mình.

Triệu Vân Lan lại không lấy gì làm nghiêm trọng, y nghiêng người làm tư thế mời, trong phòng thảm vấn không biết từ khi nào đã kê thêm bốn cái ghế dựa, Lý Thiến sắc mặt trắng bệch bị trói lại sau một cái bàn ở phía khác.

Lâm Tĩnh lấy ra một cái bình xịt, đi ra phía trước, coi hồng nhan như bạch cốt, không chút thương hương tiếc ngọc phun cho Lý Thiến đầy mặt nước lạnh, sau khi cô mơ hồ tỉnh dậy, hấn lại trưng ra cái mặt Kim Cương La Hán, ‘Sắc/ tức/ thị/ không’ nói: “Cảnh sát đây, hỏi thì nói, trả lời đúng sự thật, bằng không tự gánh lấy hậu quả.”

Ánh mắt Lý Thiến mê mang, sau khi run rẩy một hồi mới đưa mắt nhìn sang Quách Trường Thành và Triệu Vân Lan. Cô nhận ra bọn họ, vừa định nói chuyện, lại phát hiện mình bị trói chặt trên ghế, cô kinh hãi nhìn dây thừng quanh người mình: “Tôi..... Tôi làm sao thế này?”

So sánh với Lâm Tĩnh, Triệu Vân Lan có thể lên TV làm phát ngôn viên kia có vẻ thuận mắt hơn nhiều, giọng điệu cũng rất là ôn hòa, y ngồi cạnh Lâm Tĩnh, hỏi Lý Thiến: “Hung thủ tập kích cô và sát hại

bạn học của cô đã bị bắt về quy án, hiện tại chúng tôi cần cô phối hợp với cảnh sát làm đối chiếu lời khai để báo cáo theo thông lệ, có thể chứ?”

Trận trượng này không hề giống thẩm vấn theo thông lệ, ngược lại giống như tam đường hội thẩm.

Lý Thiến cũng không ngốc, sau khi cô sửng sốt một hồi, rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, phồng bị hỏi: “Vậy vì sao các người lại phải trói tôi?”

Triệu Vân Lan nhướn mày, búng ngón tay, dây thừng trên người Lý Thiến giống như bị điều khiển mà tự động rời ra.

Cô gái bị chiêu thức này dọa sợ rồi, lại giả bộ trấn định ngẩng đầu, đón lấy ánh mắt đánh giá của Triệu Vân Lan, lại xoa xoa cổ tay bị dây thừng siết thành dấu ấn, thân thể bất giác lui về phía sau, phô trương thanh thế nói: “Nếu đã bắt được hung thủ rồi, anh còn muốn hỏi tôi cái gì nữa? Tôi biết cái gì thì đã nói cả rồi. Bây giờ là mấy giờ? Tôi muốn về nhà.”

Lâm Tĩnh đập bàn đánh rầm một cái, sắm vai cảnh sát xấu xa không nói đạo lý vô cùng nhuần nhuyễn: “Bảo cô nói gì thì nói đi, nói nhảm ít thôi, làm gì, chẳng lẽ cô muốn bao che phạm nhân sao? Động cơ là gì? Có quan hệ gì với hung thủ hả?”

Lý Thiến bị phong cách hung thần ác sát này dọa hoảng.

Lâm Tĩnh nổi giận, Triệu Vân Lan liền làm bộ làm tịch nhẹ nhàng đè lại bả vai hấn, vẻ mặt ôn hoà hỏi Lý Thiến: “Mười giờ hai mươi phút tối ngày ba mươi mốt tháng tám, cô gặp người bị hại Lư Nhược Mai ở cổng trường, vật bám theo cô ấy lúc đó, chúng tôi đã xác minh qua. Vụ án hiện tại cơ bản đã sáng tỏ, cá nhân tôi còn có một chút nghi vấn, tỷ như từ bao giờ cô có thể thấy chúng nó? Là vì sử dụng cái

vật tìm thấy trong nhà cũ...cái nhật quỹ có khắc luân hồi bàn kia sao?”

Lý Thiến thoáng liếc Lâm Tĩnh, sau đó làm bộ hào hán không sợ thiệt trước mắt mà hạ mi, căng thẳng cắn cắn môi rồi nhanh chóng gật đầu.

Ngón tay thon dài của Triệu Vân Lan nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn: “Nghe đồn Luân Hồi Quỹ dùng Tam Sinh Thạch làm đế, mặt sau khắc vẩy cá trong Vong Xuyên, có thể tái sinh nhục cốt, kéo người đã chết trở về nhân thế. Nhưng phải dùng thọ mệnh của người sống trao đổi với người đã chết, chẳng khác nào đưa một tay mình vào Hoàng Tuyền..... Từ đó về sau âm dương hai giới ở trong mắt cô hiện chung một chỗ, có đúng hay không?”

Bờ vai Lý Thiến rung lên rất khẽ, cô nhìn chăm chăm vào ngón tay của Triệu Vân Lan, không nói một lời, lại gật đầu.

Triệu Vân Lan ngửa ra sau một chút, lưng tựa vào ghế dựa.

“Cô là một đứa bé hiếu thuận.” Người đàn ông nheo nheo mắt, lông mi rất dày và hốc mắt sâu khiến ánh mắt y thoát nhìn có chút mông lung, Triệu Vân Lan nói bằng chất giọng giống như thờ dài, “Vô số người rêu rao ngoài miệng những “nhập tắc hiếu, xuất tắc để” (1), mà khi Luân Hồi Quỹ xuất hiện trước mắt, ngay lúc thanh xuân lại có bao nhiêu người thật sự làm được cái việc lấy mạng đổi mạng này đâu?”

Trảm Hồn Sứ lại nói xen vào: “Luân Hồi Quỹ là một trong tứ thánh vật của Địa Phủ, có thể nhiễu loạn âm dương, phạm nhân không nên tự tiện dùng.”

Lý Thiến cũng giống như mọi người, không dám ngẩng đầu nhìn Trảm Hồn Sứ, nghe xong lời hắn nói, mười ngón tay cô gắt gao nắm

cùng một chỗ, gian nan mở miệng sắp xếp ngôn từ một chút, mới nói: “Tôi không biết đó là cái gì..... Chỉ nghe nói qua đó là cổ vật, có thể hiển linh..... Lúc ấy bà tôi đột ngột phát bệnh xuất huyết não, tôi lại đang ở trường, cho nên không có ai biết, đến khi người ta phát hiện ra, thì đã muộn mất rồi, khi...khi tôi đến thăm bà...bà đã..... Khi đó bà cháu tôi không chỉ là sống cùng nhau, cha mẹ chê tôi dư thừa, là bà nuôi tôi khôn lớn, hai người chúng tôi nương tựa lẫn nhau mà sống..... nương tựa lẫn nhau là cái tư vị gì, các người có biết không? Ngay cả khóc tôi cũng khóc không được, không thể tin được bà cứ như vậy đã mất đi rồi, bà sao có thể chết được..... con người sao có thể cứ thế mà chết được?”

“Vì thế cô tìm đến Luân Hồi Quỷ.” Triệu Vân Lan nói.

“Tôi cũng nghĩ mình điên rồi mới đi tin tưởng thứ này, nhưng nó thật sự đáp lại tôi.....” Lý Thiển liếc nhanh y một cái, lại nhanh chóng dời ánh mắt, miệng thì thào nói, “Tôi có gì phải sợ đâu? Tôi còn trẻ như vậy cơ mà, có khi có thể sống tới cả trăm tuổi, chia cho bà năm mươi năm rồi, tôi cũng có thể sống tới khi về hưu cơ mà, một đời của tôi còn nhiều thời gian như thế, vì sao lại không thể cho bà chứ? Nếu như phạm nhân không nên chạm vào đồ của cõi âm gì đó, vì sao nó lại vừa lúc ở nơi đó? Lại vì cái gì phải đáp ứng nguyện vọng của tôi?”

Chú thích

(1) nhập tắc hiếu, xuất tắc để: vào là hiếu, ra là để, chiết tự từ hai chữ “hiếu để” = hiếu thảo, ý nói nhiều kẻ rêu rao hiếu thảo này nọ.

Chương 19: Luân hồi quỹ (18)

Vấn đề này khiến mấy người ở đó lại im lặng một hồi, nhưng chỉ một lát sau, Trầm Hồn Sứ đã lên tiếng.

Hắn nói: “Đó là bởi vì lúc ấy người quá liều lĩnh, thật sự muốn cho bà ấy sống lại, có đôi khi..... chỉ cần ý niệm của con người đủ cường liệt, hết thảy đều có khả năng phát sinh, nhưng cho dù trong lòng người có chấp niệm lớn hơn thế nữa, cũng không thể chứng minh nó là đúng.”

Mắt Lý Thiển đỏ lên, cô rất nhanh quật cường nhìn sang phía khác, như thể vẻ ủy khuất bất ngờ bộc lộ vừa rồi chưa hề có qua.

Một lát sau, cô nói một cách nặng nề: “Đúng vậy, tôi cũng chỉ là người thường, mặc kệ cuộc sống áp đặt cho tôi thứ gì_____ thân nhân duy nhất đột ngột qua đời, còn lại chỉ có cha mẹ luôn chán ghét tôi, cùng với cố gắng phí công mà không được thừa nhận, hàng năm đều phải hao hết tâm tư đi làm để lo học phí, nỗ lực nhiều như vậy, lại không tìm được một công việc cho ra công việc ở Long Thành, trong mắt người khác mà nói, nhất định rất đáng thương phải không? Tất cả chúng tôi đều phải nhất nhất gánh chịu, như vậy xem ra, tôi quả thật không nên làm bà sống lại, mà nên chết cùng bà mới đúng.”

Triệu Vân Lan bình tĩnh nhìn cô, không hề ngắt lời.

Lý Thiển cười lạnh một tiếng: “Tôi thấy bản thân mình cũng như một con rùa vậy, gian nan chậm chạp bò trên mặt đất, một người đi qua, nhẹ nhàng đá một cái, tôi liền lật nhào, sau đó hắn nhìn tôi thống khổ giãy dụa, cuối cùng lại nhẹ nhàng dùng khí lực bú mẹ mà bước tới,

lại nhẹ nhàng đập thêm một cái, cố gắng lúc trước thế là lại uống phí, có phải rất đáng cười hay không?”

Trên người cô gái mang theo phần uất và bất mãn không thể nói lên lời, cho dù cô đã cắn răng khắc chế bao nhiêu vẫn không nổi.

Quách Trường Thành nóng bừng mặt, cậu thấy mình vừa không thông minh vừa không cố gắng, vô tri vô giác, không làm mà hưởng có được công việc này, vì thế cậu đứng lên, thanh thanh cổ họng lấy lòng nói: “Tôi...tôi đi rót cho cô chén nước.”

Lý Thiến vẫn chìm trong cảm xúc của mình, không hề để ý đến cậu.

Triệu Vân Lan hỏi: “Luân Hồi Quĩ đáp ứng cô, cứu sống bà nội cô, nhưng sau đó thân thể bà vẫn không tốt, là cô chăm sóc bà ấy sao?”

“Còn có thể là ai chứ,” Lý Thiến mặt không chút thay đổi nói, “Bố mẹ tôi đồng ý đón bà trở về, chính là hết lòng hi sinh vì mặt mũi mà thôi.”

Triệu Vân Lan gật đầu: “Cô còn đi học, lại vừa phải kiếm tiền trang trải học phí và cuộc sống, còn chăm sóc người già, qua ngày thực vất vả nhỉ?”

Đến lúc này, Lâm Tĩnh rốt cục có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn thủ trưởng của mình một cái, hấn vốn tưởng rằng, khi vào cửa Triệu Vân Lan bảo hấn phối hợp, là vì Lý Thiến vẫn còn nói dối trong vụ án Ngạ quỷ kia, y muốn điều tra xem nội tình thế nào, nhưng mà mấy câu hỏi của y lại rẽ sang hướng này, Lâm Tĩnh cũng không dò nổi Triệu Vân Lan muốn biết cái gì nữa rồi.

Mấy cái chuyện này sao lại bàn ra xa như vậy chứ?

Trám Hồn Sứ ngược lại vẫn đoan đoan chính chính ngồi bên cạnh,

không có lấy một chút thiếu kiên nhẫn, Lâm Tĩnh ngại nhiều chuyện, cũng chỉ đành đứng đó mà nghe.

Quách Trường Thành lon ton rót một cốc nước không nóng không lạnh đưa cho Lý Thiến, cô gái nhận lấy, lại không nói cảm ơn, chỉ chớp chớp mắt theo phản xạ, ánh mắt nhìn cái chén chăm chú, thoạt nhìn cô rất trấn tĩnh, nhưng mặt nước trong chiếc cốc cầm trên tay lại vẫn rung động.

“Mỗi ngày bà đều dậy từ bốn rưỡi sáng, muốn làm điểm tâm cho tôi, sau này càng ngày càng hồ đồ đi, có một lần đun sữa đến trào cả ra ngoài, bà cũng không biết, bếp bị tưới tắt, thiếu chút nữa thì dò khí ga, về sau tôi không dám để cho bà làm nữa. Nhưng mà có nói bà cũng không nghe, hôm trước nói, hôm sau vẫn làm, tôi chỉ có thể cùng dậy từ bốn rưỡi để làm điểm tâm cho tốt. Ban ngày tôi không ở nhà, khi thì lên lớp, khi thì giúp giáo viên hướng dẫn làm gì đó, lại có đôi lúc phải làm thực tập, mặc kệ đi đâu, giữa trưa đều phải ngồi từ bốn mươi phút đến một tiếng trên xe công cộng về nhà nấu cơm trưa, sau đó rót nước ấm cho bà uống thuốc, không kịp ăn cơm, phải vội vàng chạy trở lại.” Lý Thiến nói, “Buổi tối về nhà, tôi phải thu xếp tốt cho bà rồi mới có thể đọc sách một lúc, hiệu suất không cao, bà cao tuổi rồi, không cần biết giờ giấc tình huống luôn luôn lôi kéo người ta ngồi nghe bà kể lể, tôi thường xuyên bị bà ngắt quãng, đại khái khoảng mười giờ, tôi mới làm một ít việc dịch thuật, bình thường ít cũng phải hơn mười hai giờ, có đôi khi thật sự mệt không chịu nổi, không biết ngủ gục trên bàn từ lúc nào.”

“Vất vả hay không?” Cô nói tới đây, hít vào một hơi thật sâu, trên mặt hiện rõ sự mệt mỏi nói không nên lời, giống như chỉ nói chuyện thôi cũng mang đến cho cô gánh nặng thật lớn, sau đó cô cười khổ, cúi đầu uống một ngụm nước, ổn định lại biểu tình, lãnh đạm nói, “Nói mấy cái này cũng chẳng để làm gì, đừng lãng phí thời gian, về vụ án, anh còn có cái gì muốn hỏi thì mau hỏi đi.”

Ngón tay Triệu Vân Lan nhẹ nhàng lật hồ sơ: “Tôi nói thế này thì có lẽ là hơi khó lọt tai, nhưng sau khi bà nội cô mất, mỗi ngày của cô hẳn là thoải mái hơn nhiều nhỉ?”

Lý Thiến rất nhanh nâng mắt, khẩu khí rất không tốt nhìn y nói: “Ý anh là gì đây?”

Triệu Vân Lan bất vi sở động nhìn lại cô ta: “Ý trên mặt chữ.”

Bờ môi của Lý Thiến run lên, cô đứng vụt dậy, nước trong chén đổ hết ra bàn: “Cảnh sát mà làm việc như vậy sao? Các anh có thể vô duyên vô cớ bắt bớ người vô tội, sau đó tùy tiện bôi nhọ sao?”

“Ngồi xuống ngồi xuống, đừng kích động.” Triệu Vân Lan rút ra mấy tờ khăn giấy lau sạch nước trên bàn, “Tôi chỉ nói chuyện bình thường của con người đấy thôi, không nói xấu cô câu nào, tâm trí cô sao lại liên tưởng đến tận Lầu Năm Góc vậy, chỉ cần cô không làm, trên thế gian chẳng ai có thể nói cô sai mà.”

Lý Thiến cứng rắn nói: “Tôi muốn về nhà, các anh không có quyền giam giữ tôi.”

Triệu Vân Lan nhìn cô một cái, gật đầu: “Được thôi, chúng ta tạm thời không đề cập đến chuyện không liên quan, nói đến buổi sáng hôm nay đi, cô khai với tôi, cô thấy Lư Nhược Mai ở cổng trường, cùng với một “cái bóng” đi theo cô ấy, có thể nhớ được nó có hình dạng như thế nào không?”

Lý Thiến nhíu mày: “Tôi thấy không rõ ràng, cũng không nhớ lắm.”

Triệu Vân Lan nở nụ cười, lần này hai cái má lúm đồng tiền của y hiện lên rõ ràng, nét cười lại không in nơi đáy mắt, ánh mắt thoáng

chút sắc bén. Y hạ mắt, chuyển tầm nhìn xuống đôi tay mình đang để trên mặt bàn, dùng một giọng nói rất chậm rất chậm: “Cô có thể không nhớ được một người cô chỉ gặp thoáng qua, không nhớ được lái xe gây tai nạn giao thông là nam hay là nữ, tất cả đều là bình thường ..... Nhưng một thứ dọa cô kinh hoàng như vậy, cô lại không nhớ sao? Nếu không nhớ rõ, vì sao còn phát run thế kia?”

Lý Thiến rõ ràng sửng sờ, những ngón tay mảnh khảnh ngày càng siết chặt.

Ngữ khí của Triệu Vân Lan trở nên nghiêm khắc: “Sáng nay, tôi nhớ rõ cô còn nói qua với tôi, nó đại khái cao bao nhiêu, đen thế nào, thân thể thoát nhìn hơi lùn lại hơi béo kia mà.”

Sắc mặt Lý Thiến bỗng nhiên trắng bệch.

Triệu Vân Lan nheo mắt: “Đồng học, thuận miệng thay đổi khẩu cung không phải là một thói quen tốt đâu, cái bóng đen cô nhìn thấy rốt cuộc có phải là như thế hay không?”

Lâm Tĩnh phối hợp với y đã thành kinh nghiệm phong phú rồi, thừa dịp Lý Thiến còn đang sợ hãi khó hiểu tinh thần không ổn định, lập tức bắt nhịp, thẳng tay đập bàn, hét lớn một tiếng: “Nói!”

Triệu Vân Lan từng bước ép sát, giống như muốn đem thần kinh của Lý Thiến kéo căng đến cực hạn, Lâm Tĩnh lại cắt đứt nó.

“Đúng..... Đúng thì làm sao!” Lý Thiến thốt ra.

“À, không cao lắm, hơi béo một chút.” Triệu Vân Lan chậm rãi lặp lại câu nói vừa nãy, thân thể hơi ngửa ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay giao nhau để lên mặt bàn, “Như vậy nó là nam hay là nữ, là già hay trẻ?”

Ở đây ngoài Lý Thiến ra, ai cũng biết Nga quý là cái dạng gì — nó hoàn toàn không thể nói được là nam nữ già trẻ, căn bản không phải là hình người, nó gầy trơ cả xương, bụng phệ, thân thể rất dài, chi trên như vuốt sói.

Biểu tình của Lâm Tĩnh và Quách Trường Thành khi nhìn cô ta lập tức tràn ngập nghi hoặc, Trảm Hồn Sứ trước sau như một tỏa ra khí tức khiến người sợ hãi của hắn, Lý Thiến dù sao cũng chưa trải đời lại thiếu khôn khéo, cô chỉ thấy mình bị vô số ánh mắt nhìn chằm chằm, tất cả bọn họ đều lạnh lùng, tất cả đều dùng ánh nhìn chế nhạo mà quan sát cô, tất cả đều biết bí mật mà cô tự cho rằng mình đã giấu kín.

Điều này làm cho cô thực sự khủng hoảng.

Triệu Vân Lan càng thấp giọng, cơ hồ nói nhỏ như thầm thì, y nói: “Vừa rồi tôi nói vậy là gạt cô đấy thôi, trí nhớ của một người quả thực có thể bị mơ hồ, nhất là trong tình huống hoảng sợ quá độ lại không có chuẩn bị gì, đó cũng là lí do mà nhiều nhân chứng cung cấp thông tin không được chính xác. Khi thứ kia dọa tới cô, não bộ của cô phán đoán bản thân không thể chấp nhận được loại sợ hãi đó, vì thế xuất phát bản năng tự bảo vệ, trí nhớ của cô sẽ trống rỗng trong nháy mắt, rồi sau đó tự tưởng tượng để bổ khuyết cho sự thiếu sót đó, cho nên cô miêu tả đó...chẳng qua chính là... thứ mà cô sợ nhất.”

Quách Trường Thành lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện, chính mình không phải đang tham dự một buổi đối chiếu lời khai “theo thông lệ”, mà là một thẩm vấn chân chính, cậu ngốc nghếch nhưng nhạy cảm, tuy rằng không biết phát sinh chuyện gì, lại mơ hồ có chút dự cảm không hay.

Cậu sắp bị một Trảm Hồn Sứ bất động như núi cùng màn thẩm vấn

bức nhân này ép đến tắc thở rồi.

Sắc mặt trắng bệch của Lý Thiến xám như tro tàn.

Triệu Vân Lan thu lại nụ cười ấm áp trên mặt: “Bây giờ cô có thể nói cho tôi biết vì sao sáng nay lại muốn nhảy từ tầng mười tám xuống chưa?”

Lòng ngực Lý Thiến kịch liệt phập phồng.

“Hôm qua cả đêm không ngủ, khi cô chạy lên tầng thượng, có phải đã nghĩ rằng, nếu kiểu gì cũng phải chết thì không có gì phải sợ, bất luận lúc trước phát sinh chuyện gì cũng có thể xóa bỏ hết thảy?”

Triệu Vân Lan nhếch môi, vừa như cười lạnh lại như than thở, “Cô bé này, tôi lớn tuổi hơn cô, gọi cô một tiếng đứa trẻ cũng không sai — rất nhiều đứa trẻ như cô luôn cảm giác mình không sợ chết, bởi vì tuổi còn trẻ, cho nên không hiểu cái gì mới là tử vong chân chính, hơn nữa cô lại là một người trẻ tuổi..... mạnh mẽ như vậy, quyết đoán như vậy, cô mới thấy mình tuyệt đối không sợ chết.”

Lý Thiến theo bản năng muốn trả đũa lại y, nhưng thanh âm lại mỏng manh yếu ớt: “Anh...Anh dựa vào đâu mà nói như vậy chứ? Làm sao anh dám khẳng định người khác không hiểu thế nào mới là tử vong? Tôi hiểu được cái loại cảm giác này, tôi chính mắt nhìn thấy! Một người hôm trước còn nói nói cười cười, chỉ chớp mắt sau, đã gục xuống ở nơi nhìn không thấy..... nhịp tim không còn, hô hấp dừng lại, từ từ... Từ từ lạnh biến thành một khối thi thể, một thứ không phải là người nữa, không thể tìm thấy bà đi đâu, không còn được gặp lại bà, rốt cuộc.....”

“Lý Thiến.” Triệu Vân Lan ngắt lời cô, “Thứ mà cô hiểu rõ và e ngại không phải là cái chết, mà là sự chia lìa, cô chỉ là không tiếp nhận nổi việc bà mình ra đi mà thôi.”

Phòng thăm vấn hoàn toàn im lặng, thân thể Lý Thiến như chiếc lá rụng bị gió thu cuốn, lạnh run.

Triệu Vân Lan lại mở miệng hỏi: “Đêm hôm đó, cái bóng mà cô nhìn thấy bên cạnh bạn học ở cổng trường kia, nó..... bà ấy có phải đã rất lớn tuổi, mặc trên người quần áo vải bông, trên đầu mang theo búi tóc giả?”

Y vừa nói xong những lời này, tâm trạng mọi người từ nghi hoặc chuyển thành khiếp sợ.

Lý Thiến ngẩn ngui khàn giọng thét lên một tiếng, ngũ quan tựa hồ vụn vẹo, lộ ra một trạng thái làm người sợ hãi.

Cô ta điên rồi sao? Quách Trường Thành trợn mắt há mồm mà nghĩ, cậu không rõ tại sao lại thế này, mà khi nhìn lại lãnh đạo nhà mình, hẳn thấy ngón tay Triệu Vân Lan vô thức vân vê, như muốn tìm một điều thuốc đưa lên miệng nhưng lại cố gắng nhẫn nhịn .

Ánh mắt Triệu Vân Lan thâm thúy mà tĩnh lặng, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt y, cùng với chiếc sơ mi trên người tuy đã nhăn nhúm nhưng vẫn trắng đến chói mắt, thoạt nhìn cho người ta cảm giác y là người của một thế giới khác.

Triệu Vân Lan lấy ra một tấm ảnh, đó là di ảnh của một cụ già, mặt mũi hiền lành, khóe miệng mỉm cười, khuôn mặt an tường. Quách Trường Thành nhìn thoáng qua thì đã nhận ra bà rồi, đó chính là bà lão đã nhào qua che chở trước giường bệnh của Lý Thiến trong thời khắc nguy hiểm nhất.

Triệu Vân Lan đưa ảnh chụp đến trước mặt Lý Thiến, mười ngón tay đan nhau chống dưới cái cằm vì tăng ca mà mọc lún phún râu: “Đây

là bà Vương Ngọc Phân, sinh năm 1940, vừa qua đời tháng trước, nguyên nhân tử vong là ăn nhầm thuốc hạ đường huyết.”

Lý Thiến trợn to mắt nhìn tấm di ảnh đó, Quách Trường Thành rất nghi ngờ đôi mắt cô sắp lọt khỏi tròng đến nơi rồi.

Triệu Vân Lan tiếp tục nói: “Cô từ nhỏ lớn lên bên cạnh bà, tình cảm với bà vô cùng thân thiết, vì bà ấy mà sử dụng Luân Hồi Quý, mang một nửa tuổi thọ chuyển cho bà, trí lực của bà sau đó từ từ biến mất, cũng vẫn là cô chăm sóc bà, đồng sự của tôi nói với tôi, ghi chép tiêu dùng của cô trên internet cơ hồ đều là đồ dùng cho người già, mà căn cứ theo lời bác sĩ nói, cho dù sau này tâm trí bà ấy không tỉnh cũng chưa bộc lộ tính công kích với bất cứ ai... vậy cô có thể nói cho tôi rõ hay không, là thứ gì làm cho cô nghĩ rằng sau khi bà ấy chết đi lại làm hại cô? Vì sao cô lại sợ hãi bà như vậy?”

Lý Thiến ngây ra như một khối tượng sáp hình người.

Thanh âm Triệu Vân Lan càng thêm nhu hòa, giống như đang kể chuyện cho con trẻ nghe trước khi đi vào giấc ngủ: “Vì sao lại không nói gì? Lý Thiến, tôi hỏi lại cô một lần cuối cùng, nếu cô không nói thật, đời này sẽ không còn cơ hội để mà nói thật nữa, cô muốn giải thoát, nhưng vĩnh viễn cũng không thể giải thoát được đâu, nói dối vĩnh viễn là nói dối, đè nặng trên vai, cả đời cũng đừng mong gỡ xuống.”

Hôm nay có một người..... Có một người nói qua những lời không khác y là mấy.

Ánh mắt ngây dại của Lý Thiến từng chút từng chút trợn lên.

Thân trên Triệu Vân Lan hơi nghiêng về phía trước, nhìn thẳng vào mắt cô, từng lời từng chữ buông xuống: “Đồng sự của tôi cho biết,

hai người một khi đã thông qua Luân Hồi Quỷ liên kết với nhau, sẽ đồng sinh cộng tử, mà hiện tại bà nội đã qua đời, cô lại vẫn còn sống, như vậy bà ấy phân nửa là chết khi dương thọ chưa hết, tôi vẫn không nghĩ ra, đây là loại dương thọ chưa hết gì vậy, là âm sai nhầm lẫn, hay là có kẻ bắt sinh hồn phi pháp?”

“Sau này tôi phát hiện bản thân mình thật là ngu ngốc, rõ ràng còn có một loại khả năng nữa, chính là người nối liền sinh mệnh với bà ấy bằng Luân Hồi Quỷ tự muốn tách ra, đúng, nói cách khác, người cho bà ấy sinh mạng, tự tay giết bà.”

“Người già bị thoái hóa trí lực cũng giống như trẻ con vậy, không suy nghĩ nhiều, cũng rất thèm ăn, thích tìm đồ để ăn vặt trong nhà, cô nói cho tôi xem, bình thuốc hạ đường huyết kia, là ai đặt cạnh hộp kẹo bà cô bình thường vẫn ăn?”

Trong phòng thẩm vấn có thể nghe được cả tiếng châm rôi.

Chỉ trong vài giây, trên mặt Lý Thiến lộ rõ hoảng sợ cực độ, loại hoảng sợ này giống như một quả bóng hơi bị thổi to lên mãi, khi căng phồng đến đỉnh điểm rồi đột nhiên bùng nổ..... Sau đó biểu tình của cô bình tĩnh vượt ngoài dự kiến của mọi người.

Quách Trường Thành muốn ngừng thờ.

Hắn nghe thanh âm khản đặc của Lý Thiến vang lên đánh vỡ sự yên lặng, cô bé kia nhỏ giọng đáp: “Là tôi.”

Chương 20: Luân hồi quỹ (19)

“Khi tôi còn nhỏ, mỗi sáng bà đều gọi tôi rời giường, tết tóc cho tôi rồi đưa đi học, tôi thích ngủ, mỗi ngày đều tranh thủ lúc bà chải đầu cho mình, tựa vào trong lòng bà ngủ nướng, đợi chải xong rồi, bà mới gõ nhẹ gáy tôi một cái, nói ‘tỉnh ngủ đi thôi, bé quỳ lười’, sau đó bà đưa tôi đến trường, một đường đi, một đường kể chuyện xưa, từ Tôn Ngộ Không ba lần đấu Bạch Cốt Tinh cho đến Trư Bát Giới ăn dưa hấu, toàn bộ Tùy Đường diễn nghĩa ở trong đầu bà, kể còn hay hơn cả cô phát thanh kể chuyện trên radio. Cha mẹ không thương tôi, có người hỏi tôi yêu ai nhất, lúc nào tôi cũng đáp, yêu nhất là bà nội.”

Lý Thiến không để ý đến bất luận kẻ nào, chỉ mãi miết nói.

Triệu Vân Lan rút cuốc vẫn lấy một điều thuốc trong túi ra, kẹp trong hai ngón tay mà đùa nghịch, không nói chuyện, Quách Trường Thành lại ngốc nghếch hỏi: “Vậy sau đó thì...không yêu nữa sao?”

Lý Thiến âm trầm nhìn cậu một cái: “Đúng rồi, tôi nhớ rõ anh từng nói qua, anh nguyện ý dùng sinh mệnh đổi lấy bà mình, nhưng nhà anh không có Luân Hồi Quỹ, cho nên anh thật sự rất may mắn.”

Quách Trường Thành sững sờ nhìn cô, một lát sau, cậu bắt đầu cố hết sức muốn tìm lý do cho sự việc đang làm khó mình: “Có phải cô nghĩ bà ấy là trời buộc, mang đến cho cô gánh nặng rất lớn, sinh hoạt quá.....”

Đôi mắt Lý Thiến đỏ đến mức muốn chảy máu, nhưng ánh mắt lại băng lãnh chết lạng, có một loại tàn khốc không nói lên lời, có chút không giống người, lại chỉ có thể là người. Cô ngắt lời Quách

Trường Thành: “Đừng dùng cái lý do ngu xuẩn đó làm nhục tôi.”

Quách Trường Thành đỏ bừng mặt.

“Bà dần dần biến thành một người xa lạ, mỗi ngày đều sẽ nói liên miên lái nhái bên tai anh, không nhớ được chuyện gì của ngày hôm qua cả, một câu cứ nói đi nói lại vô số lần, sau đó thì, đại tiện tiểu tiện bà cũng không thể tự làm được, mỗi lần tiểu ra quần, đều chỉ biết nhìn người ta cười ngây ngô. Khi ăn thì dây ra cả người toàn cơm, chỉ ngồi một chỗ thôi cũng chảy nước miếng, bà luôn luôn không lựa thời điểm, bất kể anh đang làm cái gì, vĩnh viễn chỉ biết lảo đảo đi theo anh, miệng lười không rõ nói lằng nhằng mấy thứ không ai nghe hiểu nổi, ngày qua ngày, ngày qua ngày!”

“Mỗi một lần tôi nhìn bà, trong lòng sẽ nghĩ, đây là cái mà tôi dùng nửa đời sau đổi lấy ư.”

Lý Thiến nói tới đây, khước miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh băng mà đột ngột, Quách Trường Thành cảm giác trong lòng như bị hung ác đâm cho một cái.

“Bà nội mà tôi muốn không thể trở về được, tôi trả giá đắt chỉ đổi lại được một thứ giống bà như đúc....” Khuôn mặt Lý Thiến vắn vẹo khó nhìn, sau đó phun ra một câu nói cay nghiệt, “Quái vật.”

Lý Thiến ngược lên đôi mắt đỏ bừng, nhìn chăm chăm vào mặt Quách Trường Thành: “Tôi hận bà ta, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, mỗi ngày thấy bà ta, đều có xúc động muốn lập tức giết người, mang theo loại xúc động đó, tôi dùng giọng nói ôn nhu nhất kiên nhẫn nhất hỏi bà hôm nay muốn ăn gì, muốn đi WC chưa, có mệt hay không, có lạnh hay không, sau đó nhìn bà ta hướng đến mình cười ngu ngốc.”

Đôi tay đang đặt trên đầu gối của Quách Trường Thành khe khẽ run rẩy.

“Luân Hồi quý lừa tôi, anh biết không? Trên thế gian căn bản không có chuyện chết đi sống lại vớ vẩn đó, người kia không phải bà nội tôi, trước đây bà không muốn để tôi phải chịu một chút uất ức, ngày trước trong thôn không có quạt, bà cả đêm không ngủ ngời quạt cho tôi, sao có thể biến thành một quái vật như thế chứ? Sao có thể biến thành một quái vật chỉ biết thương tổn tôi như vậy!” Lý Thiến nở một nụ cười sắc nhọn, “Anh không hiểu gì hết, đừng có ở đây phê phán tôi! Khi bà ta sống dây dưa tôi không ngớt, chết rồi vẫn không buông tha cho tôi! Tôi.....”

“Bà ấy sẽ không bám theo cô không buông nữa đâu.” Quách Trường Thành bỗng nhiên ngắt lời cô ta, chính cậu cũng không phát hiện thì ra mình cũng có thể dùng loại giọng điệu nghiêm khắc như vậy để nói với người khác, “Bà ấy tan biến rồi, khi đó Nga quý muốn nuốt sống cô, cô thì không biết bị thứ quý gì nhập vào, bà ấy bảo vệ cô mà bị Nga quý giết rồi, chúng tôi đều thấy, bà ấy lại chết thêm một lần nữa, chỉ có cô không biết mà thôi.”

Lý Thiến ngây ngẩn cả người.

Quách Trường Thành cúi đầu, trong lòng vô cùng khổ sở, khổ sở đến muốn khóc, nhưng lại không biết đây là vì ai, cuối cùng cậu thấp giọng nói: “Dù sao nếu cô có thấy, chắc cũng vẫn cho rằng bà muốn hại cô phải không? Kỳ thật..... Không phải.”

“Bà ấy không dây dưa cô, không trách cô, cũng không hại cô đâu.”

Lý Thiến ngây ra như phỗng.

Thứ dễ dàng thay đổi nhất chính là lòng người. (1)

“Tôi đã hiểu cơ bản rồi, vụ việc mưu sát này không đến lượt chúng ta quản.” Triệu Vân Lan nói, đứng lên, vỗ vai Quách Trường Thành, “Đi thôi, không cần thả cô ta về, cứ giam cô ta ở đây một đêm, ngày mai bảo Chúc Hồng liên hệ với mấy vị đồng sự phụ trách án hình sự của thành phố là được, nên nhận thì nhận, nên điều tra thì điều tra. Thầy Thẩm bên kia mai tôi gọi điện thoại cho anh ta.... Ừm, đại nhân ngài còn có chuyện gì không?”

Trảm Hồn Sứ vòng qua bàn nhỏ, đi tới trước mặt Lý Thiến.

Khí tức của hắn làm Lý Thiến theo bản năng co người lại.

“Không cần sợ, ta mặc kệ chuyện của người sống,” Trảm Hồn Sứ nói, “Chỉ là sự tình liên quan đến thánh vật, ta không thể không hỏi nhiều một câu ____ Luân Hồi quỹ trong nhà cũ của ngươi, bây giờ ở nơi nào?”

“Ở..... nhà tôi.” Lý Thiến thấp giọng nói, “Cha mẹ thuê một căn phòng nhỏ cho chúng tôi ở, bọn họ bình thường không tới đó.”

Trảm Hồn Sứ: “Địa chỉ?”

“Phòng 207 lầu 3 số 102 đường Nam Thành.”

“Đa tạ.” Trảm Hồn Sứ khách khí gật đầu, tựa hồ đang nhìn Lý Thiến, sau đó hắn dừng một chút, không nhẹ không nặng nói, “Khi khác gặp lại ở Âm phủ, bây giờ còn chuyện phải làm.”

Quách Trường Thành ngây ngây ngốc ngốc theo Triệu Vân Lan ra ngoài, đưa Trảm Hồn Sứ ra đến cửa, trong lòng tựa hồ còn bất bình, lại quay đầu nhìn liếc qua Lý Thiến vẫn đang ngồi lặng trong phòng thẩm vấn.

Trảm Hồn Sứ đi rất nhanh, muốn thu hồi lại Luân Hồi Quỷ trước khi trời sáng.

Sau khi hắt đi, sương trắng trên cửa sổ tan nhanh với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, độ ẩm hình như cũng mau chóng tăng lên, điều hòa lại chuyển thành chế độ làm mát, nhưng Quách Trường Thành cảm thấy hậu tâm vẫn từng trận phát lạnh.

Thằng bé gần như theo sát sau lưng Triệu Vân Lan, đầy mặt muốn nói lại thôi.

Triệu Vân Lan cầm lấy cặp tư liệu và chìa khóa xe, nhìn cậu một cái: “Tan tầm rồi, còn không về?”

Quách Trường Thành cúi đầu nhìn xuống mũi chân: “Sếp Triệu, linh hồn bị Ngạ quỷ phá nát, còn có thể sống..... Còn có thể chuyển thế không?”

Triệu Vân Lan nhướn mày: “Không thể.”

Quách Trường Thành: “VẬY..... Bà ấy, thật sự không còn sao?”

Triệu Vân Lan làm bộ trầm tư suy nghĩ, sau đó bỗng nhiên nở nụ cười, sờ túi lấy ra một cái bình nhỏ, vẫy vẫy Quách Trường Thành như gọi cún: “Suýt nữa thì quên, nhóc, qua đây.”

Quách Trường Thành mơ hồ bước qua.

“Cầm đi, Trảm Hồn Sứ vừa giao cho ta, vị đại nhân kia ngẫu nhiên cũng có một lần đại phát từ bi mà mở một con đường.” Triệu Vân Lan nhét cái bình vào tay cậu, đi đến cái ổ mè trong văn phòng, rất ganh tỵ thò tay túm mũi Đại Khánh, nhìn Đại Khánh đang mê man

phát ra tiếng ngáy o o, giơ móng gãi gãi mấy nhát, mới vui tươi hơn hờ tha cho nó, “Ngày mai ai tới sớm, nhớ bảo căn tin làm cá khô chiên mang đến nhé.”

Quách Trường Thành chẳng hiểu ra sao nhìn cái bình thủy tinh không to bằng bàn tay mình, đầu tiên là hoang mang, sau đó mở to hai mắt.

Cậu nhìn thấy trong bình thủy tinh là bà lão đã biến mất kia!

Bà ấy biến nhỏ chỉ bằng ngón tay cái, an tường ngồi ở đó, nở một nụ cười thản nhiên với cậu.

Thế rồi, nếp nhăn trên khuôn mặt bà rất nhanh biến mất, tóc càng ngày càng dày, từ gốc tới ngọn tóc chậm rãi đen đi, trong miệng cũng mọc lại răng trắng, thân thể trở nên thon dài tinh tế, lui về hình dáng xinh đẹp thành thực của tuổi ba mươi, sau đó là thanh xuân của hai mươi tuổi, tiếp tục từ từ gầy hơn thấp hơn một chút, về tới thời thiếu nữ của bà, thời còn trẻ con..... Cuối cùng, bà cuộn mình thành một tiểu anh nhi.

Tiểu anh nhi chậm rãi nhắm mắt lại, thân thể nho nhỏ dần dần biến mất trong bình.

Quách Trường Thành kinh hãi: “Bà ấy...không thấy bà ấy đâu nữa!”

“Đó là bình Hướng Sinh, bà ấy lại một lần nữa tiến vào Luân hồi rồi.” Không biết khi nào Lâm Tĩnh đã đứng đằng sau hắn, lên tiếng, “Từ sinh đến tử, lại từ tử đến sinh, từ nhỏ đến lớn, lại từ lớn về nhỏ, vòng đi vòng lại, sinh sôi không ngừng.”

Lâm Tĩnh nói xong, hạ mắt, cúi đầu niệm một câu phật hiệu, nói với Quách Trường Thành: “Tan tâm, đi nhanh đi, ngày mai chín giờ đi

làm, tám giờ căn tin bắt đầu có điểm tâm, muốn ăn thì đến sớm chút, đừng đi muộn.”

Quách Trường Thành giống như vừa đạt thành được một tâm nguyện lớn, thật cẩn thận cất bình vào túi, mĩ mãn rời đi.

Lâm Tĩnh lúc này mới xoay người thắc mắc với Triệu Vân Lan: “Ta không phát hiện Trảm Hồn Sứ cho người thứ gì, Lý Thiển tự tiện vận dụng U Minh thánh vật, vốn nên có kiếp nạn này, lão thái thái cam tâm tình nguyện thế mạng cho cô ta, chết có ý nghĩa, đều là nhân quả, có cái gì mà phải mở một con đường chứ.”

Triệu Vân Lan “Hừ” một tiếng: “Người thông minh, người tinh mắt, được rồi chứ?”

Lâm Tĩnh: “Ta chỉ là nghe nói người vô cùng không hài lòng với thằng nhóc thực tập sinh này, trăm phương nghìn kế muốn đem quan hệ với nó tách khỏi mình, sao phải âm thầm an ủi nó như vậy?”

Triệu Vân Lan châm thuốc, bất nhẫn khoát tay: “Ông đây thấy vui, người còn không mau cút đi?”

Lâm Tĩnh rung đùi đắc ý thờ dài, thoạt nhìn muốn phát biểu kiến giải gì đó về quan điểm của lão đại nhà mình, Triệu Vân Lan lia qua một ánh mắt sắc lẹm, kiến giải của Lâm Tĩnh lập tức biến thành “Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt”, ôm cốc nước trên bàn làm việc của mình, chạy.

Triệu Vân Lan khóa kỹ cửa ban công, vốn định về nhà đi ngủ, đột nhiên nhớ tới vị Trảm Hồn Sứ rời đi vội vàng kia, không biết như thế nào lại dấy lên lòng hiếu kỳ với “U Minh thánh vật” trong truyền thuyết nọ. Thế là y ôm ý định bỏ bê công việc hôm sau rất vô sỉ, lái xe đến địa chỉ mà Lý Thiển nói.

Khi Triệu Vân Lan đến, phát hiện cả tòa nhà bị bao phủ bởi huyết khí tối đen, y kinh hãi, không biết thứ gì làm ra được động tĩnh lớn như vậy, vội vàng quăng xe ở ven đường mang súng chạy lên lầu.

Khoảng không trên mái nhà, lơ lửng một động sâu tối đen vô cùng lớn, tựa như cái miệng há ngoác của một loài quái vật, thang máy lúc này không hoạt động, Triệu Vân Lan một hơi chạy tới mái nhà, chỉ thấy tầng thượng phủ đầy thi cốt.

Triệu Vân Lan cẩn thận đánh giá thi cốt ở đây, không thể biết được có những loại quái vật gì bị giết chết nữa, có thứ có những ba cái đầu, có thứ trước sau đều là bụng, lại có con trên là đầu người phía dưới khung xương..... Không có ngoại lệ, tất cả đều bị một đao chặt đầu. Ánh trắng trải trên mặt đất, như rót một tầng máu tươi, mà cách đó không xa, Trảm Hồn Sứ một tay nắm Trảm Hồn đao, lưỡi đao đặt trên..... cổ của một “người”.

Kia có lẽ không thể gọi là người được, trên mặt nó đeo đầy bươu thịt, ngũ quan bị xô lệch thay đổi cả hình dạng, thoạt nhìn vừa đáng sợ vừa ghê tởm.

“Tình trạng gì thế này? Ai cũng phải có trách nhiệm bảo vệ môi trường nha, đại nhân ngài không phải chỉ đến lấy đồ thôi sao, việc gì phải làm ra động tĩnh lớn như vậy chứ?” Triệu Vân Lan liếc qua “chiến trường” điêu tàn trước mắt, tìm tìm, thế nhưng không tìm nổi một chỗ đặt chân.

Trảm Hồn Sứ nghe thấy tiếng y, dừng một chút, nhưng không hề quay đầu, chỉ là nói với mặt bươu kia: “Ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, Luân Hồi Quý đang ở đâu?”

Bươu thịt quái vật cứng ngắc xoay đầu dưới Trảm Hồn đao, nhìn

thẳng về phía Triệu Vân Lan, hỏi một đấng đáp một nẻo với Trảm Hồn Sứ: “Chủ nhân của ta bảo ta nói lại với đại nhân mấy câu. Đại nhân mấy trăm năm như một căn mật làm hết phận sự, đối với người trong lòng lại trốn tránh như hồng thủy mãnh thú, thật sự là tự kiếm chế đến cực hạn rồi, kỳ thực là vì sợ mình khống chế không nổi hay sao?”

Trảm Hồn Sứ không nói chuyện, hàn ý trên người càng ngày càng nặng.

“Chủ nhân nhà ta xót xa tình thâm của đại nhân, cố ý đưa người đến trước mặt ngài, chính là muốn nhìn một chút, ngài có phải thực sự vô dục vô.....”

Lúc này Trảm Hồn Sứ không đợi hẳn nói xong, sạch sẽ lưu loát giơ tay chém xuống, trong đầu quái vật bấu rứt tuôn ra huyết hoa tung tóe, mùi tanh tươi làm cho người ta choáng váng, sau đó trên mái nhà nổi lên cuồng phong, Triệu Vân Lan nhất thời không thể mở mắt, đợi gió ngừng, tất cả đều khôi phục bình thường, phảng phất thi hài, quái vật vừa rồi đều không tồn tại.

Trảm Hồn Sứ xa xa quay lại, chấp tay từ biệt y, không giải thích lấy nửa câu đã gấp gáp lắc mình đi vào cái động tối đen, Triệu Vân Lan nhìn theo bóng dáng luôn luôn bình tĩnh kia, lại thấy vài phần hoảng hốt.

Trảm Hồn Đao xuất xứ, chư thần đều tránh lui, kẻ nào lại dám gây sự ngay trước mặt hắn như vậy?

Luân Hồi quỹ..... Lại là bị ai trộm đi?

Chú thích.

(1) Nguyên văn

等闲变却故人心,

却道故人心易变.

(Đẳng nhàn biến khước cố nhân tâm,

Khước đạo cố nhân tâm dịch biến)

Trích từ “Mộc lan hoa lệnh – Tự cố quyết tuyệt từ giản hữu” của Nạp Lan Tính Đức, ý chỉ lòng người dễ đổi thay.

Hoàn quyển 1.

Chương 21: Sơn hà trùy (1)

Số 4 đường Quang Minh không là phải động nhện tinh, cũng không phải hang bạch cốt.

Đặc biệt là vào ban ngày, cơ bản đến nửa cái bóng ma cũng tìm không thấy, tiếp người ở phòng thường trực cũng là một ông bác mặt mũi hiền lành bình thường — đương nhiên, sau này Quách Trường Thành phát hiện, vị đại gia kia cũng không phải bình thường thật, hắn vô cùng thích chạm khắc xương cốt, góc khuất của phòng thường trực thường xuyên chất đầy các thể loại xương linh tinh, bất ngờ mở cửa sổ một cái, bột phấn trắng vàng có thể bay tung khắp cả.

Văn phòng sáng sủa sạch sẽ, đón ánh sáng rất tốt, mỗi người một cái bàn, mỗi bàn một máy tính, bên cạnh là các loại đồ dùng văn phòng phẩm, còn có cả cây xanh, mỗi hai giờ chiều đều có dì nhân viên vệ sinh đến quét tước, ở giữa có điều hòa, phòng ngăn nhỏ hai bên còn có tủ lạnh và tủ chứa đồ, bên trong có thức ăn cho mèo, sữa chua hoa quả đồ ăn vặt tự nhiên mà lấy.

Có một lần, Quách Trường Thành còn thấy trong tủ lạnh có thịt tươi thái mỏng chuyên dụng bỏ vào nồi lẩu, lúc đầu còn không biết là để làm gì..... Cho đến một ngày, cậu thấy Chúc Hồng đại mỹ nữ lấy ra một túi, rã đông, sau đó giống như con gái nhà khác ăn khoai tây chiên, bỏ từng miếng từng miếng máu me ròn ròn vào miệng.

Ngày hôm sau Chúc Hồng liền xin nghỉ một hôm, lý do là phiền toái mỗi tháng một lần trốn không thoát.

Đương nhiên không phải là cái lí do mà mọi người đều nghĩ, bởi vì ngày thứ ba khi Chúc Hồng đi làm, Quách Trường Thành rơi cằm phát hiện ra cô kéo theo một cái đuôi rắn thật dài. Chúc Hồng ăn liền mấy ngày thịt tươi máu me đầm đìa, lại qua hai ngày nữa mới có lại hai cái chân và khôi phục ăn uống như con người bình thường.

Trong văn phòng ngoại trừ mỹ nhân xà, hòa thượng rơm và một con mèo đen mẫm mạp, còn có một vị đồng nghiệp khác. Sự kiện Nga quý đã qua nửa tháng hẵn mới mang theo một thân phong trần mệt mỏi đi công tác về, ngồi đó không nói một tiếng dán lên một xấp hóa đơn, sau đó dựa vào bàn làm việc ngủ mất, cuối cùng được sếp Triệu nghe tin mà tới tự mình đưa về .

Quách Trường Thành nhìn bảng tên của hẩn ghi “Sở Thứ Chi”, mọi người đều gọi hẩn Sở ca, nhưng Quách Trường Thành không dám chủ động nói chuyện với Sở Thứ Chi — người này thoạt nhìn tuổi tác không hơn kém Lâm Tĩnh là bao, vô cùng vô cùng gầy, gầy đến nỗi hai má hóp lại cơ hồ trợ cả xương ra, ngũ quan của hẩn sắc bén khác thường, lại luôn cau mày.

Cũng không biết có phải tại Quách Trường Thành ảo giác hay không, thẳng bé cảm thấy khi đối phương nhìn thấy mình, mày sẽ nhăn sâu hơn một tí.

Công việc bình thường chẳng có gì bận rộn, ngoại trừ hai ngày làm việc cường độ lớn khi Quách Trường Thành mới đến ra, cậu phát hiện đây quả thực chính là điển hình của “Tiền nhiều việc ít gần nhà”, một tháng không có đến hai ba vụ án báo tới để mà xử lý, bình thường là Triệu Vân Lan bảo một hai người qua liếc mấy cái, kiên quyết quán triệt nguyên tắc “Chỉ quản việc quý mặc kệ việc người”, mà các vụ án thuộc nhân gian phần lớn đều để con người làm, bọn họ hơn phân nửa chỉ lượn qua một vòng, sau đó viết một phần báo cáo theo quy cách mà thôi.

Còn lại phần lớn thời gian mọi người đều lê la ở chỗ ngồi đọc sách, lên mạng, tán nhảm, sau đó ăn không ngồi rồi chờ đến lúc tan tầm.

Quách Trường Thành thế mới biết được thì ra Cục Điều Tra Đặc Biệt tiếp nhận một vụ án phải qua rất nhiều trình tự — có vụ án khả nghi xảy ra, trước tiên phải người đến nhìn qua, nhìn xong về viết báo cáo giao cho Triệu Vân Lan, cục trưởng Triệu căn cứ theo báo cáo sẽ phán xem là nên nhận hay là không nên nhận, nếu xác định chuyện này cần Cục đặc biệt quản, y sẽ lại phải chuẩn bị một phần báo cáo khác, đóng dấu xong lại đưa lên trên, nếu là việc gấp, ước chừng khoảng một ngày làm việc sau cấp trên sẽ gửi văn kiện phúc đáp, lại truyền đạt mệnh lệnh đến các đơn vị liên quan khẳng định quyền hạn và trách nhiệm, cam đoan công tác của Cục Điều Tra Đặc Biệt không hề có trở ngại nào, bình thường đến tận lúc này Triệu Vân Lan mới có thể tự mình ra mặt bàn bạc với cơ quan công an đang phụ trách vụ án.

Rằm tháng bảy hôm đó không biết thế nào lại khéo như vậy, vừa lúc là chuyện khẩn cấp liên quan đến mạng người, thuộc cấp không có ai, vụ án xảy ra ở trung tâm Long Thành, Đại Khánh lại người được mùi vị đến từ U Minh, Triệu Vân Lan mới có thể quyết định thật nhanh tiền trạm hậu tẩu, sau khi kết án xong mới bổ sung thêm trình tự.

Vì chạy thủ tục, Lâm Tĩnh ba ngày liền mông không chạm ghế.

Mà Quách Trường Thành cứ như vậy, trong tình huống không có nửa cái án đến tay, mơ màng ngơ ngẩn sống qua ba tháng thử việc rồi được giữ lại như một kì tích.

Mà càng ly kỳ hơn chính là Triệu Vân Lan tựa hồ cũng quên luôn chính mình lúc trước là nghiện răng nghiện lợi muốn đá người đi như

thế nào, vô cùng sáng khoái kí tên xoèn xoẹt vào đơn xin công tác chính thức của Quách Trường Thành.

Quách Trường Thành dần dần đã quen với phòng nhân sự ban ngày không một bóng người, cầm chứng từ cuối cùng đã lấy được, mừng rỡ chạy như bay tới lập hồ sơ.

Đại Khánh nhìn bóng dáng bước chân nào vung tay nẩy của cậu, vung đuôi ngông nghênh trèo lên bàn Triệu Vân Lan: “Đàn ông đúng là đều dễ thay đổi mà, mới trước đây người chỉ hận không thể coi nó là chó con mà đá đi, hiện tại cứ nhiên giữ nó lại.”

Triệu Vân Lan đang cúi đầu gửi tin nhắn, cũng không ngẩng lên nói: “Công đức trên người thằng nhóc dày như từ điển Oxford ấy, dễ gặp may lắm, cứ coi nó như vật biểu tượng đi, hơn nữa, ta cảm thấy thằng nhóc này chơi vui phết.”

Đại Khánh kỳ quái hỏi: “Công đức gì?”

Triệu Vân Lan chỉ chỉ ngăn kéo bàn làm việc, mèo đen lắc lắc mông chạy qua kéo mở, lấy ra được một túi tài liệu to đùng, bên trong còn có rất nhiều giấy tờ, ảnh chụp lưu niệm làm từ thiện, sổ quyên tiền..., cơ hồ là từ mười năm trước đã bắt đầu, còn có một tấm ảnh photo chụp lại một tấm bưu thiếp dán trên tường của một ngôi trường tiểu học miền núi nào đó, trên đó ngừng ngoằng mấy chữ xấu như gà bới: “Mong các bạn đều khỏe mạnh.”

Đại Khánh lấp bắp kinh hãi: “Ý người là tất cả những việc này đều do Quách Trường Thành làm ấy hả?”

“Ừm, nhà nó thì người cũng biết rồi đấy, từ bé đã không thiếu tiền xài, bất quá cũng không biết là ngưng ngưng hay thế nào mà nó làm gì cũng lạng lã, người lớn trong nhà cũng không ai biết, còn tưởng

rằng tiền tiêu vặt cho nó đủ dùng rồi, thằng nhỏ này nhiều năm như vậy sống khá eo hẹp, cho nên công đức gấp bội.”

“A..... Khó được, khó được nha.” Mèo đen lại mập thêm một vòng thờ ra cảm thán một phen, vô cùng bỉ ổi đến gần Triệu Vân Lan, cúi đầu nhìn lên cái tin y đang nhắn, khinh bỉ nói, “Ta nói người có biết thế nào là đủ không hả? Một ngày gây rối con nhà người ta nhiều như thế, hỏi han ân cần suốt ba tháng, bây giờ còn muốn hẹn người ra ngoài ăn cơm nữa sao?”

Triệu Vân Lan gửi tin đi, búng cho Đại Khánh một cái vào đầu làm mèo đen rụt cổ ngồi xuống: “Chậm rãi mà làm mới ra sản phẩm chứ (1), người thì biết cái gì.”

Chuông điện thoại kêu, Thẩm Ngụy đã trả lời: “Xin lỗi, tối nay tôi có buổi họp thường kì.”

Mèo đen vui vẻ đến mức ôm bụng lăn lộn, suýt nữa thì lao từ trên bàn xuống: “Họp thường kì, họp thường kì! Á ha ha ha ha, lãnh đạo, người khoác lác đi, người ba hoa nữa đi, người không phải được xưng bách chiến bất bại đánh đâu thắng đó sao? Còn nói các em gái thấy người thì mắt sáng ngời, các em giai nhìn người chảy nước miếng, bây giờ đụng phải cái đinh mềm(2) rồi chứ gì? Ai nha Triệu Vân Lan người nói ta nghe xem, đập phải đinh có đau hay không ?”

Triệu Vân Lan nghiêng răng ken két, trong nháy mắt y muốn ăn lẩu mèo.

Sau khi sự kiện Ngạ quỷ chấm dứt, Triệu Vân Lan dụng tâm kín đáo giữ liên hệ thường xuyên với Thẩm Ngụy, lúc đầu là lợi dụng chức vụ tùy thời thông báo cho Thẩm Ngụy tình hình phát triển vụ án của Lý Thiển, sau này càng thêm vô sỉ lấy các loại lý do hẹn gặp người ta, nhưng Thẩm Ngụy không biết là bận thật hay là cố ý trốn tránh y,

muốn gặp hẳn một lần còn khó hơn cả vào cung điện thánh.

Triệu Vân Lan đã nhìn chán mắt đám tiểu nương pháo (3) chỉ biết phục tùng rồi, thật sự thấy Thẩm Ngụy vô cùng vô cùng hợp mắt, đối phương càng ngược ngạt nghiêm cẩn thận trọng, y lại càng thấy trong lòng ngứa ngáy.

Lúc này, có một cuộc điện thoại gọi đến, Đại Khánh bắt quai bật lên nghe, bên trong là một giọng nói xa lạ có chút khẩn trương hỏi: “Alo..... Triệu tiên sinh phải không? Lần trước ngài nói muốn mua sách cổ mà ông nội tôi lưu giữ, là thật sao?”

Ánh mắt Triệu Vân Lan sáng lên: “Ừm, đúng rồi đúng rồi, khi nào thì có thể bán cho tôi? Nếu cậu có thời gian thì càng nhanh càng tốt.”

Người ở đầu dây bên kia lại nói: “Giá cả có vẻ hơi cao, ngài thấy.....”

“Tôi thấy không thành vấn đề, cậu sắp xếp thời gian đi.” Triệu Vân Lan làm bộ như địa chủ lăm tiền nhiều của nói.

Bên kia dường như rất kích động hện y buổi chiều gặp mặt, lại còn liên miên lải nhải một đống “Ngài thật nhiệt tình yêu thương sách cổ”, “Thật sự thấu hiểu giá trị của di sản văn hóa” linh tinh, sau đó mới lưu luyến không rời mà gác máy.

Đại Khánh lạnh lạnh nói: “Được đó, theo đuổi không được người ta thì đập tiền vào, ngài thật sự là điển hình hoàn khố đệ tử(4) của thời đại đầy lãnh đạo, thằng nhóc bán sách này nhất định không biết người chỉ là đang bám con nhà người ta thôi, đúng là thanh niên ngốc xem nhiều tiểu thuyết võ hiệp quá mà.”

Triệu Vân Lan lấy chi phiếu và chìa khóa xe, tóm cổ Đại Khánh quảng

ra ngoài văn phòng của mình cùng với một tiếng “meo meo méo” thảm thiết.

Nghe tiếng cửa phòng đối diện mở ra, Sở Thứ Chi ngẩng đầu lên khỏi biểu đồ phân tích thị trường chứng khoán, chỉ kịp thấy một thân ảnh vội vàng lướt qua, Chúc Hồng bên cạnh thờ dài: “Lại đi ra ngoài lêu lổng.”

Chạng vạng, Triệu Vân Lan thành công chặn được Thẩm Ngụy trước cổng Đại học Long Thành.

Thẩm Ngụy thấy xe của y, nheo nheo mắt, yên lặng cúi đầu làm bộ không phát hiện bước nhanh đến bãi đỗ xe, Triệu Vân Lan cười nhẹ, không nhanh không chậm đi phía sau hấn hết một đường, làm cho mấy đứa sinh viên phải quay lại nhìn, Thẩm Ngụy đành thờ dài bất đắc dĩ dừng lại, cúi người gõ gõ kính xe: “Cảnh sát Triệu, tìm tôi có chuyện gì?”

Triệu Vân Lan kéo cửa kính xe xuống, nở một nụ cười xán lạn như ánh mặt trời với hấn, ngay sau đó lôi từ ghế lái phụ qua một cái hộp gỗ to tướng, vung từ cửa sổ ra ngoài, ném vào lòng Thẩm Ngụy, “Tặng anh.”

Thẩm Ngụy: “.....”

Thẩm Ngụy mở hộp ra, chỉ nhìn liếc mắt một cái, đã định đẩy trở về: “Không được, cái này rất quý giá, sao có thể.....”

“Ai, anh nghe tôi nói trước đã,” Triệu Vân Lan đưa tay cản lại, phát huy thiên phú của y, “Đây là một người bạn của tôi đang muốn dời đi, trong nhà có nhiều sách cổ, trong đó còn có sách lụa và thẻ tre bản cũ, mang theo cũng không dễ dàng mà tặng người khác thì còn luyến tiếc, sợ đồ tốt như vậy bị chà đạp, tôi ngay lập tức nghĩ đến anh. Tôi

thấy mấy thứ này ngoài đưa cho anh ra, ai giữ cũng là giày xéo chúng nó, thôi thì thầy Thẩm anh xem như giúp tôi việc này vậy, thay người bạn kia của tôi bảo quản chúng đi ha.”

Tên này miệng lưỡi không xương, dám mở to mắt nói hươu nói vượn.

“Tôi.....”

Thẩm Nguy mới nói được một chữ, đã bị Triệu Vân Lan chặn lại: “Tôi cái gì mà tôi, hai ta thân thuộc như vậy, một chút chuyện nhỏ này cũng không chịu có phải là quá đáng lắm không? Chút nữa tôi còn có một buổi tiệc, đi ngay bây giờ đây, gặp anh sau nha, mấy thứ này anh bảo quản cho tôi nhé, cuối tuần rảnh rồi tôi mời anh ăn cơm.”

Nói xong, y đạp ga, căn bản không cho Thẩm Nguy có cơ hội mở miệng, lái xe đi mất.

Thẩm Nguy bị ném vào tay chiếc hộp nặng trĩu, nhìn chiếc xe của y rời đi không chút vướng bận, cảm xúc ngổn ngang trăm mối nhất thời dâng lên.

Trong lòng hấn mềm mại không chịu nổi, cơ hồ muốn cứ thế phóng túng chính mình một lần; cùng lúc lại nghĩ đến Triệu Vân Lan lăn lộn phong nguyệt đã quen, thủ pháp lấy lòng lão luyện, những chuyện thế này không biết đã làm với người khác bao nhiêu lần rồi, lại nghiêng rảnh nghiêng lợi hận không thể đem y giam lại..... Nhưng mà là vui vẻ cũng tốt, là phần nộ cũng vậy, cuối cùng khi đã bình lặng xuống đều trở thành cô đơn nan kham.

Thẩm Nguy biết, một hồi gặp gỡ bất ngờ không kịp phòng bị với Triệu Vân Lan kia là bị người khác tính kế, nhân quý thù thù, vì..... vì tốt cho người nọ, vẫn là nên cách y xa một chút đi.

Đem đồ tặng đi, thuận tiện được một cái hẹn, Triệu Vân Lan thấy bản thân làm việc thật là hoàn mỹ, nhin không được mà huyết sáo.

Ồn ào khoe mẽ đều không có ý tứ, nhất là cái loại chỉ có mặt với mông mà không có não, cho dù so với nhìn người múa thoát y đi nữa thì vẫn chỉ có “Tay ôm đàn che nửa mặt hoa”(5) là quyến rũ bậc nhất.

Triệu Vân Lan cho rằng đàn ông có phẩm vị là không thể thỏa mãn với son phấn tầm thường được, giống như một người sau khi có tiền, luôn luôn sẽ là học đòi văn vẻ chơi đồ cổ chơi tranh chữ chứ không yên phận với kim cương hạt xoàn, nhà lầu xe hơi.

Thẩm Nguy, Triệu Vân Lan cảm giác hài lòng nhìn vào kính chiếu hậu, trong lòng nhắc lại một lần nữa cái tên ấy.

Người nọ đối với y, như một chiếc bình sứ Thanh Hoa(6) quý giá, cho dù không thể giữ lấy thật dài thật lâu, đặt trong nhà mấy ngày để ngấm cũng là tốt rồi.

Chú thích

(1) nguyên văn “mạn công xuất tế hoạt”: làm việc chậm rãi, kiên trì để đi tới thành công.

(2) cái đình mềm: uyển chuyển từ chối.

(3) tiểu nương pháo: ý nói đàn ông eo lá sợ phiền phức yếu đuối như đàn bà.

(4) hoàn khổ đệ tử: ăn chơi trác táng.

(5) Nguyên văn “犹抱琵琶半遮面” (Do bảo tỳ bà bán giã diện)

Trích “Tỳ bà hành” của Bạch Cư Dị

(6) Bình sứ Thanh Hoa.

Chương 22: Sơn hà trùy (2)

Có lẽ năm nay nhiệt độ của Long Thành lạnh xuống quá nhanh, lá cây chưa kịp úa vàng đều đã lìa cành, Triệu Vân Lan trong lòng có chút ủ ê, không có hứng thú làm bất cứ cái gì, công việc cũng không có mấy, y ngoại trừ những lúc phải theo vào mấy buổi xã giao quan trọng với thi thoảng lại thay đổi biện pháp quấy nhiễu Thẩm Ngụy ra, thời gian khác đều ru rú trong nhà.

Triệu Vân Lan rời khỏi cha mẹ từ rất sớm, bản thân đi mua một căn nhà 40m² ở khu trung tâm, mỗi ngày sinh hoạt theo kiểu đàn ông độc thân điển hình ___ đi ra ngoài thì thu xếp cho mình ra hình ra dạng, về đến nhà lập tức heo chó cũng không bằng.

Đại Khánh luôn luôn thấy “Trấn hồn lệnh chủ” đời này chơi đùa khiến cho người ta nhúc đầu. Y thậm chí tuyệt diệu đem “Trấn hồn lệnh” đóng gói thành một cơ cấu công vụ còn lấy tên là “Cục Điều Tra Đặc Biệt”, bản lĩnh của y cực lớn, quan hệ rất rộng, thời điểm phá án cũng có thể nói là nhìn nhận mọi việc rõ ràng minh bạch, sát phạt quyết đoán, lại vẫn làm Đại Khánh không thấy được cảm giác an toàn.

Mèo đen luôn hoài nghi có một ngày Triệu Vân Lan sẽ bỏ gánh mặc kệ, hết sức chuyên chú đi theo con đường ăn chơi đàng *** vinh quang vô hạn của y.

Nhưng mà Đại Khánh tuy rằng sống hơn một ngàn năm, bất quá dù sao cũng chỉ là một con mèo, cuộc sống của Triệu Vân Lan không hề nào nhiệt như nó tưởng tượng.

Triệu Vân Lan người này ấy à, đại khái thuộc về điển hình “Bệnh trầm mặc khi tan tằm”, không ai biết loại tật xấu của người thành phố này là vì sao mà có. Dù sao y vẫn độc thân đến tận bây giờ ngoài nguyên do vì đặc thù chức nghiệp cũng có một phần là vấn đề ở chính y nữa — ở bên ngoài thì múa ba tấc lưỡi ra hoa, vừa về đến nhà đã thành một cái hũ nút, không phải y cố ý lãnh đạm mà là đặc biệt khuyết thiếu mong muốn trao đổi chuyện trò với người khác, không chủ động hỏi đến y, y có thể cả đêm không nói tiếng nào, đến một biểu tình cũng thiếu luôn, lại càng không cần yêu cầu y làm ra mấy cái hành động tình thú nghiệp dư gì.

Nếu không phải lúc ăn cơm có thêm một bát một đĩa, có khi còn tưởng y không tồn tại.

Cuộc sống với mấy tình nhân trước đây đều vì thế mà đổ vỡ, lý do không ngoài mấy chuyện “Khuyết thiếu câu thông”, “Không có kích tình”, “Chúng ta tính cách không hợp, không có tiếng nói chung”, nhất là một lần, một cô bé phẫn hận gào vào mặt y: “Anh vốn hoàn toàn không yêu em, hoàn toàn không để em ở trong lòng.”

Triệu Vân Lan quả thật là thanh niên tài tuấn đẹp trai lắm tiền, nhưng nơi này là Long Thành đấy, thiếu nước thiếu không khí thiếu thời gian, cái không thiếu nhất chính là thanh niên tài tuấn — hơn nữa tài tuấn này không thiếu tiền gửi ngân hàng, nhưng một chút ý muốn mua một thứ giống như cái nhà cũng không có, bình thường tiêu tiền như nước, cái nơi y ở kia lại hoàn toàn là một phòng ở kiểu khách sạn có quyền sở hữu mà thôi, nội thất trong phòng cũng giống như nhà nghỉ vậy, chả có tí bộ dạng nào của cái nhà hết, cả người y tản ra một loại khí tức rất không đáng tin cậy.

Hẹn với Thẩm Ngụy vào tối chủ nhật, vì thế hôm nay thứ bảy không có sắp xếp gì khác, Triệu Vân Lan say mèm liền yên tâm thoải mái làm ổ trên giường đến tận giữa trưa mới mò dậy, dựa vào một ít

bánh mì và nước trà sống qua một ngày, đầu tiên là lật xem các loại tư liệu y có thể tìm được, điều tra về U Minh tứ thánh vật, sau đó cày game thông luôn giờ cơm chiều.

Rốt cuộc, khi trời đã tối, dạ dày truyền đến một trận quặn đau mới kéo lại được lực chú ý đang tập trung vào game của y một cách rất chi là bạo lực.

Triệu Vân Lan đầu tiên là không muốn động, uống một cốc nước ấm tính toán đối phó cho qua, kết quả dạ dày quay cuồng càng ngày càng lợi hại, bốn mươi phút sau, đau đến nổi đổ mồ hôi lạnh, bấy giờ y mới quyết định ra khỏi nhà kiếm ăn.

Đã lập đông, y lại vô cùng lười biếng, mắt thấy ngoài cửa sổ tối thui liền không thèm để ý mặc luôn quần dài ra ngoài đồ ngủ, lại trùm thêm áo khoác, cả tất cũng không đi, cứ lười thôi lếch thếch mà xuất môn.

Triệu Vân Lan ngửa quen đường cũ ra khỏi tiểu khu, đi qua đường cái, quẹo vào một cái ngõ nhỏ, gọi một đĩa cơm rang và một chén cháo trong quán cơm nhỏ đầu ngõ.

Khi cơm vừa bỏ vào chảo rang, Triệu Vân Lan mới ý thức được mình mặc có hơi ít, y quyết định không ngồi ngốc ở đây mà chờ nữa, sờ sờ áo khoác, định nhân lúc này vào siêu thị gần đó mua thuốc lá.

Khi Triệu Vân Lan đi ngang qua một con hẻm có ba cái đèn đường hồng mắt hai, y nghe thấy tiếng người nói chuyện

Một gã đàn ông thô bạo nói: “Mau lấy tiền ra đây, đừng lằng nhằng!”

Một người khác lên tiếng: “Người anh em, anh cũng đừng oán chúng tôi, ai cũng không dễ dàng, anh ăn mặc đẹp như vậy, vừa thấy thì đã

biết là kẻ có tiền, thức thối một chút, sắp hết năm rồi, mọi người đều bình an là tốt nhất, anh nói có phải hay không?”

Ô, ăn cướp?

Gần cuối năm, Long Thành tam giáo cứu lưu ngư long hỗn tạp, xem ra trị an lại không được tốt cho lắm.

Triệu Vân Lan chậm rãi đi bộ qua, nheo mắt lại nhìn nhìn, chỉ thấy ba bốn tiểu lưu manh vây quanh một người đàn ông, mà người bị cướp xui xẻo kia cứ nhiên lại là người quen.

Thẩm Nguy.

Sao hấn lại ở trong này?

Thẩm Nguy tính tình rất tốt không chỉ với học sinh mới thế, Triệu Vân Lan rất nhanh phát hiện ra hấn đối đãi với bạn bè đồng nghiệp là mùa xuân ấm áp, đối đãi với kẻ địch cũng là mùa xuân ấm áp, gặp cướp, bản thân là một người đàn ông trưởng thành bình thường, hấn cứ nhiên không phản kháng, không những thế ngay cả dùng lời lẽ công kích người ta cũng không có một câu, mà còn thuận theo lấy ví ra cho chúng!

Tiểu lưu manh nhận ra đó là một “quả hồng mềm” thì lập tức hếch mũi lên mặt: “Đồng hồ! Con mẹ nó là hàng hiệu đấy, cũng phải vạ tám chứ chẳng ít đâu, tháo xuống!”

Thẩm Nguy lại không nói hai lời, tháo đồng hồ đeo tay xuống.

“Thư sinh vô dụng đủ bề.” Triệu Vân Lan nói thầm, y thờ dài, không nhìn nổi nữa, dứt tay vào túi đi qua bên đó.

Chỉ thấy nhóc lưu manh ăn cướp kia đoạt đi đồng hồ của Thẩm Ngụy, lại giơ tay đẩy hấn lão đảo, lưng hấn đập mạnh vào tường, trên cổ lộ ra một đoạn dây đỏ.

“A, nhìn xem cổ hấn có đeo cái gì kia, có thể là ngọc đấy,” Một người nói, “Mã nào phỉ thúy cũng được lắm.”

Một người khác sét đánh không kịp bưng tai kéo lấy cổ áo Thẩm Ngụy, thô lỗ giật ra một mảng lớn, mặt dây chuyền ở giữa xương quai xanh Thẩm Ngụy lộ ra — thứ kia chỉ to bằng ngón tay cái, lại chiếu chói mắt Triệu Vân Lan còn chưa kịp tới gần, không biết do cái gì làm nên, nó nằm dưới ánh đèn đường lờ mờ mà có vẻ lung linh rực rỡ.

“Này..... thứ này không phải kim cương đấy chứ?” Tiểu lưu manh trợn mắt nhìn, nói xong, liền vươn bàn tay dơ bản định giật mặt dây chuyền trên cổ Thẩm Ngụy.

Đúng lúc này, Thầy Thẩm nãy giờ vẫn thuận theo như con hiếu cháu ngoan lại nhăn mày, nâng tay nắm lấy mặt dây chuyền, mở miệng: “Tiền và đồ đã cho các người, đừng quá phận.”

Hấn bỗng nhiên nổi giận như vậy, giống như một người vừa tháo ra mặt nạ. Kẻ đang nắm cổ áo hấn lúc này mới nhận thức được người đàn ông này có một đôi mắt đen kịt mang theo ánh sáng lạnh lẽo mà gã không hình dung nổi, khi đôi mắt ấy nhìn ai sẽ làm người ta cảm thấy sợ hãi kinh hoàng, tiểu lưu manh ngây sửng người lại, không tự chủ được mà buông tay, lui về phía sau nửa bước.

Bất quá bọn chúng phản ứng lại rất nhanh, đối phương chỉ có một người, lại còn là một kẻ nhát gan _____ nếu không nhát gan, có thể nôn tiền ra thống khoái như vậy hay sao?

Đệch, tưởng đang bố thí cho người nghèo chắc?

Một tên cách Thẩm Ngụy gần nhất nâng tay đánh về phía đầu hắn ____ theo kinh nghiệm của gã, gặp cái loại người đeo kính này thì chiêu đầu tiên cứ ra tay bắt ngờ, đánh bay kính của hắn, sau khi người hỗn loạn rồi thì đập thêm một phát vào hạ bàn, đối phương phỏng chừng là không đứng lên nổi nữa.

Nhưng tay gã vừa mới giơ lên còn chưa kịp nện xuống, hậu tâm đã bị ai đó đá cho một cước, tiểu lưu manh chỉ cảm thấy trước ngực khó chịu, suýt nữa thì ói máu, cả người lao về phía trước, Thẩm Ngụy né sang một bên, thế là gã lao vào tường.

Thẩm Ngụy ngạc nhiên ngẩng đầu đã thấy Triệu Vân Lan đứng đó, y thổi hơi vào hai tay, xoa xoa mấy cái, sau đó dùng một loại khẩu khí lưu manh hơn cả lưu manh mà nói: “Trời lạnh thế này nha, ai tới thư gân giãn cốt cái nào?”

Một cước của y long trời lở đất, lực chấn nhiếp phát huy đủ mười phần, mấy tên kia ngây người không tìm được phản ứng, sau một lúc lâu mới có một kẻ đột ngột mở miệng hỏi: “Mày...mày là thằng nào? Tao cảnh cáo mày bớt lo bao đồng đi.”

Triệu Vân Lan bẻ bẻ cổ, gân cốt “rắc” một tiếng giòn vang, dường như y thấy lạnh mà chà chà chân, trên mặt cười lạnh ra lúm đồng tiền: “Mày có biết cái lũ oắt con dám cảnh cáo ông đây, bây giờ đang ở phương trời nào không?”

Năm phút đồng hồ sau, Triệu Vân Lan gọi điện cho đồn công an phụ cận, bảo bọn họ khẩn cấp tới bắt người, nói chuyện điện thoại xong, y dùng mũi chân gầy gầy mấy tên côn đồ bị đập cho dập mặt dưới đất: “Cái lúc ông đây ra đời lẩn lộn, lũ nhóc hói đầu chúng bay còn không biết đang bú mẹ ở phương nào đâu, lần sau trước khi ra tay

phải nhìn rõ xem đây là địa bàn của ai có nghe thấy hay không hả?”

Côn đồ bị y đập kêu gào thảm thiết: “Đại..... Đại ca, em..... chúng em..... Ngáoooo!”

“Mày con mẹ nó gọi ai đấy? Ai là đại ca nhà mày?” Triệu Vân Lan lại đập thêm một cước, “Muốn a dua nịnh hót hả? Ông đây đường đường một cảnh sát nhân dân, ai xưng huynh gọi đệ với mày, mày là ở đâu thò ra? Tự tháo thắt lưng xuống, nhanh!”

Thẩm Ngụy nhìn y rất chuyên nghiệp trói hết mấy tên côn đồ vào cột đèn, cư nhiên còn vô tâm vô phế nở nụ cười.

Lúc này, Triệu Vân Lan mới giật mình phát hiện hình như mình vừa đi qua một kiểu đoạn “anh hùng cứu mỹ nhân” rất kinh điển, sự trùng hợp này thực sự quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức y tưởng như bản thân tự tay sắp xếp vậy.

Triệu Vân Lan không khỏi phấn chấn tinh thần, nhất thời cảm giác thế giới tốt đẹp không khí tươi mát, cái dạ dày cũng không quá đau nữa .

Y trả lại đồng hồ và ví tiền cho Thẩm Ngụy: “Không nghĩ tới lại có thể gặp anh ở đây, anh không sao chứ hả?”

Thẩm Ngụy nhanh chóng phủi sạch bụi đất trên người, sau đó nhận lại đồ của mình: “Cảm ơn.”

Triệu Vân Lan kì lòng không được để mắt tới mặt dây chuyền của Thẩm Ngụy, bấy giờ y mới thấy rõ thì ra nó là một tiểu cầu trong suốt rỗng ruột, chỉ là bên trong phát ra thứ gì đó, chắc hẳn là chất liệu huỳnh quang.

Nhưng y chưa từng thấy qua loại “huỳnh quang” này, Triệu Vân Lan

có ảo giác phảng phất bên trong tiểu cầu kia có một ngọn lửa, màu sắc nóng bỏng lại như có sự sống, tuyệt đối không phải vật mà thế gian có thể làm giả được, quả thực.....giống như đang sống vậy.

Y nhìn vật nhỏ tỏa ra quang mang chói mắt kia, trong lòng tự dung sinh ra một loại cảm giác thân thiết quen thuộc không nói lên lời.

Song, Triệu Vân Lan lập tức ý thức được mình nhìn chằm chằm vào người ta như vậy thật có chút bất lịch sự, vì thế y dờ mắt, chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói: “Anh không sợ nó có phóng xạ sao? Tôi nghe nói mấy thứ đặc biệt phát sáng như thế này đều không có lợi cho thân thể đâu.”

Thẩm Nguy đem dây chuyền che đi, lại khép vạt áo lại sau đó nở nụ cười, một lời cũng không nói.

Triệu Vân Lan không phải người tò mò, thấy hắn không muốn đề cập tới thì cũng không nói nữa, y đưa tay cài lại một cúc áo bị tuột, che lại một góc áo ngủ lộ ra ngoài: “Loại du côn này ấy mà, căn bản chính là miệng cọp gan thỏ, sợ bọn chúng làm gì? Anh ăn cơm chưa? Đi, tôi mời anh một bữa khuya, coi như phí an ủi ha.”

Thẩm Nguy nở nụ cười: “Thế nào lại không biết xấu hổ như thế được, nhìn sao cũng phải là tôi mời cậu mới đúng.”

Hắn nói xong, còn không quên quay đầu nhìn lại lũ côn đồ bị Triệu Vân Lan xuyên thành chuỗi trói gô vào cột đèn, chần chừ nói: “Kỳ thật bọn họ cũng không dễ dàng.....”

Triệu Vân Lan xoay người, đưa lưng về phía Thẩm Nguy liếc mắt một cái, đoạn, y nhớ tới cái gì đó, lại kỳ quái hỏi: “Đúng rồi, thầy Thẩm cũng ở gần đây sao? Sao tôi lại chưa bao giờ gặp anh nhỉ?”

Ánh mắt Thẩm Ngụy tối lại: “Nơi thành phố này, hai người có khi ở thật gần lại không hề gặp qua đối phương, nhưng cũng không chừng từ một hôm nào đó lại mỗi ngày chạm mặt, đều là duyên phận.”

Triệu Vân Lan phụ họa cười hai tiếng nhưng không để trong lòng _____ một trạch nam như y, đừng nói chỉ là ở gần nhà, y ngay cả hàng xóm ở cùng tầng cũng không biết hết nữa là, thật sự là không có nửa cái lông quan hệ với thứ hư vô mờ mịt như “duyên phận” nha.

Thẩm Ngụy không nói gì đi sau Triệu Vân Lan nửa bước, ở nơi y nhìn không thấy, ánh mắt hẩn kì lạ vô cùng, giấu kín sau cặp kính dày, âm đạm mà mờ mịt, hẩn nhìn chăm chăm bóng dáng người đàn ông phía trước, như thể tham lam mà lại càng ẩn nhẫn.

Chương 23: Sơn hà trùy (3)

Rõ ràng qua chừng mấy lần tiếp xúc, Triệu Vân Lan đều cảm giác được “hào cảm” bị đè nén của Thẩm Ngụy đối với mình, cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà một khi bản thân biểu hiện ra một chút ám chỉ, Thẩm Ngụy lại giống như Đường Tăng bị yêu nữ coi trọng, mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng bắt đầu tứ đại giai không.

Triệu Vân Lan chưa từng thấy qua ai _____ tao nhã như Thẩm Ngụy vậy. Hắn không tranh đoạt với người, bất luận gặp gỡ người nào, bất luận kẻ khác đối đãi hắn ra sao, hắn vẫn sẽ không nói ra một câu ác ngôn, thực sự giống như quân tử thời cổ bước ra từ sách thánh hiền, cả người chảy xuôi một loại khí chất cổ xưa không vương không bận (1).

Triệu Vân Lan ít nhiều có chút dò không nổi ý tứ của hắn rốt cuộc ra sao.

Vốn dĩ, bên ngoài tiểu khu có một nhà hàng rất xa hoa, cung cấp đồ ăn Tây, Triệu Vân Lan nguyên bản muốn mời người ta đến đó, hai người bàn luận tình cảm, thích hợp nhất chính là ăn đồ Tây, bởi vì đồ Tây thì rất nhiều mấy thứ rườm rà, có khi ăn mãi không xong. Nhưng thứ nhất là Thẩm Ngụy nhất định sẽ không đi, thứ hai vừa nghĩ tới cái thứ cơm ngoại lạnh lạnh ngậy ngậy kia, Triệu Vân Lan đã vô cùng buồn nôn rồi.

Thật vất vả mới tóm được một lần thế này, không thể để hắn chạy. Triệu Vân Lan mang theo ý nghĩ như vậy, giả bộ ra một tư thái thả lỏng nhìn như không chút để ý, đưa Thẩm Ngụy đến quán ăn nhỏ mà y vừa gọi mấy thứ lúc nãy, lại kêu thêm một tô hờn đồn và mấy món

điểm tâm chiêu bài, đồ ăn nóng sốt bày la liệt một bàn.

Giờ này trong quán đã gần như không có người khác, vắng hoe, chỉ có hai người bọn họ, Thẩm Ngụy còn chưa kịp ngồi xuống đã bắt đầu câu nệ.

Triệu Vân Lan cùng hắn nói chuyện phiếm vài câu, sau đó lại nhắc tới Lý Thiến: “Cô bé đã thừa nhận phạm tội giết bà mình, hiện tại đang trong thời gian tiến hành quá trình truy tố, ba cô ấy không nhận cô ấy, bà mẹ nghe nói ở bên ngoài tòa án khóc ngất mấy lần, cũng không biết phải làm thế nào, mức án cụ thể thế nào, tôi cũng không nói rõ được, phải xem luật sư của cô ấy có thể tranh thủ được đến trình độ nào thôi, tuy thế thái độ nhận tội của cô ấy rất tốt, hơn nữa lại là tự thú, hội thẩm đại khái cũng sẽ suy xét giảm hình phạt.”

Thẩm Ngụy trầm mặc một lúc lâu, thở dài: “Là tôi dạy dỗ không tốt.”

Triệu Vân Lan đã đói đến mức da bụng dính vào da lưng, đang ăn như hổ vồ mồi, trong mồm đang nhồi một miếng cơm chiên to tướng, phải phồng miệng lên dùng một ánh mắt không thể tưởng tượng được mà nhìn hắn, miệng y không thể nói chuyện, lại dùng ánh mắt truyền đạt một cách hoàn hảo ý tứ của mình ____ chuyện này thì quan hệ gì đến anh?

Thẩm Ngụy cúi đầu, ăn không thấy vị mà uống một ngụm canh: “Trước đây học sinh xảy ra chuyện, làm thầy cũng chịu tội liên đới, truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc(2), lại dạy ra một.....”

Câu nói kế tiếp đại khái là không dễ nghe, Thẩm Ngụy dừng một chút, nhăn mày, nhưng không nói nữa.

Mấy lời này nói ra, không thấy giống đánh rắm hay sao, đây là dư độc phong kiến từ đời nào đời nào rồi chứ? Triệu Vân Lan trong

bụng rủa thằm.

Đương nhiên, khi y đối mặt với Thẩm Ngụy luôn muốn tạo cho mình hình ảnh văn minh một chút, vì thế đem những lời này nhai cùng với cơm chiên, nhai đi nhai lại, nuốt xuống.

Thẩm Ngụy tuy rằng trăm phương nghìn kế trốn tránh y, nhưng khi ngồi cùng nhau như vậy lại không hề thiếu kiên nhẫn, ngược lại thoát nhìn tâm tình sẽ tốt hơn chút chút, hơn nữa hẳn cẩn thận đến lạ lùng, lúc nào cũng chiếu cố người khác. Trong lúc Triệu Vân Lan không chú ý, đôi đũa của hắn đảo qua bàn điểm tâm lần thứ ba, đồ ăn đã chất đầy trước mặt y, chẳng những thế, Thẩm Ngụy còn thuận tay cầm bình trà rót nước nóng cho hai người.

Triệu Vân Lan vội vàng nói: “Tôi tự làm, tự làm được.”

“Nóng, đừng động vào.” Thẩm Ngụy nhẹ nhàng tránh tay y ra, rót nước trà còn đang bốc hơi vào chén y, “Cậu ăn nhanh như vậy, không tốt cho dạ dày đâu.”

Triệu Vân Lan bận rộn xoa xoa miệng, làm ra một bộ dạng nhã nhặn thanh tú: “À, tối nay tôi còn chưa ăn cơm, bây giờ bị đói ấy mà, bình thường tôi cũng ăn chậm nhai kĩ đó chứ.”

Thẩm Ngụy nở nụ cười, Triệu Vân Lan đang muốn thừa dịp không khí tốt thúc đẩy một chút, không ngờ lúc này cái bàn trong tiệm cơm bỗng nhiên lắc lư, một chiếc bát không để cạnh bàn rơi xuống, Triệu Vân Lan phản ứng nhanh nhẹn duỗi tay bắt lấy, bóng đèn trên đỉnh đầu nhẹ nhàng đung đưa.

Thẩm Ngụy: “Động đất?”

Chấn động rất nhanh bình ổn lại, Triệu Vân Lan vừa muốn nói

chuyện, bất chợt trong ngực y trào lên một cảm giác không nói nên lời, cảm giác đó giống như nửa đêm nằm mơ hững hờ rơi xuống từ một nơi rất cao mà giật mình tỉnh giấc, khiến ***g ngực y thoát cái trống rỗng.

Có cái gì đó..... Có cái gì đó vừa thoát ra.

Không biết vì sao, một thanh âm trong thâm tâm Triệu Vân Lan nói như vậy với y.

Có thể là cơm chiên đã nguội, cũng có thể là do cháo quá nóng, dẫn đến sau khi Triệu Vân Lan mang nóng lạnh mặn ngọt ăn kèm với nhau thì đã tăng thêm gánh nặng cho cái dạ dày yếu ớt của y, trong một tích tắc khi cảm giác quái lạ vừa rồi qua đi, dạ dày lúc mới rồi không có chộn rộn giờ lại đau một cách dữ dội, giống như bị kim châm, làm y phải giật mình.

“Làm sao vậy?” Thẩm Ngụy hỏi.

“A.....” Triệu Vân Lan hạ thấp vai, chống hai cánh tay lên bàn.

Thẩm Ngụy đỡ lấy vai y: “Đau ở đâu? Dạ dày không thoải mái sao?”

Nhưng mà cho dù thân thể không ổn, Triệu Vân Lan vẫn rất chuyên nghiệp không hề quên việc trêu chọc người khác, y nắm lấy cổ tay Thẩm Ngụy, ngón tay cố ý làm như vô tình quét qua mu bàn tay đối phương, không nhẹ cũng không nặng, giữa khiêu khích và vô ý mang theo chút giọng mũi nói: “Có đôi khi, anh thật đúng là miệng quạ đen.”

Đối mặt tình cảnh này, Thẩm Ngụy quả thực không biết phải nói với y cái gì mới được, đành phải nhanh chóng rút tay về: “..... Tôi lấy cho cậu bát canh nóng.”

Triệu Vân Lan không nắm bắt được tâm tình Thẩm Ngụy rốt cuộc là thẹn thùng hay là cự tuyệt, vì thế y giống chính nhân quân tử mỉm cười ngời ngay ngắn lại, đáng tiếc, nụ cười làm bộ này không duy trì được bao lâu, chỉ một lát sau báo ứng đã đến, dạ dày quặn đau ngày càng lợi hại, Triệu Vân Lan lúc này mới nhận không được mà cong gập người, trên trán túa mồ hôi lạnh.

Đương nhiên, chuyện này cũng không làm chậm trễ việc y vẩy tay với người bán hàng, nhân cơ hội thanh toán tiền luôn.

Thẩm Ngụy mang một chén canh hồn đờn nóng qua, Triệu Vân Lan chỉ vịn tay hẩn uống non nửa bát, liền khoát tay, thật sự uống không nổi nữa, lúc này, bờ môi của y đã trắng bệch.

Thẩm Ngụy nhìn sắc mặt y: “Tôi đưa cậu đi bệnh viện nhé?”

Triệu Vân Lan khoe ra với hẩn một nụ cười thân tàn chí kiên: “Có cái gì đâu mà phải đi bệnh viện chứ? Không cần, trong nhà tôi có thuốc.”

Y vịn bàn muốn đứng lên, kết quả đứng được một nửa lại ngồi trở về.

Thẩm Ngụy nghiêm túc hẩn lên: “Không được, nhất định phải đi bệnh viện.”

Triệu Vân Lan một tay đè lại bụng bên trái, một tay giữ chặt hẩn: “Đi bệnh viện bọn họ sẽ bắt tôi uống cái thứ bari sunfat toàn mùi sơn, lại còn lấy cái ống làm nội soi dạ dày, cái nào cũng là sống không bằng chết, tôi van anh đó, đừng để bọn họ hành hạ tôi như vậy mà.”

Thẩm Ngụy nhăn mày thật sâu thật sâu.

“Lại nói ngày mai tôi còn muốn mời anh đi xem phim nữa, vé cũng

đã.....”

“Trả lại.” Thẩm Nguy không cho đường lui ngắt lời Triệu Vân Lan, sau đó nắm cánh tay y, cẩn thận đỡ người đứng lên, “Tôi sẽ không đi — ai, cô à, phiền cô.....”

Hai chữ “tính tiền” còn chưa ra khỏi miệng, phục vụ viên đã cầm biên lai và tiền lẻ trả lại tới rồi.

Cái thứ trò mèo tán gái này..... Thẩm Nguy trừng mắt nhìn Triệu Vân Lan, tâm nói, sao cậu không đau chết luôn đi.

Triệu Vân Lan cúi đầu, nhìn mũi giày mình cười tà.

Cuối cùng, vì Triệu Vân Lan kiên quyết phản đối cộng với cực độ bất hợp tác, Thẩm Nguy vẫn là đành phải tống y về nhà.

Hắn lần đầu tiên đến nhà Triệu Vân Lan, chưa kịp bật đèn, ở ngay trước cửa đập phải một cái ô còn mở nguyên _____ mùa đông Long Thành mưa ít vô cùng, khoảng cách giữa hai trận mưa ước chừng phải đến hơn nửa tháng, chủ nhân nhất định là lười đến mọc nấm rồi mới không thèm gấp ô lại thế này.

Lại nhìn tiếp, trên tủ giày quăng một bọc quần áo được tiệt giặt là gửi về, nhìn nhãn trên đó ghi là hai ngày trước, đại khái là không vội mặc nên vẫn chưa thềm mở ra.

Thẩm Nguy đảo mắt nhìn quanh phòng một lần, chỉ thấy trên salon ném vung vải sơ mi quần dài áo len, trên giường phủ kín đủ các thể loại sách vở tài liệu tạp chí, cũ mới đủ cả, phía dưới là một cái notebook còn đang để chế độ chờ, chỗ đặt móng cũng không có chú đừng nói đến chỗ nằm nữa.

Thẩm Ngụy trầm mặc nhìn Triệu Vân Lan, đặt y trên một cái góc nhỏ duy nhất không bị cái gì chiếm cứ trên sa lon, sau đó giúp y thu dọn giường chiếu.

Triệu Vân Lan cuộn mình trên ghế, đau nhức mà vui vẻ đánh giá đôi chân thon dài của Thẩm Ngụy, yên lặng nuốt nước miếng.

Thẩm Ngụy quay đầu: “Mấy thứ này bình thường cậu để chỗ nào?”

Triệu Vân Lan: “Ban ngày để trên giường, buổi tối phi xuống đất.”

Thẩm Ngụy: “.....”

Hắn thở dài, chỉ cần gặp Triệu Vân Lan, tần suất thở dài của hắn liền cao đến bất thường.

Thẩm Ngụy nhanh chóng thu hết sách báo trên giường lại, sau đó dọn sạch cái bàn sách cũng lộn xộn không kém, lại đem máy tính để lên tủ đầu giường: “Lại đây, nằm xuống trước, tôi đi lấy thuốc cho cậu...thuốc để ở đâu?”

Triệu Vân Lan chỉ chỉ ngón kéo dưới bàn.

Thẩm Ngụy thuận miệng nói: “Lên giường cởi áo khoác ra.”

Triệu Vân Lan do dự một chút: “Cởi ra sợ anh nói tôi đùa giỡn lưu manh.”

Thẩm Ngụy đưa tay áp lên trán y, tay ướt đẫm mồ hôi lạnh, giữa mùa đông khắc nghiệt này, có thể tưởng tượng y khó chịu đến mức nào, trong lòng Thẩm Ngụy siết chặt, quả thực hận không thể đau thay y, thế mà cái tên chết tiệt đang được thương tiếc kia còn dám lải nhải cợt nhả.

..... Thật sự làm cho người ta thấy lãng phí tình cảm mà, Thẩm Ngụy nghiêm mặt: “Đến nước này còn nói hưu nói vượn nữa, mau cởi ra nằm xuống.”

Triệu Vân Lan lập tức tự nhiên như không cởi phăng áo khoác và quần dài, tùy tiện mặc một cái áo ngủ lộ nửa ngực đứng trước mặt Thẩm Ngụy.

Thẩm Ngụy đỏ bừng mặt.

Triệu Vân Lan vô liêm sỉ khoe khoang dáng người mà y tự cho là rất không chê vào đâu được: “Là anh bảo tôi cởi đấy nhá.”

Thẩm Ngụy vội dời mắt, mang gối đầu dựng lên đầu giường, mở cái chăn bị cuốn thành một núi ra: “Uống nước đi, tôi rót cho cậu..... Triệu Vân Lan, sao cậu để chân trần!”

Triệu Vân Lan ngồi ở bên giường vừa cởi giày, liền lộ ra hai chân không đi tất lạnh đến thâm tím.

Triệu Vân Lan ra vẻ không quan trọng nói: “Tôi chỉ xuống lầu ăn một bữa cơm thôi, mấy phút như vậy, đi vào rồi còn phải giặt.....”

Y không thể nói tiếp, bởi vì Thẩm Ngụy đưa tay bắt lấy chân y, tay người nọ rất lạnh, lại ấm hơn bàn chân lạnh cứng của y như vậy, Triệu Vân Lan lắp bắp kinh hãi theo bản năng co lại, lại bị Thẩm Ngụy chặt chẽ cầm lấy, dùng ngón tay ấn xuống huyết vị dưới gan bàn chân.

Triệu Vân Lan: “Đừng đừng đừng..... Tôi tôi tôi hôm nay còn chưa có rửa chân đâu đấy...Á!”

“Bây giờ biết đau rồi?” Thẩm Ngụy cau mày, “Khí huyết không thông, tì vị quá yếu mới có thể đau, cậu.....”

Hắn đột nhiên ý thức được giọng điệu của mình quá mức thân mật, lập tức cúi đầu ngậm miệng.

Hai chân Triệu Vân Lan bị Thẩm Ngụy ấn đến không còn tri giác, vì duy trì hình tượng, y cũng không dám mở miệng quở khóc sói gào chửi mẹ nó, đành phải gắt gao nhẫn nhẫn nhẫn, dùng biểu tình vắn vẹo làm bộ nhã nhặn, đến tận khi cảm thấy dưới chân thần kì dâng lên cảm giác ấm áp, mới bị Thẩm Ngụy nhét vào trong chăn.

Thẩm Ngụy lấy thuốc, rót nước ấm, nhìn y thành thật uống hết.

Hai người nhất thời không nói chuyện, không khí chợt trở thành ngưng ngạt.

Áo ngủ của Triệu Vân Lan rất phù hợp với phong cách cá nhân của y, rất gợi cảm, cả cái áo chỉ có mấy cái cúc, cổ áo một đường xẻ đến tận dưới xương ngực, y đè lại bụng trái, cổ áo hơi lệch đi, mơ hồ có thể thấy được cơ bụng xinh đẹp.

Thẩm Ngụy đành phải lại một lần nữa bắt buộc chính mình dời ánh mắt, đánh giá phòng ở của y, vừa nhìn thì thấy trong thùng rác có mẫu bánh mì và túi đựng, vì thế hỏi: “Hôm nay cậu ăn cái gì thế?”

Triệu Vân Lan tựa vào đầu giường, chỉ chỉ thùng rác.

“Cả ngày?” Sắc mặt Thẩm Ngụy càng ngày càng khó coi, “Đêm qua thì sao?”

“Đêm qua đi uống rượu với mấy người bạn, uống hơi nhiều, không nhớ rõ.”

Thẩm Ngụy suýt nữa không ngăn nổi cơn giận, hấn ước chừng im lặng khoảng nửa phút, mới tận lực đè thấp giọng áp chế phần nộ: “Mỗi ngày cậu đều sống như vậy?”

Triệu Vân Lan: “A, làm sao?”

Thẩm Ngụy âm trầm liếc mắt nhìn y, không nói một lời đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh, trợn mắt nhìn chằm chằm vào cái tủ trống rỗng một hồi, sau đó lôi từ trong đó ra một hộp sữa quá hạn..... cùng với nửa túi thức ăn cho mèo.

Hắn rốt cục cảm giác bản thân sắp bị Triệu Vân Lan làm cho tức chết rồi, mu bàn tay chống trên cửa tủ lạnh nổi lên mấy cái gân xanh vui vẻ nho nhỏ, cửa tủ nặng nề bị hắn đóng đánh “sập” một tiếng.

— — — — —

Chú thích

(1) nguyên văn: ngã hành ngã tố – chuyện ta ta làm, làm theo ý mình.

(2) truyền đạo: truyền thụ, giáo dục đạo đức, lấy đạo đức làm cơ sở của giáo dục.

Thụ nghiệp: giáo dục tri thức và kĩ năng ứng dụng trong cuộc sống.

Giải hoặc: giúp đỡ học sinh tháo gỡ thắc mắc, nghi hoặc, vướng mắc.

Đây là ba nguyên tắc cơ bản để giáo dục học sinh sinh viên tốt. Theo Baidu.

Chương 24: Sơn hà trùy (4)

Cuối cùng, sau khi Thẩm Ngụy lục soát từ trên xuống dưới từ góc tủ lạnh đến xó tủ bát, mới lục ra được một gói canh trứng ăn liền (1) chưa quá hạn, đây là thứ duy nhất có thể cho được vào miệng trong cái ổ chó của Triệu Vân Lan, trừ nước với thuốc ra.

Triệu Vân Lan không biết từ lúc nào đã tìm được điều thuốc đưa lên miệng, khép hờ mắt tựa vào đầu giường nhìn hẩn bần rợn, khóe môi nhếch lên một nụ cười thiếu đánh, trong lòng cũng không biết đang bồ não cái gì.

Thẩm Ngụy bước lại, trầm mặt lôi điều thuốc trong miệng y ra, trực tiếp dụi tắt trong gạt tàn, sau đó đem canh trứng đã ngâm xong nặng nề đặt lên tủ đầu giường: “Uống.”

Triệu Vân Lan giật giật mí mắt, yên lặng bung bát lên, vừa húp vừa cân nhắc ____ thầy Thẩm kể cả lúc bị người ta chặn đường cướp bóc mà còn có thể ôn hòa, cư nhiên lại nổi giận với y.

Y dùng một ít thời gian tự hỏi rõ ràng nguyên nhân sâu xa của việc này, sau đó đưa ra kết luận cuối cùng, chắc là bởi vì y tương đối đẹp trai, Thẩm Ngụy hẳn là coi trọng y rồi.

Thẩm Ngụy không thể tưởng tượng được người kia ở trước mặt mình là đang bần rợn cái gì, ngay cả chút công phu uống canh cũng không chịu bỏ ra cho đàng hoàng mà lại ngồi đó âm thầm tự luyện.

Hẩn càng nhìn phòng ở của Triệu Vân Lan càng không vừa mắt, quả thực không biết người ở đây phải sống thế nào nữa, cho dù tội phạm

phạm vào trọng tội, trước khi hành hình còn được ăn một bữa cơm chặt đầu, làm gì có ai lại tự đem đày đọa mình đói rét đến cái mức này chứ?

Hắn cúi đầu thoáng nhìn Triệu Vân Lan, hoài nghi người này cho dù chết đi cũng không có ai nhật xác cho y.

Triệu Vân Lan chỉ thấy đối phương im lặng một lát, bỗng nhiên nói một câu rất không đâu vào đâu: “Cảnh sát Triệu đã không còn nhỏ nữa, lại xem như có sự nghiệp đang hoàng, cũng đến lúc tìm một cô gái mà kết hôn đi, có người chăm sóc dù sao vẫn hơn.”

Triệu Vân Lan đương trường bị một ngụm canh trứng ngon ngọt làm sặc, suýt nữa thì ho đến mức phế quản biến thành cái bánh chèo.

Bàn tay Thẩm Ngụy lập tức cử động theo bản năng muốn đưa ra, ngay sau đó hắn buông tay, giấu bên cạnh người, siết sao nắm chặt.

Triệu Vân Lan không nghĩ tới đối thủ lại ra bài không theo quy tắc như vậy, khiến y không biết bước tiếp theo phải xuất chiêu thế nào, một lát sau, y tìm ra đối sách rồi, đặt bát lên tủ đầu giường, quyết tâm lấy lùi làm tiến sử dụng khổ nhục kế một phen.

“Anh sẽ không nói với tôi là, anh không biết tôi đang theo đuổi anh chứ?” Triệu Vân Lan cố ý tạm dừng một hồi, thả chậm tốc độ nói, nhẹ nhàng từng tiếng, y chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thẩm Ngụy, ánh mắt lướt qua khuôn mặt đối phương, cuối cùng rơi xuống thân thể căng thẳng của ai đó.

Từ góc độ nhìn của Thẩm Ngụy, y giống như đang thất vọng hạ mắt, người vốn nhìn có ba phần tiều tụy kia lập tức có thêm đến mười phần u buồn.

Thẩm Ngụy cảm giác phần huyết nhục yếu mềm nhất trong tâm khám giống như bị ai đó nặng nề đâm qua.

Triệu Vân Lan thoáng liếc thấy phản ứng của hắn thì chợt cảm thấy đắc ý, song khuôn mặt vẫn làm ra dáng vẻ thực thương tâm, muốn cười không cười hạ khóe miệng, hữu khí vô lực khoát tay với Thẩm Ngụy: “Quên đi, hôm nay cảm ơn anh, tôi không sao, anh đi đi.”

Triệu Vân Lan chuẩn bị tốt lắm rồi, chỉ đợi Thẩm Ngụy đi tới là trước hết ôm lấy hắn cho chặt đã, cũng vì thế mà nghĩ luôn mấy lời thoại hay nhất luôn, không nghĩ tới Thẩm Ngụy im tiếng một hồi, không biết qua bao lâu, lâu đến mức y sắp không nhìn được mà nhìn trộm xem hắn phản ứng thế nào, đối phương mới thanh cổ họng nói: “Tôi..... Vậy cậu nghỉ ngơi cho tốt.”

Nói xong, không ngờ hắn thực sự bỏ đi không thèm quay đầu lại.

Triệu Vân Lan: “.....”

Tình huống quái quỷ gì thế này! Hôm nay phương thức mở miệng không đúng hay sao hả?

Triệu Vân Lan sững sốt hơn nửa ngày, nặng nề dựa cả người vào cái gối đầu giường, quả thực không biết nên dùng ngôn ngữ gì mà miêu tả tâm tình lúc này nữa, cuối cùng y mơ mơ hồ hồ lòi từ dưới tủ ra một cuốn lịch vạn niên lật nửa ngày, lật đến hôm nay, thấy ba chữ “Kị cưới gả”, rất cục khăng khăng một mực đem chuyện vừa rồi quy tội cho bốn chữ “vận số nhỏ nòi”.

Một cục tức kia giống như một cái bánh bao, nghẹn ứ lại trong ngực, nghẹn đến mức mắt y trợn trắng cả lên.

Triệu Vân Lan cuối cùng không chơi game cũng không lên mạng trút

bầu tâm sự, y thẳng thắn tắt luôn đèn đi, xoay người ngủ.

Đêm dần khuya, trên đường bắt đầu trở nên yên tĩnh, khu dân cư cách đó không xa đã tắt gần hết đèn, tiếng xe cộ dưới lầu dần dần biến mất, chỉ có một vài tia sáng không biết từ đâu chiếu tới, bị rèm cửa kín kẽ chặn lại bên ngoài.

Trong nháy mắt kim giờ và kim phút trùng nhau, chiếc đồng hồ đeo tay Triệu Vân Lan quên tháo bỗng nhiên nhẹ nhàng đánh một tiếng, Triệu Vân Lan ngủ say như chết lập tức mở mắt.

Ngay sau đó, một hồi tiếng mõ cầm canh dày đặc đột ngột vang lên trong bóng đêm, tựa như từ hư không mà đến, lại ra đi trong trống rỗng.

Tiếng mõ cầm canh càng ngày càng gần, một giọng nam cứng ngắt bình thường kéo dài âm cuối, từng câu từng từ đều rành mạch tiến vào tai Triệu Vân Lan.

Người nọ nói với thanh âm giống như đọc lời phúng điếu: “Âm sai mở đường, sinh hồn tránh lui –”

Theo sau là ba tiếng mõ “cốc cốc cốc”.

Bức màn mà Triệu Vân Lan chưa từng kéo ra tự động tách ra lui về hai bên, lộ ra song cửa sổ kết một tầng băng sương, khe cửa hiện lên một vầng bạch quang âm u, lẳng lẳng đứng ở ngoài cửa sổ.

Triệu Vân Lan ngồi dậy, khép lại vạt áo, cao giọng nói: “Mời vào.”

Chốt cửa kêu lên kéo kẹt, sau đó chậm rãi mở ra, một cơn gió hỗn loạn lạnh lẽo thấu xương đổ ập vào mặt, làn da trần lộ ra ngoài của Triệu Vân Lan lập tức nổi lên một tầng gai ốc.

Một bóng đen cầm đèn ***g giấy lơ lửng bên ngoài cửa sổ tầng mười sáu nhà y.

“Người” kia cũng là giấy, cao lớn như người thật, một khuôn mặt trắng bệch như vôi, ngẩng đầu lên là đôi mắt cứng đờ như vẽ, cái miệng to như chậu máu há đến quai hàm, thực sự có thể tới so sắc với lão Ngô của số 4 đường Quang Minh được.

Triệu Vân Lan lấy ra một cái chậu gốm nhỏ từ ngăn dưới cùng của tủ đầu giường, lại lôi từ bên cạnh ra hương nến vàng mã, cắm hương vào chỗ lõm nơi miệng chậu, mang cả hai thứ châm lên đốt, sau đó mới thận trọng gật đầu thăm hỏi người mới đến: “Bất thành kính ý — âm sai đại nhân đi một chuyến này, là có việc gì quan trọng sao?”

Cái miệng chậu máu của người giấy cứng ngắc, tỏ vẻ cảm kích khi nhận hối lộ.

Cao nhân trên đời phần lớn mắt cao hơn đầu, không bao giờ thêm để sai nhân của Địa phủ vào mắt, chẳng ai bằng được vị Trấn Hồn lệnh chủ này, cho dù quên hết đại sự đứng đắn y cũng sẽ không quên “một chút lòng thành”.

Người giấy chấp tay khom lưng với y, cung kính nói: “Lần trước Ngạ quỷ trốn đi, Diêm La tức giận, hạ lệnh tra rõ tam giới, mang cả kẻ sống người chết cùng với các linh hồn đang chịu tội nhất nhất xác minh tra xét, cũng ghi lại danh sách, hợp lại làm một với Sổ Sinh Tử, tạo thành một vật. Tiểu nhân chịu Thập Điện Diêm La sai phái, đặc biệt đưa đến cho lệnh chủ một quyển.”

Người giấy nói xong, hai tay dâng lên một cuốn sổ bìa đen, giao cho Triệu Vân Lan.

Thứ kia nhìn như một quyển sổ ghi chép làm ăn buôn bán bình thường, mặt bìa mang lại xúc cảm như da trâu mềm mại, cầm ở trong tay lại nhẹ một cách kì lạ, dường như chỉ bằng sức nặng của vài tờ giấy mà thôi.

Triệu Vân Lan suy nghĩ một chút, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, lập tức nhận ra khí vị từ trong trang sách: “Sổ Sinh Tử cùng Công Đức lục dùng giấy Phù Tang và mực Hải Long viết thành, lại dán thêm một đạo Truy Hồn phù, có phải hay không?”

Người giầy không nhanh không chậm đáp lời: “Lệnh chủ nhãn lực thật tốt, chắc cũng không cần tiểu nhân nói mới biết vật ấy dùng làm gì chứ.”

“Thỉnh thần linh phù hộ cho người có tính danh bát tự ghi trên đó.”, Triệu Vân Lan nói, “Hoặc là dùng sưu thần phù bao một sợi tóc, có thể truy tra truyện đời trước và sau này của một người.”

Y nói xong, tùy tay lật lật quyển sổ trong tay, bên trong bỗng nhiên rơi ra một tờ giấy mỏng: “Ừm? Lệnh truy nã?”

Đó là một tờ giấy Tuyên Thành trống rỗng, ngay khi chạm tới tay Triệu Vân Lan mặt trên bỗng nổi lên khối đen, sau đó từ tấm màn đen ấy lộ ra một khuôn mặt người, chỉ thấy kẻ đó ngoại hình giống người, đầu rất lớn, không có tóc, lưng còng cổ rụt, bứu thịt đầy đầu, chính là thứ bị Trảm Hồn Sứ một đao chém đôi lúc đó.

Triệu Vân Lan trên mặt không lộ biểu tình, chỉ bình thản hỏi: “Đây là cái gì?”

Âm sai nói: “Vật ấy như người mà không phải người, tên là U Súc, miệng có thể nói tiếng người, nhưng tính tình hung tàn bạo liệt, lấy việc ăn thịt người uống hồn người làm vui, sợ ánh sáng, kị lửa, lệnh

chủ nếu thấy thì phải cẩn thận một chút, giết đi cũng được.”

U Súc.....

Âm sai nói một chuỗi dài vô số, lại không nói một chữ xem thứ này là từ đâu đến, bản chất là cái gì, lại vì sao mà phải giết, không hiểu tại sao Triệu Vân Lan cảm giác cái cách nói “Như người mà không phải người” này đặc biệt vi diệu.

Ánh mắt y vừa chuyển, phi thường tự nhiên đặt lệnh truy nã U Súc vào trong cuốn sách da, lại đặt một ít vàng mã vào trong chậu con kia, mỉm cười nói: “Làm phiền rồi.”

Người giấy cúi đầu cáo biệt, ngọn lửa trong chậu nhỏ bốc lên thật cao, nháy mắt đốt vàng mã thành tro tàn, âm sai phất tay áo một cái, mang hết tro giấy đi, rất mỹ mãn nói: “Tiểu nhân cáo lui.”

Đèn ***g giấy trắng lúc sáng lúc tối lóe lên mấy cái, người giấy đã biến mất tại chỗ, trước khi đi còn vô cùng lịch sự giúp y khóa kĩ cửa sổ, kéo kín tấm rèm.

Trảm Hồn Sứ, Tứ thánh, U Súc..... Cùng với “Chủ nhân” sau màn, Triệu Vân Lan nằm ngửa trên giường, chân đã lạnh ngắt, y không ngủ ngay được, liền đem chuyện Thẩm Ngụy vớt sang một bên, tiền căn hậu quả bao nhiêu ý niệm vụt qua trong đầu, bóng đêm dày đặc bao trùm, mà càng suy nghĩ sâu xa, Triệu Vân Lan bất giác có dự cảm không lành.

Triệu Vân Lan nửa đêm không ngủ, sau nửa đêm khó chịu, lại đứng lên uống thêm thuốc, y thường xuyên sinh hoạt không theo quy luật, lại còn sống nguội đều ăn, thời gian dài dạ dày viêm mãn tính lại hơi loét ra, luôn luôn thi thoảng lại hành hạ y một phen.

Cho nên sáng sớm hôm sau lúc hơn bảy giờ chuông cửa vang lên, Triệu Vân Lan vừa mơ mơ màng màng ngủ chưa được bao lâu bị vấp trong trạng thái “cuồng khuyến”.

Cuồng khuyến, tên như ý nghĩa chính là lục thân bất nhận, gặp ai cắn người đó, Triệu Vân Lan gian nan xuống giường, khớp xương giòn vang một tiếng, không biết có phải vì nằm lâu quá hay không mà toàn thân đau nhức, trong quá trình lê thân ra ngoài, trong lòng Triệu Vân Lan đã đem người ngoài cửa như vậy như vậy lại như vậy thập đại khổ hình đều dùng qua một lần.

Nhưng mà khi y mở cửa ra, lại phát hiện Thẩm Ngụy đứng đó, trong tay ôm mấy cái túi to đùng.

Triệu Vân Lan sửng sốt hai giây mới phản ứng lại được, nhanh chóng đem về mặt muốn ăn thịt người thu lại, chuyển thành bộ dạng “vui đón xuân sang”, đáng tiếc đầu óc y lại đang không được nhanh nhạy, biểu tình linh hoạt chậm mất nửa nhịp, thế là kẹt lại vào giữa “ăn thịt người” và “xuân sang”, nếu nhất định phải dùng lời nói để hình dung.....

Chắc là vừa vặn phù hợp với cái khuôn mặt của “niên thú” (2) đi.

Chú thích

(1) Canh trứng ăn liền

(2) Niên thú là con này nè.

Chương 25: Sơn hà trùy

Thẩm Ngụy chìa ra một bàn tay áp lên trán Triệu Vân Lan: “Hơi sốt rồi, cậu còn đứng mãi ở đây làm gì? Mau vào đắp chăn lại.”

Triệu Vân Lan nghe hắn nói mới phát hiện bản thân đúng là có chút nặng đầu, choáng váng mơ hồ bị hắn đẩy vào phòng ngủ.

Thẩm Ngụy đem nước ấm, thuốc hạ sốt và thuốc dạ dày đặt ở đầu giường y, nhẹ giọng nói: “Uống thuốc xong ngủ tiếp một lát đi, không cần phải để ý tôi, tôi làm cho cậu chút đồ ăn.”

Triệu Vân Lan suy nghĩ lộn xộn: Nếu Cừu Vui Vẻ tự tắm rửa sạch sẽ chui vào ổ của Sói Xám, Sói Xám còn có thể ngứa đầu mà ngủ ngon hay sao?

Con sói kia lại không ám ách đến sưng mặt lên ấy chứ.

Nhưng không rõ là y sốt đến mơ hồ hay là thuốc hạ sốt có thành phần an thần, không đến một phút sau, Triệu Vân Lan thực sự ngủ mất.

Thẩm Ngụy mất hơn nửa ngày mới đem cất được hết mấy thứ hắn mang đến, ước chừng nhồi đầy hơn nửa cái tủ lạnh trống hươu trống hoác của Triệu Vân Lan, lại đảo qua đảo lại trong cái bếp nhỏ nhỏ, phát hiện nơi này của y từ nồi hầm nhỏ trong nước đến lò nướng to nhập khẩu cái gì cần có đều có cả, chỉ là cái gì cũng mới tinh, ngay cả nhãn cũng chưa bóc.

Thẩm Ngụy nghĩ nghĩ, lấy nồi hầm ra, rửa xong đặt sang một bên,

sau đó không chút ngưng tay xử lý tốt nguyên liệu nấu ăn, đun sôi một lúc, giảm nhỏ lửa, thêm gia vị vào từ từ ninh.

Làm xong việc này, Thẩm Ngụy rửa tay, đưa tới gần lò sưởi sấy ấm lên rồi, mới nhẹ chân nhẹ tay vào trong phòng, Triệu Vân Lan đã ngủ, Thẩm Ngụy nhẹ nhàng mang cánh tay lộ ra ngoài của y cho vào trong chăn.

Hắn đứng bên giường, cúi đầu, im lặng nhìn Triệu Vân Lan một hồi, thật lâu thật lâu sau mới thật cẩn thận vươn tay xoa xoa lên tóc y, tóc của Triệu Vân Lan rất mềm, thuận theo quán quýt trên ngón tay hắn, Thẩm Ngụy lại chạm lên mặt y rất nhẹ sau đó nhanh chóng rút về, hắn thở ra một hơi thật dài, nhắm mắt lại, yên lặng hôn ngón tay mình, biểu cảm trong khoảnh khắc ấy gần như thành kính.

Thẩm Ngụy không biết bản thân ngày hôm qua làm thế nào mà rời khỏi nhà Triệu Vân Lan, hắn một đường vô tri vô giác cũng không biết đi ra ngoài bao xa mới giật mình thấy tay chân đều chết lặng, cái loại cảm giác này tựa như một con thiêu thân bỗng nhiên hiểu được vận mệnh của mình, liều mạng khắc chế chính mình không lao đầu vào lửa, nhưng lý trí và bản năng dây dưa giãy dụa khiến hắn thống khổ muốn chết đi.

Mà thống khổ ấy, hắn chỉ có thể nhẫn một buổi tối mà thôi.

Y bị bệnh, không có người chăm sóc, mình chỉ là không yên lòng nên mới trở lại trông coi..... Coi như là làm hết đạo nghĩa bạn bè, Thẩm Ngụy thuyết phục chính mình như thế, nhưng rốt cuộc là tại sao như vậy, không một ai có thể rõ ràng hơn hắn.

Thẩm Ngụy tự giễu nở nụ cười, cúi người nhặt lên chiếc áo khoác Triệu Vân Lan lại ném loạn trên mặt đất, gấp hắn hơi vắt lên thành ghế, bấy giờ mới chú ý tới trên đất đặt một cái chậu gốm nhỏ, bên

trong là tro giấy và tàn hương đã nguội.

Thẩm Nguy đưa tàn hương lên tay chà xát, đợi khi lại rơi xuống lần nữa, tàn tro màu nâu bỗng biến trắng, tựa như có người vừa hút hết linh khí trên vụn gỗ.

“Âm sai?” Hấn đẩy kính mắt, ngẩng đầu nhìn tấm rèm cửa kéo kín, lại nhíu nhíu mày, cúi đầu, không biết nghĩ tới cái gì.

Triệu Vân Lan thấy mình hình như ngủ đến không biết trời trăng gì cả, mở mắt ra thì mặt trời đã chiếu đến rèm cửa từ bao giờ, trên người y ra một tầng mồ hôi, chặn lại quấn chặt vào người, vô cùng không thoải mái, đầu có chút choáng váng, Triệu Vân Lan nằm thêm một lát, khứu giác lúc này mới tỉnh táo nhận ra mùi thơm xa lạ của đồ ăn, y giật mình, ngồi vụt dậy.

Triệu Vân Lan thấy Thẩm Nguy ngồi trên một cái sô pha nhỏ cách đó không xa, im lặng lật giở một cuốn sách dân gian chí quái đã cũ, hấn chăm chú đọc sách, mi mục như vẽ đẹp mắt không nói lên lời, y nhìn hấn ngơ ngác một hồi lâu.

Nghe tiếng động, Thẩm Nguy ngẩng đầu cười với y: “Tỉnh rồi, tốt hơn chút nào chưa?”

Triệu Vân Lan tựa hồ vẫn còn một chút không tỉnh táo, gật gật đầu. Thẩm Nguy đưa tay kiểm tra trán y, vẫn là tuổi trẻ căn cơ tốt, ngủ một giấc đổ mồ hôi thì đã hạ sốt rồi, lại hỏi: “Dạ dày thế nào, còn đau không?”

Triệu Vân Lan lắc đầu, y bấy giờ mới phát hiện quần áo mình tùy tay vứt lung tung đều được Thẩm Nguy gấp gọn đặt lên đầu giường, đưa tay chạm đến, tựa như vừa mới được sấy qua, vẫn rất ấm áp.

“Tôi bật máy sưởi trong phòng tắm rồi, cậu cả người toàn mồ hôi khó chịu, đi tắm một cái đi, sau đó thay quần áo ra, tôi dùng bếp nhà cậu làm chút đồ ăn đơn giản rồi đấy.”

Triệu Vân Lan không nói một chữ, yên lặng ôm lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Cho dù y có thể qua ngày một cách cầu thả, lúc này lại giống như nằm mơ vậy, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác vi diệu nào đó. Triệu Vân Lan rời nhà rất sớm, đã quen ra ngoài xã giao hoặc kêu đồ ngoài mang tới, y cơ hồ quên mất lần cuối cùng tỉnh dậy trong hơi cơm rồi bị người giục đi rửa mặt là chuyện từ khi nào.

Khi y tắm rửa xong thay quần áo đi ra, liền ngạc nhiên phát hiện cái nhà như ổ chó của mình đã được người ta quét tước sạch sẽ, bức màn chỉ cần y ở nhà thì không kéo ra lại treo lên hai bên cửa sổ, khí lạnh từ cánh cửa mới mở tràn vào trong nhà, nhiệt độ hơi hơi giảm xuống, nhưng không khí lưu thông lại làm cho người ta có cảm giác rất thoải mái.

Triệu Vân Lan ngẩn người, kỳ tích thấy mình có một chút ngỡ ngàng. Y đi vào bếp đã thấy Thẩm Ngụy vớt đôi dưa tre từ khi mua về vẫn không dùng đến ra khỏi nước sôi, dùng nước lạnh tráng qua đặt ở một bên, lại mở nồi hầm, lấy muỗng nhỏ nếm thử mùi vị, mùi hương thơm nồng từ trong nồi bay ra, Triệu Vân Lan bỗng nhiên cảm thấy đói bụng.

Y cảm giác trong lòng giống như có một dây đàn mảnh, bị người ta không nhẹ không nặng kích thích một chút, không hề kịch liệt, nhưng dư âm lại có thể bồi hồi không dứt.

“Hôm nay tôi vốn là mua hai vé vào Nhà hát lớn, muốn mời anh đi ăn cơm sau đó xem kịch nói.” Triệu Vân Lan bỗng nhiên nói.

Thẩm Nguy ngẩng đầu liếc y một cái, tắt bếp, lại bung từ trong bếp ra mấy đĩa thức ăn gia đình đơn giản, xới cơm múc canh xong, sai sử Triệu Vân Lan: “Bê giúp tôi một cái.”

Triệu Vân Lan lười biếng đi qua, bung đồ ăn đặt lên bàn cơm nhỏ, cười cười: “Kết quả bây giờ ở nhà có anh cùng tôi cảm giác thật quá tốt, bỗng nhiên không muốn đi nữa.”

“Buổi tối nhiệt độ thấp, không ra ngoài là tốt nhất.” Thẩm Nguy nhìn quanh quất, nói vậy.

Triệu Vân Lan ngồi xuống mép bàn đối diện, ánh mắt sáng ngời nhìn hấn: “Ai, nói thật, Thẩm Nguy, nếu anh đồng ý với tôi, ngày mai tôi lập tức bán căn nhà này mua một ngôi nhà lớn ngay cạnh trường anh dạy.”

Thẩm Nguy không lên tiếng.

Triệu Vân Lan tiếp tục nói: “Trước đây tôi chưa từng nghĩ tới mua nhà sắm cửa làm gì, cho rằng tất cả chúng đều là gánh nặng, hiện tại mới hiểu thế nào là: Nếu có được ai kia làm vợ, tự khắc muốn đúc lều vàng giấu đi.”

Đây là đùa giỡn trắng trợn, Thẩm Nguy cứng ngắc tránh ánh mắt y: “Ăn cơm, nguội đến nơi rồi.”

Triệu Vân Lan bất chợt vươn tay sang phía bên kia bàn, đặt lên mu bàn tay Thẩm Nguy: “Tuy rằng xem chừng không lớn chuyện như thế, nhưng mà tôi đang nói nghiêm chỉnh đó.”

Tay Thẩm Nguy vẫn lạnh như thế, Triệu Vân Lan nhin không được dùng lòng bàn tay mình bao lấy nó, lại cảm giác người đối diện run

rầy kịch liệt.

Thẩm Ngụy vụt ngẩng đầu lên, ánh mắt không ôn hòa như lúc thường mà cơ hồ bị ép trở nên nóng nảy, từ góc nhìn của Triệu Vân Lan lại mang theo một tia công kích, Thẩm Ngụy dùng loại ánh mắt này nhìn y một hồi lâu, sau đó dùng lực gạt tay y ra, nặng giọng nói: “Cưới vợ sinh con mới là đường đúng, cậu còn trẻ như vậy, không nên không chút để ý đến thiên lí nhân luân như thế.”

Triệu Vân Lan bị chụp cái mũ này làm cho hồ đồ luôn, giận người: “Không phải chứ, cái gì đụng tới thiên lý nhân luân cơ?”

Thẩm Ngụy hỏi lại: “Cả ngày cậu chung đụng với đàn ông, tương lai làm thế nào mà ăn nói với cha mẹ? Nếu huyết mạch một nhà đến đời cậu liền đứt, lúc xế chiều ai phụng dưỡng cậu?”

Triệu Vân Lan không thể tưởng tượng được hỏi lại: “Ăn nói cái gì? Tôi phải ăn nói với ai chứ? Tôi không đeo trên lưng trách nhiệm làm ngựa đực phụ trách sinh sản cho toàn nhân loại đâu thầy Thẩm, anh..... anh là người ngoài hành tinh sao?”

Trên phương diện này, Thẩm Ngụy phát hiện bản thân lấy cái có lừa mình dối người kia hoàn toàn không thể câu thông với Triệu Vân Lan được, hấn đành phải ngậm miệng, yên lặng ăn, không lên tiếng nữa.

Triệu Vân Lan đánh giá Thẩm Ngụy, không thể tin được một mỹ nhân cảnh đẹp ý vui như vậy lại là một học giả lão thành thiết tha với lý thuyết sách vở, y buồn bực một hơi húp hết nửa bát canh, thử thăm dò nói: “Kỳ thật chuyện con cái ấy mà, cũng khó mà nói trước được lắm, thử tính anh có kết hôn, cũng không chắc có thể sinh con, có thể sinh, chắc gì đã nuôi được lớn, cứ cho là nuôi lớn được rồi đi, ai biết được tương lai nó ra cái dạng gì, trông cậy vào nó phụng dưỡng anh ấy à, còn không bằng đi đầu tư mấy cái bảo hiểm gạt người, lại nói,

nếu như thực lòng thích con trẻ cũng có thể tìm người sinh thay, thời buổi này chỉ cần có tiền, con cái còn không phải là rất dễ dàng hay sao.”

Thẩm Nguy tuyệt không để ý đến y.

Triệu Vân Lan lại nói: “Con người ấy mà, khi thống khổ thì phải nghĩ nhiều một chút, miễn cho giẫm lên vết xe đổ, khi sung sướng lại phải ít nghĩ đi một tí, đỡ phải suy tính nhọc lòng, nếu hôm nay Trái Đất tận thế, tất cả người sống đều biến thành quỷ, trước khi anh nhắm mắt lại bỗng dưng phát hiện một đời chưa bao giờ làm theo ý mình, thử nghĩ xem có bao nhiêu uất ức.”

Thẩm Nguy dừng một chút: “Nào có nhiều chuyện có thể làm theo ý mình như thế đây?”

“Đúng vậy,” Triệu Vân Lan nói, “Người khác có thể oan ức anh làm khổ anh, chẳng lẽ chính anh cũng phải làm khổ mình hay sao? Người sống như vậy còn gì là vui thú nữa?”

Thẩm Nguy: “Đừng nói bậy.”

Triệu Vân Lan nghe ra ngữ khí của hắn buông lỏng, duỗi duỗi chân, bày ra một cái tư thế rất thả lỏng, rên sất khi còn nóng hỏi: “Tuần sau mời anh đi xem phim, có đi không?”

Thẩm Nguy chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Triệu Vân Lan nhất thời có chút nản lòng.

Thẩm Nguy thật sự không nhìn nổi vẻ mặt y như vậy, nhin không được lại giải thích thêm một câu: “Thứ tư tuần sau tôi đi công tác, thay một đồng sự mang học sinh đi dã ngoại khảo sát.”

A? Có cửa nha, Triệu Vân Lan có một cảm giác rất đáng tin cậy, mình đã có thể mở được một góc nào đó từ tầng tầng canh phòng cẩn mật của Thẩm Ngụy rồi.

“Đi đâu? Bao lâu thì về?”

Thẩm Ngụy tự động xem nhẹ vấn đề đầu tiên, “Chắc là khoảng một tuần.”

Triệu Vân Lan không hỏi nữa, Thẩm Ngụy không nói, y đương nhiên có biện pháp biết được.

Y tâm tình cực tốt ăn xong bát cơm nóng hầm hập, chiều đến lại giờ đủ tiện chiêu cả mềm cả cứng, mang lũ đĩa phim cũ ném trong đáy hòm ra, coi nhà bếp còn mới cứng thành rạp phim gia đình, cứng rắn giữ Thẩm Ngụy đến tận lúc cơm tối.

Nếu như có thể, y còn muốn giữ người ở lâu thêm một chút, nhưng Triệu Vân Lan rõ ràng có thể cảm giác được, trời càng tối thì cảm xúc của Thẩm Ngụy dường như càng căng thẳng, mưu tính thả dây dài để câu cá lớn, Triệu Vân Lan e mình sẽ dọa hấn sợ, vì thế quyết định chịu đựng một hồi tâm tình ngửa ngáy, thả người về cái đã.

Dù sao cũng còn nhiều thời gian mà.

Chương 26

Sáng sớm thứ hai, trong văn phòng, mùi hương điểm tâm bay bay, Chúc Hồng mua từ căn tin mấy cái bánh bao, cái nào cái nấy vỏ mỏng xếp mười tám nếp bao nhân dày, hương tỏa bảy dặm, người trong mười bước dừng mong sống sót, dậy trễ đói bụng, chuẩn bị tinh thần gặm bánh bao khô với bích quy sô đa là vừa, tất cả bị mùi hương câu tới hết, cả cục trưởng Triệu thần long thấy đầu không thấy đuôi của bọn họ cũng bị dẫn lại luôn.

Triệu Vân Lan sớm đem mấy câu Thẩm Ngụy dặn y cái gì mà phải kiêng rượu kiêng thuốc lá kiêng dầu mỡ quên sạch ở gót giày, mồm ngậm bánh bao, còn vươn móng vuốt bóng nhẫy xoa xoa đầu Quách Trường Thành, vừa xoa vừa sai bảo: “Nhóc con, đi bật TV.”

Quách Trường Thành lon ta lon ton chạy đi, Chúc Hồng nhìn thoáng qua bóng dáng cậu bé, dương dương tự đắc nói: “Tiểu Quách cậu ta cũng rất được, chịu khó hiểu chuyện, chỉ là lá gan quá nhỏ, đến tận bây giờ mới dám ăn đồ ăn tôi đưa đó.”

Triệu Vân Lan: “Thường thôi, thằng nhóc có bệnh sợ người.”

Chúc Hồng vừa định gật đầu, bỗng nhiên phát hiện có chỗ nào đó tựa hồ không đúng lắm.

Triệu Vân Lan cúi đầu nhìn cô một cái, lại hảo tâm bổ sung: “Nó không sợ cô, chứng tỏ nó không coi cô là con người ấy mà.”

Chúc Hồng: “.....”

Lúc này, cô lại nhìn thấy Đại Khánh không biết đã nhảy lên bàn làm việc từ lúc nào, Đại Khánh nghiêng đầu ngھển cổ do thám một lúc, sau đó thừa dịp Triệu Vân Lan cầm bánh bao cho vào miệng, trong nháy mắt nhảy lên giương vuốt cực nhanh, chuẩn xác không sai lệch lồi nhân bánh ra, khoảnh khắc này nó mau lẹ dứt khoát, động tác mạnh mẽ, quả thực làm cho người ta quên mất nó là một con mèo mập ù.

Tiếp theo, Đại Khánh dũng mãnh phi thường hạ xuống mặt bàn, ngậm lấy viên thịt, nhanh nhẹn lộn ngược ra sau ba trăm sáu mươi độ, rơi xuống đất, một loạt động tác như nước chảy mây trôi, sau đó nó uốn éo cái mông, sai bước chân mèo, lắc lư cái đuôi, đi mất.

Chỉ để lại cho lãnh đạo đang há mồm một cái vỏ bánh còn đang tích mỡ.

Triệu Vân Lan: “Mẹ mi, con mèo chết tiệt!”

Chúc Hồng: “Đáng đời, báo ứng đó.”

Lúc này, trên TV phát bản tin buổi sáng nhắc tới vụ động đất xảy ra tối qua, vùng đất chịu chấn động xem ra không ít, nhưng ảnh hưởng lại không lớn, tâm động đất nằm tại một vùng núi non dân cư thưa thớt, cơ bản cũng không tạo thành tổn thất tài sản nhân mạng gì.

Triệu Vân Lan nói thềm một câu: “Sao lại không mạnh hơn một tí, mình còn đang định mở rộng vòng tay chờ an ủi người ta mà.”

Lâm Tĩnh làm ra vẻ “biết nội tình” thần bí nở một nụ cười.

Chúc Hồng nhìn hấn, hỏi Triệu Vân Lan: “Anh lại câu dẫn con nhà ai rồi?”

“Đừng nói khó nghe như vậy chứ, thế giới cần có xuân về hoa nở, hương trăm hoa không thể thiếu nhất chính là mùi vị của tình yêu nha, mấy kẻ xấu xa các người đừng có mà vũ nhục tình cảm thuần khiết của người khác nữa đi.”

Lâm Tĩnh: “Ngã phật từ bi.....”

Chúc Hồng: “Người đâu cứu mạng.”

Triệu Vân Lan dùng cái tay bóng nhờn túm tóc Chúc Hồng, cô hét ầm lên vội vàng né tránh, Sở Thứ Chi lui về phía sau một bước mở rộng diện tích, trong lúc vô ý ngẩng đầu, kinh ngạc nói: “Ông Chủ? Ban ngày sao cô lại ra đây?”

Mọi người trong phòng đều sửng sốt, Chúc Hồng lập tức nhảy dựng lên: “Kéo rèm, mau kéo rèm xuống!”

Quách Trường Thành và Lâm Tĩnh vội vàng cùng nhau ba chân bốn cẳng kéo rèm che, rèm vải bông quanh văn phòng còn có một tầng chất chống tử ngoại, sau khi buông hết xuống, trong phòng nhanh chóng tối đến mức ngày đêm không phân biệt được, Đại Khánh ăn xong nhân bánh bao leo vội lên tường, móng nhỏ xuất ra liên hoàn cước đá văng cái đèn đi.

Lúc này sắc mặt Ông Chủ đã trắng bệch gần như trong suốt, cho đến khi trong phòng không còn một tia nắng mặt trời cô mới dám tiến vào, mềm nhũn người ngồi phịch lên ghế, cuộn mình thành một cục, thoạt nhìn suy yếu như thể sắp biến mất đến nơi.

Lâm Tĩnh lôi từ trong ngăn tủ của mình ra một cây hương, châm lên đưa đến dưới mũi Ông Chủ: “Mau, hấp thụ chút khói hương.”

Cây hương cháy hết một nửa Ông Chủ mới hơi ổn hơn, cô nhẹ

nhàng thở ra một hơi, thân thể nhìn qua cũng chân thật hơn một ít, không giống ảo ảnh như vừa rồi nữa.

“Cô sao lại thế này?” Triệu Vân Lan không chút thương hương tiếc ngọc gõ đầu Ông Chủ, không ngờ y lại có thể chạm vào đối phương, cô bị gõ đến nổi hơi ngửa ra sau một chút, “Không muốn sống nữa phải không? Không muốn sống chút nữa cho cô ra kia tắm nắng, cháy đen cho nó đẹp nhá!”

Quách Trường Thành lần đầu thấy lãnh đạo nổi trận lôi đình, sợ run cầm cập.

Ông Chủ sâu xa nhìn Triệu Vân Lan một cái, nâng tay chỉ hướng TV.

Tin tức đang nói đến đội cứu viện và phóng viên đã tới thôn nhỏ trên núi gần tâm động đất, kiểm kê tình hình tổn thất.

Tâm động đất ở phía Đại Tây Bắc, nơi đó điều kiện đường xá cực kém, cư dân cũng ít, muốn đi vào trong đó, rất nhiều đoạn đường chỉ có thể đi bộ, trên màn ảnh có thể thấy trên núi lác đác vài căn nhà đất nhỏ bé, cũng không biết có người ở hay không, đã bị chấn sập mất một góc rồi.

Cửa thôn có một tấm bia đá rất cũ, trên đề “Thôn Thanh Khê”

Đôi mắt của Ông Chủ cho dù so với các bé gái cũng vẫn là đặc biệt to tròn, bởi vậy ánh mắt nhìn thế nào cũng thấy có chút tán loạn vô thần. Cô ngơ ngẩn nhìn chằm chằm khối bia kia một hồi, đợi ống kính rời đi, mới khe khẽ nói: “Đó là ...của tôi .....”

Quách Trường Thành tưởng rằng cô sẽ nói “nhà” hay là “quê nhà” gì đó, nhưng Ông Chủ dừng một chút, lâu thật lâu, mới quay sang

Triệu Vân Lan, ngược đôi mắt tròn to nhìn y, rồi nói: “Đó là nơi chôn cất tôi.”

Những lời này thành công thổi tới cho văn phòng một cỗ âm phong nhè nhẹ.

“Sếp Triệu, tôi muốn xin nghỉ.” Ông Chủ dùng loại thanh âm bay bổng mà cứng nhắc đặc trưng của mình mà tiếp lời, “Tôi muốn được nhập mộ làm an.”

Triệu Vân Lan nhú nhú mi, lấy thuốc lá: “Cô.....”

Ông Chủ mặt không đổi sắc nói: “Đừng để tôi phải hút thuốc thụ động.”

Triệu Vân Lan: “..... Cô là quý đó có được hay không hả Ông Chủ nữ sĩ, sẽ không viêm phổi đâu.”

Ông Chủ thành thật nói: “Quý cũng ngại được mùi lửa khói đó, anh mà còn như vậy, sớm muộn cũng biến thành một cây hương muỗi hình người cho xem.”

Triệu Vân Lan rầu rĩ đem bật lửa nhét lại vào trong túi: “Cô vào Trấn Hồn lệnh, xem như vĩnh viễn không siêu sinh, xuống mồ cũng không an được, cần gì chứ? Lại nói mấy người không phải là không thịnh hành thổ táng sao?”

Ông Chủ không nói, chỉ cúi đầu, một lát sau, lại lặp lại lần nữa: “Tôi muốn về nhà.”

Triệu Vân Lan thờ dãi: “Cứ cho là cô muốn về nhà, vậy cô muốn đi kiểu gì?”

Ông Chủ: “Còn chưa có nghĩ tới.”

“Chẳng lẽ cô muốn đi giữa ban ngày ban mặt như này hả?” Triệu Vân Lan tức giận hỏi.

Ông Chủ không nói.

Triệu Vân Lan vừa định nói tiếp, bỗng nhiên di động reo, y ra cửa nhận điện thoại, đến khi trở về, trên mặt mang theo nụ cười xấu xa không thể nén được.

Y vội ho một tiếng, giơ đồng hồ đeo tay lên, nói với Ông Chủ: “Như vậy đi, cô trước tiên cứ lánh đi đã, đến tối tôi thả cô ra, tôi nghĩ ...đến lúc đó đi cùng với cô.”

Ông Chủ không kịp nhiều lời vô nghĩa, lập tức hóa thành một luồng khói trắng, trong chớp mắt chui vào mặt đồng hồ của y.

Tất cả những người khác đều kinh ngạc.

Sở Thứ Chi hỏi: “Sếp Triệu, người lừa chả ra cái dạng gì, đi công tác toàn sai người khác, cái gì có thể làm người đại giá quang lâm Đại Tây Bắc vậy?”

Triệu Vân Lan: “Cút, ta đây làm gương cho cấp dưới.”

Lâm Tĩnh nói: “A Di Đà Phật, ta thấy người người thấy lợi ích mới bỏ công thì có.”

Triệu Vân Lan thoạt nhìn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng y thật sự bề bộn công việc nha, mới có một lúc như vậy mà điện thoại lại vang lên, y cau mày lấy di động ra, trừng mắt lờm mấy tên cấp dưới to gan lớn mật muốn mưu đồ tạo phản một cái, sau đó xoay người đi ra

ngoài, trong chớp mắt khi điện thoại được kết nối, trên mặt theo bản năng lộ ra một nụ cười cảnh xuân xán lạn: “Alo, ai, anh rể ạ..... Khụ, nói cái gì thế? Anh đừng khách khí với em, có anh rể nào lại khách khí với em vợ mình đâu chứ?”

Chúc Hồng ngơ ngác ngậm bánh bao, nhìn bóng dáng y rêu rao đi mất, kỳ quái hỏi: “‘Anh rể’ ở đâu ra thế? Tên kia có anh rể lúc nào vậy?”

“Đó là Bộ trưởng Tổng” Đại Khánh nhảy lên bàn, nghe nghe chỗ này ngửi ngửi chỗ khác.

Chúc Hồng: “Bộ trưởng Tổng nào?”

“Đường Quang Minh này không phải sắp quy hoạch thành phố thương mại sao, chúng ta có khi một hai năm nữa là phải chuyển nhà rồi, y coi trọng một khu tứ hợp viện (1), ngay khu trung tâm, gần sát vách với trường đại học, ở giữa nơi náo nhiệt mà lại yên tĩnh, bây giờ đang chấp nối quan hệ chứ gì nữa.” Đại Khánh liếm liếm móng vuốt, lấy một loại khả năng bất quá hoàn toàn vượt xa một con mèo tiến hành phổ cập tri thức cho cô.

Chúc Hồng không ngại học hỏi kẻ dưới: “Vậy, vậy Bộ trưởng Tổng kia sao lại thành anh rể y chứ? Y còn không có chị gái nữa mà.”

Đại Khánh hừ mũi: “Ai biết đâu được đấy, dù sao uống qua chục bữa rượu, thì cho dù y không có chị, cũng có một lũ anh rể rồi.”

Thậm Ngụy dạy xong lớp buổi sáng, học sinh bắt đầu lục tục ra ngoài, hấn đứng ở bục giảng thu dọn giáo án trên bàn sách.

Ánh mặt trời ngoài cửa lớp chiếu vào, loang loáng qua đôi mắt hấn, động tác trên tay dừng lại, cúi đầu, liền thấy một sợi chỉ vàng không

biết từ nơi nào tiến vào, cuốn lấy mặt dây chuyền trên cổ mình.

Thẩm Nguy nâng tay muốn kéo sợi chỉ kia xuống, nhưng ngón tay lại lập tức xuyên qua, chỉ vàng giống như có sinh mệnh, chậm rãi tách ra rất nhiều sợi, quấn lên ngón tay, thân mình, cả trên cổ hẳn.

Thẩm Nguy nhắm chặt mắt, mở ra, trước mặt không có bất cứ cái gì.

Hắn nhìn không được đưa tay nắm lấy khối cầu nho nhỏ đang tỏa quang mang bốn phía kia, trong lòng hiểu được, gặp người nợ một lần, về sau chỉ sợ trốn không thoát nổi.

Bàn tay ấm áp của Triệu Vân Lan làm lòng hắn rối như tơ vò, đã qua một ngày mà mu bàn tay dường như vẫn còn lưu lại nhiệt độ khi đó, nóng bỏng như vậy, đốt người như vậy.

Vẫn là..... trước tiên cứ trốn y một thời gian đi.

Triệu Vân Lan sáng sớm đã chạy ra ngoài, cả ngày không thấy bóng, đến tận buổi tối tan tầm mới gọi điện về văn phòng, lúc này Lâm Tĩnh và Chúc Hồng đã theo chân lãnh đạo tan ca chạy mất, Đại Khánh ghé vào cục tản nhiệt sau máy tính ngủ ngon lành không biết trời trăng, Sở Thứ Chi vẫn như cũ trưng ra cái mặt quan tài, không coi ai ra gì bình bình bộp bộp chơi dò mìn.

Quách Trường Thành đành phải nghe điện: “Alo?”

“Tiểu Quách?” Triệu Vân Lan hỏi, “Có bạn không, không có việc gì thì giúp tôi một chút.”

Quách Trường Thành: “Vâng, anh nói đi ạ.”

“Minh Giám — à, cái đồng hồ của tôi ấy mà, sát khí bên trong quá

nặng, Ông Chủy không thể ở lâu, hai ngày nữa tôi sẽ nghĩ cách đưa cô ấy đi, phải tìm cái gì đó làm vật dẫn, cậu lên mạng tìm cho tôi một con búp bê hình người, tốt nhất là lớn một chút, có thể đứng lên, cử động được lại càng hay, chọn cửa hàng cùng thành phố ấy, bảo bọn họ cần dùng gấp, mai mang ngay đến.”

Quách Trường Thành một bên gật đầu một bên ôm điện thoại lướt mạng: “Sếp, em tìm được một cái, kích cỡ giống con người, các đốt xương rất linh hoạt, cũng có thể đứng.....”

Triệu Vân Lan bên kia hình như đang bận gì đó, có chút vội vàng, vừa nghe thấy thế thì đã ngắt lời cậu: “Được rồi được rồi được rồi, cái này tốt rồi, mua đi, bảo bọn họ mang hàng tới nhanh lên chút.”

Quách Trường Thành lên tiếng, mới định click mua, vô ý lại nhìn lướt qua tên shop, chợt bị giáng cho đơ tại trận (2) ____ cậu phát hiện ra đây là một shop bán đạo cụ tình thú.

Trạch nam bé bỏng ngây thơ đỏ bừng mặt, ấp úng nói với đầu dây bên kia: “Sếp ...sếp ơi.... cái này có chút....”

Triệu Vân Lan: “Cái gì cơ? Ai nha quý giá một chút cũng không làm sao, cậu nhớ lấy hóa đơn là được, sẽ được chi trả hết – tôi không thèm nghe cậu nói nữa, ở đây có chút việc, cậu tranh thủ thời gian đi!”

Nói xong, không thèm đắn đo mà cúp máy.

Quách Trường Thành nhìn chằm chằm màn hình máy tính, yên lặng...đỡ không được.

-----

(1) Cái nhà bạn Lan muốn chuyển tới có dạng như thế này:

(2) nguyên văn: nhất phật xuất thế nhị phật thăng thiên: trạng thái xuất thần, không kịp phản ứng.

Chương 27

Ngày xuất phát, cho đến tận khi bọn họ ra sân bay, bản mặt Triệu Vân Lan vẫn không khác gì cái quan tài.

Khi con búp bê lớn như người thật kia được gửi tới số 4 đường Quang Minh, xuất hiện trước mắt mọi người, đến cả nhân viên chuyển phát chưa kịp chạy xa cũng nghe thấy tiếng gào rú phẫn nộ của cục trưởng Triệu.

Y nói: “Quách Trường Thành, trên cổ cậu đội cái bô hay sao hả?!”

Quách Trường Thành không thể thích ứng được vị lãnh đạo vừa bỏ xuống cái mặt nạ dịu dàng này, lượng tin tức đập vào mặt quá lớn làm cho thằng bé hóa ngọc theo phản xạ luôn.

Đại Khánh hiểu kì lay lay con búp bê to tướng trước mặt một cái, cũng không biết là chạm vào chỗ nào mà thứ kia phát ra một thứ âm thanh vô cùng chân thực ..... khiến người đồ hết cả mặt.

Đại Khánh xù lông cao thật cao, Triệu Vân Lan xanh mặt chỉ vào con búp bê kia, tức đến nổi gần nửa phút không phun ra được một từ.

Quách Trường Thành giống như một con chuột nhỏ bị dọa cho kinh hãi, mắt không dám chớp, nem nép ngơ ngác đứng sát vào góc tường.

Triệu Vân Lan khó khăn mang cơn tức nghẹn ở cổ nuốt xuống nuốt xuống, nghẹn đến tức cả ngực, sau một lúc lâu mới thều thào nói với Chúc Hồng: “Cô có thể ...lấy quần áo mặc vào cho nó hay

không.....”

Nói xong, bản thân thấy không đúng, nhưng cũng không kịp chữa lời, di động bị vút trong phòng vang lên âm báo tin nhắn tới, Triệu Vân Lan nói thềm một tiếng: “Tức chết ông.”

Sau đó ôm ngực đi ra khỏi cửa.

Chúc Hồng xoay người qua, bảo Quách Trường Thành: “Cậu làm cho Quỷ Kiến Sầu tức giận đến nỗi ‘không nói nên lời’ sao? Lợi hại đó.”

Quách Trường Thành: “.....”

Cậu rất là kì tích mà hiểu được “Quỷ Kiến Sầu” trong lời Chúc Hồng là nói đến ai.

Lâm Tĩnh vỗ vỗ bờ vai của cậu: “Tôi vừa phát hiện, Tiểu Quách, cậu mới đúng là tráng sĩ!”

Quách Trường Thành sắp khóc đến nơi rồi.

Sở Thứ Chi yên lặng ôm lấy Đại Khánh, vươn tay che kín mắt nó, mang theo vẻ mặt khổ đại thâm cừu của hắn xoay đầu đi, tránh khỏi thứ khó coi kia.

Đến thời điểm xuất phát, Chúc Hồng không biết tìm đâu được một cái túi quân nhu to đùng, bọc kín búp bê vào đấy, hô lên với không khí: “Cô chịu khó đợi trong Minh Giám một chút nữa, chờ máy bay đến đã.”

Một luồng khói trắng từ đồng hồ của Triệu Vân Lan bay ra, vòng quanh Chúc Hồng một vòng, cuối cùng dừng lại trước mặt cô, lộ ra

một hình dáng thiếu nữ mơ hồ, ở bên cạnh Triệu Vân Lan không phải là nơi làm cho quý thoải mái gì cho cam, Ông Chủ thoát nhìn rõ ràng tiều tụy không ít.

“Tôi say máy bay.” Ông Chủ dùng âm thanh mỏng như tơ nhện nói, sau đó cô nhìn thân thể tương lai của mình, trong ánh mắt mông lung lộ ra một tia khiển trách không nói thành lời.

Quách Trường Thành không dám ngẩng đầu lên nữa.

Cuối cùng, toàn bộ cục cảnh sát số 4 đường Quang Minh đều rất vô sỉ theo đuôi, bọn họ nhàn rỗi đến ung người, quyết tâm đi theo vây xem là thứ gì có thể mời được tôn đại phật như Triệu Vân Lan.

Cơ mà dọc đường đi không một ai dám đến gần sếp Triệu mà nhận xui xẻo, đến cả Đại Khánh cũng bị biến thành một cái móc treo hình mèo bé bằng ngón tay, thành thành thật thật lúc lắc trên di động của Chúc Hồng. Lão đại nhà bọn họ nhìn cứ như là sắp đi cướp máy bay vậy.

..... Cho đến lúc, bọn họ gặp Thẩm Ngụy và tốp học sinh của hắn ở sảnh chờ.

Mọi người trợn mắt nhìn cái mặt đen sì của Triệu Vân Lan thoát cái biến thành mây tạnh trời quang, ánh mắt lãnh liệt cũng hòa tan trong nháy mắt, luồng hắc khí luân chuyển quanh người phút chốc biến mất.

Sau đó y không chút do dự bỏ lại đồng sự của mình, bước tới bên người đàn ông đang bị học sinh vây kín, lại cẩn thận thiết kế ra một phân cảnh gặp gỡ mà nói: “Thẩm Ngụy, sao lại trùng hợp như vậy!”

Thẩm Ngụy ánh mắt lóe lên, Triệu Vân Lan nhất thời không biết hắn

đây là đang kính hỉ hay là kính hĩ, dù sao qua một hồi lâu, Thẩm Ngụy mới đẩy đẩy kính, gật gật đầu: “Cảnh sát Triệu.”

Chúc Hồng nhìn bên kia, giống như đột nhiên hiểu được cái gì đó.

Trong nhóm người giáo sư và học sinh thuộc dạng Ivory Tower (1), Triệu Vân Lan dễ dàng trở thành người điều khiển toàn cục, Thẩm Ngụy một câu cũng chưa kịp nói, lữ nhóc mới nói mấy tiếng đã để Triệu Vân Lan dò ra được cụ thể địa điểm và mục đích chuyến tham quan khảo sát này.

Triệu Vân Lan cười tủm tỉm hỏi: “Từ nội thành đến thôn Thanh Khê phải đi mất mười mấy giờ xe đường núi, mọi người định đi thế nào?”

Thẩm Ngụy lập tức hiểu được người này không có ý tốt, đáng tiếc trong đội hình có quá nhiều nhân vật óc heo, hấn vừa muốn mở miệng, cô bé đội trưởng áo đỏ đã nhanh miệng nói: “Ngồi xe buýt nha!”

Thẩm Ngụy: “.....”

“Xe buýt một ngày chỉ có một chuyến, sáu giờ sáng đã xuất phát rồi. Hơn nữa cũng không phải đường dẫn đến nơi mọi người muốn tới, tôi biết cái xe mà em nói rồi, nó đi chỉ vào đến huyện thôi.” Triệu Vân Lan nhìn người mà cư xử, càng tỏ ra ung dung.

Nữ đội trưởng sừng sốt một chút: “Em xem qua bản đồ rồi, có thể xuống xe từ trên đường, sau đó đi vào cũng không xa.....”

“Dựa vào cái thân ngọc ngà của mấy người, có thể đi bộ bốn năm tiếng đồng hồ sao?” Triệu Vân Lan hơi ngả về phía sau, khước mắt liếc Thẩm Ngụy, “Phía đông là đồng bằng, phía Tây là núi cao, ở trên núi chỉ một khoảng cách không mấy xa trong bản đồ em có thể gặp

phải vài ngọn núi hoang chưa khai khẩn, tôi nói bốn năm giờ, điều kiện tiên quyết phải là các người không có lạc đường, em nghĩ xem, khi các người xuống xe thì cũng sắp tối rồi, lại đi bộ bốn năm tiếng, phỏng chừng còn phải ngủ ngoài trời giữa cái chỗ hoang vu như vậy, mùa này ấy à, bên kia đã lạnh đến mức em không có cách nào tưởng tượng được, ngủ ngoài trời tuyết.....”

Nhóm học sinh không phụ sự mong đợi của mọi người nổ ra một cuộc thảo luận sứt đầu mẻ trán.

Triệu Vân Lan phát hiện Thẩm Nguy đang cười mà không cười nhìn mình, nhất thời có loại cảm giác xấu hổ khi cố ý lấy lòng lại bị người phát giác, nhin không được xoa xoa mũi, vội ho một tiếng: “Được rồi được rồi, mấy sinh viên mọi người yên tâm một chút, đừng nóng vội, cứ như vậy đi, bên kia tôi có mấy người bạn, giúp mọi người gọi mấy chiếc xe tới, đến lúc đó mọi người vừa vặn có thể đi cùng nhau, cũng dễ giúp đỡ nhau hơn, mọi người thấy có được không?”

Nữ đội trưởng ngẩn người: “Như vậy...có phiền các anh không?”

Triệu Vân Lan khoát tay, đã lấy ra điện thoại, gác tay lên vai Thẩm Nguy chớp chớp mắt với cô bé: “Có cái gì mà phiền, tôi và thầy em là quan hệ gì chứ.....”

Thẩm Nguy nghiêng mặt đi, thản nhiên nhìn y một cái: “Quan hệ gì?”

Triệu Vân Lan cứng ngắc một chút, ánh mắt Thẩm Nguy như mang theo móc câu — vấn đề này, nói xa thì là tự đập vào mặt mình, nói gần ấy hả, lại có vẻ rất không biết xấu hổ, Triệu Vân Lan trong lòng vừa chuyển: “Hàng xóm a! Sinh viên mọi người phải nhớ nha, sau này rời nhà ra ngoài bà con xa không bằng láng giềng gần, nếu như có thể ở chung tốt đẹp, láng giềng so với người thân còn thân hơn, thầy Thẩm anh nói có phải hay không?”

Thẩm Ngụy mang theo vài phần bất đắc dĩ nở một nụ cười với y, trực tiếp làm cho cục trưởng Triệu lòng mang ý xấu thoát cái choáng váng.

“Cảm ơn.” Triệu Vân Lan nghe hẳn nói vậy.

“Cảm ơn cái gì?” Triệu Vân Lan đứng lên, ân cần nói, “À đúng rồi, giờ này mọi người chưa ăn cơm đúng không, chờ tôi một chút nhé.”

Thẩm Ngụy không giữ chặt, y đã quay người đi rồi.

Một lát sau, Triệu Vân Lan mang theo mấy cái túi nilon đi qua, cũng may y còn chưa ngu hẳn, khi đi ngang còn thuận tay ném hai túi cho Quách Trường Thành.

Sở Thứ Chi nói: “Ai nha, khó được, ta tưởng rằng y quên chúng ta rồi cơ.”

Lâm Tĩnh lẩm bẩm làm phép với chân gà rán: “A Di Đà Phật, tội lỗi tội lỗi.”

Sau đó tên hòa thượng rượu thịt này đút chân gà vào mồm, tay còn ôm một cốc coca.

Đồ đạc trong tay Quách Trường Thành thoáng cái đã bị chia chác hết nhẵn, ngay khi cậu còn đang ngây người, có người ở bên cạnh đưa hamburger cho cậu.

Quách Trường Thành quay đầu, phát hiện là Chúc Hồng.

Chúc Hồng đưa đồ ăn cho cậu nhóc, lại không nhìn cậu, ánh mắt dán lên Triệu Vân Lan bên kia — không biết Triệu Vân Lan nói gì đó, một

vòng người tất cả đều nở nụ cười, đại khái người kia cho dù ở nơi nào thì cũng vẫn cứ là tâm điểm chú ý của mọi người như vậy.

“Cảm.....”

“Không cần cảm ơn.” Chúc Hồng ngắt lời cậu, hạ mắt, ánh quét qua bên cạnh, châu đầu ghé tai hỏi cậu nhóc, “Nè, người đàn ông kia là ai?”

Quách Trường Thành phản ứng lại mới thấy người cô ấy nói là Thẩm Ngụy: “Đó là một giáo sư ở Đại học Long Thành, vụ án lần trước may mà có anh ấy hỗ trợ, khi không có sếp, chúng em còn cùng nhau đối phó Ngạ quỷ nữa đó, nhưng mà sếp nói anh ấy sẽ không nhớ được chuyện kia đâu.”

Chúc Hồng nhướng lên đôi mắt mảnh dài, nói khế: “Hắn đã là giáo sư rồi sao? Thoạt nhìn tuổi còn trẻ lắm mà... Nhưng là giáo sư chắc tuổi không nhỏ nhỉ? Hắn phải kết hôn có con rồi chứ?”

Quách Trường Thành buồn bực vò đầu: “Em làm sao mà biết được?”

Chúc Hồng liếc cậu một cái, ánh mắt lại chuyển tới người Triệu Vân Lan, chỉ thấy Thẩm Ngụy vừa mới cầm lên một miếng gà rán, Triệu Vân Lan lập tức xé mở hộp nước tương đưa đến tay hắn, ánh mắt kia, cách xa như vậy vẫn có thể nhìn ra dịu dàng như nước, cùng với vị lãnh đạo đá thúng đụng niêu chửi người ban sáng quả thực không phải một người.

“A, được rồi, kia xem ra vẫn chưa có gia đình.” Chúc Hồng quan sát một lát, đưa ra kết luận, “Quý Kiến Sầu tuy rằng không biết xấu hổ, nhưng chưa bao giờ xuống tay với phụ nữ có chồng đàn ông có vợ..... Ai nha mẹ ơi, mắt chó sắp mù rồi.”

Chúc Hồng và Quách Trường Thành đang vây xem, cái điện thoại được coi như đường dây nóng của Triệu Vân Lan lại réo lên, một tay y cầm đồ uống, một tay ôm điện thoại, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai gặm miếng khoai tây chiên trên tay Thẩm Ngụy.

Nhóp nhép nuốt xong, lại còn liếm môi nhìn con nhà người ta, Thẩm Ngụy vô cùng mất tự nhiên rút tay lại.

Vẻ mặt ngốc ngốc của Quách Trường Thành rất cuộc chậm rãi biến thành khiếp sợ.

Toàn thể nhân viên trong Cục Điều Tra Đặc Biệt bị lão đại bỏ rơi ba tiếng rưỡi đồng hồ — Triệu Vân Lan lấy danh nghĩa “Muốn nghe thầy Thẩm giảng giải thôn Thanh Khê cho học sinh”, ý ở ngoài lời đổi chỗ ngồi — máy bay của họ rất cuộc cũng hạ cánh, đáp xuống một thành phố có sân bay gần nơi phải đến.

Vừa ra đến sân bay, mọi người còn chưa thực sự cảm nhận được cái lạnh khắc nghiệt của nơi có độ cao chênh lệch rất lớn so với mặt nước biển này thì đã thấy từ trên chiếc xe việt dã đỗ ở phía cửa có một người đàn ông trung niên mập mạp bọc áo khoác lông cừu bước xuống, trong tay giơ lên tấm biển viết “Cục trưởng Triệu”, đang nghển cổ nhìn ngó xung quanh.

Triệu Vân Lan mang theo hai nhóm người trực tiếp đi qua đó, mập mạp nhìn thấy y, biểu tình đầu tiên là chần chừ, sau đó biến thành một vẻ tươi cười bùng tình đại ngộ, nhiệt tình sẵn đón: “Cục trưởng Triệu! Khẳng định là ngài đúng hay không? Tôi vừa nhìn thần khí đã biết ngay ngài là lãnh đạo mà.”

“Ai, lãnh đạo cái gì chứ.” Triệu Vân Lan tiến lên một bước, vươn hai tay bắt tay gã, “Vừa đến đây thật là không tìm ra phương hướng nữa, may mà có Lãnh ca anh đó, con đường trước mắt chúng tôi

cũng có thể yên tâm rồi.”

Lãng ca mập mạp bắt tay y trên dưới lắc mấy cái: “Đâu có, khi Tạ Nguyên Minh gọi điện cho tôi, nói tôi giúp sắp xếp mấy cái xe, tôi nói không thành vấn đề. Tôi và anh Tạ là anh em kết nghĩa đó nha, bạn anh ấy cũng là bạn tôi, người ta có câu nói thế nào nhỉ, có bạn bè từ phương xa tới _____ tôi phải tự mình ra đón !”

Triệu Vân Lan ra vẻ kinh ngạc mở to hai mắt: “Thật sao? Anh và Tạ ca còn có phần giao tình này nữa sao?”

Lãng ca nói: “Đúng vậy, kết bái sau một chén rượu đó mà.”

Triệu Vân Lan đưa tay chỉ vào gã, nghiêm mặt: “Đây là anh không đúng rồi, anh em kết nghĩa với Tạ tứ ca có khác gì anh em kết nghĩa của tôi chứ, ông anh vừa rồi gọi tôi là cái gì cơ? Có phải quá khách khí rồi không?”

Lãng ca dù sao cũng là tay giỏi nói, chỉ sừng sốt một giây, lập tức liền bắt nhịp được ngay, ha ha cười: “Phi, cũng thật không phải, cậu xem tôi ăn nói kìa – tình cảm tốt này, ngày sau tôi phải khoe với mọi người nha, lão đại Long Thành là anh em với tôi, thật có bao nhiêu là mặt mũi mà! Đi, tôi sắp xếp một chút sau đó làm tiệc đón gió tẩy trần cho mọi người! Không được khách khí đó, khách khí là coi thường ông anh này nha!”

Hai người anh tới tôi đi, cơ bản không cho người khác cơ hội nói chen nửa câu.

Thẩm Ngụy mang theo học sinh hai mặt nhìn nhau.

Chúc Hồng vừa đi theo, vừa nhỏ giọng nói với Đại Khánh trên di động: “Được rồi, tôi hiểu vì sao bộ trưởng Tống lại biến thành anh rể

của y rồi.”

-----

(1) Ivory Tower: chỉ loại người xa rời thực tế

Chương 28

Nhóm người Thẩm Ngụy không hiểu đầu cua tai nheo gì bị Triệu Vân Lan lôi kéo, Lãng ca chiêu đãi ê hề thịt cá xong lại sắp xếp cho họ vào khách sạn năm sao duy nhất trong vùng.

Tinh mơ hôm sau, trời còn chưa sáng, ba chiếc xe việt dã đã đồng loạt đứng trước cửa khách sạn, cốp sau vừa mở, chỉ thấy bên trong là quần áo chống rét, trang bị dã ngoại, lương thực thực phẩm nóng, thuốc men công cụ vân vân và mây mây đầy đủ mọi thứ, tất cả đều là đồ mới chưa bóc nhãn, cơ hồ đủ tài trợ nguyên một đội khảo cổ.

Triệu Vân Lan thoạt nhìn khá là thản nhiên, tuyệt không cảm giác nhận đồ của người mà xấu hổ. Y bảo Lâm Tĩnh đưa cho mỗi người lái xe một bao Trung Hoa (1), lại cùng tiến đến tiền chân Lãng ca vẫn còn lôi lôi kéo kéo thân thân thiết thiết.

Lãng ca nhiệt tình dào dạt, tuy rằng tối hôm trước bị Triệu Vân Lan dùng một cân ba lạng rượu đế rót cho nằm sấp nhưng thoạt nhìn cứ như là bị rót cho thích chí, sáng sớm nay tinh thần vẫn sáng láng như cũ____trừ cái mặt sưng phù giống đầu heo ra.

Gã vượn vuốt gấu, đập bùm bụp lên vai Triệu Vân Lan, lưu luyến không rời nói: “Anh em tốt, lần này đi, tôi chiêu đãi không chu toàn, thật sự không cho các cậu ăn ngon uống đủ, nơi này là địa phương hẻo lánh, cậu nghìn vạn lần phải thông hiểu cho chúng tôi, đừng chê trách đấy.”

Triệu Vân Lan trừng mắt: “Ông anh xem, lại khách khí rồi có phải không đây? Máy người chúng tôi ngàn dặm xa xôi đến quấy rầy,

cũng không có nửa câu khách khí đâu, anh lại đã có tinh thần thế rồi. Lãng ca, tương lai anh tới Long Thành, em đây cho dù đập nồi bán sắt, chơi trò may rủi đứng ở ngã ba mà chặn xe, cũng phải đi theo toàn bộ hành trình, đến lúc đó gọi cho Tạ tứ ca, chúng ta ba người thế nào cũng phải ăn no uống say một trận.”

Bùi ngùi lưu luyến với Lãng ca xong, Triệu Vân Lan quay đầu thấp giọng hỏi Thẩm Nguy: “Đường núi không thông, mấy đứa nhóc kĩ thuật không ổn, tôi cũng không yên tâm, như vậy đi, anh với họ đi với chúng tôi, tôi, Lâm Tĩnh, Chúc Hồng mỗi người lái một xe, tách nhóm học sinh ra, đến Thanh Khê thôn thì tập hợp, anh nói có được không?”

Hướng dẫn viên du lịch trả tiền hẳn hoi cũng không có tận tâm tận lực được như vậy đâu, Thẩm Nguy nếu lại từ chối thẳng mặt thì có vẻ như thật sự có chút không biết cư xử.

Nhưng là vô công không hưởng lộc, Thẩm Nguy không có da mặt dày như y, đến tận khi ngồi lên xe, vẫn còn có vẻ rất băn khoăn: “Lần này là tôi suy tính không chu toàn, thực sự làm phiền cậu rồi, hơn nữa lại không quen biết gì vị Lãng ca kia, còn làm cho gã phải tiêu pha nhiều như vậy, cậu xem khi trở về có phải nên trả cho gã.....”

Triệu Vân Lan khoát tay chặn lại rất ra vẻ đại gia: “Không có việc gì, cái này anh không cần phải xen vào, ai cũng không nợ ân tình của ai, đều ghi tại sổ sách của tôi cả rồi. Đi theo tôi anh lại càng không được khách khí như vậy.”

Thẩm Nguy: “.....”

Vừa lúc phía trước đèn đỏ, Triệu Vân Lan đạp phanh, quay đầu qua cười với hắn, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nho nhỏ, trên mặt Thẩm Nguy phủ một tầng sắc đỏ mỏng manh, sau đó hắn theo bản năng

nhìn lướt qua hai học sinh ngồi trên ghế sau, phát hiện tất cả bọn họ đều hưng phấn ngó ra ngoài cửa sổ, mới tựa hồ thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Triệu Vân Lan trong lòng bỗng nhiên khế động, cảm giác chính mình có thể tiến thêm một bước mà dò xét, vì thế y khoát tay kéo một góc cổ áo bị gập vào của Thẩm Ngụy ra, nhẹ nhàng vuốt phẳng, ngón tay trở cong lên cố tình chạm lướt qua phía sau vành tai hắn, thanh âm vô cùng tự nhiên mà buông chậm lại một ít, ngay trong lúc Thẩm Ngụy bất ngờ không kịp phòng bị chưa kịp phản ứng, đã an toàn lui lại.

“Cổ áo không kéo phẳng kìa.” Y điều chỉnh kính chiếu hậu, nhìn thẳng ra đằng trước, ngồi rất nghiêm chỉnh mà phát ngôn.

Lúc này mặt Thẩm Ngụy đỏ tận mang tai rồi.

Đèn đỏ qua đi, Triệu Vân Lan một lần nữa đạp ga, nhìn không chớp mắt chuyên tâm lái xe, khoe miệng lại vẻnh lên rất là khả nghi.

Thẩm Ngụy xoay đầu về phía cửa sổ, thoạt nhìn thật giống như đang thẹn thùng, nhưng Triệu Vân Lan không thể thấy Thẩm Ngụy vừa quay lưng, sắc ửng đỏ trên mặt chậm rãi tan hết, biến thành trắng bệch.

Hắn tựa hồ luôn nhíu mày, mi gian cơ hồ đã in thành một đường rất sâu rất sâu. Mỗi lúc như thế, khuôn mặt ôn hòa nhã nhặn kia sẽ hiện lên một vẻ lãnh lệ không nói nên lời, nhìn qua xa cách mà cô độc.

Lái xe đường núi là một kiểu thử thách thể lực, lại còn xóc nảy đến choáng váng, sau sáu bảy giờ, hai học sinh ghế sau đã ngã trái nghiêng phải ngủ mất, Thẩm Ngụy không dám chớp mắt, ngồi ở ghế phó lái, có đôi khi sẽ lưu ý lái xe, ít nhất không thể để y mệt rũ rời,

hơn nữa vị này hôm nay phải lái xe mà tối hôm trước còn nốc nhiều rượu thế nữa.

Càng đi về phía trước, đường càng thu hẹp, khúc quanh cũng ngày càng nhiều, bên cạnh bánh xe không tới một mét chính là vách núi, đến cả hành lang bảo hộ cũng không hề có, chỉ cần không lưu ý một chút thì ngay lập tức có thể lao thẳng xuống.

Cũng may mấy chiếc xe mà Lăng ca đưa tới thật sự rất không tồi, hơn nữa Triệu Vân Lan người này nhìn thì có vẻ không nên thân, không ngờ lái xe lại rất vững vàng.

Theo con đường bọn họ từ từ vào núi, nhiệt độ không khí cũng càng ngày càng thấp, ngay cả xe mở điều hòa cũng có thể cảm giác được.

Ven đường đã bắt đầu có tuyết đọng thật dày. Tiếp tục đi lên, vết tích để lại trên mặt đường càng kì lạ, lớp tuyết bánh xe đẩy ra đã lộ ra băng trắng.

Đến lúc này, ba chiếc xe nguyên bản cách nhau rất gần đồng thời thả chậm tốc độ, khoảng cách càng lúc càng lớn.

Sau đó Triệu Vân Lan thông thả đạp phanh, cẩn thận dừng xe lại.

Hai chiếc xe phía sau ngay khi y giảm tốc độ cũng đã dừng lại rồi.

“Phía trước đường rất trơn, xem chừng phải dùng đến dây xích (2).” Triệu Vân Lan vừa nói vừa mở cửa xe, lại nói tiếp với Thẩm Ngụy, “Bên ngoài lạnh, đừng xuống dưới.”

Thẩm Ngụy không để ý tới, nhảy xuống giúp đỡ y, sâu trong núi non trập trùng, gió lạnh thấu xương có thể quật người té ngã. Không sợ trời lạnh, chỉ sợ có gió nổi lên, gió lớn như vậy, đừng nói trên người

Triệu Vân Lan chỉ trùm có một cái áo chuyên dụng làm màu, mà cho dù là chui vào áo lông dày thì chỉ vài phút là bị thổi đến lạnh thấu tim.

Hai học sinh ngồi trong xe cũng tỉnh lại, nhanh chóng hiểu chuyện định xuống hỗ trợ, bị Triệu Vân Lan quát ầm lên đuổi lại vào trong xe: “Đừng thêm phiền, mau đi vào, vừa tỉnh ngủ đã ra gió, bị cảm ở cái nơi thế này không đùa được đâu.”

Hai người nhanh nhẹn lắp xích cho bánh xe, chỉ một lát đã thấy ngón tay sắp đông cứng, Triệu Vân Lan duỗi thẳng eo, dỗi mắt trông về phía xa, chỉ thấy núi cao điệp điệp từng dải, xa xa là sông băng bao la và núi tuyết sừng sững đứng đó, trong khoảnh khắc làm người ta có cảm giác trời cao vợi đất mênh mông, núi tiếp núi nối liền xa xa mây trời, phảng phất cứ như vậy dung hợp với sắc trời tái nhợt.

Sau khi lên xe, Triệu Vân Lan lần lượt gọi điện cho phía sau, dặn dò một lần việc chú ý an toàn khi lái xe trên đường tuyết, lại đặc biệt nhấn mạnh một chuyện: “Chúng ta bây giờ lập tức tiến vào khu vực sông băng, sau khi tiến vào ngàn vạn lần không được lớn tiếng ồn ào, lại càng không được huýt sáo, quậy ra tuyết lở là ban ngày không có người trực ban đâu đấy.”

Toàn bộ vùng núi đều bị băng tuyết bao trùm, mặt trời đỏ thẫm về tây, sắc trời ngày càng mờ mịt, ánh mặt trời dần tối, vết bánh xe ít dần, vẻ hoang vắng lạnh lẽo dần dần hiện rõ.

Sông băng xa xôi càng ngày càng gần, hình dạng cũng ngày càng tối tăm không rõ, chỉ có một góc nhọn nào đó lóe lên ánh sáng lập lòe lạnh lẽo không biết phản xạ lại từ chỗ nào, chỉ vụt qua rồi biến mất.

Triệu Vân Lan mở đèn xe, mấy câu chuyện phiếm nói để nâng cao tinh thần với Thẩm Ngụy không biết khi nào đã dừng lại, Thẩm Ngụy không dám làm y phân tâm, tốc độ xe trở nên chậm chạp một cách kì

lạ, khi bánh xe mang theo xích sắt nghiêng trên mặt đất, một loại cảm giác mạo hiểm từ từ nảy sinh, vừa nhìn ra bên ngoài chính là vách núi không rõ bao nhiêu ngàn thước, trắng xóa mờ hồ, phía dưới mịt mù sớm không thấy rõ, thỉnh thoảng lộ ra đá núi loang lổ nâu đen.

Thương Sơn phụ tuyết, minh chúc Thiên Nam.

Hai học sinh ngồi ghế sau không dám thở mạnh.

Trời cuối cùng tối thẫm.

Hai người phía sau, một là nữ đội trưởng áo đỏ, người còn lại là một nam sinh đeo kính, nhóc kính mắt trộm hỏi Thẩm Ngụy: “Thầy ơi, tối nay chúng ta có thể rời núi không? Có thể tìm được nơi trú đêm không?”

Thẩm Ngụy còn chưa kịp trả lời, Triệu Vân Lan đã đáp: “Không có việc gì, thôn Thanh Khê ở ngay cạnh Tuyết Sơn, vượt qua đoạn này hẳn là nhanh đến thôi, nhưng.....”

Y còn chưa nói “nhưng” cái gì, chỉ thấy trước mắt có ánh sáng yếu ớt lóe lên, Triệu Vân Lan nhíu mày, lập tức giảm ga, sau đó cẩn thận chậm rãi đạp phanh, cuối cùng dừng xe lại.

Nữ đội trưởng khẩn trương hỏi: “Làm sao vậy? Xe có vấn đề sao?”

Thẩm Ngụy khoát tay: “Xe không có việc gì, phía trước hình như có ánh sáng, hai đứa các em dừng nhúc nhích, tôi đi xuống nhìn xem.”

Triệu Vân Lan: “Anh cũng thấy ?”

Thẩm Ngụy liếc mắt với y, nét mặt hai người đều có chút ngưng trọng.

Nữ sinh rất nhạy cảm, theo bản năng cảm giác được không khí không thích hợp: “Là..... là ánh sáng đèn đường phải không?”

“Con đường này không có đèn, em ngồi yên đấy.” Triệu Vân Lan quay đầu nhìn cô một cái, “Phía sau có chocolate và bò khô, đói bụng thì tự lấy.”

Y nói xong, đẩy cửa xe bước xuống, Thẩm Ngụy theo sát đằng sau.

Lúc này gió không biết đã ngừng từ bao giờ, xung quanh lại càng thêm âm lãnh, không phải cái lạnh do trời tuyết giá rét, mà là loại lạnh lẽo ẩm ướt thấu suốt từ trong tới ngoài, quanh quẩn trong xương cốt không tan không dứt, bốn phía lặng phắc như tờ, tiếng gió, tiếng tuyết rơi, trong chớp mắt tất cả đều biến mất, người đi trên mặt đất cũng sẽ thả nhẹ bước chân theo bản năng.

Ánh sáng cách đó không xa cũng rất lạnh, thi thoảng thoát chớp thoát lóe, giống như là có người cầm theo đèn ***g, bỗng nhiên làm người ta nhớ tới những cái đèn ***g giấy trắng dùng khi đưa tang, xuống xe vừa nhìn, phảng phất còn gần hơn lúc nãy.

Triệu Vân Lan trừng lớn mắt, sau đó y một nhát kéo mở cửa xe, đem Thẩm Ngụy nhét vào trong, quay đầu khoát tay với mấy người phía sau cũng đang dừng xe xuống xem, làm một động tác “Vào xe đừng ra”, bản thân cũng tự chui vào chỗ ngồi, lưu loát khóa cửa xe lại.

Chỉ một lát thời gian đó, ánh sáng kia đã lại gần hơn, mơ hồ còn có thể nhìn ra bóng người.

Triệu Vân Lan quay đầu lại, nhanh chóng nói với hai học sinh trong xe: “Tí nữa bất luận thấy cái gì, đều im lặng, đừng có dán mặt vào cửa sổ xe, cũng không được lên tiếng.”

Trời thật sự rất lạnh, trên cửa kính xe có một tầng hơi nước, chỉ có tầm nhìn qua kính chắn gió có cần gạt nước là còn tương đối rõ ràng, rất xa, có thể thấy một người cầm đèn ***g ở phía trước dẫn đường, đằng sau là một đám người đang đi về phía bọn họ, nhìn kỹ hơn, những người này có nam có nữ, có già có trẻ, nhưng mà người người đều là quần áo tả tơi giống như vừa chạy nạn trở về.

Nhiều người như vậy...sao lại đi trên đường xe chạy thế này?

“Đó là người ở đâu vậy?” Nữ đội trưởng run rẩy nhỏ giọng hỏi.

“Không phải là người,” Triệu Vân Lan cúi đầu nói, “Là âm binh mượn đường.”

Nữ sinh che miệng mình, lúc này, cô đã thấy mặt những người đó rồi, đám người bọn họ ánh mắt đờ đẫn, trên người có các loại miệng vết thương khó lòng tưởng tượng, nhưng kì quái nhất vẫn là người cầm đèn ***g giấy kia, hấn..... hay là cô ta, không có mặt, trên đầu trùm một cái mũ rất cao che đến tận cằm, chỉ lộ ra một cái chóp cằm tiêm gầy trắng nhợt, toàn thân tuyết trắng, giống như làm bằng giấy.

Hai chân hai vai hấn đều không chút sứt mẻ, thân thể cứng ngắc, thoạt nhìn giống như là một chiếc điều màu trắng từ xa theo gió bay lại.

Hấn không hề nhìn đường, lại thẳng tắp vượt qua xe của Triệu Vân Lan, thậm chí trong nháy mắt lướt qua nhau, xuyên qua cửa kính xe bị mờ nhìn không rõ ràng, cô bé nhìn thấy “người giấy” kia dừng bước, hướng vào trong xe cúi đầu hai lần, Triệu Vân Lan nhẹ nhàng gạt đầu đáp lễ, “người” đó mới tiếp tục đi về phía trước, những người đằng sau cũng đi theo men đường núi.

Đội đám người cổ quái đi khuất, Triệu Vân Lan mới nghiêng người xuống xe, mở cốp, lấy đèn pin bên trong rồi nói với Thẩm Ngụy: “Phía trước có khả năng đã xảy ra chuyện, tôi qua đó xem sao, anh ở lại trông coi mấy đứa nhóc.”

Thẩm Ngụy bất giác nhú mày.

Triệu Vân Lan nắm tay hắn, cảm thấy nhiệt độ cơ thể ấm áp của chính mình đang bị đối phương điên cuồng hấp thụ, trong lòng sinh ra một tia thương tiếc khó hiểu.

“Đừng nhú mày.” Triệu Vân Lan nói, “Không có việc gì đâu.”

-----

(1) Thuốc lá Trung Hoa

(2) Khi đi trên địa hình băng tuyết vào mùa đông, người ta lắp một loại xích chuyên dụng vào bánh xe để tăng ma sát, chống trơn trượt.

Chương 29

Gió lớn trong lòng núi mới vừa rồi tạm ngừng lúc này lại dường như sống dậy, chỉ trong chớp mắt đã cuộn tuyết trắng trên mặt đất lên thật cao, quất vào mặt vào người y như dao sắc, trong khoảnh khắc trùm phủ lên bóng dáng cao gầy của Triệu Vân Lan, trời đất đổi sắc, ánh sáng của ngọn đèn pin yếu ớt giống như đốm lửa đom đóm lập lòe.

Hai mươi phút sau, y vẫn chưa trở lại, Thẩm Ngụy rốt cục đứng ngồi không yên.

“Đừng lộn xộn, cũng đừng xuống xe.” Hấn nói với học sinh, “Đưa đèn pin cho thầy, thầy ra ngoài tìm y, lập tức sẽ trở về.”

“Thầy,” Nữ đội trưởng gọi hấn, lo lắng hỏi, “Có thể xảy ra chuyện gì hay không?”

Thẩm Ngụy dừng lại một chút, dưới ánh sáng nhạt nhòa, hết thấy nơi hấn dường như đều ẩn khuất dưới đôi mắt kính, nhìn không ra một tia manh mối, một lát sau, hấn dùng cái loại thanh âm chậm rãi mà nhu hòa cố hữu của mình, nhẹ nhàng đáp: “Sẽ không, ngay trong tầm mắt của thầy, y có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Nói xong, hấn khoác thêm áo, đẩy mở cửa xe, bước xuống.

Nữ đội trưởng sững sốt một lúc lâu, không đầu không đuôi nói với nhóc kính mắt bên cạnh: “Ý tứ không phải cái đó, tớ chỉ muốn nói có phải đoạn đường phía trước xảy ra chuyện gì, không thể đi được hay không thôi.”

Nhóc kính mắt: “..... Tớ biết.”

Hai học sinh hai mặt nhìn nhau một lát, trong thời điểm kinh khủng này, họ cảm thấy mình hình như đã biết một chuyện gì đó...ừm, không nên biết nha.

Tiếng chim kêu khàn đục vang lên bên tai, Thẩm Ngụy dùng sức lau lau đôi mắt kính đã bị gió tuyết phủ mờ, ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện giữa đất tuyết mênh mông không có điểm dừng, không ngờ lại có một con chim đứng đó.

Nó tựa hồ là một con quạ đen, lại to hơn quạ đen bình thường rất nhiều, cái đuôi dài lớn xò ra sau người, đôi mắt đỏ rực màu máu nhìn thẳng vào hấn, không hề sợ người, thoạt nhìn không có một chút bộ dạng bị dọa, ngược lại rất có hứng thú mà đánh giá Thẩm Ngụy.

Thẩm Ngụy gian nan đi về phía trước vài bước, con chim lẳng lẳng nhìn hấn một hồi, rồi sau đó ngửa đầu kêu to, kêu xong như vậy, lại nhắm mắt lại, yên lặng cúi đầu, mỏ chim cơ hồ chạm đất như thể đang phúng điếu cho ai đó.

Gió lớn cuốn vụn tuyết tạo nên trước mắt một bức màn dày, có lẽ thời gian chưa qua bao lâu, Thẩm Ngụy đã có cảm giác bị giá lạnh làm cho tê rần, không phải cứng ngắc, mà là chết lạng _____ giống như máu trong cơ thể không chảy nổi, đầu dây thần kinh cũng kết thành băng.

Nhưng mà, Thẩm Ngụy lại giống như kì tích, dùng khứu giác đã đông cứng nhận ra một loại mùi ẩn trong tuyết trắng, tựa như mùi hôi thối, lại không làm ngạt người, giống như có thứ ô uế nào bị chôn sâu dưới tuyết.

Hắn dừng lại, gắt gao nhìn chăm chăm khối tuyết trắng trước mắt, trên mặt tuyết nổi lên một khối không dễ phát hiện, cực nhanh chạy tới đỉnh núi.

Trên mặt đất có cái gì đó vừa lướt qua!

Thẩm Nguy trong đầu trống rỗng, trong một giây lát đó, hắn cơ hồ không nhớ rõ chính mình là ai, tay buông bên người nắm chặt, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên vô cùng rõ rệt, quay cuồng trong đôi mắt đen sẫm của Thẩm Nguy là lệ khí khó mà miêu tả bằng lời.

Mà mặt tuyết dưới ánh nhìn của hắn, giống như đang sôi trào, không an phận bắt đầu chuyển động, động tác càng lúc càng lớn, thứ bị mai táng bên dưới dường như cũng đang sống dậy.....

Đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên truyền đến từ sau lưng hắn.

“Không phải đã nói anh ở trong xe chờ tôi sao, sao lại ra đây?”

Thẩm Nguy giật mình, sát ý trong mắt thoát cái tiêu tán, nhất thời có vẻ có chút mê mang, còn chưa kịp quay đầu lại, thân thể đã bị bao phủ trong cảm giác ấm áp, Triệu Vân Lan không biết là không sợ lạnh thật hay là cần răng cày mạnh, cởi áo khoác của mình trùm kín người Thẩm Nguy, nhiệt độ cơ thể theo lớp áo lông dê mỏng manh truyền đến người hắn.

Khuôn mặt bị giá lạnh làm cho phát xanh của Triệu Vân Lan lộ ra một nụ cười cứng ngắc mà ấm áp, “Là tới tìm tôi sao?”

“Đừng đáp lại y, không được đáp lại y!” trong lòng Thẩm Nguy có một thanh âm điên cuồng kêu gào, nhưng phảng phất bị cái gì mê hoặc, hắn không tự chủ được gật đầu.

Triệu Vân Lan cúi đầu nở nụ cười, tay quấn lên vai hắn, cơ hồ là đem Thẩm Ngụy ôm vào trong ngực, chiều cao của hai người vốn không chênh lệch nhiều, cùng đi như vậy có chút vướng chân nhau, Triệu Vân Lan dứt khoát nhét đèn pin vào cổ áo, cầm lấy tay Thẩm Ngụy.

Thẩm Ngụy theo bản năng tránh ra, lại bị Triệu Vân Lan nắm lấy càng kiên định.

“Đừng lộn xộn.” Triệu Vân Lan ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói, “Nhìn dưới chân, cẩn thận đường trơn.”

Con chim lớn vừa rời còn đậu ven đường trong phút chốc phóng vọt lên, xoay quanh hai vòng, rồi bay về phương xa.

Triệu Vân Lan nhìn lướt theo tầm mắt Thẩm Ngụy: “Đừng nhìn, đó là chim báo tang, người già đều nói loài quạ đầu đặc biệt lớn, lông đuôi đặc biệt dài như vậy gọi là chim báo tang, chỉ khi nào có tai họa lớn giáng xuống mới nhìn thấy chúng nó, chỉ biết báo tang không báo tin mừng, là điềm xấu.”

Y không đợi Thẩm Ngụy trả lời, cứ như vậy mà nhíu mày, ánh mắt lóe lên một chút, lại làm bộ như vô cùng khó hiểu, ướm hỏi mang theo nghi hoặc: “Kỳ quái thật, bất tự của anh nhẹ lắm sao? Sao lúc nào cũng gặp mấy thứ này vậy?”

“Xảy ra chuyện gì?” Thẩm Ngụy hiển nhiên không muốn rối rắm vấn đề này thêm nữa, lập tức dời sự chú ý của y đi.

“À, tôi vừa xem một chút,” Triệu Vân Lan nuốt xuống nghi vấn, không dây dưa với hắn, chỉ nói, “Đêm nay chúng ta đại khái là phải kiểm chỗ qua đêm rồi, đường phía trước không thông, tôi nghi ngờ là do tuyết lở gây ra.”

Y vừa nói, vừa đưa tay kéo cửa xe, đôi tay đông cứng cơ hồ không còn sức lực, kéo hai lần không nổi.

Thẩm Ngụy mở cửa xe: “Cậu vào trước đi, sưởi ấm một chút.”

Không khí ấm áp trong xe làm Triệu Vân Lan hơi choáng váng, y cau mày đê huyết thái dương, nhận lấy một khối chocolate cô gái đưa cho: “Cái đường này từ khi mở ra đến nay đã bảy tám năm rồi, coi như một con đường nhỏ cho người dân qua lại, trên một quyển tạp chí du lịch, tôi nhớ rõ dưới núi có mấy thôn làng, vì thường xuyên có du khách tới đây nên trong thôn cũng có mấy cái nhà trọ đơn giản, nhưng đường phía trước không đi được, dưới núi trắng xóa một mảnh chẳng nhìn thấy gì, tôi dùng ống nhòm cũng chỉ miễn cưỡng thấy được mấy cái cây to bị tuyết phủ còn nhô ra mấy cái cành. Tôi nghi ngờ phía trước có tuyết lở.....”

Nhóc kính mắt thật cẩn thận hỏi: “Những người vừa mới đi qua đó, có phải chính là dân làng chết vì tuyết lở hay không? Em nghe người già nói, năm đó khi Đường Sơn động đất, cũng có người thấy âm binh mượn đường như vậy đó.”

Triệu Vân Lan lắc đầu, cầm lấy di động, gọi một cuộc không biết cho ai, đơn giản nói mấy câu hỏi thăm tình hình giám sát tai nạn tại địa phương, sau đó không biết đối phương nói với y cái gì, Triệu Vân Lan càng nhíu chặt mày, cuối cùng dính sát cả vào nhau.

“Được được, cảm ơn cảm ơn, không có việc gì, chúng tôi kiên trì một đêm không thành vấn đề..... Được rồi, tôi biết phải làm gì mà.” Triệu Vân Lan nói xong, gác máy, “Giờ phiền thật rồi.”

“Thật sự là tuyết lở?”

“Ừm.” Triệu Vân Lan nói, “Tối nay vừa nhận được tin, là thảm họa thiên nhiên, nghe nói mấy thôn làng phía dưới đều bị chôn bên trong, đội cứu hộ đang nghĩ biện pháp cứu người, nhưng theo tình hình này mà xét, cơ bản là không có hi vọng còn người sống sót.”

Hai học sinh trẻ tuổi trong xe đồng thời im lặng.

Một lát sau, nữ đội trưởng hỏi: “VẬY..... Chúng ta hôm nay phải ở đâu? Trong xe sao? Điều hòa có thể mở một đêm không? Không đủ xăng thì làm sao bây giờ?”

“Xăng thì đủ dùng, nhưng tuyết lở vừa mới phát sinh, qua đêm như vậy không an toàn, phải dời đến chỗ cao hơn. Không cần phải sợ, đều đi theo tôi, đỉnh núi bên kia có một gian nhà nhỏ không biết là dùng làm gì, tôi nhìn qua ống nhòm, bên trong tuy rằng không có người nhưng tốt xấu gì cũng có nóc nhà,” Triệu Vân Lan vừa hưởng tí ấm áp, lại trùm áo xuống xe, mở cốp sau lấy ra một bao đồ ăn lớn, lại ôm ra thêm một bọc áo khoác giữ ấm ném cho những người khác, “Mặc hết quần áo vào đi, ăn thêm một chút, không ăn hết thì mang theo. Tôi gọi luôn mấy người phía sau qua đây, tí nữa đem túi ngủ và lều trại đeo trên lưng, cô bé chỉ cần ăn gì đó là được rồi, túi ngủ của em tôi giúp em lấy.”

Những người khác nhận được điện thoại của Triệu Vân Lan, rất nhanh cũng trùm áo khoác trang bị chạy lại, Thẩm Ngụy vốn nhạy cảm, hẳn lúc này phát hiện ra, số người đi theo... hình như dư ra một người.

Người nọ đi cuối đội hình, vẫn không lên tiếng, xem hình thể đại khái là nữ, trên người quần áo quá dày, đầu tóc mặt mũi đều che kín mít, Thẩm Ngụy cũng rất khó nhận ra.

Người này vô cùng cổ quái, không biết có phải do bị lạnh cứng hay

không, động tác của cô có loại rời rạc không nói nên lời.

Chúc Hồng ngẫu nhiên sẽ đi tới phía sau nói chuyện với cô ấy, cô đều chỉ gật đầu hoặc lắc đầu, Thẩm Ngụy còn chú ý tới, mỗi khi đầu cô cử động, bước chân sẽ không tự chủ được mà dừng lại. Quay đầu xong, mới chậm rãi nhắc bước đi tiếp, giống như ở cùng một thời điểm, thân thể cô ấy chỉ có một chỗ có thể cử động vậy.

Đang thấy kỳ quái, một bàn tay bỗng nhiên đưa lại gác lên vai hẳn, mu bàn tay dán sát mặt.

Làn da Thẩm Ngụy đã lạnh đến tê rần, xúc giác một lát sau mới khôi phục, hẳn nhất thời cứng đờ tại trận, tránh không được mà chịu cũng không xong. Cũng may Triệu Vân Lan chỉ chạm một cái như vậy, rất nhanh đã thu tay rời: “Sao anh lại sợ lạnh như vậy chứ?”

Thẩm Ngụy: “Không, tôi không lạnh.”

“Không có cái gì, môi xanh tím cả rồi.” Triệu Vân Lan ngắt lời hẳn, lại cởi cái áo gió mới khoác, không nói một lời khoác luôn lên người Thẩm Ngụy.

Thẩm Ngụy lấp bắp kinh hãi, một nhát chặn tay Triệu Vân Lan: “Làm cái gì vậy? Chính cậu cũng nói qua rồi còn gì? Cảm lạnh ở đây không phải là chuyện đùa đâu!”

“Tôi mặc áo lót giữ nhiệt bên trong rồi.” Triệu Vân Lan kéo cổ áo sơmi ra một chút, “Cứ cho là ở lại mấy cái nhà cũ dưới chân núi thì cũng chả ấm áp gì, sớm đã chuẩn bị tốt cả rồi, nào có ai như mấy người các anh cứ lỗ mãng thế mà xông ào ào lên đây cơ chứ? Mau mặc vào.”

Thẩm Ngụy vẫn như cũ không chịu.

Triệu Vân Lan mềm giọng: “Nhanh lên, đừng làm người khác lo lắng.”

Thẩm Ngụy thật sự đỡ không nổi kiểu giọng điệu cộng thêm ánh mắt của y như vậy, suýt nữa chạy trốn chết.

Triệu Vân Lan mạnh mẽ quấn chặt áo lên người hắn rồi bước đến đằng sau: “Chú ý dưới chân, bám sát lẫn nhau, đừng buông tay, Tiểu Quách, khiêng cái đồng hành lý của chị Chúc Hồng qua đây, phải biết quan sát một chút chứ, gương mặt ra nhìn là xong sao?”

Dư âm cơn giận của sếp Triệu vẫn còn vang vọng, Quách Trường Thành co rụt cổ, xám xịt yên lặng chạy tới cuối đội hình, ôm lấy đồ đạc của Chúc Hồng.

Thẩm Ngụy dõi theo bóng dáng y một hồi, đưa tay lưu luyến vuốt ve nơi còn lưu lại hơi ấm từ Triệu Vân Lan, kéo kín khóa áo, sau đó ấn khế mặt dây chuyền trên xương quai xanh — hắn cảm giác được thứ kia dường như cũng toát ra nhiệt độ, trong băng tuyết đầy trời hiện lên vô cùng rõ ràng.

Mỏng manh như vậy, lại cho người ta thật nhiều an ủi.

Bọn họ đi bộ khoảng gần nửa giờ, mới nhìn thấy cái nhà nhỏ mà Triệu Vân Lan nói, đi lên đến nơi, lại mất thêm gần nửa giờ nữa.

Nghiêm khắc mà nói, căn nhà kia xây bằng đá, dùng gỗ làm giá đỡ, nóc nhà dùng da trâu bịt kín, chắn được gió, lại không sợ tuyết vùi.

Ngôi nhà được một khoảng sân bao quanh, xung quanh là một vòng hàng rào cũ nát cơ hồ bị tuyết lấp kín.

Nó thoát nhìn cũ rách mà lại cô độc, đứng nơi đỉnh núi không có bóng người, một mình một bóng, yên tĩnh dọa người.

Ngay khi Triệu Vân Lan đưa tay kéo cái cổng gỗ nhỏ của ngôi nhà, Đại Khánh vốn vẫn trốn trong túi của Chúc Hồng đột nhiên vọt ra, người khác còn chưa kịp thấy kì quái con mèo này ở đâu chui ra, nó đã kêu lên một tiếng bén nhọn, lông toàn thân đều dựng lên.

Triệu Vân Lan duỗi tay mò con mèo về, vuốt vuốt lông nó, nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Đại Khánh đưa ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm khoảng sân bị tuyết trắng phủ đầy, một thanh âm truyền tới từ sau lưng y.

Uông Chủ dùng giọng nói giống như thờ dài nhẹ nhàng mà bảo: “Sếp triệu, Đại Khánh muốn nói cho anh, trong sân nhà này có chôn thứ gì đó.”

Chương 30

Giọng nói của Ông Chủy kì thực rất dễ nghe, nếu cô còn là người, nói không chừng có thể đi học thanh nhạc, cũng có thể tham gia mấy chương trình XX Voice các loại. Nhưng mà đại khái do đã thành quỷ rồi, âm thanh cũng biến chất vì quá đát lại phối hợp cái loại ngữ điệu nhẹ nhàng đặc hữu, mỗi lần đều làm cho người nghe nổi một thân da gà, lạnh toát cả xương sống, nghe kì quái phát sợ.

Cô không hề báo trước đã đột nhiên lên tiếng như vậy, làm tất cả mọi người hết hoảng đến mức cấm khẩu luôn.

Bốn học sinh của Thẩm Ngụy lập tức tập trung ánh mắt lên người Ông Chủy, cô hành động không tiện, trốn tránh không kịp, đành phải bình tĩnh tiếp nhận sự chú mục của họ.

Triệu Vân Lan xoa xoa cái tay cầm đèn pin lên người mấy cái, cảm giác trong lòng bàn tay ấm lên một chút: “Mọi người ở đây trước đã, tôi vào xem.”

Nói xong, y ra dáng tài cao gan lớn đẩy cửa đi vào, Thẩm Ngụy không chút do dự lập tức đi theo.

Mặt đất đều đã đóng băng cả, người đi bên trên cảm thấy dưới chân gồ ghề, Triệu Vân Lan thả chậm bước đi, vòng quanh sân nhà một vòng, mà ánh mắt của mèo đen giống như hai ngọn đèn nhỏ phát ra u quang trong đêm tối. Đột nhiên, nó vụt sải chân, từ trong lòng Triệu Vân Lan giãy lên nhảy ra ngoài, hai bước chạy đến một góc, nâng lên cái chân béo, hướng về phía một đụn đất nhỏ nổi lên bắt đầu cào loạn.

Triệu Vân Lan vội ngồi xổm xuống nắm gáy mèo múp nhấc lên, không chút để ý dùng tay áo lau lau chân trước của nó, sau đó dưới ánh sáng đèn pin, đưa tay khều một chút đất vừa bị Đại Khánh đào lên.

Đầu tiên Triệu Vân Lan thấy một tầng gì đó màu trắng ngà, y nghĩ nghĩ, lại lấy một cái xẻng nhỏ từ bao đồ đạc ra, đào đào gầy gầy xung quanh mô đất nhỏ, sau đó gian nan đào sâu xuống một chút..... Cho đến khi thấy rõ một cái trán bẹp với nửa hốc mắt trống rỗng, Triệu Vân Lan mới ý thức được, y đã đào lên nửa cái đầu lâu.

Thẩm Ngụy vẫn luôn trầm mặc nhìn y đào bới lúc này mới chuyển động ánh mắt, đảo qua một lượt từng góc ngách trong sân nhà, bỗng nhiên có một loại ý nghĩ làm cho người rét lạnh — hai người bọn họ trước mắt chỉ sợ là đạp lên một mảnh đất toàn xương người.

Thẩm Ngụy quay đầu lại, nhìn lướt qua các học sinh đang lạnh run đứng ngoài cửa còn luôn nghecks cổ hướng về phía này, xoay người đè lại cánh tay Triệu Vân Lan, nhẹ nhàng nói: “Cứ chôn xuống trước đã, đừng lộ ra.”

Triệu Vân Lan dùng chỗ đất vừa mới bới lên chôn cái đầu lại, sau đó mới đứng lên như không có chuyện gì, gọi nhóm học sinh cùng cấp dưới của mình tiến vào.

“Không có vấn đề gì, phía dưới có vài mảnh ngói vỡ, đi đường cẩn thận một chút, đừng để tẹo chân, mau vào nhà đi, sau khi vào thì lòi đồ đã ngoại ra, chú ý giữ ấm.” Triệu Vân Lan thu hồi cái xẻng nhỏ, run cầm cập đốt thuốc, sau đó đứng một bên chờ những người khác vội vã tiến vào nhà.

Ông Chủ trước sau vẫn đi cuối cùng. Cô đứng trước mặt Triệu Vân

Lan dùng âm lượng chỉ đủ cho hai người nghe nói nhỏ: “Anh cũng nhìn thấy rồi phải không? Kỳ thật phía dưới không chỉ có một tầng.”

Triệu Vân Lan nhất thời cảm giác da đầu run lên, cũng đè thấp giọng mắng nhỏ một câu: “Phắc, chưa thấy cái giường chung lớn thế lại còn là giường tầng bao giờ, cũng thật quá chật chội đi, nếu chúng ta cũng chen vào một chân nữa, người ta sẽ không trách cứ chúng ta chứ hả? Trách cứ thì tôi cũng chẳng còn cách nào, ra xe không được, cũng không còn nơi nào khác, để cho cái lũ học sinh da mỏng thịt mềm kia đóng quân dã ngoại một đêm không có tai nạn chết người mới lạ ấy.”

“Nơi này quả thật có một chút kiêng kị,” Ông Chủ chần chừ, “Chút nữa tôi đi vào đánh tiếng với bọn họ một chút, chỉ cần cúng bái hành lễ là được, tá túc một đêm thôi..... Hẳn là không có vấn đề.”

Triệu Vân Lan gật đầu, thúc giục nói: “Vậy nhanh lên.”

Chỉ thấy Ông Chủ đếm từng bước đi tới cửa, sau đó lại rút lui hai bước, xoay người, chậm rãi quỳ xuống, hai tay chống tại đỉnh đầu, hướng ra sân quỳ bái, làm một cái đại lễ ngũ thể đầu địa chân chính, nhóm học sinh hiếu kì đều đứng ở cửa hóng xem, Thẩm Ngụy bảo bọn họ duy trì im lặng, đều lui về phía sau, tận lực đuổi hết họ vào trong..... Bởi vì hắn phát hiện Ông Chủ để lộ ra một đoạn “ngón tay” không ngờ lại làm bằng nhựa, “tóc” rơi ra từ trong cái mũ trùm to dùng ngăn ngừa một khúc, rõ ràng là tóc giả nilon.

Thật giống như đang quỳ gối nơi đó hoàn toàn không phải là người, mà là con búp bê được người ta bày bán vậy.

..... Đương nhiên, thực tế về sau chứng minh suy nghĩ của đồng chí giáo sư nhân dân Thẩm Ngụy thật sự là rất thuần khiết.

Triệu Vân Lan đứng dựa vào tường nhà, nhìn Ông Chủ.

Ông Chủ quỳ gối ở cửa, miệng không biết đang lẩm bẩm ngôn ngữ của dân tộc nào, thanh âm ép tới rất thấp, người khác nghe không hiểu cũng chẳng biết mấy âm là một từ, chỉ cảm thấy âm thanh như nước chảy từ miệng cô dũng mãnh tiến ra, quanh quẩn trong sân tựa như linh hồn xưa cũ nào đó tỉnh dậy thềm thì, trong nháy mắt khơi dậy rung động sâu nhất trong tâm hồn người.

Mỗi người trong nhà nhỏ, bao gồm cả các học sinh mà Thẩm Ngụy mang đến đều có cái loại cảm thụ vi diệu này, những người trẻ tuổi kia một đám không tự chủ được gục đầu xuống, trang nghiêm túc mục, duy chỉ có Triệu Vân Lan vẫn ngậm điếu thuốc như cũ, ngây người đứng sang một bên, bộ dạng thờ ơ không để ý.

“Đó là cái gì?” Chúc Hồng đi tới cửa, sau khi Ông Chủ hoàn thành động tác đứng lên, mới nhin không được nhẹ giọng hỏi.

“Vong linh tổ tông.” Ông Chủ đứng lên, động tác cứng ngắc gầy gầy đất trên quần áo, “Tôi đã chiêu gọi qua một chút, hiện tại hẳn là không có việc gì, mọi người đừng đứng mãi ở cửa nữa, vào trong nhà ngồi đi, nhớ kỹ đừng tùy tiện ném rác trong sân, trước khi ra ngoài đừng quên chào hỏi, muốn đi giải quyết thì đi xa một chút.”

Bên ngoài gió lạnh tuyết giá, ai cũng không muốn đi ra ngoài cho chết rét, chỉ là một tối này họ đã trải qua rất nhiều chuyện khó mà tưởng tượng nổi, e sợ sẽ phạm vào kiêng kỵ nên mới lo sợ bất an, nghe Ông Chủ nói như vậy, một đám người lập tức như được ăn thuốc an thần, như ong vỡ tổ lao vào phòng, bên trong dù có đơn sơ nhưng cũng có thể tránh gió.

Ông Chủ đợi tất cả mọi người đi vào mới chuyển hướng đến Triệu Vân Lan phía sau, thấp giọng nói trong sân nhỏ không một bóng

người: “Sếp Triệu, anh trời sinh có thể ‘nhìn thấy’, trời sinh làm bạn với những thứ người khác không tin nổi, trời sinh đã thừa nhận quý thần tồn tại. Nhưng vô luận đi qua điện thờ đình miếu, anh đều không có một chút kính ý nào, tôi nghe người ta nói anh đã ba lần vào chùa Đại Chiêu, ở nơi mà vô số kẻ hành hương tha thiết ước mơ, thấy Phật tổ kim thân lại chỉ gật đầu mà không bái, như vậy là không đúng.”

Triệu Vân Lan không chút quan tâm phà một hơi khói lên cửa sổ, cười tủm tỉm gật đầu nói: “Đúng đó, rất kỳ cục, không đáng học tập, không đáng đề xướng, hiến pháp thừa nhận tự do tôn giáo và tín ngưỡng, nhất định phải có một sự tôn trọng cần thiết với tín ngưỡng của người khác.....”

Ánh mắt của Ông Chủ toát ra từ sau con ngươi bằng nhựa, giống như thực thể rơi xuống trên mặt hắn, giọng nói ép càng trầm hơn, nói gần như thì thầm: “Tam giới lục hợp, suy cho cùng sẽ có những người, những việc mà anh không biết thấu, có lẽ anh thực sự có bản lĩnh, nhưng là người gửi hồn mà sống thành niên, cho dù có bản sự lớn lao, có thể cường đại hơn trời, hơn mệnh sao? Con người không thể sống quá ngạo mạn, nếu nông cuồng đến mức chur thiên thần phật đều không để vào mắt, một ngày nào đó sẽ gặp báo ứng đấy.”

Triệu Vân Lan thu lại một chút vẻ tươi cười, hạ mắt nhìn Ông Chủ, đưa tay kéo lại tử tế mũ trùm và áo quần có chút lộn xộn cho cô một cách cẩn thận mà dịu dàng, miệng lại lạnh lùng nói: “Tôi không then với lương tâm, không có nguyện vọng muốn nhờ, thần phật cũng được, yêu ma cũng thế, ai dám phán xét chuyện của tôi thì phi đúng sai? Bọn họ cao thượng vĩ đại là chuyện của bọn họ, liên quan quái gì tới tôi chứ?”

Ông Chủ nhìn y một cái thật sâu, thờ dài.

Cô đưa bàn tay bằng nhựa, điểm vài cái trong hư không, trong miệng niệm những ngôn từ khó hiểu, sau đó nhẹ nhàng nhấn một cái lên trán Triệu Vân Lan.

“Anh là người tốt,” Cô nhẹ giọng nói, “Phật tổ từ bi, tha thứ anh, phù hộ cho anh.”

Triệu Vân Lan không tránh né, y thậm chí còn cúi đầu cho cô dễ với, đợi Ông Chủ làm xong hết thầy, y mới hỏi: “Khi còn sống cô cũng là người tốt, Phật tổ tha thứ cô, phù hộ cho cô sao?”

Ông Chủ ngẩng đầu, trong đôi mắt nhựa cứng ngắc hình như có nét bi thương.

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng vỗ vai cô: “Cô bé tốt, bên ngoài gió lớn, vào nhà đi thôi.”

Trong phòng, Chúc Hồng và Sở Thứ Chi phối hợp ăn ý, động tác nhanh nhẹn, rất nhanh đã bưng một cái bếp cồn dã ngoại chuyên dụng, ở trên đặt một cái nồi nhỏ đường kính khoảng hai mươi phân, trong nồi là một ít nước tuyết sạch, Chúc Hồng còn dựng một cái giá, mở túi chân không đựng thịt bò ra bày lên giá, dùng hơi nước rã đông, hơi mềm một chút mới xiên que đưa lên bếp nướng.

Mấy học sinh đã lấy sổ ghi chép ra, vừa thấy Ông Chủ tiến vào thì mắt sáng lên, một đám bu lại bên người cô, một nam sinh dáng người như gậy trúc có chút hồi hộp mở miệng: “Chị ơi, chúng em hỏi một chút lịch sử của nhà gỗ trên núi này có phiến không ạ?”

Cậu nói xong câu đó, liền nhìn không được liếc qua sắc mặt Thẩm Ngụy một cái, phát hiện Thầy Thẩm hơi nhíu nhíu mày, lập tức sợ hãi nói thêm một câu: “Thực xin lỗi, ý bọn em là, nếu chị tiện nói..... Nếu có cái gì kiêng kị thì thôi, chúng em không biết, chị đừng giận.”

Ông Chủ ngồi cạnh bếp cồn, nhỏ giọng nói: “Không sao cả.”

Cô giấu đôi tay trong tay áo thùng thình, nhặt lên một viên chocolate trong cái đồng hồ chất bên cạnh, không biết là ai mua, viên chocolate kia tròn tròn nhỏ nhỏ, một gói một viên, xinh xắn cực kì, nhìn cô giống như rất muốn nếm thử nhưng chỉ cầm ở trong tay cách một lần vãi áo, lật đi lật lại nhìn mấy lần, cũng không mở ra.

Nữ đội trưởng áo đỏ mắt sắc chọn ngay một viên khác đưa cho cô: “Cái này ăn ngon, chị ăn cái này đi.”

“Tôi chỉ là nhìn một chút thôi, không thể ăn..... ngọt.” Ông Chủ thấp giọng nói, sau đó cô tạm dừng một chút, đáp ứng thỉnh cầu của nhóm học sinh, chậm rãi nói, “Ngọn núi này đã trải qua vài lần biến hóa địa chất, con người cũng kinh qua mấy lần phân hợp, nghe nói thời điểm sớm nhất có một nhánh người Tạng đã tới nơi này, người Tạng lưu hành thiên táng, người sau khi chết thì thi thể giao cho Thiên Táng Sư, mang xương cốt đập cho vỡ nát sau đó tẩm bột và dầu mỡ để tiện cho chim mổ, tránh cho thi thể không được ăn sạch — ăn không sạch là điềm xấu, cho nên vai trò của Thiên Táng Sư vô cùng quan trọng, đây chính là nơi Thiên Táng Sư ở năm xưa.”

“Bởi vì Thiên Táng Sư tuy rằng được người tôn kính nhưng mà cả ngày giao tiếp với người chết chung quy là không quá may mắn, cho nên cho dù địa vị rất cao nhưng người bình thường sẽ không nguyện ý qua lại với bọn họ.”

Lâm Tĩnh bên cạnh bổ sung thêm một câu như vậy, Quách Trường Thành nghe vào tai lại bất giác nhớ đến một người — Trảm Hồn Sư.

Mọi người không phải đều vạn phần kính sợ nhưng cũng kiêng kị hẳn đó sao?

Trừ Triệu Vân Lan ra, những người khác cơ bản không dám nhiều lời một câu với hắn, đến cả quý hèn cũng trốn hắn rất xa, thật giống như..... hắn sẽ mang đến vận rủi gì đó đáng sợ lắm vậy.

“Sau mấy trăm năm, lần lượt có rất nhiều dân tộc khác di cư đến đây _____ vì bất đồng dân tộc còn bùng nổ vài lần xung đột quy mô lớn, đánh mãi đánh mãi, đánh xong còn muốn cướp người, muốn thông hôn, cho nên dần dần huyết thống cũng bắt đầu hỗn tạp, có vài dân tộc khác cũng nhận thiên táng, chẳng qua phong tục không giống người Tạng cho lắm.”

Ông Chủ giống như một thầy giảng sử, bình dị mà kể, thanh âm mềm nhẹ hòa cùng nội dung câu chuyện của cô thực dễ dàng khiến cho người ta buồn ngủ, học sinh của Thẩm Ngụy hoàn hảo vốn chính là dân nghiên cứu chuyên nghiệp, một đám tích cực vừa chà tay vừa nhanh chóng mở sổ ra tốc kí.

Triệu Vân Lan lại ăn thêm mấy miếng thịt khô, sau đó tha túi ngủ đến bên cạnh Thẩm Ngụy chiếm lấy một cái vị trí ở gần có lợi, chui vào nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chương 31

“Sau này, khí hậu nơi đây trở nên ngày càng khắc nghiệt,” Ông Chủ đổ thêm một chút nước vào nồi, “Người dần dần ít đi, lục tục di cư sang chỗ khác, sau này ước chừng là...ừm, tôi không nhớ rõ lắm, hình như là thời Tống Nguyên của trung nguyên thì phải, nơi này xảy ra một hồi tai họa lớn, từ đó về sau nền văn minh quần cư của nhiều dân tộc cũng bị cắt đứt, trừ một nhóm người tộc Hãn Cát nghĩ cách trốn đến một sơn động ra, những người khác nếu không phải là đã chết thì cũng đi rồi không trở về nữa.”

Nữ đội trưởng hỏi: “Trong lịch sử có ghi lại không?”

Ông Chủ lắc đầu: “Nơi này thời cổ không thuộc về trung nguyên, không có dung hợp với nền văn hóa Hán học, hơn nữa lại xa xôi hẻo lánh, nhân khẩu cũng không nhiều, tin tức truyền vào khó khăn, truyền ra cũng không có, nhiều nhất cũng chỉ có vài dòng được Khâm Thiên Giám ghi lại về địa chất hay thiên văn thôi, triều đình khi đó căn bản có lẽ còn không biết nơi này có người ở nữa. Theo như dân gian truyền miệng, năm đó đại tuyết từ trên đỉnh núi biến thành yêu quái giương nanh múa vuốt lao xuống, con quỷ màu trắng nổi lên từ đất, vươn tay từ nước, bắt lấy người và vật, xé toang bụng họ, thu nhặt đầu họ.”

Nữ đội trưởng nghĩ nghĩ, cái hiểu cái không gật đầu: “Nói như vậy, hẳn là động đất gây nên tuyết lở rồi.”

Ông Chủ không gật đầu cũng không lắc đầu: “Sau này người tộc Hãn Cát ẩn cư trong núi sâu, vị trí đại khái không cách quá xa thôn Thanh Khê bây giờ, các bạn khảo sát thấy thôn Thanh Khê có hình

thức xã hội nhiều dân tộc quần cư, kì thật trong số đó có một bộ phận rất lớn là người của tộc Hãn Cát. Đài thiên táng cũ theo sự di dời của người Tạng mà hoang phế, còn cái nhà nhỏ mà Thiên Táng Sư ở, từ sau tai họa kia đã trở thành nơi để người tộc Hãn Cát canh núi, bọn họ cho rằng từ chỗ cao như thế có thể sớm thấy tai nạn, cho nên mỗi tháng đều phải thanh niên cường tráng lên đó trông coi, nhưng sau thời gian dài, tập tục này cũng thay đổi, người coi núi trở thành người đức cao vọng trọng nhất trong tộc, nhà canh núi cũng là nơi hãn sống.”

“Cứ như vậy, nhà canh núi trở thành một thánh địa của tộc Hãn Cát, sau đó không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ cần có nghi thức cúng tế quan trọng gì, toàn tộc sẽ cùng nhau lên núi, đến nhà canh núi để tham gia.”

Nhóc kính mắt hỏi: “Sao trước đây em lại chưa từng nghe qua có tộc Hãn Cát nhỉ?”

“Bởi vì tộc nhân không nhiều, lại không thông hôn với ngoại tộc, hơn nữa thật lâu trước khi nhà nước này thành lập thì dân tộc này cũng không còn tồn tại nữa rồi, sớm đã không có ai biết đến.”

Nhóm học sinh như bưng tỉnh tìm ra chân lý, cuối cùng, Gậy Trúc đưa ra tổng kết: “A, em hiểu rồi, là do hàng trăm năm kéo dài sinh sản cận huyết dẫn đến chủng tộc bị diệt vong.”

Đối với cách nói này, Uông Chủy không có đánh giá gì mà chỉ cúi đầu cười một tiếng, người xung quanh cô không khỏi rung mình một cái.

Bất cứ một người bình thường nào cũng rất khó có thể nói chuyện với Uông Chủy, cho dù cô ấy không làm ra động tác gì kì lạ cũng không nói câu nào quý dị, nhưng vẫn cứ tự dưng làm người khác

cảm thấy dị thường.

Sau khi thỏa mãn lòng hiếu kì, đại bộ phận học sinh đều bị Thẩm Ngụy giục đi ngủ, chỉ để lại Ông Chủ không cần ngủ cùng Đại Khánh ngủ ngày cày đêm để gác đêm.

Thẩm Ngụy là người cuối cùng nằm xuống, hắn kiểm tra cửa sổ, lại không biết tìm được một cuộn băng dính ở chỗ nào mà cẩn thận đem các khe hở dán kín, nhỏ giọng dặn dò qua tất cả học sinh một lần bảo họ phải chú ý giữ ấm ban đêm, cuối cùng lại thấp giọng hỏi Ông Chủ gác đêm có muốn khoác thêm quần áo hay không, còn tiện tay vặn nhỏ bếp cồn, tránh nước sôi quá mà trào ra ngoài.

Thu xếp tất cả chu toàn, hắn mới nhẹ nhàng bọc mình trong túi ngủ.

Triệu Vân Lan thì ngay từ lúc buổi tọa đàm lịch sử vừa mở đầu đã tự động ngừng lại âm thầm đáng chán kia rồi, y chạy đi ngủ, tai còn đeo nguyên tai nghe, đầu hơi nghiêng nghiêng, cả người cuộn thành một đống, một bên nút tai bị cọ xát rơi ra một nửa, treo lủng lẳng.

Đường nét khuôn mặt của y vốn rất sâu rất sắc, mở mắt ra rất có tinh thần, mà nhắm mắt lại vẫn rất dễ coi, chỉ là sắc mặt bị cái lạnh làm cho trắng bệch.

Ánh mắt Thẩm Ngụy chậm rãi dừng lại trên khuôn mặt y, khuôn mặt khi ngủ của Triệu Vân Lan vừa thản nhiên vừa an tường, giống như cho dù trời có sập xuống y vẫn có thể tùy tiện tìm một góc ngã người liền ngủ được vậy. Thẩm Ngụy nhất thời không dè dặt nhìn, ở bên cạnh chăm chú nhìn y một hồi, biểu tình dịu dàng đi nhiều lắm, sau đó hắn thật cẩn thận lấy xuống tai nghe, cuốn gọn để sang một bên, lại lấy cái áo khoác quảng gằn đó khoác lên cho y.

Quách Trường Thành và một nam sinh khác đã bắt đầu hợp xướng

kéo bể, Ông Chủ đang thu dọn bếp lò, vài tiếng động vang lên khe khẽ.

Thẩm Nguy thở ra một hơi, đưa lưng về phía những người khác nghiêng người nằm xuống, một lát sau, hơi thở của hắn vừa chậm vừa vững vàng, thật giống như đã ngủ.

Nhưng ở nơi người khác nhìn không thấy, đôi mắt hắn lại vẫn đang mở to.

Nương theo ánh sáng mỏng manh trong đêm không biết ở nơi nào hắt lại, hắn nhìn Triệu Vân Lan, tựa hồ muốn canh giữ khuôn mặt đang an tường ngủ say kia suốt một đêm dài. Từng sợi thần kinh trong đầu Thẩm Nguy vốn dĩ vẫn căng chặt, lúc này rất cục nhị không được phóng túng một lát, hắn kè sát Triệu Vân Lan nằm xuống, suy nghĩ một đi liền không thể thu về.

Tưởng tượng chính mình vươn tay, ôm lấy thân thể ấm áp kia, hôn lên đôi mắt đó, mái tóc, cả bờ môi nữa, nhắm nháp toàn thân y, có được hết thảy của y.

Thẩm Nguy cảm giác hô hấp của chính mình trở nên run rẩy, khát vọng của hắn, nồng đậm tựa như khát vọng của một người sắp chết trong giá lạnh khao khát một bát canh nóng hổi, nhưng hắn không hề cử động..... Chỉ là suy nghĩ trong lòng một chút thế thôi, dường như đã vô cùng thỏa mãn rồi.

Đại Khánh cuộn mình thành một đống bên cạnh Ông Chủ, ve vẩy cái đuôi, đợi đến hôm khuya khoắt, nó cho rằng tất cả mọi người đã ngủ cả rồi, mới nhỏ giọng nói:”Chôn trong sân rốt cuộc là xương cốt hay là sọ người? Là những ai vậy?”

Khuôn mặt nhựa dẻo của Ông Chủ giấu trong áo trùm, một hồi lâu

mới trả lời: “Là đầu người, tộc Hãn Cát từ trước đến nay có truyền thống chặt đầu.”

Đại Khánh nhin không được hỏi: “Rốt cuộc tộc Hãn Cát là vì sao lại diệt vong hả?”

“Cô bé kia nói là do sinh sản cận huyết đó.” Ông Chủ nói.

“Đừng có lấy cái cớ lừa con bé gốc kia ra mà lừa ta, ngay đến đàn ngựa còn tránh được vấn đề, chẳng lẽ con người ngu xuẩn các ngươi thời gian dài như thế cũng không ý thức được hay sao?” Đại Khánh bắt nhẩn rung râu, “Hơn nữa rất nhiều dân tộc ít người đều lưu hành một chông nhiều vợ, cái gọi là ‘không kết hôn với ngoại nhân’, cũng chỉ là con gái không gả ra ngoài cùng với đàn ông con trai không lấy ngoại tộc làm chính thể thôi, làm sao lại nghiêm khắc như vậy được? Lại nói, một dân tộc cũng chả phải chỉ có hai ba hộ, tốt xấu gì cũng phải hơn trăm đi, đâu thể ai ai cũng là họ hàng gần chứ.”

Ông Chủ cúi đầu liếc nó một cái, vươn tay xoa xoa đầu nó, nhẹ nhàng mà nói: “Ngươi chỉ là một con mèo, ăn thức ăn cho mèo với cá của ngươi là được rồi, nghĩ đến việc của nhiều người như vậy làm cái gì?”

Bất cứ một ai vừa vào Cục Điều Tra Đặc Biệt mà nhìn thấy Ông Chủ đều hoài nghi cô còn chưa đến hai mươi tuổi, lớn lên với vóc dáng em gái nhỏ, khí chất thiếu nữ nặng cực kì, nhưng lúc này cô che khuất mặt, bộ dạng khi nói chuyện lại già dặn như vậy, rất giống một người tuổi tác đã lớn lắm rồi.

Đại Khánh quỳ rạp trên mặt đất, lấy bản năng loài mèo ra sử dụng, nó theo động tác của Ông Chủ mà thoải mái nheo mắt nhưng không hề nhắm hẳn, ngược lại, xuất thần chăm chú dõi theo một phương nào đó rất xa xăm.

Bóng đêm dần dày.

Ngôi nhà gỗ trên đỉnh núi lặng phắc như tờ, dần dần chỉ còn lại tiếng thờ đều đều và tiếng ngáy khẽ.

Ngay thời điểm đêm vừa khuya, Triệu Vân Lan bỗng nhiên mở mắt ra không hề báo trước, vừa lúc lướt qua Thẩm Nguy bắt được một đường nhìn rất mực dịu dàng không có kính mắt che đi, Thẩm Nguy trong nháy mắt vô cùng bối rối, muốn hạ mắt giấu đi, cũng may Triệu Vân Lan không để ý, y yên lặng ngồi dậy, cẩn thận nghe ngóng một hồi, sau đó quay đầu đặt ngón tay trở lên miệng, khoa chân múa tay làm một động tác “dừng lên tiếng” với Thẩm Nguy.

Triệu Vân Lan chui từ trong túi ngủ ra, bật đèn pin lên, đi ra ngoài.

Đại Khánh “meo” một tiếng nhảy lên, gắt gao đi theo y. Thẩm Nguy do dự một chút, rốt cuộc không yên lòng, cũng theo nốt.

Vừa ra khỏi cửa, Triệu Vân Lan liền phát hiện đèn pin là dư thừa.

Bởi vì toàn bộ sơn cốc phía xa kia đều đang bốc cháy, ngọn lửa dường như đổ xuống từ trời cao, một bên là hàn sơn băng tuyết phủ đầy, một bên lại là lửa đỏ bùng bùng thiêu đốt.

Bọn họ ở trên đỉnh núi cách xa mấy ngàn thước, vẫn có thể phảng phất nghe thấy tiếng than khóc kêu rên truyền ra từ trong biển lửa, có thể cảm giác được lửa cháy bén trên da thịt gây ra đau đớn rất bỏng bén nhọn.

Một mảnh trời bùng lên sắc đỏ cam.

Bọn họ giống như đã không còn ở nhân gian, sơn cốc vùi mình trong

lửa kia như đang run rẩy rung động kịch liệt làm sâu thẳm lòng người sinh ra hoảng hốt, quả thực có thể quên thời gian đã qua bao lâu, quên bản thân đang ở nơi nào.

Mảnh sân trước mặt như cảm ứng được cái gì, mặt đất cũng chấn động, bề mặt lạnh cứng vỡ ra những cái miệng nhỏ, lộ ra những đầu lâu khô chôn sâu phía dưới, chúng nó có lớn có nhỏ, có cũ có mới, dáng vẻ không đồng nhất, mặt đất dần dần bị chấn vỡ, những ánh mắt trống rỗng lóe sáng, sau một tiếng xương cốt chạm nhau rất nhỏ, chúng nó giống như được ai sắp xếp, tất cả đều hướng mặt về một phía.

Đầu lâu trên mặt đất càng ngày càng nhiều, chúng nó quý dị lấy một loại tư thế như kẻ hành hương mà nhìn về phía ngọn lửa bốc cao, trên mặt đất phát ra âm thanh làm người run rẩy.

Triệu Vân Lan duỗi tay chặn Thẩm Ngụy theo ra lại phía sau, lại nhắc cả Đại Khánh lên luôn: “Mập mập, đừng chạy loạn!”

“Đó là nghiệp hỏa.” Ông Chủy không biết từ khi nào đã đứng phía sau bọn họ, mũ trùm không biết rơi ra từ khi nào, lộ ra khuôn mặt búp bê không hề có sinh khí, Thẩm Ngụy còn chưa kịp nhìn xem thứ đồ chơi bằng nhựa này rốt cuộc là cái gì, “Ông Chủy” đã bất ngờ mềm nhũn gục xuống.

Thẩm Ngụy theo bản năng đưa tay đỡ cô, kết quả vừa đụng tới thân thể búp bê, thứ đồ chơi kia lập tức phát ra tiếng kêu vừa dài vừa giả, thầy Thẩm chính nhân quân tử bị kinh hách, tay run lên trực tiếp quăng nó xuống đất.

Một cô bé mặc đồ trắng không biết đã đứng trước mặt Thẩm Ngụy từ khi nào, dùng giọng nói của Ông Chủy mà hẳn đã nghe qua, nói: “Tứ môn tứ đạo tội nhân nhập, môn khai nghiệp hỏa xuất lai nghênh

(1), nghe nói đây là lửa đến từ địa ngục, bị nó thiêu đều là kẻ có tội.”

Triệu Vân Lan: “Thối lắm, câm miệng.”

Ông Chủ đưa tay chỉ: “Không tin anh nhìn xem.”

Tất cả đầu lâu trong sân không biết từ khi nào đều quay đầu lại, nhất loạt nhìn về cửa nhà gỗ, ánh mắt tối om nhìn người ta làm nổi lên một tầng da gà, chúng nó giương miệng, xương cằm rung rung, thoạt nhìn giống như đang cười.

Từ người đến mèo nổi đầy gai ốc, chỉ có Ông Chủ không buồn không vui nhìn những cái đầu lâu đang nhảy múa, không mẫn không nhạt nói: “Người trong tộc của tôi, bọn họ đều hận không thể lột da tôi, rút gân tôi, uống máu tôi đó.”

Triệu Vân Lan bất động thanh sắc lấy một khẩu súng trong túi ra: “Ông Chủ, trở về thân thể của cô đi, Thẩm Ngụy vào nhà rồi.”

Ông Chủ mắt điếc tai ngơ thờ dài.

“Nhưng mà.....” Cô chỉ là mang theo mờ mịt cùng đau khổ nói, “Tôi đã chết rồi mà.”

“Cô bước vào tuổi mãn kinh sao? Còn ở đó đông dài cái mẹ gì, mau cút vào trong cho tôi!” Triệu Vân Lan vung tay tóm lấy hồn phách gần như trong suốt của Ông Chủ, dùng một loại thủ pháp rất là thô lỗ đem cô ấn trở lại thân thể búp bê, sau đó một tay tóm con búp bê lên ném vào lòng Chúc Hồng còn đang kinh hãi.

Đầu lâu khô trong sân đột nhiên há to miệng, bổ nhào về phía bọn họ, Triệu Vân Lan đưa tay giữ chặt then cửa, nâng súng bắn liền ba phát.

Nhét trong nòng súng của y hình như cũng không phải là đạn bình thường, cái đầu lâu đang lao tới bị trúng một phát trong nháy mắt phát ra một tiếng người kêu thảm thiết, sau đó biến thành khói trắng.

Triệu Vân Lan nhân cơ hội kéo mạnh cửa lại, một cái đầu vừa lúc bổ tới bị kẹt lại trên cửa, một bàn tay của y lấy tốc độ nhanh đến không thể hình dung cất súng đi, rút ra một con dao giắt dưới ống quần, để cả vỏ dao mà cứng rắn chém từ trên xuống, một nhát bằm cái đầu khô kia thành một cái xác trứng gà vỡ tung tóe, ầm một tiếng đóng kín cửa.

Đầu lâu khô bên ngoài liên tiếp đập vào trên ván cửa, tựa như ngoài đó đang có vô số cánh tay đang đập cửa điên cuồng, chúng nó từ dưới đất nhảy lên thật cao, hiểm ác dán vào cửa sổ soi mói bên trong, âm thanh xương cốt va vào nhau như thể truyền đến từ cơn ác mộng kinh hoàng nhất.

Mấy học sinh đột ngột bị gọi tỉnh, mắt còn chưa kịp mở ra đã thấy loại hình ảnh như vậy, nhất thời phản ứng đồng loạt cơ hồ là rất bình tĩnh____ bất cứ một người bình thường nào cũng sẽ tưởng là mình đang nằm mơ.

Đến cả Quách Trường Thành cũng thực bình tĩnh _____ bọn họ ở trong cái nhà nhỏ trên núi này nha, có sếp Triệu thần thông quảng đại, có một con mèo múp có thể coi là dũng mãnh, một hòa thượng rởm chỉ cần một cái bình là đã thu phục được Nga quý, một đại xà yêu nữ ăn sống thịt dê còn thêm một Sở Thứ Chi mà cậu vẫn còn chưa dám nói chuyện cùng nữa. Chỗ này nhìn thì nguy hiểm thế thôi, kì thực là rất rất an toàn đó.

Đứa nhỏ xui xẻo này ôm một loại tín nhiệm mù quáng với những đồng nghiệp của cậu rồi.

---

(1) Tứ môn tứ đạo tội nhân nhập, môn khai nghiệp hỏa xuất lai
nghênh: Bốn con đường bốn cánh cửa đưa tội nhân vào, cửa vừa
mở, nghiệp hỏa đã nghênh đón.

Chương 32

“A Di Đà Phật,” Lâm Tĩnh cùng Triệu Vân Lan chặn chặt cửa, hòa thượng rỏm thờ hồng học trừng mắt nhìn đám đầu lâu khô tới tới lui lui ngoài cửa sổ, “Ta quá tuyệt vọng với cái thế giới ngay cả đầu lâu cũng biết bán manh này rồi! Đây là thứ gì thế hả?”

Triệu Vân Lan quay đầu hỏi Ông Chủ: “Cái đám cô đưa tới là gì đây? Cẩn người còn chưa tính, ngay cả cô cũng cẩn, chúng nó không sợ ngộ độc chất hóa học hay sao?”

Lâm Tĩnh mơ hồ cảm giác được hình như y nói lỗ miệng cái gì đó, ở một bên vụng trộm kéo kéo góc áo lãnh đạo nhà mình.

Nữ đội trưởng nghe thấy thế, “phụt” một tiếng bật cười, sau đó cô bé thấy có gì không đúng lắm, trong ánh nhìn chăm chú mà quý dị của các bạn học đành lập tức bưng kín miệng.

“Năm 1712, tộc Hãn Cát biến loạn.” Ông Chủ đứng lên nhờ sự giúp đỡ của Chúc Hồng, lại kéo mũ áo che kín mặt, “Cuối cùng chấm dứt bằng chiến thắng của kẻ tạo phản, lão tộc trưởng chết, vợ con, người thân, thậm chí một trăm mười hai dũng sĩ theo ông toàn bộ bị chém đầu theo tập tục xưa, thân thể bị lửa thiêu, đầu chôn trong sân nhà của người canh núi, bọn họ vĩnh viễn bị coi như nô dịch, không được an bình.”

Chúc Hồng sừng sốt: “Chính là trong viện này?”

Tiếng đập cửa vẫn không ngừng.

Triệu Vân Lan nháy mắt với Sở Thứ Chi.

Sở Thứ Chi lập tức cởi áo khoác ra, cái áo lông hăn mặc phía trong vô cùng phá cách, không biết có bao nhiêu cái túi treo trên người y như một cái bao thu nạp lớn, hăn sờ hết lượt mỗi cái một lần, lôi ra một đồng giấy vàng viết phù chú bằng chu sa lần lượt y như đếm tiền, sau đó đi lên phía trước dán vào bốn góc cửa.

Trên hoàng phù phát ra một tầng ánh sáng trắng nhu hòa, cánh cửa bị đầu lâu khô đập cho lung lay lập tức yên tĩnh.

Tiếp đó, Sở Thứ Chi hành động như dán tờ rơi lên cột điện, từng bó từng bó bùa chú dán khắp cửa sổ tường nhà, đem cái nhà nhỏ dán cho chi chít, đầu lâu bên ngoài dường như biết lợi hại rồi, toàn thể lui về phía sau hơn hai thước, không dám cào tường cạp cửa sổ nữa.

Triệu Vân Lan buông cánh cửa đang giữ ra, ngày lạnh như vậy, y lại hoạt động đến ướt đầm mồ hôi.

Y ngồi cùng mọi người bên cạnh bếp cồn, xé mở một túi sữa bột, hòa cùng với nước khoáng thành một chén lớn, đặt vào cái nồi nhỏ vẫn đang sôi trào, sai sử Ônng Chủy vừa đứng lên: “Nấu lên, tí nữa mỗi người uống một chén, uống xong, cô phải giải thích trước tổ chức xem đây là cái tình huống gì.”

“Thực xin lỗi.”

Đây là câu trả lời duy nhất mà Ônng Chủy đưa ra, cô ngậm miệng y như đảng viên đảng ngầm Trùng Khánh năm xưa, đánh chết cũng không nói, bị buộc trở nên nóng nảy, cô liền bỏ thêm một câu: “Các người mở cửa quăng tôi ra ngoài đi, không có tôi, bên ngoài mặc kệ có cái gì cũng sẽ không làm khó các người nữa đâu.”

Triệu Vân Lan nghe xong, bình tĩnh hỏi lại: “Xin hỏi chính cô xác định mình đang nói tiếng người sao?”

Ông Chủ tuy rằng tướng mạo hơi dọa người nhưng suy cho cùng vẫn là một cô gái tính tình ôn hòa, nói không nhiều cũng không quá thân thiết với ai nhưng luôn khách khí với mọi người, rất ít nói ra những câu làm tổn thương người ta. Cô biết mình nói lỡ, Triệu Vân Lan vừa mới hỏi lại như vậy, liền lập tức cúi đầu, quyết tâm không mở miệng nữa.

Sở Thứ Chi nghiêng người đứng ở cửa sổ, vén màn cửa nhìn thoáng qua bên ngoài, thấy tất cả đầu lâu đều kiêng kị phù chú trong nhà mà lùi ra mấy mét, hắn mới quay đầu ra hiệu cho Triệu Vân Lan: “Để một người gác đêm, những người khác đều ngủ đi thôi, mấy thứ này đều là trò mèo, không cần bận tâm.”

Nguy cơ đã qua đi, nam sinh như gậy trúc lại e thiên hạ không loạn mà mon men đến trước mặt Thẩm Nguy: “Thầy ơi... em có thể chụp mấy bức không.. không ra ngoài, chụp từ cửa sổ cũng được.”

Thẩm Nguy thoát nhìn rất muốn biết phải có hoàn cảnh trường thành như thế nào mới có thể tạo ra một thẳng nhóc hiếu kì đến bậc này chứ.

Một cái móng heo đập lên vai Thẩm Nguy, Triệu Vân Lan sáp qua, hạ giọng nói với Gậy Trúc: “Chụp ảnh không trái với kỷ luật, nhưng mà cậu phải biết, trước đây người già có một cách nói, cho rằng ảnh chụp có thể mang hồn phách đi, linh hồn con người ngoan ngoãn ở trong thân thể thì còn được, chứ cái loại vong hồn đầy trời này ấy à... cậu muốn bắt mấy cái đầu lâu nhỏ mang về thử trồng xuống đất sao?”

Gậy Trúc bị giọng điệu như “Kể chuyện ma lúc đêm khuya” của y làm cho sợ đến run lấy bẩy.

Triệu Vân Lan cười tủm tỉm không ngừng đổ dầu vào lửa: “Cậu có thể chôn chúng nó trong chậu cảnh trong nhà ấy, sau đó mỗi tối vừa đến mười hai giờ, chuẩn như chuông báo, cậu sẽ nghe thấy chúng nó răng rắc răng rắc cạp chậu hoa, cạp xong chậu hoa thì cạp đến bàn ghế, cạp hết bàn ghế sẽ gặm giường cậu.....”

Y còn chưa nói xong, Gậy Trúc đã khó chịu vặn vẹo.

Thẩm Ngụy run rẩy khoe miệng: “Em làm sao vậy?”

Nam sinh lúng ta lúng túng, nhẩn nhẩn nhó nhó nói: “Em..... Em..... Em muốn đi WC.”

Dọa sồn tiểu một tên, Triệu Vân Lan sừng sốt một chút, sau đó rất đáng ăn đập rất không đức hạnh, phá lên cười.

“Còn ba tiếng nữa là trời sáng rồi.” Sở Thứ Chi nói, “Phù chú của tôi có thể giữ được năm giờ, yên tâm cả đi — muốn đi WC thì nhịn một chút, đến hừng đông rồi đi, đũa nào cắn cậu, cậu cứ tưới lên đầu nó, nước tiểu đồng tử trừ tà, cứ cho là tưới không chết chúng nó, tốt xấu gì cũng có thể gây tổn thương trung khu thần kinh.”

Uông Chủy khe khẽ nói: “Tôi có thể gác.....”

Cô chưa nói hết thì đã bị Triệu Vân Lan ngắt lời: “Nếu xảy ra chuyện cô không đương nổi đâu, sau nửa đêm để tôi tới đi.”

Y móc bật lửa trong túi ra: “Các cô bé có sợ hút thuốc thụ động không, nếu không có, chú cảnh sát muốn tìm một bé bảo bối đến nâng cao tinh thần.”

Khiếp sợ qua đi, mọi người lại bình tĩnh thả lỏng, nhóm học sinh ồn

ào cười vui một trận, ai về túi người nấy ngủ — đại khái là Triệu Vân Lan làm cho người ta có cảm giác an toàn khá cao, lại cũng có lẽ... bọn họ còn chưa thực tỉnh ngủ nữa.

Chỉ trong chốc lát, phòng nhỏ lại một lần nữa im lặng, chỉ còn lại thanh âm đầu lâu khô quay cuồng trên đất tuyết bên ngoài, cả Đại Khánh cũng làm tổ trong lòng Triệu Vân Lan khép mắt, Uông Chủ ngồi trong một góc cách y khá xa, nghiêng người dựa vào tường, không biết suy nghĩ cái gì.

Ánh đèn pin loạn xạ trong phòng sớm tắt hết, chỉ có bùa chú chẳng chịt trên cửa trên tường phát ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt nhu hòa.

Triệu Vân Lan đứng ở bên cửa sổ, cảm giác được cửa sổ vừa rồi bị Sở Thứ Chi mở ra có kẽ hở, liền dứt khoát tựa vào đó, dùng sau lưng chặn lại đầu gió sắc nhọn, châm một liều thuốc.

Vừa rồi khi y bị dị động ngoài cửa sổ làm cho bừng tỉnh, kỳ thật có chú ý tới ánh mắt của Thẩm Nguy, chỉ là lúc ấy thấy Thẩm Nguy rất ngỡ ngàng nên y mới cố ý cho qua mà thôi.

Triệu Vân Lan cơ hồ có thể xác định trạng thái của Thẩm Nguy lúc đó không phải bị đánh thức hay là mất ngủ bình thường, loại biểu tình an ổn và thỏa mãn đó cùng với ánh mắt dịu dàng đến lạ kì kia quả thực nhìn đến làm người đau xót, thật giống như...đối phương không hề chớp mắt nhìn mình suốt cả nửa đêm.

Nếu Thẩm Nguy vì thích đàn ông mà có ý với y thì Triệu Vân Lan cho rằng vẫn còn bình thường chán___y thấy hình tượng bản thân xây dựng cũng khá là coi được, có trụ cột vật chất, tuổi tác cũng thích hợp, vừa không quá già lại không quá ngây thơ, mặc dù đôi khi có chút khuynh hướng chủ nghĩa nam quyền, nhưng cơ bản cũng biết

quan tâm đến cảm nhận của người khác, hơn nữa bình thường y cũng không bộc lộ cái bản chất tính tình thối thay cảm thú không bằng, cho nên nếu không ở chung sớm chiều, mọi người ngược lại còn có cảm giác dễ nói chuyện dễ ở chung để làm việc là đằng khác.

Nhưng bất luận là bị hấp dẫn cũng thế, là coi trọng y cũng vậy, thậm chí cho dù là củi khô lửa bốc nhất kiến chung tình, Triệu Vân Lan cũng không cho rằng sẽ có người cả đêm không ngủ chỉ để say mê ngây ngốc nhìn một người khác.

Triệu Vân Lan nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên gặp gỡ Thẩm Ngụy.

Y khẳng định là trong một tình huống nào đó chính mình cũng không rõ, đã có mối ràng buộc khúc mắc rất sâu với người đàn ông này.

Nhưng chuyện đó xảy ra khi nào mới được chứ?

Triệu Vân Lan xuất thần suy nghĩ thật lâu, đến khi điều thuốc đã đốt hết, y mới không yên lòng dụi tắt đầu lọc, không hề có một chút nhân đức phóng ra ngoài qua cửa sổ, văng trúng một cái đầu lâu định phi lên, khi đó xương trắng biến sắc, rơi xuống đất run rẩy mấy cái, không động đậy nữa.

Trước mười tuổi còn quá nhỏ, chuyện gì cũng chưa hiểu hết, đến cả khả năng phân biệt nam nữ cũng có hạn, chuyện lớn nhất trải qua cũng chỉ là lấy gạch đập vỡ cửa sổ thủy tinh nhà người ta mà thôi, đại khái có thể xem nhẹ không đáng kể đến, nhưng lớn lên một chút, sau khi hơi hơi hiểu chuyện, ký ức của Triệu Vân Lan rất liền mạch, mỗi một giai đoạn, mỗi một sự kiện nguyên nhân kết quả thế nào đều rất rõ ràng, cơ hồ không có ký ức đứt đoạn hay loạn logic không thể hồi tưởng.

Quả thật có một số tác động bên ngoài có thể thay đổi ký ức của một

người, ví dụ như thôi miên chẳng hạn, Triệu Vân Lan cũng có thể kể ra vài loại bí pháp, nhưng chúng nó bình thường sẽ chỉ làm cho người bị động tay qua không chủ động nhớ lại đoạn ký ức bị bóp méo mà thôi ____ những chuyện con người trải qua, mỗi chi tiết đều có quan hệ nhân quả, trừ chính họ ra, không một ai có thể thực sự biết rõ.

Tỷ như nói thế này, giả thiết một người gây ra một vụ tai nạn giao thông, khi hấn nghĩ đến, thì sẽ nhớ tới nguyên nhân mình gây tai nạn là đi muộn, vì sao lại muộn? Bởi vì hấn sáng sớm bị táo bón, thời gian ngồi trong WC dài hơn so với mọi khi năm phút đồng hồ. Sao lại bị táo bón? Bởi vì hôm trước ăn lắm đồ chiên rán nhiều dầu, bị nóng bụng. Vì sao lại ăn nhiều đồ chiên rán nhiều dầu? Bởi vì vừa vặn có một phiếu ăn nhanh miễn phí sắp hết hạn.....

Nếu tiếp tục liên tưởng, còn có thể đề cập đến người này làm thế nào lấy được cái phiếu miễn phí kia, rốt cuộc là người khác đưa cho, hay là nhặt được trên đường vân vân và vũ vũ.

Bất cứ một chuyện lông gà vỏ tỏi nào, chỉ cần có thực trong trí nhớ thì đều phải có những mối liên hệ và thứ tự sắp xếp như vậy, mà cho dù người có tài giỏi đến đâu cũng không thể moi ra được những chuyện như đại tiểu tiện, chu kì kinh nguyệt, việc kết giao bạn bè cùng với thời gian đột phát chứng động kinh vân vân vũ vũ một cách rõ ràng tỉ mỉ.

Cho nên chỉ cần là ký ức bị xử lý qua, chi tiết đều sẽ bị mơ hồ, cố gắng truy rõ ngọn nguồn sẽ có vẻ vô cùng thiếu tự nhiên.

Không khéo, đối với việc này, Triệu Vân Lan lại chính là cao thủ.

Từ nhỏ Triệu Vân Lan đã biết sự yếu ớt của trí nhớ và tầm quan trọng của ký ức, sau khi Đại Khánh giao Trấn Hồn lệnh cho y, khóa

học đầu tiên chính là dạy y định kì dùng phương pháp minh tưởng ngược dòng sửa sang lại kí ức của mình, Triệu Vân Lan có thể xác định, y thực sự không biết người tên Thẩm Ngụy này.

Vậy... hay là thầy Thẩm hình tượng tốt khí chất ngon kì thực là một tên cường theo dõi, vẫn luôn thăm mẩn mình_____ đương nhiên, căn cứ theo Triệu Vân Lan tự mình hiểu lấy, cái này cơ bản là không có khả năng, người kia xét ra... muốn nói là ngược lại hoàn toàn với vụ này cũng không quá đáng đâu.

Hoặc là, “Thẩm Ngụy” chỉ là một tầng ngụy trang, hẳn hoàn toàn không phải người thường gì cả.

Y không tra được, trừ người thường thật sự, còn có chân chính cao nhân.

Ba bốn giờ qua đi rất dễ dàng, phương đông vừa mới ửng sáng, mặt trời còn chưa hoàn toàn thành hình, ma quỷ trong sân đã yên tĩnh, một đám giống như mất điện trở lại mặt đất, rốt cuộc không cử động nữa, mà ngọn lửa quỷ dị âm lạnh phía xa xa không biết bốc lên lúc nào cũng đã biến mất không thấy bóng.

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng đẩy cửa ra, ra ngoài xác nhận một chút, xác định là mặt trời mọc ở phía đông, trời đã tảng sáng, tiểu quỷ về nhà, lúc này mới trở lại trong phòng, mệt mỏi xoa xoa mặt, hai tay ôm trước ngực, an tâm dựa vào tường ngủ gật.

“Đợi trời sáng hẳn,” Y nghĩ, “Nhất định phải tìm cơ hội nói chuyện với Thẩm Ngụy mới được.”

Triệu Vân Lan mang theo ý nghĩ này mà ngủ thiếp đi.

Có lẽ vì lái xe cả ngày dưới băng thiên tuyết địa mà trước đó cũng

không dám thả lỏng, thật sự là quá mệt mỏi, Triệu Vân Lan bất cẩn ngủ sâu.

Ước chừng một giờ sau, y bị Chúc Hồng đánh thức.

Triệu Vân Lan phát hiện có người đắp cho y một cái chăn, ánh mắt theo phản xạ tìm kiếm Thẩm Ngụy, kết quả còn chưa kịp tập trung mục tiêu đã bị lời nói của Chúc Hồng phá tan.

Chúc Hồng hỏi: “Sếp Triệu, anh có biết Ông Chủ đi đâu không?”

Chương 33

Cái gì?

Thần kinh Triệu Vân Lan gần như vỡ tan, lẽ ra gặp phải loại kích thích này, đừng nói là ngủ không sâu, cho dù có là say gần chết thì y cũng nên tỉnh táo lại ngay mới đúng, nhưng đầu óc lại cứ như bị một tầng sương hồ bao phủ, mi mắt nặng muốn đòi mạng.

“Ông Chủ?” Triệu Vân Lan ra sức xoa xoa cái mũi, chớp chớp đôi mắt đang muốn nhắm tịt lại, vô cùng cố gắng ngồi thẳng lên, còn có chút mơ hồ nói, “Tôi mới ngủ không đến một giờ..... cô ấy không phải vừa rồi vẫn còn ở đây sao?”

Chúc Hồng nghiêm túc quan sát y một hồi.

Cô quen biết Triệu Vân Lan rất nhiều năm, ngay cả khi y mệt mỏi, quá nửa chỉ là nhắm mắt dưỡng thần hay chớp mắt một chút, ở cái nơi hoang vu hẻo lánh lại canh một đám đầu lâu khô mà có thể ngủ đến bất tỉnh như vậy là chuyện chưa từng phát sinh trên người y — không câu nệ tiểu tiết và không có tâm nhãn hoàn toàn là hai việc khác nhau, Chúc Hồng cúi sát vào y ngửi ngửi.

Triệu Vân Lan: “Sao.....”

“Đừng nhúc nhích.” Chúc Hồng lật cái chăn trên người y xuống, nhấc lên một góc, cẩn thận gỡ vài sợi vải, sau đó dùng móng tay được nuôi vừa dài vừa nhọn khều ra được một chút bột phấn màu nâu, đưa lên mũi hít mấy cái thì lập tức hiểu ra, liền nói với Triệu Vân Lan, “Anh trúng chiêu.”

Choáng đầu ù tai, Triệu Vân Lan cảm thấy khi nghe người khác nói cứ như bị ngăn cách bởi một lớp màng, khi y biết Chúc Hồng nói cái gì, mới phát hiện ra mình quanh năm sẵn nhận, cứ nhiên lại bị chim sẻ nhà mình nuôi mổ mắt, trăm câu ngàn từ thoát ra khỏi miệng biến thành hai chữ: “Ông phắc!”

..... Cơn giận vô danh tới quá nhanh, thậm chí làm Triệu Vân Lan nhất thời có chút phân không rõ ràng trong hai chuyện “Ông Chủ cứ nhiên dám bỏ thuốc y” và “Không ngờ chặn trên người y không phải là do Thẩm Ngụy đắp” cuối cùng là chuyện nào làm y khó chịu.

“Lấy cho ta một chai nước khoáng ra đây.” Triệu Vân Lan nói khế với Chúc Hồng, “Phải lạnh.”

“Cũng không lấy đâu ra mà nóng.” Chúc Hồng đem một chai nước khoáng mà bên ngoài đã kết một tầng băng mỏng đưa cho y, phải vận sức vận mới có thể làm cho cái nắp đã dính cùng một chỗ với nước đá mở được ra.

Triệu Vân Lan cau mày uống hai ngụm, sau đó quyết đoán đem hơn nửa chai còn lại đổ lên đầu mình.

“Anh điên rồi!”

“Cậu làm gì thế?!”

Chúc Hồng và Thẩm Ngụy đồng thời lên tiếng, Thẩm Ngụy muốn đưa tay ngăn lại, đáng tiếc khoảng cách quá xa không kịp ____ từ đêm qua nhìn lén bị bắt được tới giờ, hắn vẫn cẩn thận trốn Triệu Vân Lan rất xa.

“Lâm Tĩnh lưu lại, chiếu cố nhóm thầy Thẩm.” Triệu Vân Lan trầm

mặt không nhìn người khác, lấy nước lạnh lau mặt vài cái, sau đó tùy tiện xoa xoa lên quần áo, mang cái áo khoác nhiều nếp nhăn phất lên phủ vào người, đi nhanh ra ngoài, một đạp đá cho một cái đầu lâu khô chặn đường bay xa ba thước, “Những người khác đi theo tôi!”

Lâm Tĩnh vội hỏi: “Chỗ xương cốt trong sân kia làm sao bây giờ?”

Triệu Vân Lan: “Đào ra đạp.”

Lâm Tĩnh lấp bắp kinh hãi: “Này..... Có thể chọc giận cái gì hay không.....”

“Người không chạm ta ta không động người, một tí tàn thuốc cũng không thềm ném trên địa bàn của họ.” Triệu Vân Lan đứng ở cổng sân lạnh lùng quay đầu, “Nếu người dám phạm ta, ta tất sẽ đào phần mộ tổ tiên họ lên. Đêm qua khách khách khí khí vào cửa, bọn họ lại tiếp đón chúng ta như vậy, hiện tại trời đã sáng, cũng nên phong thủy luân chuyển trả lễ lại rồi. Đạp hết, xảy ra chuyện cứ tính lên đầu ta.”

Tính tình thổ phỉ của Triệu Vân Lan mà đã phát tác lên là lục thân không nhận luôn, không ai dám chọc vào y, Lâm Tĩnh thức thời ngậm miệng.

Chúc Hồng phải chạy mới có thể đuổi kịp y, theo suốt một đường, mới lấy hết dũng khí nhỏ giọng nói: “Ông Chủ..... Có lẽ có nỗi khổ riêng của cô ấy.”

Triệu Vân Lan cũng không quay đầu lại: “Vô nghĩa _____ cô có câu nào không bỏ đi không, có thì nói nghe mấy câu, không có, vậy câm miệng.”

Chúc Hồng câm miệng hai giây, sau thật sự nhịn không được: “Anh không thể ăn nói tử tế một chút sao? Lúc tán gái cũng dùng cái khẩu

khí khốn kiếp này hả?”

Triệu Vân Lan rút cục nhìn cô một cái, sau đó nói một câu càng đáng giận hơn.

Y nhưn mày: “Tôi nói tôi muốn tán cô lúc nào?”

“.....” Chúc Hồng vô cùng vô cùng muốn quăng cho y một cái bạt tai, đáng tiếc là không dám. Cô cắn răng nhin, hung tợn nói, “Trách không được cứ có một người lại bị đá một lần, anh cứ chờ ở vậy cả đời đi!”

Triệu Vân Lan nhanh chóng dẫn người tới vị trí bọn họ đậu xe ngày hôm qua, từ cốp sau của một chiếc xe lấy ra mấy cái túi du lịch: “Không thể lái xe lên, đường còn lại có thể phải đi bộ, mở cái túi ngoài cùng ra, bỏ thức ăn nhiệt độ cao để mang theo vào, còn có bình nhỏ 100ml nước, có thể trực tiếp đút vào túi, vụn nhất tách rời, đánh mất túi, trên người còn có những đồ dùng khẩn yếu.”

“Còn chỗ này.” Triệu Vân Lan tha ra một đồng nhu yếu phẩm đưa cho Chúc Hồng, “Cô mang đi, trở lại nhà gỗ trên núi, phát cho bọn họ một phần.”

Chúc Hồng giật mình trừng y: “Anh bảo tôi trở về?”

“Đừng lằng nhằng nữa — đừng tưởng rằng cô có bộ dạng con người thì là động vật hằng nhiệt.” Triệu Vân Lan không kiên nhẫn đóng cốp, khóa xe, gọi Sở Thứ Chi và Quách Trường Thành đi cùng, sau đó phát phát tay với Chúc Hồng, “Được rồi nữ nhân, trước khi cô bị đông cứng đến ngủ đông, nhanh chóng chạy về đi ___ A, đúng rồi, cầm lấy cái này, đừng uống lạnh, làm ấm lên rồi mới được uống.”

Y quăng một cái bình nhỏ vào lòng Chúc Hồng, Chúc Hồng cúi đầu

vừa thấy, là bình rượu hoàng độ còn thấp___ thứ này ôn nhuận ẩm người, ở Đại Tây Bắc không có, không cần phải nghĩ cũng biết là y đã chuẩn bị từ trước khi đến, để cho ai thì không cần nói cũng biết.

Chúc Hồng bỗng nhiên có chút cảm động..... mặc dù phương thức biểu đạt dẹt dẹt của người nào đó thật sự là quá không ổn.

Vì bảo tồn thể lực, trong đoạn đường tiếp theo ba người Triệu Vân Lan không nói qua một câu, cũng may là trời khá trong, tuy rằng gió bắc lạnh thấu xương nhưng tốt xấu gì cũng có ánh mặt trời, thành ra gió rất cũng không đến nổi cắt da cắt thịt.

Quách Trường Thành cảm giác bọn họ ít nhất cũng phải vượt qua ba bốn ngọn núi, đã sớm lệch khỏi đường tới “thôn Thanh Khê”, mãi tới giữa trưa, rốt cục cũng đến được một thung lũng chắn gió.

Sở Thứ Chi xé mở mấy bao bò khô chia cho mấy kẻ sắp bị đông đá, tiếp đó, Triệu Vân Lan lật ra một tấm bản đồ đánh dấu chằng chịt, ngồi xếp bằng bên một tảng đá, tỉ mỉ đối chiếu xem xét.

“Chúng ta rốt cuộc phải đi đâu, người có biết không đấy?” Sở Thứ Chi hỏi.

Triệu Vân Lan đánh một cái dấu mới lên bản đồ, cũng không ngần ngại lên nói: “Nơi tộc người Uông Chủy sống trước kia không phải là thôn Thanh Khê hiện tại, nói thực ra, lúc đầu cô ấy nhắc tới, ta cũng tưởng ý cô ấy là thôn Thanh Khê, cho đến sau này, ta đã xem qua hồ sơ của cô ấy.”

Sở Thứ Chi giật mình kinh hãi, hẳn vốn tưởng rằng trong thời gian này Triệu Vân Lan vừa phải ứng phó với một đám anh rể của y, vừa luôn luôn ôm mộng ai kia mơ màng mê mẩn, không rảnh mà để ý cái gì khác, không nghĩ tới y cứ nhiên còn hờ ra mấy kẻ để mà quản

chuyện đứng đắn, nhin không được hỏi lại: “Tộc của cô ấy làm sao?”

“Ông Chủy chính là tộc nhân Hãn Cát, vốn tên là Cách Lan, Ông Chủy là tên cô ấy tự đặt khi nhập vào Trấn Hồn lệnh.” Triệu Vân Lan nói, “Người của tộc Hãn Cát vừa không nhiệt tình lại không hiếu khách, tính bài ngoại rất mạnh, không có khả năng ở tại cái thôn Thanh Khê gần đường cái lại có phong cảnh như vậy.”

“Tư liệu lịch sử lại có ghi chép về bọn họ sao?” Sở Thứ Chi lấy làm kinh ngạc.

“Không phải tư liệu lịch sử,” Triệu Vân Lan chỉ ba điểm trên bản đồ, “Là [Cổ Tà Thuật Phổ].”

Y rũ tung cái bản đồ cũ kĩ, dùng đầu bút gõ gõ vào một điểm, bằng cảnh giác của Sở Thứ Chi, hấn lập tức nhìn ra đó hình như là vị trí của căn nhà nhỏ mà họ đang dừng chân.

Triệu Vân Lan nói tiếp: “Khi ta vừa mới tiến vào, đã cảm thấy đầu người trong sân kia có liên quan đến cấm thuật «La Bố Lạp»(1) trong truyền thuyết, ‘la bố Lạp’ trong ngôn ngữ của tộc Hãn Cát kỳ thật là chỉ vong linh, ‘Cấm thuật’ cũng không phải thực sự có nghĩa là ‘cấm’ của «không được phép», mà là «cấm» của ‘giam giữ’..... Quách Trường Thành, cách xa như thế làm gì, lăn qua đây cho tôi! Cậu đã qua thử việc, trở thành một viên chức chính thức rồi, thái độ làm việc có thể tích cực thêm một tí không hả?”

Quách Trường Thành vội vội vàng vàng chạy lại gần.

“Nói cách khác, cái này gọi là ‘Pháp thuật giam giữ vong linh’.” Sở Thứ Chi tổng kết.

“Ừm, tộc Hãn Cát từ xưa đã có tập tục chém đầu và sử dụng vong

linh,” Triệu Vân Lan nói, “Ta cảm thấy cái này có quan hệ với hình thái xã hội của bọn họ, Hãn Cát tộc cho đến khi bị diệt vẫn bị vây trong một chế độ chiếm hữu nô lệ nào đó, từ việc bày ra «La Bố Lạp», người tộc Hãn Cát cho rằng mình có quyền chi phối tuyệt đối đối với nô lệ, bất luận là nô lệ còn sống hay là đã chết. Cho nên khi nô lệ chết đi sẽ bị chặt đầu đưa lên đàn tế trên đỉnh núi, thông qua cấm thuật đem linh hồn bọn họ giam giữ vĩnh viễn, dù có chết cũng phải phục vụ cho họ.”

Sở Thứ Chi hỏi: “Chôn đầu trên đỉnh núi có ý nghĩa đặc biệt nào không?”

“Có, Hãn Cát tộc nhân từng sống chung với rất nhiều dân tộc khác, tuy rằng không thông hôn nhưng không thể tránh tiếp thu ảnh hưởng của các tôn giáo khác. Tộc Hãn Cát lưu truyền tới nay có một phần nhỏ vẫn giữ nguyên hệ tư tưởng chính thống của mình, nhưng trong đó lại có phần không giống, thần thánh mà tộc Hãn Cát cung phụng còn có bóng dáng của một vài tà thần trong truyền thuyết các tộc khác. Khác với tín ngưỡng chính thống, bọn họ hiển nhiên cũng không cho rằng vạn vật có linh, nhưng có lẽ là do dựa núi mà sống, thấy qua uy lực của tuyết lở, họ mới thừa nhận núi cũng có hồn, hơn nữa linh hồn đó còn vô cùng cường đại, có thể trấn trụ vong linh, cho nên mới chọn nơi tạo đàn tế là ‘Sơn hồn khẩu’ ____ cũng chính là đỉnh núi đó, mặt khác lại ảnh hưởng bởi thuyết luân hồi của nhà Phật, cấm thuật «La Bố Lạp» như bàn tay, ba góc hợp thành một thể, có thể vây thành vòng, trở thành miệng giếng sâu nhất trên thế gian, bất cứ cái gì cũng không thể thoát khỏi ràng buộc của nó.”

Sở Thứ Chi là người rất thông minh, nghe đến đó thì lập tức đuổi kịp suy nghĩ của y: “Nói cách khác, hẳn là phải có ba cái đàn tế tương tự nhau, chúng nó chắc chắn cách nhau không xa, độ cao xấp xỉ, hình tam giác tạo thành hẳn cũng phải là tam giác đều!”

Nói chuyện với người thông minh rất là bớt việc, Triệu Vân Lan gật gật đầu, ba điểm y đánh dấu trên bản đồ có thể nối thành một hình tam giác, sau đó y vòng một cái vòng nhỏ lên tâm của hình tam giác này: “Một nơi giam cầm vong linh, đời đời kiếp kiếp sử dụng..... Ta nghĩ, đây có lẽ mới là địa chỉ cũ của tộc Hãn Cát.”

“Cho ta xem.” Sở Thứ Chi có cảm giác về không gian và phương hướng rất tốt, có một loại người có khả năng nhìn bản đồ mà thấy được phương hướng lập thể, hẳn chính là một trong số đó, hẳn chuyển góc độ bản đồ nghiên cứu một lát, hỏi, “Người xem, đây không phải là sơn cốc đêm qua có ánh lửa sao?”

“VẬY HẮN LÀ KHÔNG SAI RỒI,” Triệu Vân Lan cấp tốc cất bản đồ, nhanh chóng ngoạm hai khối thịt bò khô, “Ăn mau, ăn xong chúng ta sẽ đi ngay.”

Sở Thứ Chi không nhanh không chậm ăn thịt khô, trầm mặc một hồi, lại nhìn nhìn Quách Trường Thành đang ở một bên góc ghếch mê mang, cân nhắc nhiều lần mới mở miệng hỏi: “Tuy nói là để điều tra bối cảnh điểm du lịch lần này, nhưng mà sếp Triệu người nhất định phải có nghiên cứu về tà thuật thì mới có thể xác định phương hướng nhanh như vậy đúng không?”

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Nếu như người còn không phân biệt nổi thuốc lắc với ma túy thì làm sao làm được cảnh sát truy bắt ma túy đây hả?”

Sở Thứ Chi nghĩ nghĩ, nở một nụ cười rất hiếm hoi, nhưng mà vì cái mặt khổ tướng nên cho dù cười thế nào cũng ra một dạng rất không hay ho: “Nếu đã như vậy, vì cái gì ‘cảnh sát ma túy’ chúng ta lại không huấn luyện nội bộ nhỉ?”

Động tác ăn thịt khô của Triệu Vân Lan chậm lại, y nhìn chăm chăm

Sở Thứ Chi đánh giá một hồi.

Sở Thứ Chi thản nhiên nhìn lại.

Quách Trường Thành nhìn bên này lại ngó bên kia, hoàn toàn không hiểu sao lại thế này, phong thái và khí thế của hai người đều khiến cậu sợ hãi, lại không dám hỏi thăm, đành phải rụt rụt cổ.

Không biết qua bao lâu, Triệu Vân Lan mới mở miệng nói: “Lão Sở, người thông minh, ta rất ít khi gặp được người nào thông minh hơn người, bởi vậy có một số chuyện ta sẽ không lãng phí nước miếng mà nói nhiều, tự người cũng hiểu được, tự giải quyết cho tốt đi.”

Sở Thứ Chi híp mắt, nhìn cái gói bò khô đến nửa buổi tựa hồ muốn đem nó nhìn đến nở hoa, cuối cùng hẳn cũng không nói cái gì, vẫn giữ nét mặt đó giống như đoạn đối thoại kia không hề tồn tại, không ai nhìn ra hẳn đang suy nghĩ cái gì.

Mười lăm phút sau, bọn họ lại khởi hành, lần này người đi trước dẫn đường biến thành Sở Thứ Chi.

Sáng sớm vẫn còn nắng nhẹ, không biết khi nào thì tuyết mỏng đã rơi, ba người một đường đi về phía tây, tốn thời gian gần một giờ mới vòng được nửa vòng theo lưng chừng núi xuống phía dưới, đúng lúc này, Quách Trường Thành bỗng nhiên thấy trên mặt tuyết có một thứ gì đó...nhìn rất quen mắt.

Cậu vội bước lên mấy bước, cách bao tay thật dày gỡ ra một tầng tuyết mỏng, sau khi thấy rõ nó là cái gì thì hoảng sợ -- một cánh tay bằng nhựa.

Triệu Vân Lan chỉ nghe thấy Quách Trường Thành “Á” lên một tiếng, sau đó hô hào âm ỉ: “Sếp Triệu! Sếp Triệu! Đây là cánh tay của Ông

Chủ, Ông Chủ!”

Quả nhiên là vật biểu tượng, mang theo cậu nhóc này là rất dễ gặp vận may mà, Triệu Vân Lan vừa nghĩ vừa sai chân ba bước thành hai mà đi tới, một phen đoạt lấy cánh tay nhựa, thuận tay gõ đầu tán thưởng Quách Trường Thành: “Cánh tay này của Ông Chủ sớm đã nát như bùn rồi, đều là tại cậu đồ bỏ đi này dám mua hàng nhái kém chất lượng — cánh tay rơi ở đây, thế cô ấy đâu rồi?”

Một chút tuyết mỏng đó không thể nào bao phủ hết dấu chân của Ông Chủ, cho dù hiện tại cô ấy rất nhẹ đi nữa thì cũng không thể, Triệu Vân Lan tìm kiếm bốn phía một hồi, sau đó dường như nghĩ tới cái gì, vụt ngẩng đầu lên — nếu cô không có đi qua con đường này, nói không chừng có nghĩa là...cánh tay này từ trên cao rơi xuống.

Sở Thứ Chi thoáng nhìn theo tầm mắt của y, lại cúi đầu liếc nhìn bản đồ, trong lòng có tính toán, hấn vồ vồ vai Triệu Vân Lan, chỉ lên phía trên: “Người xem chỗ kia.”

Chỉ thấy trên sườn dốc cách bọn họ không đầy ba mét có một động núi lớn bị cỏ dại và tuyết trắng bao phủ, nguyên bản vô cùng kín đáo, nhưng mà tuyết đọng dưới cửa động lại có vài dấu vết bị dẫm qua làm phá hủy sự kín đáo đó, hấp dẫn sự chú ý của Sở Thứ Chi.

-----
(1) la bố lạp: thuật sắp xếp, thuật bày biện

Chương 34

Căn nhà nhỏ trên núi rất bình an vô sự, người bạn nào đó của Triệu Vân Lan sau đó cũng liên hệ với Lâm Tĩnh nói rằng phải qua ít nhất ba bốn ngày nữa mới có thể thông đường, Thẩm Ngụy đơn giản bàn bạc vài câu với nhóm học sinh, mọi người nhất trí cho rằng trong tình huống không may như vậy, cho dù là trong thôn Thanh Khê còn người sống sót cũng không có tâm tình tiếp đón bọn họ tham quan, cho nên lập tức quyết định chờ Triệu Vân Lan trở về thì sẽ cùng về lại Long Thành.

Nữ đội trưởng dùng bình nhỏ và nước ấm đun sữa, vừa cho Đại Khánh, vừa làm điểm tâm cho mọi người, những người khác bị thầy giáo của bọn họ giao việc đi giúp Lâm Tĩnh dọn sân.

Cách dọn dẹp vô cùng đơn giản và bạo lực — chính là Lâm Tĩnh chỉ huy bọn họ đào từng cái đầu lâu đem qua định căn bọn họ ra, sau đó đặt tại một vị trí nhất định, lại sau đó nữa, vị hòa thượng rơm kia giờ lên một khối đá to dùng, hướng về mấy thứ đồ chơi kia đập cho mấy nhát, dựa theo chỉ thị của lãnh đạo nhà hấn mà đập cho tan nát.

Không mất bao lâu, Chúc Hồng đã cống một cái bao to gần bằng người quay trở lại, vị nữ đại lực sĩ này buông hết đồ ra xong thì cầm lấy một cái bình nhỏ đem vào đun trong nồi không tới hai phút đã nhấc ra, dùng cảm nốc một ngụm, rất nhanh sau đó đã tiếp nhận công việc của Lâm Tĩnh, đập như đập hạch đào, đập một nát một, xác suất thành công trăm phần trăm, chất lượng hoàn hảo, tuyệt không làm lại.

Cái loại thần luyện đơn giản bạo lực này tiếp tục cho đến khi cô bé

trong nhà thò đầu ra gọi bọn họ vào ăn chút gì đó.

Chúc Hồng cũng không biết là ăn uống nhằm phải thuốc gì mà dám gạt ra một học sinh cùng Đại Khánh không tự chủ được mà sáp lại gần Thẩm Nguy, đặt mông ngồi xuống bên cạnh người ta, không chút khách khí nói: “Thầy Thẩm phiền anh đưa kem chocolate cho tôi cái.”

Cô chơi trò mận ngọt kết hợp phết kem chocolate lên bò khô mà ăn, không hiểu ăn vào miệng sẽ có vị gì nữa — Chúc Hồng vừa ăn, vừa len lén dùng khước mắt quét vị Thẩm Nguy vẫn bình thản chịu đựng gian lao kia, sau khi chuẩn bị xong, cô làm bộ như chuyên tâm phết kem, mí mắt cũng không nhấc nói với Thẩm Nguy: “Lão đại nhà chúng tôi đang theo đuổi anh.”

Thẩm Nguy dừng một chút, nghiêng đầu nhìn về phía cô.

Chúc Hồng hạ mắt, dùng khẩu khí nói chuyện phiếm không mặn không nhạt tiếp lời: “Anh không phải là không nhận ra chứ?”

Thẩm Nguy biểu tình không đổi, không đáp lại, chỉ cầm vài túi kem chocolate đưa cho Chúc Hồng: “Vậy thì sao?”

Chúc Hồng ngậm miệng, cô ngẩng đầu lên, dùng một ánh mắt vô cùng kì dị nhìn Thẩm Nguy, đồng tử hình tròn bình thường nhìn chăm chú người đàn ông đó không ngờ lại biến thành đồng tử dựng thẳng của động vật máu lạnh, chúng nằm trên khuôn mặt xinh đẹp của cô mang lại vẻ quỷ dị khó tả.

Nhưng Thẩm Nguy chỉ nhìn cô một cái, lại coi như không có chuyện gì đem sự chú ý dời đến đồ ăn trên tay.

“Vậy anh thích y sao?” Chúc Hồng hạ giọng, ghé vào lỗ tai hẩn lảng lẽ hỏi.

Thẩm Ngụy không chút hoang mang hỏi lại: “Vì sao cô lại muốn biết?”

“Tôi.....” Chúc Hồng đảo đảo ánh mắt, “Tôi bát quái chứ sao, tò mò chuyện riêng của lãnh đạo chính là quyền lợi của mỗi một nhân viên bị bóc lột bị áp bách đó.”

Thẩm Ngụy như cười như không nhìn cô nàng: “Nếu cô bát quái như vậy, sao lại nhìn không ra?”

Chúc Hồng: “.....”

Thẩm Ngụy khẽ cười một tiếng, cẩn thận cách một tầng khăn tay bưng sữa ấm từ trên bếp xuống, hỏi Chúc Hồng: “Ăn như vậy, có muốn uống chút gì đó không?”

Chúc Hồng biểu tình vắn vẹo một tí, ép bức mình nở một nụ cười nhẹ: “Được, cho một chút, cảm ơn!”

Cái chén giữ ấm bằng kim loại trong tay Chúc Hồng bị cô không cẩn thận nặn ra một vết lõm, Thẩm Ngụy lại giống như không hề phát hiện, coi như không có gì rút cho cô một cốc sữa, thậm chí còn chiếu theo thói quen chăm sóc người khác của hấn mà nói: “Nhân lúc nó còn nóng uống đi.”

Vết lõm trên cái chén của Chúc Hồng lại sâu hơn một chút.

Trong mắt Thẩm Ngụy chợt lóe lên ý cười, khi hấn muốn mang bình sữa thả lại. Vừa muốn nói gì đó, hấn đột nhiên dường như cảm giác được cái gì, vụt xoay người đi nhìn về phương hướng sơn cốc bên ngoài cửa sổ, sắc mặt lập tức biến đổi.

Chúc Hồng không biết có phải mình nhạy cảm quá hay không, trên

người Thẩm Nguy đang giận dữ đến tái mặt kia lại có cái gì đó khiến cô vô cùng không thoải mái, theo bản năng cô muốn dịch ra bên cạnh một chút, nhưng ý niệm trong đầu lại bị mạnh mẽ áp xuống.

Vì sao cô lại phải sợ hãi một giáo sư đại học trói gà không chặt?

Cái này không khoa học!

Ánh nắng chiếu vào kính mắt của Thẩm Nguy, phản xạ ra ánh sáng chói mắt.

“Tôi no rồi,” Một lát sau, Chúc Hồng nghe hấn nói như vậy, “Đi dọn sân một lát, các học sinh đều không nên chạy loạn, phải nghe cảnh sát chỉ huy.”

Hấn nói xong, liền lập tức đi ra ngoài sân.

Chuyện này phảng phất như một khúc nhạc đệm nho nhỏ, không ai để ở trong lòng..... Ly kỳ là, cho đến hai mươi phút sau, tất cả mọi người ăn xong điểm tâm đi ra hoạt động trong sân, lại không có một ai phát hiện ra Thẩm Nguy đã biến mất.

Hấn tựa như một người chưa bao giờ tồn tại, bao gồm cả Chúc Hồng và Lâm Tĩnh cũng không nhớ tới nơi này vốn nên phải có một người như thế.

Mà Thẩm Nguy đang mất tích, ngay mười phút sau đã đột nhiên xuất hiện tại nơi nhóm người Triệu Vân Lan phát hiện “cánh tay” của Ông Chủ vừa rồi.

Hấn không mặc cả áo khoác chống lạnh, gió bắc trên núi cao thổi lên áo sơ mi và mái tóc hấn, tuyết bị gió cuốn động lại trên mắt kính của hấn, nhưng nhìn hấn giống như không hề thấy lạnh.

Thẩm Ngụy đứng ở triền núi ngẩng đầu quan sát tứ phía, bỗng nhiên hấn vươn tay, lòng bàn tay hướng xuống dưới, làm động tác như đang bắt lấy cái gì.

Tay hấn cực kì tái nhợt, mạch máu màu xanh dưới da hiện lên rõ rệt giống như một con người được làm giả thật tỉ mỉ, toàn bộ mặt đất theo động tác của hấn mà chấn động, gió thổi trong núi cũng càng ngày càng lớn, rít gào cuộn lên lốc xoáy như đao nhọn phóng thẳng lên trời, theo sau, đất bằng bị hấn «nhấc» lên từ trong hư không, dưới băng tuyết thật dày lộ ra mặt đất lạnh lẽo nứt nẻ.

Đúng lúc này, có một thứ gì đó chui từ dưới đất lên, nhanh như tên bắn lao về phía lưng Thẩm Ngụy.

Hấn thoạt nhìn không hề phòng bị.

Một cỗ mùi vị dung hợp giữa mùi thối và hương hoa chậm rãi lan tràn, nhưng mà ngay sau đó, Thẩm Ngụy không biết từ khi nào đã xoay người, dùng một động tác không thể nhìn kịp nắm gáy đối phương.

Thứ bị hấn nắm cổ lôi lên, là một con u súc.

Trong phút chốc đó, Thẩm Ngụy nhíu mày, trên khuôn mặt tràn đầy lệ khí.

Trong cổ họng u súc phát ra âm thanh “khằng khặc” ánh mắt phủ đầy tơ máu gắt gao nhìn chằm chằm Thẩm Ngụy.

“Quy củ chính là quy củ.” Thẩm Ngụy sắc mặt hờ hững nói, “Các người to gan lớn mật dám vi phạm, một mình ra khỏi cấm địa, luận tội phải diệt.”

Hai chân u sức sắp gãy rời, giãy dựa trên không trung như một con cá rời nước ngắc ngoải, hai tay co rút nâng lên phí công muốn gỡ bỏ bàn tay siết cổ mình.

Ngón tay Thẩm Ngụy co lại trong chóp mắt, u sức trong tay hẳn chỉ kịp run rẩy mãnh liệt mấy cái, sau đó cứng ngắc bất động.

Hắn buông lỏng tay, ném u sức xuống đất, thi thể chạm vào mặt tuyết tiêu tán trong nháy mắt, từ băng thiên tuyết địa mọc lên một đóa hoa kì dị.

Thẩm Ngụy cũng không thèm nhìn tới một đạp nhấn xuống, đóa hoa tinh tế vừa mới mọc lên «răng rắc» một tiếng gãy thành hai đoạn.

Hắn đưa tay chỉ một cái, trên đất tuyết đột nhiên kéo ra một đường chỉ đen như ẩn như hiện, theo những dấu chân không rõ ràng bay lên vách núi, cuối cùng chui vào sơn động lưng chừng thung lũng, một lát sau, chỉ nghe thấy một tiếng giòn vang, Thẩm Ngụy ánh mắt chợt lóe, thấy sợi chỉ đen trên mặt đất bỗng chốc giống như bị lạnh đến giòn, gãy thành mấy mảnh.

Cùng lúc đó, xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng rít, bảy tám u sức hiện ra trên đất, không giống như Triệu Vân Lan nhìn thấy trên mái nhà, mỗi con này đều cao trên ba mét, ánh mắt đỏ máu, cùng nghển cổ rít gào, Tuyết Sơn vừa mới phát sinh tuyết lở theo đó mà chấn động.

Thẩm Ngụy khẽ quát một tiếng: “Khôi lỗi.”

Một cụm sương xám nhỏ tập trung lại bên chân hắn, thân mật cọ cọ gấu quần hắn, Thẩm Ngụy dùng mũi chân đẩy một cái, nó liền vụt nhảy lên giữa không trung, bay vào trong sơn động kia.

Sau đó, một thanh trường đao tối đen từ lòng bàn tay Thẩm Ngụy xuất ra, dài ba thước ba tấc, sống đao thật dày, phảng phất một tia ánh sáng cũng không có, lưỡi đao là một đường sáng như tuyết — đó là ánh sáng mà chỉ có vong hồn dưới đao mới nhìn thấy.

Hắn bỗng nhiên động.

Tiếng gầm gừ của u súc chợt ngưng hẳn, chỉ trong nháy mắt, bọn chúng cơ hồ bị một đao chém đầu.

Thân hình cự đại của đám u súc ầm ầm ngã xuống, theo sau, lại có thêm càng nhiều u súc to lớn hơn sinh ra tại chỗ, y như cỏ dại mọc sau mưa xuân — xem ra đối phương đã dốc hết vốn gốc ra, nhất định phải giữ chân hắn bằng mọi giá.

=====

Về phần nhóm người Triệu Vân Lan đã sớm vào sơn động, cái động này mới đầu vào còn coi như bình thường, sau này không hiểu tại sao càng vào càng sâu, càng ngày càng tối, sau khi rẽ vào một con đường thì không còn một tia sáng nào nữa, Triệu Vân Lan đành phải bật đèn pin.

Lại ước chừng sau một trăm mét, cuối cùng cũng hết đường, một cánh cửa chắn trước mặt ba người bọn họ.

Dưới ánh đèn pin cơ bản là không nhìn rõ được cánh cửa kia làm bằng chất liệu gì, đại khái là một loại kim loại cổ nào đó, mặt trên loang lổ vết han gỉ, trên đỉnh cùng hai bên treo một cái đầu lâu há miệng, trên cửa chính có một tam giác quay ngược.

“Tam giác? Lại là cấm thuật La Bố Lạp sao?” Sở Thứ Chi ghé sát

vào, mang bao tay, cẩn thận lấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh cửa, sau đó lại nghiêng tai dán lên cửa, cong ngón tay gõ lên một âm thanh thật khẽ, một lát sau, hấn nói, “Như có như không, hấn là có vài cái cơ quan, cũng không phức tạp, chờ ta nghiên cứu một chút.”

Triệu Vân Lan đập một cước vào mông Quách Trường Thành: “Đến gần xem chút, học tập Sở ca cậu đi.”

Quách Trường Thành đàn mặt bò lên.

Sở Thứ Chi rất xem thường cậu ____ người thông minh ngạo mạn đa phần đều không muốn để ý tới kẻ ngốc làm gì, cơ mà ngại có lãnh đạo ở đây, hấn cũng chỉ một bên khám phá, một bên tận trách giải thích: “Kỳ thật cũng không có gì giỏi giang, mấy thứ này nhiều khi cũng cùng loại cả, cậu xem là hiểu.”

Hấn nói đoạn, lôi từ trong túi ra một cái đèn pin cầm tay nhỏ, nhanh chóng lia qua lia lại quét từ trên xuống dưới cái khe hở một lần, đại khái trong lòng đã có tính toán, lại nói: “Bên trong có một chốt lớn, ba lăm chốt nhỏ, tổng cộng ba mươi sáu cái, sáu sáu ba sáu, những vật như vậy bình thường bên trong đều có liên quan đến nhau.”

Cái cầm nhọn của hấn hất về phía Quách Trường Thành: “Ngồi xổm xuống, trên đó không với tới, cho tôi mượn vai của cậu đứng nhờ cái nhanh lên.”

Quách Trường Thành lập tức ngồi thụp xuống như một con cún bự.

Sở Thứ Chi tuyệt không khách khí, một cước giẫm lên, gõ gõ từng cái dọc theo hình tam giác và cái khe hở mơ hồ kia.

Chống đỡ sức nặng của một người đàn ông trưởng thành không phải việc thoải mái gì — cho dù Sở Thứ Chi thực gầy, nhưng đồ bỏ

như Quách Trường Thành vẫn là có chút đỡ không được. Không đến một hồi, Quách Trường Thành đã bắt đầu run run, nhưng là sợ người trên vai ngã xuống, cậu cắn răng không dám động.

Ngay khi Quách Trường Thành hoài nghi mình sắp nát vụn ra, Sở Thứ Chi cuối cùng cũng nhảy xuống khỏi vai thằng bé, nói: “Sau cánh cửa này có ba mươi sáu chốt kim loại, vì trên cửa có cơ quan, cho nên không có trung tâm ở đâu cả, mật độ không giống nhau, chất liệu cũng bất đồng, nếu thính lực của cậu tốt thì chỉ cần nghe là ra được điểm khác biệt thôi.”

Quách Trường Thành ngồi xổm trên đất, mở to mắt, há hốc mồm, chỉ lo thờ dốt, hoàn toàn không nghe hiểu hẳn đang nói cái gì!

Sở Thứ Chi đảo mắt qua người cậu, hoàn toàn xem nhẹ, cơ hồ là nói cho Triệu Vân Lan cách đó không xa nghe: “Đợi biết được cấu tạo đại khái rồi, còn lại chính là dựa vào kinh nghiệm suy đoán chi tiết bên trong.”

Nói xong, chỉ thấy Sở Thứ Chi đưa tay về phía trung tâm hình tam giác gầy một cái, một khối gì đó bên trong lộ ra, Quách Trường Thành hoảng sợ, dịch mông lại dịch mông về phía sau.

Chỉ thấy Sở Thứ Chi sờ soạng trong cái lỗ tròn một lúc, sau đó quay đầu hỏi: “Dọc theo một vòng có ba mươi sáu cái chốt ngàm, ta đoán chỉ có ba cái có thể kích thích, người thấy sao, sếp Triệu?”

“Chính Nam, Tây Bắc, Đông Bắc.” Triệu Vân Lan không cần nghĩ ngợi trả lời.

Quách Trường Thành rất cục cựa cũng tìm được một lĩnh vực mà mình có thể nói, hấp tấp hỏi: “Trên bắc, dưới nam, trái tây, phải đông sao?”

Sở Thứ Chi và Triệu Vân Lan không hẹn mà cùng coi như thằng bé không tồn tại.

Quách Trường Thành khoe tự tin lại nhận đến đả kích nghiêm trọng, không dám lên tiếng nữa.

Đúng lúc này, cái đầu đang cúi gằm của thằng nhóc đột nhiên bị người ta gõ cho một cái vào ót, Triệu Vân Lan chiếu đèn lên phía trước, dùng sức đè nặng Quách Trường Thành, khiến cho cậu ngẩng đầu lên, ánh đèn quét dọc cửa kim loại một hồi, cuối cùng hướng về bên trái: “Đó là cái gì?”

Quách Trường Thành ngốc ngốc trả lời: “..... Núi.”

Triệu Vân Lan thô lỗ xoay đầu cậu về bên phải, chỉ vào cái phù điêu hướng này, lại hỏi: “Bên kia lại là cái gì?”

“Sóng gợn..... nước?”

“Tộc Hãn Cát dựa núi nhìn sông, từ ngọn núi cao nhất kéo dài đến trong sơn cốc ___tôi vừa mới nói với cậu rồi, ngu xuẩn — bởi vì vị trí hẹp dài, cho nên dân bản xứ rất khó nhận biết đông tây nam bắc, chỉ phân ra trên dưới trái phải trước sau thôi, trên chính là hướng về núi, ngọn núi cao nhất là chính nam, xuống là hướng về phía sông, cũng là chính bắc, bên vế núi là nam, vế nước là bắc, cái gì mà trái tây phải đông chứ.” Triệu Vân Lan hung hăng lắc lắc đầu Quách Trường Thành, oán hận đánh giá, “Vị đồng chí này, heo cũng thông minh hơn cậu!”

Quách Trường Thành: “.....”

Khi bọn họ nói chuyện, Sở Thứ Chi đã ấn ấn vài cái trong cái lỗ tròn, sau đó, chỉ nghe một tiếng kim loại va chạm nhau, cánh cửa lớn

trước mặt họ đã chậm rãi mở ra.

Một cỗ mùi hương ẩm mục xông vào khoang mũi.

Chương 35

“Ta đi trước, Tiểu Quách theo luôn, lão Sở chặn hậu.” Triệu Vân Lan đi hai bước, lại nghĩ tới cái gì đó, rút trong ống quần ra một khẩu súng dự bị, hỏi Quách Trường Thành, “Có qua thi bắn không đấy?”

Quách Trường Thành xấu hổ cúi đầu: “Giám khảo nói trừ phi ông ấy chết đi rồi sống dậy, nếu không thì sẽ không cho em qua.”

Triệu Vân Lan đành phải thở dài: “Dao thì sao? Có dùng được không?”

Quách Trường Thành cúi đầu càng thấp hơn.

Sở Thứ Chi mĩa mai cười lạnh một tiếng, thái độ này hiển nhiên lại làm tăng sự sợ hãi của Quách Trường Thành.

“Ta tuyển được một đại sứ hòa bình thế giới rồi.” Triệu Vân Lan ưu thương nhìn thoáng qua huyết động sâu không thấy đáy, cuối cùng không còn cách nào khác sờ sờ túi quần, đựng đến một cái dùi cui điện bỏ túi, ném cho Quách Trường Thành, giống như đang dạy đứa trẻ vừa biết đi phải chùi móng như thế nào, kéo dài giọng, không kiên nhẫn nói, “Cầm cái này, ừm, rất đơn giản, tay nắm như vậy, không cần làm gì khác, khi gặp phải nguy hiểm thì che trước mặt là được, đừng có bị dọa sợ cứng đờ luôn là ổn rồi, có làm được không?”

Quách Trường Thành ve vẩy cái dùi cui điện nho nhỏ lại không biết để làm gì kia trong tay, chẳng có gì xảy ra cả, thứ kia y như một cái đèn pin cỡ nhỏ vậy, Quách Trường Thành đương nhiên sẽ không cho rằng lãnh đạo đang đùa cậu, cậu chỉ nghi ngờ là khi y dạy mình

dùng, mình ngốc quá nên mới không lĩnh hội được ý của y mà thôi — Quách Trường Thành luôn luôn không ngại lấy ác ý lớn nhất để đo lường trí thông minh của mình mà.

Nhưng Triệu Vân Lan không có ý định cho thằng bé cơ hội ôn tập, đi trước làm gương mang theo đèn pin vào trong sơn động, Quách Trường Thành đành phải một đường chạy chậm đuổi theo, cũng không biết chính mình nên hỏi hay là nên chịu đựng nữa, lý trí của một người bình thường nói cho cậu biết, tại thời điểm nguy hiểm này, cậu không nên ôm kiến thức nữa vời, thế nhưng...

Quách Trường Thành ngẩng đầu nhìn thoáng qua bóng dáng cao gầy của Triệu Vân Lan, trong lòng sợ hãi nghĩ, nếu mở miệng ra hỏi chắc chắn sẽ bị lãnh đạo mắng cho một trận tối tăm mặt mũi.

Sau khi Quách Trường Thành nghĩ tới việc Triệu Vân Lan nổi trận lôi đình mà run rẩy, cái “đèn pin” kia đột nhiên không hề báo trước phóng ra một chuỗi hoa lửa có thể chiếu mù mắt chó, vọt về phía sau lưng y.

May mắn Triệu Vân Lan phản xạ cực nhanh, nghe thấy không đúng, lập tức nhào sang bên cạnh, chuỗi hoa lửa nóng rực lao vào trong động sâu.

Sở Thứ Chi: “Chết tiệt!”

Triệu Vân Lan: “Tiên sư!”

Sở Thứ Chi ngạc nhiên nhìn Quách Trường Thành, không nghĩ tới đồ bỏ này thế mà lại dám thực hiện cái việc mà phần đông đặc biệt điều tra viên đều dám nghĩ mà không dám làm _____ đánh ngã vị lãnh đạo vô liêm sỉ này của bọn họ.

Triệu Vân Lan chật vật vỗ vỗ nước và bùn dính tới từ vách động:
“Cậu con mẹ nó vừa làm cái gì thế hả?!”

Quách Trường Thành rất là vô tội: “Em, em không biết..... Nó nó nó nó tự nhiên động .....”

“Vô nghĩa, thứ kia sẽ tự động công kích theo nỗi sợ hãi của cậu, cậu càng sợ, năng lượng của nó lại càng lớn, hoàn toàn là lượng thân cậu mà làm đó biết không?” Triệu Vân Lan quả thực phát điên, “Cậu đi đường hết việc làm, nhìn chăm chăm bóng lưng ông đây nào bỏ cái gì mà dọa chính mình thành như vậy chứ?!”

Sau một trận im lặng chết chóc, Quách Trường Thành rốt cục nơm nớp lo sợ đưa tay, chỉ vào Vân Lan đang nổi cơn tam bành mà nói: “Chính..... Chính là bộ dạng lúc này của ngài đó.”

Triệu Vân Lan: “.....”

Sở Thứ Chi thật sự nhịn không được, sung sướng bật cười.

Cười xong, Sở Thứ Chi giơ tay bảo Quách Trường Thành: “Đưa ta xem.”

Đây là một lần hiếm hoi Sở Thứ Chi chủ động nói chuyện với cậu nha, Quách Trường Thành lập tức được yêu mà sợ, sung sung sướng sướng giao đồ ra.

Sở Thứ Chi đưa cái “đèn pin nhỏ” lắc lắc bên tai, lại dùng ngón tay gõ mấy cái trên bề mặt nó, tròn mắt chuyển động, ném trả Quách Trường Thành, sau đó thâm ý sâu xa nhìn thoáng qua Triệu Vân Lan: “Sếp Triệu, cái này cũng chẳng phải là cái gì đứng đắn đúng không?”

Triệu Vân Lan cười nhạt một tiếng: “Đừng có nói giống như người là

người đứng đắn lắm..... Cần thận!”

Một câu đó y chưa nói xong, sắc mặt phút chốc biến đổi, thuận tay đẩy Quách Trường Thành sang bên cạnh, bản thân chuyển tư thế thành quỳ một gối, chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang lên, lệ phong sượt da đầu y mà qua, truyền đến một mùi tanh hôi khó tả, từ hư không phóng đến một vật hình chiếc lược cực lớn, dài gần một trượng, mặt trên khảm đầy dao sắc, người chạm phải thứ này tuyệt đối sẽ bị băm thành thịt vụn chỉ trong khoảnh khắc.

Sở Thứ Chi ép mình vào sát tường, ngón tay kẹp một tá phù chú.

“Cái lược lớn” kia bay vòng trên không trung, lại từ chỗ cao văng về phía họ, bùa chú trong tay Sở Thứ Chi như phi tiêu bay ra hoàn hảo dính vào những lưỡi dao sắc bén, nhưng không biết có phải do hấn chọn nhầm bùa hay không, thứ chết tiệt kia không suy suyển chút nào, vẫn như cũ thẳng hướng mà tiến, mang theo kinh phong khiến người can đảm đến đâu cũng thấy lạnh thấu.

Súng của Triệu Vân Lan đã cầm trong tay.

Ai ngờ đúng lúc này, Quách Trường Thành phản ứng chậm nửa nhịp so với người bình thường mới phục hồi tinh thần, bộc phát ra một tiếng kêu thảm thiết không phải của người: “Má ơi!”

Sau đó, một ngọn lửa chói lóa cao đến hai ba mét từ cái “đèn pin nhỏ” trong tay cậu phun tới, uy lực quả thực có thể so sánh với một trận nổ gas, Triệu Vân Lan và Sở Thứ Chi không thể không đồng loạt né tránh, chỉ thấy lửa nóng hừng hực một loạt bao phủ mấy chục lưỡi dao nhọn, mặt trên của “cái lược” toàn bộ bị kiềm hãm, kịch liệt giật giật vài cái, cuối cùng bị lửa nung chảy ra, vung vãi rơi trên đất phát ra tiếng xèo xèo.

Trong một phút đồng hồ sau, không có người nói chuyện.

Không biết qua bao lâu Sở Thứ Chi mới cứng ngắc chuyển động cổ, chân tâm thành ý nhìn Quách Trường Thành đang ngồi dưới đất, thốt lên một câu từ phế phủ: “Cậu thật là trâu bò.”

Quách Trường Thành mới vừa rồi còn sợ tới mức đầu óc trống rỗng, lúc này tim còn đang đập như sấm, hận không thể nhanh chóng đem nó bỏ lại vào ngực, nghe thấy một câu đó, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Ta còn nghĩ ngươi chỉ là phong ấn một phược linh trong cái đèn pin bình thường, oán linh tiểu quý có thể lấy sợ hãi làm thức ăn, biến thành lực lượng của chính mình,” Sở Thứ Chi run run rẩy rẩy quay sang nhìn lão đại nhà mình, “Ngươi..... Ngươi rốt cuộc đã làm cái gì thế?”

Triệu Vân Lan đã lấy vận tốc ánh sáng từ trạng thái ngu người hồi phục thành hình tượng đàng hoàng của mình, sửa sang lại vạt áo, y dùng một giọng điệu cực đứng đắn trả lời: “Tự ý phong hồn là trái pháp luật, ta là một đầy tớ đủ tư cách của nhân dân, sao có thể biết pháp mà phạm pháp được?”

Sở Thứ Chi: “.....”

“..... Bên trong là mảnh vụn linh hồn của một trăm ác linh bị xử trảm, phần lớn là lấy từ chỗ Trảm Hồn Sứ, còn một ít dùng tiền âm phủ đổi cho âm sai, dùng Tam Muội Chân Hỏa luyện vào một chỗ.....”

Sở Thứ Chi sụp đổ: “Lừa lại là lấy ở chỗ nào?”

“Năm ngoái đi bắt Tất Phương bỏ trốn, ta mượn nó tí lừa châm điều thuốc, sau này để lại một mồi lừa.”

Sở Thứ Chi im rồi lại im, cảm thấy hết bình luận nổi rồi, vì thế thò tay kéo bạn nhỏ Quách Trường Thành vẫn ngồi trên đất lên, vô lực nói: “Quên đi, vẫn là đi tiếp thôi.”

Hắn có một tên lãnh đạo thường xuyên chạy qua chạy lại hai phương hắc bạch, loạn nháo xưng huynh gọi đệ với cả ba giới âm dương, sinh thời, dùng phương pháp bình thường, Sở Thứ Chi cho rằng bản thân mình chỉ sợ không thể đạt thành tâm nguyện nho nhỏ là cho người này ăn đập..... Nói không chừng nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ này trước sau vẫn rơi xuống vật biểu tượng của cục là đồng chí Quách Trường Thành thôi.

Triệu Vân Lan cười cười, vừa định dặn dò bọn họ cẩn thận thì xa xa truyền đến một tiếng ngân trong trẻo, một cụm khói xám lóe ánh huỳnh quang nhẹ nhàng bay lại, một đường lặn đến trong lòng Triệu Vân Lan, ánh sáng mờ ảo và sương mù trong chớp mắt chạm tới tay y thì biến mất, một phong thư xuất hiện trong tay y.

Khí tức quen thuộc, phong thư tối đen, chữ viết đỏ rực.

Sở Thứ Chi rùng mình, bước được nửa bước lại lùi trở về, mà Triệu Vân Lan sợ Quách Trường Thành lại làm ra chuyện ngộ thương đồng đội, vì thế chủ động đi một đoạn lên đằng trước, tận lực trốn nhóc kia xa một chút.

Sở Thứ Chi ở phía sau hỏi: “Là Trảm Hồn Sứ?”

“Ừ.” Triệu Vân Lan xé mở phong thư, nội dung bên trong lại khiến y nhíu mày.

Trảm Hồn Sứ người này luôn luôn dong dài, mỗi lần trước khi nói chính sự tốt xấu gì cũng phải khách khí mấy lần, hận không thể mang

bảy cô tám dì họ hàng chú bác của đối phương ra hỏi han một lượt, sau đó mới viết mấy chữ ít ỏi về việc chính, tất cả đều thể hiện sự hàm súc rất văn nhân của kẻ cử trọng nhược khinh(*) như hấn, thư này lại vô cùng qua loa, không đầu không đuôi, quả thực giống như một mảnh giấy tốc kí, nội dung chỉ có một câu: “Nguy hiểm, không đuổi, mau về.”

Sở Thứ Chi: “Trảm Hồn Sứ sao lại gửi tin đến đây, xảy ra chuyện gì?”

Triệu Vân Lan gấp gọn thư nhét vào trong túi, không nói chuyện.

Trảm Hồn Sứ bình thường sẽ trực tiếp mang cô hồn thiếp để ở văn phòng của Cục Điều Tra Đặc Biệt, nếu không cấp tốc, sẽ không đưa tới bên ngoài, dù sao, hấn cũng không muốn để cho người không liên quan nhìn thấy.

Hiện tại là có chuyện gì đây?

Trảm Hồn Sứ lại vì sao mà biết mình đang ở trong này?

Triệu Vân Lan trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng thì đã chuyển mấy vòng rồi, y do dự một chút, nhìn nhìn hai cấp dưới còn đang khó hiểu đằng sau rồi nói với Sở Thứ Chi: “Như vậy đi, lão Sở, người dẫn cậu ta đi về trước, hội họp với nhóm Lâm Tĩnh.”

Sở Thứ Chi: “Cái gì?”

Quách Trường Thành: “Chúng ta không đi tìm chị Ôn Chủy sao?”

“Tự tôi sẽ đi một chuyến, hai người đi về trước đi.” Triệu Vân Lan vờ vờ vai Quách Trường Thành, “Giữ thứ tôi đưa cho cậu cho chặt, trên đường cẩn thận một chút, trở về giúp Lâm Tĩnh hủy cái tế đài trên

đỉnh núi kia đi, đừng để cho Thẩm Ngụy và nhóm học sinh của anh ta chạy loạn, đợi đội cứu hộ mở thông đường rồi nói.”

Tuy rằng Triệu Vân Lan không để lộ ra một chút nội tình, nhưng Sở Thứ Chi vẫn cảm giác được một chút bất an từ đôi câu vài lời của y: “Một mình ngươi?”

Triệu Vân Lan gật gật đầu, không nhiều lời.

Sở Thứ Chi nhíu mi, sau đó quyết đoán giữ chặt Quách Trường Thành còn đang muốn nói thêm: “Đi.”

Quách Trường Thành: “Nhưng là.....”

Sở Thứ Chi: “Mặc kệ nhưng cái gì, đừng lãng phí thời gian, lão đại còn đang muốn nhanh chóng xong chuyện để về nói chuyện yêu đương chứ sao, nhanh lên.”

Quách Trường Thành: “.....”

Quách Trường Thành một bên không tự chủ được bị Sở Thứ Chi lôi ra ngoài cửa động, một bên lo lắng quay đầu nhìn xung quanh Triệu Vân Lan.

Trên tay Triệu Vân Lan cầm theo đèn pin, tay kia mang bao tay da đút trong túi áo khoác, vẫn đứng ở đó nhìn theo bọn họ rời đi, đến khi không thấy hai người nữa, sau khi cánh cửa đàng sau vang lên một tiếng, y mới xoay người tiếp tục đi phía trước.

Lúc này, cái bóng xám nho nhỏ vừa rời tán ra không biết đã xuất hiện trở lại từ chỗ nào, ngưng tụ thành một đứa nhỏ tầm bốn năm tuổi, dang đôi tay trắng ớn ra đứng thành một chữ “Đại”, ngửa đầu chắn trước mặt y.

“Ui, còn có con rối nhỏ như vậy sao, là Trảm Hồn Sứ bảo người theo ta hả?” Triệu Vân Lan nhướn mày.

Không biết có phải là vì còn quá nhỏ hay không mà hai hốc mắt tối om của con rối nhỏ lại cho người ta cảm giác ngây thơ trong sáng, nó giống như không thể nghe hiểu tiếng người, không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ là thẳng tắp đứng đó, không cho qua.

Triệu Vân Lan nâng tay xoa xoa cái cằm — không nghĩ tới vị Trảm Hồn Sứ kiêu lờn này thế mà lại có chút hiểu biết về mình, nếu một con rối lớn cũng dám bướng bỉnh chặn đường y như thế này thì nói không chừng sớm bị một cước đạp tan rồi, một vật nhỏ không thể thương lượng, xương cốt lại mềm yếu bé nhỏ như thế kia, y thật là ngại không dám khó xử nó mà.

Triệu Vân Lan quan sát con rối nhỏ kiên trì kia: “Người có tránh hay không?”

Con rối nhỏ động động cằm, phát ra âm thanh “Cáp cáp”.

Triệu Vân Lan lắc đầu, sai bước chân dài, không tốn sức lực bước qua đầu con rối.

Vật nhỏ hiển nhiên không biết sao lại thế này, cái đầu ngửa ra theo động tác của y, suýt nữa rớt xuống khỏi cổ, bấy giờ mới dùng sức bổ nhào về — nó phát hiện Triệu Vân Lan đã không biết dùng cách nào vượt qua phòng tuyến của nó mất rồi, đang dương dương đắc ý đi về phía trước kia kia.

Bé rối nhanh chóng ù té đuổi theo, một bàn tay kéo lấy góc áo Triệu Vân Lan, không để y đi.

Triệu Vân Lan cũng lười vô nghĩa dây dưa với nó, không quay đầu lại mà kéo luôn bé rối đi theo — dù sao nhóc kia cũng không nặng.

Nếu nó có mắt, phỏng chừng là sắp khóc đến nơi rồi.

Càng đi về phía trước, mùi hư thối lại càng nồng nặc mà không khí cũng ngày càng ẩm ướt. Một tầng một tầng bậc thang cũ nát sâu hút, càng đi càng hẹp, đến cuối cùng, Triệu Vân Lan ngại bé rối bị vướng xoay người ôm nó như ôm một đứa trẻ khiêng luôn lên vai, cúi đầu nhìn đồng hồ.

Chợt thấy, mặt đồng hồ Minh Giám bình thường đến kì lạ.

Triệu Vân Lan nhìn chăm chăm nó hai giây, đột nhiên dừng bước — y phát hiện, kim đồng hồ của mình đang chạy ngược!

Không..... Cũng không hoàn toàn là ngược, kim giây chạy ngược trở lại, nhưng kim phút lại tiếp tục đi về phía trước, mà kim giờ dừng trên vị trí mười hai giờ thì không hề nhúc nhích, có một loại lực hấp dẫn kì dị đang hút ba cây kim đồng hồ đến cùng nhau.

Cuối cùng, chúng nó cùng đứng lại vị trí mười hai giờ, giống như đồng hồ chết, không hề chuyển động nữa.

Triệu Vân Lan đưa tay gầy gầy một chút bùn đất trên vách tường xuống, đưa lên mũi ngửi ngửi.

“Có thể chỉ là ảo giác của ta.” Triệu Vân Lan không biết là đang tự nói hay là nói với bé rối trên vai, “Ta cảm giác cứ như là mình đã xuống mồ vậy.”

(*)Giải thích về cử trọng nhược khinh (từ nhà Định Tình Cung, lấy chưa xin phép, thỉnh thứ lỗi)

Giải thích: “Cử trọng nhược khinh” Là hình dung mưu tính sâu sắc, đảm phách hơn người, đối mặt với khó khăn, hiểm cảnh vẫn bình tĩnh, ứng đối tự nhiên, cho dù có núi băng đổ ụp xuống trước mặt cũng không thay đổi khí phách.

Chương 36

Bé rối “cáp cáp” một tiếng, nó bỗng nhiên vươn ngón tay nhọn nhọn, nhẹ nhàng chọc chọc má Triệu Vân Lan, sau đó chỉ vào vách tường cách đó không xa, lại “cáp cáp” hai tiếng nữa.

Triệu Vân Lan nâng đèn pin, soi theo phương hướng ngón tay bé rối chỉ, phát hiện chỗ đó có một hàng chữ viết.

“Nha, người không có nhãn cầu, ánh mắt không ngờ lại rất tốt nha..... Là chữ viết của tộc Hãn Cát.” Triệu Vân Lan ghé sát vào, nhẹ nhàng sờ sờ, “Không..... Nghiêm túc mà nói, tộc Hãn Cát cũng không có chữ viết của mình, đây là một loại chú ngữ đặc thù.”

Bé rối: “Cáp cáp.”

“Đừng hỏi ta, ta có phải là từ điển Kim Sơn(1) đâu, làm sao biết được nó là cái quái gì chứ?” Triệu Vân Lan lại để sát vào một chút, tự nhủ, “Nhưng mà ta biết, trong văn hóa tộc Hãn Cát, những đường cong mềm mại là chỉ những chuyện bình thản hiền lành, mà đường nét cứng cáp với những cái kí hiệu nhiều góc nhiều cạnh bình thường đều là không có ý tốt đẹp gì, ví như giam cầm hờn phách thì là trận đồ tam giác, hay ví dụ như cả cái hình bát giác ta còn chưa nghiên cứu đến này chẳng hạn.....”

Ngón tay y dừng lại, trên một kí hiệu bát giác mới phát hiện ra.

“Ừm, chính là cái này,” Triệu Vân Lan bình tĩnh nói, “Tốt rồi, sắp tới sẽ hoành tráng lắm đây.”

Triệu Vân Lan vừa mới nói xong thì đã nghe thấy một tiếng nổ, cả động núi cũng rung lên theo, y suýt nữa ngã sấp xuống, bé rối đưa tay túm cổ áo y, xương tay dài mảnh cuốn lấy tóc y, “soạt” một cái, chưa kịp đứng lên, Triệu Vân Lan nheo mắt, chỉ thấy một con rồng lửa từ con đường phía trước gào thét xông tới, một tay y vịn tường, một tay ôm bé rối, khuôn mặt bị ánh lửa chiếu đỏ.

Ngọn lửa nhảy nhót ánh trong đôi mắt đen thẫm của Triệu Vân Lan, không hiểu sao lại có cảm giác sáng ngời mà lạnh băng. Y vỗ vỗ đầu bé rối đang liều mạng chui chui trong lòng mình: “Đừng túm áo ta nữa, nếu sợ thì vào trong thứ đồ trên tay ta này.”

Bé rối không nói hai lời, quên phắt luôn nhiệm vụ mà chủ nhân giao phó, ngay lập tức nhận mệnh hóa thành một cụm khói xám chui vào mặt đồng hồ của Triệu Vân Lan, cơ hồ là ngay khi đó, ngọn lửa phóng tới chực nuốt sống y muốn tránh cũng không tránh nổi.

Trong tay Triệu Vân Lan đã nắm một lá bùa, nhưng mà gặp loại minh hỏa này, cho dù không có bùa thì y cũng không thấy nóng.

Triệu Vân Lan sửng sốt một chút, sau đó không nhanh không chậm không hoang mang cất hoàng phù đi, ngẩng đầu trong ánh lửa cao hơn người nhìn quanh tứ phía, ngập trong tầm mắt là lửa đỏ nhảy múa trùng trùng, thế tới ồ ạt quét sạch cả hang động, ngay trong tích tắc ngọn lửa không chạm vào được đó biến mất, bùn đất phủ trên bức tường khắc hình bát giác tự động tách rời rồi rơi xuống.

Y giật mình, lấy tay đón được, lại lấy trong túi ra một hộp thuốc lá rỗng, thu lấy chúng, cất vào.

Sau đó, cả mảng tường lớn tróc xuống, Triệu Vân Lan đưa tay xát qua mấy cái, nhờ ánh đèn pin nhìn thấy trên tường có một bức bích họa mơ hồ.

Đại khái do niên đại đã rất xưa, trên đó khắc cái gì cũng đã sớm nát vụn hết, phương thức diễn đạt cũng vô cùng tùy ý, đồng một nhát búa tây một nhát gậy, có lẽ chỉ có chuyên gia khảo cổ mới xem hiểu được thôi, dù sao thì Triệu Vân Lan gí mũi vào đấy nghiên cứu cả nửa ngày, mắt trợn lên sắp cận thị đến nơi rồi mà vẫn chẳng hiểu nổi trên đó nói cái mô tê gì.

Triệu Vân Lan rất nhanh đã mất đi hứng thú với thứ này, tiếp tục hướng về phía trước mà đi, đột nhiên, y dừng bước, sau đó như thể vừa nghĩ ra cái gì, y đứng cách xa năm bước, xoay người, đứng xa một chút cẩn thận quan sát bức bích họa kia, ánh sáng đèn pin lướt qua trên đỉnh, nghiêng lên bốn lăm độ, lại theo hướng ba giờ chéch xuống bốn lăm độ....

Trên bích họa, y phát hiện ra một hình bát giác cực lớn, mà ở mỗi góc của bát giác lại có một đồ hình bát giác nhỏ.

Triệu Vân Lan nhìn thứ bị giấu sau bức họa này, hình bát giác khổng lồ, sau đó đưa tay vào trong ngực sờ sờ, từ túi áo khoác lôi ra một cái ví tiền. Từ trong một đồng tiền lẻ chi phiếu hóa đơn vân vân vũ vũ, y mò ra được một tờ giấy nhãn nhúm đã ngả vàng, mép giấy còn nham nhở...giống như bị xé xuống từ một quyển sách cũ.

Đó chính là một tờ [Cổ Tà Thuật Phổ] viết về “La Bố Lạp”, y vẫn mang theo bên người, chỉ là không biết xuất phát từ nguyên nhân nào mà không mang ra cho Sở Thứ Chi thấy.

Chỉ thấy mặt trên vẽ một quái vật mặt mũi hung tợn, có sáu cánh tay, lại chỉ có một chân, phân biệt chỉ vào vị trí tám góc. Quái vật thái độ hung dữ, cái mồm há rộng, trong miệng ngậm một tòa núi nhỏ, nơi ngực trái ấn rõ một dấu hiệu bát giác tối đen.

“Núi trong miệng, thứ kia trong ngực.....” Triệu Vân Lan trầm ngâm một hồi, lấy bản đồ bên người dán lên mặt tường.

Triệu Vân Lan đem trang sách vẽ quái vật đặt trên bản đồ, sau đó chậm rãi thay đổi bản đồ, đẩy hướng nam trên bản đồ lên trên cùng, rồi dùng móng tay vạch một đường nối ngọn núi trong miệng quái vật với hình bát giác ở ngực trái của nó với nhau, kéo dài ra hai bên... Ngón tay y dừng lại ở vị trí sơn cốc.

Lửa cháy trong sơn cốc, xương cốt trên đỉnh núi, thậm chí tà thuật của tộc người sớm bị diệt vong này tựa hồ cất giấu một tầng bí mật thật sâu.

Mà Ông Chủ vì sao lại bỏ lại đồng bạn, một mình chạy tới nơi này?

Cô ấy, vì sao lại cố chấp với thi hài đã chôn xuống hàng trăm năm của mình như vậy?

Triệu Vân Lan bắt đầu âm thầm có một dự cảm không lành — tìm được Ông Chủ, nhất định phải nhốt cô vào phòng tối một tháng mới được, chưa thấy ai thích đâm đầu vào chỗ chết như vậy bao giờ, con bé chết tiệt này !

Triệu Vân Lan một đường đi vào động núi, đường càng ngày càng hẹp, ép tới mức y gần như không ngẩng được đầu lên, cho đến tận khi y cảm thấy xương cổ mình lệch đến nơi rồi, con đường mới thấy điểm cuối.

Cuối cùng lại là một cánh cửa, loang lổ trên nó là hình quái vật sáu tay một chân giống y như hình vẽ trong trang sách y mang theo.

Chỉ là biểu tình trên mặt dường như là kinh sợ.

Triệu Vân Lan chậm rãi đưa tay, chỉ cảm thấy trong khoảnh khắc bàn tay chạm tới cánh cửa, trong ngực bỗng khó chịu, nhưng y vẫn không chút do dự đẩy cửa ra, phát hiện mình đang đứng giữa đỉnh núi mới rồi, mà dưới chân chính là sơn cốc thần bí nọ.

Y chợt có cảm giác mình đang bị hãm giữa biển khơi đầy sóng gió, nước biển bốn bề va chạm đè ép ***g ngực cơ hồ khiến y không thở nổi.

Trời rõ ràng còn sáng, nhưng mây mù dày đặc lại che hết ánh mặt trời không cho một tia lọt xuống, Triệu Vân Lan đứng yên tại chỗ hồi lâu, mới nhắc chân đi về phía trước.

Bước đầu tiên đặt xuống, hình như đã làm xúc động cái gì đó.

Từ sâu thẳm trong lòng đất truyền đến tiếng thở dài không rõ, nối nhau như gợn sóng, từ sau núi của tộc Hãn Cát khuếch tán ra từng vòng từng vòng.

Trong sơn cốc này có thứ gì đó...một thứ khó lường.

Triệu Vân Lan đi về phía sơn cốc, thấy không khí càng ngày càng loãng, cảm giác áp lực đè ép ***g ngực cũng càng ngày càng mãnh liệt, huyết thái dương như bị cái gì thắt chặt, chỉ có bản thân y mới nghe được tiếng mạch đập dồn dập như muốn nhảy tung lên của mình, tầm nhìn trước mắt dần biến thành màu đen, Triệu Vân Lan chậm rãi điều chỉnh hô hấp _____ thở dốc quá mạnh sẽ làm người ta dễ dàng lâm vào tình trạng kiệt sức.

Y nắm chặt bàn tay, trong lòng dâng lên một trực giác kì lạ—nếu có thứ gì đó khiến cho Uông Chủ dù đã trở thành hồn ma mà vẫn nhớ mãi không quên, thế thì nhất định không phải là thi thể đã hóa thành sương trắng của cô, mà là nơi này.

Bé rối đã chui vào đồng hồ của y đột nhiên thò cái đầu ra, xương cằm vang lên răng rắc răng rắc không ngừng không biết đang nói cái gì, có thể tại nó là bé nhất gan, vẫn muốn ngăn cản Triệu Vân Lan, lại không dám nói thẳng ra với y.

Triệu Vân Lan thò tay ấn luôn nó vào mặt đồng hồ, biểu tình càng thêm trầm trọng đập lên áp lực cực lớn mà đi tiếp, y lấy từ trong người ra ba tờ hoàng phù, ba lá bùa này khác hẳn những cái khác, mỗi một lá đều có dấu chu sa viết nổi hai chữ nhỏ “Trấn hồn”, nếu như mèo đen kia cũng ở đây thì chắc chắn nó sẽ nhận ra chúng chính là Trấn Hồn Lệnh trong truyền thuyết.

Không thấy Triệu Vân Lan làm động tác gì, cứ ba bước y đi thì một lá bùa Trấn Hồn sẽ tự cháy, khi lá thứ ba cháy hết, từ trong không trung truyền đến ba tiếng roi vang, trong tay y xuất hiện một ngọn roi dài, roi kia dài ra như có sinh mệnh kéo y về phía trước, đến tận khi thấy một bóng trắng sắp tiêu tan trong ánh sáng mặt trời.

Triệu Vân Lan trầm mặt, bỗng dựng cổ tay rung lên, ngọn roi vùn vụt lao về phía trước cuốn lại, trực tiếp cuốn bóng trắng kia lại gần, thân thể nhựa dẻo của Ông Chủ không biết đã rơi rụng ở đâu, linh hồn đã suy yếu đến không còn ra hình dạng, lại vẫn như cũ mở to mắt, dùng một loại ánh mắt bình thản như của một kẻ sắp lâm chung mà nhìn y.

“Con mẹ nó, tôi thấy cô điên rồi.” Triệu Vân Lan sắc mặt khó coi đùng đùng lôi Ông Chủ qua, hùng hùng hổ hổ nhét vào đồng hồ, bấy giờ y mới thấy tim đau sắp nổ tung ra, “Cái chỗ quỷ quái này.”

Triệu Vân Lan tóm được Ông Chủ, lập tức định rời đi, nhưng mà đúng lúc này trong u minh tựa hồ có cái gì đó hấp dẫn y, làm cho y kìm lòng không được mà ngẩng đầu nhìn thoáng qua hướng mà

Ông Chủ vừa mới đứng.

Chỉ thấy đó là một tấm bia đá rất lớn, ước chừng phải cao đến hơn mười mét, nhìn từ dưới lên trên cơ hồ là đội trời đạp đất. Toàn thân nó đen thẫm, trên lớn dưới nhỏ tựa như một cái đỉnh khổng lồ đóng chặt xuống mặt đất, dưới nó là tế đài nhân tạo đã cũ nát. Trên tế đài đó khắc đầy chú văn của tộc Hãn Cát, có lẽ là văn tế, dưới nữa là một bàn thờ mới vừa bày lên những tế phẩm tươi máu chảy đầm đìa.

Ngay trong giây lát ánh mắt Triệu Vân Lan chạm đến khối đá lớn kia, trên khối đá lập tức nổi lên vô số gương mặt, chằng chịt, mỗi một cái trong chúng nó đều thống khổ kêu rên, hàng trăm ngàn tiếng thét chói tai nhức óc đâm thẳng vào tai y, đó là thanh âm thể lượng nhất mà con người có thể phát ra được.

Triệu Vân Lan chỉ cảm thấy chính mình giống như vừa bị một tảng đá lớn nện xuống ngay ngực, trong đầu “ầm” vang một tiếng, đau nhức lan tràn toàn thân, y cúi đầu nôn ra một búng máu, kiệt lực muốn đứng lên, lại không điều khiển nổi chân tay trong cơn đau, đầu gối mềm nhũn, ngã về phía sau.

Có vài giây thời gian như vậy, Triệu Vân Lan không nghe thấy cũng không nhìn thấy, ngực y kịch liệt co rút đau đớn, rồi trong từng trận ù tai trở thành chết lặng.

Không thể ngắt xiù ở nơi này, y nghĩ như vậy, liền quyết đoán đưa bàn tay đầy máu xuống rút con dao ở ống chân, nâng dao đâm xuống lòng bàn tay mình.

Con dao trong tay bị một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy, Triệu Vân Lan được một người từ phía sau kéo vào trong lòng, lập tức, y ngửi thấy trong mùi máu tươi có một mùi hương thực quen thuộc _____ mùi

hương lành lạnh thoang thoảng đến từ cuối đường Hoàng Tuyền.

Là..... Trảm Hồn Sứ sao?

Dao trong tay Triệu Vân Lan rơi xuống đánh “choeng” một tiếng, rồi sau đó y buông lỏng tâm tình, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

-----

(1) Từ điển Kim Sơn: Một trang từ điển trực tuyến của Trung Quốc giống như bách khoa toàn thư.

Chương 37

Hắc bào trên người Trảm Hồn Sứ giống như một màn sương mà ánh mặt trời không cách nào xuyên thủng được, lúc này ***g lộng cuộn lên thành một bức bình phong cao đến mấy mét, trong nháy mắt bao bọc hai người, ngăn cách với hết thảy những thứ bên ngoài, ánh dương cũng không ngoại lệ.

Hắn ôm lấy Triệu Vân Lan, nâng tay nhấn một cái trên mặt đồng hồ của y, quát khẽ: “Đi ra !”

Bé rối lúng ta lúng túng hiện ra, cúi cúi cái đầu to đến kinh người so với thân mình nó, cũng không dám đến gần Trảm Hồn Sứ, Trảm Hồn Sứ liếc nó một cái, khoát tay đem nó thu hồi trong tay áo: “Chạy về đây.”

Bé rối không dám nhiều lời, ngoan ngoãn lui lui lui thành một cụm khói xám, cố gắng cuộn mình tròn thật là tròn tuân lời chạy về tay áo hắn.

Ông Chủ cũng đi ra từ trong mặt đồng hồ của Triệu Vân Lan, lui về phía sau nửa bước, lo lắng nhìn qua y.

Trảm Hồn Sứ lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt kia âm trầm đến mức làm lòng người hoảng sợ, Ông Chủ nhịn không nổi bắt đầu trở nên run rẩy.

Qua một hồi lâu, Trảm Hồn Sứ mới dời mắt, ngồi xuống đất, cẩn thận đổi một tư thế thoải mái hơn cho người trong lòng: “Người là người của y, thị phi đúng sai, ta không tiện đánh giá, người ngồi sang bên

cạnh trước đi.”

Uông Chủy không dám tới gần hẳn, do dự một chút, đành phải tận lực tránh ra xa xa ngồi xuống sát mép tầm bảo hộ của màn sương xám.

Trảm Hồn Sứ tựa hồ sợ lắm bắn lên người Triệu Vân Lan ____ mặc dù tên kia đã tự làm cho bản thân rất chật vật rồi — hẳn thật cẩn thận đặt Trảm Hồn đao sang một bên, lúc này Uông Chủy mới thấy chuôi đao kia của hắn đã bị máu nhiễm đen.

Sau đó một bàn tay từ trong tay áo sâu như một cửa động không đáy vươn ra, nhẹ nhàng đến gần như ôn nhu lau đi vết máu trên khóe môi Triệu Vân Lan, khi đầu ngón tay lướt qua đôi môi kia dừng lại một chút không dễ nhận ra, nhìn qua như thể ngay sau đó hắn sẽ cúi người hôn lên đó vậy, dường như hắn đang ôm lấy là một báu vật hiếm có mà yếu ớt dễ vỡ, chứ không phải là tên Trảm Hồn lệnh chủ độc mồm lại cầu thả này.

Uông Chủy kinh hãi mở to hai mắt.

Không biết qua bao lâu, Triệu Vân Lan mới tỉnh lại, phát hiện bản thân đang gối lên vai một người, y nhú nhú mi, thấy mình giống như vừa mới nôn hết cả mật xanh mật vàng ra, lục phủ ngũ tạng thì cuồn cuộn quay cuồng, cả người đều mệt mỏi kiệt sức.

Y cố sức mở mắt nhìn Trảm Hồn Sứ một cái:“Người.....”

Mới nói ra được một chữ, cái miệng đã bị một ngón tay lạnh lẽo chặn kín, Trảm Hồn Sứ đưa tay áp vào hậu tâm của y, thấp giọng nói:“Đừng nói chuyện, ngưng thần.”

Tiếp đó, một cỗ lực lượng rét lạnh mà nhu hòa chậm rãi từ bàn tay

Trảm Hồn Sứ truyền lại, Triệu Vân Lan bị hấn làm cho lạnh lẽo đến phát run nhưng lại không hề né tránh, theo cỡ lực lượng kia mà nhắm mắt lại, thoải mái đem cái thân bị thương ngoài ý muốn giao cho đối phương.

Cái giá lạnh của Trảm Hồn Sứ đến từ căn nguyên lệ khí và bạo ngược, nhưng Triệu Vân Lan lại cảm giác được ***g ngực đang sôi lên điên cuồng của mình đang nhờ vào bàn tay hấn mà chậm rãi ổn định lại.

Triệu Vân Lan không khỏi khâm phục sát đất vị Trảm Hồn Sứ này, y tiếp nhận Trấn Hồn Lệnh nhiều năm như vậy, mỗi khi gặp chuyện ác tà trời hay những việc không thể tưởng tượng được, Trảm Hồn Sứ đều sẽ tự mình ra mặt xử lý, đôi bên vẫn giữ quan hệ hợp tác, qua lại nhiều năm thế rồi, Triệu Vân Lan vẫn chưa thấy hấn thất lễ hay mất đi khống chế bao giờ.

Trảm Hồn Sứ vẫn luôn bình tĩnh khiêm tốn như thế, dùng một loại cực hạn khắc chế nào đó mang áp khí bạo ngược cố hữu trên người mình trấn át gắt gao, một tia cũng không để lộ.

Cực hạn khắc chế, có đôi khi cũng là vì theo đuổi cực hạn tự do, nếu một người có thể không chút lưu tình áp chế cả bản tính của mình suốt trăm ngàn năm qua, thì hấn sống sẽ rất thống khổ, nhưng về phương diện khác, nhất định là một người rất giỏi rất giỏi.

Qua một hồi lâu, cái loại đau đớn như đào móc linh hồn này mới dần dần rút đi, Triệu Vân Lan mở mắt ra, tự mình ngồi dậy: “Đa tạ đa tạ, lần này gặp được ngươi, có thể thấy ta gần đây xui đến tận mạng lại bắt đầu may mắn rồi.”

Trảm Hồn Sứ làm như không có gì rút tay lại, buông y ra, thối lui một chút, khách khách khí khí nói: “Cái công nhắc tay mà thôi — chỉ là

Lệnh chủ không nên không để ý tới cảnh báo của ta như vậy.”

“Còn không phải là vì cô nhóc chết tiết kia sao,” Triệu Vân Lan ta cũng không thèm che giấu, chỉ chỉ Ông Chủ đang đứng cúi đầu cách đó không xa, “Ta sợ cô ấy gặp chuyện không may, số 4 đường Quang Minh có một người thì tính một người, chỉ cần đang trong thời gian làm việc thì tất cả đều là người của ta, ta không thể không quản.”

Sau đó y giận tái mặt nói với Ông Chủ: “Cô lặn đến đây cho tôi !”

Ông Chủ im lặng không dám lên tiếng nhích người qua, Triệu Vân Lan một roi quăng tới, Ông Chủ nhắm chặt mắt theo bản năng nhưng cái roi lại không chạm tới người, nó chỉ vút qua một bên cạnh cô vung lên không trung rồi quất mạnh xuống đất vẽ lên đó một vết hằn màu trắng.

“Nhắm mắt cái gì, tôi không đánh con gái, qua đây xem nào.” Roi dài hóa thành một lá bùa rung rinh rơi xuống trong tay Triệu Vân Lan, trên góc còn dính một chút vết máu, ánh mắt Triệu Vân Lan đảo qua vết máu kia, lại liếc Ông Chủ, “Trấn Hồn lệnh mời không nổi cô phải không?”

Ông Chủ không nói hai lời quỳ xuống trước mặt y .

Đáng tiếc Triệu Vân Lan không nuốt nổi cái này: “Đứng lên, đừng có quỳ với tôi, cô quỳ cái rắm à, ví tiền tôi để trong xe rồi, không có tiền mừng tuổi cho cô đâu.”

Ông Chủ cắn môi.

Triệu Vân Lan sắc mặt không tốt trông cô một hồi rồi lôi thuốc lá trong túi ra đưa lên miệng ngậm, đang sờ tìm bật lửa thì đột nhiên có

một bàn tay tập kích, không nói một lời tịch thu mất điều thuốc.

Triệu Vân Lan:“.....”

Y sờ sờ mũi, hình như phát giác ra động tác này có chút quen thuộc.

“Tôi đã tra qua hồ sơ của cô,” Triệu Vân Lan chà xát ngón tay, nói,“Cô chết năm 1713 cũng chính là hai năm sau khi nội loạn của tộc Hãn Cát xảy ra, đã phát sinh chuyện gì? Cô muốn tìm thi thể ở đâu? Tế phẩm dưới cây cột lớn trong kia vừa rồi có phải cô đặt ở đấy không ? Đó là cái quý gì?”

Trảm Hồn Sứ ở bên cạnh chen vào một câu:“Không phải cây cột lớn, thứ kia tên Sơn Hà trùy.”

Cái tên này nghe thật là quen tai, Triệu Vân Lan suy tư một hồi, phút chốc chau mày:“Là một trong tứ thánh?”

Trảm Hồn Sứ gật gật đầu:“Lệnh chủ học rộng.”

Đầu tiên là Luân Hồi quý, giờ lại là Sơn Hà trùy, tứ thánh thất lạc nhân gian nhiều năm như thế có phải là rau cải trắng hai tiền một cân bày ngoài chợ đâu, thế mà trong có nửa năm y lại gặp liên tục hai cái, nếu thực sự có có cái loại vận phân chó thế này thì Triệu Vân Lan cảm thấy chính mình hẳn là nên chuyên trách mua xổ số cho rồi.

Điều này làm cho y không thể không âm thầm suy luận, trong nháy mắt trước mắt hiện ra vô số tiền căn hậu quả — Đại học Long Thành đã sớm thu dọn sạch sẽ kia, Ngạ quỷ để ý đến Lý Thiển đúng lúc như vậy, Luân Hồi quý vô cớ biến mất đến nay không rõ ở đâu, U Súc bị truy nã, còn có cả...Trảm Hồn Sứ đột ngột cảnh báo nữa.

Biểu tình Triệu Vân Lan trở nên nghiêm túc, trong ngàn câu trăm điều

muốn nói chọn ra cái quan trọng nhất để hỏi: “Sơn Hà Trù rốt cuộc là cái gì?”

“Thế nhân đều nói ‘Có quý thần chấp chương Sổ Sinh Tử’, kỳ thật cũng không phải, từ thuở hồng hoang vạn vật sơ khai đã có thiện ác, mà phán xét thiện ác sớm nhất, chính là khắc lên Sơn Hà trù. Sơn Hà trù là do tinh túy của mười vạn sơn xuyên ngưng tụ mà thành, từ chín tầng trời đóng xuống tận Hoàng Tuyền, mặt trên khắc mười tám tầng địa ngục, sau này cũng là căn cứ để phán quyết đủ loại sinh tử. Hiện nay có người tin tưởng sông núi cũng có linh hồn, là bắt đầu từ khi đó.”

Trảm Hồn Sứ tạm dừng một lát, bổ sung thêm: “Sơn Hà trù này sớm nhất là dùng để trấn áp, bởi vậy dần dà bên trong nó trói buộc hàng vạn ác quỷ, dùng vào nhiều việc, nhưng không nghĩ tới sau khi thất lạc bị người có lòng dạ độc ác lợi dụng, đem người trong tộc đời đời kiếp kiếp giam cầm trong này mãi mãi không thể giải thoát.”

“Người khác tới gần thì không sao, nhưng người.....” Lời nói của Trảm Hồn Sứ hiếm thấy có chút do dự, tạm dừng một lát, hắn mới mơ hồ tiếp lời, “Người trời sinh hồn phách không đủ, tùy tiện tới gần thứ đồ có thể giam cầm linh hồn này thì đương nhiên chịu ảnh hưởng lớn hơn người khác nhiều.”

Triệu Vân Lan vẫn là lần đầu tiên nghe thấy cách nói này, kinh ngạc hỏi lại: “Hồn phách của ta không đủ á? Ta đây ba hồn bảy vía đều tốt đẹp cả, không đủ ở chỗ nào?”

Trảm Hồn Sứ trầm mặc một lát, nói: “Trên đầu và hai vai con người có Tam Muội Chân Hỏa, vai trái người trời sinh thiếu một ngọn, nói theo người xưa là ‘quý chụp vai’, bởi vậy ba hồn bảy vía dễ dàng bất ổn, xin lệnh chủ về sau phải cẩn thận hơn.”

Triệu Vân Lan cau mày, cúi đầu trợn mắt nhìn vai trái của mình, nhưng rất nhanh sau đó đã không thèm để ý nữa, lại hỏi: “Người của Hãn Cát tộc chính là dùng Sơn Hà trùy làm cơ sở bày ra cấm thuật “La Bố Lạp” đúng không?”

Trảm Hồn Sứ gật đầu: “Mang thân thể của người bị chặt đầu đốt đi, lại dùng thuật tam tinh tụ âm trên đỉnh núi, cường ngạnh nhất hồn phách con người trong sơn cốc, tất nhiên sẽ bị Sơn Hà trùy hút vào, dùng số đầu người lưu lại kia thì có thể sử dụng được linh hồn trong Sơn Hà trùy.”

Triệu Vân Lan chỉ vào Ông Chủ hỏi: “Cô ấy thì sao?”

Trảm Hồn Sứ liếc nhìn Ông Chủ, ánh mắt kia thành công làm cho Ông Chủ run lên, cảm giác hấn như đang xuyên qua cả chuyện đời trước của mình.

Trảm Hồn Sứ nói: “Cô ấy bị chém đầu mà chết, đại khái chắc là do thân thể được ai đó dùng phương pháp gì đấy mà bảo tồn được, cho nên mới tránh được trần đồ tụ âm và Sơn Hà trùy.”

Ông Chủ lộ ra một nụ cười khổ: “Đúng vậy, năm đó tôi không hiểu chuyện, trong lòng không cam, đã thương tổn con người, vì thế mới bị Trấn Hồn lệnh chủ đời trước bắt giữ, từ đó về sau nhập vào Trấn Hồn lệnh, ‘Ông Chủ’ cũng không phải tên thật của tôi, mà là tên của cô gái bị tôi quyến lấy... Tên tôi là Cách Lan, con gái của vị thủ lĩnh chết trong trận biến loạn đó.”

Triệu Vân Lan khó chịu mà phát hiện ra, Cục Điều Tra Đặc Biệt của mình thực sự là trại tập trung con ông cháu cha mà.

Ông Chủ tiếp tục nói: “Kẻ phản loạn tên là Tang Tán, mẹ hắn là tì nữ của mẹ tôi, vốn là con của nô lệ. Trong tộc của chúng tôi không có

bình dân, trừ thủ lĩnh và quý tộc ra thì chỉ có nô lệ, cho nên khi Tang Tán lớn lên đương nhiên cũng là nô lệ. Hấn dừng cảm lại có năng lực làm việc nên rất nhanh đã trở hết tài năng trong phần đông nô lệ, trở thành người dắt ngựa cho cha tôi, đến giờ nhìn lại, đại khái là...mỗi người đều hâm mộ người đẹp trai tài giỏi nhỉ.”

Uông Chủy nói tới đây, chua xót cười:“Đáng tiếc ở tộc Hấn Cát chúng tôi, cho dù có xuất sắc hơn cũng vẫn là nô lệ, số mệnh của nô lệ cũng giống như chó lợn dê bò nhà nuôi vậy thôi, có thể tùy ý mua bán xử trí, Tang Tán anh tuấn, giàu có, cái gì cũng có, chỉ không có tôn nghiêm. Sau này, cha tôi coi trọng một hầu gái trẻ, còn làm cho cô ấy có con khiến mẹ tôi rất giận, hầu gái kia chính là em gái của Tang Tán. Mẹ tôi trút giận lên người mẹ của Tang Tán, tùy tiện lấy mấy việc vụn vặt xử bà ấy tội chém đầu. Cha của Tang Tán bị anh trai tôi dùng roi đánh đến chết, em gái hấn...cô hầu nhỏ kia vốn dĩ bị cha tôi ép buộc mà ra cơ sự, sau đó đã dùng roi ngựa mà treo cổ tự vẫn.”

Triệu Vân Lan lôi từ trong người ra gói bò khô cuối cùng, vừa ăn vừa đánh giá:“Cha cô thật sự là chả ra cái dạng gì.”

Uông Chủy:“.....”

Trảm Hồn Sứ nhìn ra tâm tình y vẫn không ra gì như vậy, đành phải vội ho một tiếng coi như giảng hòa, một bên hỏi:“Ta thấy dưới Sơn Hà trù có một khối đài tế bằng đá, đặt dưới cổng phủ, theo lý hẳn là ghi lại danh sách hồn phách bị trấn áp bên trong mới đúng. Chỉ là đá thì còn đó mà danh sách lại bị mài đi, đây cũng là việc xảy ra trong lần phản loạn đó sao?”

Uông Chủy gật gật đầu:“Tang Tán mang theo các anh em giành chiến thắng sau đó đã đi tới đất cấm—cũng chính là chỗ đặt Sơn Hà trù đó, nói rằng muốn từ nay về sau mỗi người trong tộc đều được

sống bình đẳng, có tôn nghiêm, vì thế hấn dùng một cái giũa lớn mài hết chữ viết bên trên đi. Thủ lĩnh...cha mẹ và anh trai tôi, còn có các quý tộc cùng với tùy tùng thị vệ của họ đều bị giết trong ngôi nhà gác núi. Từ đó về sau tộc Hấn Cát không hề có nô lệ, cũng không còn quý tộc.”

“Cô thì sao?” Triệu Vân Lan hỏi, “Cô không bị xử tử năm đó, là vì cô âm thầm trợ giúp Tang Tán, đúng không?”

Uông Chủy cúi đầu: “Tôi với hấn..... biết nhau từ rất nhỏ. Khi đó lúc cha tôi cho người đuổi bắt hấn, tôi đã đem hấn giấu đi...Tôi thật sự chỉ là không muốn hấn chết, không có, không có nghĩ tới chuyện sau này.”

Chương 38

Triệu Vân Lan cau mày nhìn cô: “Cô không bệnh đấy chứ?”

Ông Chủ không trả lời, mắt nhìn chăm chăm mặt đất, khi cô nhìn về một hướng như vậy giống như là đang ngẩn ngờ, qua một hồi lâu mới nhẹ nhàng nói: “Khi đó tôi còn nhỏ, còn chưa đến mười bảy tuổi mà, không biết cái gì cả, vừa đơn thuần vừa ngu ngốc, mở mắt chỉ nhìn thấy việc xảy ra trước mắt, trong đầu u tối cũng chỉ nghĩ đến một con đường mà thôi. Tôi và Tang Tán là thanh mai trúc mã, cho dù thân phận có khác biệt nhưng cũng không cho hấn là người ngoài, cha muốn giết hấn...tôi đương nhiên, đương nhiên là không chịu.”

“Cô che giấu cho hấn y như nữ sinh trung học giấu thư tình không cho bố mẹ xem ấy.” Triệu Vân Lan không chút khách khí nói.

Gương mặt Ông Chủ thoáng qua một nụ cười nhẹ nhàng: “Đại khái là như vậy đi. Kỳ thật khi đó tôi rất oán trách cha mình, cảm thấy ông làm như vậy là không đúng, tôi cũng hổ thẹn lắm, ông...ông ấy là tộc trưởng của chúng tôi, là người cha vĩ đại của tôi, sao lại có thể làm ra hành động vô sỉ như thế được chứ?”

Triệu Vân Lan không lên tiếng, biểu tình vẫn thối như cũ nhưng ánh mắt nhìn cô đã hiền hòa đi một cách khó nhận ra. Qua thật lâu sau mới nghe thấy Ông Chủ nhẹ nhàng thở dài: “Trên thế gian, đến tột cùng có nơi nào mà tất cả mọi người đều tự do, đều bình đẳng sao?”

Không ai trả lời cô, qua hồi lâu, Triệu Vân Lan mới đột nhiên mở miệng nói: “Có.”

Ông Chủ và Trảm Hồn Sứ đều quay phắt qua nhìn y, dưới môi Triệu Vân Lan còn dính một chút vết máu đỏ sẫm, sắc mặt tái nhợt dị thường lại càng nổi bật trên nền áo sơmi tối màu. Người đàn ông này cả người tiều tụy, chỉ có một đôi mắt sáng đến kinh người—ánh mắt y vẫn sáng như vậy, tưởng chừng trên thế giới không gì che mờ nổi.

Triệu Vân Lan dừng một lát, chậm rãi nói:“Đứng trước cái chết.”

Khuôn mặt của Trảm Hồn Sứ vẫn như trước mây mờ che đỉnh Vân Sơn ai cũng nhìn không thấy, nghe đến đó, hấn nhẹn không được mở miệng nói:“Vậy không phải là dù có ở đâu cũng không có nửa phần hi vọng sao? Người phàm đau khổ giãy dụa một đời lại mong cầu cái gì? Lời này của lệnh chủ quá lạnh lùng rồi.”

“Mọi người đều như nhau cả thôi.” Triệu Vân Lan lẳng lẳng nâng mắt,“Cái gì là công bằng, cái gì là bình đẳng? Trên thế gian này, phàm là một người có cảm giác công bằng, thì cảm giác đó nhất định được xây dựng nên trên cái trụ cột là sự bất bình đẳng của những người khác. Khi người ta sống không nổi thì bình đẳng là được ăn no mặc ấm như người khác; khi ăn no mặc ấm rồi thì bình đẳng là sống có tôn nghiêm như ai kia; khi mà ngay cả tôn nghiêm cũng có luôn thì lại nhàn rỗi đến mục ruỗng, thấy chính mình tài trí hơn người, làm thế nào thì làm cũng phải có nhiều hơn người khác cái gì đó thì mới cam tâm, không đến lúc nhìn thấy quan tài thì làm sao mà kết thúc được? Cuối cùng là có bình đẳng hay không, không phải đều là tự mình nói thôi sao?”

Trảm Hồn Sứ á khẩu không trả lời được, một lát sau mới cúi đầu nở nụ cười:“Ngụy biện.”

Triệu Vân Lan lập tức cười khẽ một tiếng, không để ý lời này, lại hỏi:“Tang Tán tạo phản thành công, giết cha cô, mài phẳng tên tuổi

trên tế đài, từ đó về sau tộc Hãn Cát không hề có nô lệ, sau đó thì thế nào?”

“Sau này tất cả những sự vụ lớn nhỏ trong tộc đều do gia trưởng mỗi nhà đứng ra, đại biểu cho cả nhà đưa ra ý kiến, mọi người cùng nhau thương lượng, được nhiều người tán đồng thì thông qua.” Ông Chủ nói, “Đây là do Tang Tán đề xuất, hẳn không đọc sách, cũng không rời khỏi Đại Tuyết Sơn, lại có thể hiểu được cái gọi là dân chủ mà người đời sau đề xướng ..... Có thể thấy được thứ mà đại đa số mọi người mong muốn, bất luận là thời đại nào thì cũng không khác biệt quá nhiều.”

Triệu Vân Lan co một cái chân dài, hai tay khoát lên đầu gối ngồi đến thoải mái sung sướng chẳng ra cái hình dạng gì, lời nói từ miệng phát ra lại giống như dao nhọn, câu sau còn khoét tim người sâu hơn câu trước, y nghe đến đó, đột nhiên nói: “Cô là vì vậy mà chết phải không?”

Ông Chủ bất ngờ không kịp đề phòng, cơ hồ là ngẩn ngơ tức thời, sau đó ánh mắt chợt ảm đạm hẳn đi.

Khi mà người khác đều nghĩ cô sẽ không nói nữa, Ông Chủ bỗng nhiên lên tiếng: “Tôi là..... Tôi khi đó không có chỗ đi, đành vẫn ở lại trong nhà Tang Tán, ăn nhờ ở đậu, nhưng tôi không biết làm cái gì cả, khi còn nhỏ, mẹ tôi chỉ dạy tôi làm thế nào điểm trang cho mình và sử dụng nô lệ mà thôi, tôi không làm việc, cũng không săn thú được, ngay đến việc nhà cũng lo liệu không xong... Trong tộc có một cô gái muốn gả cho Tang Tán, cầu cha cô ấy đi làm mối, Tang Tán cự tuyệt, cô gái kia chạy trốn một mạch, chạy ra khỏi Tuyết Sơn, đến khi người trong tộc tìm được thì đã chết rồi. Nghe nói cô ấy trượt chân lăn từ vách núi xuống, đầu đập vào tảng đá. Cha cô ấy hận tôi, liên hợp với các nhà khác hợp người trong tộc lại, nói tôi là con gái của cầu thủ lĩnh, trời sinh biết yêu thuật, bọn họ khoan dung tha thứ

để cho tôi may mắn sống sót, mà tôi lại không biết hối cải, mỗi ngày hết ăn đến nằm, còn chiếm lấy anh hùng Tang Tán của bọn họ, bởi vì ghen tị mà dám dùng yêu thuật trù chết con gái lão, muốn mang tôi... muốn mang tôi ra chém đầu.”

Bà vai Ông Chủ chợt run lên _____ cô từng từ nội tâm cảm thấy cha mình sai lầm, trong lòng người thiếu nữ ngây thơ ấy, các tộc nhân không nên bị nô dịch, bọn họ cũng là người, không nên hèn mọn đến nỗi sinh tử cũng không được làm chủ như thế, cô từng giống như Tang Tán, hi vọng bọn họ được sống tốt hơn, hi vọng bọn họ được sống bình đẳng, tự do, hạnh phúc.

Nhưng mà những tộc nhân được cô đồng tình và yêu quý ấy, thì ra lại oán hận cô như vậy.

“Cha của cô gái kia muốn mọi người giơ tay, không làm gì là không đưa ý kiến hoặc không muốn xử tử tôi, giơ tay là tán đồng tôi bị xử chém.....”

Hai chữ “xử chém” không còn rõ tiếng, Ông Chủ rất cuộc nhẹn không được nữa, òa khóc.

Ngày đó mọi người dự thính ngồi đầy, biểu tình đều là vui sướng, cả rừng tay giơ lên đó, từng loạt từng loạt, so le không đều, từ trên đài cao nhìn lại giống như là móng vuốt ác quỷ lắc lư trong dòng sông sâu thẳm nơi u minh. Cơ hồ tất cả bọn họ đều giơ tay lên, bọn họ nhìn thiếu nữ bị trói giữa trung tâm, lạnh lùng, chết lặng, ngu muội, mà tàn nhẫn.

Bọn họ đạt thành sự nhất trí kinh người — giết cô ta, chặt đầu cô ta xuống.

Trong lòng cho dù có trăm ngàn ngọn đèn sáng trưng, cũng sẽ bị

tươi cho một vụn tro tàn cũng không còn.

Không có ai nhớ rõ cô đã làm gì...Hoặc giả có nhớ, thì những việc đó bất quá là cũng bị coi là âm mưu sâu kín mà thôi.

Nước mắt Ôn Chử từng giọt từng giọt rơi, rơi xuống đất lạnh, chợt hóa thành một luồng khói mỏng biến mất trong không khí, mà bóng dáng của cô cũng ngày một mờ nhạt mong manh _____ cô đã chết hơn ba trăm năm, vốn là không còn nước mắt, lúc này trong lòng đau đến cực hạn, chỉ biết đốt sạch linh hồn mình.

“Đừng khóc.” Triệu Vân Lan đưa tay nâng cằm cô, dùng ngón tay lau đi nước mắt, trong tay mang theo một lá bùa giam cầm hồn phách, quát khẽ một tiếng đặt lên trán cô. “Nước mắt” của Ôn Chử bị chặn lại, không chảy được nữa, cô trừng lớn đôi mắt to ngây ngô, ánh mắt đối diện người đàn ông dịu dàng đó trở nên mịt mờ, giống như ngây dại.

Triệu Vân Lan vươn Minh Giám, thấp giọng nói:“Lại gần đây.”

Ôn Chử bỗng nhiên có loại cảm giác, thật giống như hết thầy chân tướng kia, y đều biết rõ.

Cô sững sốt một lát, sau đó chỉ thấy một luồng sức mạnh ôn hòa mà không thể phản kháng kéo mình vào trong Minh Giám đã ngừng lại. Cô nghe Triệu Vân Lan cúi đầu nói:“Trời tối sẽ lại cho cô ra ngoài.”

Ôn Chử biến mất tại chỗ, Triệu Vân Lan và Trảm Hồn Sứ bỗng nhiên lại chẳng biết phải nói cái gì

Triệu Vân Lan có chút mệt mỏi nhắm hai mắt lại, tựa hồ là mệt chết đi.

Trảm Hồn Sứ trầm mặc một hồi, đưa tay vỗ vô vai y mấy cái:“Tạm thời đừng ngủ, người bị Sơn Hà Trùy chấn thương, nếu ngủ ở đây sẽ làm hồn phách vừa mới ổn định lại dễ dàng bị tán đi, chờ chút nữa hãy ngủ — ngực còn khó chịu không?”

Triệu Vân Lan ra sức xoa xoa mi tâm, khàn giọng nói:“Không sao, chỉ là con bé thối kia bỏ thuốc ta chẳng nhẹ chẳng nặng, nghe chừng phải choáng cả ngày.”

Trảm Hồn Sứ nói:“Không bằng ta đưa người về trước rồi quay lại thu hồi Sơn Hà trùy.”

Triệu Vân Lan khoát tay, nhìn kiểu gì cũng là cậy mạnh miễn cưỡng lên tinh thần, cuối cùng y thật sự nhịn không được nữa mà thốt lên thống khổ:“Ta có thể hút thuốc không?”

Trảm Hồn Sứ:“.....”

Triệu Vân Lan hoàn toàn hiểu thành hấn đã cam chịu, nhanh chóng châm một điếu đưa lên miệng hít sâu hai hơi như một con quỷ nghiện, một chút khói thuốc cũng không để cho Trảm Hồn Sứ người thấy, tất cả đều thâm nhập vào phổi y, lúc bấy giờ mới thấy hả hê, người cũng tỉnh táo hơn không ít:“Ta không có việc gì, phun máu không chừng còn tiết độc nữa ấy chứ, vừa rồi là do không biết đó là Sơn Hà trùy nên mới không kịp trở tay thôi, đại nhân không cần để ý ta, nhanh chóng đem thứ kia thu hồi đi, Luân Hồi quỹ lần trước đã bị người khác nhanh chân lấy trước rồi, đừng vì ta mà chậm trễ.”

Trảm Hồn Sứ cứng đờ người:“Lần trước người nhìn thấy sao?”

Triệu Vân Lan nhìn hấn bằng ánh nhìn rất là kì quái:“Ta có mù đâu _____ hơn nữa âm sai lại còn phát ra cả lệnh truy sát U Súc kia, kẻ nào mà to gan lớn mật như vậy, dám động thủ trên đầu thái tuế mà

ra tay trước mắt ngài ?”

Trảm Hồn Sứ nhất thời trầm mặc, Triệu Vân Lan lập tức nhận ra hẳn khó xử liền nói luôn:“A, ta chỉ là thuận miệng nói thôi, ngài không cần nói cho ta biết cũng được, có điều ta quản chuyện nhân gian, vạn nhất có cái gì liên lụy tới ta bên này, còn phải phiền đại nhân thông báo cho một tiếng đấy.”

Trảm Hồn Sứ cúi đầu lên tiếng, Triệu Vân Lan đứng lên dụi tàn thuốc xuống mặt đất đầy tuyết, giống như lại sống dậy rồi, sau đó y lấy ra một lá phù chú nhiều nếp nhăn vo thành một cục tròn tròn nho nhỏ, nhét vào miệng nhai nhai nuốt nuốt:“Phi, thật khó ăn, đi thôi, mời đại nhân làm trước đi?”

Trảm Hồn Sứ gật gật đầu, thu hồi sương xám đầy trời, Sơn Hà trùy lại hiện ra trước mắt hai người.

Triệu Vân Lan nuốt xuống một lá Định Hồn phù rồi mà lúc này vẫn cảm nhận được loại cảm giác kia truyền đến từ trên Sơn Hà trùy...lệ khí cùng với sự thể lượng chấn động cả linh hồn. Một tay y rút túi áo, cầm hất cao, đứng thẳng người chăm chú quan sát quái vật to lớn kia. Bấy giờ mới phát hiện mặt cắt ngang của Sơn Hà trùy không ngờ lại là hình bát giác, cân đối sắc bén cắm sâu vào lòng đất.

Trảm Hồn Sứ đi mấy chục bước lên phía trước, đứng yên, hai tay khép lại. Một lát sau, mặt đất bỗng nhiên cuộn lên cuồng phong, mũ trùm và hắc bào trên người hắn trong gió cuốn ***g lộng tương chừng như cũng bị vén lên, cả người hắn lại vẫn được bao bọc trong đó không lộ ra một chút nào..

Chỉ nghe Trảm Hồn Sứ khẽ quát một tiếng:“Sơn hồn !”

Sơn hà trùy bắt đầu run rẩy, sau đó là mặt đất, lại sau nữa, cả Tuyết

Sơn dường như đều chấn động theo, từ lòng núi xa xôi sâu thẳm phát ra âm thanh ù ù trầm thấp như tiếng sấm rền, như thể thần minh đời đời kiếp kiếp bị giam cầm dưới tầng tầng đá núi vừa bừng tỉnh mà phát ra tiếng than làm lòng người sợ hãi, bầu trời chợt tối như đêm phủ.

Quanh mình dường như có bóng người thoáng hiện, Triệu Vân Lan ở giữa gió mạnh gian nan mở to mắt, nhìn thấy những ảo ảnh chợt lóe mà qua trên không trung.

Y thấy Ông Chủy, bộ dáng mười sáu mười bảy tuổi trong sáng ngây thơ, cơ hồ vẫn còn là một đứa trẻ, đứng ở bên ngoài đám người. Một người đàn ông anh tuấn trẻ tuổi quần áo tả tơi đứng trên nơi cao, phảng phất có giao cảm mà xa xa quay đầu lại nhìn cô một cái, bốn mắt giao nhau, khuôn mặt lấm đầy máu đen bỗng nhiên lộ ra một nụ cười gần như là ngây ngô.

Sau đó hắn rít gào, cầm trong tay một cái xẻng sắt cực lớn huy về phía tấm bia đá trên đài tế, dưới chân hắn kia là triền núi bị máu tươi nhuộm đỏ, là vô số thi thể la liệt ngổn ngang.

Những người còn sống ngẩng đầu nhìn động tác của hắn

Người đàn ông kia san bằng tấm bia đá, sau đó im lặng một lát, bỗng nhiên dùng giọng nói khàn khàn hô to một câu, Triệu Vân Lan nghe không hiểu, nhưng cũng không khó khăn để y hiểu được ý tứ của người đó.

Trên người người đàn ông kia nhuộm đẫm máu tươi và bùn đất, giành được thắng lợi đó, nhưng trên khuôn mặt không có hoan hỉ, chỉ có bi phẫn—một dân tộc bị đàn áp đè bẹp hàng ngàn năm, luồng không khí tự do đầu tiên tràn đầy khoang miệng cơ hồ làm cho hắn nghẹn ngào đến nước mắt chảy ròng.

Đám người yên lặng bắt đầu hòa cùng hẳn, trong sơn cốc quanh quần âm thanh những người đàn ông khóc gào.

Ảo ảnh phút chốc tiêu tán, Sơn Hà trùy dần dần nổi lên khỏi mặt đất, Trảm Hồn Sứ lại vươn tay: “Thủy phách !”

Triệu Vân Lan vẫn không nhúc nhích đứng yên tại chỗ, ảnh ngược của Sơn Hà trùy màu đen sẫm ánh vào trong mắt y, gió bắc quất rất đôi mắt làm cho chúng thoáng đỏ lên, y đè lại mặt Minh Giám giống như đang an ủi linh hồn thiếu nữ bị giam trong đó, an ủi nỗi cô đơn và bất an suốt một đời cô ấy.

Đúng lúc này, một tiếng rít gào phá không mà đến, mang theo sự bèn nhọn có thể đâm thủng màng tai người ta, Triệu Vân Lan không thể không nghiêng đầu tránh né, chỉ cảm thấy cái đầu vừa mới ổn định được một tí đã bị làm cho choáng váng thêm lần nữa, mà cái này còn chưa phải thể là xong, tiếng thét gào kia ngày một dày đặc, âm thanh càng ngày càng phóng đại mang theo tiếng nước nở thê lương. Loại âm thanh này nghe vào tai thì dường như cả lục phủ ngũ tạng đều bị người ta dùng móng tay ra sức mà cào phá vậy.

Âm thanh gào khóc càng lúc càng lớn, đến phút cuối tưởng rằng không thể khống chế được nữa, Triệu Vân Lan nghĩ mình lại sắp nôn ra.

Trảm Hồn Sứ ở cách đó không xa, áo choàng trên người lại ngưng tụ ra một màn sương xám trong nháy mắt đã chặt đứt âm thanh kia, mà Sơn Hà trùy cũng khôi phục nguyên dạng, chậm rãi hạ xuống như cũ, lúc này Triệu Vân Lan mới để ý đến mùi vị trong miệng liền đưa tay lên sờ, phát hiện ra không biết từ lúc nào y đã bắt cắn cắn nát đầu lưỡi của mình rồi.

“Đó là cái gì vậy?” Triệu Vân Lan hỏi.

Thanh âm bình tĩnh của Trảm Hồn Sứ rất cuộc cũng nhuộm chút lo âu, hắn nói:“Lỡ mạng rồi, không thể miễn cưỡng được, đó là vạn quỷ đồng khóc.(1)”

— — —

(1) vạn quỷ đồng khóc: đồng khóc ở đây là cùng khóc, ý chỉ hàng trăm vạn linh hồn cùng cất tiếng gào khóc.

Chương 39

Một lát sau, Trảm Hồn Sứ lại khôi phục sự bình tĩnh vốn có của mình: “Sơn Hà trùy đã ở đây đến mấy ngàn mấy vạn năm, vị cô nương kia nói Tang Tán san bằng bia đá trên đài tế hắc đã cho rằng làm như vậy là có thể phóng xuất oan hồn bên trong nó, cũng là tính toán giải xong nút kết nơi này, không nghĩ tới..... Linh hồn không có nước mắt, động tĩnh như vậy ắt là bọn họ liều mạng hồn phi phách tán mà phát ra thét gào, trăm vạn oan hồn cùng khóc, đừng nói chúng ta không chịu nổi, mười vạn Tuyết Sơn có lẽ cũng bị chấn sụp.”

Triệu Vân Lan chấp tay sau lưng đứng sau hắc, trầm mặc không nói.

Trảm Hồn Sứ nói: “Thật làm người ta thấy ngoài ý muốn.”

Triệu Vân Lan còn chưa kịp trả lời, đột nhiên, đồng hồ Minh Giám của y chợt lóe lên, một cái bóng trắng nhanh chóng xông ra ngoài, lấy tư thái làm việc nghĩa quyết không quay đầu, sét đánh không kịp bưng tai đánh về phía Sơn Hà trùy.

Nhưng mà Ôn Chủy mới chạy ra chưa được khoảng cách một thước, thân thể còn chưa rời khỏi mặt đồng hồ, trên tay Triệu Vân Lan bỗng nhiên «mọc ra» những sợi dây mảnh trong suốt, trói chặt cô vào một chỗ.

Ôn Chủy sững sốt một lát, cúi đầu, một người một quỷ chạm mắt trong không trung, trong mắt cô có ánh nước long lanh lại bị một lá bùa áp đến khóc cũng không nổi. Triệu Vân Lan trước sau không đổi sắc mặt, có vẻ vô cùng không thấu tình đạt lý.

“Dám không coi tôi ra gì mà chạy mất một lần, cô mà chạy được lần thứ hai, tôi chặt đầu xuống cho cô làm bóng đá.” Triệu Vân Lan lạnh lùng nói.

Ông Chủ yên lặng lùi về một chút, tư nhện kia vẫn trói chặt cô như bóng với hình.

Triệu Vân Lan khóe mắt rạo rức, sắc mặt không tốt nhìn cô chăm chăm, Ông Chủ theo bản năng sợ hãi, cúi đầu không dám đối mắt với y, cuối cùng vẫn là Trảm Hồn Sứ nhẹ nhàng lôi kéo y, không nóng không lạnh khuyên một câu:“Lệnh chủ, có chuyện từ từ nói, không cần nổi giận.”

Triệu Vân Lan nhìn hấn một cái — cấp dưới thì y có thể tùy tiện mắng, nhưng mà không thể không để mặt mũi cho vị Trảm Hồn Sứ này, vì thế dốc hết khả năng ôn hòa mà nói với Ông Chủ:“Cô cảm thấy lấy mình ra làm vật hi sinh cho Sơn Hà trùy là có thể bình ổn được vạn quý đồng khốc phải không? Tôi không thể hiểu nổi, cô thật sự cho rằng ‘lòng thành làm tan vàng đá’ hay tưởng mình là đồ nhắm thế?»

Lúc bắt đầu y còn đê thấp giọng điệu, đến cuối cùng đại khái là càng nói càng điên tiết, thế là hướng về phía Ông Chủ rống ầm lên:“Cô đây là không có não !”

Vết hằn màu đỏ trên cổ Ông Chủ càng thêm đáng chú ý, lá bùa trên trán rung rung theo nhịp độ run rẩy của cô thoát nhìn như em gái cương thi trong phim kinh dị hạng ba, tạo hình vô cùng khô hài, nhưng ở đây lại không ai cười nổi.

Triệu Vân Lan gào xong một câu cuối cùng rốt cuộc coi như phát tiết xong nỗi lòng, vẻ mặt cũng bình tĩnh lại một chút, y tìm một chỗ bên

cạnh Trảm Hồn Sứ ngồi phịch xuống, sau lại hất cằm với Ông Chủ, nảy lòng từ bi nói:“Cô cũng ngồi đi.”

Vừa dứt lời, những sợi tơ cột lấy Ông Chủ liền kết thành một cái ghế dựa màu bạc trong không trung, vừa đủ cho một người ngồi lên.

Có lẽ là do cuộc đời có quá nhiều tâm sự, trên người Ông Chủ không tìm thấy sự nhiệt tình phóng khoáng đặc hữu của người dân tộc thiểu số trên miền núi cao giá lạnh, cô luôn luôn u buồn trầm mặc lại tràn ngập vẻ nội liễm thâm trầm không một chút thích hợp.

Mái tóc đen dài của thiếu nữ rũ xuống hai bên má, vẫn không nhúc nhích bay giữa không trung

Triệu Vân Lan sau rất nhiều cố gắng đã làm cho giọng nói của mình dịu lại, chậm rãi nói:“Có một số việc, người đứng xem chỉ nghe một chút đã đoán được hết cả tiền căn hậu quả, cô có biết là vì sao không?”

Ông Chủ lẳng lẳng ngược mắt.

Triệu Vân Lan thờ dài:“Là vì bất luận thế nào nó cũng sẽ xảy ra, là định sẵn, không phải lấy năng lực một mình cô là có thể ngăn cản được.”

Ông Chủ thì thào hỏi:“Anh biết rõ?”

“Tôi chỉ là khá hiểu loại người như Tang Tán này thôi.” Triệu Vân Lan nói,“Mấy trăm đời nô lệ, đời cha chết đi, đời con lại tiếp tục làm trâu làm ngựa, chưa có một ai dám can đảm phản kháng, hẳn là kẻ thứ nhất khơi dòng, trong lòng khẳng định là có vô vàn bất cam, người đàn ông có nhiệt huyết lại nổi bật siêu quần như vậy, người muốn mạng của hắn, nói không chừng hắn có thể khẳng khái chịu chết,

nhưng người không thể tổn thương tôn nghiêm của hắn. Không đề cập tới công danh lợi lộc hư ảo cũng không nói tới thăng quan phát tài xa xôi làm gì, tôn nghiêm cơ bản nhất của một người đàn ông không phải chính là làm cho vợ con được an ấm, bảo vệ người trong lòng được bình an hay sao?”

Trảm Hồn Sứ nghe xong, nhin không được ở bên cạnh nhẹ giọng hỏi:“Lệnh chủ cũng như vậy à?”

“Duyên phận là thứ không thể cưỡng cầu,” Triệu Vân Lan nghĩ không ra Trảm Hồn Sứ sao tự nhiên lại muốn nói mấy cái chuyện phiếm lông gà vò tỏi thế này, vì thế thuận miệng đáp,“Nhưng nếu có người nguyện ý một mực theo ta, chăm sóc ta, biết nóng biết lạnh thay ta, mà ta ngay đến lòng bảo vệ người ta chu toàn cũng không có, thế thì tính là thứ gì? Cũng xứng được coi là người sao?”

Bàn tay Trảm Hồn Sứ đặt ở đầu gối rụt vào tay áo, không tìm được mà nắm lại thành nắm chặt ở nơi người khác nhìn không thấy, một hồi lâu, hắn mới cúi đầu nói:“Lệnh chủ tình thâm nghĩa trọng, không biết người nào lại may mắn có được đây.”

“A?” Triệu Vân Lan được hắn khen cho ngẩn người, cảm giác lời này nghe vào sao lại cổ quái thế chứ, vì thế y bật cười,“Ai nha đại nhân ngài đừng nói thế, khen câu này làm ta nổi hết cả da gà đây này.”

Trảm Hồn Sứ nhẹ nhàng nở nụ cười, cũng không tiếp lời y, nói :“Vì người trong tộc, Tang Tán lưng đeo tội nghiệt lớn như vậy, chó cùng rứt giậu, vì muốn cho tất cả mọi người có cuộc sống bình đẳng hạnh phúc mà tự tay biến nguyện vọng bất khả thi này thành hiện thực, nhất định không dự đoán được chuyện xảy ra sau này.”

Triệu Vân Lan:“Nếu là ta, người con gái mình yêu thương chết trong tay những người này, chết dưới quy tắc do chính mình thiết lập nên,

thì nhất định ta còn hận họ hơn hận lão tộc trưởng trước kia nữa.”

“Đâu chỉ như vậy,” Trảm Hồn Sứ ngẩng đầu lên, xuyên thấu qua màn sương xám trắng mà mình tạo ra, nhìn về phía Sơn Hà trùy sừng sững bất động, nhẹ nhàng nói, “Nhất định là thiên đao vạn quả cũng khó tiêu tan mối hận trong lòng.”

Lời hắn nói có hàn ý lạnh lẽo dâng tràn, Ônng Chủy sâu sắc cảm giác được, nhin không được rứt người ra sau Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan hỏi: “Tang Tán tận mắt nhìn cô bị xử trảm sao?”

“Bọn họ giam lỏng hắn.” Ônng Chủy lắc đầu, “Cha của cô gái kia nói hắn bị tôi mê hoặc, đây là vì tốt cho hắn.”

Triệu Vân Lan trầm mặc một lát, lại hỏi: “Là Tang Tán thu hồi thi cốt của cô phải không?”

Ônng Chủy gật gật đầu.

Triệu Vân Lan: “Cho nên, cô nói trở về tìm thi cốt của mình để xuống mồ an ổn, kỳ thật là gạt tôi ?”

Ônng Chủy cúi đầu, một hồi lâu, mới lại gật đầu.

Triệu Vân Lan cau mày nhìn cô một hồi, chuyển mắt đi, khẩu khí cứng nhắc phán: “Không có lần sau đâu đấy.”

Trảm Hồn Sứ thấy thái độ của y dụ hắn xuống mới hợp thời mà hỏi chen một câu: “Như vậy Tang Tán hẳn là đem thi cốt của cô đặt vào trong nước nhỉ?”

Ônng Chủy hít một hơi thật sâu, bình tĩnh một lát: “Đúng vậy, với bộ

tộc của tôi, núi mang ý ‘Giám giữ chốn nhiếp’, mặt nước thì đèn soi ngàn dặm, vạn dặm không có gì ngăn trở, lúc trước nô lệ và tội nhân chết đi đều bị chặt đầu chôn trên đỉnh núi, mà quý tộc hoặc là những người đức cao vọng trọng lúc chết thì thả trôi trong nước, cử hành thủy táng. Hấn nhân lúc đêm tối đào đầu của tôi lên, lại trộm đi di thể tôi sắp bị hỏa táng, cắt bỏ đầu của cô gái chết ngoài ý muốn kia, dùng thân thể của cô ấy đổi cho tôi, cuối cùng bên bờ sông đem đầu và thân thể tôi may lại cùng một chỗ, đặt vào cái túi bọc xác vốn chuẩn bị cho cô gái kia, ôm tôi khóc trọn một đêm, ngày hôm sau, hấn ở bên cạnh nhìn người ta thả tôi vào trong nước.”

Cô nói tới đây thì hơi ngượng cổ lên, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn vết hằn màu đỏ, đường may kia khéo léo mịn màng, bình thường nhìn vào chỉ thấy khung bố đáng sợ, lúc này bỗng dựng làm cho người ta cảm thấy xót xa.

Kẻ kia ôm tâm tình gì mà rửa mặt cho người trong lòng, ôm tâm tình gì mà đưa ngón tay vuốt ve khuôn mặt tràn ngập tử khí trắng bệch của cô, ôm tâm tình gì, đem đầu thân cô vá lại cùng một thể?

Mà có lẽ, hấn còn không kịp nói cho cô biết tâm ý vẫn ẩn sâu của mình đi....

Năm tháng vô tình tàn nhẫn như vậy đó, chỉ hơi trù trù mà thôi, nó đã thay xà đối cột làm người ta tê tâm liệt phế, không thể quay đầu lại được nữa rồi.

Những người đàn ông bên cạnh đều im lặng, cũng không biết phải nói cái gì.

“Dòng nước mang thân thể của tôi đi, nhưng bản thân tôi vẫn không đi,” Uông Chủy nói, “Tôi vẫn nhìn hấn, hấn biến thành một người khác hấn. Nguyên bản trong tộc có ba người thay phiên nhau chủ trì nghị

sự, một là Tang Tán, người nữa là kẻ đi đầu xử tử tôi, còn có một cụ già đức cao vọng trọng, đại sự đều do bọn họ đề ra, mọi người giơ tay đưa ý kiến. Sau này, Tang Tán cưới cháu gái của cụ già kia, hai người bọn họ liên thủ cô lập kẻ bức chết tôi, sau lại thiết kế một cái bẫy vu hãm hấn, hai năm sau mọi người cũng giơ tay xử tử hấn.”

Triệu Vân Lan lấy ra một miếng thuốc đặt dưới mũi, nhẹ nhàng hít hà .

“Lại qua một năm, vị lão tiên sinh đức cao vọng trọng đó cũng chết, người khác đều tưởng rằng ông ấy tuổi già sức yếu đau bệnh mà chết, tôi lại tận mắt thấy Tang Tán hạ độc ông ấy.” Mi gian Ông Chủy giật giật một hồi, phảng phất đến vẫn không thể thừa nhận một sự thật như vậy — độc dược là vũ khí của kẻ nhu nhược, một người đàn ông đội trời đạp đất, sao lại có thể trở thành một tên tiệt nhân chỉ biết âm thầm hạ độc hại người?

Như thể hấn đang dùng cách này mà tận hết khả năng hạ nhục kẻ bị hấn thần không biết quỷ không hay hại chết, cũng đang vũ nhục chính mình.

“Sau này là vợ của hấn, cùng với đứa con trai mới tập tễnh bước đi..... cốt nhục của hấn đó.” Ông Chủy dùng ngón tay mơ hồ trong suốt nắm lấy ống quần cũng đồng dạng sắp trở thành vô hình của cô, “Mỗi một người bị hấn hại chết, hấn đều sẽ cắt trôm đầu của họ trước khi họ được đưa xuống nước một ngày, dùng một hòn đá thế vào đó, sau đó đem đầu họ vùi trên núi, làm cho bọn họ dù đã chìm thân đáy nước nhưng vẫn không thể siêu thoát được. Như vậy cho đến khi trong tộc không còn ai chống lại hấn nữa, danh vọng của hấn lên đến đỉnh điểm, hấn dùng nhiều năm thời gian, trăm phương ngàn kế khiến tất cả mọi người tự cho là giơ tay trong bình đẳng, đồng ý một chuyện mà hấn muốn họ đồng ý nhất, hấn thành thủ lĩnh mới.”

Một thủ lĩnh nắm quyền cao, lại thầm muốn hủy diệt dân tộc này.

Sau đó là phe phái tranh đấu không ngừng, mâu thuẫn mà Tang Tán chèn ép, bồi dưỡng, thậm chí cố ý dựng ra càng ngày càng gay gắt.....

Một tên nhóc thuần phác dững cảm vô sự tự thông trở thành một nhà âm mưu, thanh niên ôm thi thể người yêu khóc suốt đêm trường kia trở thành một kẻ lãnh huyết mà nguy hiểm....Thật giống như những con người vừa múa vừa hát, đơn thuần muốn sống sót qua ngày khi đó cũng sẽ cùng giờ tay, cùng cầm dao, chặt bỏ đầu của một thiếu nữ vô tội, còn muốn vĩnh viễn đày đọa linh hồn cô thành nô lệ ở nơi hắc ám khôn cùng.

“Mười năm sau khi tôi chết, Hãn Cát tộc lại nội loạn, những nô lệ đời đời kiếp kiếp bị áp bức lại phân thành hai phái, chĩa vũ khí về phía đồng bào mình, một trận chiến này, so với dĩ vãng càng thảm hại hơn, càng kịch liệt hơn, đánh suốt một ngày một đêm, người chết lấp đầy sơn cốc, trẻ con đầy đầu máu me ngồi cạnh thi thể mà lớn tiếng khóc gào, kèn kèn bị mùi vị xác người hấp dẫn bay đầy trên cao mà không dám xuống gần...Bởi vì Tang Tán đem những người còn sống lên tế đàn, sau đó châm mồi lửa vào dầu hỏa hãn đã đổ sẵn, đứng trong lửa bỏng, hãn dựng lại tấm bia đá đã đổ dưới Sơn Hà trùy.”

Uông Chủ nhẹ nhàng nói:“Khối đá kia từng bị san bằng, tấm bia tượng trưng cho trọn kiếp nô lệ, khắc lại tên của mỗi người. Ngọn lửa vẫn bất diệt, giống như muốn hòa táng cả sơn cốc. Chỉ có Sơn Hà trùy kia, nó tựa như một cái cột trụ lạnh lùng si nhục, vẫn đứng nơi đó, vẫn....”

Vạn quý đồng khốc, là có nguyên do .

Chương 40

Triệu Vân Lan không ôm chút tâm địa đồng tình mà phá vỡ hồi ức đầy sắc thái bi kịch của cô, y chà chà hai tay: “Miễn bàn mấy chuyện hồng bút trong quá khứ này nữa, nên nói xem bây giờ làm thế nào đi?”

Trảm Hồn Sứ nhất thời trầm mặc, Uông Chủy giật giật môi, vừa muốn nói chuyện, Triệu Vân Lan liền chỉ vào cô, nói: “Không có hỏi cô, cô câm miệng.”

Uông Chủy: “.....”

“Sơn Hà trùy trấn hồn nhiếp phách, đừng nói những người này chết không cam lòng như vậy, cho dù là hồn phách được an ổn chết già mà bị hấp thu vào Sơn Hà trùy thì dần dần cũng sẽ biến thành ác quỷ oán linh thôi.” Trảm Hồn Sứ nghĩ nghĩ, nghĩ vô cùng ổn thỏa mới mở miệng, “Nếu muốn ta nói, thì không có phương pháp, hoặc là phải hủy thánh khí này, hoặc phải mạnh mẽ trấn áp hồn phách bên trong nó.”

Lời hắn nói rất hàm súc, Uông Chủy không hiểu ngay được đành mở lớn đôi mắt to nhìn hắn, “Đại nhân đang nói.....”

Triệu Vân Lan đáp: “Ý tứ chính là nếu không thể phá Sơn Hà trùy, cũng chỉ có thể vung đao áp đặt, đánh cho bọn họ hồn phi phách tán, đỡ phải khó khăn.”

Uông Chủy đưa tay che miệng lại.

Trảm Hồn Sứ lắc đầu: “Vô cớ trảm hồn phách người ta, không có công đạo.”

Thế thì chỉ còn mỗi cách là phá nổ Sơn Hà trùy thôi.

Ba người đồng thời im lặng.

Triệu Vân Lan ngồi dưới đất nghịch bật lửa, bỗng nhiên, y nhìn chăm chăm ngọn lửa nho nhỏ, mở miệng nói với Trảm Hồn Sứ: “Ta nhớ ra rồi, trên đường đến đây ta có gặp một âm sai cầm đèn. Trên con đường quốc lộ từ thôn Thanh Khê ra đó, chẳng lẽ hấn không biết chuyện ở nơi này, cứ thế mà trợn mắt liếc qua Sơn Hà trùy sao.”

Trảm Hồn Sứ nói: “Hấn đưa đồ hơn trăm người, chắc là không để ý đến đi.”

Triệu Vân Lan nhìn hấn một cái, biểu tình hình như có nghi hoặc nhưng lại lập tức áp chế xuống, còn nói: “Tứ thánh kia phân tán ở nhân gian nhiều năm như vậy, sao bây giờ đại nhân mới bắt đầu thu hồi chúng nó thế? Luân Hồi Quý lần trước là ngẫu nhiên gặp được, lần này chỉ sợ là vì Sơn Hà trùy mà đặc biệt đến đây nhỉ?”

Trảm Hồn Sứ lập tức phát hiện chính mình nói lỡ, ngậm miệng _____ người đàn ông này thật sự rất khôn khéo, y có thể là một tên gà mờ, cũng có thể rất không nên thân, phảng phất tất cả là vì che giấu sự bén nhọn sắc sảo quá độ của y vậy, mỗi khi không kịp đề phòng mà lộ ra thì đều có thể đào bới được tiền căn hậu quả từ lỗ hổng của kẻ khác.

Triệu Vân Lan không chịu dễ dàng bỏ qua cho hấn, ánh mắt chậm rãi hạ xuống, dừng ở ống tay áo rất rộng của Trảm Hồn Sứ, chỉ ra: “Vết máu trên tay áo đại nhân ngài còn chưa có sạch đâu.”

“Ta chưa từng nghe thấy trên đời có thứ như U Súc vậy, nhưng mà chúng nó cơ hồ đồng thời xuất hiện với một trong tứ thánh khí là Luân Hồi Quỷ, Địa Phủ cũng giữ kín như bưng, chúng nó rốt cuộc là cái gì? Không thể tự nhiên xuất hiện từ hư không đúng không, là từ đâu mà đến? Cái gọi là thánh khí, chẳng lẽ không phải là thứ mà khắp nơi nát óc tranh giành sao? Vì sao các người lại để chúng nó lưu lạc nhân gian nhiều năm như thế?”

Trảm Hồn Sứ cả đời thẩm tra phán xét người khác, còn chưa từng bị ai ép hỏi như vậy bao giờ, hấn trầm mặc thật lâu sau mà không tìm được lý do để thoái thác, cuối cùng cực kỳ quân tử nói: “Thứ cho ta không thể nói.”

Dùng lời nói dối để đối phó với loại người như Triệu Vân Lan cơ bản chính là tự rước lấy nhục, chẳng bằng hấn hỏi từ tế nói với y là, “Chuyện này ta biết, chỉ là không muốn nói cho người”, thì còn đỡ phải tốn sức biên soạn.

Triệu Vân Lan lại châm một điếu thuốc, ghé vào bên miệng hít sâu một hơi, ngay khi đó không ai biết y đang suy nghĩ cái gì, nhưng hồi lâu sau y quả nhiên không truy cứu nữa.

Triệu Vân Lan đứng lên, lấy cái hộp thuốc lá rỗng để phần đất tróc từ mảng tường có kí hiệu bát giác ra lòng bàn tay, hỏi Ônng Chủy: “Đây là ý gì? Trong chú văn của tộc Hãn Cát tộc các cô, cái này là chỉ Sơn Hà trùy sao?”

Ônng Chủy nghĩ nghĩ: “Tôi nhớ trước đây, cha tôi từng nói, cái này là chỉ núi, ở bên ngoài có một vòng tròn là biểu tượng cho nước.”

“Cha cô không lừa cô đấy chứ?” Triệu Vân Lan hỏi, “Cái dân tộc mù chữ các người không phải có một kí hiệu khác để chỉ núi non sao?”

Cũng may Ông Chủ tốt tính, nghe xong lời này vẫn bảo trì được bình tĩnh mà không có một chút ý muốn đập lãnh đạo nào, như cũ từ tốn giải thích: “Hình bát giác đặc biệt chỉ núi thánh, cũng chính là khối núi đặt Sơn Hà trùy đó, khi tôi còn sống thì nơi này là cấm địa của cả tộc, trừ tộc trưởng ra không ai được đi lên cả.”

Triệu Vân Lan nhíu nhíu mi: “Tôi có thấy con sông nào quanh núi đâu.”

Ông Chủ do dự một chút: “Đã nhiều năm như vậy, có lẽ phong thủy cũng thay đổi rồi.”

Triệu Vân Lan phủ quyết luôn: “Không thể nào như vậy, vòng tròn vòng quanh bát giác là biểu đạt nước bao quanh núi thì có thể hiểu được, nhưng không có khả năng chỉ là biểu tượng của nước, trong chú văn Hãn Cát tộc lưu truyền không có tiền lệ chỉ bùa không rõ ràng như thế.”

Ông Chủ sững sờ nhìn Triệu Vân Lan, cô vẫn luôn cảm thấy lão đại này con người tuy rằng tốt nhưng ít nhiều có chút không làm việc đàng hoàng, không nghĩ tới chỉ có vài ngày ngắn ngủi mà y đã có hiểu biết sâu như vậy về tộc Hãn Cát rồi.

Triệu Vân Lan ngẩng đầu nhìn về phía Sơn Hà trùy: “Sơn hồn thủy phách..... Hãn Cát tộc lợi dụng Sơn Hà trùy để bày ra cấm thuật La Bố Lạp đã không biết là qua bao nhiêu thế hệ rồi, bọn họ nhất định phải biết cái gì đó sâu sắc hơn, nếu như thi thể bỏ vào nước thủy táng có thể đào thoát khỏi Sơn Hà trùy, thì chuyện bọn họ dùng vòng tròn bao quanh bát giác biểu thị nước...liền rất là vi diệu.”

Trảm Hồn Sứ suy xét theo ý nghĩ của y một chút: “Núi là bất động, nước chảy không ngừng, cho nên ý của lệnh chủ là nước có thể khắc nó sao?”

Triệu Vân Lan cười rộ lên: “Sao không thử xem?”

Trảm Hồn Sứ nghe vậy thì đứng lên, Triệu Vân Lan vẫy tay với Ông Chủ như gọi cún, giống hệt đại gia gõ gõ mặt đồng hồ của mình.

Ông Chủ chợt lóe hình bóng, biến mất tại chỗ.

Chỉ thấy Trảm Hồn Sứ khoát tay tản ra khói xám, ngay sau đó hấn chỉ tay về đất tuyết, một vòng băng tuyết bao quanh Sơn Hà trùy lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng tan ra, chuyển thành một vòng nước mỏng.

Quả nhiên, Sơn Hà trùy vừa xao động bỗng yên lặng như một kì tích, giống như một kẻ điên vừa được trấn an, hung thần ác sát mà yên tĩnh lại .

Lúc này đây, Trảm Hồn Sứ không dám liều lĩnh, cẩn thận đứng bên ngoài vòng nước quan sát phản ứng của Sơn Hà trùy.

Dưới động tác của hấn, băng tuyết tan ra càng ngày càng nhiều, trên Tuyết Sơn lạnh giá dòng nước lại càng lúc càng lớn, chậm rãi xuyên qua tầng tầng tuyết đọng thật dày mà chảy qua, như một con rắn nhỏ “tê tê” tới gần Sơn Hà trùy.

Triệu Vân Lan nghe thấy tiếng “ong ong”, trong nháy mắt khói xám tỏa ra y đã nghe thấy âm thanh kia rồi, lúc đầu còn tưởng là do ảnh hưởng của Sơn Hà trùy với mình chưa mất hấn, nhưng sau đó từ trong tiếng ong ong kia y nghe thấy một giọng nói đứt quãng.

“Vị lão..vị lão dĩ suy.....”

Y có loại cảm giác quen thuộc, thật giống như rung động mà y cảm

nhận được sau cơn động đất ngày trước.

Triệu Vân Lan cẩn thận nghe tiếng nói kia, chỉ khoảng vài phút mà đã nghe đến sắp tẩu hỏa nhập ma, không tự chủ được lắm bám theo nó: “Vị lão dĩ suy chi thạch, vị lãnh dĩ đông chi thủy, vị sinh dĩ tử chi thân, vị chước dĩ hóa chi hồn.....” [Đá chưa lão đã suy, nước chưa lạnh đã đông, thân chưa sinh đã tử, hồn chưa đốt đã tán...]

Trảm Hồn Sứ vụt xoay người qua, không ai nhìn thấy khuôn mặt hấn nhưng ánh mắt lại phảng phất muốn xuyên thủng người ta vậy.

Triệu Vân Lan chỉ hoảng thần một lát rồi tỉnh táo lại rất nhanh. Y dùng sức néo néo xung quanh lòng mày, hoài nghi mình quá nhạy cảm rồi, quả thực lại gặp ảo giác_____trong một nháy mắt vừa rồi, y cảm thấy khối đá tổ chẳng gọi là Sơn Hà trùy kia đang thành lập một mối quan hệ nào đó với mình, hơn nữa còn thu hút y qua đó.

Ngay trong chớp mắt Triệu Vân Lan cúi đầu xuống, ánh mắt lướt qua một tia sáng trắng bị tuyết phản xạ, theo góc độ của y mà nhìn thì vừa vặn thấy được có một người đột ngột xuất hiện sau lưng Trảm Hồn Sứ, một cái búa cực lớn chém thẳng xuống gáy hấn.

Từ khi bước vào sơn cốc này, một tay Triệu Vân Lan đút trong túi cơ hồ không hề rời khỏi khẩu súng của y, lúc này y phản ứng cực nhanh, nâng tay đặt súng lên vai Trảm Hồn Sứ, mắt không thèm chớp nã luôn một phát.

Xuyên thấu qua ống hãm thanh, viên đạn găm vào não kẻ kia, cùng lúc đó, Trảm Hồn Sứ vung đao chém ngang, hấn giống như một cơn gió xoáy tối đen, tức thời nổi lên một trận lệ phong, lưỡi đao ma sát với vỏ đao phát ra âm thanh chói tai, đầu lưỡi đao và búa lớn chạm vào nhau.

Hai người đồng thời lui ba bước, lúc này Triệu Vân Lan mới thấy, kẻ cầm búa đeo trên mặt một cái mặt nạ quý trắng bệch, trên trán có một lỗ đạn, từ trong đó chảy ra chất lỏng đen sì.

Triệu Vân Lan nhìn nhìn Trảm Hồn Sứ, lại nhìn nhìn người này, nhất thời không rõ đây là chuyện gì xảy ra_____y còn chưa nghe nói qua một nhân vật như thế này bao giờ.

Người mặt quý chậm rãi nâng tay lên lau đi máu đen trên trán, chuyển hướng về Triệu Vân Lan, theo động tác của hắn, ngũ quan được vẽ lên trên khuôn mặt quý trắng bệch từ từ vắn vẹo ra một biểu tình...gần như là tươi cười.

“Lệnh chủ,” Thanh âm của người mặt quý từ sau mặt nạ rầu rĩ truyền ra, “Ngàn năm không gặp mà cũng không thay đổi chút nào.”

“.....” Triệu Vân Lan cảm thấy bản thân rất không quen được với loại phương thức ôn chuyện này nha.

Lông mi trên mặt nạ quý đột nhiên hạ thấp, thứ kia lại làm ra cái vẻ mặt nửa cười nửa mỉa, chỉ nghe gã nói tiếp, “Chỉ là trước đây lệnh chủ cũng không phải không nể mặt ta như vậy. Nhưng mà thật ra cũng không sao, người đối đãi ta thế nào cũng được, cái ơn xin lừa, trăm chết không.....”

Trảm Hồn Sứ không để cho gã nói tiếp, đao quang của Trảm Hồn đao ngưng tụ thành một đạo ánh sáng chói mắt, khi bổ vào không khí cơ hồ mang theo tiếng gào thét sắc nhọn, tuy rằng không rõ lắm ai là ai, nhưng Triệu Vân Lan vẫn lập tức thức thời tránh lui sang một bên, tránh cho hai tôn đại thần kia không đủ chỗ phát uy không thi triển được đến mức hại cả cá trong chậu.

Y chưa bao giờ thấy Trảm Hồn Sứ nổi giận như vậy.

Giọng nói của Ông Chủ từ đồ vật trong tay y truyền tới: “Sếp Triệu, kẻ kia là ai thế?”

Triệu Vân Lan ngậm thuốc của y, hai tay rụt vào trong tay áo ngồi xổm sang bên cạnh, vẫn cứ duy trì động tác đáng khinh như thế mà buồn buồn nói, “Tôi nào có biết, có phải ai tôi cũng biết được đâu..... Chẳng lẽ nhìn tôi giống loại người kết giao bừa bãi lắm hay sao?”

Nếu tính cách của Ông Chủ hào phóng thêm tí nữa mà đối mặt với loại tình cảnh này, chỉ sợ sẽ phang vào mặt Triệu Vân Lan một câu “Anh còn có thể mất mặt hơn nữa sao?!” Đáng tiếc trời sinh cô dịu dàng ý tứ, thành ra đành phải đáp lại bằng im lặng thôi.

Triệu Vân Lan ôm tâm tình xem phim 3D mà nhàn nhã ngồi một bên xem đánh nhau một hồi, sau đó dụi tàn thuốc xuống tuyết rồi thổi một hơi vào hai tay, chà xát đôi tay đông cứng.

“Vị lão dĩ suy chi thạch, vị lãnh dĩ đóng chi thủy.” Y nói rồi, ánh mắt đảo đảo sang bên, lại đưa tay gõ gõ mặt đồng hồ, “Cô đừng nói vội, tôi đột nhiên có ý tưởng này, muốn thử một lần.”

Ông Chủ chỉ sợ y có ý tưởng thôi, vội vàng kêu lên: “Sếp Triệu, sếp Triệu!”

Triệu Vân Lan cũng không để ý đến cô, y lấy từ đai lưng xuống một xương chìa khóa, trên đó có một cái móc chìa khóa cũ kĩ hình quyển sách, hình vẽ bên trên mài phẳng, mặt trái có một chữ “Trấn” xiên xiên xẹo xẹo, ở giữa là một khe hở, ước chừng là rộng ruột.

Y mang theo chìa khóa đi về phía Sơn Hà trùy, bỗng nhiên, mấy con U Súc từ dưới mặt đất trời lên bắt đầu vây quanh y như hổ dữ rình mồi.

Triệu Vân Lan đảo mắt qua, lữ u súc cũng không chủ động công kích y, chỉ hung thần ác sát chặn đường không cho y tiến gần đến Sơn Hà trù mà thôi.

Triệu Vân Lan đan tay vào nhau, lườm biếng duỗi eo, kéo dài giọng biếng nhác nói: “Nga, ta hiểu một chút rồi, thì ra gã chính là cái tên ‘Chủ nhân’ kia nhỉ, Luân Hồi quý cũng là các người lấy đi, nhưng mà các người định lấy tứ thánh khí để làm gì?”

Bọn u súc đương nhiên sẽ không trả lời, chỉ là sóng vai nhích về phía trước một bước, ý đồ dọa lui y.

Triệu Vân Lan cười lạnh một tiếng, lấy một điều thuốc, sau đó mở cái móc hình cuốn sách trên chìa khóa ra, bên trong cũng không phải ảnh của ai, mà là một ngọn lửa nho nhỏ, nó tựa như một cái bật lửa tinh xảo vậy, vang lên một cái đốt điều thuốc của y lên.

Triệu Vân Lan “tạch” một tiếng khép lại chiếc móc chìa khóa, cũng không ngậm thuốc lá vào miệng mà là cầm ở trong tay, y nhẹ nhàng thở dài: “Đời này, ta hận nhất là kẻ xấu làm bậy, hận thứ hai là chó dữ chặn đường, chur vị thật sự là công binh gương mẫu của thời đại mà — chuyên tìm vảy ngược của người khác.....”

Y nói xong, điều thuốc trong tay tựa như một quả pháo nhỏ, “vèo” một tiếng bay đi, ngay khoảnh khắc rời khỏi tay y, điều thuốc nhỏ bé vụt biến thành một quả cầu lửa lớn, kéo theo cái đuôi thật dài giống như một ngôi sao chổi thế tới ào ào, lao tới u súc.

Có u súc kêu thảm thiết một tiếng “Tam Muội Chân Hỏa”, rồi sau đó trốn tránh không kịp nháy mắt đã bị cuốn vào ngọn lửa, lửa của Tất Phương không giống bình thường, trong khoảnh khắc đem yêu ma tà vật đốt thành tro bụi.

Triệu Vân Lan lộ ra một nụ cười trong ánh lửa: “Cái gì chân hỏa hay giả hỏa chứ, một lũ thổ dân chưa trải sự đời, không biết đây là đệ nhất ám khí đề tên trên Binh Khí Phổ, người giang hồ xưng tụng thần vật ‘Toản thiên hầu’ sao?”

Cầu lửa phong cách phương Tây được mệnh danh là “Toản thiên hầu”, cứ như vậy lao thẳng về phía Sơn Hà trùy.

Chương 41

Trảm Hồn Sứ nghe thấy động tĩnh phía sau thì vung mạnh cổ tay, Trảm Hồn đao huy về phía đầu của quý diện nhân. Hấn dựa vào một khắc rảnh tay này quay đầu lại, suýt nữa thì bị quả cầu lửa khổng lồ kia chiếu lòa mắt, nhất thời không nhìn thấy Triệu Vân Lan đâu cả, dưới tình thế cấp bách liền gọi một tiếng: “Vân Lan!”

Lúc này hấn phân tâm, quý diện nhân cũng không hề né tránh mà dùng khuôn mặt để đón Trảm Hồn đao, khi mặt nạ quý chạm vào lưỡi đao một cái thì đã xuất hiện một vết nứt nhỏ. Kì quái chính là Trảm Hồn Sứ cầm đao lại dường như có lo ngại gì đó, ngay khi hồi phục tinh thần thì vụt xoay người thu đao, lưỡi đao lướt ngang qua mặt đối phương mà vẫn không phá vỡ mặt nạ, sau đó ép sát người quý diện nhân mà vụt qua.

Quý diện nhân cười to một tiếng, gào thét xông qua tựa như một luồng khói đen cực lớn, hướng về phía Triệu Vân Lan mà đi, áo choàng dài cuộn lên một cái, cuốn mẩu tàn thuốc được Tam Muội Chân Hỏa châm lên vào trong, đưa lưng về Sơn Hà trùy, đứng trước mặt Triệu Vân Lan, lữ u súc lập tức lùi lại lui về sau lưng Quý diện nhân, lần lượt vây quanh Sơn Hà trùy.

Triệu Vân Lan hí mắt đánh giá Quý diện nhân, không chút hoang mang mở miệng: “Con gà rừng Tất Phương kia dám nói khoác với ta là Tam Muội Chân Hỏa có thể thiêu cho Tôn hầu tử phải kêu cha gọi mẹ, kết quả thế mà lại không đốt được cái áo choàng rách của ngươi, lai lịch của các hạ cũng thật là lớn.”

Mặt quý trên mặt nạ của kẻ kia không chút thay đổi nhìn y: “Ta không

muốn thương tổn người, lệnh chủ không nên nhúng tay vào chuyện này vẫn là tốt hơn cả.”

Triệu Vân Lan dứt một tay vào túi, bả vai tự nhiên nghiêng nghiêng vẹo vẹo sang một bên, chẳng cần phải mở miệng nói năng đưa đẩy cũng đã rất ra dáng lưu manh từng trải, y không có thành ý mà hừ một tiếng: “Ai nha, làm ta sợ muốn chết.”

Trảm Hồn Sứ bước lại, một tay kéo Triệu Vân Lan ra phía sau, tay kia nắm Trảm Hồn đao vung ngang trước người, động tác che chở này mang thâm ý rất rõ ràng làm cho Triệu Vân Lan không khỏi liếc hắt một cách kì quái.

Từ lúc tên quỷ diện nhân quỷ dị này xuất hiện, Trảm Hồn Sứ có quá nhiều chỗ bất thường.

Thế nhưng lúc này không phải là thời điểm truy cứu vấn đề, Triệu Vân Lan bị Trảm Hồn Sứ ngăn lại thì đưa tay vào túi mò, vừa sờ vừa nói: “Từ ý tứ của người xem ra, Sơn Hà trùy trong truyền thuyết quả nhiên là sợ lửa rồi ..... Không, Sơn Hà trùy mang ý ‘Trấn áp’, đem những hồn phách thu vào giam cầm ở bên trong, ta hoài nghi kì thật là nó sợ tất cả những cái gì có thể di chuyển lưu động, bao gồm nước, lửa, có khi còn có thể là gió lớn nữa, chẳng qua là trong nhân gian này cả nước, lửa và gió đều quá yếu nhỉ?”

Đôi mắt to đến dọa người trên mặt nạ của Quỷ diện nhân đảo quanh rồi nhìn thẳng vào mặt Triệu Vân Lan, chậm rãi nói: “Lệnh chủ, quá thông minh là không có lợi, nhiều năm như vậy ta thấy người hoàn toàn không tiếp thu được một chút giáo huấn nào cả.”

Trảm Hồn Sứ lạnh lùng nói: “Người dám động tới một sợi tóc của y, ta sẽ khiến người phải hối hận vì đã bò ra khỏi ‘Nơi đó’.”

Quý diện nhân cười to: “Ngươi?”

Trảm Hồn Sứ đợi cho gã cười xong, không nhẹ không nặng mở miệng nói: “Ngươi có thể thử xem.”

Mặt nạ quý của quý diện nhân co rút, thân hình bỗng nhiên mở rộng như một con dơi cực lớn bay vào không trung, mở ra đôi cánh khổng lồ, đáp xuống, lại một lần nữa chống lại lưỡi Trảm Hồn đao sắc bén.

Đồng thời, Triệu Vân Lan bỗng nhiên chạy sang một phương hướng khác. U súc trốn dưới mặt đất đồng loạt nổi lên, mỗi con bị y bắn một phát súng hạ gục.

Quý diện nhân ánh mắt chợt lóe, liều mạng dùng lưng cứng rắn đỡ một đao của Trảm Hồn Sứ, cái lưng kia trúng một vết đao dài cả mét, máu đen phun lên cũng cao đến một mét có hơn, gã cũng không hề để ý, không hề quan tâm cứ thế mà vọt đi.

Mật độ u súc trên mặt đất càng ngày càng tăng vọt, trực tiếp tăng lên đông như phòng đợi xe lửa về quê ngày tết, Triệu Vân Lan đập ra một cước trúng ngay chính giữa mặt một con u súc, cũng không biết là chân y có đau không nữa.

U súc bị một cước của Triệu Vân Lan đập cho ngã ngửa ra sau, y đập một chân lên vai nó, trường tiên không biết đã ở trong tay từ bao giờ, tay y rung lên, quét về phía mặt quý diện nhân.

Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà Trảm Hồn Sứ không dám vạch trần mặt nạ của quý diện nhân, Triệu Vân Lan đột nhiên ra tay như vậy cơ hồ đã dọa hấn hoảng sợ, suýt nữa thì hấn đã dùng vỏ đao quấn lấy roi của y theo bản năng rồi.

Cũng may ý chí của hấn vẫn còn đó. Vỏ đao mới nâng lên được

mười phân thì đã khắc chế lại được.

Quý diện nhân kia không sợ sủng nhưng tựa hồ lại có chút e ngại trường tiên của y, trong nháy mắt gã lùi đến bảy tám bước, lùi hẳn ra ngoài phạm vi công kích của nó mới thôi.

Triệu Vân Lan bỗng nhiên im lặng nở nụ cười.

Quý diện nhân vừa thấy biểu cảm này của y thì lập tức cảm thấy không thích hợp, gã mạnh quay đầu lại thì đã không còn kịp rồi — chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, một đạo sấm sét đột nhiên đánh xuống giữa không trung tựa như một nhát chém thế như chẻ tre từ chín tầng trời giáng xuống. Toàn bộ u súc vây quanh Sơn Hà trùy đều bị cuốn vào luồng chớp điện, chỉ trong chớp mắt bị nướng thành chim sẻ cháy khét lẹt, biến thành một hỏa cầu tự nhiên.

Thiên hỏa ầm ầm vang thành tiếng thiêu đốt toàn bộ Sơn Hà trùy.

Không một ai kịp ngăn cản.

Triệu Vân Lan mở tay ra, một đạo bùa thỉnh Lôi Thần vụn thành tro mịn trong tay y.

Những kẻ đại gian, đại ác, dơ bẩn, tội nặng, tự nhiên có hình phạt thiên lôi giáng xuống chờ bọn chúng. U súc trời sinh dơ bẩn, gọi sấm sét trong trường hợp này quả thật là làm chơi ăn thật.

Triệu Vân Lan giống như ngại mình chọc giận người chưa triệt để, y phủi sạch bụi tro trên tay, nói một câu vô cùng thiếu đánh: “Có tiền lệ cho thấy, đừng có giả ngu, giả ngu là bị sét đánh đấy.”

Y vừa nói dứt lời, chỉ thấy Sơn Hà trùy giống như một khúc sông băng bị hòa tan, chậm rãi nhỏ dần hẹp dần, ngọn lửa do sấm sét

đánh ra cháy lên cao hàng trăm mét thẳng lên tận trời hô ứng cùng thiểm điện trên không, ở ngay vị trí Sơn Hà trùy tạo thành một vòng lửa đỏ gió xoáy hừng hực đốt người.

Vô số mặt người mờ mịt chợt lóe lên trong ánh lửa, vụt hiện rồi không thấy tăm hơi, không biết đã bị thiên hỏa này đốt đến nơi nào, từ sâu trong lòng đất truyền đến chấn động như tiếng tim đập, tựa như y thật sự đã kinh động sơn hồn thủy phách.

Quý diện nhân vụt xông đến chỗ Triệu Vân Lan, cũng may tâm tư của Trảm Hồn Sứ tựa hồ không hề đặt trên thánh khí bị tổn hại kia, Trảm Hồn đao vung ngang, sống đao cực nặng đè xuống, “choang” một tiếng chặn đứng cây búa lớn quý diện nhân đang vươn tới.

Ai ngờ quý diện nhân dường như cũng không phải hướng về Triệu Vân Lan, bị Trảm Hồn Sứ cản lại, gã liền thuận thế mà dừng, trên mặt quý lộ ra một nụ cười quái dị, nhanh chóng nói bên tai hắn: “Y phá hỏng chuyện của ta, ngươi vui vẻ lắm có phải không? Ta nói cho ngươi hay, trong lòng y đoán được không chỉ có thế đâu, chẳng qua không nói trước mặt ngươi đấy thôi.”

Cổ tay Trảm Hồn Sứ run lên, lưỡi đao chấn động kịch liệt, một đao xé sống một cánh tay của quý diện nhân, nhưng mà quý diện nhân thật giống như chỉ là bị xé xuống một cánh tay áo mà thôi, không chút quan tâm mang theo cánh tay cụt, lấy tốc độ mắt thường khó có thể nắm bắt tức khắc rút lui hơn mười mét, lữ u súc may mắn sống sót cũng ù té rút theo.

Tay áo dính đầy máu của quý diện nhân tung bay trong không trung, sau một tiếng rít gào sắc nhọn, gã lưu lại một câu: “Ngươi tự lo thân cho tốt đi!”

Nhóm người này đi vô ảnh, giống như lúc đến vô tung vậy.

Khuôn mặt Triệu Vân Lan ánh lên sắc lửa, Trảm Hồn Sứ nhìn gò má của y mà khùng hoảng trong lòng, quỷ diện nhân nói thế là ý gì, cái gì gọi là “Y đoán được nhiều hơn y nói” chứ?

Rốt cuộc y đã đoán được cái gì rồi?

Đúng lúc này, Triệu Vân Lan quay đầu nói với Trảm Hồn Sứ: “Cho ta mượn tay áo của đại nhân che ánh sáng một chút với.”

Sương xám quen thuộc tại chỗ cuộn lên, Triệu Vân Lan cúi đầu, thả Ông Chủy ra, lại lấy ra một lá Suru Thần Phù: “Cô gọi hẳn một tiếng, tôi thử xem có thể triệu hồi được hồn phách của Tang Tán ra không.”

Ông Chủy mở to hai mắt.

Triệu Vân Lan thúc giục: “Mau lên, nhân lúc lửa còn chưa cháy hết nào!”

Ông Chủy bay lên không trung, hướng về phía Sơn Hà trùy hô một câu mà Triệu Vân Lan nghe không hiểu, lá bùa trong tay y lập tức vụn nát, tiếp đó hóa thành một luồng gió nhẹ mềm mại cuốn lời nói của Ông Chủy ra ngoài, vọt vào Sơn Hà trùy đang bị thiêu đốt hừng hực, Ông Chủy không thể rời khỏi đoàn sương xám, lại tận hết khả năng né sang một bên.

Trên khuôn mặt thiếu vui thiếu buồn thường niên của thiếu nữ trong khoảnh khắc đó xuất hiện một biểu tình làm cho người ta hiểu được thế nào là “trông mòn con mắt”.

Sơn Hà trùy càng ngày càng nhỏ, lửa cũng ngày một tắt dần, ánh sáng trong ánh mắt Ông Chủy cũng theo đó mà ảm đạm đi, nhưng ngay khi thiên hỏa sắp cháy hết, bóng dáng một người đàn ông bỗng

như ẩn như hiện bên trong ngọn lửa, xa nhìn về phía bên này.

Từ biểu tình của Ông Chủ thì có thể biết người kia là ai rồi.

Triệu Vân Lan lấy ra một lá Trấn Hồn lệnh, dùng hai ngón tay bần “tách” một cái, Trấn Hồn lệnh dựng thẳng giữa không trung, y quay đầu bảo Ông Chủ: “Cô đi nói với hắn xem, nếu nguyện ý thì tự mình tới Trấn Hồn lệnh đi.”

Nhưng quá trình này cơ bản là bị lược bỏ, khi Tang Tán nhìn thấy Ông Chủ thì ngây dại, sau đó chính bản thân hắn cũng không biết mình từng bước ra khỏi thiên hỏa rồi vào Trấn Hồn lệnh như thế nào, thân ảnh hai người đồng thời lóe lên rồi biến mất, cuối cùng Trấn Hồn lệnh tự động nhập vào mặt đồng hồ của Triệu Vân Lan.

Không biết qua bao lâu, lửa lớn dần tắt, chỗ kia giờ chỉ còn lại một cái đài tế đầy ngói vụn gạch vỡ ngổn ngang, Sơn Hà trùy cũng không còn thấy đâu nữa.

Lúc này Triệu Vân Lan mới chậm rãi đi qua lấy chân gầy gầy nơi Sơn Hà trùy biến mất, tìm thấy một hòn đá hình bát giác nho nhỏ, cấu tạo trên to dưới nhỏ, y ngồi xổm xuống lôi nó từ dưới đất lên ném cho Trảm Hồn Sứ phía xa: “Thánh khí của ngài đây, bắt.”

Trảm Hồn Sứ đưa tay bắt được, cẩn thận quan sát hòn đá nhỏ không có gì đặc biệt kia, lại đưa nó đến gần nghiêng tai lắng nghe một lát, từ bên trong nghe được tiếng gào khóc mơ hồ, thanh âm rất mỏng manh, cũng không có vẻ thê lương nhưng vẫn như cũ nấn ná trong lòng, chỉ là không còn quá khổ sở nữa.

Giọng nói mang theo chờ mong của Ông Chủ truyền ra từ mặt đồng hồ: “Bọn họ..... Bọn họ đều được giải thoát rồi sao?”

“Không,” Trảm Hồn Sứ nói, “Vẫn còn đó. Sơn Hà chi tinh chỉ sợ là không sợ hỏa thiêu, cái ‘Sợ những thứ lưu động’ mà lệnh chủ vừa nói, đại khái chỉ là hồn phách và lực lượng ở nhân gian bị Sơn Hà trùy hút lấy rồi cố định xung quanh nó, bị thiêu cháy chính là chúng, đây mới là chân thân của Sơn Hà trùy.”

Triệu Vân Lan nở nụ cười: “Đúng vậy, ta chỉ thuận miệng nói thôi, ai biết tên kia đỡ không nổi trò lừa đó chứ, ta phát hiện chỉ số thông minh của mấy người mang mặt nạ đều tương đối thấp.”

Trảm Hồn Sứ: “.....”

“A,” Triệu Vân Lan còn giấu đầu lòi đuôi bổ sung một câu, “Đương nhiên, ta không phải đang nói đại nhân ngài đâu.”

Trảm Hồn Sứ biết bản thân có nhiều điều giấu diếm làm cho y khó chịu, tên hỗn hào không sợ trời không sợ đất này rõ ràng là đang cố tình chỉ cây dâu mà mắng cây hòe để chế giễu hấn đây mà.

Hấn nhất thời dở khóc dở cười, ngay sau đó lại hiểu được, Triệu Vân Lan chỉ sợ là đã nghe thấy câu cuối cùng mà quý diện nhân bỏ lại cho nên bây giờ mới châm biếm vài câu có chừng có mực như vậy, vừa làm cho quan hệ giữa mình với y thoải mái tùy ý hơn một chút, cũng là kín đáo biểu hiện với mình rằng y sẽ không vì hai ba câu của quý diện nhân mà đoán mò đoán bậy cái gì.

Trảm Hồn Sứ trong lòng trầm xuống — người nợ cho dù là con người thì vẫn cứ là tinh anh, vẫn cảm giác..... không lừa y nổi bao lâu nữa.

Ông Chủ “A” một tiếng, có chút nôn nóng hỏi: “Vậy làm thế nào thả bọn họ ra được? Làm thế nào cho bọn họ yên nghỉ đây?”

Giọng nói của cô truyền ra từ đồng hồ cuối cùng cũng mang sự chú ý

của hai người hấp dẫn về được.

“Đại nhân đã mang Sơn Hà trùy đi rồi thì Tụ Âm trận trên đỉnh núi tất nhiên sẽ bị phá thôi, bọn họ tự nghĩ thông suốt rồi, vui vẻ thì sẽ đi. Hồn phách bị vây ở bên trong không ra đương nhiên là không muốn đi ra, trừ chính họ, ai có thể thực sự vây hãm được họ chứ?” Triệu Vân Lan tạm dừng một chút, có thâm ý nói tiếp, “Chuyện năm đó suy cho cùng chẳng phải là nhân tâm đều có bất bình sao?”

Ông Chủ im lặng không nói.

Triệu Vân Lan lấy di động ra liếc một cái, chỉnh chỉnh giờ đồng hồ: “Đồ đồng hồ cô chẳng lẽ không phải cũng như thế à?”

Ông Chủ: “..... Tôi có tội.”

Triệu Vân Lan thống khoái nói: “Đúng vậy, trở về viết cho tôi một bản kiểm điểm ba vạn chữ, khấu trừ nửa năm tiền lương, tự xem xét lại nhận thức tư tưởng của mình cho tốt đi đồng chí Ông Chủ, danh ngạch huấn luyện trường Đảng cuối năm cho cô đấy, bao giờ về tôi bảo Chúc Hồng kiểm cho cô một cái thân xác mặc vào rồi lên lớp cho tôi ha.”

Ông Chủ: “.....”

Cô trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng mà nói: “Chuyện này từ đầu đến cuối, tôi đều bất lực phải không?”

Triệu Vân Lan đột nhiên cười rộ lên: “Cái đồ đồng hồ nhà cô, bây giờ mới biết hả?”

Chương 42

“Luôn có một vài chuyện, cô không thể làm gì được,” Triệu Vân Lan nói, rút từ cái ví nhẵn nhẵn nhúm nhúm ra trang sách viết về ‘La Bố Lạp’, đào lỗ chôn chặt nó dưới mặt tuyết rồi phúi tay đứng lên, lại tiếp lời, “Hoặc là trở nên mạnh mẽ để có thể giải quyết hết thảy, hoặc là phải quên sạch đi, nhớ mãi mấy thứ vô dụng có gì tốt đâu, chỉ tổ chiếm dung lượng não.”

Lúc này đây, thời gian trầm mặc của Uông Chủy càng dài hơn nữa.

Trảm Hồn Sứ đi tới, vươn tay với y: “Đi thôi, ta đưa Lệnh chủ tới khu đất bằng ngoài sơn khẩu.”

Triệu Vân Lan đã rất mệt mỏi rồi, có xe tiện lợi thế này y đương nhiên là không muốn tự đi, thế là phóng khoáng giao tay cho Trảm Hồn Sứ. Trảm Hồn Sứ kéo mạnh tay y lôi người vào lòng, sau đó xung quanh tối sầm lại, Triệu Vân Lan còn chưa kịp đứng vững, khi mở mắt ra thì đã thấy vật đổi sao dời.

Áo choàng của Trảm Hồn Sứ tán ra. Chỉ trong giây lát bọn họ đã về đến sơn khẩu.

Trảm Hồn Sứ buông y ra, lui về phía sau một bước chỉnh đốn trang phục, thi lễ rồi xoay người rời đi, chỉ trong chớp mắt đã biến mất trong một cái động đen không đáy.

Triệu Vân Lan nhìn bóng dáng hắt, có chút dăm chiêu xoa xoa cầm mình mà không biết đang suy nghĩ cái gì, Uông Chủy trong đồng hồ bỗng nhiên mở miệng.

Cô nói: “Đúng rồi, sếp Triệu anh không phải nói quên ví trên xe sao, vừa nãy lấy ra là cái gì đấy hử?”

Vẻ mặt bí hiểm của Triệu Vân Lan tan nát trong khoảnh khắc, y hoảng hốt thất sắc che ngực: “Cô muốn làm gì? Gần đây tôi giữ thân như ngọc chỉ cho cướp sắc không cho cướp tiền! Nam nhân của cô đâu? Sao lại mặc kệ cho cô nhớ thương túi tiền của người khác thế hả?”

“Hử nghe không hiểu đâu,” Giọng điệu của Ông Chủ trở nên khoan khoái hơn, “Tôi nghe nói ít lâu nay anh thu mua sách cổ số lượng lớn, giống như tính toán buôn lậu đồ cổ vậy, trừ cái đó ra thì còn để làm gì?”

“Đàn ông thì phải biết mua nhà sắm đất nuôi gia đình chứ.” Triệu Vân Lan hai tay đút túi lắc lư đi trước, “Cô bé, cô không hiểu đâu.”

Ông Chủ khẽ cười một tiếng: “Tôi chết cũng ba trăm năm rồi, ai là cô bé?”

Triệu Vân Lan thuận thế hòa vào: “Cô cái đồ lão yêu bà chết ba trăm năm mà còn dám đòi tiền mừng tuổi của tôi, có xấu hổ hay không?”

Giữa một mảnh tuyết trắng mênh mông, hai người cô tới tôi đi đùa nhau ầm ĩ, không biết qua bao lâu, Ông Chủ mới nhẹ nhàng mà nói: “Vừa rồi có phải tôi chưa nói hay không... cảm ơn anh....”

Triệu Vân Lan cười cười gõ mặt đồng hồ hù hù hù hù hổ hổ đáp: “Đừng tưởng rằng vài câu lời ngon tiếng ngọt viên đạn bọc đường thì có thể thay thế được bản kiểm điểm ba vạn chữ, tuần sau gửi vào hòm thư cho tôi, thời điểm hết năm đón giao thừa, các đồng chí phải đọc bản kiểm điểm sai lầm trong cả năm là tiết mục chủ chốt đấy,

đừng tưởng rằng như vậy là có thể tránh thoát.”

Đợi Triệu Vân Lan đi bộ trở lại ngôi nhà nhỏ trên đỉnh núi thì đã là chạng vạng.

Chúc Hồng dùng ánh mắt hỏi y một câu, Triệu Vân Lan chia đồng hồ cho cô, Chúc Hồng hiểu ý, lấy một hình nhân quần len thủ công trong túi ra, làm bộ như lơ đãng đi qua bên người Triệu Vân Lan, con rối nhẹ nhàng ma sát với đồng hồ, trong lúc không ai để ý, hai đoàn khói trắng từ đồng hồ chui vào con rối làm cho hình nhân bé bằng bàn tay như sống lại, giật giật trong tay Chúc Hồng.

Triệu Vân Lan quét mắt trong phòng một vòng, phát hiện mọi người đều đủ cả mà ai nấy sắc mặt cũng không có vấn đề gì___ Sở Thứ Chi bất động thanh sắc canh giữ ở cửa, Đại Khánh nằm dưới chân hần, Quách Trường Thành khốn khổ tội nghiệp đang trông nom cái nồi nhỏ không biết là đun cái gì, nhóm học sinh quây thành một vòng thi thoảng lại đồng loạt cả kinh nghe hòa thượng rờm Lâm Tĩnh kể chuyện ma, Thẩm Ngụy..... Ừm, Thẩm Ngụy đâu?

Vừa rồi vì sao y lại cho rằng ở đây đã đủ cả mọi người?

Triệu Vân Lan trầm sắc mặt hỏi Chúc Hồng: “Thầy Thẩm đâu?”

Chúc Hồng rõ ràng là ngẩn người, biểu tình trên mặt mờ mịt, nhưng mà chỉ là một lát thôi, một giọng nói bỗng vang lên phía sau Triệu Vân Lan, Thẩm Ngụy ôm một ôm củi đi vào, không mặ không nhạt nói: “Tìm tôi sao?”

Chúc Hồng giống như vừa mới sực nhớ ra, vỗ đầu một cái: “Đúng rồi, Thầy Thẩm nói nếu muốn ở đây một đêm nữa thì sợ là nhiên liệu mang không đủ, hần đi ra ngoài tìm củi đốt.”

Thẩm Ngụy đem củi gỗ đặt cạnh bếp để hong khô: “Tôi sợ vạn nhất, tìm được cô Tiểu Uông chưa?”

Triệu Vân Lan nhìn hẩn một cái, thuận miệng lên tiếng: “Ừm, tìm được rồi, vừa lúc gặp đội cứu viện trên đường về, tôi có chút chuyện nhờ cô ấy làm nên để bọn họ đưa cô ấy về luôn.”

“À,” Thẩm Ngụy quay đầu, ôn ôn nhuận nhuận cười với y, “Không có việc gì là tốt rồi, cậu ra ngoài bên ba cả một ngày, lại đây uống một chén rượu bản lam (1) đi, đề phòng cảm mạo.”

Triệu Vân Lan nhìn chăm chú hẩn một hồi, sau đó coi như không có chuyện gì mà cười cười đi qua nhận thuốc, một ngụm uống hết, chuyện tối qua cùng với nghi ngờ trong lòng y lại không đề cập tới nửa chữ.

Triệu Vân Lan qua mấy ngày này một cách rất siêu nhân — đầu tiên là say một chầu rượu với Lãng ca, sau đó lại lái xe một ngày giữa trời lạnh tuyết giá, tiếp theo là nửa đêm không ngủ lại bị Uông Chủy bỏ thuốc còn bị Sơn Hà trùy chấn thương, tiếp nữa lặn lội hai vòng đường xa ở đất tuyết rồi đánh một trận rất là khó hiểu với một lũ quái vật, di chứng của việc hoạt động cường độ cao như vậy ngay sáng sớm hôm sau đã bộc phát.

Y ngủ bị sai cổ.

Đại gia cho dù là vẹo cổ thì cũng vẫn là đại gia như cũ, y vừa tỉnh dậy thì đã chỉ tay năm ngón sai sử mọi người vội đến xoay quanh, sáng sớm trong gian nhà nhỏ trên núi dưới sự chỉ huy của y thực sự là rối loạn cào cào — Triệu Vân Lan sai Lâm Tĩnh bóp vai cho y, kết quả Lâm Tĩnh thi triển Thiếu Lâm Đại Lực Kim Cương Chỉ với cái vai đáng thương, suýt nữa bẻ gãy cả cổ của lãnh đạo nhà mình, Triệu Vân Lan đau mém rớt nước mắt, hoài nghi Lâm Tĩnh cố ý trả thù, hai

người mặc kệ chính sự, trước tiên đuổi đánh nhau vòng quanh nhà hai mươi phút cái đã, sau cùng Chúc Hồng không thể nhịn được nữa rít gào một câu “Có đi hay không đây?!” thì mới yên tĩnh xuống.

Triệu Vân Lan hung ác đập cho Lâm Tĩnh hai nhát, phát hiện cái cổ không ngờ lại có thể cử động được như kì tích, vì thế y chấp tay sau hông sai chân thư thả vào nhà thu thập đồ đạc... cũng nhắc Đại Khánh lên đeo quanh cổ như bao cổ.

Nữ đội trưởng theo Thẩm Ngụy đến “O” một tiếng, kỳ quái nói: “Con mèo này ở đây từ bao giờ vậy? Nó cũng đi cùng chúng ta sao? Em còn tưởng là mèo hoang chứ.”

Triệu Vân Lan bĩ ổi hỏi: “Em đã gặp qua con mèo hoang nào phúc hậu như nó chưa?”

Nhằm vào những lời này, Đại Khánh quả cảm cào tay y, ước gì được nấy thi hành bạo lực với lãnh đạo trực tiếp của nó.

Nữ đội trưởng giàu lòng đồng tình đi tới vuốt vuốt bộ lông bóng mượt của Đại Khánh: “Thật đáng thương, ở xa như vậy bị máy bay ném qua đây — đúng rồi, anh Triệu, thầy giáo em nói chút nữa trở về để thầy ấy lái xe, anh nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Triệu Vân Lan bưng cái mặt bị mèo cào, bước chân dừng lại, quay đầu nhìn về phía Thẩm Ngụy.

Vừa lúc y bắt gặp ánh mắt Thẩm Ngụy, hấn hơi hạ mắt, cho y một nụ cười.

Biểu cảm và lời nói của Thẩm Ngụy đều rất hàm súc, thế cho nên mỗi một biểu tình của hấn Triệu Vân Lan nhìn ra đều như ẩn hiện ngàn vạn lời muốn nói, lòng y bỗng nhiên rung động một hồi, nhớ

đến đêm nọ bất chợt nhìn thấy ánh mắt kia, trái tim giống như bị ai bấm một cái, vừa chua xót lại vừa mềm mại.

Triệu Vân Lan ngồi trên ghế phó lái một đường ngủ say mà xuống núi, đến khi y bị tiếng chuông di động trong túi làm ồn tỉnh lại thì cũng đã quá trưa, ngày bắt đầu ngả về Tây rồi, xe cũng rời khỏi Tuyết Sơn từ lâu, hai bên đường cái đã có vài ngôi nhà lác đác.

Người gọi điện thoại là Lãng ca, Lãng ca ước chừng thật sự có việc cần nhờ Triệu Vân Lan nên vừa nghe nói bọn họ xuống núi thì đã lập tức nhiệt tình dào dạt thay bọn họ thu xếp tốt nơi ở, gã cũng tỏ vẻ lần trước chưa tận hứng, lần này nhất định phải không say không về.

Triệu Vân Lan buông điện thoại, nhất thời xanh mét cả mặt ____ y không phải tửu quý cũng không phải là siêu nhân, bây giờ khát vọng nhất là có cái giường để y nằm dài ra ngủ chứ không phải là kiên trì xưng huynh gọi đệ nốc rượu vô nghĩa với một lão già béo mập nhá.

Tin dữ bất thành linh ập đến như cha mẹ chết quả thực làm cho y không còn tâm tình để mà đùa giỡn Thẩm Ngụy nữa. Y buông điện thoại, nắm chặt thời gian nhắm mắt lại tranh thủ ngủ một giấc trước trận ác chiến tối nay.

Thẩm Ngụy đợi đến khi y hô hấp vững vàng, mới kéo kín cái chăn đắp trên người cho y.

Khi Lãng ca đón bọn họ ở đầu đường khu trung tâm thì Triệu Vân Lan uể oải nguyên một ngày thật giống như lại sống lại, một lần nữa biến thành một hảo hán sinh long hoạt hổ.

Hai người đến cùng nhau, cả hai đều là loại người miệng chạy đầy xe lửa (2), chém gió ầm ầm trên trời dưới đất chém hết nguyên nửa bình rượu đế, Lãng ca đã sắp rút lưỡi mà vẫn có tinh thần như cũ,

phấn khởi ồn ào đòi khai thêm một bình nữa.

Triệu Vân Lan tuy rằng không có biểu cảm gì nhưng thoạt nhìn nửa cân rượu để rót xuống như nước sôi thì sắc mặt lại bắt đầu trắng bệch.

Lãng ca cất giọng oanh vàng chấn động màng tai chỉ huy người phục vụ: “Rót đầy rót đầy! Rót đầy cho chúng tôi!”

Triệu Vân Lan không tiện ngăn trở, đành phải ra vẻ phong độ gật đầu với phục vụ. Sau đó y cúi đầu, nét cười phóng khoáng có vẻ phát khổ.

Lãng ca đứng lên, khảng khái giải trình: “Con người tôi ấy mà, chẳng có văn hóa gì đáng để mà nói chuyện, chính là quê mùa một cục mà thôi, một đời này chuyện may mắn nhất chính là quen biết anh em tốt như các cậu, có câu nói ‘Có bạn bè từ phương xa, không .....’ không cái gì ấy nhỉ? Ai, dù sao cũng là ý kia thôi, tới nào!”

Triệu Vân Lan đành phải đoan chính bưng chén rượu lên trong cái câu “Tới nào” của gã, lúc này, Thẩm Ngụy luôn ngồi bên cạnh yên tĩnh không lên tiếng lại đột nhiên đè tay y lại.

Lãng ca và Triệu Vân Lan đều sửng sốt.

Thẩm Ngụy cầm chén của Triệu Vân Lan lên, trước tiên là gật đầu với Lãng ca, sau đó khách khách khí khí nói với gã: “Cục trưởng Triệu vừa rồi trên đỉnh núi bị gió thổi cảm mạo, hiện tại thân thể vẫn chưa tốt hẳn.”

Triệu Vân Lan lập tức phối hợp cúi đầu ho khan vài tiếng.

Thẩm Ngụy cười cười: “Ngược lại là mấy người chúng tôi đây một

đường mặt dày nhận được chiếu cố của Lãng tiên sinh, đáng tiếc đều là mấy kẻ sống theo lý tưởng thầy trò nhà nghèo cả, thật sự không có gì báo đáp, chén rượu này để tôi kính ngài.”

Hắn nói xong thì hạ thấp cổ tay chạm ly với Lãng ca một cái, đem cả chén rượu đầy uống cạn.

Lãng ca ngẩn người, hơi có chút ngoài ý muốn “Ai nha” một tiếng ____ gã cũng biết bản thân mình là loại hàng gì, xưng huynh gọi đệ với người hào sảng không lễ độ như Triệu Vân Lan thì không thành vấn đề, chứ mà gặp gỡ mấy phần tử tri thức không vượng bụi trần này trong lòng cũng hiểu được người ta không coi mình ra gì nên không dám chủ động làm người ta ghét.

Không nghĩ tới Thẩm Ngụy đột nhiên ra tay như vậy, đây là một thể nghiệm hoàn toàn mới trong kiếp sống đầy rượu thịt của Lãng ca nha, gã lập tức không nói hai lời, ba ngụm uống thành hai ngụm, sau đó tựa như vừa khám phá ra đại lục mới mà choáng váng mơ hồ đem lửa đạn chuyển hướng về phía Thẩm Ngụy.

Triệu Vân Lan quét mắt một vòng bàn ____ nhìn thấy hòa thượng rơm Lâm Tĩnh lấy lý do “Người tu hành không uống rượu” đang vừa tụng kinh vừa gặm xương đến đầy mồm dầu mỡ; mà Chúc Hồng giả vờ ngây thơ “Người ta con gái chỉ uống rượu hồng” cũng đang tự ngu tự nhạc ăn uống vô cùng vui vẻ, Sở Thứ Chi vừa nhấp môi nửa ly rượu đã bắt đầu giả chết, Quách Trường Thành..... Quách Trường Thành nhóc con thành thật này sớm bị đốn ngã rồi, đây có lẽ là không giả, là “chết” thật — tóm lại, cả một đội nhân mã dưới quyền không có một người nào đứng ra giải vây cho y.

Triệu Vân Lan âm thầm nghiên răng ghi cho mỗi người bọn họ một khoản nợ, nhân lúc nói chuyện thì gấp thật nhiều đồ ăn cho Thẩm Ngụy phòng ngừa hắn uống quá say, lại phát huy thần công thay

chén đổi ly và lừa người đại pháp của mình hợp tác với hắn đem Lãng ca đang quậy tung bàn rượu này rót cho nằm gục, bấy giờ mới được giải thoát.

Thẩm Ngụy hiển nhiên không quen loại xã giao này, hai má đã hồng thấu, ánh mắt cũng có chút mê mang, khi đứng lên không vững lại “ầm” một tiếng ngồi trở về, Triệu Vân Lan vội vàng đỡ hắn, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng hỏi: “Tôi rời đi, anh ổn không, không có việc gì chứ?”

Thẩm Ngụy lão đảo không lên tiếng trả lời, lại thuận thế vòng tay ôm eo y, còn ôm rõ là chặt.

Thế này..... Hiển nhiên là có chuyện rồi.

-----

(1) rẽ bản lam: vị thuốc Bắc dùng giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh.

(2) Ý nói người biết nhiều nói giỏi.

Chương 43

Triệu Vân Lan không biết làm gì hơn đành phải kéo lấy tay Thẩm Ngụy, nửa ôm nửa đỡ tha hắn lên, cũng may Thẩm Ngụy lúc say rất ngoan, uống nhiều cũng chỉ im lặng, lôi đi đâu thì theo đó mà cũng không có nói hươu nói vượn đùa giỡn điên loạn gì.

Triệu Vân Lan nâng cao tinh thần, dàn xếp qua loa cho người khác trước, cuối cùng đỡ Thẩm Ngụy, mở cửa phòng cách vách phòng mình, do dự một chút, vẫn là khó được rất có tiết tháo mà quyết định không lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn.

Y đặt Thẩm Ngụy lên giường để cho hắn tự ngồi ổn định, nhìn khuôn mặt không có biểu tình của thầy Thẩm giờ lại đang phát gốc, nhin không được đưa tay xoa nhẹ đầu hắn một phen: “Không uống được còn dám đỡ rượu cho người khác, nào có ai gốc như anh chứ?”

Thẩm Ngụy ngẩng đầu theo động tác của y, mắt nhìn y chăm chăm.

“Đợi chút, tôi lấy cho anh cái khăn rửa mặt.” Triệu Vân Lan nói rồi đi vào buồng vệ sinh, rút ra khăn mặt mà khách sạn cung cấp, một cái đắp nước lạnh, một cái giặt nước ấm đang tính mang ra cho con mèo say kia, kết quả vừa quay người lại thì hoảng hồn — Thẩm Ngụy chẳng biết đã thần không biết quỷ không hay đứng ngay sau lưng y từ lúc nào, lưng dựa vào cửa, một chút âm thanh cũng không có liền cứ thế mà chăm chú nhìn y.

Ánh mắt thâm trầm đến mức gần như có cảm giác áp bách.

Triệu Vân Lan đưa một cái khăn mặt cho Thẩm Ngụy: “Này.”

Thẩm Ngụy giống như là phản ứng chậm, một hồi lâu sau mới chậm rãi nâng tay, nhưng lại trực tiếp lướt qua cái khăn mà nắm luôn lấy cổ tay của Triệu Vân Lan, dùng lực rất mạnh kéo y về phía mình.

Triệu Vân Lan đã sớm cảm giác được Thẩm Ngụy không thích hợp, bầu không khí không tầm thường, nhưng mà y lại rất chú tâm đến chuyện này nên không hề phản kháng, bị người ta kéo qua một cách dễ dàng.

Thẩm Ngụy nặng nề đè y vào tường, lấp kín bờ môi của y giống như cắn xé.

Triệu Vân Lan cơ hồ nếm thấy mùi máu tươi, điều này làm cho y hưng phấn hẳn lên, không chút hoang mang ôm lấy lưng Thẩm Ngụy, ngón tay linh hoạt chui vào quần áo Thẩm Ngụy ái muội mười phần ve vuốt tấm lưng kia, làn da dưới bàn tay có nhiệt độ thấp hơn nhiệt độ cơ thể bình thường một chút, tựa như nhuyễn ngọc ôn nhuận..... Trừ việc khối ‘nhuyễn ngọc’ này đang thô bạo kéo xé quần áo của y ra.

Triệu Vân Lan dung túng ngẩng đầu mặc cho hắn kéo, một bàn tay lại tiếp tục đi xuống, không có hảo ý vói vào dưới eo Thẩm Ngụy tìm kiếm trong quần hắn.

Nhưng chưa để cho y tìm thấy căn nguyên kia, cả người đã đột nhiên bị ôm ngang bế bổng lên. Y bất ngờ không kịp đề phòng, hai chân cách mặt đất bị xoay quanh giữa không trung sau đó ngã ra sau một cái, bị người ta nện lên giường.

Giường lớn không chịu được sức nặng mà vang lên một tiếng, cũng may trên giường khách sạn gối mềm đệm dày nên bị quăng xuống cũng không đau, Triệu Vân Lan nửa thật nửa giả kêu “ai nha” một

tiếng, lấy ngón tay nhẹ nhàng lau vết máu trên môi rồi buồn bực cười ra tiếng: “Bảo bối, anh quá ác rồi.”

Thẩm Ngụy trên cao nhìn xuống y, ánh mắt tối đen mờ mịt khó tả lại ngập tràn tình cảm mãnh liệt.

Trên mặt hắn phủ một tầng hồng nhạt dưới ngọn đèn lờ mờ lại càng thêm dễ nhìn. Triệu Vân Lan nhìn thấy mà lòng rung động, nâng tay tháo xuống kính của hắn, nửa ngồi lên, ôm eo Thẩm Ngụy kéo vào lòng, kéo cổ áo của hắn xuống. Tay y từ cổ áo trượt xuống, một đường đốt lửa một đường cời cúc để lộ ra thân thể đàn ông tái nhợt mà không hề gầy yếu.

Ánh mắt Triệu Vân Lan ngày càng thâm sâu, y chậm rãi hôn lên ngực hắn, mang theo giọng mũi nhẹ nhàng nói: “Tôi đã định tha cho anh lần này, đây là tự anh yêu thương nhưng nhớ đấy nhé.”

Triệu Vân Lan vừa nói xong thì Thẩm Ngụy đột nhiên nắm lấy vai y rồi đẩy y ra một chút, sau đó cắn yết hầu của y, lại gắt gao giữ chặt hai tay y dùng sức đè xuống giường.

Triệu Vân Lan cảm thấy người trên ngực mình thờ dốc càng ngày càng dồn dập, tựa như muốn cắn nuốt mình vậy.

Hắn nhiệt tình chủ động như vậy cũng làm Triệu Vân Lan có chút ngoài ý muốn, lại thêm bị hắn cắn có chút khó chịu, liền nhin không được cười lên, nhẹ nhàng tránh ra một chút: “Bảo bối ngoan, đừng có gấp, anh.....”

Ai ngờ một động tác nhỏ này của y dường như vừa khởi động một cơ quan nào đó, động tác của Thẩm Ngụy lập tức từ thô bạo biến thành điên cuồng, một bàn tay hắn chọt gạt qua ngực Triệu Vân Lan cường ngạnh đem cánh tay y đang kháng cự mình bẻ quặt ra sau, lại

giữ chặt gáy y như muốn siết y đến chết.

Triệu Vân Lan bị bắt ngẩng đầu lên, cảm thấy bộ xương già của mình vang lên răng rắc.

Thẩm Ngụy đưa người lại gần, ngón tay lạnh lẽo nắm chặt cằm y, từng nụ hôn như chiếm đoạt dồn dập đổ xuống, đèn trong phòng vang đánh ‘tách’ một cái, tắt phụt, trong bóng đêm chỉ còn nghe thấy tiếng thờ đốc trầm trọng khó nhin của người kia, giống như một mảnh thú không biết đã bao nhiêu năm đói khát.

Cái áo vốn được cài kín kêu soạt một tiếng, bị thứ gì đó rách ra .

“Ấy..... honey, bảo bối..... Thẩm Ngụy!”

Triệu Vân Lan tuy rằng trong lòng bùng bùng lửa nóng, nhưng không định hòa theo cái người đang say khướt không biết nặng nhẹ này. Y nghiêng nhẹ người, dùng bả vai đẩy đối phương một cái, rút tay mình ra.

Sau khi y quát khế một tiếng thì động tác của Thẩm Ngụy chợt ngừng lại, sau đó hần im lặng gục đầu vào lòng Triệu Vân Lan không động đậy nữa, đèn trong phòng khách sạn như được bật công tắc, lại một lần nữa sáng lên.

Triệu Vân Lan bị ánh đèn chiếu cho không mở được mắt, xoay xoay cái vai bị vịn đến phát đau đi đờ Thẩm Ngụy, một chút hưng trí cũng không còn nữa, y cười khổ: “Anh người này...rượu vào làm càn thật đúng là không giống phàm.....”

Những lời này chưa nói xong thì câu nói dang dở của Triệu Vân Lan đột ngột dừng lại, ánh mắt bỗng dựng mở to, một thân mùi rượu cơ hồ trong khoảnh khắc bốc hơi theo lỗ chân lông bay hết ra ngoài, y bị

dọa cho tỉnh táo hẳn ra.

Trong phòng yên tĩnh, y không hề nghe thấy hô hấp của Thẩm Ngụy!

Triệu Vân Lan lập tức đưa tay áp lên cổ Thẩm Ngụy, ước chừng hơn mười giây cũng không cảm giác được nhịp tim của hắn.

Màu đỏ ửng trên mặt Thẩm Ngụy còn chưa tan hết, lại tựa như đã biến thành một khối thi thể.

“Thẩm Ngụy, Thẩm Ngụy!” Triệu Vân Lan lật hẳn lên ra sức vỗ vỗ lên mặt hắn, thấy Thẩm Ngụy không hề phản ứng thì lập tức đặt tay lên ngực hắn làm liền mấy lần ép tim.

Nhưng người đàn ông trên giường giống như người già, trước sau không một chút biến hóa.

“Phắc!” Triệu Vân Lan nhảy từ trên giường xuống, nhặt lên cái điện thoại bị vứt rơi, vội vàng lắp pin khởi động máy gọi điện cấp cứu, sau khi nói hai ba câu trình bày tình huống lại vội vàng làm theo chỉ dẫn của bác sĩ mà lục hành lý của hắn — nếu đối phương thật sự có bệnh cũ gì đó nhất định sẽ mang thuốc theo người.

Chính vào lúc này, Triệu Vân Lan vô tình nhìn đến cái áo bị xé rách của mình.

Từ vai trái đến dưới bụng bên phải há ra một vết rách kì quái, tươi sống rạch cái áo dày thành hai nửa, dấu vết sạch sẽ lưu loát không hề theo đường may, Triệu Vân Lan đưa tay ráp lại cái áo nhìn như giẻ rách, nhận ra đây là vết rách do bị vật sắc nhọn xé ra.

Tay Thẩm Ngụy rõ ràng là trống không, ngay cả móng tay dài cũng không có cái nào thì lấy đâu ra “vật sắc nhọn” đây?

Triệu Vân Lan vốn là nửa say nửa tỉnh, vừa rồi thoáng say nên mới giật mình hoảng hốt, cho đến lúc này cân nhắc lại chuyện vừa rồi... người bình thường, nhịp tim và hô hấp sẽ không đồng thời dừng lại không có dự báo như thế, cho dù là đột phát bệnh tim thì khi phát bệnh cũng phải có bệnh trạng tương ứng chứ, mà Thẩm Ngụy giống như đèn trong phòng có công tắc vậy, nhấn một cái thì đã mất điện luôn rồi.

Triệu Vân Lan quay lại nhìn người đang nằm trên giường, nhíu nhíu mày, sau đó lấy cuốn sổ bìa đen trong túi xách bên người ra. Y chậm rãi đi đến bên giường, lôi ra một lá hoàng phù từ bìa sổ, lại nhặt lên một sợi tóc của Thẩm Ngụy, lặng yên không một tiếng động dùng bùa cuốn lại, đặt lên trên sổ mà đốt, vụn tro trên giấy sổ như muối trắng bị nước đổ vào, biến mất không thấy.

Một lát sau, trên mặt giấy mờ nhạt hiện lên hàng chữ: Đại sát, người vô hồn.

Triệu Vân Lan không biến sắc mặt, biểu tình lại nghiêm túc không nói lên lời, một tay y đặt trên mặt giấy, thấp giọng hỏi: “Người này đến từ nơi nào?”

Chữ trên mặt giấy viết lóe lóe rồi biến mất, lần này thời gian hơi dài, thật lâu sau mới hiện lên một dòng khác.

“Ngàn dặm dưới Hoàng Tuyền, không thể nói rõ.”

Triệu Vân Lan nhất thời căng thẳng.

Một lát sau, y yên lặng thu dọn gọn hiện trường, sau đó không biết lấy đâu ra mấy cái kim băng cố định lại cái áo rách, lại đem áo khoác bị cởi ra vì đầy mùi rượu khoác lên người.

Xe cấp cứu chẳng bao lâu thì đã đến, mọi người bị kinh động thành một trận náo loạn, mới đem Thẩm Ngụy nâng đi.

Nhóm học sinh vừa mất đi người để trông cậy thì kích động đến không biết nên làm gì mới tốt, Triệu Vân Lan nói một thì không có hai, vẫn cứ giữ họ lại, ném cho Lâm Tĩnh một cái liếc mắt bắt hắn trông coi rồi tự mình đi theo.

Nhịp tim của Thẩm Ngụy vẫn không có phản ứng, các bác sĩ ở bên trong bận rộn như đoạt mệnh, Triệu Vân Lan yên lặng chờ ở một bên, trong lòng rõ ràng, thân thể người nọ chẳng có tật bệnh gì cả, hơn phân nửa là do thân xác đi mượn say rượu bất tỉnh, chân thân ngủ đông hoặc ly hồn đi rồi nên mới có bệnh trạng dọa người thế thôi.

Y lùi ra phía sau lấy ra một tờ hoàng phù, lá bùa trên tay y không lửa tự cháy, Triệu Vân Lan ước chừng đốt đến ba bốn tờ, Thẩm Ngụy vẫn không có phản ứng.

Thời gian từng chút từng chút trôi đi, nhóm bác sĩ đã nghi ngờ đây là một người chết.

Triệu Vân Lan lấy lại bình tĩnh, đốt lá bùa thứ năm, trong lòng mặc niệm: “Hồn phách vô phương, ứng ta triệu hồi.”

Niệm được ba lần, lá bùa sắp cháy hết lại “phùng” sáng lên, Thẩm Ngụy đang như một cái xác đột nhiên chấn động kịch liệt, Triệu Vân Lan nghe bên kia có người kêu: “Có nhịp tim! Có nhịp tim!”

Bấy giờ y mới thở phào một hơi, đem tro tàn trong lòng bàn tay đút vào túi.

Thẩm Ngụy tạm thời không có ý muốn tỉnh lại.

Xe cứu thương đêm hôm khuya khoắt đem Thẩm Ngụy kéo vào bệnh viện, kiểm tra một hồi loạn cào cào mà vẫn không tra ra nguyên nhân gì, vì Triệu Vân Lan nhất thời say rượu não tàn gọi điện thoại cứu thương mới ra cơ sự, lúc này cũng chỉ biết lạnh run trong gió đông khắc nghiệt.

Cuối cùng còn kinh động đến cả Lăng ca, hẳn nào có nghĩ tới thật sự có thể làm cho người ta uống rượu đến nỗi phải vào viện chứ, đành phải hoảng hốt chạy vào thăm, bị Triệu Vân Lan khuyên can mãi mới khuyên về được, đáng thương mập mập kia mặt sắp biến thành màu dưa chuột rồi, còn là quả dưa chuột đang thấp thỏm nơm nớp lo sợ.

Khi Thẩm Ngụy tỉnh lại thì trên người cắm đầy các loại ống, hẳn sưng sốt một hồi, tựa hồ nghĩ không ra trước đó đã xảy ra chuyện gì, ngồi dậy, bắt đầu ra tay giặt mấy thứ linh tinh trên người ra.

“Chỉ sợ anh còn phải ở lại bệnh viện theo dõi hai ngày.” Một giọng nói từ góc tường truyền đến, Thẩm Ngụy lúc này mới thấy Triệu Vân Lan ngồi đó, y bọc trong một cái áo khoác không biết lấy ở đâu ra, trong tay ôm một cái chén còn đang bốc hơi.

“Bệnh viện?” Thẩm Ngụy đầu tiên là ngẩn người, sau đó là biến sắc, “Tôi....Có phải uống quá nhiều hay không?”

Triệu Vân Lan nói: “Đâu chỉ là uống nhiều, anh uống đến tim cũng ngừng đập luôn.”

“Tôi.....”

Thẩm Ngụy không nghĩ tới tửu lượng của mình lại hổng bét như vậy, hẳn đang xoắn lòng xoắn ruột tìm cho ra lý do biện hộ thì Triệu Vân

Lan nhẹ nhàng đặt cái chén sang một bên: “Tuy nhiên chuyện này cũng phải trách tôi, lúc ấy choáng váng mơ màng lại bị anh dọa sợ, không thấy rõ ràng đã gọi điện cho cấp cứu, mấy ngày nay có lẽ phải phiền anh ở lại bệnh viện phối hợp một chút rồi.....”

Thẩm Nguy càng nghe càng thấy không thích hợp.

Sau đó hẳn nghe thấy Triệu Vân Lan dừng lời một chút rồi hoàn tất câu nói của y, y nói: “..... Đại nhân.”

Chương 44

Ước chừng phải đến vài phút Thẩm Ngụy không nói được lời nào, Triệu Vân Lan cũng không thúc giục hấn mà vẫn ngồi trong một góc vắng vẻ, trong phòng bệnh yên tĩnh đến mức có thể mơ hồ nghe thấy tiếng kim đồng hồ đang chạy.

Hơn nửa ngày, Thẩm Ngụy mới bỗng nhiên thở dài, hấn vung tay lên, bộ quần áo bệnh nhân nhất loạt hạ xuống, cả người chớp mắt đã an vị trong hắc bào rộng rãi, Trảm Hồn đao từ hư không xuất hiện trong tay hấn, Thẩm Ngụy cài thanh hung khí phong cách cổ xưa kia lên bên hông..... Lần này, hấn không che mặt nữa.

“Người làm sao mà biết được?” Thẩm Ngụy lạnh nhạt hỏi.

Triệu Vân Lan nhìn hấn, cũng không biết là đang nghĩ cái gì, thật lâu sau mới mở miệng nói: “Kỳ thật ta không xác định, vừa rồi là lừa ngài thôi.”

Biểu tình của Thẩm Ngụy nhất thời khó có thể dùng ngôn ngữ để mà hình dung.

Triệu Vân Lan lập tức cười cười: “Cũng không hoàn toàn tính là lừa đâu, có rất nhiều dấu vết để lại mà. Ta chân trước mới bước vào sơn động của tộc Hãn Cát thì con rối truyền tin của ngài đã đi theo ngay sau lưng; ở trên núi ta vừa nhắc đến âm sai cầm đèn, chưa hề nói hấn đang làm gì mà ngài đã buột miệng nói hấn ‘Đưa đồ trăm người’, thật sự làm ta không thể không nhớ tới việc quý sai đêm nọ bái hai bái trước đầu xe rồi mới rời đi; lại vừa rồi khi ta trở lại ngôi nhà nhỏ trên núi đã hỏi Chúc Hồng ngài đi đâu rồi, biểu tình của cô ấy mờ mịt

một hồi, tựa hồ là đến tận khi ngài lại xuất hiện thì mới ‘nhớ tới’ có một người như vậy, ta nghĩ cước trình của đại nhân phải nhanh hơn ta một chút mới đúng, đại khái là tranh thủ thời gian đi tới ‘Bên kia’ một chuyến nhĩ. Còn có.....”

Còn có ánh mắt chăm chú nhìn mình trong căn nhà gỗ đêm nọ — tuy rằng đây mới là nguyên nhân đầu tiên khiến y nghi ngờ Thẩm Ngụy nhưng bây giờ hiển nhiên là không thích hợp để nói ra trước mặt “Trảm Hồn Sứ” rồi, Triệu Vân Lan dừng một chút, vẫn là nuốt những lời này trở về.

“Còn có nhịp tim và hô hấp của ngài đột nhiên dừng lại nữa, ta lúc đó hiếu kì nên đã mở Sổ Sinh Tử ra tra xem ngài đến từ đâu, nó nói cho ta biết, ‘Thẩm Ngụy’ là người vô hồn không rõ nơi đến.” Ngón tay Triệu Vân Lan nhẹ nhàng gõ gõ đầu gối của mình, “Như vậy, sơ hở ngài để lộ cũng không phải là ít.”

Trảm Hồn Sứ trầm mặc không nói, hẳn đại khái thật sự không biết nên nói cái gì mới được.

Kỳ thật Triệu Vân Lan cũng thấy rất không được tự nhiên, y bỗng nhiên hối hận chính mình đã nói toạc móng heo ra như vậy, vừa nghĩ đến trước đây ôm mục đích xấu đi theo bên cạnh “Thẩm Ngụy” thì y đã hận sao mình không lăn ra mất trí nhớ luôn đi cho rồi.

Triệu Vân Lan đờ huyệt thái dương, cảm thấy chỉ số thông minh của mình hôm nay hẳn là hạ cánh mất tiêu rồi, làm việc nào thấy ngu việc ấy.

Sau khi hai người im lặng hồi lâu, Triệu Vân Lan mới quyết định dũng cảm nhìn thẳng vào quá khứ mất mặt của mình, ho khan một tiếng: “Trước đây ta không nghĩ tới thầy Thẩm chính là..... Khụ, có chỗ nào hồ nháo, đại nhân đừng chấp nhặt với ta.”

Thẩm Ngụy yên lặng lắc đầu.

Nghi vấn trong lòng Triệu Vân Lan kỳ thật chẳng những không giảm bớt mà ngược lại càng nhiều hơn, đáng tiếc nhìn thấy biểu tình vừa có chút mờ mịt lại có chút vô thức của Thẩm Ngụy thì chẳng hỏi được cái gì nữa.

Vì thế Triệu Vân Lan quẳng cái chén ra ngoài, bọc áo nằm lên cái giường chuẩn bị cho người thăm nuôi, giường đơn vừa hẹp vừa ngắn, y nằm trên đó chỉ có thể hơi hơi cuộn mình, có vẻ rất tội nghiệp.

Ủy ủy khuất khuất nằm xuống như vậy, y còn không quên thuận miệng dặn: “Không còn sớm nữa, nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì thì bảo ta một tiếng.”

Nói xong, Triệu Vân Lan mới nghĩ tới đối phương thực ra cũng chả phải “bệnh nhân” thật, y phát hiện hôm nay mình chẳng nói được câu nào không ngu ngốc.

Triệu Vân Lan chưa bao giờ giống như bây giờ, thâm trầm mà thanh tĩnh nhận thức sự thật bi đát “Mình bị ngu”, vì thế y quyết đoán quyết định câm miệng, nằm nghiêng một bên, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Chỉ là một đêm này, không ai ngủ được.

Mấy ngày kế tiếp, Chúc Hồng là người đầu tiên sắc sảo phát hiện ra sếp Triệu của bọn họ trở nên “thành thật”.

Biểu hiện cụ thể là y không ra ngoài lê lửng với Lăng ca, không nói hươu nói vượn miệng đầy xe lửa chạy lại càng không nhàn cư vi bất thiện đùa giỡn thầy Thẩm nữa.

Thậm chí ngay cả khi bọn họ xin cấp tiền đi dạo chợ đêm cũng được lão đại vung tay phê chuẩn, không có mắng chửi người cũng không có ý định đi theo góp vui.

Trong quá trình “kiểm tra theo dõi” của Thẩm Ngụy, Triệu Vân Lan liền mỗi ngày đều cứng ngắc nằm trên cái giường đơn trong bệnh viện lên mạng hoặc là xem mấy thứ tư liệu kì lạ cổ quái..... Cái duy nhất tương đối bất thường là, Chúc Hồng nghe Triệu Vân Lan vụng trộm dặn Quách Trường Thành, bảo thằng nhóc lục túi hành lý y để trong khách sạn mang mấy bộ quần áo lại để thay giặt.

Tổng hợp tất cả các loại dấu hiệu kể trên, Chúc Hồng ý vị thâm trường nhìn Triệu Vân Lan, hoài nghi sau khi y say rượu đã thế nào thế nào đó với Thẩm Ngụy rồi.

Chẳng lẽ là quá thảm thiết nên nửa đêm nửa hôm mới phải mang con nhà người ta vào viện cấp cứu sao?

Đối với việc này, Chúc Hồng vẫn là có chút nghi hoặc, thứ nhất là tửu lượng của Triệu Vân Lan rất cao, hôm đó người thật sự uống nhiều là Thẩm Ngụy kia kìa, từ hiểu biết của cô với Triệu Vân Lan mà nói, trạng thái của sếp Triệu nhà bọn họ lúc đó nhiều lắm là “có chút choáng đầu” mà thôi, tuyệt đối không thể dẫn tới tình huống mất đi lý trí được. Thứ hai, tác phong trong tình trường của Triệu Vân Lan luôn luôn không tồi, ai đã từng ở bên y đều phải thừa nhận, người này không chỉ chịu chi mà còn không tùy tiện thay đổi thất thường, trước nay luôn là hợp được thì tan được, cũng không nghe qua y có đam mê bất lương gì cả, càng chưa phát sinh chuyện ép buộc ai bao giờ.

Chẳng lẽ là mị lực của thầy Thẩm lớn đến mức làm cho lão đại đâm đầu vào rồi liều chết liều sống trình diễn một màn cưỡng ái không

quang minh chính đại hay sao?

Chúc Hồng bổ não đủ loại mà không tìm ra đáp án, chua xót nghĩ, họ Thẩm kia tốt như vậy sao hả?

Buổi tối ngày hôm đó, Triệu Vân Lan nói một câu chẳng đâu vào đâu bảo Thẩm Nguy “phối hợp” với bệnh viện một tí, chẳng biết Thẩm Nguy phối hợp thế nào mà qua hai ngày thì đã có kết quả chẩn đoán phẩn hẳn bị dị ứng cồn làm cho tim bị tê liệt.

Trước khi đưa bọn họ ra sân bay Lãng ca nghe được việc này, lập tức dấm ngực dậm chân một hồi rồi lôi kéo tay Thẩm Nguy: “Người anh em, ông anh đây nếu biết cậu không uống được thì nói gì cũng không để cậu chạm đến một ngụm đâu!”

Triệu Vân Lan vừa nghĩ đến tên mập đó tự xưng là ông anh của ai kia, mí mắt liền nhịn không được mà giật liên hồi.

Lãng ca một bên nói chuyện với Thẩm Nguy, một bên còn lén lút dò xét sắc mặt của Triệu Vân Lan, vừa thấy mặt y phát xanh thì ngay tức khắc buông Thẩm Nguy ra: “Lần sau có thời gian gặp nhau, Lãng ca sẽ bồi tội với cậu, mời cậu uống Thiết Quan Âm, tôi đây phải làm gì đó với nét mặt của cậu mới được, lúc nào cũng một vẻ nghiêm túc thôi, cậu thấy thế nào?”

Thẩm Nguy không rõ vì sao gã ta lại tính dùng cách đó để bồi tội với mình, đành phải khách khách khí khí gật đầu.

Triệu Vân Lan thò tay vác hành lý của cả hai người, nhắc nhở một câu: “Nên qua cửa kiểm tra rồi.”

Thẩm Nguy mau chóng xoay người nói: “Để tôi tự làm đi.”

Triệu Vân Lan hơi né sang bên, không nói một tiếng ôm luôn hành lý của hắn đi.

Nhóm bát quái Cục Điều Tra Đặc Biệt vừa thấy tình cảnh này thì lấy Lâm Tĩnh cầm đầu, lần lượt phát ra những tiếng ho khan rất là ái muội. Bọn họ hoàn toàn không biết trong lòng lãnh đạo nhà mình đang chịu nỗi khổ kiểu một dòng xuân thủy chảy về đông (1), còn sợ thiên hạ không loạn mà mắt qua mày lại chèn ép y theo tập thể.

Chỉ thấy Lâm Tĩnh thâm tình chân thành quay đầu lại, hỏi Sở Thứ Chi: “Anh đói không?”

Sở Thứ Chi dùng tờ đăng kí che đi nửa mặt, ra dáng thẹn thùng đáp: “Ừm, có một chút.”

Lâm Tĩnh: “Vậy anh chờ, tôi mua cho anh cái gì ăn nhé.”

Sở Thứ Chi tiếp tục bụm mặt như bị đau răng, “lú la lú lo” nói: “Ai nha cậu đừng vất vả như vậy, trên máy bay cũng có mà.”

Lâm Tĩnh học bộ dạng đại gia của Triệu Vân Lan, khoát tay chặn lại: “Thứ đó là cho người ăn hay sao? Cứ cho là người ăn được đi nữa thì tôi có thể để cho anh ăn sao?”

..... Lúc ấy tại sân bay Long Thành, Triệu Vân Lan đã mua thực phẩm rác rưởi “cho người ăn” kia.

Nhớ tới lúc lão đại gặp phải tình cảnh ngốc khò nói đó, hai tên già mà không lớn liếc nhau phát ra tiếng cười hèn mọn cực kì đáng khinh.

Chúc Hồng dùng khuỷu tay chọc chọc Quách Trường Thành: “Ai, Tiểu Quách, có đối tượng chưa?”

Quách Trường Thành đỏ mặt lắc đầu.

Chúc Hồng ý vị thâm trường hướng về bóng dáng Triệu Vân Lan mà nói: “Về sau nếu có đối tượng ấy, cậu phải học tập lãnh đạo nhiều vào, cam đoan cậu sẽ biến thành người vạn kẻ mê trong thời đại mới _____ nha, nhưng nếu muốn tìm đối tượng lâu dài thì phải học tập cho nó chọn lọc, cách xử lý giai đoạn sau của tên kia không đáng tham khảo.”

Quách Trường Thành đang đỏ mặt tía tai cảm giác được, chị Chúc Hồng hình như đang công khai nguyên rủa lãnh đạo giữa thanh thiên bạch nhật.

Triệu Vân Lan quay đầu trừng mắt nhìn bọn họ, Lâm Tĩnh và Sở Thứ Chi là hai người đầu tiên phát điên khởi xướng một tràng cười nhạo mới.

Lãnh đạo bị kịch mang theo một lũ cấp dưới vô liêm sỉ, các loại xấu hổ không thể dùng lời mà tả nữa rồi, y cảm thấy da mặt dày đến nỗi Sơn Hà Trùy đâm không thủng của mình thế mà lại hơi nóng lên.

Trên đường đến, Triệu Vân Lan cố ý tìm tiếp viên hàng không đổi chỗ ngồi, lúc đi y một đường loanh quanh bên cạnh Thẩm Ngụy như ruồi bọ bầu rấm thối không ngừng xấu hổ mất mặt. Lúc về y đã không còn tâm tình này nữa, kết quả phát hiện ra Lâm Tĩnh phụ trách đăng kí cho cả nhóm đã có ý tốt cho bọn họ một đôi ghế ngồi cách xa mọi người lại còn ở sát cạnh nhau.

Khi Lâm Tĩnh giúp Triệu Vân Lan gửi hành lý thì vụng trộm thì thầm bên tai y: “Lãnh đạo, không cần cảm tạ.”

Triệu Vân Lan nghiêng răng nghiêng lợi: “Cảm tạ tám đời tổ tông của

người ấy.”

Mà cái lũ đồng đội như heo lại vẫn chưa chịu bỏ qua cho y, thật vất vả qua ba tiếng, máy bay hạ cánh, Lâm Tĩnh phát hiện Thẩm Ngụy mang theo học sinh nên không lái xe đến, một đám người đại khái là tới sân bay bằng buýt nhanh. Vì thế hòa thượng rớm đầu tiên là xua hết các bạn học sinh lên taxi, cuối cùng tươi cười khả cục như một bà mối nói với Thẩm Ngụy: “Thầy Thẩm ở gần nhà sếp Triệu sao, để cậu ta đưa anh về là được.”

Triệu Vân Lan: “.....”

Y yên lặng mang tiểu nhân Lâm Tĩnh ra đâm thành con nhím ở trong lòng.

Lâm Tĩnh quả nhiên bị cổ oán niệm kia ảnh hưởng, xoay người qua đánh một cái hất xì kinh thiên động địa.

Thẩm Ngụy cười cười: “Không cần, tôi tự bắt xe.....”

Triệu Vân Lan nặn ra một điệu bộ tươi cười, ra tay giúp hắn kéo hành lý: “Vẫn là tôi đưa anh về thôi, trời cũng đã muộn thế này, tôi đưa anh đi cũng tương đối.....”

Kì thực y định thuận miệng nói là “tương đối an toàn”, kết quả là chưa kịp nói ra thì bất hạnh nhớ đến ngày đó đánh lũ lưu manh chặn đường Thẩm Ngụy trong hẻm nhỏ, đánh thì đánh đã đành, đằng này y lại còn cố ý giả ngây giờ trò anh hùng cơ, giống như một con chim công ngu xuẩn vừa hoa hòe vừa diêm dúa vậy.

Triệu Vân Lan thiếu chút nữa thì không giữ nổi nụ cười trên mặt.

Thật sự là..... Chuyện cũ khó lòng nhớ lại dưới trăng trong (2) mà.

“Triệu Vân Lan,” Y xoay người, dứt khoát kiên quyết đi về hướng bãi đỗ xe, trong lòng nguyện rửa chính mình, “Mày xem mày nào tàn đến mức nào kia?!”

Triệu Vân Lan một đường không nói chuyện lái xe về hướng nhà mình, chuẩn xác không làm lần dừng lại dưới lầu nhà Thẩm Ngụy: “Đến rồi.”

Thẩm Ngụy ngẩng đầu liếc nhìn tòa nhà, ngồi yên trong xe mà hỏi lại: “Sao ngươi biết là chỗ này?”

Triệu Vân Lan không biết đáp thế nào, đành phải cười gượng một tiếng.

Thẩm Ngụy nhìn y một cái, bỗng nhiên nói: “Kỳ thật trong lòng Lệnh chủ còn có rất nhiều điều muốn hỏi ta, đúng không?”

Triệu Vân Lan không nói chuyện, ánh mắt hai người lại giao nhau trong gương chiếu hậu.

Một lát sau, Thẩm Ngụy nhẹ nhàng hạ mắt: “Vậy tại sao ngươi không hỏi?”

Triệu Vân Lan trầm mặc một hồi: “Đại nhân mượn thân phận này ở nhân gian, hẳn là không phải vì công vụ bình thường, là do có nguyên nhân quan trọng khác sao?”

“Không có.” Thẩm Ngụy nói, “Là tư tâm của ta, chỉ là..... vì một người.”

Nói đến đây rồi, người kia là ai, Triệu Vân Lan đã không cần phải hỏi nữa.

Chú thích

Cả 2 câu đều trích trong Ngu Mỹ Nhân kì nhất

Nguyên tác: Lý Dục

虞美人其一

李煜

春花秋月何時了

往事知多少

小樓昨夜又東風

故國不堪回首月明中

雕欄玉砌應猶在

只是朱顏改

問君能有幾多愁

恰似一江春水向東流

Ngu Mỹ Nhân kì 1

Lý Dục

Xuân hoa thu nguyệt hà thời liễu

Văn sự tri đa thiếu

Tiểu lâu tác dạ hựu đông phong

Cố quốc bất kham hồi thủ nguyệt minh trung

Điêu lan ngọc thể ưng do tại

Chỉ thị châu nhan cải

Vấn quân năng hữu kỷ đa sầu ?

Kháp tận nhất giang xuân thủy hướng đông lưu

Chương 45

Thẩm Ngụy cơ hồ là vừa nói xong thì đã lập tức hối hận rồi, hắn không biết mình nói cái này với Triệu Vân Lan thì có ý nghĩa gì, cũng không biết mình đang mơ hồ mong đợi cái gì, chỉ nhất thời nửa khắc như vậy thôi lại thấy bản thân mình thật sự là vừa đáng khinh lại vừa đáng cười.

Thẩm Ngụy quen hàm súc, câu nói kia như thể đã tươi sống xé toang ***g ngực mà mang trái tim bày ra trước mặt đối phương, nhưng không phải hắn muốn biết Triệu Vân Lan phản ứng thế nào, chỉ là cảm giác chính mình cần cắt đứt mà không được, vốn là không xứng nói với y như thế.

Một đời hắn sát phạt quyết đoán chưa từng ôn nhu như vậy bao giờ..... Đại khái là vì còn chưa gặp con người nắm giữ tất cả tâm tình buồn vui giận dữ của mình mà thôi.

Trầm mặc một hồi, Thẩm Ngụy cúi đầu nghiêng người đẩy cửa xe: “Cảm ơn, ta lên nhà.”

Triệu Vân Lan cảm thấy mình điên đến nơi rồi, y dùng bao nhiêu là thủ đoạn tòi tệ để mà theo đuổi Thẩm Ngụy non nửa năm, sắp đem người ta thu vào tay, miêu tả cụ thể quá trình có thể nói là “Không cần mặt mũi, muốn trắng sao cũng chiều”, tự nhận cho dù có là trai thẳng chân chính thì cũng không thể không bị y bẻ cong — nhưng y tuyệt không dám dùng loại thái độ này đối đãi với Trầm Hồn Sứ.

Y và Trầm Hồn Sứ quen biết nhiều năm, không tính là giao tình sâu sắc nhưng ít ra thì quan hệ rất không tồi, tuy thế vẫn không thể thân

cận được. Phàm là người có chút ít biết mình biết người thì đều sẽ bảo trì đầy đủ tôn trọng với một cường giả tuyệt đối như Trảm Hồn Sứ.

Hắn cường đại cũng không phải hoàn toàn do lực lượng ____ Lực lượng của Trảm Hồn Sứ là do trời sinh, cái này không có gì đáng nói __ mà chính là do bản thân hắn.

Từ trước đến nay nơi cực âm chỉ sinh ma vật không sinh tiên đạo, đây là chuyện có đạo lý của nó, khi hai tay trống không còn để dàng đọa lạc, hướng hồ còn là âm u chi vật trời sinh trong tay đã cầm vũ khí sắc bén.

Từ cổ tới nay, Trảm Hồn Sứ là người duy nhất tạo nên kì tích dùng xuất thân như bản ấy mà thành thánh, không có một khối tâm sắt đá kiên định phi thường là không thể được, Triệu Vân Lan không chút nghi ngờ, Trảm Hồn Sứ..... Thẩm Ngụy loại người này, chẳng sợ có một ngày tan xương nát thịt rơi xuống bùn lầy, cũng vẫn là tôn quý vô cùng khiến người ta không dám vấy bẩn.

Khi Thẩm Ngụy cúi đầu mở cửa xe, sườn mặt bình thường chỉ thấy dễ nhìn kia lại hiện lên một nét âm đạm không tả nổi, Triệu Vân Lan cũng không biết bản thân lúc ấy suy nghĩ cái gì, y bỗng nhiên đưa tay cản cửa lại: “Ta còn chưa từng tới địa bàn của Trảm Hồn Sứ đâu. Ngài không định mời ta lên ngồi một chút sao?”

Ánh mắt Thẩm Ngụy trong giây phút đó bỗng sáng bừng lên, nhưng mà rốt cục hắn cũng chỉ khách khí gật đầu với Triệu Vân Lan: “Mời.”

Triệu Vân Lan khóa xe, tâm tình vi diệu theo Thẩm Ngụy lên lầu. Nhà Thẩm Ngụy phi thường sạch sẽ, không thể đem ra so sánh với cái ổ chó thảm thiết của Triệu Vân Lan ____ điện thoại và TV đều phủ tấm chống bụi, thùng rác sạch trơn, trên bàn là từng xấp từng xấp văn

kiện sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề, phòng ngủ khóa cửa, nhìn không thấy bên trong.

Chỉ là không hiểu sao rất thiếu hơi người.

Thẩm Nguy: “Ngồi đi.”

Nhìn cái xô pha không có một nếp uốn kia, Triệu Vân Lan quả thực ngượng ngùng đặt mông ngồi lên, bởi vậy động tác có vẻ rất văn minh.

Thẩm Nguy lấy siêu đun nước đi tới máy lọc đồ đầy một siêu nước lạnh nhưng không dùng nó đun nóng mà là trực tiếp mang ra đặt trong tay, không tới một lát nước bên trong đã sôi sùng sục. Hấn im lặng lấy ấm chén pha trà, rót nước để trước mặt Triệu Vân Lan: “Ta bình thường chỉ tạm dừng chân ở đây, không ở thường xuyên nên không có trà mới, chấp nhận một chút.”

Triệu Vân Lan mới không cần chấp nhận ___ y hoàn toàn không uống ra được trà mới với trà cũ thì khác nhau ở chỗ nào, y nâng chung trà lên, ngón tay cảm nhận độ nóng đến ấm người kia một chút: “Đại nhân vì sao lại gạt ta?”

Thẩm Nguy dừng một chút: “Nói ra ngược lại rất xấu hổ.”

Triệu Vân Lan thiếu chút nữa bị hấn chọc cười: “Đúng vậy, ngài muốn bản thân bớt ngượng ngùng nên toàn vậy xem ta xấu hổ có phải không? Nhìn mấy chuyện hồng bét của ta đặc biệt sung sướng hay sao hả? Ta ngu ngốc thì không có gì đáng nói, ta thừa nhận, nhưng mà đại nhân ngài làm việc này cũng quá là không phúc hậu rồi.”

Thẩm Nguy không phản bác mà tốt tính cười cười, sau đó chuyển đề

tài: “Nếu sau này người gặp quý diện nhân hôm đó, thì trăm ngàn lần phải cẩn thận với gã.”

Triệu Vân Lan cúi đầu thổi thổi lá trà nổi lên mặt nước: “Gã nhằm vào tứ thánh khí mà đến sao?”

Thẩm Ngụy: “Ừ.”

“Tứ Thánh nếu hợp lại một chỗ thì sẽ thế nào?” Triệu Vân Lan hỏi.

Thẩm Ngụy: “Tứ thánh sinh ra dưới chân Bàn Cổ, trước cả khi âm dương thiên địa có trật tự, khi hồng hoang mới bắt đầu, khi đó có hồn vô linh, có sinh vô tử, nhân tức là thần, thần cũng như con sâu cái kiến, tứ thánh tuân theo lực lượng của hỗn độn từ thuở ban đầu, nếu thật sự bị người có tâm tập hợp lại mà lợi dụng thì có thể điên đảo hết thảy. Chức trách hiện tại của ta là không để cho chúng nó rơi vào tay người nọ.”

Triệu Vân Lan mới nghe được đến đây thì im lặng, lúc này ngược lại biến thành Thẩm Ngụy có chút bất an — hẳn không sợ Triệu Vân Lan hỏi, chỉ sợ Triệu Vân Lan không hỏi, người này có chừng mực, làm việc tới mức là dừng, lời không nên nói tuyệt đối không nói, điều không nên hỏi tuyệt đối không hỏi nhưng trong lòng lại có suy đoán của chính mình, Thẩm Ngụy sợ nhất chính là không biết y đã đoán ra được cái gì rồi.

Qua một hồi lâu, Triệu Vân Lan mới chậm rãi hỏi: “Trên mặt quý diện nhân đeo mặt nạ, ngày đó ta thấy ngài có chút cố kỵ mặt nạ của gã, có phải vì ta biết mặt gã hay không?”

Bấy giờ hẳn mới chú ý đến...quả nhiên một roi hướng về mặt nạ của quý diện nhân là cố ý!

Thẩm Ngụy sắc mặt trắng nhợt, quý diện nhân kỳ thật lớn lên ra cái dạng gì cũng không quan trọng, hai người bọn họ đều là kẻ du tẩu hai giới âm dương, túi da thì chỉ là túi da thôi, đạo lý này ai cũng rõ ràng, chẳng qua các loại liên lụy trong đó hấn ngàn vạn lần không muốn Triệu Vân Lan biết đến. Nhưng Thẩm Ngụy vốn quân tử quen rồi, muốn hấn mở miệng gạt người thì không soạn ra kịch bản mà cũng nói không ra lời, bởi vậy mà nhất thời cứng đờ cả người, cũng không biết nên trả lời như thế nào cả.

Ai ngờ Triệu Vân Lan lập tức ngắt lời hấn: “Được rồi được rồi, ngài không cần phải nói, ta biết là ai, cũng sẽ không truy vấn nữa, ngài..... Người đừng nhú mày.”

Mấy chữ cuối cùng của y bất giác trở nên nhẹ nhàng, phảng phất mơ hồ là sự sẵn sóc thành thực không dễ phát hiện, trong lòng Thẩm Ngụy như thể bị ai cào nhẹ một cái, cổ họng khô khốc, một chữ cũng không nói thành lời.

Triệu Vân Lan một ngụm nốc hết cả một tách trà, nghĩ đến mình đã thăm dò quá giới hạn rồi, trong lòng hơi có chút băn khoăn, vì thế đứng lên nói: “Vất vả ở bên ngoài lâu như vậy lại còn xảy ra không ít chuyện, ngài nghỉ ngơi sớm chút đi, ta không làm phiền nữa.”

Y nói xong thì đi ra ngoài, ra đến cửa, Thẩm Ngụy bỗng nhiên gọi y lại: “Ngày đó sau khi ta uống rượu, ngoài việc thoát hồn ly thể ra còn làm chuyện gì xấu hổ hay không?”

Triệu Vân Lan dừng bước.

Thẩm Ngụy thoát nhìn giống như có chút khẩn trương.

Triệu Vân Lan quay đầu cười với hấn, y tươi cười không phải là cười lạnh thì là cười xấu xa, rất ít khi như vậy, mang theo tràn đầy ý tứ

trấn an dịu dàng. Y chỉ chỉ chính mình, nói bằng giọng điệu nửa đùa nửa thật: “Có đó, đại nhân yêu thương nhưng nhớ với ta một phen nồng nhiệt nha, đến nay nghĩ lại vẫn còn được sung mà e sợ này.”

Thẩm Ngụy nhất thời không phân biệt được y đang nói thật hay là nói đùa, lại nghe cái giọng điệu đầy vẻ trêu chọc của người nào đó, đành phải dùng một loại ánh mắt bất đắc dĩ nhìn y: “Người khác đối với ta e sợ còn không kịp, ngươi thật to gan.”

Triệu Vân Lan cọt nhả, nội tâm lại nặng nề.

Y tạm biệt Thẩm Ngụy, đi đến dưới lầu, trước khi lên xe nhện không được lại ngẩng đầu liếc lên một cái, đèn trong phòng Thẩm Ngụy còn sáng, tầng nhà hẳn ở không tính là cao, thị lực của Triệu Vân Lan rất tốt, y có thể thấy một bóng người đứng sau cửa sổ, đang lẳng lẳng nhìn chính mình rời đi.

Giống như đã luôn luôn yên lặng nhìn mình như vậy.

Truyền thuyết nói hẳn là do ngàn trượng lệ khí sinh ra, là kẻ đại sát vô hồn từ nơi sâu nhất Hoàng Tuyền mà đến, đao phong như tuyết..... Nhưng mà Triệu Vân Lan nhớ tới mỗi khi hẳn đến từ bóng tối lại theo bóng tối mà đi, lẻ loi một mình, cùng vô số u hồn đi trên đường Hoàng Tuyền lạnh lẽo, bóng dáng bao giờ cũng đơn độc như thế, không thể không khiến y thương tiếc.

Y không biết chính mình kiếp trước kiếp này rốt cuộc có khúc mắc gì với vị Trảm Hồn Sứ, đối phương tuyên bố không muốn để cho y biết.

Triệu Vân Lan không hỏi thẳng trước mặt Thẩm Ngụy. Thứ nhất là ngày đó trong khách sạn, ánh mắt đầy áp lực mà tình tứ của nam nhân khiến y khiếp sợ, cơ hồ có chút không dám đụng vào, thứ hai..... y cũng thật sự không muốn đi bóc trần vết sẹo của người ta,

vô duyên vô cớ thương tổn tôn nghiêm của người ta như thế.

Mặc dù cho tới nay y dự đoán Thẩm Ngụy, bao nhiêu phần là chân tâm bao nhiêu phần là giả ý, bao nhiêu phần tình bao nhiêu phần dục khó mà nói cho rõ được, nhưng trở mặt nói lời vô tình, Triệu Vân Lan y cũng thật sự không làm nổi.

Y tựa vào xe, hút hết một điếu thuốc, bấy giờ mới dụi tắt ném vào thùng rác rồi vào xe chậm rãi rời khỏi khu dân cư đó.

Khi Triệu Vân Lan về đến nhà, mèo đen Đại Khánh đã ngồi trước cửa tủ lạnh rất lâu rồi, câu đầu tiên sau khi mở mồm ra chính là hùng hổ chất vấn: “Thức ăn mèo của ta đâu? Trẫm mới không lâm hạnh người người có một đoạn thời gian, thế mà người dám quên thức ăn mèo của trẫm, đại nghịch bất đạo, đại nghịch bất đạo!”

Triệu Vân Lan không tiếp lời nó, im lặng thay giày, rót một bát sữa nhỏ lại cắt mấy khối lập xườn dứt vào lò vi sóng cho Đại Khánh— tủ lạnh của y vẫn là Thẩm Ngụy nhồi đầy mấy hôm trước.

Đại Khánh kinh ngạc cực kì, dạo một vòng quanh ống quần y cẩn thận người người: “Người làm sao vậy? Nhìn bộ dạng y như vừa nuốt thuốc chuột thế?”

Triệu Vân Lan duỗi chân ngã lên sofa, nhấc mèo đen lên đặt trên đùi mình, nhìn chăm chăm mắt nó, hỏi: “Ta mười tuổi, người tìm đến ta, giao Trấn Hồn lệnh cho ta.”

Mèo đen không hiểu gì cả gật gù cái đầu, không rõ tại sao y lại bắt đầu hoài cổ như vậy.

“Ta lúc ấy đang là một nhóc nhi đồng ngốc nghếch sung sướng, còn tưởng tượng rằng mình là Thủy Thủ Mặt Trăng phiên bản nam nữa

chứ,” Triệu Vân Lan cười khở, nhẹ nhàng xoa xoa đầu mèo múp “Đại Khánh, người hiện tại nói thật với ta, ta rốt cuộc là loại người nào?”

Đại Khánh sừng sốt.

“Người nói người là lệnh nô miêu yêu của Trấn Hồn lệnh, mỗi một đời lệnh chủ đều là do người tìm kiếm. Ta vẫn nghĩ Trấn Hồn lệnh giống như một thanh cổ kiếm có linh hồn vậy, chỉ cần phù hợp với điều kiện của nó thì bất luận kẻ nào cũng có thể làm lệnh chủ, nhưng mà,...kì thật Trấn Hồn lệnh chủ từ xưa đến nay chỉ có một người, có phải không?”

Đại Khánh giương mắt nhìn y, có đôi khi nó ngụy trang không tốt, ánh mắt kia không hề giống một con mèo.

“Chân hỏa trên vai trái của ta ở đâu? Lại là vì tội tình gì mà nên chuyện?”

Y hỏi mấy lời này làm cho lông trên người Đại Khánh dựng hết cả lên: “Sao người biết được?”

“Ta đoán, lừa người thôi, mèo ngốc, sao lại dễ lừa y như hấn vậy chứ.....” Triệu Vân Lan lấy ra một điếu thuốc, có chút mệt mỏi dựa vào sofa, “Suy cho cùng thì giấy không gói được lửa, rốt cuộc thì cũng bị người ta biết thôi, người xù lông cái gì?”

Đại Khánh tinh tế “meo meo” một tiếng, chần chừ đi qua như một con mèo chân chính, dùng đỉnh đầu nhẹ nhàng cọ cọ trên bụng y.

Mập mập chét bằm này khó được ngoan ngoãn như vậy nha, Triệu Vân Lan ôm lấy nó, nhẹ nhàng mà vuốt vuốt lưng nó.

“Ta không biết,” Đại Khánh khẽ nói, “Ta khi đó vẫn chỉ là một con

mèo nhỏ tu hành chưa tới đâu, mỗi ngày chỉ biết ngốc nghếch chơi ngốc nghếch đào bới, người...tính tình người cũng chẳng khác bây giờ là mấy, thật sự rất khổn kiếp, lại còn vô pháp vô thiên đến đòi mạng. Nhưng có một ngày, người đột nhiên đi thật lâu, phải đến mấy chục năm liền, không ai biết người đi đâu. Chờ đến khi người trở lại thì chân hỏa trên vai trái đã không thấy tăm hơi đâu cả. Người tự mình ôm ta, khó được kiên nhẫn nướng cá cho ta ăn, sau đó cầm lấy trường tiên của mình biến nó thành ba tờ giấy phù, giao cho ta.”

Đại Khánh làm tổ trong lòng người đàn ông, ấm áp, nó nhắm lại đôi mắt bích lục.

“Ta đã nói gì?” Triệu Vân Lan nhẹ giọng hỏi.

“Người nói người phạm vào đại họa rồi, về sau..... chỉ sợ cũng sẽ không trở lại nữa. Ta mang theo Trấn Hồn lệnh vẫn dốc lòng tu luyện, ước chừng tìm người năm trăm năm.”

Ngữ khí của Đại Khánh, cơ hồ khiến Triệu Vân Lan cảm thấy con mèo múp vô tâm vô phế kia sắp khóc đến nơi rồi, y nhịn không được thở dài, vừa muốn nói gì đó thì đã thấy Đại Khánh vùng ra khỏi tay y, rung rung bộ lông đen bóng của nó mà đứng trên đui y vênh mặt hát hàm sai khiến: “Cho nên người phải tốt với ta một chút! Lò vi sóng kêu năm sáu lần rồi đấy, mau lấy sữa với lạp xưởng ra đây cho ta!”

Triệu Vân Lan: “.....”

Vì thế y khoát tay, đem con mèo mập chết toi kia ném xuống khỏi đui mình.

Hết quyển 2.

Chương 46

Chạng vạng khi Quách Trường Thành đi ra từ Trung Tâm Hồ Trợ Nhi Đồng Tự Bế thì trời đã tối đen. Long Thành vừa rơi một đợt tuyết lớn, đường không dễ đi, cậu đành lái xe chậm như một con sên trên đường hi vọng có thể đến được bưu điện trước giờ tan tầm.

Trong cái xe nhỏ đã cũ của cậu chất đầy các loại sách, có một số là sách giáo khoa và sách bài tập, một phần là sách báo thiếu nhi, tất cả đều dùng giấy dai và túi nhựa bọc ngoài, từng chồng từng chồng ngay ngắn chỉnh tề nhìn qua y như là xe chuyển phát nhanh của shop sách online vậy.

Quách Trường Thành dự định mang những thứ này gửi cho trường tiểu học mà cậu hay giúp đỡ trước cuối năm.

Kỹ thuật lái xe của cậu rất bình thường, gan cũng không lớn, đi trên mặt đường trơn ướt rất giống một con rùa bự, nhưng đã đi như thế rồi mà vẫn suýt nữa thì đâm vào người ta.

Một người mặc áo xám qua đường, lúc đi ngang qua làn xe ô tô chạy thì suýt nữa ngã sấp xuống dưới bánh xe của Quách Trường Thành, mấy chiếc xe đồng thời phanh gấp, cũng may là mọi người đều đi chậm nên không tạo thành hỗn loạn quá lớn.

Một ông anh lái xe nóng tính hạ cửa xe chửi ầm lên: “Mày có bệnh à! Đụng xe cũng phải tìm chỗ nào vắng vẻ mà đụng có được không hả?”

Quách Trường Thành không hung hãn như vậy, cậu sợ hãi, nhất thời

trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi, cuống quít lăn từ trên xe xuống, lời nói mang theo vài phần run rẩy: “Anh...anh không sao chứ? Thực xin lỗi, thực sự xin lỗi.”

Người ngã trên mặt đất rất gầy, gầy đến không ra hình dạng, vẻ mặt tiều tụy, vành mũ sụp xuống che mất nửa khuôn mặt, liếc mắt nhìn qua cũng thấy bao phủ một tầng hắc khí, làn da vàng như nến, rõ ràng là một bộ dáng gần đất xa trời.

Ông anh lái xe bên cạnh vẫn ồn ào như cũ: “Người anh em, cậu hỏi thăm hấn làm cái gì? Tên kia bị thần kinh con mẹ nó rồi! Lúc nãy sao không đâm chết hấn luôn đi?”

Quách Trường Thành rối rắm xoa tay với ông anh lòng đầy căm phẫn kia, vừa thấy sắc mặt người này thì lại càng hết hoảng, thử vươn tay thăm dò muốn giúp đỡ một chút: “Anh đứng lên nổi không? Bằng không..... Hay là tôi đưa anh vào bệnh viện nhé?”

Ai ngờ người ta cũng không thêm cảm kích cậu. Người đội mũ nhanh chóng gạt tay Quách Trường Thành ra, ngẩng đầu liếc mắt một cái. Đôi mắt kia tràn đầy tử khí, ánh mắt lại hung ác nham hiểm đáng sợ không nói lên lời, Quách Trường Thành giật mình đánh thót.

Sau đó, người đội mũ nọ đứng lên khỏi mặt đất, cũng không thêm liếc cậu thêm cái nào nữa mà vội vã đi mất.

Trong nháy mắt đi lướt qua, Quách Trường Thành chú ý thấy dưới tai người nọ có một dấu vết màu đen, giống như dấu tay bẩn của ai đó ấn lên vậy.

Cậu ngượng ngùng đứng đó, vẫn hô lớn với bóng người đằng trước: “Anh thật sự không có việc gì chứ? Có muốn tôi đưa phương thức liên lạc cho anh không, có vấn đề thì gọi điện thoại cho tôi, tôi là.....”

Nhưng người đội mũ đã rẽ vào một con đường nhỏ, đi xa rồi.

Ông anh lái xe cũng đi, trước khi đi còn lưu cho cậu một câu trên con đường gió lạnh quạnh hiu, gã nói: “Người anh em, cậu bị ngốc hả?”

Quách Trường Thành thờ dài, xoay người mở cửa xe mình. Cậu đang muốn đi lên thì nhìn thấy một người trong kính phản quang_____chính là người đội mũ vừa nãy.

Chỉ thấy người nọ nghiêng người đứng ở một góc đường chỗ lối rẽ, náu mình ở đó lén lén lút lút. Sau đó có hai cô gái đi qua con đường trước mặt hẳn, đúng lúc này người chụp mũ bỗng nhiên há to miệng, đầu biến hình thành một thứ như người mà không phải là người, cái lưỡi dài đến nửa mét thè ra, hướng về phía hai người đi qua tấp một miếng.

Quách Trường Thành mở to hai mắt, nhìn một trong hai người như là vừa bị tụt huyết áp, lao đảo một bước suýt nữa té xiù, may mắn được đồng bạn đỡ lấy, các cô nói cái gì thì Quách Trường Thành không nghe thấy, chỉ thấy từ trên người cô gái sắp ngất bay ra một luồng gì đó, lập tức đã bay biến vào cái miệng há ra chờ sẵn của người chụp mũ.

Quách Trường Thành lấp bấp kính hãi, vụt xoay người lại, nhưng sau lưng cậu ngoại trừ con đường toàn tuyết đọng và người qua đường vội vã thì chẳng có cái gì cả.

Cậu vội nhào vào xe, tim đập như sấm, lại vội vàng lấy cái đèn pin nhỏ mà Triệu Vân Lan cho mình ra đặt ở túi ngực trong áo khoác ra sức vỗ vỗ, lúc này mới cảm thấy như đã tìm được người đáng tin cậy, chậm rãi khởi động xe đi tiếp.

Cái đèn pin nhỏ kia thật sự là phúc lợi ngoài lương tốt nhất mà cậu có được từ Cục Điều Tra Đặc Biệt.

Ngày hôm sau Quách Trường Thành đi làm vừa vào đến cửa, thẻ cơm của Chúc Hồng đã bay đến trước mặt cậu: “Tiểu Quách, hôm nay chị muốn ăn thịt bò nướng, phải là loại nướng giòn ấy nhá, thêm một hộp sữa chua nữa!”

Quách Trường Thành không nói hai lời vâng một tiếng, cất túi đi rồi xoay người xuống căn tin. Cậu ra đến cửa thì thấy Sở Thứ Chi gặm nửa cái bánh rán đi vào, lập tức nghỉ nghiêm đứng thẳng người: “Em chào Sở ca.”

Sở ca lạnh lẽo nâng mắt lên quét cậu một cái: “Ờ.”

Sau đó hắn đi hai bước, lại vòng trở về, đưa tay túm áo Quách Trường Thành lôi thẳng nhóc đang muốn ra ngoài quay lộn trở lại: “Từ từ, cậu đã gặp thứ bản thủ gì thế này?”

Quách Trường Thành mơ hồ nhìn lại hắn.

Cái tay còn đầy mùi bánh rán của Sở Thứ Chi bắt lấy hai vai cậu một chút, sau đó xoay cậu qua, ở hậu tâm và ngực phẩy phẩy vài cái, cuối cùng mới lấy giấy ăn lau lau cái tay, đẩy Quách Trường Thành: “Dính một thân xui xẻo, được rồi, sạch sẽ rồi, cậu lượn đi.”

Quách Trường Thành mặt đỏ tai hồng chạy bước nhỏ trốn đi, Sở Thứ Chi nhai bánh rán khô dầu rôm rốp, nhai đến vụn bay tứ tán: “Nhóc con này tu cái gì vậy, ta thấy công đức của nó dày đến ứ cả dầu ra.”

Chúc Hồng đang đỏi nuốt nuốt nước miếng, cảm giác hắn đang hình dung ra một con lợn xổng chuồng.

“Ăn ăn ăn ăn ăn!” Triệu Vân Lan đẩy cửa phòng hình cảnh xông thẳng vào, nhìn thấy Sở Thứ Chi thì không nói đến câu thứ hai, đề hấn ra mà soát người, cuối cùng lôi trong túi áo khoác của hấn ra một quả trứng gà, thế là lập tức không chút khách khí coi là của mình.

Sở Thứ Chi giận lắm mà không dám nói gì.

Sau đó Triệu Vân Lan lại lấy một hộp sữa trong tủ lạnh, mở ra uống.

Đại Khánh “ngoao” một tiếng: “Đó là của ta! Của ta! Đồ ăn của mèo mà ngươi cũng cướp! Ngươi có cần mặt mũi nữa hay không?!”

Triệu Vân Lan hờ hững nhìn liếc nó một cái: “Uống đấy. Mập mập chết bầm ngươi làm gì được ta?”

Đại Khánh: “.....”

Chúc Hồng: “Sao anh không xuống căn tin.....”

“Tôi phải tranh thủ thời gian.” Triệu Vân Lan nói xong, đâm đầu hướng vào vách tường, một màn này vừa vắn để cho Quách Trường Thành mang thịt bò về nhìn thấy, cậu còn chưa kịp chấn động thì đã thấy Triệu Vân Lan xuyên thẳng qua tường, biến mất không thấy!

“Được rồi, ngậm miệng vào đi,” Chúc Hồng lấy bữa sáng của mình xuống khỏi tay cậu, “Ở kia có một cánh cửa, là kho chứa sách và tư liệu, năng lực của cậu không đủ, đi vào cũng chẳng xem hiểu được cái gì nên dĩ nhiên cũng không thấy cánh cửa kia thôi.”

Sở Thứ Chi gặm xong bánh rán, thấy thiếu quả trứng gà ăn không no, lại duỗi tay nhanh chóng xả một khối trong đồng thịt bò nướng của Chúc Hồng: “Bá đạo hơn ta, ta nhìn thấy mà không vào được,

cái kho nó không mở cho ta.”

Quách Trường Thành hỏi: “Vì sao lại thế?”

Sở Thứ Chi nặn ra một nụ cười rất ư là quý dị trên khuôn mặt đang mang thù sâu hận nặng của hắn mà nói với cậu: “Bởi vì ta có tiền án.”

Quách Trường Thành: “.....”

Cậu quả nhiên vẫn rất là sợ hãi Sở ca mà.

Một lát sau, chỉ thấy Triệu Vân Lan mang theo một quyển sách cổ mục mục nát nát hấp tấp chui từ trong “tường” ra. Y tùy tay đem tàn xác của quả trứng gà và vỏ hộp sữa ném cho “thùng rác” Quách Trường Thành rồi rút một tờ giấy ăn trên bàn Chúc Hồng, không nói một câu nào, cứ thế dưới chân hóa gió rời đi.

Cả ngày sau đó không thấy y đâu cả.

Đã nửa tháng sau khi trở về từ Đại Tuyết sơn, quanh đi quẩn lại đã qua năm dương lịch, sau đó Long Thành lại đón một đợt gió lớn nhiệt độ giảm, vội vã cuốn mọi người đến cuối năm.

Cục trưởng Triệu bận rộn đến mức quả thực sắp quên bản thân mang họ gì luôn, y chuẩn bị quà tặng cho các mối quan hệ lớn, còn phải thu niên lễ từ khắp các bạn nhậu gửi về, tránh không được đi qua đi lại, đuổi không nổi xã giao ùn ùn, trốn không xong báo cáo công tác, lại còn đại hội tiểu hội không ngừng nghỉ, điện thoại trong văn phòng y mỗi ngày đều reo y như đường dây nóng của cục đường sắt.

Lịch bàn trên các bàn làm việc đều đã đổi thành năm mới, hôm nay

thừa dịp trời tối sớm, trước khi tổ trực ban ngày tan tầm, Tang Tán bay tới văn phòng hình cảnh.

Vị đồng chí này mệnh khổ, lúc còn sống là một kẻ tâm ngoan thủ lạt đầy mưu lược, vừa chết thì đã vào Sơn Hà trùy, từ đó về sau trên núi không nhật nguyệt mà đời đã qua ngàn năm, cải tạo xong thì làm người một lần nữa.... Không, sau khi thành quý trở lại đây, hắn phát hiện mình đã biến từ một nhà âm mưu thành một thằng ngốc — cả tiếng người cũng nghe không hiểu.

Trên toàn thế giới chỉ còn một mình Ông Chủ có thể trao đổi với hắn, cơ mà thổ ngữ tộc Hãn Cát tuy rằng là tiếng mẹ đẻ của Ông Chủ nhưng dù sao cô cũng chỉ nói có hai mươi năm, còn ba trăm năm trở lại đây thì toàn sinh hoạt trong xã hội phổ thông cả. Khi Tang Tán phát hiện Ông Chủ nói chuyện với người và quý bên ngoài rõ ràng mạch lạc hơn nói với mình không biết bao nhiêu lần thì hắn quyết định tích cực học nói.

Tang Tán là một kẻ quyết đoán lại ngoan độc, ngay cả vợ con cũng có thể đưa cho một bát thuốc độc cơ mà, hắn quyết định làm gì thì chính là tận hết sức lực. Trong nửa tháng ở đây, hắn cơ hồ là ngày đêm không nghỉ lái nhái ghép vắn tiếng Hán bên tai Ông Chủ, suýt nữa thì niệm cho Ông Chủ đã thành quý còn bị suy nhược thần kinh. Rốt cuộc, hắn bắt đầu chậm rãi nắm giữ quy tắc phát âm tiếng phổ thông, còn có thể học vẹt, thậm chí có thể tự nói vài từ đơn giản.

Tang Tán luyện tập từng chữ từng chữ tiếng phổ thông, lớn giọng thông báo ra: “Cách Lan nói cuối năm nay ngoài... “tổng muối” cuối năm ra thì còn có phúc oa phí...bảo mọi người chuẩn bị tốt bột mì, bột mì lên men.”

Hắn nói không quen, hiển nhiên là nửa hiểu nửa không bắt chước đơn thuần.

Lâm Tĩnh hỏi: “A Di Đà Phật, chuẩn bị bột mì làm cái gì, tất niên làm bánh bao hả?”

Tang Tán dùng body language thuyết minh: “Không phải mưa đá, là ‘bột mì lên men’, số cuối cùng là ‘phí giao đông’.....”

“Sếp Triệu nói cuối năm nay ngoài thưởng tất niên của mỗi người còn có thêm năm nghìn phí phúc lợi nữa, số này trước cuối tuần sẽ đến tay tôi, tuần sau mang hóa đơn cho tôi, tốt nhất là phí giao thông, có hóa đơn bảo hiểm lao động cũng được.” Ông Chủ vội vã bay từ trên lầu xuống, trừng mắt nhìn Tang Tán một cái, “Học nói cũng nói không xong.”

(Đoạn này phải giải thích một chút. Vì Tang Tán nói nhầm sang những từ phát âm na ná nên mới thành ra ông nói gà bà nói vịt.

Thưởng tất niên (Niên chung thưởng = 年终奖 = nián zhōng jiāng) thì thành “tổng muối cuối năm” (niên tổng thưởng = 年总酱 = nián zǒng jiàng)

Phí phúc lợi (phúc lợi phí = 福利费 = fú lì fèi) thành “phúc oa phí” (福娃费 = fú wá fèi)

Hóa đơn (phát phiếu = 发票 = fāpiào) thành “bột mì lên men” (phát diện = 发面 = fāmian)

Bánh bao (bao tử = 包子 = bāo·zi) thành “mưa đá” (雹子 = báo·zi)

Tốt nhất là (tối hảo = 最好 = zuìhǎo) thành “số cuối” (tối hảo = 最号 = zuìhào)

“Phí giao đông” thì chính là “phí giao thông” đấy ạ.)

Tang Tán nhìn cô, khuôn mặt nghiêm túc đến mức gần như hung ác trở nên nhu hòa, rầu rĩ ngây ngô cười, sau đó thật cẩn thận kéo kéo tay cô.

“Đừng quấy, em đang bận.” Ông Chủ nhỏ giọng trách cứ một câu, lại hỏi, “Triệu Vân Lan lại đi tìm anh rể nào để quan hệ hữu nghị rồi, tôi đang có một phần văn kiện cần y kí gấp đây.”

Tang Tán nhanh chóng nói: “Ta..... Ta đưa.....”

Ông Chủ vội vàng khoát tay trốn hấn: “Đưa cái gì mà đưa, anh lại dọa cho tên anh rể trên trời rơi xuống của y sợ hết vía cho xem.”

Tang Tán cũng không phản bác, im lặng không lên tiếng đi theo sau cô, nhìn cô nhân lúc tối trời bay tới bay lui trên hành lang, một bộ dáng bận tối tăm mặt mũi.

Ông Chủ xoay người, thấp giọng dùng ngôn ngữ người khác nghe không hiểu nói gì đó với Tang Tán. Trên mặt hấn liền lộ ra tươi cười bình yên mà thỏa mãn, phảng phất có loại cảm giác hết thảy đều thanh thản siêu thoát, trần ai lạc định.

“Bà đây ghét nhất cái loại ân ân ái ái trước mặt người khác thế kia nhá, lại còn dám dùng ngoại ngữ mà nói nữa chứ, mù mắt chó của ta rồi.” Chúc Hồng áp suất thấp lải nhải một câu, “Mấy hôm nay Quý Kiến Sầu yên tĩnh được một tí thì lại đổi thành hai người bọn họ!”

Lâm Tĩnh: “Thiện tai thiện tai, nữ thí chủ không cần hâm mộ ghen tị hận.”

Chúc Hồng giơ tay muốn đánh hấn, đúng lúc này, điện thoại trên bàn làm việc của cô vang lên, Chúc Hồng thuận tay nhắc máy: “Xin

chào..... hửm, ở đâu thế?”

Chúc Hồng chỉ tay loạn một hồi, đem tất cả lũ người tan tành chuẩn bị ra về giữ hết lại. Chỉ thấy cô lấy từ trên bàn xuống một tờ giấy ghi chép: “Được rồi, nói đi..... bệnh viện chùa Hoàng Nham trên đường Hoàng Nham phải không, được, để tôi bảo bọn họ — à đúng rồi, tối nay anh có về văn phòng một chuyến không, Ông Chủ nói có nhiều thứ cần kí tên lắm đấy.”

Lúc này mọi người đều nghe ra đó là sếp Triệu nhà mình, Chúc Hồng treo điện thoại, buồn bực phun ra một câu: “Lại đây, căn cứ theo phong cách làm việc nhất quán của cục chúng ta — ban ngày không thèm làm việc, buổi tối tích cực tăng ca, thời điểm năm phút sau khi tan tành, tên lão đại mất nết nhà chúng ta gọi điện về bảo có công việc kìa.”

Lâm Tĩnh nghe xong câu này, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đẩy cửa xông ra, dùng vận tốc ánh sáng biến mất trước mặt mọi người.

Chúc Hồng dán tờ giấy viết địa chỉ lên tường, dùng khăn quàng cổ che khuất mặt: “Mùa đông khắc nghiệt, người ta con gái, sợ lạnh lắm ~.....”

Đại Khánh đuổi theo ngay sau đó: “Lão miêu ta còn không có áo lông nữa cơ.”

Một loạt ánh mắt trực chỉ về phía Sở Thứ Chi phản ứng không kịp, Sở Thứ Chi đối mặt lũ đồng nghiệp vô liêm sỉ kia, ngàn vạn lời muốn nói dồn nén tích tụ lại trong một câu phun ra: “Con mẹ nó.”

Mười phút sau, Sở Thứ Chi ngồi trên xe Quách Trường Thành đi về phía chùa Hoàng Nham.

Chương 47

Sở Thứ Chi tuy rằng không nói chuyện nhiều với Quách Trường Thành nhưng mà trong mấy lần tiếp xúc hẳn đều đúng lúc lộ ra chút tay nghề, thành ra đã lưu lại trong tâm lý “bé nhỏ” của Quách Trường Thành một loại ấn tượng khó có thể phai mờ.

Quách Trường Thành cho rằng, lãnh đạo tuy rằng cũng lợi hại, nhưng bình thường vẫn là tương đối thân thiết, nói năng cười đùa chung quy vẫn vương khói lửa nhân gian, y như vậy chỉ như một vị phụ huynh mà thôi, có lợi hại hơn nữa thì cũng gần gũi mà không có cảm giác thần bí gì cả.

Nhưng Sở Thứ Chi không giống thế, Sở ca, hẳn tuyệt đối là “thế ngoại cao nhân” chỉ có thể nhìn từ xa mà thôi.

Quách Trường Thành giống như trong “Quy phạm hành vi của người mới nhận chức” trên mạng dạy, tùy thân mang theo sổ ghi chép lon ta lon ton chạy theo Sở Thứ Chi, không dám lảm miệng nửa câu, thấy cái gì cũng cố gắng nhớ rõ.

Hai người vào bệnh viện thì đã thấy một cảnh viên tuối còn trẻ đứng chờ, đôi bên trình giấy chứng nhận rồi cùng nhau vào phòng bệnh.

Người tiếp đón bọn họ gọi là tiểu Vương, cậu vừa đi vừa nói: “Lãnh đạo của chúng tôi cũng đang ở bên trong, vừa nãy đã gọi điện nói qua với cục trưởng Triệu rồi, tình tiết vụ việc đặc biệt nghiêm trọng, người nhà báo nguy nói là có người ác ý buôn bán thực phẩm có độc, người trúng độc đang nằm trong đó, đến bây giờ bệnh viện vẫn chưa tra được ra ông ta trúng độc gì nữa.”

Sở Thứ Chi hỏi: “Ngộ độc thực phẩm? Là thực phẩm gì?”

“Hoa quả.” Tiểu Vương nói, “Nghe nói người bị hại vừa tan tằm còn chưa kịp ăn cơm, theo người nhà nói, ông ta cắn một quả cam mua ven đường, vừa ăn xong thì người đã gục rồi, liền nhanh chóng đưa tới bệnh viện. Tôi mới chỉ nghe qua bỏ độc vào nước với cho chất phụ gia vào thực phẩm thôi, đây là lần đầu tiên thấy có người hạ độc trong hoa quả đấy.”

Cậu nói rồi đẩy cửa phòng bệnh ra, bên trong lập tức bộc phát ra một trận kêu thảm thiết đến kinh thiên động địa, Quách Trường Thành hoảng sợ, kiễng mũi chân thò đầu ra từ sau lưng Sở Thứ Chi.

Chỉ thấy trên giường bệnh có một người đàn ông đại khái khoảng ba bốn mươi tuổi năm đó, đang quần quai vật lộn không ngừng, vài người bác sĩ và hộ lý hợp sức mới đè gã lại được, bên cạnh còn có một người phụ nữ sụt sịt khóc, đoán chừng là người nhà.

Người đàn ông trên giường gất gao cầm tay một bác sĩ, thiếu chút nữa thì tróc của người ta một tầng da, dùng một loại thanh âm rất khủng hoảng mà kêu rên: “Chân của tôi...Chân của tôi đứt rồi...Chân của tôi! A! A A!”

Gã vừa khóc vừa gào, gân xanh trên cổ nổi thật cao.

“Cứu mạng với! Cứu tôi, cứu tôi với... Chân tôi đứt rồi... Đau chết mất, cứu mạng..... Đau quá!”

“Chân?” Sở Thứ Chi nghiêng đầu hỏi Tiểu Vương, “Cậu không phải vừa nói gã bị ngộ độc thức ăn à? Chân lại là bị làm sao thế?”

“Chẳng sao cả,” Tiểu Vương nói, “Một vết bầm cũng không có luôn,

chụp phim cũng không có vấn đề gì — thế mới khó hiểu chứ.”

Sở Thứ Chi đi qua, vỗ vỗ vai một hộ lý bảo cô ấy lui ra, sau đó đưa tay vạch mí mắt người đàn ông, lại nhìn đồng tử của gã một hồi, tiếp đến kiểm tra sau tai, cuối cùng cúi đầu niệm một câu gì đó, giơ tay làm động tác bắt lấy, lại nắm chặt hai tay đặt ở phần ngực bụng của người bệnh mà đè ép một hồi.

Người đàn ông đang lăn lộn trở nên an tĩnh lại.

Sở Thứ Chi cúi người hỏi: “Bây giờ còn đau không?”

Người đàn ông khó khăn thở ra một hơi, cảm kích nhìn hẩn, lắc lắc đầu.

Thầy thuốc và hộ lý bên cạnh đều dùng ánh mắt nhìn tổ chức tà giáo mà lờm bọm họ.

Vì thế Sở Thứ Chi mang theo tâm địa không hề đồng tình mà buông lỏng tay ra, không thèm nhìn lại phía sau lại lần nữa vang lên tiếng kêu thảm thiết, xoay người nói với Quách Trường Thành: “Xem xong rồi, đi thôi, trở về viết báo cáo.”

Quách Trường Thành: “.....”

Đây là xem xong rồi! Cái kia..... Vừa rồi rốt cuộc phát sinh cái gì vậy hả?

=====

Hôm nay Thẩm Ngụy chọn dạy giờ tự học buổi tối, nhìn đám học sinh cuối cùng rời đi rồi, hẩn mới thu thập đồ đạc của chính mình trở về trụ sở tại nhân gian, dọc theo đường đi tìm lòng không đậu cầm lấy

di động xem mấy lần..... Thật giống như hẳn thực quan tâm đến thời gian vậy.

Di động của hẳn chỉ có ba công năng, gọi điện thoại, gửi tin nhắn và xem thời gian, trò chơi là di động tự có, hẳn chẳng bao giờ sờ tới.

Thẩm Nguy không thích thứ này, hẳn trước sau vẫn thấy viết thư thì tiện hơn, việc gấp thì viết tốc kí, không gấp thì từ từ mà nói, viết dài một chút cũng không có gì, không giống gọi điện thoại, khi hẳn nhớ tới thứ này cứ đúng hạn thu phí thì lại cảm giác có người theo dõi mình nói chuyện, trong lòng thấy rất không tự nhiên.

Mà mở thư gửi cho mình vẫn là một sự khoái hoạt cùng chờ mong, hơn nữa người gửi thư đối với hẳn mà nói là vô cùng đặc biệt, chỉ có chữ viết tay của đối phương mới có thể gợi lại tưởng niệm khắc sâu nơi đáy lòng, những lá thư cũng có thể dễ dàng cất giữ.

Đáng tiếc Triệu Vân Lan không viết thư, ngay cả kí nhận chuyển phát nhanh y cũng ngại kí tên nhiều nét phiền toái, mỗi lần chỉ ngoáy đại một chữ “Triệu” rồi đuổi người đi. Đối với Trảm Hồn Sứ thì sai con rồi đi chuyển lời, đối với “Thẩm Nguy” chính là oanh tạc tin nhắn không ngớt.

Chữ in lạnh băng trên tin nhắn điện thoại thoạt nhìn chẳng khác gì tin khuyến mại của công ti điện tín, Thẩm Nguy tuy rằng không bỏ đi một cái nào, nhưng vẫn thấy không quen..... Bất quá trước mắt không cần không quen, bởi vì từ sau khi ở Tuyết Sơn trở về, Triệu Vân Lan cũng không quấy rầy hẳn nữa.

Như vậy cũng tốt, Thẩm Nguy nghĩ, cuộc đời phàm nhân bất quá mấy thập niên thôi, đối với hẳn mà nói chỉ như quang cảnh thoáng qua trong chớp mắt, rồi sau đó người chết như đèn tắt, mọi chuyện đã xảy ra trong một kiếp như gió thoảng mây bay không hề đáng kể,

đến thời điểm đó, Triệu Vân Lan sẽ lại một lần nữa quên hẳn đi.

Thẩm Nguy xoay người đẩy mở cửa phòng ngủ vẫn luôn luôn đóng kín, trong chớp mắt cánh cửa mở ra, đèn trong phòng cũng tự động sáng lên.

Chỉ thấy trong phòng không có giường, không có bàn, cũng không có ghế dựa, trên tường treo mấy bức tranh nhìn qua đã rất cổ rồi. Trong tranh là một người đàn ông, chính diện, nhìn nghiêng, bóng lưng ... đều có. Phục sức trên người theo từng niên đại mỗi đời đều không giống nhau, nhưng mà người thì chỉ có một, từ ánh mắt đến mỗi nét thần tình đều cẩn thận tỉ mỉ từng ly từng tí, đời đời kiếp kiếp không hề thay đổi.

Lại đến sau này, những bức họa cổ xưa biến thành từng tấm từng tấm ảnh chụp, khi còn nhỏ, thời thiếu niên, lúc trưởng thành... Có đang cười, có lúc nhíu mày, có đang đùa giỡn cùng người khác, còn có một tấm bị mèo đen nhảy bổ vào đầu, y rụt cổ chửi ầm lên.

Toàn bộ đều là Triệu Vân Lan, chỉ có y, một người.

Thẩm Nguy cảm thấy, có một số việc chung quy chỉ cần một mình hẳn biết, một mình hẳn nhớ rõ là tốt rồi. Đợi đến lúc thời cơ chín muồi, cũng sẽ chỉ có một mình hẳn biến mất, tốt nhất là không ai chú ý tới cả_____ bởi vì hẳn vốn là một người không nên tồn tại trên đời.

Trước kia, việc duy nhất mà Thẩm Nguy có thể phóng túng chính mình chính là len lén trong lúc người kia không hề hay biết, nhìn y nhiều một chút.

Hắn sẽ thừa dịp đêm khuya ẩn vào trong nhà Triệu Vân Lan, nhưng là người nọ tính cảnh giác rất cao, hẳn cũng không dám ở lâu, cũng may gần đây Triệu Vân Lan xã giao nhiều, khi về nhà đa số đều say

dờ, hấn mới dám tiến lên gần chút.

Lặng yên không một tiếng động mà đến, rồi sẽ im lặng rời đi.

Thẩm Ngụy lưu luyến nhìn thoáng qua những bức tranh và ảnh chụp treo đầy tường, xoay người biến mất trong một mảnh hắc vụ.

Hấn nhanh chóng lướt qua đường Hoàng Tuyền, đầu cầu Nại Hà có đại phán quan mang theo Hắc Bạch Vô Thường, đầu trâu mặt ngựa và chúng quỷ sai cùng nghênh đón.

Phán quan là một người trung niên mập mạp mặt trắng, mặt mũi hiền lành, cũng không đáng sợ, thấy Thẩm Ngụy thì treo lên một bộ tất cung tất kính, tươi cười đầy mặt: “Đại nhân, Thập Điện Diêm La cho mời.”

Bên bờ Nại Hà thê lương đầy tiếng kêu rên bi thiết, Thẩm Ngụy mi nhẫn thanh tú có vẻ có chút lạnh lùng, hấn gật đầu với chúng quỷ sai, mí mắt cũng không nâng mà chỉ khách sáo nói: “Làm phiền.”

Phán quan sát ngôn quan sắc, thật cẩn thận mở lời: “Lần trước đưa Nhân Quả sách cho Lệnh chủ, quả thật là chúng ta suy nghĩ không chu toàn, thậm chí suýt nữa tiết lộ thân phận của đại nhân, chúng ta đều thật sự áy náy vạn phần.”

Thẩm Ngụy bất động thanh sắc nhìn lão một cái, làm cho phán quan suýt nữa đổ mồ hôi lạnh.

Vì thế lão già này lập tức khoe mẽ: “Nhưng mà tất cả ghi chép liên quan đến Côn Luân quân năm đó đều đã được thu thập sạch sẽ, tiểu thần cam đoan tuyệt không tiết lộ nửa phần, một chút tăm hơi manh mối cũng không để y nắm được. Lệnh chủ nay đang ở nhân gian, chỉ cần Quỷ Điện kia thận trọng thì y tuyệt nhiên sẽ không biết được bất

cứ cái gì. Hơn nữa, Lệnh chủ như trời quang trăng sáng, Quỷ Diện một kẻ dơ bẩn như vậy, chỉ e cũng không dám ‘thức tỉnh’ y đâu.”

Thẩm Ngụy nhẹ nhàng nở nụ cười mang theo mĩa mai không nói thành lời, cũng không nói gì cả. Hắn thực sự không có lời nào dễ nghe để mà nói ra.

Phán quan cười gượng một tiếng, nâng tay áo lên lau mồ hôi.

Chính lão cũng hiểu được Địa Phủ to gan lớn mật đưa Nhân Quả sách cho Triệu Vân Lan làm thật là chẳng cao minh chút nào, nhưng mà thế thì có sao?

Định đoạt cũng không phải là lão mà.

Trên đầu lão còn đè nặng mười vị tôn đại thần kia kia, bọn họ thậm chí còn ngầm bảo lão phải âm thầm tìm hiểu xem Trảm Hồn Sứ trong lòng nghĩ như thế nào nữa kia, có phải là lập trường không kiên định hay không — Trảm Hồn Sứ người ta tuy rằng không nói một lời, từ đầu đến cuối một bộ ôn lương khiêm cung như chờ người đến tính kế mình, nhưng mà tâm sáng như gương đó.

Ai cũng không phải là tên ngốc, cái bộ xương già này của lão tuyệt đối không thể mang ra để thử độ sắc của Trảm Hồn đao được đâu.

Lại nói, thực sự làm cho vị đại thần kia thức tỉnh á, người ta lại vẫn ngồi cùng một băng ghế với bọn lão hay sao hả?

Năm đó y phạm tội chịu biếm, không phải là do tư tưởng chống đối vô pháp vô thiên(1) thì là gì?

Chú giải

(1) Nguyên văn là 离经叛道 = ly kinh bậ đạo: tôn chỉ sống trái với nguyên tắc giáo điều của xã hội đương thời.

Chương 48

“Đi ra ngoài điều tra tình huống về cần phải viết một phần báo cáo vắn tắt theo thông lệ, tôi đánh máy chậm, cậu làm đi.” Sở Thứ Chi rót một chén nước trà, nhàn nhàn nhả nhả kéo một cái ghế dựa ngồi xuống, “Tôi đọc.”

Quách Trường Thành lập tức ngồi nghiêm chỉnh trước máy tính, thật giống như một chuyên gia chứng khoán đang lên ngựa vung đao chuẩn bị tiếp nhận một hạng mục cực lớn.

“Người” trong Cục Điều Tra Đặc Biệt đều đi hết cả, chỉ còn lại có mấy quỹ hồn bay tới bay lui. Văn phòng hình cảnh tối om om chỉ có duy nhất một ngọn đèn, tựa như một ngọn hải đăng lơ lửng giữa biển đêm rộng lớn.

Hai người ngồi xuống không được bao lâu thì cửa đã bị gõ vang. Sau khi Sở Thứ Chi bảo vào đi thì một cái khay nóng hầm hập bay vào, nhìn kỹ thì ra nó không phải là bay từ hư không mà bưng khay là một người không đầu, chỉ lùn có một mẩu nên bị cái khay đại tiệc ở trên che khuất.

Trên khay là hai phần đồ ăn, bốn món mặn một món canh lại có hai bát cơm to nóng hổi, quý không đầu hai chân thoăn thoắt, lơ lửng bay vào lại nhẹ nhàng đặt đồ lên bàn, sau đó không biết lấy đâu ra một gói thức ăn cho mèo nhồi đầy bát ăn của Đại Khánh.

Đại Khánh vẫn duy trì tư thế ngồi rất chi là đoan trang, hơi mất tự nhiên gật đầu nói: “Đa tạ — lại cho bổn tọa thêm một ít sữa đặc nóng nữa thì tốt quá.”

Mấy chương trình tivi thực sự cần lưu ý cái này : Trong con mắt của người lớn, nhu cầu của trẻ con nhược trí với mèo béo đại ngọc được đánh giá như nhau.

Quý không đầu lơ lửng trước tủ lạnh, lấy ra một lọ sữa đồ đầy cho đại gia Đại Khánh.

Quách Trường Thành đã quen hoàn cảnh làm việc ở số 4 đường Quang Minh. Dần dần, cậu phát hiện ra giữa người và quý cũng không có khác biệt quá nhiều, có một số quý tâm địa rất tốt, ví như mỗi lần phải tăng ca làm báo cáo, người anh em không đầu này đều sẽ rất tri kỉ mà đưa lên một bữa đại tiệc còn tỏa khói, khiến cho Quách Trường Thành hôm qua đi từ buru cục ra chỉ còn lại có hai mươi đồng tiền mà vẫn cảm thấy ấm áp như xuân về vậy.

Ăn cơm xong, Sở Thứ Chi chậm rãi uống trà nóng, nói với Quách Trường Thành: “Đại khái là thế này, còn cách thức chính xác thì cậu tìm các bản báo cáo trước đây mà tự chỉnh sửa, ngôn ngữ phải sửa lại chút — người nọ không phải ngộ độc mà là trúng phải oán chú của tử linh,……. Ừm, oán trong oán niệm ấy, người bị hại có biểu hiện đau đớn khó nhin ở chi dưới, tử linh hạ chú gã có thể là chết do ngoại thương. Ấn đường của người bị hại biến thành màu đen, hai mắt hóa đỏ, dưới mí mắt có đường nhân quả nhưng không sâu; sau tai có công đức ấn màu đen nhưng rất mỏng, cho thấy đây là người không có quan hệ trực tiếp với tử linh hạ chú, tội không tới nước này. Phán đoán bước đầu, tử linh kia có khả năng đã làm ra hành vi trái pháp luật rất nghiêm trọng……”

Quách Trường Thành trừng mắt, hai tay nằm chết trên bàn phím — nghe không hiểu, hoàn toàn không theo kịp tốc độ Sở Thứ Chi nói .

Sở Thứ Chi thở dài, duỗi dài hai chân quay đầu lại hỏi thẳng nhóc

nhược trí đang hướng đôi mắt trông mong về mình: “Sao nào, không rõ chỗ nào?”

Quách Trường Thành: “Đường nhân quả là cái gì?”

Đại Khánh đang chôn mặt trong sữa ngẩng đầu lên, lông đen dính một vòng râu bạc, nghe xong lời này còn không thèm liếm mép, rất có văn hóa ăn uống vãnh râu bạc đặc sắc mà nổi trận lôi đình: “Triệu Vân Lan đây là sao hả? Ta thấy y mỗi ngày không phải là mơ mơ màng màng thì chính là hám lợi đen lòng, chính sự mặc kệ có phải không? Có phải công tác huấn luyện nhân viên mới bây giờ vẫn chưa thềm làm không? Sao thằng nhóc này cái chóa gì cũng không biết thế? !”

Sở Thứ Chi không thể mặc cho một con mèo chửi rửa lãnh đạo được, đành phải nói: “Sếp Triệu gần đây đang bận chuyện chuyển nhà, nếu việc này xong xuôi, năm sau chúng ta đã có thể chuyển đến biệt viện tư nhân có vườn hoa, người cũng có một cái nhà tổ chim treo cây to đùng.”

Miêu đại gia dừng một chút, hỏa khí tiêu bớt rồi. Một lát sau, nó quyết định nể mặt ngôi nhà dành cho mèo dạng tổ chim kia mà miễn cưỡng chấp nhận lý do này, rung rung râu, nó khinh thường giải thích cho Quách Trường Thành: “Đường nhân quả hay cũng chính là tiền căn hậu quả ấy mà, ví dụ như thế này, người đang đi trên đường cái, một thằng du côn lao đến, vô duyên vô cớ giết người, đây chính là trước đó không có nhân quả, cũng không có đường nhân quả. Một thằng du côn lao đến, phát hiện ra người chặn đường của nó, lộn ruột chọc cho người một dao, đâm chết người, nguyên nhân trước đó là do người chặn đường, vừa vặn trùng hợp, cho nên miễn cưỡng tính là có nhân quả, nhưng như vậy thì đường nhân quả cũng rất mờ, cơ bản lấy tay xoa một cái đã hết rồi. Một thằng du côn lao đến, nhận ra người chính là kẻ đang yêu đương vụng trộm với vợ nó, là tên gian

phụ kích thích nó trả thù xã hội, vì thế điên lên xử lý người, đường nhân quả lúc này không lấy tay lau đi được nữa, nhưng cũng không đặc biệt dày đặc, ý chỉ tuy là có liên hệ nhưng tội không đáng chết, cũng chính là nhân không xứng với quả. Một thằng du côn lao đến.....”

Quách Trường Thành đã bị thằng du côn xử lý vài lần nhện không được nói:“Phát hiện tôi chính là kẻ thù truyền kiếp của hấn, là kẻ mà hấn đang muốn giết, thế là một dao chọc chết tôi, như vậy thì chắc là đường nhân quả sẽ tương đối sâu có phải không?”

Đại Khánh rung đùi đắc ý phán:“Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Quách Trường Thành hỏi:“Thế...thế còn Công Đức ấn là cái gì?”

Sở Thứ Chi tiếp lời:“Người có công đức hoặc tội nghiệt thì sau tai sẽ có dấu hiệu, tỷ như một người thần không biết quý không hay hại chết một người khác, cho dù cảnh sát không điều tra ra, hấn cũng không bị pháp luật trừng phạt, nhưng sau tai cũng sẽ vì vậy mà lưu lại một hắc ấn, người ta nói ‘Tồn hại âm đức’ chính là ý tứ này.”

Về phần người có công đức lớn..... Sở Thứ Chi nhìn thoáng qua Quách Trường Thành, hấn có thể thấy sau tai Quách Trường Thành có một bạch ấn rất rõ ràng đang tỏa ra ánh sáng rạng rỡ mà nhu hòa, chẳng qua loại ánh sáng này không phải ai cũng có thể thấy được, cho dù mở thiên nhãn cũng phải chú ý nhập thần mười phần mới nhìn rõ.

Quách Trường Thành dường như có chút đăm chiêu:“Hắc ấn là giống như dấu tay đen sao?”

Sở Thứ Chi sững sốt:“Cậu gặp qua rồi?”

Quách Trường Thành gật gật đầu, kể lại chuyện tối qua cho hẳn.

Đại Khánh nghe xong, cười nhạo một tiếng: “Bị người trần mắt thịt dùng mắt thường nhìn thoáng qua mà còn có thể thấy được thì tên kia cách hình phạt bị sét đánh cũng chẳng còn xa nữa đâu.”

Thấy Quách Trường Thành lại mê mang, Sở Thứ Chi giải thích: “Công Đức ấn của con người thì mắt thường nhìn không thấy, thứ mà cậu gặp kia hẳn không phải là người. Yêu vật tu hành sở dĩ không dám tùy tiện hại người là do bị Công Đức ấn quản thúc, Công Đức ấn đến đến một mức nào đó thì có thể dẫn đến khốc hình sét đánh. Ngũ lôi oanh đỉnh không phải là dễ chơi đâu, đến thời điểm đó đừng nói là yêu vật bị trừng phạt mà ngay cả tiểu yêu ở khu vực lân cận nếu không cẩn thận thì cũng bị liên lụy vào. Cho nên vì sợ gây họa cho người khác, phòng ngừa con sâu làm rầu nồi canh như vậy mà trong Quần Yêu Dạ Yến cuối năm, Yêu tộc đều kiểm kê ưu khuyết điểm, nếu có kẻ vượt quá quy định thì trong tộc sẽ xử lý trước.”

Quách Trường Thành nghe được nửa hiểu nửa không: “Con người làm chuyện xấu cũng sẽ bị sét đánh sao?”

“Sẽ không,” Đại Khánh vung đuôi nhảy xuống đất, cong lưng cuộn mình thành một quả cầu lông xù làm tổ gần cửa tản nhiệt, “Người chưa từng nghe qua câu ‘xây cầu sửa đường mù mắt, giết người phóng hỏa lắ con’ sao? Nhân gian có phép tắc của nhân gian, đại đa số người có kiếp này mà không có kiếp sau, một đời ngắn ngủi như vậy chưa đợi được nhân quả thì đã qua mất rồi, mệnh như con sâu cái kiến, thiên đạo cũng lười quản họ, cho nên có đôi khi người phạm tu công đức cũng không dùng để làm gì... Nhưng mà có khi làm được nhiều việc tốt thì ngẫu nhiên sẽ có vận khí tốt đi, mà cũng chả nhất định, như người công đức dày thì dày thật, vẫn là một tiểu bạch thái mệnh khổ như thường.”

Quách Trường Thành mất ba mẹ từ nhỏ, một đứa trẻ mồ côi thiên phú không tốt tính cách lại nhu nhược, tuy rằng Triệu Vân Lan vẫn nói đùa là mang theo cậu để dàng gặp vận phân chó, nhưng công bằng mà nói, Quách Trường Thành phúc trạch cũng không sâu, lớn lên lưng dài vai rộng lại có tướng bạc mệnh.

“Thật sự? Tôi cũng có công đức sao?” Quách Trường Thành nghe xong thì rất kinh ngạc, “Tôi mệnh khổ á? Không có nha, mệnh tôi rất tốt, chỉ là lớn lên không có tiền đồ thôi.”

Cậu thấy bản thân không năng lực cũng không có bản lĩnh gì, cô dì chú bác đều thấy cậu rất đáng thương, thà rằng con cái mình thiếu thốn chứ chưa cắt xén cái gì của cậu bao giờ, bởi vậy mà có khi còn được người nhà đối xử tốt hơn so với những đứa bạn cùng lứa khác, về sau lớn lên vẫn như cũ là một khúc củi mục vô dụng lại được cậu hai nhét cho vào một vị trí công tác tốt như vậy, lãnh đạo và đồng nghiệp đều quan tâm chiếu cố, cứ nhiên giữ cậu lại — đây còn chưa được tính là mệnh tốt hay sao?

Mèo đen nheo lại đôi mắt tròn nhìn Quách Trường Thành, trong đôi mắt bích lục có ánh sáng chợt lóe mà qua.

Chưa đợi nó phát ra thêm lời giảng giải nào thì Triệu Vân Lan bỗng nhiên mang theo một thân khí lạnh và mùi rượu tiến vào, khàn khàn hỏi: “Báo cáo viết thế nào rồi?”

“Dạ.....” Quách Trường Thành vừa mở miệng chưa kịp trả lời, liền thấy Triệu Vân Lan đột nhiên khoát tay với cậu rồi thất tha thất thểu vọt vào buồng vệ sinh nôn mửa.

Sở Thứ Chi và Quách Trường Thành vội vàng theo vào, Đại Khánh “Chẹp” một tiếng, chậm chạp vươn tay béo dưới thân mình ra lắc lắc

mấy cái:“Nhân loại ngu xuẩn.”

Nhân loại ngu xuẩn kia sắc mặt trắng bệch tay ôm dạ dày dựa vào một chỗ, Sở Thứ Chi vỗ vỗ lưng y, sai bảo Quách Trường Thành:“Sao lại uống thành thế này...Tiểu Quách, rót một cốc nước ấm vào đây.”

Triệu Vân Lan nôn xong một lần, súc miệng, sau đó mới lắc la lắc lư đứng lên cười khổ:“Một lũ chết tiệt kết bè kết phái chuốc một mình ta, ta có biện pháp gì đây?”

Sở Thứ Chi:“Ngừng đánh rắm đi, người thực sự không uống thì ai chuốc nổi?”

Triệu Vân Lan đỡ tường đi ra ngoài:“Vừa thất tình, còn không cho người ta mượn rượu tiêu sầu sao?”

“Ai nha, thầy Thẩm vẫn không cần người à? Ánh mắt của giáo sư nhân dân quả thực là rất không tồi, quần chúng tỏ vẻ thích hóng hớt.” Đại Khánh cọ cọ chân y,“Nè, cuối năm kiểm tra rất lắm, người không lái xe trong khi say rượu chứ? Say rượu lái xe là phải ngồi trong cục cảnh sát nửa năm đấy nhá.”

Triệu Vân Lan lời ít ý nhiều nói với mạp mạp chết toi:“Cút !”

Y tìm cái ghế dựa gục xuống, lấy một tư thế uể oải như một con chó lớn sắp toi nói:“Tiểu Quách đi gọi Ông Chủy, lấy mấy thứ cần kí tên qua đây, lão Sở nói cho ta xem chuyện là thế nào.”

Sở Thứ Chi dùng hai ba câu đem chuyện phức tạp tóm tắt thành rõ ràng ngắn gọn, Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ:“Thế này đi, đêm nay vất sức mà đuổi báo cáo, làm thế nào thì làm viết cho xong đi, ta chờ, viết xong ta trực tiếp đóng dấu chuyển lên trên, đến mai tranh thủ là

có thể có phúc đáp rồi, đỡ phải trì hoãn thêm một ngày.”

Sở Thứ Chi thì không vấn đề gì, dù sao vừa rồi cái kẻ nôn hết cả mật xanh mật vàng ra cũng chẳng phải là hấn à nha.

Sau khi Ông Chủ xuống nhà thì rót cho y một cốc nước đường. Cuối cùng thì cô cầm cái gì xuống Triệu Vân Lan đều không nhìn, thật sự là mắt không mở ra nổi, cũng chả thèm quan tâm cứ thế mà cầm bút kí loạn một hồi, sau đó phất phất tay với Ông Chủ và người đàn ông u linh sau lưng cô:“Đừng có ân ân ái ái trước mặt một người đàn ông đang độc thân như tôi, mau rút !”

Đợi Sở Thứ Chi và Quách Trường Thành đem báo cáo điều tra ban đầu ra cho y kí tên đóng dấu thì Triệu Vân Lan đã dựa bàn ngủ được một giấc rồi.

Đại Khánh dùng móng vuốt luyện một trận quyền Anh lên lưng y mới có thể gọi y tỉnh lại, nó hỏi:“Quên hỏi người, nhà cho mèo dạng tổ chim treo trên cây siêu xa hoa của ta đâu?”

Triệu Vân Lan mơ mơ màng màng nói:“..... Mập mập chết toi, thật muốn giết người ăn thịt.”

Đại Khánh “roạt” một cái cào vai y, chỗ mồm vào lô tai y rít âm lên một trận:“Ngoéo! Khốn kiếp ! Nhà cho mèo xa hoa của ta đâu? ! Nhà cho mèo xa hoa của ta đâu hả?!”

Triệu Vân Lan:“.....”

Y cầm lấy nước lạnh uống một hơi cạn sạch, tóm cái cổ ngắn ngắn của mèo mập liệng nó qua một bên, lau mặt xong mới tỉnh táo hơn chút:“Trên cơ bản là xong rồi, mùa xuân sang năm có thể chuyển tới.”

Mèo đen nghe xong lập tức thay đổi thái độ kiêu ngạo thành nịnh nọt mà cọ cọ tay y: “Đúng rồi nha, lão đại nhà chúng ta rất có năng lực... Tổ chim dê, tốt nhất là trong tổ phải có trứng chim đó .....

Triệu Vân Lan búng tay đánh văng nó, lại chà chà tay lên bàn

“Con mèo chết tiệt,” y lạnh lùng nói, “Rụng lông đầy tay ta.”

Nói xong, y không đợi Đại Khánh xù lông thì đã nhanh chóng kí tên rồi đứng lên: “Tôi đi đây, hôm nay vất vả hai người rồi.”

Sở Thứ Chi: “Ấy, từ từ, người đi cái gì tới đây thế?”

Triệu Vân Lan: “Lái xe đến, giờ lại lái về thôi.”

Quách Trường Thành có ý tốt nói: “Đã muộn thế này, trời lại lạnh, không nhất định phải lái xe đâu, hay là em đưa..... oái !”

Sở Thứ Chi hung hăng đạp cho cậu một cước dưới gầm bàn, sau đó dùng tốc độ vô cùng mau lẹ nhảy lên đèo Triệu Vân Lan xuống ghế, xuất ra vô ảnh thủ rút di động trong túi y: “Thầy Thẩm chắc là đã nghỉ rồi, ta gọi anh ta tới đón người.”

Triệu Vân Lan: “.....”

Tên ngốc này chắc chắn không muốn biết hắn đang tìm ai làm tài xế đâu !

Y vươn tay muốn cướp lại điện thoại, Sở Thứ Chi nhanh nhẹn mở ra, chỉ huy Quách Trường Thành: “Nhanh nhanh, đèo y lại đèo y lại mau, xem xem y say thành cái đức hạnh gì rồi kìa .....

Ánh mắt anh ta nhìn người hoàn toàn không thích hợp, ta không tin thầy Thẩm qua

thời gian dài như vậy mà vẫn không bị đả động gì.”

Triệu Vân Lan bị Quách Trường Thành và Đại Khánh chỉ e thiên hạ không loạn kết phường để lại..... Đại Khánh còn rất tận tụy với cương vị công tác đặt mông ngồi lên bụng y, suýt nữa ngồi đến nỗi lãnh đạo nhà nó vì không thờ được mà trực tiếp hôn mê.

Triệu Vân Lan:“Không phải thế, coi như ta van người đấy, đừng thêm phiền nữa có được không?”

Sở Thứ Chi trợn mắt nhướn mày với y, giọng nói của Thẩm Ngụy đã truyền ra từ trong điện thoại:“Vân Lan? Làm sao vậy?”

Vừa vang một hồi chuông đã nhắc máy rồi, cha ruột hẳn chỉ sợ cũng không có nổi cái đái ngô thế này đâu, Sở Thứ Chi khoa tay múa chân với Triệu Vân Lan: Sếp Triệu, người trâu bò quá nha ! Đây mà gọi là thất tình á ?

Sở Thứ Chi ho nhẹ một tiếng:“Alo, thầy Thẩm, là tôi. Lãnh đạo nhà chúng tôi hôm nay uống nhiều quá, gặp ai ôm người đó, biến văn phòng thành gà chó cũng không yên. Anh xem, anh có thể vất vả một chuyến lại đây lĩnh cậu ta đi không?”

Triệu Vân Lan nhặt một cái ống đựng bút liệng về phía đầu Sở Thứ Chi, Sở Thứ Chi ngửa cổ tránh thoát nói với đầu dây bên kia:“Không không, không có gì đâu, con mèo say kia đập phá đồ đạc ấy mà, đúng rồi..... được được, chúng tôi chăm sóc cậu ta, anh qua đây nhanh lên, số 4 đường Quang Minh văn phòng hình cảnh lầu 2, gặp lại sau!”

Triệu Vân Lan chỉ vào hẳn:“..... Các người một lũ tiện nhân.”

Đại Khánh lắc lư cái đuôi:“Thì tiện đấy ___ tên gốc kia, người làm gì

được?”

Quách Trường Thành làm đồng lõa vô tội, dưới đao mắt của lão đại đành phải triển khai đà điều đại pháp, lại đem chính mình cuộn thành một cây nấm run run.

Không bao lâu sau, Thẩm Nguy đến.

Hắn mới nâng tay gõ một cái thì cửa văn phòng được mở ra từ bên trong, một người bất ngờ không kịp chống lại bị ném ra ngoài, Thẩm Nguy vội vàng đỡ được, Triệu Vân Lan cầm đầu gục vào lòng hắn.

Triệu Vân Lan đứng cũng không vững nhưng còn rất có tinh thần, chỉ vào Sở Thứ Chi trong văn phòng đe dọa: “Tiểu tiện nhân, ngươi chờ đấy cho ta.”

Sở Thứ Chi nặn ra một nụ cười từ khuôn mặt khổ qua: “Ai nha, làm ta sợ muốn chết.”

Thẩm Nguy nhất thời dở khóc dở cười, đè lại cái tay run rẩy của Triệu Vân Lan: “Được rồi được rồi mà.”

Triệu Vân Lan không biết là mê sảng thật hay là nhìn thấy hắn mà xấu hổ, vẫn cứ nhắm vào Sở Thứ Chi để dời lực chú ý: “Hôm nay ta không cho ngươi một trận, ngươi liền không biết Mã vương gia có mấy cái mắt.”

Sau đó lại muốn nhào ra tránh Thẩm Nguy.

Thẩm Nguy thờ dài gật đầu với mấy người trong phòng: “Quấy rầy rồi, tôi đưa y đi đây.”

Nói xong, hắn một tay ôm chặt eo Triệu Vân Lan, một tay còn lại nắm

cổ tay y, không để cho y giương nanh múa vuốt chỉ loạn nữa, cứ thể tha người rời đi.

Đại Khánh đứng ở cửa, ý vị thâm trường hai người đi xa, đột nhiên nói: “Ta có một loại cảm giác rất ngược đời rất vi diệu, một tên tiện hóa như lão đại nhà chúng ta, hẳn là sẽ không..... Này, các đồng chí, các người thấy thế nào?”

Sở Thứ Chi đập cho một cước vào cái mông phì của nó.

Chương 49

Tâm tình của Triệu Vân Lan kì thực cũng rất là vi diệu.

Y quả thật là uống nhiều, đi đường quả thật là cũng không ổn lắm, cơ mà trước đó cũng đã nôn sạch một hồi lại ngủ một giấc, tác động của rượu không còn quá lớn nữa.

Chỉ là Sở Thứ Chi nói y uống đến nỗi chẳng phân biệt được đông tây nam bắc, y cũng liền rõ ràng biết thời biết thế biểu hiện ra một bộ dạng chẳng phân biệt được đông tây nam bắc, làm bộ nửa ngủ nửa tỉnh tựa vào ghế phó lái nằm ngay đơ ra.

Thẩm Ngụy lên lầu đón y lại cố tình không tắt máy xe để điều hòa bên trong vẫn duy trì giữ ấm, Triệu Vân Lan vừa lên xe thì đã cảm giác được rồi.

Thẩm Ngụy ngồi xuống nhẹ nhàng đẩy đẩy y: “Tỉnh tỉnh, đến nhà người rồi lại ngủ tiếp, bên ngoài dễ cảm lạnh.”

Triệu Vân Lan giả chết cho hắn xem.

Vì thế y nghe thấy người bên cạnh thở dài, Thẩm Ngụy không gọi tỉnh được y, đành phải cúi người thắt dây an toàn cho y. Khoảng cách gần gũi giữa hai người làm cho Triệu Vân Lan có thể ngửi được hương vị trên người Thẩm Ngụy, rất khác với rét lạnh thanh lương khi là Trảm Hồn Sứ, trên người hắn là mùi xà phòng còn lưu lại trên áo quần vừa mới giặt — Trảm Hồn Sứ trút bỏ tầng hắc bào làm cho cả người và quý đều e ngại đó, người ở bên trong lại sạch sẽ mềm mại như thế sao.

Sau đó, Thẩm Ngụy lại lấy ra một lọ nước khoáng, đổ vào một trong chén nhỏ, cái chén trong tay hẳn lắc lư hai cái, nước bên trong vốn lạnh ngắt lại bốc lên một làn khói trắng ấm nóng, hẳn đem chén ghé đến bên miệng Triệu Vân Lan: “Nhiều ít cũng uống một chút đi.”

Triệu Vân Lan hơi hơi mở mắt ra, trong xe tối tăm dường như chỉ có đôi mắt Thẩm Ngụy còn ánh sáng, sáng trong vừa phải, không quá âm đạm cũng không đốt người.

Trong lòng Triệu Vân Lan bỗng nhiên nặng nề nhảy lên, y rướn người uống hết chén nước ngay trên tay Thẩm Ngụy. Sau đó Thẩm Ngụy lấy từ bên người ra một cái chăn bao bọc kín cả người y, lại tăng cao nhiệt độ của điều hòa, bấy giờ mới lái xe đi.

Triệu Vân Lan từ từ nhắm hai mắt tựa vào ghế xe nhưng trong lòng vẫn luôn tỉnh táo ..... Tựa hồ đã từ rất lâu rồi, y không có được cảm giác ấm áp trong một đêm đông rét buốt thế này.

Nửa tháng sau khi từ Đại Tuyết Sơn trở về, y vẫn không liên lạc với Thẩm Ngụy.

Nhưng mà mỗi ngày đúng giờ đúng nơi gây rối cùng với lúc nào cũng chú ý những điều hẳn thích cơ hồ đã trở thành thói quen của Triệu Vân Lan mất rồi, đánh vỡ thói quen tất nhiên là thống khổ, y không khỏi lấy cớ cuối năm để mà cho phép mình suy sút một chút, bất quá mặc dù con người là động vật quần cư, nhưng xã giao quá nhiều cũng sẽ làm cho người ta mệt mỏi.

Chẳng cần hương quần áo đáng tóc mai(1), có đôi khi vẫn hiện rõ cô độc.

Nói cho cùng thì nam nam nữ nữ của y chưa bao giờ thiếu, khi tâm

tình tốt y cũng sẽ vui vẻ cùng người ta chơi trò ái muội không rõ để bảo trì tốt cảm giác của bản thân. Nhưng là từ sau khi quan hệ với Thẩm Ngụy bị cắt đứt, Triệu Vân Lan bắt đầu không nhìn được mà đem người khác so sánh với hấn, kết quả càng so càng thấy dần dần vô vị — bọn họ không ai có được hương vị của người trí thức dày dặn đến mức trở thành một loại tín ngưỡng như hấn, không một ai có được một phần của người kia, mi mục như họa.

Triệu Vân Lan cảm thấy chính mình chỉ sau có một đêm mà đã trở thành một lão hòa thượng thanh tâm quả dục. Có hôm trong bữa ăn, để trợ hứng cho bọn họ, người môi giới mời đến một cô người mẫu theo tuýp mà y vẫn hay thích, thế mà vẫn không gọi lên được tí hứng thú nào của y — có Đại Khánh làm chứng, trước đây y còn vô cùng đáng khinh mà dùng ảnh cô ta làm màn hình desktop mấy tháng liền kia kia.

Mà mỗi khi sống mơ mơ màng màng không biết đêm nay là đêm nào như thế, y cứ nhiên sẽ nhớ tới lúc bị bệnh dạ dày ngày đó, mặt dày mày dạn giữ Thẩm Ngụy lại nhà cả nửa ngày.

Bọn họ cùng nhau xem phim, ngẫu nhiên nói chuyện, người kia bị y dùng ánh mắt không hấn hỏi nhìn chán chê thì chỉ trầm mặc lật giờ tư liệu mới xem được một nửa của mình, hai người ai làm việc nấy, không ai phiền ai, sau đó Thẩm Ngụy sẽ đỡ một cái nệm sau lưng y.

Đó kì thực chính là cách sống mà lâu nay y vẫn âm thầm mong mỗi ___ không ai chê ai ít nói, không ai phiền nháo đến ai, không ai sẽ cả ngày theo đuổi phía sau ai mà thân thân mật mật, hôm nay xem phim ngày mai tặng hoa, bọn họ không quấn lấy nhau, cũng không hề lạnh nhạt, tựa như vốn dĩ đã sinh hoạt bên nhau tự thành một mảnh trời riêng.

Triệu Vân Lan sống đến chừng này tuổi, IQ và EQ phát triển tương

đối cân bằng, một bụng ôm không thiếu thứ gì. Y tất nhiên là biết khi một người đàn ông nhìn một người khác không thấy eo thon chân dài cổ cao mà lại có một loại khát vọng gia đình bình yên ấm áp, thì đó nhất định không phải là ham vui sắc dục bình thường nữa rồi.

Nếu không phải là loại cảm tình này thì không chừng y chỉ cần nói hai ba câu vui đùa là có thể thông suốt minh bạch với Trâm Hồn Sứ, rồi chấm dứt.

Nhưng cố tình là... y luyến tiếc.

Triệu Vân Lan nghĩ tới trận đại tuyết trên núi kia, ở một căn nhà nhỏ cũ nát tồi tàn, đêm khuya tĩnh mịch bắt gặp ánh mắt ấy...thì liền cảm thấy nếu cứ “chấm dứt” như vậy nói không chừng bản thân sẽ hối hận cả đời.

Cái ổ chó của Triệu Vân Lan cách số 4 đường Quang Minh không xa lắm, cho nên y còn chưa thoát ra khỏi tâm lý phức tạp dây dưa thì con đường đã nhanh chóng kết thúc rồi, Thẩm Ngụy một đường đỡ y vào nhà, giúp y cởi áo khoác treo lên rồi đưa y đặt lên giường, xoay người đi vào nhà tắm tìm khăn ướt.

Cho dù Triệu Vân Lan thoạt nhìn say như chết nhưng Thẩm Ngụy vẫn là cực kì quy củ, chỉ là cẩn thận tỉ mỉ lau tay chân mặt mũi cho y chứ không dám chạm vào nơi khác một tí mảy may, sau đó đắp kín chăn, treo khăn mặt, lại theo thói quen thu dọn rác rưởi để ra cửa đợi khi nào rời đi thì tiện tay cầm theo, nhặt quần áo ném loạn đầy đất cát vào túi giặt y quăng trước cửa, dán một mảnh giấy nhớ nhắc y sáng hôm sau phải nhớ mang đi giặt ủi.

Hắn thậm chí còn vô cùng cẩn thận lấy đi nửa chén nước uống dở mà Triệu Vân Lan ném trên tủ đầu giường đề phòng y ngủ không an ổn mà quơ tay đánh đổ.

Triệu Vân Lan nghe thấy người nọ nhẹ tay nhẹ chân thu dọn nhà cửa phát ra âm thanh sột soạt khe khẽ, rối rắm trong lòng không những không tìm được phương pháp giải quyết mà còn càng ngày càng loạn cào cào.

Thấm Ngụy cũng đặt y ở trong lòng nhỉ, Triệu Vân Lan cảm giác được. Y một đời này trừ cha mẹ ra, những người khác hoặc là có điều nhờ vả, hoặc là ỷ lại vào y, chưa từng có ai đặt y ở trong lòng mình như vậy cả.

..... Ừm, Đại Khánh không tính là người, nó là một con mèo múp chết toi tính tình thối hoắc.

Đợi Thấm Ngụy làm xong hết thảy những việc này thì phát hiện Triệu Vân Lan mới đầu còn mơ mơ màng màng im lặng hạ mắt tựa hồ đã ngủ như chết rồi, vẫn không nhúc nhích nằm đó.

Y an tĩnh như vậy... Thấm Ngụy do dự một lát, rốt cuộc vẫn là không bỏ đi được, đứng bên giường tham lam nhìn ngắm y.

“Giời ạ,” Triệu Vân Lan giả vờ ngủ mà trong lòng máu chảy thành sông thầm nghĩ, “Van cầu người đừng nhìn nữa, muốn đi thì đi nhanh lên, đây là muốn cái mạng già của ta đó.”

Trảm Hồn Sứ không nghe thấy tiếng lòng của y, ông trời cũng không thèm nghe tiếng lòng của y luôn. Sau một lúc lâu, Thấm Ngụy tựa như bị mê hoặc, chậm rãi cúi người xuống ghé sát vào Triệu Vân Lan, cho đến tận khi đã có thể cảm nhận được từng hơi thở của y phả trên mặt mình.

Triệu Vân Lan dùng tố chất tâm lý vững vàng duy trì trạng thái nằm ngay đơ, nhưng y rõ ràng cảm giác được cái trạng thái này sẽ nhanh

chóng bị phá vỡ.

Đúng lúc này, Thẩm Ngụy rất cực nhẹn không được mà chống hai tay sang hai bên người Triệu Vân Lan, nhẹ nhàng chạm lên môi y, chuồn chuồn lướt nước, chạm nhẹ mà qua. Hấn nhắm mắt lại, giống như tìm được an ủi lớn nhất từ trong sự tiếp xúc rất ngắn ngủi đó. Cơ thể huyết nhục truyền đến từng trận tim đập như sấm nổ. Trong một khoảnh khắc ấy, Thẩm Ngụy cơ hồ tưởng như bản thân là một con người, trong ánh đèn mờ ảo âu yếm hôn trộm người mình quý trọng, trong lòng hoan hỉ mà ngọt ngào. Chẳng sợ lúc này chết đi hẳn cũng không nói một câu oán hận.

Đầu óc Triệu Vân Lan phút chốc trống rỗng.

Dây tơ mảnh trong tâm kéo căng đến cực hạn, trong một nháy mắt kia im lặng đứt đoạn, não bộ bị rượu nhấn chìm lại tình trạng dị thường mà nghĩ: “Trảm Hồn Sứ? Trảm Hồn Sứ thì đã làm sao? Ta xem trọng thì chính là của ta, những chuyện khác cút hết qua bên cho ông!”

Vì thế Triệu Vân Lan đang “ngủ say như chết” đột nhiên vươn tay ôm lấy Thẩm Ngụy, Thẩm Ngụy bất ngờ không kịp phòng bị, trong khi kinh ngạc thì đã bị y kéo ngã. Sau đó Triệu Vân Lan trở mình nửa nằm trên người hắn.

Trong hơi thở của Triệu Vân Lan còn có chút mùi rượu nhưng ánh mắt lại thanh minh, y yên lặng nhìn đôi mắt Thẩm Ngụy, nhẹ giọng hỏi: “Đại nhân, ngươi làm cái gì vậy?”

Thẩm Ngụy mở miệng, nhưng ngượng ngừng đến đỉnh điểm, càng thêm im lặng đáp lại y.

Triệu Vân Lan thần sắc phức tạp nhìn Thẩm Ngụy một hồi, đột nhiên

đưa tay nắm lấy cầm hấn:“Ta vẫn tưởng đại nhân là quân tử, ai biết người cũng sẽ đêm hôm khuya khoắt vụng trộm hôn người khác, lại còn hôn không chuyên nghiệp như thế cơ chứ.”

Tiếp đó Thẩm Ngụy nghe thấy tiếng cười trầm thấp của y.

Cho đến tận khi nụ hôn của Triệu Vân Lan đáp xuống, Thẩm Ngụy vẫn còn đang ngây ngốc, hấn cảm giác chính mình đang chìm trong một cơn mộng tốt đẹp đến hoang đường, kìm lòng không đậu vươn tay dùng sức ôm lấy thân thể Triệu Vân Lan.

Người đàn ông kia có kĩ thuật hôn rất cao siêu, ý tứ khiêu khích phát huy mười phần công lực, giống như lơ đãng băng quơ đã có thể khiến hấn quăng mũ cởi giáp, toàn quân tan rã.

Sau đó Triệu Vân Lan nhẹ nhàng mà cử động thân thể, chóp mũi hai người cơ hồ đã chạm nhau, Thẩm Ngụy nghe thấy y nhẹ nhàng nói:“Tiêu chuẩn chuyên nghiệp tối thiểu cũng phải được như vậy á.”

Thẩm Ngụy nói không ra lời.

Cổ áo Triệu Vân Lan mở ra hai cúc để lộ xương quai xanh duyên dáng thon dài, truyền đến mùi nước hoa nhạt chỉ còn tàn tích, liền ngăn lại tất cả những gì Thẩm Ngụy định nói. Hấn quả thực đã không phân biệt rõ ràng ai mới là người đang say.

Triệu Vân Lan thờ dài, nhẹ tay vén lên mái tóc rối bời trên trán hấn:“Ta hỏi người, thời gian dài như vậy, người vẫn trốn tránh ta lại không chịu rời khỏi ta, rốt cuộc là vì thật lâu thật lâu trước đây đã quen biết ta, làm chuyện rất có lỗi với ta, hay là đang lo lắng nhân quý thù đồ?”

Thẩm Ngụy chấn động, ánh mắt tỉnh táo trở lại, một phen đẩy y ra rồi

ngồi dậy. Một chút huyết sắc trên mặt cũng rút hết, đôi tay buông bên người chột nắm chặt.

Triệu Vân Lan nghiêng người nửa dựa vào giường, vươn tay kéo tay hắt qua, từng chút từng chút mở nắm tay siết chặt ấy ra: “Người đó, thật sự rất biết cách làm khó dễ chính mình. Nếu là nguyên nhân thứ nhất, ta đây hiện tại nói với người, bất luận đã xảy ra chuyện gì giữa hai ta đều xóa bỏ hết, về sau người không đề cập tới, ta lại càng không nhớ rõ, về phần nguyên nhân thứ hai..... Thứ hai không phải rất vô nghĩa sao? Người sống rồi cũng sẽ chết thôi, nói không chừng một ngày nào đó ta sẽ.....”

Thẩm Nguy bịt kín miệng y lại.

Hai người bốn mắt tương nhìn nhau thật lâu, Thẩm Nguy rốt cục vẫn là rất chậm rất gian nan mà lắc đầu.

Triệu Vân Lan thờ dài, trở mình đứng lên xuống giường, lời y nói nhìn qua rất là thanh tỉnh, ai biết chân vừa chạm đất liền không đứng vững, đặt mông ngồi phịch xuống sàn nhà. Y ôm đầu oán giận một tiếng: “Mợ nó, mười tiểu ong mật bay quanh trước mắt ta đây này.”

Thẩm Nguy vội vàng đỡ y dậy: “Ta nghĩ người không say, có sao không?”

Triệu Vân Lan trước mắt đang đứng ở trong một trạng thái rất vi diệu, rõ ràng có logic mà lại không thoát ra được, nếu không y cũng chẳng to gan nói toạc móng heo ra như thế đâu.

Y lắc đầu ngồi xổm dậy kéo mở tủ đầu giường, lôi ở dưới cùng lên một túi nhựa đựng tài liệu ném qua trước mặt Thẩm Nguy: “Mở ra đi.”

Thẩm Nguy chần chừ một chút rồi nhận lấy mở ra, lại phát hiện trong

đó có một tờ chứng nhận bất động sản, đó vừa đúng là khu biệt viện có vườn hoa trên con đường gần đại học Long Thành... Y hạ hết vốn liếng như vậy, thì ra trong thời gian gần đây nghèo nàn túng quẫn là có nguyên nhân.

Triệu Vân Lan thu lại về trên đũa, dứt khoát duỗi dài hai cái chân ngồi luôn xuống đất dựa vào tủ đầu giường, ngẩng đầu lên, lòi một miếng thuốc ra chằm.

Y yên lặng khoảng hết một miếng thuốc lá đó, mới thấp giọng nói: “Đây là sang tên trước khi chúng ta đi Đại Tuyết Sơn. Ta vốn là nghĩ chỗ kia đi lại thuận tiện, hoàn cảnh sống cũng không tồi lại ở ngay cạnh đại học Long Thành. Nếu người chuyển lại đó với ta thì đi làm không cần phải lái xe, bình thường sáng sớm còn có thể dậy muộn một chút. Đợi sang năm ta cũng sẽ nghĩ cách chuyển Cục Điều Tra Đặc Biệt đến gần đó. Phòng ở rất lớn, hai người ở chắc chắn là có chút trống trải, nhưng mà có thể để cho người một cái thư phòng thật rộng, người có thể mang học sinh về nhà, ta cũng có thể thường xuyên mời bạn bè đến chơi..... Ta còn muốn nuôi một con chó to mà IQ thấp để ngẫu nhiên chằm ngồi cho nó cùng Đại Khánh diễn phim chó mèo đại chiến.....”

Bàn tay Thẩm Ngụy không chịu theo khống chế mà trở nên run rẩy, kéo theo túi tài liệu cũng chấn động kịch liệt.

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng cười cười: “Ai biết một lần Đại Tây Bắc trở về cư nhiên phát hiện ra là đại nhân người ____ Trong chớp mắt người có thể đi từ Tây thành đến Đông thành, còn lái cái gì xe, dậy cái gì sớm? Sớm biết thì ta đã chẳng làm điều thừa, cái nhà vớt đi kia làm ta không có tiền ăn tết đây.”

Thẩm Ngụy chậm rãi cúi đầu đối diện ánh mắt y, chỉ cảm thấy ánh mắt ấy vẫn giống như bao hồi quá vãng, đùa vui rút hết, chỉ còn lại

sâu đậm ôn nhu bắt lấy phần trân quý yếu ớt nhất trong lòng người, để người ta nhịn không được đắm chìm trong đó.

Thấm Ngụy cảm giác chính mình như bị xé rách thành hai nửa, một nửa khoái hoạt muốn bay lên, nửa kia lại trầm sâu dưới Hoàng Tuyên vạn trượng. Trong một nháy mắt đó, hẳn tưởng rằng bản thân sắp điên rồi.

Mấy ngàn năm tịch mịch quanh vắng cũng không thể làm cho hắn điên cuồng, người nọ nhẹ nhàng băng quơ nói hai câu lại có thể khiến hắn thay đổi hoàn toàn, tình tự không kìm nén nổi.

Chẳng trách cổ nhân nói: Người sống có thể chết đi, kẻ chết có thể sống lại. Những người sống mà không thể cùng chết, chết mà không thể hồi sinh, đều không phải là cái mà ái tình hướng đến.

Thần hồn điên đảo, nào còn nhớ rõ đêm nay đêm nao?

---

(1) Nguyên văn “y hương tấn ảnh” = hương vị trên y phục và bóng tóc mai, những thứ dễ khiến con người ta nhớ nhung và gợi sự cô đơn chiếc bóng.

Chương 50

Thẩm Ngụy tâm thần chấn động, suýt chút nữa đã không cầm giữ nổi.

Lúc này hắn mới biết được bản thân mình sống cái dạng này suốt ngàn năm không phải là không có cảm giác gì, không phải là không ủy khuất. Những lời này của Triệu Vân Lan chỉ xuất hiện trong những giấc mộng hoang đường. Hắn biết rõ đây là không có khả năng, nhưng cùng lúc lại nhịn không được mà lòng ôm hi vọng.

Hi vọng giống như một cái mạng nhện trí mệnh.

Hắn vì người này mà tồn tại, lại vì người này mà đi đến ngày hôm nay.

Nhưng mà có thể làm rung động trái tim cứng rắn nhất luôn luôn không phải là triền miên giá lạnh buốt xương cắt da, mà đơn giản chỉ là một bàn tay vươn ra giữa con đường hay một câu nói ôn hòa bên tai như thế: “Về nhà nào.”

Trong nháy mắt hắn rất muốn chất vấn, vì sao hắn lại cố tình phải là Trảm Hồn Sứ? Vì cái gì con sâu cái kiến sớm sinh tối tử cũng có thể có được nơi nương náu trong nắng bóng mưa sa, chim muông màn trời chiếu đất có thể tìm ở mỗi cành cây một nơi cư trú, mà trong cả thiên địa hắn cô độc một mình, lại cố tình không có một thức tác dụng thân lưu cho hắn?

Mỗi người đều sợ hãi hắn, khúm núm mà tính kế hắn, thậm chí trăm phương ngàn kế muốn hắn diệt vong.

Hắn sinh từ hỗn độn bạo ngược và hung lệ, cũng có những lúc không áp chế nổi sát tâm trong lòng, sát ý như nước, hắn muốn đem tất cả những kẻ đó tắm máu dưới đao không tha cho một kẻ nào.

Nhưng mà..... không được, hắn rớt cuộc vẫn im lặng bảo vệ một lời hứa hẹn chỉ mình mình biết. Tính đến nay đã mấy ngàn năm bãi bể nương dâu nhưng vẫn không có nửa phần bội phản, bởi vì đó cơ hồ là mối liên hệ duy nhất giữa hắn với người kia.

Triệu Vân Lan thấy đôi mắt Thẩm Ngụy đỏ lên, đỏ đến mức ngay sau đó có thể nhỏ máu.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Ngụy rất nhẹ rất chậm lắc đầu.

Y nghe Thẩm Ngụy nói nhẹ như thì thầm: “Ta là người chẳng lành, sẽ thương tổn đến ngươi.”

Triệu Vân Lan ngả ngớn nhếch khóe miệng, trên hai má lộ ra hai cái lúm đồng tiền: “Được nha, ngươi có muốn thử xem là lực công kích của ngươi mạnh hay là máu của ta dày không? Aizz, cứ theo ý ngươi mà tìm đến vận may thì ta đi tìm một con mèo chiêu tài đến kết hôn cho rảnh, khụ..... Không cần nói nghiêm trọng như thế được không?”

Thẩm Ngụy không nghe ra y đang đùa, cũng không có ý tiếp lời, bàn tay cơ hồ bị chính mình nắm đến chảy máu, hắn rớt cục nhẹn không được bật thốt lên, “Ngươi sao có thể...sao có thể bức bách ta như vậy?”

Triệu Vân Lan dần nhạt vẻ tươi cười, xoay người dụi thuốc vào trong gạt tàn.

Lần đầu tiên y thấy Thẩm Ngụy đã thấy yêu thích, nguyên bản còn tưởng bản thân hợp khẩu vị loại hình này, lại nhất thời xem nhẹ cảm giác thân thiết từ lúc sinh ra đã có. Tiền căn hậu quả nơi Trảm Hồn Sứ, Triệu Vân Lan chưa kịp điều tra rõ ràng, lại cũng không đành lòng mở miệng mà hỏi ra.

Bởi vì y cảm thấy trong lòng Thẩm Ngụy đè nén rất nhiều thống khổ, nếu không thì vì sao mỗi lần hấn xuất hiện trong tầng hắc bào lại mang trên người nhiều hàn ý đến vậy đâu?

Chẳng lẽ hấn không lạnh sao?

“Thực xin lỗi.” Triệu Vân Lan trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng mở ra từng ngón tay Thẩm Ngụy ủ trong tay mình, sau đó cúi người hôn lên mu bàn tay ấy một cái, lại tùy tay đem cái chứng nhận bất động sản quý trọng vô cùng kia ném sang một bên.

Thẩm Ngụy nhắm mắt lại, cảm giác chính mình phi thường vô sỉ.

Muốn trốn vì sao không trốn xa một chút, vì sao không thành thực ở lại dưới Hoàng Tuyền, như vậy cho dù Triệu Vân Lan sống chín đời mười kiếp hai người cũng không gặp nhau, đối phương có lẽ cũng hoàn toàn không biết có một người như hấn, nhưng hấn cố tình nhịn không được, chịu không nổi.

Hấn cho rằng bản thân quả thực giống như gái gọi cố ý ỡng ẹo tạo dáng đứng ở ven đường, chờ người ta tới rồi lại giả bộ tam trình cửu liệt bày ra bộ mặt nửa chối nửa mời cho người ta thấy.

Sự chán ghét bản thân, tới lúc này đã lên đến cực hạn.

Triệu Vân Lan nghiêng người nằm xuống trên giường, đưa tay ấn ấn huyết thái dương rồi cúi đầu nói: “Những thứ khác ta cũng có, chỉ là

có khi phần lớn chúng người đều chướng mắt, chỉ có chút chân tâm này...nếu như người không nhận, thì cứ quên đi thôi.”

Những lời này như là một khối đá hung hăng nện xuống trong lòng Thẩm Ngụy, hấn nhớ tới không biết bao lâu trước kia cũng có một người ghé vào tai mình, cũng là không chút để tâm mà thở dài như vậy, khó được hạ thấp thanh âm, từng chữ từng chữ nói ra:“Ta có trong tay danh sơn đại xuyên của cả thiên hạ này, nghĩ lại cũng chẳng có gì đáng để kiêu ngạo, chẳng qua chỉ là một đồng đá vụn nước sông mà thôi. Cả người đại khái chỉ có mảnh chân tâm này là đáng giá mấy cân, người muốn hay không? Cầm lấy.”

Như chuyện cũ, rành rành trước mắt.

Hấn bỗng nhiên ôm chặt lấy Triệu Vân Lan, như là dốc hết khí lực trên người mà siết đến xương cốt y kêu lên răng rắc rồi vùi đầu vào cổ y.

Khi người ta trút hết nỗi lòng tích tụ bấy lâu thì thường hay khóc lớn hoặc ngửa mặt lên trời thét dài.

Thế nhưng Thẩm Ngụy, hấn chỉ là gục đầu qua đầu vai Triệu Vân Lan mà cắn chặt cổ tay mình. Không biết hấn hạ khẩu ngoan độc cỡ nào, trên cổ tay lập tức máu chảy đầm đìa, miệng vết thương cơ hồ lộ ra xương trắng.

Hấn lại tựa hồ vẫn không thấy đau đớn.

Mười vạn trượng u minh đè nặng trên vai hấn, hấn không thể rơi lệ, cho dù đau đến cực hạn cũng chỉ có thể đổ máu mà thôi.

Triệu Vân Lan nghe thấy được mùi máu tươi thì lập tức cảm giác không ổn, “Thẩm Ngụy ! Người làm gì vậy ! Mau buông ra !”

Thẩm Nguy ôm y càng thêm chặt.

Một đời người bất quá mấy chục năm thôi, giây lát phảng phất lướt qua nhanh vùn vụt, Thẩm Nguy bỗng nhiên nghĩ, bản thân chẳng lẽ một chút khe hở trong quang âm đằng đằng đều không xứng có được hay sao?

“Thẩm Nguy !” Trong lúc Thẩm Nguy hoảng thần, Triệu Vân Lan rút cục giấy dựa mở được tay hấn ra mà ngồi vụt dậy, phát hiện ga giường không ngờ đã bị nhuộm đỏ. Y phẫn nộ rồi, suýt nữa coi Thẩm Nguy là Quách Trường Thành mà mắng, “Đầu óc người có vấn đề à? ! Lão tử con mẹ nó có là Trư Bát Giới đi chẳng nữa thì cũng không cường thường dân nam giữa ban ngày ban mặt, người quên ta nói cái gì rồi sao? Ta nói cái gì hả? Đến nỗi người phải máu tươi ba thước thế này là thế nào? !”

Tiếp đến, y điên tiết muốn nhảy dựng lên đi tìm hộp thuốc gia dụng thì Thẩm Nguy lại bỗng nhiên vươn tay kéo y lại.

“Ta tiếp được.”

Triệu Vân Lan nghe Thẩm Nguy như vậy nhẹ nhàng mà nói.

Triệu Vân Lan sững sốt một chút, Thẩm Nguy lại nở nụ cười, dùng một loại khẩu khí cơ hồ là bình tĩnh khác biệt với vừa rồi một trời một vực mà nói tiếp: “Ta tiếp được rồi, một đời này của người, sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh ta cũng sẽ không buông tay, nếu ngày nào đó người thấy phiền, thấy chán ghét, muốn rời đi, ta cũng tuyệt đối sẽ không buông người ra. Cho dù phải ép buộc, cũng ép người chết trong lòng ta.”

Triệu Vân Lan: “.....”

Y trừng mắt nhìn, mới hơi hơi hiểu được ý tứ của Thẩm Ngụy.

Cho đến lúc này, y mới thấy từ vị “thầy Thẩm” giống như con người này một cái gì đó thuộc về Trảm Hồn Sứ.

Sau đó Triệu Vân Lan không đưa ra bất cứ đánh giá nào với lời nói ngọt ngào mà ngoan lệ của hắn. Y chỉ không nói một câu lời từ trong gầm giường ra một cái hộp thuốc, lời khấn ướm khử trùng ra, cau mày ngồi ở bên giường kéo cái cổ tay huyết mạch mơ hồ của Thẩm Ngụy qua, lau đi vết máu thanh lương y như chủ nhân của nó, xuống tay nhẹ nhàng mà lời nói chẳng chút dễ nghe — qua hơn nửa ngày, Triệu Vân Lan mới thở dài bình luận: “Người thật sự là rất khốn nạn.”

Sau khi xong việc, Triệu Vân Lan đại khái thật sự là mệt sắp chết rồi. Cục Điều Tra Đặc Biệt nhiều kẻ người không ra người quỷ không ra quỷ mà không trông cậy vào được một kẻ nào, y vẫn luôn không được thanh nhàn, giống như trời sinh mệnh lao碌 vậy. Tối nay còn trải qua một phen vất vả như thế, y thay xong cái ga giường đầm đìa máu thì cơ hồ không còn tí tâm tình nào dành cho sắc dục, vùi đầu trên giường chỉ một lát sau đã hít thở đều đều.

Bây giờ y thật sự ngủ say.

Thẩm Ngụy nhìn nhìn cái cổ tay bị băng kín mít, nhẹ nhàng xoắn chần lên, động tác nhẹ nhàng tưởng như đám thờ mạnh chậm rãi nằm xuống một nửa giường mà Triệu Vân Lan để lại cho mình.

Hắn đưa tay cầm lại tay của Triệu Vân Lan, sau đó nhắm mắt lại, áp nó lên ngực mình.

Thẩm Ngụy không ngờ rằng lại có lúc mình có thể ngủ nguyên cả một đêm, hắn chưa từng nhận được tình ý quý trọng mà ngọt ngào,

cũng không biết cái gì gọi là một đêm không mộng.

Đây đối với hắn mà nói, đã là khoái hoạt cách xa từ lâu lắm.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Ngụy bị mùi vị kì quái truyền đến từ phòng bếp gọi tỉnh. Sau khi tỉnh dậy không ngờ ngờ ngẩn mơ hồ đến nửa phút mới nhớ ra mình đang ở đâu, cúi đầu nhìn thoáng qua “chứng cứ phạm tội” trên cổ tay, trên khuôn mặt vẫn luôn có chút tái nhợt của Thẩm Ngụy lập tức giăng giăng một tầng hồng ửng.

Xem xem tối qua hắn làm cái gì, nói cái gì kia !

Thật sự là..... nghĩ lại mà kinh.

Lúc này, có người mơ hồ không rõ nói:“Chào buổi sáng.”

Thẩm Ngụy vừa ngẩng đầu thì thấy Triệu Vân Lan ngậm một đôi đũa, trong tay bưng một cái khay nhựa không biết lôi ở đâu ra. Cái khay kia ước chừng phải dài đến cả mét, mặt trên có một loạt chỗ lõm xuống, mỗi cái đều có thể đặt vào một bát lớn hoặc một đĩa đồ ăn tầm tầm.

Năm vị trí, nếu không có nhiều người, tiêu chuẩn phối hợp bốn món một canh thì vừa vặn có thể để cho y bưng hết một lượt.

..... Cũng không biết là ai, phải lười đến mức độ nào thì mới có thể phát minh ra thần vật như vậy nữa.

Mà trong thần vật trên tay Triệu Vân Lan còn có thần vật khác, chỉ thấy trên khay từ trái sang phải bày một loạt năm tô mì ăn liền, hỗn hợp ra một loại mùi vị vô cùng khó dùng lời để miêu tả, một đám còn đang bốc hơi.

Thẩm Nguy:“.....”

Triệu Vân Lan dùng bộ dạng lên ngựa huy đao, chỉ điểm giang sơn nói:“Tận cùng bên trái là mì thịt bò kho, tiếp đến là mì dưa chua ngâm sữa nóng, ở giữa là mì gà hầm nấm cho thêm mỡ bò mới cho vào lò vi sóng lòi ra ngâm nước sôi, cạnh nó là mì hải sản, ta thấy hơi nhạt, cho nên bỏ thêm một thìa bột ngọt, cuối cùng là mì ngâm cà phê nóng cho thêm bơ... cái này hẳn là không tồi, người thích cái nào, tự chọn đi.”

Nói xong, y cuối cùng cũng cảm thấy có chút không ổn:“Thật ra... Ta cũng không giỏi làm mấy thứ khác, người thật không dễ dàng mới đến đây một lần, ngâm hai bát mì ăn liền thật là không ra dạng gì cả.”

Vì thế y ngâm năm bát..... Ra đáng biết bao nhiêu.

Mắt Thẩm Nguy đảo qua năm tô mì bốc khói, vô cùng không thể hiểu nổi vì sao y còn chưa độc chết chính mình.

Thế nhưng cũng vẫn còn may là y làm ra thứ này, chứ cứ cho là một bát thạch tìn thì Thẩm Nguy cũng nguyện ý mặt không đổi sắc mà ăn — chẳng qua thầy Thẩm cuối cùng vẫn chọn bát mì ra hình ra dạng nhất, còn không quên vòng vo nhắc nhở:“Mấy thứ dùng dầu chiên này không tốt cho cơ thể, vẫn là ăn ít một chút đi.”

Triệu Vân Lan thản nhiên thừa nhận:“Gần đây nghèo nha, tiền thưởng cuối năm lại chưa thấy đâu, ta sắp phải về nhà xin cơm ông già rồi đây.”

Y nói tới đây thì liếc nhanh Thẩm Nguy một cái, phúc tới thì lòng sáng nảy ra một câu, Triệu Vân Lan cười tủm tỉm nói:“Cầu bao dưỡng, sẽ tặng kèm thêm ấm giường.”

Thẩm Ngụy bị sắc một ngụm canh cay xè, xoay người sang bên kho khù khụ.

Triệu Vân Lan cười “hắc hắc” lại thuận miệng nhắc: “Lại nói tiếp sắp đến cuối năm rồi, lại đến lúc kiểm kê công đức, gần đây nhân gian nhiều trộm cắp hơn, Yêu tộc và quý tu lại một đám nước đến chân mới nhảy.”

Thẩm Ngụy ngồi đoan chính lau miệng, chậm rãi nói: “Cố ý mà làm bất quá chỉ ra được công đức thô thiển mà thôi, công đức đâu phải dễ thành như vậy ?”

“Hừm,” Triệu Vân Lan giống như người không có vị giác mà uống uống cái hỗn hợp canh mì tôm pha cà phê tuyệt đại thần vật của y, “Người đừng nói, thực sự có kẻ cố tình đi trái mà gây án đó.”

Tứ thánh lấy Luân Hồi quỹ đứng đầu, sau đó là Sơn Hà trùy, cái thứ ba chính là Công Đức bút, nay hai cái trước đã hiện thế, Thẩm Ngụy không khỏi có hơi nhạy cảm với hai chữ “Công đức”.

Nhưng hắn vừa mới muốn hỏi thêm, điện thoại bị Triệu Vân Lan ném sang một bên đã vang lên.

Triệu Vân Lan vội vàng buông buông bát mì, vừa thấy điện thoại thì biểu hiện: “Thật sự không nhịn được nhắc tới, lại nữa rồi.”

Mới chỉ có một đêm mà đã có thêm hai người vào bệnh viện.

Bệnh trạng vẫn như cũ, không tai không bệnh không ngoại thương, chỉ ôm chân lăn lộn trên đất. Năm giờ sáng người nhà gọi điện báo nguy, lôi các đồng chí ở phân cục tạm thời phụ trách án kiện này từ trong chăn ra.

Ngộ độc ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng đến trị an xã hội, mắt thấy sự kiện chuyển biến xấu, lại đúng vào thời điểm mấu chốt cuối năm phải nâng cao duy trì ổn định, lãnh đạo của phân cục liên quan hết đường xoay sở, đành phải gây rối Triệu Vân Lan y như đòi mạng.

Sở Thứ Chi bọn họ đã đưa ra kết luận cơ bản, án này sớm muộn gì cũng giao về Cục Điều Tra Đặc Biệt. Đợi sáng sớm vừa đến làm thì gửi báo cáo lên trên, Triệu Vân Lan cũng không thích đốt cháy giai đoạn.

Nhưng đợi thủ tục xong hết thì nhanh nhất cũng mất hơn nửa ngày, Triệu Vân Lan đành phải đáp ứng trong điện thoại, hôm nay đích thân đến bệnh viện xem qua một chút.

Chương 51

Theo ý muốn ban đầu của Triệu Vân Lan mà nói thì trừ Thẩm Ngụy y không dự định mang theo bất cứ cái bóng đèn nào, nhưng xét thấy hai ngày trước mèo đen Đại Khánh kháng nghị mãnh liệt, cái đầu bị phẫn hồng đốt cho cháy hồng của Triệu Vân Lan vẫn còn sót lại một chút ý thức trách nhiệm. Thế là trước khi đi y gọi cho Quách Trường Thành một cú điện thoại bảo cậu theo tới nhân tiện hưởng thụ niềm vui dạy dỗ kẻ khác...À không, là làm huấn luyện nhân viên mới từ ví dụ thực tiễn cho cậu mới đúng chứ.

Đáng thương cho cảnh sát Tiểu Quách, nhập chức đã qua nửa năm mà vẫn như cũ không biết cái mô tê, đến tận lúc này mới được chạm vào cọng lông của cái gọi là huấn luyện người mới.

Quách Trường Thành là một đứa nhỏ thành thật hiền lành làm sao dám để cho lãnh đạo chờ đợi cơ chứ? Nhận được điện thoại, cậu lập tức lấy vận tốc ánh sáng lao đi, sợ giờ cao điểm buổi sáng sẽ bị kẹt xe nên chạy hộc tốc vọt vào ga tàu điện ngầm, lại lên tàu ở đoạn đường đông đúc nhất, hai lần bị người ta đẩy khỏi tàu điện, lần thứ ba cuối cùng bị một bà dì hung hăng phía sau đạp cho một cước ấn vào trước khi cửa tàu kịp đóng.

Sau khi lăn lộn ra cả người đầy mồ hôi, Quách Trường Thành đến cửa bệnh viện thì mới phát hiện ra mình tới sớm quá, các bác sĩ trực ca sáng mới chỉ vừa giao ban nhận việc mà thôi. Về phần lãnh đạo nhà mình, còn không biết là đang chìm đắm trong ôn nhu hương quên trời quên đất ở phương nào.

Quách Trường Thành xoa tay rứt cổ, đợi chờ trong mùa đông khắc

nghiệt của Long Thành tầm hai tiếng đồng hồ, nước mũi chảy đầy một bao giấy ăn thì mới chờ được Triệu Vân Lan nhàn nhã đến muộn...A, còn có cả thầy Thẩm nữa.

Quách Trường Thành lạnh đến mức nói không nên lời, há há miệng: “Triệu, Triệu Triệu Triệu Triệu Triệu cục trưởng.”

Triệu Vân Lan bị tạo hình của cậu chọc cho buồn cười: “Đến đây lúc nào? Chờ bao lâu rồi?”

Quách Trường Thành: “Sắp sắp sắp sắp ba tiếng.”

Loại câu hỏi như kiểu “Sao không gọi cho tôi hay tìm một chỗ mà tránh gió đi?”, Triệu Vân Lan không buồn hỏi, y sớm đã quen rồi_____
Quách Trường Thành nếu không ngốc thì còn là Quách Trường Thành hay sao?

Ngược lại là Thẩm Ngụy kinh ngạc hỏi: “Đến sớm như vậy sao lại không vào?”

Triệu Vân Lan khóa kỹ xe, tùy tay ném chìa khóa vào lòng Quách Trường Thành rồi cười nhạt một tiếng: “Cậu ta không dám.”

Quách Trường Thành bị nói trúng tim đen cố sức hít vào một dòng nước mũi sắp chảy ra, len lén liếc Thẩm Ngụy một cái.

Thẩm Ngụy thoáng nhìn, tính tình rất tốt gật đầu với cậu: “Sớm vậy, ăn sáng chưa?”

Quách Trường Thành vừa gật đầu vừa miên man suy nghĩ, sao trong thời gian công tác sếp Triệu lại mang “người nhà” nhỉ?

Việc này thoạt nhìn giống như lãnh đạo có vấn đề, nhưng Quách

Trường Thành vẫn cảm thấy bản thân là một cái bóng đèn cực lớn, trong lòng rất là ngượng ngùng, thấy Thẩm Ngụy và Triệu Vân Lan ở phía trước nhỏ giọng nói chuyện, cậu cũng chỉ dám đi theo trong phạm vi ngoài ba bước, lại còn khom vai cúi đầu, bị lạnh đến mức mặt mày đầy vẻ thê thảm y như một tiểu thái giám nhắm mắt theo đuôi vậy.

Ai ngờ lúc này đúng vào thời kì bệnh cúm bùng phát, trong bệnh viện kín đặc toàn là người, Quách Trường Thành bị bỏ quên như vậy lập tức bị người ta chen chúc cho tán loạn. Cậu vừa cố gắng luôn lách ra khỏi đám người vừa kiễng chân tìm kiếm tung tích hai người, nhưng khi vất vả mở ra một con đường máu thì đã không thấy Triệu Vân Lan và Thẩm Ngụy đâu nữa rồi.

Cũng may Quách Trường Thành đến qua một lần rồi, còn biết leo lên cầu thang tìm tới tầng sáu của khu phòng bệnh.

Vừa đến tầng sáu, một đám bác sĩ y tá đẩy bệnh nhân đi qua sát bên người cậu, Quách Trường Thành vội vàng tránh ra nhường đường.

Một lần nghiêng người này, cậu bất cẩn nhìn thoáng ra cửa sổ bệnh viện.

Quách Trường Thành sau mấy lần nhìn thấy “vật ô uế” từ kính phản quang thì cơ hồ đã bị chướng ngại tâm lý. Cậu nuôi một thói quen, về nhà thì kéo màn cửa, các loại bàn có kính phản quang đều phủ khăn trải bàn vải bông, máy tính cũng chỉ có lúc nào dùng mới dám mở.

Nhưng ai biết mới chỉ vô tình liếc mắt một cái thế thôi mà ánh mắt Quách Trường Thành đã bị cửa thủy tinh kia hấp dẫn rồi.

Cậu thấy một người bên ngoài cửa sổ tầng sáu, là nam, rất gầy, trên

đầu đội một cái mũ len rách nát, dưới mũ lộ ra cái tai khô ráp và tóc bạc, mặc một cái áo bông cũng rất cũ rách.

Quách Trường Thành theo bản năng cảm thấy lão bất thường, trái tim bé nhỏ của cậu nhảy dựng lên. Nhưng con người có đôi khi như vậy, càng sợ hãi thì càng không quản được hai mắt của mình.

Quách Trường Thành chậm rãi dời mắt xuống đồng thời há hốc mồm, trên mặt lộ ra biểu tình cực kì kinh hãi ____ cậu thấy người kia treo giữa không trung, từ eo trở xuống...không có chân!

Hai chân người nọ đã bị cắt đứt từ gốc đùi, trên cửa sổ dài nhỏ, Quách Trường Thành cơ hồ có thể thấy rõ những vết thương không có quy tắc trên đùi, bên ngoài cơ thịt nát vụn lộ ra một khúc xương trắng hếu còn...còn đang nhỏ máu! Máu kia từ khe cửa sổ chảy vào đọng trên mặt đất thành một vũng nhỏ, như thể chảy mãi không hết.

Thế mà tất cả bác sĩ và y tá qua lại không một ai chú ý tới.

Người không chân kia lẳng lặng nhìn chằm chằm vào khu phòng bệnh, trên nửa khuôn mặt bê bết đất cát và máu tươi, hai mắt lão lòi ra như một bức tượng sáp khủng bố không chút biểu tình, chỉ âm u nhìn đám người đi tới đi lui bên trong, khóe miệng khô nứt nhếch lên một bên lộ ra nụ cười lạnh lùng oán độc không sao tả xiết...

Đúng lúc này, một bàn tay bất ngờ chụp vai cậu một cái, Quách Trường Thành hoảng sợ đến tột đỉnh, ngay cả thét lên cũng không nổi, nhất thời không nói một tiếng mà nhảy dựng lên, hai mắt tròn tròn, hô hấp tắc nghẹn, trái tim đập thùm thùm như sấm đánh trời quang.

Nói không khoa trương chút nào, lúc ấy Quách Trường Thành cảm nhận một cách sâu sắc rõ ràng rằng mình suýt nữa sồn tiều ra quần.

Cũng may cậu nhanh chóng phát hiện ra người võ vai mình là Triệu Vân Lan, thế là cứng rắn nhin cái cảm giác ấy lại.

Triệu Vân Lan thấy cậu bị dọa sợ trắng mặt lại khom lưng làm ra động tác kẹp chân đáng khinh, nhất thời nhú nhú mày: “Cậu lại làm sao thế?”

Quách Trường Thành há miệng muốn giải thích nhưng bất đắc dĩ trong đầu vẫn còn trống rỗng lại đang trong tình trạng cứng họng lâm sàng quên bém cả cách nói tiếng người, thế là đành phải run cầm cập giơ tay lên chỉ về phía cửa sổ cuối hành lang.

Triệu Vân Lan nghi hoặc ngẩng nhìn qua hướng tay cậu chỉ_____ không tính là sáng sủa sạch sẽ nhưng cũng không phải là quá bẩn, ngoài bụi đất và những vụn tuyết rất nhỏ thì không có gì cả.

Triệu Vân Lan kỳ quái hỏi: “Cậu nhìn thấy cái gì vậy?”

Đến khi Quách Trường Thành hoảng hốt thất thố ngẩng đầu nhìn lại lần nữa, không ngờ lại phát hiện ở đó chỉ còn một cái cửa sổ trống trơn, không thấy gì khác nữa.

Cậu vò đầu bứt tai nhìn quanh bốn phía, không thấy có ai để ý chỗ này, vì thế đề thấp giọng nói, dùng một loại ngữ điệu như sắp khóc mà báo cáo: “Em thấy một người đàn ông bay ngoài cửa sổ..... Không, chỉ là một nửa người đàn ông thôi, chân gã không biết bị cái gì chặt đứt rồi, máu tươi chảy từ ngoài cửa vào, loang ra đầy đất....”

Triệu Vân Lan cau mày nhìn nhìn cậu, Quách Trường Thành ra sức hít ngược nước mũi trở lại, vẫn là bộ dạng ngốc nghếch như muốn nói “mau tới bắt nạt tôi đi” vậy.

Triệu Vân Lan biết cậu không nói dối, căn cứ vào hiểu biết của y với Quách Trường Thành, y hoài nghi chỉ số thông minh của thằng nhóc này không đủ để duy trì một việc có yêu cầu cao độ như “nói dối trước mặt lãnh đạo”.

Vì thế y lập tức đến bên cửa sổ, đồng hồ Minh Giám không hề có phản ứng, chỉ bình thản nhích từng giây về phía trước. Triệu Vân Lan nâng tay sờ sờ chấn song cửa sổ rồi đẩy mở cánh cửa han gỉ tạo thành một cái khe, gió tây bắc rét lạnh lập tức tràn vào.

Nhưng cũng chỉ là gió mà thôi, ngoài cái lạnh lẽo ra thì y không cảm nhận được gì khác thường.

Triệu Vân Lan đứng bên cửa sổ không lâu thì có một cô bé hộ lý khu phòng bệnh chạy tới kháng nghị: “Ai nha, vị tiên sinh này, anh có thể đóng cửa lại không? Muốn thông khí thì mời đi ra ngoài, có chút ấm áp đều bị hút đi hết cả rồi, ở đây còn có bệnh nhân đấy ạ.”

Triệu Vân Lan đóng kĩ cửa sổ, quay đầu, ngượng ngùng cười một cái với nữ hộ sĩ trẻ tuổi rồi gật đầu lấy làm xin lỗi.

Cô gái trẻ bất chợt gặp được anh đẹp trai chất lượng cao làm cho phản ứng tạm thời đình trệ. Một lúc lâu sau cô mới đỏ mặt, nửa thật nửa giả oán hận một câu rồi xoay người rời khỏi.

Thẩm Ngụy không biết đi tới từ bao giờ lúc này nhin không được, ở bên cạnh ho nhẹ một tiếng, còn cố ý nghiêng người chặn đứng ánh mắt cô bé kia dù đã đi xa mà còn len lén quay đầu liếc ngược trở về.

Triệu Vân Lan cười như không cười quét mắt qua hắn một cái, đưa tay chỉnh lại khăn quàng cổ cho hắn. Sau đó y dánh sát lại, cơ hồ là dán vào tai Thẩm Ngụy thấp giọng hỏi: “Cảm lạnh rồi sao? Người họ khan cái gì?”

Thẩm Ngụy vội vàng lui về phía sau một bước, động tác và thần thái kia... làm cho Triệu Vân Lan hoài nghi hẳn mà mặc trường bào thì có khi sẽ nâng cao tay áo giấu mặt đi nói một câu, “Giữa ban ngày ban mặt, nam nam thụ thụ bất thân” mất thôi.

Y không nhin nổi, cúi đầu nở nụ cười.

“Người đang nhìn cái gì thế?” Tai Thẩm Ngụy có chút phiểm hồng, cứng ngắc dờ dề tài.

Triệu Vân Lan nhìn lướt qua Quách Trường Thành đang đứng rất xa mà sống chết không chịu lại gần cửa sổ, kể lại ngắn gọn chuyện vừa rồi.

Thẩm Ngụy nghe xong nghĩ nghĩ, cũng cùng thấp giọng nói: “Theo lý thuyết thì cậu ta không có thiên nhãn, nhưng thật sự rất kì quái, ta cảm thấy cậu ta hình như có thể thông qua vật chất phản quang nhìn thấy sự việc vừa mới xảy ra.”

Triệu Vân Lan thoáng nhướn mi: “Nói thế là sao?”

“Người còn nhớ rõ lần đầu tiên khi ở đại học Long Thành, ta đột nhiên xuất hiện phá ngang cậu ta không?” Thẩm Ngụy nói, “Kỳ thật buổi tối hôm trước đó ta nghe nói trong trường xảy ra chuyện chẳng lành, khi đó vì hoài nghi chuyện có liên quan đến Ngạ Quỷ bỏ trốn nên ta đã phái con rối đi tra xét phòng kí túc của nạn nhân. Tuy con rối đã thu lại từ trước hừng đông nhưng khi người trẻ tuổi này đi đến trước cửa sổ thì giữa cậu ta và nó bỗng tạo thành một loại liên hệ rất vi diệu. Ta sợ sẽ tiết lộ hành tung của mình, bấy giờ mới không thể không ra mặt ngăn lại..... Chỉ là lúc ấy thật sự không biết người ở đó.”

Lúc ấy có người nào đó dùng một phương pháp không rõ, trong khoảnh khắc chặt đứt cảm ứng của hắn với vị trí của Triệu Vân Lan.

Sau này khi Quách Trường Thành làm báo cáo đúng là có nhắc tới cậu đã nhìn thấy một cái đầu lâu khô trên cửa sổ, cùng với việc linh tinh như “Trong mắt đầu lâu có một người mặc hắc bào”. Chẳng qua phần báo cáo đó Triệu Vân Lan cũng chỉ nhìn lướt qua, phát hiện 90% trong đó đều là tác phẩm chém gió vĩ đại, thế là dùng báo cáo làm giấy lót chén trà luôn ____ y vốn cũng không trông cậu Quách Trường Thành có thể viết ra cái gì giống như tài liệu được.

Triệu Vân Lan: “Nói cách khác, có lẽ là khoảng thời gian nào đó tối hôm qua, quả thật có một người không chân như vậy..... hoặc là hồn phách, từng đứng đây nhìn trộm?”

Thẩm Ngụy đề giọng nói xuống càng thấp hơn: “Không phải người nói hai người kia là bị đưa tới đêm qua sao? Nếu như ta hại người, đại khái cũng muốn theo tới nhìn xem bọn họ sẽ rơi vào kết cục gì.”

Triệu Vân Lan cười xấu xa, “Người mới chẳng hại được người, người ngay cả hồn người ta một cái cũng vụng trộm .....”

Thẩm Ngụy thật sự khó có thể thích ứng được việc trước mặt mọi người công khai châu đầu ghé tai nói lời thân mật như vậy, trên mặt nhất thời ngưng ngừng đỏ ửng lên, chợt khẽ quát một tiếng ngắt lời y: “Đừng nói hươu nói vượn!”

Triệu Vân Lan theo lời ngậm miệng, bất quá y là cái đồ bỉ ổi, cứ cho là không mở mồm, dùng ánh mắt thị gian người ta y cũng làm được như đã dày công tôi luyện.

Cuối cùng, Thẩm Ngụy bị y trên ba đường dưới ba lượt đảo mắt liếc qua nhìn lại không chịu được nữa, xoay người nhanh chóng đi về

phía phòng bệnh.

Ba người không được tự nhiên cùng tới cửa phòng bệnh, Quách Trường Thành phát hiện màn âm thanh đơn ca thảm thiết phong cách dã thú tối hôm qua đã biến thành song ca rồi, người bị hại đầu tiên đã không còn ở nơi này nữa..

Nhân viên cảnh sát của phân cục đội mũ kepi u sầu đầy mặt đi ra nghênh tiếp, cầm tay Triệu Vân Lan thảm thiết như hai cánh Hồng quân năm đó thắng lợi hội hợp ở thủ đô, sắc mặt khổ đại thâm cừu nói: “Ngài chính là cục trưởng Triệu đúng không? Tôi họ Lý, lãnh đạo nhà chúng tôi đã dặn qua, tôi ở đây chờ cả buổi sáng rồi.”

Triệu Vân Lan hỏi: “Người được đưa vào hôm qua đâu?”

Lý cảnh quan: “Sắp không xong, đã chuyển qua ICU rồi, tí nữa bệnh viện cũng sắp di giá hai vị này qua đó đấy.”

Triệu Vân Lan hỏi tiếp: “Không xong kiểu gì?”

Lý cảnh quan trả lời: “Kêu gào một ngày như cá rời nước vậy đó, trợn tròn mắt, không nói chuyện cũng chẳng quan tâm ai, hoàn toàn lâm vào trạng thái hôn mê, ngẫu nhiên run rẩy vài cái, từ đùi trở xuống không nhận biết được — đây mà là đầu độc sao? Tôi đi làm nhiều năm thế mà chưa thấy ở đâu có thuốc gì làm cho người ta trở nên như vậy cả.”

“Không hẳn không phải là đầu độc đâu.” Triệu Vân Lan nhìn hẩn một cái, cảnh sát Lý chỉ cảm thấy ánh mắt của người đàn ông này sâu thẳm như tiềm ẩn rất nhiều ý tứ, nhất thời rùng mình một cái, Triệu Vân Lan vỗ vỗ vai hẩn: “Lại nói bệnh viện bên này cũng chưa đưa ra kết luận, bất cứ chuyện gì cũng đều có khả năng___ các anh trước tiên đừng vội bàn, tôi đi vào trò chuyện một chút với người bị hại,

hiểu rõ tình huống cái đã.”

Chương 52

Bác sĩ, hộ lý và thậm chí cả người nhà của người bị hại đều tạm thời bị cảnh sát mời ra ngoài, bởi vậy trong phòng chỉ còn lại hai âm thanh gào khóc ồm bệnh đang tôn nhau lên.

Triệu Vân Lan nhìn lướt qua hai người một hồi, trước tiên giơ tay đập một người hôn mê, sau đó hỏi Quách Trường Thành: “Có mang sổ ghi chép không?”

Quách Trường Thành vội vàng gật đầu.

“Ghi cho hẳn hoi,” Triệu Vân Lan cúi người hỏi người bị hại, “Chị à, chân chị đau phải không?”

Nạn nhân này là một phụ nữ trung niên đang đau đớn lẫn lộn, nhân viên y tế đành phải đem chị ta trói vào trên giường. Người phụ nữ hai mắt nhắm lệ mông lung hướng về phía y rồi gật gật đầu.

Triệu Vân Lan lấy ra một cái ví, chẳng qua trong “ví” không để tiền hay giấy tờ linh tinh. Khi mở ra thì bên trong là một xấp hàng phù rất dày.

Triệu Vân Lan vừa chọn lựa vừa nói giảng giải cho Quách Trường Thành: “Giấy phù là đạo cụ vô cùng cần thiết, lúc bình thường bảo quản cất giữ cũng phải có quy luật, dựa theo loại nào mà phân chia ___ ví dụ như công kích, trừ tà vân vân... phải sắp xếp cho khoa học, tránh khi cần dùng tìm loạn cả lên vẫn không thấy lá bùa mình cần, sử dụng như thế nào cũng lại là một môn học vấn.....”

Tên lãnh đạo không nên thân này không ngờ lại bắt đầu giảng giải giữa tiếng nạn nhân vẫn đang gào khóc y như heo bị chọc tiết.

Quách Trường Thành không có tố chất tâm lý vững vàng như vậy, cậu hoàn toàn nghe không vào, lực chú ý đều bị người bị hại thâm kia hấp dẫn hết.

“Lấy tình huống của chị này làm ví dụ.” Triệu Vân Lan tiếp tục nói, giống y như một giáo sư đang chỉ thi thể mà giảng bài cho học viên của mình vậy. Y đi qua, vạch lỗ tai của phụ nữ trung niên, “Cậu không có thiên nhãn nên không nhìn thấy âm đức của chị ta bị hao hụt, có thể mượn dùng một lá phù rất cơ bản đến trợ giúp là được.”

Y rút ra một lá hoàng phù đưa tới trước mặt Quách Trường Thành: “Cái này gọi là Thịnh Thiên Mục phù.”

Quách Trường Thành vừa muốn đưa tay nhận lấy thì tay của Triệu Vân Lan lại đột nhiên vèo một tiếng giơ qua, chuẩn xác dán lên vị trí mi tâm của cậu: “Giống như vậy.”

Quách Trường Thành bất ngờ không kịp bị dán như thầy khô, nhất thời chỉ cảm thấy giấy phù trên trán lạnh lẽo nói không lên lời, phảng phất như có sức nặng đè xuống mi gian. Cậu hoa mắt, thế giới trước mắt lập tức phát sinh biến hóa...nhưng mà rốt cuộc là biến hóa như thế nào và ở đâu thì cậu lại không nói rõ được.

“Cậu lại đây mà xem.” Triệu Vân Lan vẫy tay về phía cậu.

Quách Trường Thành vội vàng cúi đầu. Lúc này, cậu hoảng sợ phát hiện xung quanh người bị hại nằm trên giường kia bao phủ bởi một tầng hắc khí không thể miêu tả rõ. Khuôn mặt nguyên bản chỉ là có chút tiều tụy giờ đây mang vẻ quỷ dị khó nói thành lời, như ẩn như hiện lộ ra từ khí gần đất xa trời; đôi chân đang tốt lành ở trên người

đã chìm hẳn vào trong hắc khí chỉ để lộ ra một đôi gốc đùi so le không đủ.

Quách Trường Thành vừa nhìn tai của người phụ nữ thì đã thấy sau vành tai có một ấn kí màu đen rất lớn, màu sắc không quá đậm nhưng xám ngoét như bị bôi lên mà quấn chặt lấy cả cổ của chị ta, tựa như một cái bốt đầy quái lạ.

“Sau tai chuyển đen, là đại biểu cho âm đức tổn hại.” Thẩm Ngụy đứng phía sau Quách Trường Thành bỗng nhiên mở miệng, “Trên Sổ Sinh Tử ghi lại công đức suốt một đời người, con người mỗi khi làm ác thì sau tai sẽ bị ấn lên một đốm thủ ấn, màu sắc càng đậm nói lên chuyện xấu càng lớn. Giống như người này, dấu tay tuy không sâu nhưng phạm vi biến đen lại rất lớn, nó thuyết minh cô ta một đời chưa làm ra chuyện đại ác nhưng xem ra vì tư lợi mà liên tục phạm vào những việc xấu nhỏ nhặt.”

Thẩm Ngụy dừng một chút, lại bổ sung một câu: “Đương nhiên, tội này không đáng chết, thứ kia hại cô ta thành như vậy là hơi quá đáng.”

Quách Trường Thành đầu tiên là khiêm tốn tin phục gật gù đầu, sau đó rất nhanh phát hiện ra đối tượng mà mình đang khom lưng cúi đầu có vẻ không thích hợp lắm, nhất thời dùng một loại ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh mà nhìn thầy Thẩm.

“Nhìn cái gì vậy,” Triệu Vân Lan cốc đầu cậu, “Vị kia mới là cao nhân, trước đây là tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn.”

Quách Trường Thành nguyên bản chỉ là kinh ngạc thôi, nghe xong lời này thì cũng chấn động, lập tức lòng đầy kính ngưỡng đối với cái vị được coi là “Thái Sơn” trong miệng lãnh đạo nhà mình.

Chỉ thấy Triệu Vân Lan lại cầm ra một lá bùa khác, vẫn như cũ đặt trước mặt Quách Trường Thành để cậu nhìn cho rõ: “Đây là một phù chú trừ tà đơn giản, tương đối căn bản, cho nên có đôi khi dùng được có khi không, tất nhiên là nếu không có tác dụng thì nó cũng có thể giúp chúng ta phán đoán xem đối thủ mạnh yếu thế nào.”

Quách Trường Thành: “.....”

Cậu không quá muốn biết tâm tình của vị nữ đồng chí kia khi nghe những lời này đâu.

Sau đó Triệu Vân Lan đem tờ hoàng phù kia dán lên người nạn nhân nằm trên giường, Quách Trường Thành mượn được thiên mục thấy có một đoàn khói đen rất lớn như giếng phun toát ra từ người chị ta, gương nanh múa vuốt phóng lên cao, va chạm vào trần nhà lại dội trở xuống, ngưng tụ thành một mặt người vặn vẹo giữa không trung, mở ra miệng rộng, hướng về bọn họ phát ra tiếng tru cuồng loạn.

Hết thảy xảy ra trong khoảnh khắc như điện quang hỏa thạch, vừa rồi chỉ là giảng giải trên lý thuyết, giây tiếp theo đã biến thành quỷ ốc kinh hồn. Quách Trường Thành kêu “Á” một tiếng, theo phản xạ xoay người cắm đầu chạy ra cửa phòng, kết quả bị sếp Triệu giống như có mắt mọc sau lưng vung tay một cái nắm cổ áo lôi trở vào.

Triệu Vân Lan bình tĩnh một tay lôi Quách Trường Thành, một tay đút túi, mắt to trừng mắt nhỏ với cái thứ...không biết gọi là gì giữa không trung một hồi, sau đó nói thềm một câu: “Kỳ quái, sao lại có oán khí lớn như vậy nhỉ?”

Quách Trường Thành: “Quý! Quý quý quý!”

Triệu Vân Lan cười nhạo: “Có gì mới lạ đâu, cậu chưa thấy qua quỷ bao giờ hay sao hả? Không có quỷ thì tôi mang cậu tới đây làm gì.”

“Đây là hại người! Đây là lệ quý đó!” Theo một tiếng kêu “ngáo” của Quách Trường Thành, trong túi cậu bộc phát ra một luồng điện cực lớn, cũng may Triệu Vân Lan đã có kinh nghiệm, trước thần khí do chính tay mình làm ra chỉ có thể buông tay tránh lui, vì thế bóng đen giữa không trung liền bị khoản đải bằng một lưỡi đao lợi hại y như trong sơn động của tộc Hãn Cát.

“Còn chưa có hỏi rõ mà, ai khiến cậu bắn nó hả!” Triệu Vân Lan thấy việc đã rồi, đợi khi cỗ khói đen trên không trung tiêu biến mới nâng tay gõ đầu Quách Trường Thành.

Quách Trường Thành đáng thương sắp khóc nhìn y: “Em...em sợ quá...”

“Cậu không thể nghẹn trước một tí hay sao hửm?” Luôn có một vài vị lãnh đạo gốc không cần dùng não thích đặt ra cho cấp dưới mấy cái vấn đề mà trình độ con người không thể đạt tới.

Đáng tiếc Quách Trường Thành là fan não tàn của lãnh đạo nhà mình, đối với y cậu vừa kính lại vừa sợ, cho dù là Triệu Vân Lan đánh cái rắm cậu cũng có thể coi đó là khuôn vàng thước ngọc mà ngợi ca y đánh thật có đạo lý nữa kìa.

Nghe thấy thế, Quách Trường Thành lập tức y lệnh mà làm, đứng tại chỗ im lặng bắt đầu cố nghẹn, nghẹn đến mặt mũi đỏ bừng nhưng vẫn thấy run rẩy, vì vậy cậu lí nha lý nhí nói như muỗi kêu: “Em...em thực sự không nhịn được.”

Triệu Vân Lan ý tứ hàm xúc nghiêng mắt nhìn một lát dọa cho Quách Trường Thành sợ hết cả hồn, suýt nữa lại bắn một nhát mười vạn volt, ai ngờ tên lãnh đạo không lương tâm này lại nở nụ cười mà khen ngợi: “Có cậu thật là đỡ chán.”

Quách Trường Thành: “.....”

Cậu thấy câu khen ngợi này nó cứ là lạ thế nào ấy.

Thẩm Ngụy nhìn hai người bọn họ một cái, rớt cục lên tiếng: “Đừng bắt nạt cậu ấy nữa.”

Triệu Vân Lan không nói hai lời, lập tức biểu hiện ra tố chất tốt đẹp của “Đảng tuân thủ lời bà xã”, buông cổ áo Quách Trường Thành ra, nghiêm nghiêm đứng thẳng, động tác mau lẹ tràn đầy tố chất đã được huấn luyện, ước chừng có thể vào được danh sách chung kết cuộc thi “Chó nhà nào khôn nhất” ấy.

Người phụ nữ trên giường bệnh đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, chị ta thấy toàn bộ quá trình, trợn mắt há mồm hồi lâu mới phản ứng lại được, vội vàng cố sức đứng lên quỳ gối trước giường vái Quách Trường Thành: “Cám ơn thần tiên, cám ơn tiểu thần tiên!”

Quách Trường Thành quẫn bách: “Không không không, tôi tôi tôi.....”

Cậu thất đầu lưỡi, mặt đỏ tai hồng, đối mặt người phụ nữ xa lạ thì trong đầu trống rỗng, đèn pin trong túi rất hợp thời mà dùng một tiếng phun ra hoa lửa, thiếu chút nữa thiêu áo khoác của Triệu Vân Lan.

Quách Trường Thành vội vàng lúng ta lúng túng ngậm miệng, song song với việc tìm kiếm cảm giác an toàn là sâu sắc thể hội tâm tình bị sấm sét oanh tạc.

Triệu Vân Lan nghiêm túc lại, kéo ghế dựa ngòi xuống một bên rồi xoa tay với người bệnh trên giường: “Được rồi, chị đừng vái nữa, tôi hỏi chị mấy câu, hi vọng chị có thể phối hợp một chút.”

Phụ nữ trung niên cuống quýt gật đầu không ngừng.

“Hôm qua chị cũng ăn một quả cam mua trên đường rồi phải vào viện sao?”

“Đúng, trời cũng đã tối, tôi đi siêu thị mua mấy thứ, lúc đi ra thì vừa gặp ven đường có bán cam.”

“Từ từ, lúc chị vào siêu thị có thấy hàng hoa quả kia không?” Triệu Vân Lan ngắt lời cô.

Người phụ nữ nghĩ ngợi một hồi, có chút nghi hoặc nói: “Hình như là...không có thì phải? Hẳn là không có, lúc đó tôi đang định mua hoa quả, nếu có thì tôi nhất định phải chú ý thấy chứ.”

Là cố ý ở đó chờ chị ta.

“Người bán hoa quả trông thế nào?”

“Ừm..... là nam, rất gầy, đội một cái mũ len cũ cũ nát nát..... Hình như...hình như còn mặc một cái áo bông đầy bụi đất nữa?”

Triệu Vân Lan hỏi: “Chân của gã thì sao?”

“Chân?” người phụ nữ bị y hỏi cho sững sốt một lát, hồi lâu sau mới nhớ đến, “À, đúng rồi! Tôi nhớ ra rồi, người kia có vẻ đi đứng có chút vấn đề, đi đường thì vụng vụng vẹo vẹo rất vất vả, cậu không nói thì tôi cũng không nhớ ra, không biết có phải là người què dùng chân giả không nữa?”

Nói xong, chị ta không đợi Triệu Vân Lan trả lời thì đã tự mình đưa ra kiến giải: “Tôi nói với cậu nha đại tiên, những người què mù cầm điếc

tàn phế như vậy đều chẳng ra cái loại gì, trên người bọn họ thiếu bộ phận cho nên tâm lý cũng vụn vẹo theo; bọn họ đầu độc người khác không phải là chuyện rất bình thường sao? Nếu là tôi á, tôi phải tập trung hết mấy người này vào một chỗ mà canh cho chặt, dù sao thả cho xổng ra cũng chẳng có cách nào sinh hoạt bình thường lại còn nhiều loạn trị an xã hội nữa chứ.”

Triệu Vân Lan nhú mày, nghe đến đó, y rất cuộc cũng hiểu cái dấu đen như trát vào sau tai của chị ta là từ đâu ra rồi, có một số người trời sinh ngũ hành thiếu đức, từng cái lỗ chân lông trên người đều thẩm thấu ra cái khí thể ác độc bức người, tuy là không một chỗ nào trí mạng nhưng cũng không chỗ nào là không tổn thương người khác.

Người phụ nữ tiếp tục nói: “..... Chả nói đâu xa chứ sát vách nhà chúng tôi có một tên điếc, hẳn không lấy được vợ thế là suốt ngày chơi với một con chó ngu ngốc, chỉ cần nhà đó mở cửa liền nghe thấy tiếng chó sủa, hẳn bị điếc có nghe thấy gì đâu, cũng không thèm quản, tôi mua thuốc chuột cũng hơi chậm, sớm nên giết nó mới đúng.....”

Triệu Vân Lan mất hết kiên nhẫn. Y chột nâng mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của người phụ nữ kia, không chút thương tiếc mạnh mẽ áp chế tinh thần đối phương, chị ta đang lái nhai hăng máu như uống tiết gà nhanh chóng rơi vào mê mang, không đến một lát sau đã trợn trắng mắt gục đầu xuống.

Triệu Vân Lan mặt không chút thay đổi nói bên tai chị ta: “Chị ăn đồ ôi thiu, nhưng vừa rồi đã đi đại tiện bài tiết hết chất bẩn ra ngoài rồi, à, nhưng mà vì đứng không vững nên một cước đạp phải phân, mùi vị trên người thật sự là rửa mãi không hết.....”

Thẩm Ngụy nghe y càng nói càng kì cục, đành phải nặng nề ho khan

một tiếng.

“..... Ừm, tuy rằng chị biến chính mình thành một viên hương liệu mùi phân, nhưng triệu chứng ngộ độc thức ăn đã tốt lên nhiều rồi. Mấy cậu cảnh sát đẹp trai đến lúc chiều chỉ làm theo nguyên tắc, tới hỏi thăm tin tức của tên bán cam có độc, thuận tiện tiến hành giáo dục nhất định với tư tưởng đạo đức công dân.....”

Thẩm Nguy: “Khụ!”

“Không còn chuyện gì khác, tự chị kiểm điểm lại đi.” Triệu Vân Lan nghe lời Thẩm Nguy câm miệng lại, là người cuối cùng ra khỏi phòng bệnh, trước khi ra ngoài y còn quay đầu hé ra một nụ cười rất thất đức: “Chúc chị gặp ác mộng, bác gái.”

Thẩm Nguy trở tay lôi cổ y ra ngoài, sợ y lại tiếp tục nhiệt tình giảng giải bên tai người ta cái gì mà nửa đêm ác mộng.

“Chị ta rõ ràng không biết kẻ đầu độc.” Vừa ra khỏi cửa, Triệu Vân Lan liền tiến vào trạng thái giảng bài với Quách Trường Thành, “Đường nhân quả dưới mí mắt không sâu, tuy rằng tôi cảm thấy người này thật phiền, nhưng không có khả năng vì một con chó mà bán cam bỏ độc. Căn cứ kinh nghiệm, tình huống này rất có thể là do kẻ hạ độc vô duyên vô cớ sinh sự hại người.”

Y nói tới đây, lại nhìn liếc qua Quách Trường Thành đang cắm mặt vào quyển sổ nhỏ múa bút thành văn, liền thoáng thả chậm tốc độ, đợi Quách Trường Thành một hồi, bấy giờ mới tựa như không chút để ý tiếp tục nói: “Nếu bác gái vừa rồi có quan hệ trực tiếp với thủ phạm_____ nói ví dụ như chị ta hại chết người, người kia trở về báo thù thì chúng ta sẽ không xen vào. Pháp luật của nhân gian không cho oan oan tương báo nhưng trật tự âm dương nhân quả thì lại cho phép loại tình huống này phát sinh.”

Quách Trường Thành gật đầu không ngừng.

“Nhưng căn cứ theo ý tứ của người bị hại thì chị ta rõ ràng là không biết người bán cam, lại thêm độ dày mỏng của đường nhân quả mà xét thì hoàn cảnh hai người đó cùng xuất hiện có khi chỉ là gặp tại ven đường rồi đạp phải chân nhau một đạp mấy chuyện nhỏ nhặt thế thôi_____ đương nhiên, có lẽ bên trong có ẩn tình sâu hơn, nhưng thông thường nhất là lệ quỷ cố ý hại người vì một mục đích nào đó. Trong trường hợp này, chúng ta không những được bắt mà còn có thể xử quyết luôn tại chỗ.”

Quách Trường Thành theo bản năng vỗ vỗ túi áo cất cái đèn pin của mình, Triệu Vân Lan run rẩy khoe miệng, cảm giác chính mình có chút nuốt không trôi.

“Như vậy, tôi tới khu chăm sóc đặc biệt nhìn qua cái người còn xui xẻo hơn kia một chút.”

Ánh mắt y vừa đảo qua, Thẩm Ngụy hiểu ý gật đầu: “Ta đi xử lý người bị hại còn lại.”

Triệu Vân Lan nở một nụ cười như gió xuân quạt mặt với Thẩm Ngụy, sau đó quay đầu biến sắc mặt, ném cho Quách Trường Thành một bộ dạng hung thần ác sát: “Cậu, gọi điện thoại báo Chúc Hồng nhanh chóng làm việc với lãnh đạo, phiền bọn họ phê duyệt nhanh lên, trước buổi tối ngày hôm nay tôi muốn toàn quyền xử lý chuyện này_____ đừng dây dưa nữa, nhìn cậu dùng dằng tôi lại muốn đạp móng cậu rồi đấy, nhanh lên!”

Thầy Thẩm có thể bất bình thay cậu đã đi mất rồi, Quách Trường Thành đành phải yên lặng che mắt, chạy đi làm việc.

Chương 53

Rốt cuộc chờ đến hơn 4h chiều, trước khi mặt trời còn chưa hoàn toàn xuống núi, Chúc Hồng đến bệnh viện mang theo quyết định trao quyền đã qua phê duyệt.

“Người của phân cục bên kia đã rút hết, vừa rồi tôi gặp Tiểu Lý dưới lầu, cậu ta còn nói sau này muốn mời chúng ta ăn cơm, cho nên.....”

Chúc Hồng nói đến đây thì bỗng nhiên ngừng lại, nuốt hết mấy lời phía sau vào bụng — bởi vì cô nhìn thấy Thẩm Ngụy vừa mua xong đồ uống đang đi về phía này, Chúc Hồng đành phải dừng một chút, ngược lại dùng phương thức tương đối mơ hồ nói, “Án này bây giờ hoàn toàn thuộc về chúng ta, anh nói xem làm thế nào đi.”

Thẩm Ngụy đương nhiên cảm giác được ánh mắt chần chừ của cô, lập tức đưa đồ uống cho Triệu Vân Lan, còn rất hiểu ý người mà nói: “Hai người bận việc, ta về trước tránh một chút thì hơn.”

Triệu Vân Lan kiên quyết giữ chặt lấy hẫn, phát huy đầy đủ bản sắc keo da trâu của mình: “Không cho đi, vạn nhất người hối hận, đi rồi ta không bắt lại được thì làm sao bây giờ?”

Hành lang bệnh viện vốn có nhiều người qua lại, Triệu Vân Lan lại là anh đẹp trai chói ngời trường thân ngọc lập rất hấp dẫn ánh mắt người khác, hơn nữa y còn lôi lôi kéo kéo một người đàn ông khác, động tay động chân như vậy đã nhanh chóng thu hút rất nhiều ánh nhìn hiếu kì.

Thẩm Ngụy nhanh chóng phóng mắt nhìn quanh bốn bên, khẽ nói:

“Vẫn còn ở bên ngoài đấy, người chú ý một chút đi.”

Triệu Vân Lan nghe vậy, lập tức quay đầu trừng mắt mấy người đang trộm ngó về bên này, không chút để ý mở miệng: “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy chàng gay đẹp trai như vậy bao giờ hay sao?”

Đối phương thực sự chưa từng thấy ai làm gay mà làm được uy vũ khí phách như vậy cả, đành ngượng ngùng vội vã xoay đi hết.

Triệu Vân Lan chuyển sang lấy lòng Thẩm Ngụy: “Hehehe.”

Thẩm Ngụy: “.....”

Chúc Hồng quả thực không thể tin được cái tên thanh niên ngớ ngẩn mắt nết này là sếp Triệu anh minh thần võ nhà mình, sóng gió mãnh liệt nổi lên trong lòng nhất thời điều tàn đọng lại bốn chữ: Vô cùng thâm.

Bất quá Thẩm Ngụy vẫn là nhẹ nhàng nhú mi: “Các người phải làm việc, ta ở chỗ này vẫn không thích hợp lắm.”

Chúc Hồng cũng nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, sếp Triệu, nội quy của chúng ta.....”

Triệu Vân Lan trực tiếp ngắt lời: “Quy củ là tôi định ra, bất cứ lúc nào mắt hứng đều có thể sửa lại _____ hơn nữa nội quy nói trong quá trình làm việc tránh để cho người ngoài chứng kiến hoặc tham dự, hẳn cũng không phải là người ngoài.”

Thẩm Ngụy ngẩn người, trong nháy mắt hẳn còn tưởng rằng Triệu Vân Lan muốn nói toạc thân phận của mình ra.

Kết quả liền nghe thấy Triệu Vân Lan ti bỉ nói thầm với Chúc Hồng:

“Hắn là bà xã nhà tôi nha.”

Thẩm Ngụy: “.....”

Chúc Hồng ngây ngốc một lát, sau đó mặt không chút thay đổi hướng ra ngoài cửa sổ, dùng ngữ điệu đều đều như đang nói “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được” mà bảo Quách Trường Thành: “Tiểu Quách, cậu xem mặt trời lặn ngoài kia có xanh không kìa! Giống y như được ngâm trong dấm mồng tám tháng chạp vậy đó!”

Quách Trường Thành không nhẫn được phải xoa xoa hai mắt.

Triệu Vân Lan vội ho một tiếng, điều chỉnh biểu tình trở nên nghiêm túc hẳn lên, một lần nữa trở lại dáng vẻ lãnh đạo của y: “Được rồi được rồi ____ Chúc Hồng, cô gọi điện thoại cho mọi người trong cục bảo hộ đến đây, nhất là Lâm Tĩnh, đêm qua hắn một tên lão đại gia da dày thịt béo thế mà lại không biết xấu hổ chuồn mất, hôm nay tôi nhất định phải cho hắn biết kết cục của việc thoát ly quần chúng là gì.”

Chúc Hồng “À” một tiếng, xoay người nhắn tin cho mọi người ở số 4 đường Quang Minh: “Mau tới bệnh viện chùa Hoàng Nham vây xem Quỷ Kiến Sầu, xem xem tên kia thành cái đức hạnh gì rồi này.”

Vì thế trước khi trời tối mọi người đều chạy tới bệnh viện như ong vỡ tổ, kết quả không những không vây xem thành công, ngược lại bị Triệu Vân Lan ngồi như đại gia không thèm động cựa chỉ tay năm ngón sai bảo xoay quanh: “Lão Sở, người lên mái nhà bày hai tầng ‘lưới’, một chiều, có thể vào không thể ra ngăn không cho nó chạy thoát, Tiểu Quách đi cùng quan sát cho kĩ, trở về giao cho tôi một phần báo cáo học tập, Chúc Hồng đi giảng ‘Quản chế linh’ trên tất cả các cửa sổ của bệnh viện, sau đó ngăn cách không gian nơi này lại,

trông coi cho kĩ phần kết giới của cô đừng để nhân viên tạp vụ người ta sờ loạn, làm cho đẹp vào, đừng có lưu lại dấu vết.... Đại Khánh đi hỗ trợ.”

Đại Khánh đang nghe Lâm Tĩnh xì xà xì xầm, Lâm Tĩnh mới nói “Người xem cánh tay thầy Thẩm kia, còn lộ một đoạn băng gạc đó, lão đại nhà chúng ta thật là cầm thú mà.” Đại Khánh vừa mới bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ thì nghe thấy bị điểm danh, nhất thời giật nảy cả mình.

Thẩm Ngụy không được tự nhiên kéo lại tay áo khoác.

“Về phần Lâm Tĩnh.....” Triệu Vân Lan lôi trong túi ra một bình nhỏ, Lâm Tĩnh bỗng nhiên có dự cảm không lành.

Triệu Vân Lan không có hảo ý cười cười, nói với Lâm Tĩnh: “Trong này là oán chú gỡ xuống từ trên người của một nạn nhân.”

Sở Thứ Chi hợp thời ở bên cạnh giải thích cho tên nhóc đang ù ù cạc cạc: “Cái gọi là lệ quỷ, đều sinh ra từ oán khí. Oán khí mà chúng hạ lên người khác giống như là một cái xúc tu, có cùng nguồn gốc với chúng, bởi vậy sẽ có cảm ứng.”

Quách Trường Thành vẫn đi cùng Triệu Vân Lan còn chưa kịp ăn cơm chiều, nghe lời này không hiểu sao cậu nghĩ đến món bạch tuộc viên chiên, nhịn không được nuốt nước miếng một cái, bụng reo ọt ọt.

Sở Thứ Chi: “.....”

Đôi khi hẳn thực sự không hiểu nổi thằng nhóc củi mục mới tới này cả ngày nuôi cái suy nghĩ gì trong đầu nữa.

Triệu Vân Lan bắt chân chữ ngũ ném bình vào lòng Lâm Tĩnh: “Ban ngày đã ngoài ý muốn bắn chết một đũa rồi, nhưng phỏng chừng là thứ kia không thạo quấy phá giữa ban ngày thôi, buổi tối ta lo lắng nó không dễ cắn câu, cho nên nhiệm vụ của người chính là chờ một chút cho trời tối rồi mang cái xúc tu trong bình này bóp nát ra, dẫn lệ quý tiến vào trong không gian kết giới của Chúc Hồng.”

Lâm Tĩnh yên lặng nhìn y lại nhìn bình nhỏ trong tay, ý thức được chính mình đã bị coi là dân Tank máu trâu chuyên thu hút cừu hận rồi. Hắn dùng một loại giọng điệu trầm thống như chủ trì lễ tang mà phun ra: “Người hãm hại ta.”

Triệu Vân Lan không chút do dự trả lời hắn: “Đúng vậy, thì thế nào?”

Nghiêm túc trắng trợn hại người như vậy, có thể thấy được y là loại người quang minh chính đại đến mức nào chứ hả hả hả!

Lâm Tĩnh giương mắt nhìn chung quanh, phát hiện chỉ có mèo đen gian nịnh cười lạnh cùng với người khác hờ hững không quan tâm, trong khoảnh khắc nhin không được mà cảm thấy bi ai.

Chỉ thấy hòa thượng rồm đột nhiên xoay người, vụt tấn công về phía Thẩm Ngụy vẫn im lặng dựa tường từ khi bọn họ tới đây: “Đại vương muốn bắt bần tăng tế cò, quý phi cứu mạng!”

Thẩm Ngụy: “.....”

Khi hắn là Trảm Hồn Sứ, ai thấy hắn cũng như chuột thấy mèo, còn chưa bao giờ bị người ta đùa giỡn trước bàn dân thiên hạ như vậy, hắn nhất thời sừng sốt vài giây, dường như xin giúp đỡ mà nhìn về phía Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan tỏ vẻ lần vô mộng ngựa này vô đúng chỗ rồi, y thích

nghe cái này, liền im lặng quay đi.

Thẩm Ngụy nghĩ nghĩ, đưa tay nhận lấy cái bình: “Hay là cứ để ta đi đi.”

Lời còn chưa nói xong, Lâm Tĩnh liền biết hỏng rồi. Quả nhiên, hai luồng ánh mắt lạnh lẽo từ phía sau đâm thẳng vào sống lưng hắn, rất có tư thế muốn dùng ánh mắt đóng đinh hắn lên tường chơi trò vạn kiếm xuyên tâm.

Lâm Tĩnh yên lặng cười gượng, nhét bình nhỏ vào trong lòng, lui về phía sau một bước, nói nhanh như gió: “A Di Đà Phật, dương thiện trừ ác và bảo hộ an toàn sinh mệnh tài sản cho quần chúng nhân dân là nghĩa vụ của chúng ta, quang vinh mà gian khổ, làm sao có thể từ chối được? Ta đi.”

Nói xong, hòa thượng rờm lấy vận tốc ánh sáng chạy mất.

Thẩm Ngụy hỏi: “Ta có thể làm gì giúp người không?”

“À,” Triệu Vân Lan nói, “Ta biết phía dưới có một quán ăn gia đình rất không tồi, người theo ta đi ăn thôi.”

Thẩm Ngụy: “.....”

Chúc Hồng nghiêng răng: “Giận mà không dám nói gì.”

Sở Thứ Chi yên lặng cúi đầu: “Không dám nói.”

Đại Khánh: “Miao ~”

Quách Trường Thành là thật sự không dám nói.

Cũng may thầy Thẩm vẫn là có lương tâm, hẳn thấy được sắc mặt và tiếng lòng của quần chúng, lập tức thiện lương lắc lắc đầu: “Nhu vậy làm sao được? Thế này đi, người đóng giữ ở đây, ta thay người đi bảo vệ sinh môn, vạn nhất có biến, ta cũng có thể trợ giúp một chút.”

Lời này vừa thốt ra, mọi người nhất thời im lặng một hồi.

Ánh mắt Chúc Hồng nhìn Thẩm Ngụy trong nháy mắt trở nên phức tạp vô cùng, đến cả Sở Thứ Chi cũng như có chút đăm chiêu, chỉ có Quách Trường Thành ngốc nghếch khiêm tốn thỉnh giáo: “Sinh môn là cái gì?”

Sở Thứ Chi không để ý tới cậu mà chỉ nghiêm túc hỏi: “Thầy Thẩm biết hai tầng ‘lưới’ của ta là muốn bày trận gì sao?”

Thẩm Ngụy nhẹ nhàng cười: “‘Song tầng tứ môn bát quái trận, hữu tiến vô xuất sinh tử môn’, ta nhìn qua Vân Lan bố trí mấy vị trí theo dõi thì liền hiểu được — chỉ là nếu oán khí của lệ quý quá mức dày đặc, ‘lưới’ được giăng ra lâm thời có khả năng sẽ bị nó phá vỡ, đến thời điểm sinh môn biến thành tử môn sẽ không dễ khống chế, ta trấn trụ mắt trận có thể ngừa vạn nhất.”

Hắn nói xong, hướng về phía mọi người nho nhã lễ độ gật đầu, sau đó ánh mắt dừng trên người Triệu Vân Lan, hơi hạ eo, khẽ nói: “Ta qua đó, người tự mình cẩn thận.”

Triệu Vân Lan tâm tình cực tốt nhìn theo hắn rời đi.

Lúc này đây Chúc Hồng và Sở Thứ Chi không ai lấy câu nói hàm súc kia của Thẩm Ngụy ra để trêu chọc nữa, hai người bọn họ cùng nhau chuyển hướng qua Triệu Vân Lan, mèo đen Đại Khánh bám trên cửa sổ, sau một hồi lâu, nó thấy Thẩm Ngụy ra khỏi cửa lớn bệnh viện,

chuẩn xác không sai một ly đứng trên “điểm” kia. Thậm chí hẳn phảng phất đã sớm đoán được nó sẽ đứng quan sát từ phía trên, còn ngẩng đầu lên cười với nó một cái.

Đại Khánh ánh mắt chợt lóe: “Cao thủ.”

Chúc Hồng đè thấp thanh âm, lông mày nhíu chặt: “Sếp Triệu, vị thầy giáo họ Thẩm này rốt cuộc là loại người nào?”

Triệu Vân Lan tâm tình rất tốt, một chút cũng không để ý ngữ khí của cô, chỉ nửa đùa nửa thật đáp: “Cô sẽ không muốn biết đâu.”

Đại Khánh xoay qua, dùng ánh mắt bích lục nhìn y: “Nói như vậy trong lòng ngươi đã biết?”

Triệu Vân Lan lười biếng tựa vào ghế, như cười như không hỏi vặn lại: “Ta có lúc nào không thăm biết trong lòng sao?”

Chúc Hồng nói nhanh: “Ta đã có cảm giác lạ lắm mà — lần đầu tiên khi Luân Hồi Quý xuất hiện đã có hẳn, lần thứ hai Sơn Hà Trù chúng ta lại trùng hợp gặp hẳn tại Tuyết Sơn, Long Thành lớn đến thế, ngay cả hàng xóm ta cũng không biết hết, làm sao có nhiều xảo ngộ như vậy được. Ngươi không cảm thấy rất cố ý sao? Ngươi.....”

Triệu Vân Lan nháy mắt mấy cái, hẳn không đoán trước được Chúc Hồng lại phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Sở Thứ Chi ở một bên cũng yên lặng nhìn thoáng Chúc Hồng một cái.

“À, về tứ thánh, trong này quả thực có chút nguyên nhân.” Triệu Vân Lan dừng một chút, “Nhưng ta cảm thấy có lẽ hẳn sẽ không muốn để mọi người biết, cho nên chuyện của hẳn, ta cũng không thể nói ngay

được, thứ lỗi nhé.”

Cái kẻ tự cho trời là lão đại mình là lão nhị nói ra hai chữ “Thứ lỗi” nhưng Chúc Hồng không vui mừng chút nào, trong lòng cô dâng lên một cảm giác khó mà nói thành lời.

Nếu Thẩm Ngụy chỉ là một giáo sư Đại học Long Thành bình thường, cô còn có thể cùng Lâm Tĩnh đem chuyện của hai người họ thành phương tiện giải trí hàng ngày, trêu chọc cười nhạo lãnh đạo một hồi, có khi còn lên weibo dàn dựng tiết mục hủ yy lãnh đạo nhà mình, nhưng lúc này khi phát hiện Thẩm Ngụy không hề đơn giản.....thậm chí có khả năng là một nửa “đồng loại” của bọn họ thì...tâm lại dấy lên tư vị khó nói thành lời.

Giống như có người dùng một cây kim dài mảnh đâm vào trong lòng không nông không sâu, làm ứa ra chất dịch đau xót.

Sở Thứ Chi: “Cao thủ kia am hiểu cái gì? Bày trận sao? Có thể trao đổi một chút với chúng ta không?”

Đại Khánh vênh đuôi, có chút chần chờ hỏi: “Người trêu chọc không phải là người thường rồi, tính thế nào bây giờ? Không nói thì không nói cũng phải cho chúng ta biết vị đạo hữu kia thuộc phái nào chứ?”

Chúc Hồng vẫn như cũ sắc mặt ngưng trọng cau mày _____ cứ như Triệu Vân Lan không phải tìm đối tượng, mà là nhận cha nuôi.

Rốt cục, tí kiên nhẫn mà Triệu Vân Lan tâm tình tốt chết bóp được đều bị bọn họ đông hỏi tây truy cho tiêu tan triệt để. Y bất nhẫn khoát tay: “Nên làm gì làm đi! Cút hết cho ta! Ở đâu ra lắm chuyện như vậy? Ta nói muốn mở họp báo hay sao hả?”

Sở Thứ Chi hưng phấn lôi Quách Trường Thành đi, xoa tay thầm

quyết trong lòng phải đem lưới lần này giăng để nhìn một chút _____tránh cho quê độ trước dân lành nghề.

Chúc Hồng lại tựa hồ còn đang muốn nói cái gì, Đại Khánh cũng đã nhảy xuống từ trên ghế, đứng ở mấy bước xa phía ngoài quay đầu gọi “miao” một tiếng, Chúc Hồng đành phải hít sâu một hơi, hơi hạ mắt, bàn tay giấu trong áo khoác màu đỏ nắm chặt một chút, sau đó không nói một lời đi theo Đại Khánh.

Triệu Vân Lan phát hiện địch ý mơ hồ của Chúc Hồng nhưng không để vào lòng _____ theo như y biết thì phụ nữ tương đối cẩn thận lại hay cả nghĩ, một người như Thẩm Ngụy bỗng nhiên bị y lôi kéo vào cái vòng nhỏ hẹp của bọn họ mà không một câu giải thích hẳn là khiến cho cô bất an.

Vì thế y hiểu ý người mà gọi Chúc Hồng lại: “Này, đợi đã.”

Chúc Hồng dừng bước.

Triệu Vân Lan nói: “Chuyện kia...tôn trọng ý kiến của hấn, tôi không thể nhiều lời, nhưng bản thân hấn khẳng định là không thành vấn đề, cô không cần lo lắng, cứ coi hấn như tôi là được.”

Chúc Hồng nghe xong, không nói một tiếng đi thẳng ra ngoài, rất muốn đập cho tên lăm mồm họ Triệu một trận.

Chương 54

Trời cuối cùng cũng tối sập xuống.

Sở Thứ Chi hoàn thành công việc, hai tay đút túi đứng trên mái nhà, gió bắc ***g lộng thổi bay loạn tóc hăn, Quách Trường Thành hoài nghi giây tiếp theo hăn sẽ bị gió cuốn đi, Sở Thứ Chi thật sự là rất gầy, quả có chút thiếu dinh dưỡng.

Quách Trường Thành không dám lộn xộn, dưới chân cậu là chu sa đầy đất.

Sở Thứ Chi coi mái nhà là một trương hoàng phù cực lớn, dùng chu sa vẽ một “lá bùa” cực đại, lại lấy đá đen ngăn chặn tám phương. Quách Trường Thành đứng giữa lá bùa này lập tức cảm giác được bầu không khí quanh mình thay đổi, một mùi vị đặc biệt nào đó vẫn lên quyện trong gió đêm thổi về làm cậu cảm thấy bất an.

Chỉ là cảm giác mùi vị kia dính dấp ẩm ướt, không hôi thối, nhưng chính là mùi bùn đất hòa cùng máu tươi, còn hỗn tạp một tia đắng chát như ẩn như hiện.

Quách Trường Thành mờ mịt hít khí: “Sở ca?”

“Đó là mùi của oán linh.” Sở Thứ Chi không quay đầu lại mà cúi xuống nhìn. Trong bóng đêm mịt mù họ đã bày ra thiên la địa võng, Thẩm Ngụy mặc một thân áo khoác sáng màu vô cùng bắt mắt đang đứng chính xác ở vị trí của người thu lưới, Sở Thứ Chi lắc lắc đầu, “Sếp Triệu lần này đây là trêu chọc ai vậy? Họ Thẩm ..... Trước nay ta chưa từng nghe thấy có nhân vật tên gọi như vậy.”

Đúng lúc này, Thẩm Ngụy tựa hồ ngẩng đầu lên nhìn liếc qua một cái. Trời rất tối, Sở Thứ Chi nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, chỉ là ngay sau đó người nọ bỗng biến mất tại chỗ.

Sở Thứ Chi rùng mình: “Đến rồi.”

Quách Trường Thành: “A?”

“A cái gì mà a!” Sở Thứ Chi bước lại, như trước dùng động tác dán cao da trâu, dán một trường hoàng phù lên mặt Quách Trường Thành, “Câm miệng cậu lại! Không cho phép phát ra âm thanh.”

Mùi vị đặc biệt kia càng ngày càng nồng đậm. Ở góc phía Đông Bắc, Lâm Tĩnh mang cái di động đang chụp ảnh tự sướng nhét vào túi, mặt không chút thay đổi mở bình thuốc trong tay, một cỗ hắc khí không sạch sẽ hướng lên cao. Lâm Tĩnh ngẩng đầu, tay chấp kim cương phật ấn, nét mặt trở nên trang trọng, tuy có thêm đội hữu tương trợ nhưng mà hắn không làm theo lời Triệu Vân Lan trực tiếp hạ sát, mà là cúi đầu niệm kinh siêu độ.

Thứ này cũng từng là trời sinh đất dưỡng, lấy vạn vật tinh hoa tụ hợp ba hồn bảy vía, có lẽ ở trên đời không lâu, cũng có lẽ đã trải qua vô số luân hồi tẩy luyện, làm như Triệu Vân Lan giờ tay chém xuống chấp pháp bạo lực như vậy, Lâm Tĩnh có chút không đành lòng.

Nhưng mà kinh văn trầm thấp như đàn gảy tai trâu, cỗ oán khí kia tâm ý không thể bình ổn được. Từ nơi nào đó truyền đến tiếng xé rách như bánh xe kéo trên mặt đường lộn xộn chói tai, ở trên không trung càng dài càng lớn, giãn ra giống một quái vật đang gầm rú tận trời, bầu trời nguyên bản sao dày trắng sáng bỗng chốc âm trầm.

Chính lúc ấy, bóng đêm yên tĩnh đột nhiên bị ba tiếng súng vang lên

xé rách, cổ oán khí nhỏ kia bị chia năm xẻ bảy, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã tiêu tán trong không khí.

Cửa sổ lầu sáu bị người đẩy ra từ bên trong, Lâm Tĩnh thấy một chút ánh lửa lúc sáng lúc tối, hấn cơ hồ tưởng tượng ra bộ dáng Triệu Vân Lan đang cau mày nhìn xuống mình từ trên cao, sau đó bất mãn lái nhai một câu “Niệm kinh niệm đến choáng váng rồi.”

Trên thế gian chưa bao giờ có chuyện bất cứ thứ gì cũng có thể siêu độ, nếu như vậy thì cũng không có Trấn Hồn Lệnh và Cục Điều Tra Đặc Biệt tồn tại. Người nguyện ý đưa hấn qua nhược thủy tam thiên, nói không chừng người ta không nguyện ý di động lấy một bước đâu.

Một tiếng rống lớn truyền đến xa xa trong tiếng gió, Lâm Tĩnh hai tay tạo thành chữ thập, tụng một câu phật hiệu rồi bật người nhảy tới một cái cây khô không còn lá. Một đoàn hắc khí cực đại như đạn pháo đánh về vị trí hấn vừa mới đứng, nền gạch ngay ngắn lập tức bị đánh nát, đá vụn bắn tung lên đến ba bốn mét cao. Đến cùng với gió dữ là một bóng người cực lớn, đứng lên cao đến bốn năm mét chỉ còn nguyên vẹn nửa thân trên, từ đùi trở xuống lộ ra xương cốt. Máu đặc đen tuyền một đường đi tới một đường chảy xuống, rơi trên mặt đất phát ra âm thanh xèo xèo, đất đá cũng có thể bị đốt cháy.

“Đây thật đúng là thần chặn sát thần phật chặn sát phật mà.” Lâm Tĩnh cười khổ một tiếng, dưới chân cũng không chần chừ, thả người bám vào cửa sổ tầng hai. Hấn tựa như một con nhện lớn, bàn tay trần bám vào kẽ gạch bên ngoài bệnh viện hướng về bệ cửa sổ phía trên lao lên, cứ thế di chuyển nhanh hơn cả thang máy đang hoạt động, bóng đen phía sau theo sát không rời.

Lâm Tĩnh một đường leo đến tầng sáu, gào lên với mèo đen đứng gần cửa sổ: “Đón lấy!”

Đại Khánh giống như một quả cầu thịt đen tuyền nháy ra ngoài, trong khoảnh khắc sáu cái chuông treo trong góc khuất đồng thời vang lên. Sau một tiếng phụ nữ quát khế, một thân măng xà cừ đại bất ngờ khó phòng xông ra từ đó. Con rắn cuộn một vòng, nuốt hắc khí vào miệng.

Hắc ảnh đuổi theo Lâm Tĩnh đâm bên nọ lại xông bên kia, tiếng chuông càng ngày càng gấp, hắc khí trên người oán linh không ngừng bị hút vào miệng măng xà, cái bóng nửa người kia thu lại càng ngày càng nhỏ.

Rồi sau đó, hắc ảnh kia đột nhiên dừng lại giữa không trung lộ ra rõ ràng bộ dáng một người đàn ông, chính là người mà Quách Trường Thành từng thấy, mái tóc hoa râm, đôi mắt đỏ quạch.

Triệu Vân Lan bỗng dừng dụi tắt tàn thuốc trên bệ cửa sổ: “Chúc Hồng, tránh ra!”

Cùng lúc ấy, sáu cái chuông lắc lư không ngừng bỗng nhiên dừng lại, cùng im lặng.

Mèo đen trực tiếp bổ nhào vào măng xà. Trong nháy mắt rơi xuống đất, cựa măng lại một lần nữa biến thành hình dạng cô gái, cửa sổ thủy tinh tầng sáu vỡ nát, người đàn ông còn một nửa cơ thể nháy mắt lại trướng to mấy phần.

Triệu Vân Lan xoay người kéo Chúc Hồng đến bên cửa sổ đứng vững, chỉ cách oán linh bên ngoài chừng hai ba mét.

“Trấn Hồn lệnh.” Y không lạnh không nóng mở miệng giống như chỉ làm theo nguyên tắc, “Sau khi chết người không tìm nơi an ổn đầu thai chờ quá niên, chạy đến đầu độc làm cái gì?”

Hai chữ “quá niên” dường như kích thích đến oán linh, nó chọt vươn bàn tay khổng lồ lôi kéo hắc khí khôn cùng dày đặc chụp vào cổ Triệu Vân Lan.

Trấn Hồn Lệnh hóa thành roi tựa như một gốc dây leo sống từ trong tay áo người đàn ông phóng ra cuốn lấy cánh tay kia, một người một quỷ giằng co giữa một đồng thủy tinh vỡ.

Chúc Hồng ra sức đẩy Lâm Tĩnh: “Người mù à, còn không đi hỗ trợ đi!”

Lâm Tĩnh vừa bị oán linh đuổi theo diễn một màn Spiderman nghiệp dư, ngón tay bị xát đến sinh đau, còn chưa kịp thở ra một hơi, lúc này lộ ra một cái mặt murple đắng: “Hỗ trợ? Hỗ..... Hỗ trợ cái gì? Oán linh lớn như vậy, cô cũng quá coi trọng ta rồi, ta có thể làm cái gì được?!”

Chúc Hồng: “Gõ chuông a! [Làm sư ngày nào, gõ mõ ngày ấy], người hiểu hay không!”

Cô ồn ào làm màng nhĩ Lâm Tĩnh ong ong vang lên, nhịn không được nói: “Nữ thí chủ, phiền cô bình tĩnh một chút, ta chỉ là tục gia đệ tử, cô có gặp qua tục gia đệ tử nào mỗi ngày gõ chuông không? Lại nói ngã phật từ bi, chỉ quản âm vật, thứ này dù sao cũng từng là người sống, tác dụng của chuông đồng đối với nó rất có hạn. Cô còn không nuốt trôi oán khí của nó lại trông cậy vào cái chuông nát của ta, cô thấy đáng tin sao hả?”

Chúc Hồng: “Ta mặc kệ, mau nghĩ cách cho ta!”

Lâm Tĩnh nhìn thoáng qua Triệu Vân Lan, vạm phần bất đắc dĩ thờ dài: “Ngã phật từ bi, sao không cho bộ dạng đệ tử cũng đẹp trai một chút chứ.”

Hắn nói xong, cho tay vào túi lấy ra một cái hũ nhỏ chỉ bằng bàn tay, mở nắp ra. Bên trong bay ra một cỗ mùi dầu, Lâm Tĩnh vô cùng cắt ruột nhìn nhìn bên trong, nâng tay muốn vẫy, Triệu Vân Lan lại giống mọc mắt bên cạnh xua tay chặn hắn lại: “Tiết kiệm dầu đèn của người đi, không cần đến người.”

Đang nói đến đó, oan hồn chợt tránh thoát Trấn Hồn tiên, đầu roi rung rung một cái, giương thẳng lên cao, lại không chút tiếng động rụt về trong tay áo y. Oan hồn rít gào “tê tê” vặn đứt chấn song, hắc khí cự đại tiến vào giống như muốn làm cánh cửa kia nứt vỡ.

Cùng lúc, Triệu Vân Lan lui ra phía sau một bước, hai tay đưa đến trước người, lòng bàn tay hướng về phía trước mở ra năm ngón. Tay phải y cầm đoản đao, vô thanh vô tức cứa vào lòng bàn tay trái, máu tươi đỏ thẫm lập tức chảy vào rãnh nhỏ trên đoản đao, sau đó phảng phất như ngưng kết trong đó, không lưu động nữa.

Trên mặt y đột nhiên lộ ra một nụ cười.

Đại Khánh ở bên cạnh nhìn thấy, lông đều dựng lên thật cao, không kìm được mà tránh xa y một chút, thả người nhảy vào lòng Chúc Hồng. Nụ cười kia quả thực không có một phân một hào nào giống với bộ dạng của Triệu Vân Lan lúc bình thường. Một khoảnh khắc đó, ánh mắt y thăm thẳm đến bất thường, lạnh lẽo đến khó tin, khuôn mặt trong bóng tối của hắc vụ bị sống mũi cao thẳng phủ xuống một tầng bóng mờ, khóe miệng đang cong lên mang đến cảm giác ác độc lạnh lùng không nói nên lời.

Nhất thời thực sự phân không ra y và oan hồn trong hắc vụ kia đâu mới là ác quỷ chân chính.

“Cửu U nghe lệnh,” Thanh âm kia giống như cũng không phải Triệu

Vân Lan, trong trầm thấp lại mang theo khăn khăn khó mà miêu tả, nghe vào tai như thể bị một cái cửa cùn cửa qua vậy, “Lấy máu lập thể, lấy lãnh thiết làm chứng, mượn người ba ngàn âm binh, thiên địa nhân thần, đều có thể sát ____”

Mấy chữ cuối cùng kia cơ hồ là mỗi tiếng mỗi lần gằn giọng, âm trầm và cuồng vọng không nói nên lời, vết máu ngưng tụ trên lưỡi đao biến thành màu đen, vô số khô giáp trống rỗng từ trong vách tường tái nhợt phía sau y xông ra, cưỡi chiến mã xương trắng, giương binh khí mục nát, núi thét biển gầm ầm ầm lao tới, cương ngạnh đầy mạnh oan hồn đang muốn chen vào song cửa ra bên ngoài, lại tươi sống chém đứt một bàn tay nó vươn ra.

Triệu Vân Lan lúc này liên tục lùi lại mấy bước, giống như kiệt sức mà thất thế dựa lưng vào tường, hồn nhiên không để ý ánh mắt rợn gáy sồn da gà của những người xung quang. Y trượt từ trên tường đặt mông ngồi luôn xuống đất, lắc lắc cái tay đang nhỏ máu tong tong, thờ hờn hờn mà nói: “Ông phắc, bản tay áo rồi, không biết có giặt được không nữa?”

Đại Khánh thử thăm dò đến gần một chút, đứng ở nơi cách y không đến nửa mét, thật cẩn thận hỏi: “Vân Lan?”

Triệu Vân Lan nhướn mày: “Ờ?”

Biểu tình này mèo đen tương đối quen thuộc ____ cái biểu tình mà mèo nhìn thấy liền muốn xông lên cào cho hai phát này rất quen thuộc với nó mà, vì thế Đại Khánh không chút do dự vươn móng vuốt đến, tạt cho y một phát rồi gào ầm lên: “Vừa rồi đó là cái chết tiệt gì! Ta không có dạy người thứ tà thuật đó!”

Triệu Vân Lan dương dương tự đắc nói: “Con người thì sẽ học đó, mèo đàn.”

Đại Khánh thiếu chút nữa phát điên với y, một bước nhảy lên người y, đập lên đùi y rồi vắt hai chân đề lên tay y: “Lần trước người lấy trong thư viện ra rốt cuộc là thứ sách quý quái gì?!”

Triệu Vân Lan dùng cánh tay không bị thương sờ sờ đầu nó: “[Hồn Thư], yên tâm, chỉ là ta muốn chứng thực một vài chuyện, vô tình nhìn thấy thứ đó nên mới nhất thời nghĩ đến _____ cũng không tính làm cái gì đâu, nhân phẩm của ta người còn không tin sao?”

Mèo đen rít gào: “Người có thứ gọi là nhân phẩm hay sao hả?!”

Triệu Vân Lan bị nó văng cho đầy một mặt mưa xuân.

Bất quá mèo đen vẫn là hàm hừ nhảy từ trên vai Triệu Vân Lan xuống, xem như tiếp nhận cách giải thích này. Nó đại khái vẫn tin Triệu Vân Lan biết đúng mực, chỉ là còn bất mãn nói, “Người muốn để cho cái ảnh chứng minh thư xấu hoắc của mình ngự trên lệnh truy nã của địa phủ, sau đó mỗi người cầm một xấp truyền nhau thì ta cũng chẳng dễ ăn nói gì.”

Lời vừa nói xong, nó liền bị Triệu Vân Lan vươn một bàn tay từ phía sau ra hung hăng ném xuống đất, tên kia hùng hùng hổ hổ nói: “Ảnh chứng minh thư của ông đây cũng vẫn là anh minh thần võ tuấn mỹ bất phàm, con mèo mặt múp như heo người không cần phải ghen tị như thế nhé.”

Sở Thứ Chi từ trên mái nhà gọi điện xuống, cả người lộ ra hung phấn dị thường: “Vừa rồi cái kia là Âm Bình Trảm sao? Ai làm đấy? Có phải điên rồi không? Mẹ ơi, có suất không vậy?”

Chúc Hồng không thể nhịn được nữa cúp máy mặc kệ hấn.

Lâm Tĩnh kìm nén không được hỏi: “Âm binh trảm? Dùng máu thôi động nó sao?”

“Máu và kim loại đều là chất dẫn.” Triệu Vân Lan trì hoãn một lúc rồi đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, xoay người đi ra ngoài, “Chân chính thôi động nó là ác ý. Ác ý chí hung, ta thấy cũng giống như lấy độc trị độc.”

Chúc Hồng chần chừ một chút, vừa theo sau vừa hỏi: “Trong lòng ngươi cũng có ác ý?”

“Sao? Chẳng lẽ tôi không phải là người?” Triệu Vân Lan cười cười, thản nhiên thừa nhận, “Chẳng những có, còn không ít đâu___ kỳ thật tôi cảm thấy Âm Binh Trảm thực ra không nên bị liệt vào tà thuật, tôi thấy nó hay mà, yoga tâm linh, bài trừ độc tố, một thân thoải mái.”

Chúc Hồng: “.....”

Đại Khánh nhảy lên vai Triệu Vân Lan, tát một quyền lên mũi y.

“Đau! Mập mập chết bầm!”

Oán linh đã bị âm binh bức đến đường cùng. Hắn ta ước chừng mình không chiếm được tiện nghi nữa liền tính đường chạy trốn.

Hai tầng “lưới” có vào không có ra mà Sở Thứ Chi bố trí ở bên ngoài lập tức bị kích phát. Phải nói là kỳ thật bọn họ đều không đoán trước được lệ quý có năng lượng lớn như vậy, nếu không phải là Thẩm Ngụy đã coi chừng mắt trận, oan hồn bị Triệu Vân Lan bức đến tuyệt cảnh vẫn có thể chạy mất không phải là không có khả năng.

Một đạo sấm sét từ không trung đánh xuống, oan hồn bị thứ gì đó vô hình trói buộc. Âm binh đuổi theo hắn phút chốc cùng biến mất, oan

hồn kịch liệt giãy dụa, toàn bộ mặt bằng tòa nhà bệnh viện đều chấn động làm cho mọi người bên ngoài kết giới còn tưởng rằng đang xảy ra động đất.

Sở Thứ Chi chạy từ mái nhà xuống hô lớn: “Con mồi đã dính lưới rồi, nhèn nhện đừng để cho nó chạy!”

Thẩm Ngụy biến mất hồi lâu bỗng lên tiếng trả lời. Hắn từ nơi trống rỗng xuất hiện sau lưng oan hồn, đưa tay lẳng không trao một cái, oan hồn dường như bị một bàn tay vô hình bóp chặt cổ, hắc khí trên người dần dần tán đi lộ ra một người không chân đang thù ghét trừng mắt về phía Thẩm Ngụy đang đứng.

Thẩm Ngụy bất vi sở động, ngón tay khép lại, oan hồn như một tờ giấy bị người bóp nát, biến mất trong tay hắn.

Chương 55

Mục tiêu đã bắt được, kết giới do Chúc Hồng bày ra tự động giải trừ, thủy tinh vỡ đầy đất dán trở lại cửa sổ. Trong bệnh viện vẫn là hộ sĩ đi kiểm tra ban đêm và bệnh nhân đến khám gấp, một người bệnh mất ngủ tỉnh dậy xem chừng thấy không có gì lạ lùng thì về lại phòng bệnh.

Những người bán hàng rong ngoài cổng đã thu hàng, ngẫu nhiên còn có mấy xe taxi đi qua, nhưng không tính đón thêm khách hàng, chỉ là vội vã trở về.

Thẩm Nguy vội vàng lên lầu, vừa lúc chạm mặt Sở Thứ Chi đang chạy xuống, Sở Thứ Chi người này cậy tài khinh người, đối xử với người quen khá tốt nhưng với người lạ thì rất ít khi bắt chuyện, lúc này thấy Thẩm Nguy lại chủ động vươn tay, khen ngợi nói: “Trấn mắt trận thật tuyệt đó.”

Thẩm Nguy nhanh chóng gạt đầu thăm hỏi, sắc mặt còn khó coi hơn cả bệnh nhân viêm ruột thừa cấp tính mới được đưa vào, hấn cầm ra một cái bình nhỏ nói ngắn gọn: “Ở bên trong này, trông giữ cẩn thận.”

Sau đó liền đem bình ném cho Sở Thứ Chi, tiếp đó giữ chặt tay Triệu Vân Lan: “Người đi với ta, ta có chuyện phải nói với người.”

Triệu Vân Lan ngu người bị lôi đi sềnh sệch.

Thẩm Nguy một đường đẩy thẳng y vào phòng vệ sinh, xoay tay khóa cửa vào từ bên trong, dưới ánh đèn mờ gắt gao nhìn y hồi lâu mới thấp giọng hỏi: “Vừa rồi thứ đó có phải Âm Bình Trảm

không?”

Triệu Vân Lan: “Ừ.”

Thẩm Ngụy: “Là người làm?”

Triệu Vân Lan thản nhiên gật đầu: “A, đúng rồi.”

Thẩm Ngụy nghe thế, chưa nói hai lời giơ tay lên tát qua.

..... Nhưng mà bàn tay này thế tới thì hùng hổ, rốt cuộc lại không nỡ dừng trên mặt Triệu Vân Lan. Nó chỉ đến gần một bên tai y rồi sưng lại.

Triệu Vân Lan sừng sốt, mờ mịt hỏi: “Thẩm Ngụy?”

“Đừng gọi ta!” Thẩm Ngụy bị y làm cho giận đến sắc mặt trắng bệch, cánh tay vươn giữa không trung trở nên run rẩy, một hồi lâu, mới cắn răng nói, ““Thiên địa nhân thần đều có thể sát’, lệnh chủ thật đúng là có bản lĩnh, còn ăn nói ngông cuồng như vậy, người..... người không sợ bị trời phạt sao?”

Triệu Vân Lan cực ít nhìn thấy Thẩm Ngụy tức giận, huống chi là giận đến mức này, y lập tức đau lòng rồi, khẩn trương nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của hắn: “Phải phải, ta sai rồi, người muốn đánh thì đánh ta này, đừng nóng giận đừng nóng giận.”

Thẩm Ngụy gạt phắt tay y ra: “Ai cợt nhả với người, người có biết thuật tụ hồn âm binh là tà thuật bị cấm tuyệt đối không? Người rốt cuộc có hiểu cái gì gọi là tà thuật không? Tam giới còn dung được người sao? Người vô pháp vô thiên như vậy, có phải muốn chọc trời cho thủng mới vừa lòng không?! Người, người.....”

Lời nói của hắn đột nhiên ngừng lại, qua không biết bao lâu, mới có chút run rẩy hỏi: “Đến lúc đó người bảo ta làm sao bây giờ?”

Triệu Vân Lan vươn tay ôm lấy hắn, nhẹ nhàng hôn lên tóc của hắn: “Ta sai rồi bảo bối, thực xin lỗi.”

Y tự cho là thái độ nhận tội của mình rất tốt, ai ngờ lời này trực tiếp đập phải thuốc nổ rồi, Thẩm Ngụy vụt đẩy y ra, một tay ép y lên cánh cửa, tay kia hung hăng kéo cổ áo y xách lên: “Đừng có dùng những lời người đã nói với không biết bao nhiêu người để đùa với ta.”

Triệu Vân Lan bất đắc dĩ cười cười: “Vậy người muốn ta làm thế nào đây?”

Tàn khốc trên mặt Thẩm Ngụy rút đi một ít trong vẻ tươi cười của y, một lát sau, nhin không được lại nhu hòa xuống một chút nữa..... Luôn có một tên khốn như vậy đó, cứ cho là y thực sự chọc thủng trời, hắn cũng chẳng thể nặng lời trách móc được y.

Qua một hồi lâu, Thẩm Ngụy thở dài, buông lỏng tay ra, cúi đầu nói: “Người không thể sửa đổi tính tình đi một chút sao?”

Triệu Vân Lan giữ vững thái độ nhận sai ngoan ngoãn thành khẩn, vội vàng gạt đầu cái rụp ___ cho dù y hoàn toàn không cảm thấy mình có vấn đề gì, bất quá Thẩm Ngụy nói y sai, y lập tức sẽ không thêm phân biệt tốt xấu mà nhận hết.

Thẩm Ngụy hạ mắt, nâng lên bàn tay bị thương của y, nhẹ giọng hỏi: “Đau không?”

Triệu Vân Lan lắc đầu.

“Ta..... Ta vừa rồi hơi nóng này.....”

“Nhưng bị người ép cái lưng đau.” Triệu Vân Lan mặt không chút thay đổi nói, “Người còn phát giận với ta, đối với người khác người toàn khách khách khí khí, cư nhiên phát giận với ta.”

Sắc mặt đỏ của y khiến cho Thẩm Ngụy trong lòng hoảng hốt, hoàn toàn không nghe ra y đang cố ý làm nũng, Thẩm Ngụy chần chừ, lóng ngóng đưa tay áp lấy khuôn mặt Triệu Vân Lan: “Ta.....”

Triệu Vân Lan tiếp tục mặt không đổi sắc nâng mắt nhìn hấn.

Thẩm Ngụy: “Ta không phải cố ý.....”

Hấn hoang mang rối loạn chưa nói xong câu, chỉ thấy Triệu Vân Lan giơ tay chỉ chỉ miệng mình: “Hầu hạ đại gia ta thư thái liền tha thứ cho người.”

Thẩm Ngụy sừng sốt một giây mới phản ứng lại được lời y nói, biểu tình trên mặt sau một hồi trống rỗng thì bật lên thành lời: “Không ra thể thống gì!”

Rồi sau đó bên tai đỏ bừng lên, phui áo bỏ đi.

Nhưng hấn đi tới cửa, bỗng quay đầu lại, phát hiện Triệu Vân Lan không cùng đi mà vẫn duy trì trạng thái dựa tường như cũ, như cười như không nhìn mình.

Thẩm Ngụy tay đã chạm then cửa lại tần ngần thật lâu. Ngay sau đó, hấn lại bước trở về, đỡ lấy eo Triệu Vân Lan mà hôn xuống.

..... Bị y làm cho bó tay như vậy, về sau nên thế nào mới được đây?

Môi của Triệu Vân Lan hơi sưng lên, Chúc Hồng liếc mắt một cái đã

thấy thì cảm giận quay người đi, nghĩ thầm cái tên đồng chí (1) chết tiệt không có tiết tháo này, có cần phải muốn tìm bất mãn đến mức ấy không?

=====

Đoàn người từ bệnh viện về đến số 4 đường Quang Minh, Sở Thứ Chi bày ra thiên la địa võng ngoài phòng thẩm vấn, hoàng phù dán dày như hàng dải cờ phướn (2), bấy giờ mới khóa cửa, mở bình, thả oan hồn bên trong ra.

Triệu Vân Lan bê ghế dựa cho Thẩm Ngụy ngồi, chính mình hai tay ôm trước ngực dựa tường đứng, châm thuốc lên, không thèm nâng mí mắt biếng nhác nói: “Người có quyền bảo trì im lặng, mỗi một câu người nói sẽ trở thành lời cung khai trước trần đường (3), nghĩ cho kĩ rồi hãy mở miệng.”

Oan hồn không chân bị ba đạo linh phù khóa lại trên ghế, lão âm u ngẩng đầu lên, thanh âm khàn khàn hỏi: “Cung khai trên trần đường? Đường gì? Cung cái gì?”

“Diêm Vương điện, cung khai công đức tội nghiệt một đời của người, vô cùng công chính. Nói nhảm ít thôi, hỏi người cái gì thì nói cái đó đi!” Lâm Tĩnh bị gã này đuổi cho chạy như con thằn lằn cỡ bự đến giờ vẫn còn chưa thuận khí đây ____ con người hấn phân liệt nhất chính là ở chỗ này, bên ngoài thì làm bộ một hòa thượng rờm trung hậu thành thực, vào đến phòng thẩm vấn thì hóa thân cạp gặm, như thể nếu không ồn ào như thế thì không thể hiện được uy vũ khí phách vậy.

Oan hồn cười lạnh một tiếng.

Sở Thứ Chi liếc liếc Quách Trường Thành, Quách Trường Thành

nhanh chóng ngời thẳng lên, vội ho một tiếng, cuối cùng cúi đầu ngó qua cái “phao” viết đầy lòng bàn tay rồi mở miệng y như học thuộc: “Họ, tên, tuổi, thời gian tử vong, nguyên nhân tử vong.”

Ánh mắt oan hồn dừng trên người Quách Trường Thành, thành công khiến cậu rùng mình một cái.

Sở Thứ Chi lập tức nâng tay đặt lên vai Quách Trường Thành, cùng lúc đó, Lâm Tĩnh bên kia ra sức đập bàn, hung tợn nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, nói mau!”

“..... Vương Hướng Dương, sáu mươi hai, chết vào hai chín tháng chạp năm ngoái, tai nạn xe cộ.”

Quách Trường Thành cẩn thận nhìn Sở Thứ Chi một cái, Sở Thứ Chi gật gật đầu, ý bảo cậu tiếp tục hỏi. Quách Trường Thành lại cúi đầu nhìn thoáng qua cái phao của mình làm cho Sở Thứ Chi cũng nhin không được ngó cùng, chỉ thấy lòng bàn tay thẳng nhóc này viết chi chít chi chít: “2, nga, xxx [ghi họ tên đối phương], nếu nguyên nhân tử vong của người là xxx [ghi nguyên nhân tử vong], vì sao lại muốn xuống tay với người vô tội?”

Sau đó hắn liền nghe thấy Quách Trường Thành lắp ba lắp bắp nói: “À..., Vương Hướng Dương, nếu nguyên nhân tử vong của ông là hai chín tháng chạp..... À không, nguyên nhân ông tử vong là tai nạn xe cộ, vậy vì sao lại xuống tay với người vô tội?”

Sở Thứ Chi thật sự không muốn phì cười trong hoàn cảnh nghiêm túc thế này, đành phải quay đầu bảo Triệu Vân Lan: “Sếp Triệu, cho ta xin điều thuốc.”

Mượn thứ này, che đi biểu tình quái dị một chút.

“Vô tội?” Vương Hướng Dương lộ ra một nụ cười vắn vẹo, thân người vươn về phía trước như bệnh nhân tâm thần, “Ai vô tội? Nhóc con, người nói cho ta biết, ai vô tội? Bọn họ vô tội sao? Người vô tội sao?”

Thôi xong, sao lại hỏi lại nhiều thế? Câu này không có chuẩn bị rồi.

Quách Trường Thành lập tức đầy mặt mờ mịt, không biết làm như thế nào cho phải.

Sở Thứ Chi cúi đầu, Lâm Tĩnh xoay mặt đi, hai người nguyên bản áp trận cho cậu không hẹn mà cùng trốn tránh một lượt.

Thẩm Ngụy lại đột nhiên hỏi chen: “Có thể nói cho ta biết vì sao người bị tai nạn xe không?”

Vương Hướng Dương ngây ngốc chuyển sang hướng hẩn, im lặng.

Thẩm Ngụy lại hỏi: “Có quan hệ gì với kẻ trúng oán chú của người? Hay có quan hệ với việc người bán cam sao?”

“Khi còn sống ta chính là người bán cam,” Vương Hướng Dương thật lâu sau mới trả lời hẩn, “Ta sống ở vùng nông thôn ngoại ô Long Thành, mỗi ngày mang hoa quả vào nội thành, đẩy một xe đẩy nhỏ dừng ven đường để bán, cả nhà đều dựa nghề đó mà sống qua ngày. Vợ ta bị nhiễm trùng đường tiểu không thể lao động, còn có con trai, sắp ba mươi mà không lấy được vợ vì có hộ khẩu nông thôn, cũng là vì ta không có tiền mua nhà nội thành cho nó.”

“Nếu người nhất định muốn hỏi, ta có thể nói cho người nghe — ta kỳ thật thích nhất là mấy ngày trước và sau Tết âm lịch đó, khi đó những người bình thường bán đồ ăn hay làm thuê hay buôn bán nhỏ đều về nhà cả, nội thành có vẻ tiêu điều vắng vẻ, trong siêu thị lại

nhều người, có đôi khi mọi người sẽ nguyện ý vì muốn bớt phiền mà dừng ven đường mua hoa quả của ta, ta cũng sẽ kiếm được nhiều hơn thường ngày một ít.” Vương Hướng Dương dưới ánh mắt của Thẩm Ngụy dần dần bình tĩnh xuống, nhưng khóe miệng trước sau đeo lên một nụ cười lạnh mĩa mai, “Ngày hai chín tháng chạp, một ngày mới đẹp làm sao.”

Quách Trường Thành rốt cục tìm được một câu có xuất hiện trong lòng bàn tay cậu, vì thế tận dụng mọi cơ hội gắng hỏi: “Vì nguyên nhân gia đình nên ông thù hằn xã hội sao?”

“Thù hằn xã hội?” Vương Hướng Dương lập lại một lần, lắc đầu, “Ta không thù địch gì xã hội, kẻ hại ta ta đều thấy, việc đã xong rồi, giết chết bọn họ ta liền ra đi, các người muốn ném ta vào vạc dầu thì cứ ném vạc dầu, đày xuống mười tám tầng Địa Ngục thì cứ đày mười tám tầng Địa Ngục. Nhưng mà có một chuyện, ấy là bọn họ sẽ phải theo cùng ta. Ta bị nướng thành bánh quẩy thì bọn họ cũng phải thành bánh quẩy, ta lăn giường đình, bọn họ cũng đừng hòng được khoan tay mà nhìn.”

Những lời này của lão cực bình tĩnh, nhưng nghe vào tai người ta lại oán độc không nói lên lời.

Lúc này, Ông Chủ gõ gõ cửa, đi đến, trong tay bưng một bàn hoa quả, phía sau còn có Tang Tấn vạn năm theo đuôi.

Ông Chủ đưa mâm trái cây cho Triệu Vân Lan, lại vô cùng kỳ quái nhìn Thẩm Ngụy một cái, bất quá cô không lăm miệng, chỉ dặn Sở Thứ Chi: “Bùa ngải không cần thiết bên ngoài tí nữa phải thu hết đi, đừng tạo thêm phiền toái cho nhân viên vệ sinh đấy.”

Đợi hai quý hậu cần đi khuất, Thẩm Ngụy mới tiếp tục hỏi: “Có những ai?”

“Ba người trong bệnh viện, còn có thật nhiều người khác —Ồ, thế nhưng ta lại không làm gì người lái xe taxi kia.” Vương Hướng Dương cơ hồ lấy một loại khẩu khí không thềm đếm xỉa để nói, “Ngày hai chín tháng chạp có thể nổ pháo. Có hai thằng nhóc tuổi không lớn lắm nhìn đũa nào đũa nấy dương dương tự đắc. Chúng nó mặc áo lông, trong túi đựng đầy pháo, bạ đâu ném đó, người trong nhà cũng không quản. Chúng ném xuống dưới xe của ta, ta lảm miêng, đầu óc đông lạnh hỏng mất rồi, không nhịn xuống được liền nói chúng mấy câu. Hai thằng oắt kia hếch mũi vênh mặt lên trời quăng pháo vào người ta chân ta, ta đuổi theo mắng chúng, một đũa liền nhân cơ hội chạy đến đằng sau ta khoát tay lật xe. Nào cam nào táo rơi hết ra, lớn lớn nhỏ nhỏ, lăn đầy trên mặt đất.”

Lão nói tới đây, cúi đầu nhìn qua mâm hoa quả ngay ngắn chỉnh tề, bất giác liếm liếm môi, đáng tiếc lão khi còn sống luyến tiếc chẳng dám ăn, chết rồi không ăn được nữa.

Trong đáy mắt lão từ từ hiện ra ánh sáng kì dị: “Một xe hoa quả kia là tiền quá niên của cả nhà chúng ta đó. Ta nóng nảy, nhanh chóng đi nhặt về, nhưng nhặt được quả này thì lại rơi quả khác. Chính là ban ngày ban mặt, ven đường có thật nhiều người lại qua, ta nói với bọn họ ‘Xin hãy thương xót, giúp đỡ một chút,’ nhưng mà một người nhặt được cam của ta, không thềm nhìn ta lấy một cái liền bóc ra ăn, vừa ăn vừa nói ‘Mấy thứ này của lão lăn ra đất bán cả rồi, ai mua cho nữa, còn nhặt cái gì mà nhặt?’ nói xong, hấn lại nhặt thêm một quả cho vào túi mà đi.”

Vương Hướng Dương nói tới đây, trên mặt cư nhiên lộ ra một nụ cười bình tĩnh mà thoải mái, giống như lời lão nói khiến lão vui mừng lắm: “Thật nhiều người như hấn, thật nhiều người, thấy được, nhặt xong liền đi, còn lấy gói to ra đựng. Ta nói các người không thể như vậy, các người phải trả tiền, đừng lấy hoa quả của tôi, bọn họ vừa

nghe phải trả tiền thì ôm hoa quả lập tức giải tán, ta đuổi theo, bị một chiếc taxi đâm chết tại chỗ.”

“Ngày ấy tuyết rơi dày, ma sát bánh xe trên đường rất kém, lái xe bóp phanh lại, xe trượt sang bên cạnh đến mấy mét xa, toàn bộ nghiền qua người ta. Nửa người trên của ta lăn đi cùng bánh xe, chân vẫn còn lưu tại chỗ. Khi sắp chết, trên mặt còn đụng phải một quả cam vừa lúc lăn lại bên cạnh, các người nói xem, ta chết có oan không?”

Không ai nói chuyện.

Vương Hướng Dương lại hỏi: “Ta có nên trả thù không? Các người có nên bắt ta không? Chính là đến âm phủ, Diêm Vương Gia phán tội ta thế nào cho phải?”

Khó trách mỗi người bị hại đều có đường nhân quả nhạt như thế — chân chính đâm chết lão là lái xe kia, nhưng mà lái xe thật ra là người không có một chút quan hệ nào với chuyện này cả.

Vương Hướng Dương dựa lưng vào ghế, động tác này khiến người đàn ông không chân thoát nhìn thật đáng sợ, lão cúi đầu cười lên tiếng: “Khi ta còn sống, đúng là không biết có các người quản loại sự tình này, các người nếu đã ra tay quản chuyện bất bình, vậy vì sao lại quản ta mà mặc kệ họ? Coi như hết, thế đạo này, ta xem thấu rồi.”

Quách Trường Thành dưới tình thế cấp bách liếc mắt đến dòng cuối cùng mình chép trong tay có ghi “Người nhà, bạn bè”, vì thế bật thốt lên: “Ông không nghĩ cho con cháu đời sau chút nào sao? Không tích đức cho con trai, cho cháu nội, cho người vợ còn đang dưỡng bệnh của ông sao?”

Vương Hướng Dương hờ hững nói: “Con ta còn chưa kết hôn, ta

không có cháu. Hơn nữa hai mẹ con họ đều đã chết, nhà họ Vương đoạn hậu rồi, còn tích đức cho kẻ chó má nào nữa?”

Quách Trường Thành nghe thấy chính mình run run rẩy rẩy hỏi:
“Chết như thế nào.....”

“Ta giết chết, nhà chúng ta không có lò sưởi, phải đốt bếp lò. Ban đêm ta bịt lò lại, hai người bọn họ còn đang ngủ thì trúng độc khí than, chết cả.” Vương Hướng Dương nói đến đây, lại bổ sung một câu, “Không thống khổ.”

Quách Trường Thành: “Ông...sao có thể như vậy chứ?”

Wương Hướng Dương thản nhiên nhìn cậu một cái, nhẹ nhàng cười cười: “Ta thấy sống còn khổ hơn là chết, ngươi nghĩ sao?”

Chú thích

1. đồng chí: (cơ lão) nghĩa là tên gay, ta để là đồng chí cho nó xuôi tai.
2. Dải cờ phướn là cái này
3. Trần đường nghĩa là tòa án, nhưng đây là tòa án âm phủ nên ta giữ nguyên.

Chương 56

Đến tận đây, Lâm Tĩnh mới hiểu được vì sao oán niệm của Vương Hướng Dương lại không chịu siêu độ — lão không làm việc gì xấu lại lao khổ nửa đời người, cuối cùng rơi xuống một cái kết cục vừa hoang đường vừa đáng buồn như vậy.

Một người nếu hận đến cực hạn, trong lòng không còn dung chứa được tình cảm ôn nhu, bởi vậy lão tự tay chặt đứt tất cả vướng bận của mình với cuộc đời. Về sau, không có thứ gì có thể kêu gọi ở lão một phân lưu luyến và hảo ý nữa.

Có lẽ nếu lão còn sống, nhiều năm về sau, thời gian và từng trải sẽ hòa tan cừu hận của lão, để cho lão an nhiên vượt lên khỏi hố sâu này. Nhưng mà lão đã chết rồi.

Mạng sống không còn, lão không có gì đáng giá cũng không còn gì để mất, linh hồn vĩnh viễn bị trói buộc trong một khắc táng thân dưới bánh xe kia, đã nhập vào ma chướng.

Triệu Vân Lan nhú nhú mày, thấy chuyện này rất khó làm ___ nhất vài thứ hoa quả ven đường bỏ vào túi, chẳng lẽ đáng chết sao? Cho dù là trộm ví tiền của người ta bị bắt được thì nhiều nhất là bị buộc tội tống vào trại giam thôi, cũng không thể bắn chết tại chỗ được, hiển nhiên là không đến mức đòi mạng nhỉ?

Nhưng mà những người này vì tham lam món lợi nhỏ, liền hại chết một ông lão thành thật đang yên lành chờ về nhà quá niên, chẳng lẽ lão không nên hận sao? Chẳng lẽ không nên báo thù sao? Đặt ở trên người ai, ai có thể cười tán ân cừu, tiêu tan đi đầu thai cho được?

Cái này hình như cũng có đạo lý.

Vì thế Triệu Vân Lan cái kẻ mạnh vì gạo bạo vì tiền này rất nhanh đã nghĩ ra một chủ ý tuyệt diệu. Y tính toán cứ đem Vương Hướng Dương đến Địa Phủ trước, ấn theo lệ cũ để Vương Hướng Dương xử giải oan ở Thập Điện Diêm La, thế là xong, nếu cả nhóm Diêm Vương kia cũng nhất trí cho rằng lão báo thù là có đạo lý thì sẽ cho lão một tờ giấy thông hành. Khi đó lão ở nhân gian muốn thế nào thì được thế đó, muốn tìm ai báo thù thì tìm kẻ đó mà báo thù, không còn quan hệ gì với Trấn Hồn Lệnh nữa. Nếu chẳng may xảy ra chuyện gì thì trách nhiệm tất nhiên sẽ do bên kia gánh vác.

Ai ngờ khi y vừa muốn mở miệng nói ra phương pháp vẹn cả đôi đường này thì Thẩm Nguy lại bỗng nhiên chen vào.

Thẩm Nguy chậm rãi nói: “Kẻ trộm không hỏi lấy đi thứ gì. Cho dù là vàng bạc hay mấy thứ trái cây cũng không ngoại lệ. Lại càng chưa nói đến vì việc này còn ngộ hại sinh mạng người khác, ta cảm thấy hẳn là đồng tội với “muru sát chiếm đoạt tài sản”, cho nên thù của người báo rất có đạo lý.”

Lời này của hắn đã ra khỏi miệng, Triệu Vân Lan căn bản không kịp ngăn lại, một hơi nghẹn lại trong cổ họng sếp Triệu xưa nay sắc sảo suýt nữa thì hóc chết y.

Thẩm Nguy vừa dứt lời, Vương Hướng Dương liền phát hiện cổ lực lượng vẫn âm thầm trói buộc lão đã biến mất.

Người khác có thể không rõ, nhưng trong lòng Triệu Vân Lan biết rất rõ ràng, cho dù người nọ lấy thân phận Thẩm Nguy để xuất hiện, nhưng dù sao cũng là Trảm Hồn Sứ bản tôn, xa xưa có Trảm Hồn đao trảm chuyện bất bình, rồi mới đến Thập Điện Diêm La luận công

quá.

Nói cách khác, quyền hạn của Trảm Hồn Sứ rất cao. Phán quyết mà hấn hạ xuống thì Diêm Vương điện cũng không đổi được, hiện tại Thẩm Ngụy thốt lời vàng ngọc trong phòng thẩm vấn này, tương đương với việc trực tiếp tặng “Giấy thông hành” cho Vương Hướng Dương.

“Bất quá oan oan tương báo khẳng định là không dứt, nếu người bỏ qua cho bọn họ, nói không chừng nhiều năm sau hậu quả xấu sẽ báo ứng tới trên đầu bọn họ..... Hoặc là bọn họ sống không đủ lâu, sẽ báo ứng trong luân hồi. Nhưng người nguyên bản chỉ là hồn phách phạm nhân, vì oán khí quá nặng mà tẩu hỏa nhập ma, làm ra cả chuyện táng tận thiên lương như sát thê diệt tử, hiện tại mặc kệ người đi báo thù, xong chuyện này có khả năng người vẫn bị bắt xuống mười tám tầng địa ngục. Tổn thương kẻ thù một vạn, tự hại bản thân tám ngàn, người không có nửa câu oán hận sao?”

Trừ Triệu Vân Lan biết rõ nội tình, Vương Hướng Dương cảm nhận được Thẩm Ngụy không giống như người khác sớm nhất so với tất cả những người trong phòng này. Lão chú ý đánh giá Thẩm Ngụy một phen, nghiêm trang gật đầu, rõ ràng lưu loát nói: “Không có.”

Thẩm Ngụy quay đầu, làm bộ hỏi Triệu Vân Lan: “Người xem, sau đó xử lý như thế nào?”

Người thuần thực xử lý xong xử nó rồi, còn hỏi cái rắm nữa.....

Triệu Vân Lan trừng mắt nhìn hấn một cái, sau đó ho nhẹ một tiếng, vẫn là phải mở miệng lấp liếm cho hấn. Vì thế y lấy một trương Trấn Hồn lệnh trong túi ra đặt lên bàn thẩm vấn trước mặt Vương Hướng Dương: “Trước tiên chờ ở đây, trước khi trời sáng sẽ có âm sai tới đón người, người đưa cái này cho hấn xem, bảo hấn đưa người đến trước điện Diêm La viết một tờ giấy thông hành.”

Vương Hướng Dương giật giật môi, sau một hồi lâu mới chậm rãi nghiêng thân về phía trước, hai tay nâng Trấn Hồn lệnh.

“Cuối cùng nhắc người một câu này,” Triệu Vân Lan nói theo quy tắc, “Hắn nói không sai, người cầm giấy thông hành quả thật giải được cừu hận nhất thời nhưng sau đó sẽ rơi vào nhiều lần khốc hình, trước khi ra tay phải nghĩ cho kĩ càng.”

Vương Hướng Dương kinh ngạc nhìn Trấn Hồn lệnh trong tay, sau đó lắc đầu: “Cái này không cần dặn nữa, ta đã giết hơn mười người, đã sớm không quay đầu lại được nữa rồi.”

Nói đến đây, lão cười khổ: “Không nghĩ tới chết đã chết rồi, còn có nơi để phân rõ phải trái như vậy, ta muốn cảm ơn các người.”

Người ở đây nghe lão nói xong thì đồng loạt biến sắc, Chúc Hồng lập tức hỏi: “Đợi đã, người nói người đã giết hơn mười người? Cũng là dùng cùng phương pháp thế này sao? Người đều chết rồi sao?”

Vương Hướng Dương: “Đương nhiên là chết, còn là kiểu chết không tử tế, muôn đời không được siêu sinh.”

Chúc Hồng kinh nghi bất định nhìn thoáng qua Triệu Vân Lan — bởi vì người mỗi ngày một nhiều lên, hoàn cảnh càng ngày càng ồn ào hơn, lệ quỷ quấy phá nhân gian giết người phi pháp, một người hai người thì bọn họ không cảm giác được cũng rất bình thường, nhưng một khi số lượng lớn, tích lũy ác nghiệt dày, đừng nói là Trấn Hồn lệnh, chỉ cần là người có chút tu vi trong thành phố này cũng có thể thấy được hắc khí tận trời.

Nhưng mà không có. Cho đến giờ phút này, nếu không phải Vương Hướng Dương chủ động nói ra, không một ai biết đã có hơn mười

vong hồn mất trong tay gã ____ bao gồm cả Thẩm Ngụy!

Thẩm Ngụy lập tức nghĩ đến “Công Đức bút”, hấn hỏi: “Người có dùng phương pháp nào đó...sửa đổi công đức trên người không?”

“Có sửa.” Vương Hướng Dương thẳng thắn thừa nhận, “Khi đó ta mới độc chết vợ con mình, đang muốn xuống tay với con mỗi đầu tiên thì có người nói với ta, muốn cùng ta làm ăn.”

“Làm ăn cái gì?”

“Hấn nói đại khai sát giới không kiêng nể gì như ta rất nhanh sẽ kinh động đến người chấp pháp ở nhân gian, vì thế bán cho ta một phù chú, nói rằng cứ treo nó lên cổ thì các người sẽ không cảm ứng thấy được, bắt quá hồn phách người mà ta giết phải để cho hấn dẫn đi,” Vương Hướng Dương thống khoái mà nói, “Ta nghĩ ngại một hồi, mấy thứ đó ta có lưu giữ cũng vô dụng, ta đã là người chết, không còn gì để cho người khác mưu đồ nữa, nên đáp ứng. Kết quả hấn thực sự không gạt ta, quả nhiên không có ai quản ta — những người đó phần lớn tưởng rằng mình bị bệnh lạ, vào viện chữa không khỏi rồi chết, nào ai biết có người sẽ chết vì ăn hồng bụng đâu.”

Triệu Vân Lan truy vấn: “Người có thấy trên phù chú viết cái gì không?”

“Thấy chứ.” Vương Hướng Dương nói, “Viết họ tên và ngày sinh tháng đẻ của ta, trước tiên dùng hắc bút viết, sau đó lấy chu sa tô lại một hồi, tô một vòng đỏ bên ngoài mấy chữ đó.”

Lão nói xong liền lôi trong cổ áo ra một mảnh hoàng phù cắt thành hình bát giác: “Ở đây, cho các người nhìn cũng không sao.”

Sở Thứ Chi tiếp nhận đến mở ra, bên trong quả nhiên có một hàng

chữ tô hồng. Nhưng chưa cho hắn thấy rõ ràng thì hoàng phù kia đã tự cháy thành một nhúm tro tàn.

Chỉ là vôi vàng liếc qua một cái nên Thẩm Ngụy rất khó phán đoán bút tích trên đó là xuất xứ từ tay ai, nhưng nghe Vương Hướng Dương miêu tả tám chín phần mười chỉ sợ chính là Công Đức bút, hắc bút ghi quá khứ, hồng bút viết công quả, một trái một phải. Bất kể người là đại thiện hay là đại ác, đại gian hay là đại trung, chỉ cần một bút viết xuống như thế thì hết thảy đều có thể xóa bỏ.

Truyền thuyết nói cán của Công Đức bút được khắc thành từ rễ của một loại cây lớn lên từ Hoàng Tuyền. Gỗ kia cứng rắn vô cùng, không sợ đao thương, cây lại không cành không lá, không hoa không quả, không biết vì sao được người ta gọi là “Công đức cổ mộc”, từ thượng cổ thành danh như vậy, đến nay đã không thể truy tra.

Nhưng Thẩm Ngụy nghĩ không chừng cái tên này ý để cho loài cây chưa sinh đã tử kia đến châm chọc cái gọi là thiện ác công đức trong tam giới — vì công đức mà nuôi dưỡng cái thiện, vì báo ứng mà tránh né cái ác, công đức vừa sinh, nghĩa là bản tâm đã chết, thuần thiện đã chết rồi.

Triệu Vân Lan hỏi: “Người nọ dáng vẻ trông thế nào, người gặp hắn ở đâu?”

Vấn đề này làm cho Vương Hướng Dương sửng sốt: “Bộ dạng..... chắc là phổ thông đi, kì quái, người vừa hỏi thì ta lại nhớ không ra, gặp ở.....”

Lão dừng lời, đột nhiên đưa tay bóp bóp mi tâm, tựa hồ chính bản thân cũng thấy rất kỳ quái: “Cụ thể ở địa phương nào ta cũng thật sự không nhớ rõ, nhưng hắn là gần nhà của ta. Nhà ta ở thôn Tây Mai cách đây hai mươi cây số về ngoại ô phía Tây, các người muốn tìm

có thể đến đó thử xem.”

Thẩm Nguy đứng lên, gạt đầu với lảo một cái: “Đa tạ.”

Vương Hướng Dương bình tĩnh nói: “Phải là ta nên cảm ơn các người, ta giết người cũng không hề giấu diếm, chẳng có gì là không thể nói được cả, muốn biết cái gì thì cứ hỏi ta.”

Thẩm Nguy trao đổi ánh mắt với Triệu Vân Lan, dẫn đầu đi ra khỏi phòng thẩm vấn.

Triệu Vân Lan vỗ vỗ vai Lâm Tĩnh, thấp giọng nói: “Kêu âm sai đến một lần, nói rõ mọi chuyện, bên kia sẽ biết phải làm gì.”

Nói xong, y đi theo người kia ra ngoài.

Thẩm Nguy chờ y ở cuối hành lang, Triệu Vân Lan một đường đưa hẳn vào văn phòng của mình, xoay người đóng cửa lại, bấy giờ mới hỏi: “Sao rồi? Người cảm giác chính là Công Đức bút “đó” sao?”

Thẩm Nguy nhíu nhíu mi: “Ta không thể hoàn toàn xác định được, nhưng mà khả năng rất lớn. Cứ cho đó là đồ giả chẳng nữa thì kẻ làm giả cũng nắm rõ tứ thánh như lòng bàn tay.”

“Ồ.” Triệu Vân Lan sờ sờ cằm.

“Làm sao?” Thẩm Nguy hỏi.

Triệu Vân Lan vừa muốn nói chuyện, đột nhiên, bóng dáng một con rối khung xương chọt lóe bên ngoài cửa sổ văn phòng y, Triệu Vân Lan đi qua kéo mở cửa sổ, lôi con rối vào.

Con rối đầu tiên là cúi thấp cái đầu xương xẩu làm một tư thế khom

người quái dị với Triệu Vân Lan, sau đó đi đến bên người Thẩm Ngụy, hóa thành một tờ thư tín rung rung rơi xuống trong tay hắn.

Triệu Vân Lan nheo mắt đứng bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn vào bóng đêm thăm thẳm ngoài kia, có cảm giác trong cõi u minh tối tăm nào đó có đôi mắt đang theo dõi mình không rời.

Một lát sau, y kéo bức rèm cửa, mĩa mai cười, xoay người lại, một lần nữa biến thành cái kẻ “Có điều kiện thì giả ngu, không có điều kiện cũng sáng tạo ra điều kiện mà giả ngu”.

Vừa lúc Thẩm Ngụy xem xong thư, nhíu mày.

Triệu Vân Lan hỏi: “Người có việc sao?”

“Việc gấp, ta phải đi một chuyến.” Chỉ trong vòng hai bước, Thẩm Ngụy từ một giảng viên đại học tao nhã biến thành một Trảm Hồn Sứ mình khoác hắc bào thân đầy hàn khí, một bên vội vàng hướng ra ngoài cửa sổ, một bên không quên dặn dò Triệu Vân Lan, “Thôn Tây Mai mà hắn nói người tuyệt đối không được đến một mình, bất luận thế nào cũng phải chờ ta trở lại.”

Triệu Vân Lan không tiếp lời.

Thẩm Ngụy quay đầu nhìn y một cái, chỉ thấy người đàn ông kia lười biếng dựa vào tường, nửa thật nửa giả oán giận nói: “Mệt muốn chết mà, thật vất vả đại nhân mới nói cửa cho một tí, ta còn tưởng rằng tối nay tốt xấu gì cũng chiếm được chút tiện nghi chứ, dục cầu bất mãn, lại còn một mình khó ngủ nữa, haiiii, ngày mai thế nào cũng phải mang mắt gấu mèo đi làm rồi.”

Thẩm Ngụy phát hiện bản thân nói chuyện đứng đắn với y là cực kì sai lầm, vì thế không thèm nói thêm nữa mà nhanh chóng xuyên qua

cửa sổ phòng y, lắc mình vào một màn sương đen, trong khoảnh khắc đã không thấy bóng dáng.

Triệu Vân Lan tựa vào cửa sổ, lấy ra một điều thuốc, vẫn không nhúc nhích mà lẳng lặng thưởng thức cho xong. Y phỏng đoán Thẩm Ngụy đã đi xa mới kéo ngăn kéo bàn làm việc ra, lấp đầy đạn vào khẩu súng dưới ống quần, nắm chặt đoản đao bên người, lại lôi tập phù chú rút ra một nửa bỏ lại trên bàn, chỉ mang theo bùa chú liên quan đến hộ thân và công kích.

“Không đi?” Triệu Vân Lan cười mỉa một tiếng, “Không đi không phải là cô phụ một phen tâm ý của kẻ đã dẫn người đi khỏi sao?”

Sau đó, Triệu Vân Lan khoác thêm áo khoác, mang theo túi xách, tựa như bình thường tan tầm mà chào hỏi mọi người, không chút hoang mang đi ra ngoài. Y điều chỉnh tốt GPS trên xe, lái xe ra ngoại thành, thẳng hướng thôn Tây Mai.

Tình hình giao thông nửa đêm rất tốt, Triệu Vân Lan mất không tới hai tiếng đã đến thôn Tây Mai mà Vương Hướng Dương nói. Nơi này không khác gì những thôn ngoại thành khác của Long Thành, lúc này đã vô cùng im lặng, chỉ thấp thoáng có tiếng chó sủa rờn rạc.

Y lái xe quanh làng một vòng, cuối cùng cũng phát hiện ra tại cửa tây của thôn có một cây hòe lớn hai người ôm.

Triệu Vân Lan đỗ xe lại đi quanh cây hòe mấy lần, rốt cuộc cũng nhìn ra vài manh mối từ cái cây này_____ năm đó khi Yêu tộc gặp nạn cũng dùng trò này, đem cây hòe làm ra hình Bắc Đẩu, trong lòng tụ âm, cái đuôi vươn về phía tây câu thông âm dương. Âm khí quy tụ đến một trình tự nhất định thì có thể tìm được cửa vào mắt trận.

Mà thật sự trùng hợp, trên ngọn núi đối diện cây hòe này là một

mảnh nghĩa địa hoang.

Triền núi hoang vu lạnh lẽo, trên đất trải kín mộ phần.

Chương 57

Từ hành lang truyền đến giọng nói của Ông Chủ đầy bất mãn oán giận: “Sở Thứ Chi, tôi đã nói với anh rồi, bùa chú này nọ không dùng đến thì phải thu dọn đi chứ, ngày mai người làm vệ sinh đến anh bảo cô ấy làm thế nào hả?”

Sở Thứ Chi khổ đại cừu thâm nhíu nhíu mày, Quách Trường Thành nhìn mặt đoán ý lập tức phát huy nhãn lực không tầm thường của người mới, lon ta lon ton chạy đến thu dọn sạch sẽ.

Đại Khánh lại không nói lời nào lướt ngang qua bên người bọn họ, lập tức đi vào mặt ‘tường’ trong văn phòng hình cảnh.

Bên trong mặt tường có một không gian khác, đó là hàng loạt những giá gỗ chất sách cao cao cơ hồ chạm nóc với một chiếc thang cũ kĩ. Mặt trên giá sách và trần nhà chỉ có một cái khe nhỏ đủ cho một con mèo chui vừa, trên vách tường khám một viên Hải Long Châu cực lớn làm cho căn phòng sáng như ban ngày, lại không thương tổn những linh hồn không thể gặp quang.

Từ những giá sách tỏa ra mùi sách cũ. Đó là mùi mực lắng đọng nhiều năm, là mùi ẩm mốc từ rất nhiều trang giấy lâu ngày không được phơi dưới ánh mặt trời, tất cả quyện thành một mùi vị thư hương ẩm ướt mà thanh nhuận.

Tang Tán đang làm công tác sắp xếp ở đây, nơi này có cả phồn thể lẫn giản thể mà hắn căn bản không nhận được mấy chữ, đành phải đối chiếu gáy sách với dấu hiệu ghi trên giá, từng bước từng bước cẩn thận so sánh như vậy, hắn làm rất chậm rãi nhưng không có sai

làm.

Sau khi Triệu Vân Lan thả hấn từ Sơn Hà trùy ra thì đã giao toàn bộ đặc quyền mở kho sách này cho hấn, phân công cho hấn một công việc như vậy. Tiền lương trả giống như Quách Trường Thành, xếp theo lương nhân viên mới, đãi ngộ rất tốt, chẳng qua Quách Trường Thành lĩnh tiền giấy đỏ tươi còn Tang Tán cầm tiền nhang khói mà thôi.

Đây là công việc có tôn nghiêm đầu tiên mà hấn có được từ lúc chào đời, không phải là nô lệ bị người ta coi như gia súc mà đánh chửi, cũng không phải là vị ngụy thủ lĩnh bề ngoài được người người kính ngưỡng mà trong lòng lại luôn nghĩ cách hủy diệt bọn họ đó ____ Cho dù nó đến quá chậm, Tang Tán đã chết hơn trăm năm, nhưng hấn vẫn quý trọng nó như cũ.

Được ở bên người mình yêu tự do bình yên mà sinh sống, đây dù sao cũng là điều mà hấn hao tổn trăm phương ngàn kế suốt một đời cũng không có được.

Thấy Đại Khánh tiến vào, Tang Tán nghiêm trang chào đón nó: “Nị hào, ngài mèo.”

Đại Khánh: “Nị hào, cà lăm.”

Tang Tán ngẩn người — Ông Chủy là một cô bé văn nhả nên không dạy máng chửi người khác, hấn nghe không hiểu câu này, thành thật hỏi lại: “Khiết báì là, là gì?”

Đại Khánh tâm sự nặng nề đập lên giá sách, không chút để ý thuận miệng nói: “Khiết báì là ý chỉ anh em tốt.”

Tang Tán gật gật đầu tỏ vẻ thụ giáo, sau đó nhiệt tình dào dạt nói:

“Vậ a, nị hào, miêu khiết báí!”

Đại Khánh: “.....”

Tang Tán: “Miêu khiết báí, muốn...muốn tìm cái gì?”

Đại Khánh không có tâm tình đùa giỡn, chỉ ghé vào cái giá trên đỉnh đầu hấn: “Hôm qua Triệu Vân Lan, sếp Triệu lấy quyển sách gì có để lại đây không? Cho ta xem là quyển nào.”

Tang Tán giống như người có vấn đề thính giác, thành kính nghiêng lỗ tai, cẩn thận nghe xong bản “ghi âm” này, còn xin Đại Khánh nhấn nại nhắc lại đến ba lần, hấn mới hiểu được bày tám phần. Hấn rất có cảm giác thành tựu mà cười toe một cái, sau đó lấy ra một quyển sách còn chưa để lên giá trên xe đẩy nhỏ đưa ra: “Chín...chín nà nó.”

[Chú thích phần hội thoại của Đại Khánh và Tang Tán.

Tang Tán nói ngọng từ ‘Xin chào’ (nihao) thành nị hào

Đại Khánh gọi Tang Tán là ‘nói lắp’(kết ba – jiē·ba), hấn nghe thành ‘khiết báí’(jié.bā)]

Bìa sách đã sấp rách bươm, ở góc còn vương một vệt cà phê bất cẩn rớt ra — không cần phải nói cũng biết là tên lôi thôi nào làm bẩn. Trên bìa âm u ghi hai chữ [Hồn Thur], đã bị tước ra một chút, thoạt nhìn cũ rách vô cùng.

Đại Khánh thả người từ trên giá sách cao cao nhảy xuống, dừng trên xe nhỏ của Tang Tán. Nó lấy móng vuốt lật một hồi mở trang sách ra. Bên trong trắng sạch không có lấy nửa chữ.

Đại Khánh trong lòng trầm xuống, tu vi của nó không đủ.

Xuất phát từ một nguyên nhân nào đó, thực lực của nó kém thời kì toàn thịnh một phần, thậm chí khó có thể biến hóa, nhưng mà dù sao nó cũng là lão miêu yêu ngàn năm, chẳng lẽ so ra lại kém một phạm nhân mới chưa đến ba mươi tuổi như Triệu Vân Lan sao?

Đây thực sự là không có khả năng.

Trừ phi..... Hồn phách của người nọ đang từ từ tỉnh lại.

“Ta chưa thấy quyển sách này bao giờ,” Đại Khánh chụp móng lên quyển sách, vô thức xoay quanh tại chỗ cố đuổi theo cái đuôi của mình, “Nó ở đâu ra thế?”

Nó mà không biết thì Tang Tán làm sao mà biết được, một mèo một quý mắt to tròng mắt nhỏ một lát, cuối cùng mèo đen chậm rãi cúi đầu, tâm tình áp lực nhảy từ trên xe xuống đất, đi ra ngoài, ngay cả món nó yêu nhất là thức ăn cho mèo pha với sữa mà cũng không thấy có khẩu vị nữa.

Nó không biết Triệu Vân Lan “tỉnh lại” là chuyện tốt hay chuyện xấu, nhưng nó cảm thấy trong lòng bất an.

Triệu Vân Lan hiện tại rất tốt, một bên khôn khéo tháo vát một bên khờ khạo gà mờ, ăn no mặc ấm ngồi nhàn nhớ *** dục một hồi cũng chẳng sao, thông thả ung dung, xuôi chèo mát mái.

Mèo đen là một con vật, vừa đến mùa đông thì chỉ muốn tìm một cái ổ ấm áp mà cả ngày ngủ ngon, tỉnh ngủ thì ăn mấy thứ vừa miệng, bản tính quyết định nó không thể hiểu được cái gọi là “ngực mang chí lớn” của con người. Hiện tại chủ nhân của nó mỗi ngày ngây ngô cười, làm một thanh niên cà lơ phơ thất đức sung sướng, Đại Khánh cũng thấy vui mừng theo...cảm giác...không muốn suy nghĩ

miên man kiểu cànht mẹ đẻ cànht con nũa.

Nhưng mà, nhũng cái cànht này đã sinh trưởng mất rồi.

Cái cànht lớn nhất Thẩm Nguy vừa nhắm mắt lại, lập tức xuyên qua Hoàng Tuyền, làm cho đám cô hồn dã quỷ bị ngâm lâu trong Hoàng Tuyền trở nên vô bi vô hi giống như mấy khóm bèo trôi dạt sang hai hướng.

Không biết hãn đã chìm xuống bao lâu, phảng phất Hoàng Tuyền đã thấy đáy.

Sắc nước dần dần biến đen, dưới sâu lại càng đen kịt, hắc khí quấn quanh người dường như bị hấp dẫn, chợt cuộn kín toàn thân hãn. Xuống chút nữa thì không còn nước, quanh mình là một không gian tĩnh mịch tối om. Người đi vào trong đó sẽ nhanh chóng đánh mất cảm giác thời gian và không gian, sinh ra một loại tịch liêu tuyệt đối giống như cả thiên hạ chỉ còn lại một mình, lẻ loi đơn độc.

Không thấy điểm cùng, không thấy con đường phía trước, lạnh lẽo kinh người, cũng hoang vắng kinh người.

Nơi này là mảnh đất hư vô chân chính, nhìn không thấy, nghe không thấy, ngửi không thấy, nếm không thấy, cũng không thể cảm giác nổi.

Cho nên khi thanh âm rít gào vang lên phá tan sự im lặng thì đao của Thẩm Nguy cơ hồ đã cứa lên cổ đối phương.

Trong bóng đêm có tiếng bước chân đang tiếp cận hãn, bảy tám con U Súc và một Trảm Hồn Sứ, bọn họ đồng dạng sinh ra tại đây, trưởng thành ở đây, đều là trời sinh không thể gặp quang, đều giống nhau hòa mình cùng bóng tối. Một khi bọn họ xung đột không một ai được lợi nhiều hơn, mà phải xem xem Trảm Hồn đao nhanh hay là

răng U Súc sắc nhọn.

Thẩm Nguy trong lòng nhớ mong Triệu Vân Lan không muốn dây dưa với bọn chúng, trong bóng đêm liên tục tránh lui ba lượt, đám u súc cẩn thận đuổi theo cuối cùng cũng chuyển sang tấn công, một tên hướng về hấn đánh tới. Lúc này Thẩm Nguy mới khẽ quát một tiếng, Trảm Hồn đao trong tay quét ngang mà chém, mấy đầu u súc bị hấn chặt rụng như bẻ cành khô, lông lóc lẩn đầy đất.

Thẩm Nguy không chút do dự, cũng không thèm nhìn tới thi thể trên đất, một cước đá văng một đầu đi nhanh về phía trước.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Nguy mới dừng bước. Bên cạnh mờ hồ truyền âm thanh giống như tim đập.

“Âm binh” mà Âm Binh Trảm gọi tới kì thật cũng không phải là âm binh theo nghĩa thông thường. Mấy hồn phách bé nhỏ chịu quản thúc của Địa Phủ đó sao dám đáp ứng câu triệu hồi cuồng vọng cực điểm như “Thiên địa nhân thần đều có thể sát” cơ chứ?

Bọn chúng kỳ thật đến một nơi sâu thẳm hơn cả Hoàng Tuyền, tối tăm hơn cả Địa Ngục_____ Vô Quang Chi Địa.

Thiết giáp và những thốt ngựa xương trắng kia đều là chiếu theo huyền tượng không đáng tin của người thi thuật mà thôi, bọn chúng vốn không có hình thể, thậm chí..... Nếu không phải Triệu Vân Lan lấy máu và lãnh thiết làm vật dẫn, thì cứ cho là bọn chúng có trèo lên mặt đất, trong mắt người khác cũng chỉ là một loại U Súc.

Dưới tình huống như vậy, Triệu Vân Lan tùy tiện triệu hồi âm binh về sau không ngờ lại còn khống chế được, một phần là vì thiên tư của y cao, thứ hai cũng là do y có vận khí tốt được Thẩm Nguy tọa trấn dưới lâu, mấy thứ kia mới không dám lỗ mãng.

“Vô Quang Chi Địa, có Đại Bất Kính chi ngục”, năm đó Bàn Cổ khai thiên lập địa đã phân rõ hai bên sạch sẽ và ô uế, ô trọc trở thành mặt đất, vạn vật có thứ tự trước sau, hỗn độn bước đầu bị phá vỡ. Sau đó những vẩn đục trên đại địa trải qua lắng đọng hàng trăm triệu năm liền tích tụ thành một nơi nằm ngoài trời đất chứa đựng những thứ như nhớp bần thiu như vậy.

Nữ Oa lấy bùn đất tạo nên con người, vì quá nóng vội nên không đợi cho uế vật trên đất chìm xuống đã vội vàng nặn đất thành hình. Cho nên con người sinh ra đã ô nhiễm tiềm ẩn ác xuất phát từ nơi này____chính là mọi người trời sinh đã mang theo bạo ngược và dục vọng hủy diệt.

Thánh nhân rất hối hận, sau này gọi mảnh đất không ánh sáng kia là “Đại Bất Kính”, cưỡng chế cách ly phong tỏa. Mà nay, thượng cổ thần lực phong ấn ngục giam này đã sớm bị phá vỡ, từ góc gác xé ra một vết rách khổng lồ. Tuy là sau này đã được một người nào đó dùng trận pháp mạnh mẽ phong lại một tầng nhưng giờ đây phong ấn ấy cũng lung lay sắp đổ, Quỷ diện thoát khốn mà ra hoành hành hậu thế, càng ngày càng nhiều u súc cũng trốn được ra ngoài.

Không thể để vết nứt lớn hơn được nữa.

Thẩm Ngụy quỳ một gối, im lặng tụng chú văn phong ấn, nhanh chóng gia cố ấn phong bị buông lỏng, âm thanh chấn động từ từ bình ổn lại, lỗ hồng cơ hồ cũng bị lấp kín một tầng.

Bấy giờ hắc mới ngưng trọng sắc mặt xoay người rời đi, không biết bình yên này còn có thể duy trì được bao lâu nữa.

Khi Thẩm Ngụy trở lại nhân gian thì trời đã sắp sáng. Hắc dừng lại trong căn nhà nhỏ của Triệu Vân Lan, vốn định nhẹ nhàng rút đi hắc

bào không muốn đánh thức y. Đột nhiên hấn biến sắc, phất tay bật đèn lên _____ trong nhà không một bóng người, chiếc giường hấn thu dọn sáng nay vẫn phẳng phiu như cũ, không hề có dấu vết có người động qua.

=====

Triệu Vân Lan trắng đêm không về đang ở trước mộ địa khoác thêm áo ngoài rồi tắt máy xuống xe.

Khi Thẩm Ngụy nhắc tới chuyện Quách Trường Thành thấy con rối của hấn trên cửa sổ thì Triệu Vân Lan nghe ra được ý ở ngoài lời mà hấn chưa nói ra — lúc ấy hấn đột nhiên dùng thân phận Thẩm Ngụy gặp mình đại khái không phải do ý của bản thân hấn mà có thể là do bị người tính kế.

Triệu Vân Lan tin tưởng, nếu không phải chính mình từng bước bước tới thì Thẩm Ngụy tất nhiên là sẽ trốn tránh y. Nếu biết mình đang ở đó thì đừng nói là Quách Trường Thành thấy con rối, cho dù là cậu ta thấy khuôn mặt thật của Trảm Hồn Sứ đi chẳng nữa thì Thẩm Ngụy cũng sẽ không hiện thân trước mặt mình ____ hấn muốn Quách Trường Thành quên đi chuyện cậu vừa thấy thực sự là rất đơn giản.

Triệu Vân Lan lại nghĩ tới sau sự kiện Luân Hồi Quý, lúc ấy y cùng Trảm Hồn Sứ đi tới nhà Lý Thiến đã nghe thấy một câu trên nóc nhà ____ “Cố ý đưa y đến trước mặt ngươi.” Đưa ai? Hành động đó có ý nghĩa gì?

Nếu chủ nhân của u súc là Quý Diện, vậy thì Quý Diện kia trăm phương nghìn kế dẫn Trảm Hồn Sứ hướng về mình là vì cái gì?

Lại thêm lúc ở dưới chân Sơn Hà trùy, Triệu Vân Lan cảm thấy Quý diện tuy rằng vẫn lấy chuyện gì đó để uy hiếp Trảm Hồn Sứ nhưng

không có tiết lộ cho mình biết, so ra thì Địa Phủ đưa cho y quyển sách bìa đen kia có chút cố ý.

Triệu Vân Lan thấy khi mình đứng trên mặt đất nhân gian, dưới chân lại đang có một cơn lốc xoáy khổng lồ, bên trong có vô số cánh tay rắc rối phức tạp, có cái muốn đẩy y ra ngoài, có cái muốn kéo y vào trong, mỗi người đều đang có tính toán riêng, mỗi kẻ đều trát lên mặt một tầng sương mù.

Triệu Vân Lan ngẩng đầu lên, chỉ thấy lưng chừng núi có một đốm ma trơi phát ra ánh sáng lạnh lùng như một đôi mắt hiểm ác trong bóng đêm, không xa không gần theo dõi y. Y dừng lại, đốm ma trơi kia cũng dừng lại như đang dẫn đường. Triệu Vân Lan đi theo nó, chậm rãi vào sâu trong nghĩa địa hoang ngoài thôn Tây Mai.

Không biết sương xuống từ khi nào, sương mù ngày càng dày đặc, tầm nhìn không đến một thước. Trong khung cảnh trắng xóa tựa như chỉ còn lại đốm ma trơi mờ ảo dẫn đường phía trước.

Không khí cũng trở nên ẩm ướt, ngẫu nhiên có giọt nước đọng lại trên mặt y âm trầm lạnh buốt.

Bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng thở dài hoặc nhẹ hoặc trầm, như là vô số u hồn đang du đãng trong rừng sâu. Triệu Vân Lan không chớp mắt đi về phía trước — bọn họ dù không làm ác nhưng cũng không lương thiện, quanh quẩn nhân gian, không nhập luân hồi, mỗi người đều đang kêu khóc, mỗi người đều thấy bản thân oan uổng.

Trên đời này có mấy người cam tâm tình nguyện mà chết đi đâu?

Triệu Vân Lan đi ở trong sương mù dày đặc, khi vạt áo khoác màu xám đậm rộng rãi quét qua nơi nào thì sương trắng và những cánh

tay từ dưới mồ vươn lên đều nhịn không được tránh lui, không có một bóng cô hồn dã quỷ nào dám tiếp cận y.

Mộ địa hoang lạnh vùng ngoại ô lúc đêm khuya bắt đầu có tiếng khóc nổi lên bốn phía, Triệu Vân Lan rút cục mắt hết kiên nhẫn dừng lại bước chân. Y đơn giản thô bạo nắm hai tay, hoàng phù dấy lên hòa diễm rùng rục, tiếng khóc nhất loạt biến thành tiếng gào thét chói tai, vô số bóng dáng mơ hồ tranh nhau tránh lui. Sương trắng kia phảng phất có thể bốc cháy, lập tức bị châm lên thành một con rồng lửa từ tay y phun tới, chỉ trong khoảnh khắc đã mang màn sương phủ đầy bãi tha ma gột rửa sạch sẽ.

“Muốn giải oan thì phải đi đánh trống minh oan dưới Thập Điện Diêm La chứ, khóc với ta thì được cái gì?” Sắc mặt y lạnh lùng, ngẩng đầu liếc về phía trước, ma trời kia đã biến mất không thấy .

Đêm lạnh như nước, trời trong như tủy.

Một vòng trăng hạ huyền treo giữa không trung, gió lạnh hiu hắt như dao cắt thổi qua bên người y. Triệu Vân Lan kéo khăn quàng lên cao, tựa hồ sắp che hết nửa khuôn mặt.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai y, khi xa khi gần lại mang theo khàn khàn xé rách, xướng lên: “Trăng hạ huyền, mộ địa hoang, ma trời dẫn đường oan hồn sâu, gió xuyên rừng, cốt dịch vang, cáo róc da người diễm quỷ kịch. Lão hán cùng người bấm đốt ngón tay tính, thỉnh quân cùng ta nghiêng tai nghe, đầu người sống đổi lấy bạc ròn, da mĩ nhân đổi lấy hoàng kim, hai ba quỷ nhỏ trăm ngày đổi cho người nửa đời vinh hoa phú quý, nhược bằng ôm ba hồn bảy vía, cho người bụi về bụi đất về đất, một kiếp phù đồ cứ thế sạch trơn.”

Thanh âm kia như móng tay cào thủy tinh, ghê rợn khó mà tả được.

Chương 58

Triệu Vân Lan lạnh lùng nói: “Người ta nói nhân vật phản diện có lời đạo đầu quá dài sẽ bị đâm một nhát chết ngay, người có tin không?”

Từ bốn phương tám hướng trong rừng vang lên tiếng loạt soạt giống như vô số bước chân nhỏ vụn đang qua lại. Triệu Vân Lan mở bật lửa, một đốm lửa nhỏ như hạt đậu được y giơ lên cao chiếu sáng một khoảng đất nhỏ.

Đột nhiên y vụt quay đầu lại, một bóng dáng thấp bé chợt lóe mà qua sau lưng y, thẳng tắp bay tới giữa không trung, nháy mắt đã biến mất, chỉ để lại một vạt áo thật dài giống như mạng nhện lấy tốc độ mắt thường không nhìn được bay vút qua.

Phát ra tiếng cười như chim báo tang kêu đêm.

Triệu Vân Lan đứng yên tại chỗ một lát, thứ kia dường như cũng kiêng kỵ y, vẫn cứ thử thăm dò mà bay tới bay lui quanh y, chỉ là mỗi lần đều không đến gần người y quá mức.

Đột nhiên, một dải roi dài mang theo gió mạnh phóng tới theo một góc độ vô cùng xảo quyệt, chặn ngang trói vật kia lại. Cổ tay Triệu Vân Lan rung lên, mũi roi nặng nề trụ xuống. Chỉ nghe thứ đó phát ra một tiếng thét chói tai nghẹn lại trong cổ họng, y tập trung nhìn vào, thấy một người chỉ tầm một mét lặn trên mặt đất.

“Người” kia cũng không thấy rõ là nam hay nữ, chỉ là khuôn mặt nhăn nhúm, mũi khoằm to bự nổi lên cơ hồ chiếm hết nửa mặt làm cho ngũ quan khác đều không có chỗ mà xếp, vừa nhìn qua trông

như một con chim lớn báo điềm gở. Một đôi mắt bé như hạt đỗ đục ngầu một mảnh cơ hồ không nhìn thấy trông trắng nhìn người với vẻ âm u. Nó đột nhiên cười, để lộ ra một hàm răng khấp khểnh so le không đủ.

Triệu Vân Lan nửa ngồi xổm xuống, khuỷu tay chống lên đầu gối đối mắt với thứ kia, cuối cùng không khách khí hỏi thẳng: “Nè, ngươi là thứ gì vậy?”

Người nọ âm trầm nhìn y, mở miệng nói ra bằng giọng nói giống tiếng cưa sắt: “Tiểu tử đừng có không biết trời cao đất rộng.”

“Yoo,” Triệu Vân Lan cao thấp đánh giá nó một hồi, “Hay là ngài nói cho ta biết một chút, là cao bao nhiêu rộng thế nào?”

Y lấy hộp thuốc lá, rung cổ tay treo một điếu lên miệng, bật lửa trên ngón tay điêu luyện lộn mấy vòng rồi bật lên hoa lửa, “tách” một tiếng đốt lên, khói thuốc mang theo hương bạc hà hun cho kẻ kia ngửa cổ ra sau ho khan hồng hộc.

Triệu Vân Lan nắm một đầu Trấn Hồn tiên, cũng không mở trói cho nó mà hỏi tiếp: “Người vừa mới rao hàng là ngươi sao?”

Người nọ hừ lạnh một tiếng: “Không sai, ngươi có cái gì muốn bán?”

Triệu Vân Lan không để ý tới mà nheo mắt truy vấn: “Nói như vậy, Công Đức bút đúng là ở trong tay ngươi?”

Người nọ không nói lời nào, một đôi mắt lơnh của kẻ cắp như rắn độc âm hiểm trừng Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan phà một hơi khói, một nhát nhấc cổ áo của tên nhóc này lên, trực tiếp tha nó lên giữa không trung mà lờm: “Ta cũng

không tin, chuyện tứ thánh khí còn đang dở dang rút củ cải vướng bùn (1), là ai phải người tới ? Lại là kẻ nào bảo người dùng Công Đức Bút giả lừa ta tới ?”

Trên mặt người nọ hé ra một nụ cười hiểm ác nhìn càng giống một con chim lớn, nó khàn khàn nói:“Người mà người không thể trêu vào.”

Triệu Vân Lan nghe xong không những không giận mà còn mỉm cười. Y ngậm thuốc lười biếng nói:“Người mà ta không thể trêu vào một là mẹ ta, một là bà xã nhà ta, người thấy chỉ bằng người thì có thể lọt vào mắt thẩm mỹ của ai trong hai người họ cơ chứ?”

Y nói đến đây, không chờ đối phương kịp phản ứng thì đã buông tay quăng nó xuống đất rồi giơ chân hung hăng đạp lên người nó. Tươi cười trên mặt thoáng chốc biến mất, lạnh lùng nói:“Ông đây không có kiên nhẫn đâu, đừng có chờ đến lúc ông điên lên giết người, nói mau !”

Kẻ bị y đạp dưới chân nghe xong lời này lại đột nhiên dùng một ánh mắt khác thường nhìn y rồi lên giọng khàn đặc hỏi:“Tây Hải chi Tuất địa, Bắc Hải chi Hợi địa, cách bờ mười ba vạn dặm. Lại có nhược thủy vòng quanh ôm trọn..... Phá cổng trời, vượt Thiên Môn, uy phong khí phách thế nào, người còn nhớ rõ hay không?”

Triệu Vân Lan mặt không chút thay đổi nói:“Mấy câu này người nên nói với bà xã của ta thì hơn, từ bé môn ngữ văn của ta đã không đủ điểm rồi.”

Người nọ hắc hắc cười lạnh, gian nan hoạt động cánh tay dị dạng, đưa vào trong lòng lấy ra một chiếc chuông vàng nho nhỏ:“Vậ thứ này, người cũng không nhớ rõ sao?”

Triệu Vân Lan vừa nhìn thấy chuông thì liền nổi da gà. Chuông là vật thông linh, phần lớn đều có tác dụng chiêu hồn tụ linh. Vai trái của y thiếu một ngọn hồn hỏa, vốn dĩ ba hồn bảy vía không được đầy đủ như người thường. Bởi vậy y không chút do dự một cước đạp gãy cánh tay đối phương rồi xoay người nhặt chiếc chuông nhỏ kia.

Ai ngờ khi tay y đụng phải, lại không làm thế nào mà nhấc nó lên được. Cái chuông chỉ nhỏ bằng ngón tay kia như nặng đến ngàn cân, cổ tay y sinh đau mà một li một lai cũng không xô dịch nổi.

Tên lùn bỗng nhiên cười to: “Đường đường..... cầm không nổi một cái chuông. Ha ha ha ha ha... trên đời còn chuyện gì vớ vẩn hơn nữa hay không?”

Lúc này, một cỗ yêu phong chợt thổi tới. Chiếc chuông treo trên cánh tay gãy của tên lùn bỗng rung vang lên một tiếng cực nhẹ cực nhẹ. Thần kinh Triệu Vân Lan lập tức trở nên căng thẳng. Y xoay tay quăng Trấn Hồn tiên ra ngoài cuốn lấy một đoàn ma trời hất văng đi. Ma trời dừng lại trên một ngọn cây, thân đại thụ hai người ôm lấy tốc độ mắt thường thấy được cháy đen, chỉ trong chớp mắt biến thành một gốc cây khô bị hút sạch nhựa sống.

Lập tức, càng nhiều những đốm ma trời nhỏ theo gió mà đến, khi Triệu Vân Lan phóng ra ba nhát roi thì người đã thối lui đến hai mươi thước phía ngoài.

Y thấy bản thân cuối năm nay quả thực trừ tình trường đặc ý ra thì cái gì cũng chẳng hay ho. Nghèo đến rỗng ruột thì thôi đi, lại còn trên đường chấp pháp đụng đến mấy thứ nhiễu loạn trị an xã hội này cứ nhiên đưa sau còn nan giải hơn đưa trước.

Từ dưới những nắm mồ trong âm sơn vươn ra những bàn tay xương trắng lác lác trên mặt đất. Tên lùn vừa bị y đạp dưới chân lung lay bay

lên giữa không trung, phía sau là những đốm ma trời dày đặc vòng quanh thành một vòng tròn lập thể. Chiếc chuông vàng nhỏ treo trên ngón tay gãy rời theo gió thổi rung rinh phát ra những âm thanh leng keng không thể nghe thấy giống như đang kêu gọi hết thảy âm khí tích tụ trên núi cao. Một đoàn sương trắng khổng lồ toát ra từ đỉnh đại thụ ngũ đông làm cho chúng nó nhất loạt khô héo. Mấy con quạ làm tổ trên cây đồng thanh kêu gào, thanh âm xé toạc màn đêm không đáy sâu thẳm. Ánh trăng không biết từ khi nào biến thành màu máu đỏ tươi, đỏ tươi.

Triệu Vân Lan biết, đêm nay chỉ sợ là không lành.

Y dụi tắt tàn thuốc, vừa chạy vào rừng cây bên cạnh vừa hô lên: “Nè nè, đừng có không phân tốt xấu đánh bậy đánh bạ nha, người còn chưa nói xem đưa ta đến đây làm gì mà.”

Triệu Vân Lan lúc này mới lòi ra nguyên tắc trị an theo đuổi phương pháp hòa bình, cũng không biết ai là kẻ vừa mới một đập đập nát cánh tay người ta nữa.

“Hắn là sẽ nhằm chán đến mức muốn tìm ta chỉ để đánh một trận chứ?” Triệu Vân Lan nói, “Ta người này cả ngày ngồi văn phòng bình thường không rèn luyện thân thể, đánh nhau khẳng định là không được đâu, chúng ta có thể tìm biện pháp giải quyết văn minh hơn không, người thấy thế nào?”

Tên lùn chỉ nhìn y cười lạnh.

Triệu Vân Lan bị ma trời truy đuổi liền bám hai tay lên đại thụ mau lẹ treo người lên rồi lẳng không đáp đất. Trong khi xoay người y quỳ một gối giảm xóc, mặt hướng về phía tên lùn hỏi: “Sinh tử động cốt, sử dụng ma trời — người là quỷ tu hay là địa tiên? Theo ta được biết, quỷ tu rất kiêng kỵ giao tiếp với người sống để tránh hỏng cơ thể

thuần âm của bọn họ, hoặc là làm cho bọn họ nhớ tới cố sự khi mình còn sống mà sinh ra tâm ma. Vậy vị đại nhân này, chẳng lẽ là vị đồng nghiệp nào nhậm chức dưới Địa Phủ sao? Không biết là làm trong ngành nào thế?”

Lúc này tên lùn sừng sốt một hồi rồi thề thốt phủ nhận:“Địa Phủ tính là cái gì chứ, ta còn khinh không thêm qua lại với bọn họ !”

“À,” Triệu Vân Lan gật gật đầu,“Người nói thế là ta hiểu rồi. Yêu tộc phải không? Bộ tộc nào thế?”

Tên lùn tự biết lời đành gặt gao ngậm miệng.

Triệu Vân Lan chuyển động nhãn châu, lúm đồng tiền trên má thoáng hiện:“Không nói ta cũng biết, nhìn diện mạo của người hẳn là tộc Hắc Vũ Nha có thể ‘nghe thấy người chết nói’ chứ gì? Chỉ là về sau ta phải hỏi trưởng lão Yêu tộc một chút, quan hệ của ta với Yêu tộc không tồi, tuy rằng không đến mức xưng huynh gọi đệ, nhưng khi gặp mặt cũng khách khách khí khí, các người làm vậy là có ý gì?”

Tên lùn biết mình không thể để ý tiếp tục suy đoán nữa, bỗng nhiên mãnh liệt rung mạnh chuông vàng trên tay. Đúng lúc này, Triệu Vân Lan nở nụ cười, vươn hai tay vẫn giấu sau người ra.

Không biết từ khi nào y đã cắt đứt ngón tay của mình, dùng máu vẽ hai đồ án phức tạp trên hai đạo hoàng phù. Vừa lúc mỗi đạo một nửa, hai đạo thành đôi ghép lại với nhau không theo quy tắc.

Hai đạo hoàng phù đã bị thiêu cháy hơn phân nửa trong im lặng, một đạo chỉ trời, một đạo hướng đất.

Triệu Vân Lan bỗng dựng buông lỏng tay, tiếng sấm vàng lên từ hư không, hỏa long sinh ngay tại chỗ, thiên lôi câu động địa hỏa, toàn bộ

nghe địa trong nháy mắt cháy thành một mảnh tối đen, vô số ma trơi bị cuốn vào trong đó, không một tia động tĩnh đã bị cắn nuốt không còn. Đại hỏa liếm đến vật áo người lùn nhưng Yêu tộc diện mạo xấu xí kia lại vẫn không nhúc nhích đứng đó.

Thân mình nó thật nhỏ, trong một chớp mắt kia trên khuôn mặt xấu xí lại trở nên nghiêm nghị.

Triệu Vân Lan chống lại ánh mắt của nó thì không khỏi ngẩn người.

Nhưng mà y chỉ có thể dẫn động thiên lôi thúc dục địa hỏa, muốn khống chế hay làm cho chúng nó dừng lại đã sớm vượt qua phạm vi năng lực của y, Triệu Vân Lan vươn tay ra phảng phất như muốn kéo đối phương tới, lại như muốn nói cái gì.

Nhưng lúc ấy, tên lùn bỗng dựng hé ra khuôn mặt nửa người nửa chim, trên người huyễn hóa ra đôi cánh quạ đen sẫm. Đôi cánh khô quắt dị dạng xòe rộng, lông vũ bị thiêu trong khoảnh khắc xếp ở sau người tựa như hai cái cánh chim nướng kiểu Orleans, khó coi đến đáng thương.

Tên lùn ngửa mặt lên trời hét dài, đột nhiên hóa thành một đoàn sương đen trong liệt hỏa, thả mình chui vào chuông vàng.

Ánh lửa quanh chuông vàng biến sắc mãnh liệt, tựa hồ như mười vạn tia ánh sáng ngưng lại một chỗ, Triệu Vân Lan vội vàng nhắm mắt nhưng đã không còn kịp nữa. Đôi mắt y truyền đến cảm giác đau nhức, hai tay chống xuống trước mặt, trong tình huống không nhìn thấy bất cứ thứ gì nhanh chóng lui về phía sau. Ngay sau đó, tiếng chuông như truy hồn vang lên như một mũi dùi xuyên thẳng vào trong tai y.

Trong hoảng hốt, y dường như nghe thấy âm thanh núi lở. Cây cột

thông thiên từ giữa gãy rời, đất đá cự thạch lởm chởm từ trên cao lăn xuống không ngừng, âm vang rung động, như thể cả bầu trời đều sụp xuống.

Triệu Vân Lan cảm giác phía sau đột nhiên có người. Người nọ không biết ở bên cạnh nhìn lên bọn họ trai cò đánh nhau đã bao lâu, lúc này đi ra làm ngư ông đắc lợi, đưa tay chụp xuống vai y.

Triệu Vân Lan chịu đựng cơn choáng váng làm cho y cơ hồ không đứng vững, nhanh chóng bước ra một bước, Trấn Hồn tiên vung về phía người nọ. Nhưng y không nhìn thấy cũng không thể nghe thấy gì, không xác định được một roi kia chạm vào đâu, chỉ nghe thấy một tiếng vang nhỏ, sau đó từ đầu roi truyền tới một cỗ lực mạnh giống như muốn kéo y qua đó.

Triệu Vân Lan không chút thương tiếc ngọn roi của y, lập tức buông tay, phản ứng không thể nói là không nhanh.

Nhưng mà lúc này, một bàn tay như quý mị lướt qua sau gáy y, một chiêu nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của làm vô cùng điêu luyện, sau đó người nọ đón được Triệu Vân Lan hoàn toàn bất tỉnh.

Ổng tay áo cự đại của Quỷ Diện dừng lại trên những đốm lửa còn lại dưới mặt đất, ngọn lửa hùng hực tàn hết, tiếng sấm theo đó cũng bình ổn xuống.

Gã tựa hồ không chút cố sức, chỉ dùng một cánh tay ôm Triệu Vân Lan lên, lại xoay người nhặt chiếc chuông nhỏ nặng ngang giữa gậy Kim Cô, dùng hai ngón tay vân vê một hồi, đột nhiên cười nhặt một tiếng bỏ vào tay áo, xoay người đi thẳng.

Thẩm Ngụy không thấy người ở trong nhà thì lập tức chạy tới số 4 đường Quang Minh, lại phát hiện đèn đóm đã tắt hết, chỉ còn nhóm quỳ hồn vẫn đang tỉ mỉ chăm chỉ chấm công. Thẩm Ngụy lòng nóng như lửa đốt, xoay người ra sân liên tiếp hít sâu mấy hơi mới miễn cưỡng trấn định xuống được, hấn mạnh mẽ áp chế tâm tình, bấm đốt ngón tay truy tìm tung tích của y.

Sau đó hấn kinh ngạc phát hiện, Triệu Vân Lan đang hướng về phía này.

Nửa đêm nửa hôm y không ngủ mà lại đi đâu, chạy đến Cục Điều Tra Đặc Biệt làm gì thế?

Thẩm Ngụy thốt nhiên quay đầu, lại phát hiện một kẻ nhìn vô cùng quen mắt đang lơ lửng giữa không trung.

Thầy Thẩm tao nhĩa chỉ trong nháy mắt đã thay đổi sắc mặt.

Quý Diện bình tĩnh nhìn Trảm Hồn đao chỉ về phía mình, không những không có nửa điểm sợ hãi mà còn kiên nhẫn cúi đầu chỉnh trang quần áo của Triệu Vân Lan bị gió thổi xộc xệch, cười khế một tiếng: “Gặp người thì bày ra đủ loại lấy lòng theo đuổi, đuổi cũng đuổi không đi, thế mà gặp ta thì trước hết là vung tay cho ta ăn một roi, người nói xem y bất công đến mức nào chứ.”

Thẩm Ngụy cơ hồ nghiến răng bật ra một câu: “Buông ra, đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của người để động vào y.”

“Bàn tay bẩn thỉu?” Quý Diện nhẹ nhàng cười, “Chẳng lẽ tay người thì sạch lắm sao?”

Thẩm Ngụy sắc mặt phát lạnh.

Quý Diện khẽ cười, ném Triệu Vân Lan ra ngoài, Thẩm Ngụy vội vàng thu đao không để tổn thương đến y, đưa tay vững vàng đón lấy.

“Bên kia hoàn toàn không coi ngươi là người một nhà, nhưng ta thì không giống thế,” Quý Diện kiên nhẫn nói, “Ta hy vọng ngươi có thể ngẫm lại cho kĩ suy cho cùng là ai đối với ngươi tốt hơn, tự hủy vì một kẻ không liên quan như vậy rốt cuộc có đáng giá hay không.”

Gã nói tới đây thì ánh mắt lại dồn vào trên người Triệu Vân Lan: “Ngươi là ai cơ chứ? Muốn có kẻ nào mà không được đây? Cứ cho là..... sao lại dùng cái cách lo được lo mất, cầu mà không được như vậy? Ngay cả ta cũng thương cảm ngươi.”

Thẩm Ngụy lạnh lùng nói: “Không nhọc ngươi lo nghĩ.”

Trên mặt nạ của Quý Diện hiện lên một nụ cười quý dị: “Được lắm, ngươi cũng đừng hối hận.”

Nói xong, Quý Diện quay người lại, áo choàng rộng cuộn lên cao cao, cuối cùng biến mất trong bóng tối.

Thẩm Ngụy lập tức đưa Triệu Vân Lan về nhà y. Ngoại thương của Triệu Vân Lan đều không nghiêm trọng, chỉ là va chạm xây sát nhỏ, sau gáy ngược lại có một vết đỏ, đại khái là bị người kia một chưởng đập choáng, trừ những thứ đó ra, Thẩm Ngụy cũng nhìn không ra y có chỗ nào không ổn, đành phải đứng ngồi không yên bên đầu giường chờ y tỉnh lại.

Triệu Vân Lan dường như muốn ngủ thẳng đến trưa hôm sau. Trong lúc đó điện thoại vang mấy lần nhưng người trên giường vẫn không có một tia động tĩnh.

Đến tận khi mặt trời đã đứng bóng, ngón tay y mới đột nhiên giật giật.

Thẩm Ngụy đã bắt đầu nôn nóng, thấy thế thì lập tức nắm lấy tay y nhẹ nhàng lay lay, có chút khẩn trương nói:“Vân Lan?”

Triệu Vân Lan chưa kịp mở mắt ra đã ôm lấy cổ trước:“Ông phắc, tên khốn nạn nào làm.....”

Thấy y còn có tâm tư chửi đổng, Thẩm Ngụy yên tâm được một nửa rồi, nhưng mà ngay sau đó hẳn nghe thấy Triệu Vân Lan giọng mũi dày đặc gọi mình một tiếng.

Thẩm Ngụy vội hỏi:“Ừ, làm sao thế?”

Triệu Vân Lan dường như còn chút mơ hồ, y mặc danh kỳ diệu hỏi:“Mấy giờ rồi, sao bây giờ ngươi còn chưa ngủ? Chưa ngủ sao không bật đèn lên?”

Chú thích.

Rút củ cải vớt bùn: nguyên văn 拔出萝卜带出泥: nghĩa là nhổ cây củ cải còn lôi theo cả bùn, ý chỉ những việc dở dang, chưa xong, không hoàn chỉnh, lôi thôi lằng nhằng.

Hắc vũ nha tộc: tộc quạ đen hay còn gọi là thiên cầu.

Chương 59

Thẩm Ngụy đứng thẳng bất động vài giây, sau đó dưới ánh sáng mặt trời giữa trưa chói chang, hắn chậm rãi đưa tay lung lay trước mắt Triệu Vân Lan.

Ánh mắt Triệu Vân Lan có một chút mê mang tán loạn không dễ phát hiện mà không hề phản ứng với động tác của hắn. Tâm Thẩm Ngụy trầm xuống.

Hắn im lặng như thế, Triệu Vân Lan lập tức cảm thấy không thích hợp. Y nghiêng đầu theo phản xạ bản năng: “Thẩm Ngụy?”

Triệu Vân Lan nhăn nhó mày rồi bỗng nhiên duỗi tay, chuẩn xác không làm bắt được cánh tay Thẩm Ngụy đang đong đưa trước mắt mình, thật giống như đoán trước được đối phương sẽ làm động tác như vậy. Tay Thẩm Ngụy lạnh lẽo như gổm sứ, Triệu Vân Lan trầm mặc một lát, “À...vậy ra là mắt ta có vấn đề rồi?”

Không thể nhìn thấy, ánh mắt của Triệu Vân Lan không có nơi để đặt vào, phiêu tán xung quanh có vẻ dị thường mê mang. Thẩm Ngụy phút chốc nắm chặt tay, cực lực kiềm chế giọng nói của mình: “Ta lập tức đưa ngươi đi bệnh viện.”

Dọc theo đường đi Triệu Vân Lan có vẻ dị thường im lặng, cơ hồ không nói lấy một câu, cũng không biết y suy nghĩ cái gì, chỉ có lúc xuống xe mới chợt lộ ra một chút thần sắc mờ mịt.

Người bình thường đột nhiên mất đi thị lực là một chuyện vô cùng khổ sở. Khi đi đường nhiều lúc y không biết phải đặt chân như thế

nào, luôn nhìn không được bám lấy tất cả những gì y bắt được
___ Cho dù Thẩm Ngụy vẫn nắm tay y.

Thậm chí y không phân biệt được Thẩm Ngụy đang dẫn y đi hướng nào, nhất là những góc rẽ.

Những người có thị lực kém bẩm sinh thì những giác quan khác thường nhạy bén hơn nhiều, nhưng điều này phải được thành lập từ cốt lõi là thói quen lâu ngày cùng rèn luyện bền bỉ, người đột nhiên mất đi năng lực nhìn thì chậm chạp hơn bình thường rất nhiều, y sẽ không tự chủ được mà chú ý quá mức vào những gì mình nghe thấy, hơn nữa dưới tình huống không có thị lực phối hợp, rất khó phán đoán được các loại âm thanh mình nghe được là đại biểu cho cái gì, lại thêm vì cảm giác cân bằng bị ảnh hưởng, ngay cả người khác kéo y đi hướng nào cũng làm y phải phản ứng mất hơn nửa ngày.

Không biết là Quỷ Diện xuống tay quá nặng hay là trong người y vẫn còn thương tích, Thẩm Ngụy cảm giác sắc mặt y tái nhợt lạ thường. Triệu Vân Lan tựa như rất bình tĩnh với việc đột nhiên không nhìn thấy này. Y không kinh hoảng cũng không oán giận, chỉ là ngơ mặt không biểu tình, và đôi mày không dễ phát hiện hơi cau lại.

Kỳ thật Thẩm Ngụy biết, bình thường Triệu Vân Lan cũng sẽ có biểu tình như vậy, nhưng một khi phát hiện có người nhìn y, y lập tức biến sắc mặt..... Hiện tại y không thể biết được người khác có nhìn y hay không.

Thẩm Ngụy trong phút chốc trầm mặt, sát khí cơ hồ lộ ra từ ánh mắt, thế nhưng đôi tay nâng đỡ y lại càng thêm nhẹ nhàng.

Nhân viên y tế cơ hồ là nơm nớp lo sợ tiếp nhận Triệu Vân Lan từ tay Thẩm Ngụy, luôn cảm giác đằng sau người đàn ông đeo kính bộ dáng nhã nhặn kia là phần tử xã hội đen giấu mặt miệng nam mô

bụng bồ dao găm trong phim điện ảnh.

Không ngoài dự kiến, đôi mắt của Triệu Vân Lan không hề có vấn đề gì, không có ngoại thương, càng không có biến chứng bệnh tật khác, nhưng y vẫn không nhìn thấy _____ bác sĩ cũng thấy rất kỳ quái, sau khi gây sức ép với y cả nửa ngày, ông ta cũng trở nên mờ mịt luôn, cuối cùng phán rằng có lẽ là mù lâm sàng do tâm tình không ổn định, đề nghị y đến bác sĩ tâm lý.

Khi họ ra khỏi bệnh viện thì trời đã tối rồi. Triệu Vân Lan rốt cục vẫn giống như một con gián có sức sống kinh người, lấy một tốc độ làm người ta phải kinh ngạc để thích ứng với cuộc sống người mù của y.

Triệu Vân Lan ra ngoài, đưa tay quơ một cái, mở miệng nói: “Trời tối rồi.”

Thẩm Ngụy chỉ sợ y không nói gì, vẫn có tâm muốn y nói nhiều hơn chút, vội hỏi: “Làm sao người biết?”

Triệu Vân Lan nói: “Cảm giác không khí ẩm ướt một chút, lạnh nữa, hẳn là mặt trời xuống núi.”

Thẩm Ngụy mở cửa xe, một tay đỡ y, một tay ngăn đỉnh cửa tránh cho y đụng đầu, lại cúi người thắt dây an toàn cho y. Khi hẳn đứng dậy quay đầu lại thì chợt thấy y tươi cười, Thẩm Ngụy hỏi: “Người cười cái gì thế?”

Triệu Vân Lan: “Ta đang nghĩ, có một ngày ta già đi lắm lắm rồi, người còn đuổi theo chăm sóc ta như vậy, vạn nhất ta không nhận ra người nào với người nào, mở miệng gọi cha thì người làm sao bây giờ?”

Thẩm Ngụy: “.....”

Trên mặt Triệu Vân Lan nở nụ cười, Thẩm Ngụy vui thì vui thật nhưng có đôi khi vẫn khó mà hiểu nổi tinh thần tự bà trò tự vui đến quý dị của người này.

Triệu Vân Lan nảo bỗ một hồi, cư nhiên mừng ra mặt, cái tay đưa giữa không trung quơ quơ không mục đích, Thẩm Ngụy ngồi ở ghế lái kéo tay y, Triệu Vân Lan lắc lắc liên hồi: “Ai nha, ta muốn gọi người là cha nhưng không cho người đáp ứng đâu nha, không cho người khi dễ ta ngốc liền chiếm tiện nghi của ta đâu đấy.”

Thẩm Ngụy bất đắc dĩ: “Người mà lảm cẩm thật thì đã tốt.”

“Cái gì?” Triệu Vân Lan làm ra vẻ đại kinh thất sắc, một phen túm chặt cổ áo chính mình, “Người muốn làm gì ta? Giam lại chơi trò yêu kiều cưỡng chế cấm đoán sao?”

Thẩm Ngụy chớp chớp mắt, biết rõ y đang nói lung tung mà vẫn không nhìn được tưởng tượng theo một chút.

Chỉ nghe Triệu Vân Lan đáng khinh cười vài tiếng, tiếp tục nói: “Kỳ thật ta cho rằng thế cũng không sao.”

Thẩm Ngụy: “.....”

Khi xe bắt đầu nổ máy, Triệu Vân Lan mới tự kỉ hướng nội có nửa ngày đã không nhìn được mà bắt đầu biểu diễn mấy trò nhi đồng nhược trí sung sướng của y.

Y dừng đến bộ phận điều chỉnh ghế dựa, lúc thì hạ lưng ghế nằm xuống lúc lại dựng nó thẳng đứng lên, một hồi kéo về trước một hồi lui ra sau, y như một con khỉ ngốc mới sinh hiểu kì sờ mó khắp nơi trong xe, thậm chí còn ngẫu nhiên phát biểu đề nghị với Thẩm Ngụy,

“Aiiiz, nói đùa chứ nhìn không thấy chơi cũng rất vui nha, ở trung tâm thành phố có một nơi thể nghiệm cuộc sống bóng tối, giá vé vào cửa bốn mươi, bây giờ ta vừa lúc tiết kiệm được hẳn bốn mươi đồng tiền.”

Thẩm Ngụy lên tiếng, miễn cưỡng cười theo y một cái mà hoàn toàn không biết điều này thì có cái gì đáng vui.

Thẩm Ngụy dừng xe dưới nhà Triệu Vân Lan, dặn dò một hồi lâu không cho y lộn xộn, kết quả đỗ xe xong quay đầu lại thì phát hiện ra Triệu Vân Lan đang tự mình đi lên đường cái hình răng cưa, chỉ là sờ xẩm đi thẳng tắp như đi cà kheo.

Đi thẳng rất vững chãi, chỉ có điều y đi thẳng vững chãi như vậy mà lại đang hướng về một cái cột đèn chuẩn bị đâm đầu vào.

..... Tên ngốc này đùa quá trớn rồi.

Thẩm Ngụy đuổi tới mang chính mình chặn y lại, ôm ngang lấy Triệu Vân Lan xách hẳn lên. Xương sườn của y vừa vịn gác lên vai hẳn.

Đại khái trong lúc nhìn không thấy thì cảm giác được bay lên trời rất là rõ ràng. Khi Thẩm Ngụy đặt Triệu Vân Lan xuống đất thì y cư nhiên còn khoái trá huyết sáo.

“Ta phát hiện cảm giác cân bằng của ta vẫn còn nha, bây giờ cứ đi thẳng tắp.” Triệu Vân Lan nói, sau đó y hạ giọng, “Không đúng ta còn có thể.....”

Có thể cái gì thì Thẩm Ngụy không nghe thấy, chỉ thấy y tựa hồ nở nụ cười.

Thẩm Ngụy vỗ vỗ tay y rồi cúi người xuống: “Phía trước có cầu

thang, không dễ đi, ta công người lên.”

Triệu Vân Lan đứng ở bên cạnh cười mà không nói.

Thẩm Ngụy quay đầu lại, ôn hòa hỏi: “Làm sao thế? Lên đi.”

Triệu Vân Lan chạm đến tay hắn, nhẹ nhàng nắm a nắm, sau đó nâng lên, cúi đầu hôn xuống mu bàn tay ấy: “Ta sao nỡ bắt người công, nặng như vậy, đè hồng rồi làm sao bây giờ?”

Thẩm Ngụy: “.....”

Tên này đại khái còn không biết tối hôm qua là ai ôm y về tận nhà thì phải.

Triệu Vân Lan nói xong câu đó thì chậm rãi đi về phía trước, nếu không phải y vừa đi vừa đưa chân đá đá bậc thang, Thẩm Ngụy cơ hồ tưởng rằng y đã khôi phục thị lực.

Chỉ thấy y uốn ngực ngẩng đầu không hề ngần ngại mà lên lầu, khoảng cách mỗi bước như nhau. Y một đường đi tới cửa thang máy, lại sờ sờ bảng điều khiển, ấn xuống, bấy giờ mới nửa nghiêng người chờ Thẩm Ngụy.

Thẩm Ngụy cố ý đè nặng tiếng bước chân: “Sao người biết thang máy ở đây?”

Triệu Vân Lan đồng dạng nói: “Người thấu suốt mọi việc như ta mà lại không rõ ràng nơi mình sống hay sao? Cầu thang có bao nhiêu bậc, từ hành lang đến thang máy bao nhiêu bước chân, không cần nhìn ta cũng biết.”

Thẩm Ngụy biết y lại khoác lác, nói cái gì cầu thang bao nhiêu bậc

chứ ____ Nếu không tìm loạn cào cào lên thì ngay cả dép lê chén nước để ở đâu y cũng mù tịt.

Khẳng định là buổi chiều khi dẫn y đi, chính y đã yên lặng nhớ kỹ.

Hẳn là do tính cách quy định, bất kể là xảy ra chuyện gì Triệu Vân Lan đều sẽ cho người ta cảm giác “cái này chẳng có gì to tát”. Có đôi khi cho dù người khác trong lòng thừa biết đã xảy ra chuyện lớn nhưng cũng vẫn không nhận được mà bị tâm tình của y ảnh hưởng.

Y chính là loại người chết vì sĩ diện như thế ấy.

Triệu Vân Lan mở cửa ra vừa định bước chân vào thì nghe thấy dưới chân truyền đến giọng nói: “Dám hạ cái chân thối của người đập lên đuôi của đại gia, người nhất định phải chết.”

“Đại Khánh?”

Triệu Vân Lan cúi người, sờ sờ, Đại Khánh lập tức cảm thấy không đúng. Nó leo theo cánh tay của y lên, đứng trên vai y cẩn thận quan sát một hồi, sau đó hỏi: “Mắt người làm sao vậy?”

Triệu Vân Lan một bên sờ soạng đi vào phòng, một bên không chút để ý nói: “Kỹ năng bị đông lại.”

Thẩm Ngụy giữ chặt y lại: “Cẩn thận.”

Triệu Vân Lan suýt nữa đập đầu vào khung cửa.

Đại Khánh lấp bắp kinh hãi, hai ba nhát đã nhảy từ trên người y xuống đứng trên sô pha: “Sao lại thế này!”

Lập tức nó cố ý vô tình nhìn Thẩm Ngụy một cái mang đầy chất vấn

— Thảm Nguy nếu đã tới số 4 đường Quang Minh thì Đại Khánh đơn giản cũng không che dấu sự thật nó là một con mèo biết nói nữa.

Thảm Nguy lập tức nói: “Là ta không tốt.”

Triệu Vân Lan không biết nên khóc hay cười: “Vì thứ chết toi gì lại là người không tốt chứ?”

Hắn duỗi tay quơ vào khoảng không, Đại Khánh nhìn nhìn bàn tay nâng giữa không trung, đành phải thối mặt, híp mắt, cái mặt mèo sinh ra biểu cảm “Đại gia nhìn người đáng thương cho người mặt mũi”, nghiêng đầu cọ cọ tay y.

Triệu Vân Lan cười rộ lên, ý tứ hàm xúc không rõ nói: “Đừng có gấp, trong họa lại có phúc cũng không biết chừng.”

Y nói xong thì sờ sờ ngồi xuống sofa, lôi thuốc lá ra ngông nghênh duỗi tay với Đại Khánh: “Ta không nhìn thấy, chăm cho ta cái!”

Đại Khánh: “.....”

Một lát sau, nó yên lặng cuộn chính mình thành một quả cầu lông, xoay lưng đi thẳng không thèm để ý tới y nữa.

Thảm Nguy kéo tay y qua, châm thuốc đánh tạch một tiếng, còn thuận tiện đưa luôn gạt tàn cho y.

“Đêm qua ta gặp một tên nhóc yêu tinh quạ đen,” Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ, chọn lọc nói tóm tắt chuyện tối qua gặp phải, sau đó cứng nhắc nói, “Hắn còn nói với ta cái gì mà..... ừm, cái gì Tây Hải là nơi nào, Bắc Hải lại là chỗ nào đó, xa bờ bao nhiêu xa bao nhiêu xa, về sau nghe không dễ hiểu lắm, đại khái chỉ một ngọn núi.”

Đại Khánh sùng sốt, Thẩm Ngụy phản ứng ngay, sắc mặt trầm xuống: “Không đề cập tới cái này, mắt của người bị thương như thế nào?”

“Đừng nói nữa.” Triệu Vân Lan phất phất tay, miêu tả lại chuyện xui xẻo lúc cuối cùng kia, bày tỏ đầy đủ nỗi căm hận của mình với cái chuông ấy.

Đại Khánh đột nhiên đứng lên: “Loại chuông gì?”

“Ở chỗ ta.” Thẩm Ngụy nói đoạn, đưa tay vào túi lấy ra một chiếc chuông nhỏ, “Có phải người nói thứ này không?”

Đại Khánh nheo mắt, không đợi Triệu Vân Lan trả lời đã xen mồm hỏi: “Thứ này tại sao lại ở chỗ người?”

Thẩm Ngụy nhìn thoáng qua Triệu Vân Lan, dừng một chút, sau đó mới nói một câu tối nghĩa: “Là..... đêm qua người đưa y về giao nó cho ta.”

Đại Khánh đi quanh tay Thẩm Ngụy vài vòng, nhìn chăm chăm cái chuông một lát, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Đó là của ta.”

“Đó là của... chủ nhân đầu tiên của ta,” Đại Khánh nhìn liếc Triệu Vân Lan một cái, “...y tự tay đeo lên cổ ta, trăm năm trước vì một vài chuyện ngoài ý muốn, ta làm mất nó.”

Triệu Vân Lan đưa tay: “Cho ta xem.”

Thẩm Ngụy thu tay lại: “Chỉ sợ tạm thời người không nâng nổi.”

Bị hấn nhắc lại lịch sử đen tối hôm qua, Triệu Vân Lan buồn bực phun điếu thuốc ra, không cầm nổi cái chuông của con mèo do chính

mình nuôi...nghe xem có tí tiền đồ nào không !

Lúc này, Đại Khánh cúi đầu lấy đi chiếc chuông từ tay Thẩm Ngụy rồi đột nhiên không nói lời nào, xoay người nhảy ra khỏi cửa sổ.

Nhìn phong thái mình tròn tâm thoáng của nó, rất ít khi thấy tâm sự tầng tầng như thế.

Triệu Vân Lan nghiêng tai nghe ngóng: “Đại Khánh?”

“Đi rồi.” Thẩm Ngụy đóng chặt cửa, cúi người xuống, chậm rãi xoa xoa đôi mắt y, “Ta sẽ nghĩ cách chữa khỏi cho ngươi.”

Triệu Vân Lan không biết nghĩ tới cái gì mà bỗng nhiên nở nụ cười: “Kỳ thật cũng không vội như thế.”

Trực giác của Thẩm Ngụy nói với hắn câu sau khẳng định không hay ho gì, quả nhiên, mù thì mù cũng không thể khiến cho y an phận được bao lâu, Triệu Vân Lan đáng khinh nói: “Nhưng mà ta nhìn không thấy, thật sự không tiện lắm, tối nay ngươi tắm cho ta được không?”

Thẩm Ngụy phẩy rưng cái tay heo của y không biết đã bám lên hông mình từ lúc nào. Sau đó không nói một tiếng xoay người đi vào phòng bếp.

Triệu Vân Lan thu hồi tươi cười, nhắm mắt lại, ngửa mặt dựa vào sofa nghe trong nhà bếp truyền đến âm thanh loong coong. Trong một mảnh bóng tối lại cảm giác an tĩnh hiếm thấy, y cơ hồ có chút hưởng thụ giờ khắc này. Càng ngày càng thả lỏng, Triệu Vân Lan bỗng nhiên cảm giác trước mắt tựa hồ có một chút bóng dáng kì quái ẩn hiện.

Y vụt mở mắt ra, vẫn như cũ không thấy gì cả, bóng dáng cũng không.

Triệu Vân Lan ổn định tinh thần, một lần nữa nhắm mắt lại, hô hấp điều hòa trước sau như một. Một lát sau hình bóng lại xuất hiện. Y thấy bên trái mình có một cái gì đó màu xanh lục đang phát ra ánh sáng mờ mờ, rất nhạt nhòa nhưng khi lưu động lại xinh đẹp lạ thường...Hình dạng nhìn quen quen...

Triệu Vân Lan một lát sau mới nghĩ đến, hướng đó là cửa sổ, trên cửa sổ đang đặt một chậu cây bạn bè mới tặng.

Đây là..... thiên nhãn.

Thì ra thiên nhãn giữa hai hàng lông mày không phụ thuộc vào thị lực.

Triệu Vân Lan ngưng thần nơi mi gian, chỉ thấy bốn phía càng ngày càng rõ ràng, những thứ y ‘thấy’ được càng ngày càng nhiều lên, đầu tiên là hoa trên cửa sổ, lông mèo trên sofa, sau đó là vài cuốn sách cổ lâu năm...cùng với một bức cổ họa đắt giá trong truyền thuyết vẫn treo trên tường.

Bất quá sofa, bàn trà, giường ngủ... mấy thứ không có linh khí này thì y vẫn không thấy như trước.

Triệu Vân Lan cúi đầu “nhìn” thân thể của chính mình, chỉ thấy có một quầng sáng trắng lưu động quanh người y, trên vai phải có một quang cầu nhỏ nhỏ tỏa sáng lung linh, vai trái lại rỗng tuếch.

Loại ánh sáng này nhìn thật quen mắt..... Y có cảm giác mình đã từng nhìn thấy qua ở đâu đó rồi.

Triệu Vân Lan đột nhiên đứng lên, đầu gối nặng nề va vào bàn trà nhưng y không thèm để ý, thất tha thất thểu đi vào phòng bếp.

Y nghe thấy tiếng dao thái đồ, lại nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của Thẩm Ngụy, đối phương hòa vào một thể cùng bóng tối, thậm chí còn tối hơn một chút..... Chỉ có chiếc vòng nhỏ đeo trên cổ kia bao bọc một ngọn lửa không khác gì với quang cầu trên vai phải của y.

Chương 60

Thẩm Ngụy đang xử lý một cây cải trắng. Nghe động tĩnh, hắn nghiêng đầu nhìn Triệu Vân Lan, nói: “Trong này rất bừa bãi, đừng vào.”

Triệu Vân Lan mắt điếc tai ngơ, theo hướng giọng nói mà vịn tường cẩn thận đi vào, chậm rãi vươn tay ôm lấy Thẩm Ngụy từ sau lưng, tựa cằm lên vai hắn, nhắm mắt lại.

Đầu tiên y thử dùng “ánh mắt” của mình đảo qua trên mặt thớt, nhưng mà phần lớn đồ ăn đều đã bị nhỏ xuống khỏi gốc rễ của chúng lại còn để lạnh rồi, nên y không “thấy” được. Y chỉ hít hít mũi, miễn cưỡng ngửi thấy mùi đồ ăn không quá đậm.

Sau đó y cúi đầu nhìn thấy thân thể tối đen vô cùng của Thẩm Ngụy trong nháy mắt được y ôm lấy bỗng nhiên xuất hiện một sắc đỏ bừng như máu chảy từ phía ngực tràn ra, giống như nham thạch phun trào bao bọc lấy toàn thân hắn trong nháy mắt. Trong tầm mắt đầy bóng tối của Triệu Vân Lan phác họa ra một bóng dáng thẳng tắp kiên cường.

Giống như là..... hắc ảnh kia đột nhiên có được sinh mệnh.

Triệu Vân Lan thấy tình cảnh đó thì im lặng một hồi, sau đó mặt không đổi sắc nửa thật nửa giả oán giận với Thẩm Ngụy: “Người đang thái cái gì đó? Ta không ăn cái này, ta muốn ăn thịt cơ. Ta có phải con thỏ đâu, bây giờ lại là người mang thương tật, có quyền lợi yêu cầu cải thiện thức ăn nha.”

Y nghe thấy Thẩm Ngụy dung túng cười nhẹ một tiếng rồi mở nắp một chiếc nồi nhỏ bên cạnh, mùi hương thịt hầm vẫn bị đóng kín lập tức bay ra, Thẩm Ngụy nói: “Đều chuẩn bị đồ người thích, mỗi thứ ăn một chút, không nên kén ăn.”

Khi hắn nói câu này, màu sắc như lửa đỏ trên người chậm rãi nhạt đi, từ màu đỏ tươi lưu chuyển biến thành sắc hồng ấm áp đến tận lòng_____Giống như ánh mặt trời đầu tiên thấy được lúc hừng đông vậy.

Thẩm Ngụy để mặc cho y ôm, không hề né tránh, Triệu Vân Lan theo từng động tác của hắn mà nghiêng bên này lại ngả bên kia. Nghe tiếng từng nhát từng nhát dao hạ trên mặt thớt, một hồi lâu Triệu Vân Lan không nói chuyện. Đôi mắt y đen sẫm, khi hạ xuống không hiện lên u ám nhưng lại âm trầm không nói lên lời.

Hơn nửa ngày, Triệu Vân Lan đột nhiên ngẩng đầu hỏi một câu không đầu không đuôi: “Này này, người thấy ta có đẹp trai không?”

Thẩm Ngụy dừng động tác trên tay, tiện đà bắt đắc dĩ lắc đầu: “Người hỏi có tí nghiêm túc nào không?”

“Ô, nghiêm túc đấy.” Triệu Vân Lan thanh thanh cổ họng, dùng giọng nói đọc tin tức trên radio của nhân viên đài phát thanh rất rõ ràng mà nói bên tai Thẩm Ngụy, “Đồng chí Thẩm Ngụy, người cảm thấy người đang đứng bên cạnh người, người được gột rửa trong gió xuân của xã hội hài hòa, người khổng lồ về mặt tư tưởng và kẻ đi tiên phong trong công tác này, y có đẹp trai hay không?”

Thẩm Ngụy: “.....”

Thẩm Ngụy dùng im lặng đáp lời một lát rồi mới nhẹ nhàng cười. Hắn hạ mắt, thành thật thái thức ăn thành sợi, chuyện vô cùng đơn giản

này được hấn làm như thể tâm không tạp niệm. Hấn khẽ nói: “Người có đẹp hay không cũng không ảnh hưởng gì, ta không để ý. Cho dù người cao lớn thô kệch trốc đầu thối chân xiên xẹo thiếu sót thì trong lòng ta cũng không có gì khác biệt.”

Triệu Vân Lan đê thấp giọng: “Thật quá cảm động, ngay sau đó người nên cầu hôn ta.”

Tuy là trong nhà chỉ có hai người bọn họ nhưng dù sao cũng đang ở trong bếp chứ không phải nơi riêng tư vành tai chạm tóc mai, Thẩm Ngụy vẫn ít nhiều có chút ngượng ngùng. Hấn lấy bả vai huých nhẹ Triệu Vân Lan một cái, “Tránh ra, ta muốn xào đồ ăn, người ra ngoài kia ngồi, đừng quấy rối nữa.”

Triệu Vân Lan thuận theo buông lỏng tay ra, lui về phía sau một bước, hai tay liền đưng phải bồn rửa tay bằng kim loại lạnh lẽo.

Y bỗng nhiên nửa cố ý nửa vô tình hỏi: “Vậy người sẽ lừa dối ta sao?”

Thẩm Ngụy đưa lưng về phía y bỗng khựng lại.

Triệu Vân Lan truy vấn: “Sẽ sao?”

Thẩm Ngụy hít sâu một hơi, vẫn như cũ không quay đầu lại. Một lát sau hấn mới cúi đầu trả lời: “Ta sẽ không lừa dối người, cũng vĩnh viễn không hại người.”

Triệu Vân Lan dùng Thiên Nhãn dõi theo bóng dáng hấn, trơ mắt nhìn ánh sáng trên người đối phương chỉ vì hai ba câu nói của mình mà ám đạm đi, giống như một đóa pháo hoa đã tàn lụi, trong lòng bỗng dấy lên một nỗi đau vô cớ.

Vì thế hắn gật gật đầu: “Ừm, được rồi, ta tin tưởng ngươi.”

Thẩm Ngụy đột nhiên xoay lại: “Ta chỉ nói như vậy mà ngươi tin luôn sao?”

Triệu Vân Lan bỗng dưng cười: “Chỉ cần là ngươi nói, ta sẽ tin tưởng.”

Y nói xong câu đó, không bao giờ nhấc tâm đi “nhìn” vầng sáng chột tở chột tắt trên người Thẩm Ngụy nữa. Triệu Vân Lan xoay lưng đi, làm bộ như những lời vừa nói chỉ là chuyện nhằm không ý nghĩa, đảo mắt thì có thể ném ra sau đầu rồi. Y sờ soạng từng ngăn tủ bếp một hồi rồi lẩm bà lẩm bẩm: “Bò khô của ta đâu rồi, ta nhớ rõ chỗ này ta có một bọc thịt bò.....”

Sau đó y quờ quạng lung tung đụng ngã một cái chổi nhựa, giẫm chân vào nó, suýt nữa thì ngã sấp mặt.

Thẩm Ngụy hai tay đầy nước đồ ăn sọt bơi lên người y, đành phải duỗi tay ngăn giữa không trung, Triệu Vân Lan vừa vặn lao vào trong lòng hắn.

Nhà của Triệu Vân Lan diện tích không lớn, phòng bếp lại càng hẹp, một người miễn cưỡng thì vừa, hai người đàn ông cao lớn chen vào thì lập tức không có chỗ xoay người. Thẩm Ngụy đành phải giữ nguyên tư thế này, duỗi tay trước người y đưa vào vòi nước rửa sạch, cảm tất nhiên là tựa vào vai Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan đột nhiên không nói lời nào, cũng không động đậy.

Thẩm Ngụy rửa tay xong thì vẫn duy trì tư thế hai tay vây quanh người y mà đem đẩy y ra ngoài: “Có thì cũng hết hạn lâu rồi, đừng tìm nữa, dưới bàn có ít đồ ăn nhẹ ta vừa để vào đấy, đói bụng thì ăn

trước đi, đừng ăn nhiều quá, cơm sắp xong rồi”

Triệu Vân Lan cụp mắt cười cười: “Đói phát điên rồi, nhưng mà không muốn ăn cơm.”

Thẩm Nguy sừng sốt: “Hả? Vậy muốn ăn cái gì?”

Triệu Vân Lan nghiêng đầu, chạm đến cằm Thẩm Nguy, lại du di từ xương cằm lên đến lỗ tai, dán sát vào đó nhẹ nhàng bảo: “Ta muốn ăn ngươi.”

Khi y nói lời này ánh mắt rất phân minh, vừa lúc “nhìn về phía” Thẩm Nguy. Đôi mắt của Triệu Vân Lan rất sâu, con ngươi đen ánh, khi mí mắt hơi hạ xuống thì bóng của lông mi sẽ phủ lên cánh mũi cao thẳng — cho dù Thẩm Nguy biết y không nhìn thấy gì nhưng vẫn có ảo giác “ánh mắt của y vô cùng thâm tình”.

Dưới ánh mắt ấy, Thẩm Nguy cảm giác cả linh hồn của mình run rẩy.

Triệu Vân Lan tươi cười áp sát, ngửi ngửi hương dầu gội nhàn nhạt trên tóc Thẩm Nguy, lại hôn nhẹ một cái lên má hắn: “Căng thẳng cái gì chứ? Kỳ thật ngươi có thể thử xem, ta rất dịu dàng.”

Thẩm Nguy không nói hai lời, đặt y lên sô pha, chạy.

Triệu Vân Lan duỗi dài hai chân ngồi trên sô pha như đại gia, y đang nghĩ đến chuyện đợi lúc đêm khuya thanh vắng tìm hai ngọn nến đỏ thấp ở đầu giường, nói không chừng khi có chút không khí của đêm đông phòng hoa chúc thì có thể trút được quần áo của chính nhân quân tử cổ hủ kia cũng nên.

Đợi đến lúc dạ thâm nhân tĩnh thật thì Triệu Vân Lan đã ngứa ngứa trong lòng, thế mà Thẩm Nguy sợ y buồn chán vì không nhìn thấy

liền tựa vào đầu giường ôm một quyển sách đọc cho y nghe.

Thanh âm của Thẩm Ngụy thanh nhuận nhu hòa, trầm thấp vừa phải, nhưng mà Triệu Vân Lan nghe vào từng từ từng chữ lại chẳng được hun đúc thêm tí văn hóa nào, ngược lại càng ngày càng phát ra thú tính.

Ngay thời điểm y đang vui sướng trong đau bệnh như thế thì Thẩm Ngụy tựa hồ cảm giác được cái gì đó. Tiếng đọc sách chợt ngừng lại, sắc mặt không rõ ý tứ hướng về phía cửa sổ. Đồng thời, Triệu Vân Lan ở bên cạnh không hề báo trước cứ thế mà ôm chặt lấy hấn lăn sang bên một vòng. Y nằm trên người hấn, cúi xuống bên tai hấn mà nói: “Đừng nhìn, tắt đèn đi.”

Đèn trong phòng tắt phụt.

Triệu Vân Lan duỗi tay trực tiếp thăm dò bên trong áo sơmi của Thẩm Ngụy. Y dùng kĩ xảo cao siêu dây dưa một đường từ eo lên đến trước ngực Thẩm Ngụy, lại ngắt một cái trên ngực hấn. Một cơn tê dại nói không nên lời hướng thẳng lên đỉnh đầu, Thẩm Ngụy bấy giờ mới kịp phản ứng lúc này Triệu Vân Lan vừa nói cái gì, luống cuống mà đè cổ tay y lại.

Triệu Vân Lan cúi đầu nhẹ nhàng cắn xuống xương quai xanh của hấn, dùng một loại giọng điệu vô cùng mát nết mà nói, “Sao mới chạm vào một cái đã cứng rắn lên rồi, muốn ta đến như vậy ư?”

Thẩm Ngụy đại quẫn, đã sắp bắt chấp luôn chuyện ngoài cửa có người rồi.

Đúng lúc này, trong tiếng gió hỗn tạp ngoài cửa sổ vang lên tiếng mõ không dễ phát hiện, Triệu Vân Lan dùng ngón tay đang thắp lửa khắp người Thẩm Ngụy nhanh chóng viết mấy chữ “Đừng nhúc nhích” sau

đó lôi cái chăn phủ trùm lên người đối phương, che khuất cả khuôn mặt hẳn.

Triệu Vân Lan nửa ngồi nửa nằm trên giường, cái áo phanh cúc tới bụng treo trên người một cách lỏng lẻo, y mở miệng lại rất lạnh lùng: “Nếu chỉ có một mình ta thì đại nhân đến lúc nào ta cũng vô cùng hoan nghênh, nhưng mà bây giờ không chỉ có một mình ta, ngài tùy tiện qua đây như vậy không khỏi có chút không mời mà đến, phải không?”

Ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng ho nhẹ: “Phán quan nghe nói đôi mắt của lệnh chủ bị thương, phái tiểu nhân lại đây thăm hỏi, lại quấy nhiễu đến ngài, thật sự là.....”

“Phán quan?” Triệu Vân Lan nhướn mày nở một nụ cười sâu xa, “Phán quan đại nhân nắm tin thật là nhanh chóng đấy, ban ngày ta vừa đến bệnh viện một chuyến, bây giờ còn chưa tới canh ba mà lão đã phái đại nhân ngài tới đây rồi sao? Ta không có việc gì, ngài trở về nói với lão, cảm phiền quan tâm.”

Người ngoài cửa sổ cúi đầu nói một tiếng “Vâng”. Một lát sau, cỗ âm khí nồng đậm đã biến mất không thấy nữa.

Triệu Vân Lan sờ tới sờ lui trên giường, Thẩm Ngụy đè lại tay y: “Là âm sai? Sao .....

“Đồ ngốc này,” Triệu Vân Lan thờ dài, chạm phải tóc Thẩm Ngụy, ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt, thấp giọng nói, “Người ta đổi cách tính kế người đó.....Địa Phủ bên kia có người biết chuyện về ‘Thẩm Ngụy’ phải không?”

Thẩm Ngụy chần chờ một chút, gật gật đầu. Hẳn hóa thân thành người thường ở nhân gian đã mấy chục năm chỉ vì trộm nhìn người

khác, chuyện này thật sự có chút xấu hổ, hẳn đương nhiên sẽ không giống trống khua chiêng phô ra ngoài. Nhưng mà Trảm Hồn Sứ lưu lại nhân gian không phải việc nhỏ, chung quy vẫn phải thông báo cho Thập Điện Diêm La một tiếng.

Triệu Vân Lan cau mày nghĩ nghĩ, lại không yên lòng nói: “Lấy thân phận của người vốn không cần qua lại với bên kia làm gì, bên kia có suy xét của bên kia, nhân nhân quý quý ở đó lảm chuyện, tóm lại là luôn luôn sắp đặt âm mưu thủ đoạn, người.....”

Thẩm Nguy có chút không xác định nhẹ giọng hỏi: “Người..... Là đang lo lắng cho ta sao?”

Triệu Vân Lan dừng lời, sau đó theo tiếng mà cúi đầu: “Người nói xem?”

Thẩm Nguy nắm chặt bàn tay, bỗng nhiên gắt gao ôm chặt lấy y, chôn mặt sau lưng y thật lâu thật lâu. Lực tay của hắn rất lớn, Triệu Vân Lan có ý muốn nhân lúc không khí đang tốt thế này làm một vài chuyện khác nhưng phát hiện ra mình không thể nào giãy thoát được.

Thẩm Nguy chỉ là mười phần chiếm hữu mà ôm y như vậy, dường như muốn cứ thế mà ôm đến hừng đông. Triệu Vân Lan suy nghĩ thật lâu vẫn không nghĩ ra cách nào tốt, rất nhanh liền mệt mỏi, đành phải ôm chủ ý xấu xa không cam lòng mà ngủ, chỉ cảm thấy từ lúc chào đời tới nay thật sự là chưa từng ngủ giấc ngủ nào uất ức như vậy.

Thượng hoả sắp phun cả máu mũi.

Đại khái là do tay Thẩm Nguy ép quá chặt làm y không thoải mái, Triệu Vân Lan mơ mơ màng màng ngủ, rồi nằm mơ.

Y mộng thấy mình đi loanh quanh giữa một mảnh mây mù lượn lờ, đầy đất đều là cảnh đổ nát thê lương, vô số người hướng về bầu trời quỳ bái, y chỉ liếc nhìn họ một cái rồi lại tiếp tục đi xuống mặt đất.

Ngay sau đó là một nơi hoang vu đến cực độ, bốn phương tám hướng tất cả đều là hắc ám, Triệu Vân Lan không hiểu vì sao sinh lòng phiền muộn, chấp tay thắp lửa thì chưa kịp sáng lên đã tắt mất rồi. Có một người ghé vào tai y thờ dài: “Ta bất quá chỉ nói qua một chút mà thôi, việc gì ngươi phải làm đến tình cảnh này?”

Khó có thể hình dung được âm thanh kia. Nó tựa hồ không phải là truyền từ tai vào mà trực tiếp xuyên thẳng vào đầu óc. Câu nói ấy như một cây trùy băng đâm thẳng qua ***g ngực mà lạnh lẽo rót vào lòng y. Triệu Vân Lan run rẩy mãnh liệt, tỉnh lại, trời đã sáng rồi, Thẩm Ngụy không ở bên cạnh, hẳn là đã ra ngoài mua mấy thứ linh tinh.

Mở mắt nhắm mắt đều là bóng tối, Triệu Vân Lan tim đập như sấm tựa như không ngừng nháy nhót trong ***g ngực, phế quản gần như không còn dưỡng khí, lòng bàn tay lạnh ngắt.

Đó là..... Ai đang nói chuyện?

Triệu Vân Lan ngồi ở trên giường, đưa tay hung hăng ấn ấn mi tâm lau xuống một bàn tay đầy mồ hôi lạnh. Cái loại trạng thái trong đầu ngàn vạn câu hỏi mà hai mắt tối đen này, y không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa.

Chương 61

Triệu Vân Lan nhanh chóng thu thập ổn thỏa cho mình, sau đó sờ thấy băng gạc và thuốc men mang từ bệnh viện về vẫn để trên bàn trà. Y nhắm mắt lại, quấn băng lên vài vòng, lại lấy giấy bút từ tủ đầu giường ra, cũng không thèm quản đó là giấy gì mà sờ soạng viết lên mấy chữ như gà bới “Ta đi số 4 đường Quang Minh” sau đó lần bước ra cửa.

Trái tim đập như sấm nổ từ khi tỉnh mộng chậm rãi bình ổn lại theo động tác mau lẹ của y.

Khi thang máy mở ra ở tầng một thì Triệu Vân Lan đã điều chỉnh tốt hô hấp của mình rồi. Y đem tất cả tinh lực mình có tập trung vào Thiên nhãn giữa hai hàng lông mày, đi ra bên ngoài.

Có rất nhiều người đi tới đi lui trước mặt Triệu Vân Lan. Y rất nhanh có thể phân biệt được những kẻ trên người có một vòng hư ảnh thì là con người, về phần không có, dĩ nhiên không thể biết được là cái gì.

Ngay từ đầu, không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì mà Triệu Vân Lan không nhìn thấy được rõ ràng, tất cả phủ một tầng mơ hồ. Nhưng theo thời gian y chậm rãi đi ra khỏi tiểu khu thì giống như đã dần quen thuộc với cách “nhìn” này, những hình ảnh y nhìn thấy cũng ngày một rõ hơn.

Dần dần, y bắt đầu có thể thấy rõ Tam Muội Chân Hỏa trên người bọn họ, thậm chí là cả vầng sáng trên đỉnh đầu nữa. Cuối cùng Triệu Vân Lan thấy được từ một người mà y gặp thoáng qua mới biết thì ra

tầng hư ảnh trên người sống kia là một tầng “màng” mơ hồ phủ từ đầu đến chân, trên đó tựa hồ có những kí hiệu kì quái.

Triệu Vân Lan đứng thẳng nơi đầu đường vươn tay đón xe taxi, y dù sao cũng không nhìn thấy, chỉ đưa tay ra vẫy loạn như vậy hoàn toàn trông vào vận khí.

Chờ khi bắt được taxi rồi sờ soạng lên xe, Triệu Vân Lan đã có thể thấy rõ thứ phủ đầy mình những người còn sống không phải là kí hiệu mà là chữ viết.

Vô cùng nhỏ, vô cùng dày đặc, mỗi phút mỗi giây đều không ngừng biến đổi. Triệu Vân Lan nhịn không được nhìn chăm chăm tài xế hai giây, bị ông ta nhắc nhở mấy lần mới hồi phục tinh thần lại: “A, xin lỗi, số 4 đường Quang Minh, ông đưa tôi tới cửa là được rồi.”

Tài xế taxi nhìn băng gạc trên mắt y với ánh nhìn kì quái: “Nhóc này, mắt mũi làm sao thế?”

Triệu Vân Lan thuận miệng nói bừa: “Chơi bóng rổ bị thương ấy mà.”

Lái xe “Ai nha” một tiếng, lại hỏi: “Có thể nhìn thấy không?”

“Băng thuốc không được mở mắt.” Triệu Vân Lan nói, “Cứ làm người mù hai hôm cái đã.”

Hai người nói chuyện phiếm suốt dọc đường, đến số 4 đường Quang Minh, xe dừng lại ở ven đường, Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ, sau đó lấy ví mở ra đưa tới trước mặt tài xế: “Tôi không nhìn thấy gì, hết bao nhiêu ông xem rồi tự lấy đi.”

Lúc này tài xế sừng sốt: “Ô? Cậu tin tưởng tôi đến thế à?”

Triệu Vân Lan cười cười: “Dù sao trong ví tôi cũng chẳng có bao nhiêu tiền, ông cứ xem rồi lấy.”

Tài xế do dự một chút, đóng dấu hóa đơn cho y rồi đưa tay nhận lấy ví tiền. Trong lúc đó, Triệu Vân Lan gắt gao nhìn chăm chăm những con chữ không ngừng biến hóa trên người đối phương. Y nghe thấy tiếng sột soạt khi tài xế thay đổi động tác, nghe thấy ông ta hình như đã lấy ra một thứ sau đó chần chừ một chút lại cất trở vào, một hồi sau, tài xế lấy một tờ tiền khác rồi lấy tiền lẻ trong túi trả lại vào ví tiền của y.

Triệu Vân Lan cong khóe miệng ____ Tầm nhìn của y càng ngày càng rõ nét, đã có thể nhìn thấy cả màu sắc của chữ viết rồi, chỉ thấy chúng nó có hồng cũng có hắc. Trong khoảnh khắc khi tài xế tìm tiền lẻ nhét vào ví của y, Triệu Vân Lan thấy một hàng chữ nhỏ màu đỏ vụt qua trên người ông ta.

Thì ra là ý này____Triệu Vân Lan nói cảm ơn với tài xế, cũng xin miễn không cần ông ấy đưa vào. Trong lòng y hiểu rõ thì ra những chữ viết đó chính là công đức, màu đỏ là đạt được, màu đen là mất đi, xem ra vừa rồi đối phương không nhân cơ hội chiếm lợi của y.

Nhưng mà Triệu Vân Lan lập tức lại chau mày. Y có thể cảm nhận được rõ hơn bao giờ hết, trong thân thể y có cái gì đó đang dùng tốc độ nhanh đến mức không kịp ngăn cản mà thức tỉnh. Y nhất thời không biết được đây là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.

Hết thảy những chuyện này giống như...đã bắt đầu từ cơn động đất nơi Sơn Hà trùy ở tộc Hãn Cát không lâu trước đó.

Trận động đất đó, thực sự là do vận động thường kì của Trái Đất tạo ra sao?

Bác bảo vệ thích đẽo xương cốt trong phòng thường trực vui tươi hơn hờ buông cái giữa chào đón y: “Yoo, sếp Triệu ! Ờ kìa? Mắt cậu làm sao thế?”

“Ngoài ý muốn.” Triệu Vân Lan bình tĩnh nói, “Chú Lý, qua đờ tôi một chút.”

Lão Lý còn chưa kịp đi qua thì đã có một người từ phía sau vội vã chạy lên. Thẩm Ngụy nắm chặt lấy cánh tay y đang vươn ra, nỗ lực áp chế lực tay và giọng nói: “Người muốn đi đâu không thể chờ ta một chút sao? Ta bắt quá chỉ vừa mới ra ngoài mua điểm tâm, về đến nhà đã không thấy tăm hơi người đâu nữa, ta sắp bị người dọa chết rồi được chưa hả? Còn như vậy nữa ta sẽ.....”

Sẽ làm sao?

Thẩm Ngụy hít sâu mấy hơi, cảm thấy phổi sắp nổ tung đến nơi rồi, lại không chịu nói ra nguyên do.

Triệu Vân Lan quay đầu đi, qua thiên nhãn không biết vì sao lại càng ngày càng trở nên sáng tỏ, y thấy trên người Thẩm Ngụy có hàng loạt hàng loạt chữ viết sắc đỏ sáng ngời đại biểu cho công đức.

Nhưng mà chúng nó không thể kéo dài, giống như những gợn sóng lăn tăn vừa xuất hiện đã bị con sóng lớn đầy bóng tối gột rửa sạch sẽ, tựa như bờ cát vĩnh viễn không lưu lại một vết tích.

Triệu Vân Lan thấy hốc mắt chua xót, y không rõ sự chua xót bất ngờ này từ đâu mà đến, dường như một đoạn kí ức chôn sâu trong tầng tầng quá vắng ngàn năm xưa cũ bỗng chốc bị một cơn gió lốc thổi đi lớp bụi dày, trần trụi lộ ra. Một góc chân tường không thể nào che giấu âm cho lòng người khổ sở.

“Chẳng phải là vì ta biết người sẽ tìm được ta và tới rất nhanh hay sao.” Triệu Vân Lan suýt nữa đã bộc lộ vẻ thất thường. Y ra vẻ tinh ranh nói, giọng nói có một chút run rẩy không dễ phát hiện, “Vừa đúng lúc, giúp ta vào trong nào.”

Triệu Vân Lan không chào một tiếng đã đột nhiên đi vào khiến văn phòng rối loạn một phen, Đại Khánh không biết đã chạy tới nơi nào để thương xuân bi thu nên cho đến tận lúc này mọi người trong Cục Điều Tra Đặc Biệt mới biết lão đại nhà bọn họ biến mất hai ngày không phải là đi lâu lẳng mà là xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đôi tay của Chúc Hồng run rẩy bỏ ra lớp băng gạc mà y quấn lung tung, vừa nhìn thấy đôi mắt vẫn sáng ngời như cũ mà không làm sao có tiêu cự rõ ràng, mắt cô đã đỏ lên.

Triệu Vân Lan giật giật ngón tay, lại nghĩ tới bản thân không nhìn thấy, không thể sờ loạn lên người nhân viên nữ được, vì thế y lại ngượng ngùng buông xuống, có chút bất đắc dĩ nói: “Rốt cuộc là tôi mù hay là cô mù, tôi không khóc thì thôi, cô kích động cái gì?”

Chúc Hồng quăng luôn băng gạc lên người y: “Anh khóc ấy á? Anh mà biết khóc thì đã tốt! Thiên hạ không đâu là anh không dám đi, không ai là anh không dám chọc có phải không! Trời là lão đại anh là lão nhị sao? Đồ ngốc!”

Triệu Vân Lan trầm mặc một lát, đành phải đáp lời: “..... Aiiiiz, đồ ngốc nghe thấy được.”

Y dao thương bất nhập, cứng mềm đều không ăn, vì thế Chúc Hồng mặc kệ y mà ngẩng đầu lờm Thảm Nguy, giống như ăn phải thuốc súng khí thế bức người mở miệng nói: “Không phải anh thích y sao hả? Không phải anh là cao thủ sao? Khi y gặp chuyện anh đang làm cái gì?”

Sở Thứ Chi và Lâm Tĩnh hai mặt nhìn nhau, cảm giác tình cảnh này tựa hồ ..... Có chút không thích hợp.

Triệu Vân Lan đương nhiên cũng nghe ra, y cũng biết xấu hổ đành phải vui đùa một chút ý đồ lấp liếm — Triệu Vân Lan kéo kéo tay áo Thẩm Ngụy, tận khả năng cọt nhả nói: “Người thích ta? Sao lại hoàn toàn không nói câu nào với ta chứ? Ta nói thầy Thẩm người có cái tật xấu này là không được nhá, thích ta người thổ lộ với cô ấy làm gì.....”

Ai ngờ Chúc Hồng hoàn toàn không lĩnh bậc thang này mà ngắt phăng lời y đi: “Anh câm miệng!”

Nét cười trên mặt Triệu Vân Lan như được vẽ lên, trong khoảnh khắc liền nhạt một chút: “Tôi thấy cô cũng chẳng kém gì, tôi tự mình đi bàn bạc việc tư gặp một chút ngoài ý muốn, liên quan cái lông gì đến hấn? Chẳng lẽ mỗi thời mỗi khắc tôi với hấn đều phải cọt chặt vào nhau sao? Bao giờ trò hai người ba chân có thể trở thành một hạng mục thi Olympic lại nói tiếp đi!”

Ánh mắt Chúc Hồng cơ hồ trở nên hung ác, Thẩm Ngụy rất cục nịnh không được nói chen: “Quả thật là ta không.....”

Triệu Vân Lan cau mày khoát tay chặn lại, chuyên quyền độc đoán kết thúc đề tài này, lạnh lùng nói: “Bây giờ ta không muốn thảo luận cái này, mấy thứ vô vị lông gà vỏ tỏi đó để lại sau này nói tiếp, lúc này câm miệng hết cho ta.”

Nói đoạn, Triệu Vân Lan lấy một trương Trấn Hồn lệnh trong túi ra, khi châm lên thì y cúi đầu truyền lời ra ngoài: “Đại Khánh, qua đây một chuyến.”

Lời y vừa dứt thì tiếng chuông leng keng đã vang lên, Đại Khánh chui ra từ sau bức tường, lặng yên không tiếng động xuyên qua mọi người, nhảy đến trên đùi Triệu Vân Lan, cẩn thận nhìn nhìn đôi mắt y.

Sau đó Đại Khánh nhảy đến trên bàn: “Ta nghĩ thật lâu, cũng đọc qua một ít sách vở, đại khái cũng hiểu được mắt người có chuyện gì rồi. Người nói lúc ấy người dùng địa hỏa nướng cánh tiểu quạ đen kia, sau đó nó lấy chính mình hiến tế nhập vào chuông vàng đúng không? Ta thấy lúc đó âm hồn với địa hỏa chạm nhau, âm khí quá nặng, người lại đứng quá gần nên mắt mới bị thương, tạo thành mù nhất thời.”

Triệu Vân Lan không coi đó là quan trọng, hơi hơi gật đầu, ngược lại Thẩm Ngụy lại lập tức nắm bắt được ý tứ trong lời của mèo đen: “Nhất thời?”

Đại Khánh thuận miệng đáp, lại nhìn qua Triệu Vân Lan một cái.

Kỳ thật nó có cảm giác hình như Triệu Vân Lan đã biết cái gì đó rồi.

Nhưng Thẩm Ngụy không chú ý tới, lúc này hắn quan tâm quá hóa loạn nên vội vàng truy vấn: “Vậy bao giờ mới có thể khỏi? Cần dùng thuốc gì? Tìm ở nơi nào?”

Đại Khánh yên lặng quét mắt nhìn Thẩm Ngụy, thấy lo lắng trong mắt hắn không phải là giả, trong lòng thờ dài một tiếng, tiếp tục nói: “Phần lớn tộc Hoa Yêu đều lánh đời, bất quá bọn họ có một loại Thiên Hoa Mật vô cùng quý giá. Theo truyền thuyết là dùng phần tinh túy nhất trong nhụy hoa của ba mươi ba loại hoa ở mỗi nơi thiên giới, nhân gian, u minh để tạo thành, có thể giải thiên độc, lại ôn hòa nhu nhuận, rất thích hợp cho vết thương ở mắt..... Muốn tìm bọn họ, đại khái.....”

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng tiếp lời nó: “Phải tới Yên thị cuối năm.”

Đại Khánh hỏi thẳng: “Làm sao người biết được?”

Triệu Vân Lan xoa xoa đầu nó, không đáp lại như đang cân nhắc gì đó, sau một lát mới thấp giọng nói: “Người nói xong, bây giờ đến lượt ta nói – Thứ nhất, kể từ bây giờ trở đi, bất luận kẻ nào có bất cứ hình thức liên hệ nào với U Minh bên kia đều phải làm thành tài liệu văn bản đưa đến chỗ ta, một chữ cũng không được bỏ sót. Thứ hai, nghiêm ngặt hạn chế tất cả những loại người nhàn tạp đến số 4 đường Quang Minh, đưa hàng tết hay tặng lễ đều tiếp đón ngoài phòng thường trực. Thứ ba, tuyên bố với bên ngoài là bước vào kì tổng kết công tác cuối năm rồi, trừ khi Bộ trưởng đích thân hạ lệnh, nếu không thì hết sức hạn chế nhận thêm vụ án. Thứ tư, bất cứ ai trong Trấn Hồn Lệnh không thể đi làm đúng hạn định hoặc muốn xin phép đều phải mang giấy xin phép viết lý do cho ta kí tên mới được, ta muốn bất cứ lúc nào cũng biết các người đang ở đâu. ”

Chúc Hồng xốc lại tinh thần, hỏi: “Thế còn Yên thị.....”

“Đó là việc nhỏ, Thẩm Ngụy đi với tôi một chuyến là được.” Triệu Vân Lan dừng một chút, “Ta bảo bọn họ dọn dẹp một phòng đơn trên tầng ba cho người, nếu người có việc muốn nghỉ ngơi thì cứ lên đó.”

Y nói xong, không đợi cho người khác phản ứng thì đã vịn bàn đứng lên đi về phía thư viện trong bức tường: “Tôi có việc tìm Tang Tán tán gẫu, Thẩm Ngụy chờ một lát, những người khác thông báo những việc tôi vừa nói cho các ngành đi.”

Trong thư viện đèn đuốc sáng trưng nhưng không có một tia ánh nắng, như vậy vào ban ngày Tang Tán vẫn có thể tự do hoạt động, hẳn thấy Triệu Vân Lan thì trước tiên là vui mừng chào hỏi: “Nị hào,

Triệu sơ khiết bá!

“.....” Triệu Vân Lan trầm mặc một hồi rồi thắc mắc cái cách xưng hô, “Cái quái gì thế, ai dạy người?”

“Miêu khiết bá.” Tang Tán tự biết chính mình phát âm không chuẩn, vì thế chăm học hay hỏi luyện tập sửa đúng, “Chiêu..... Tì..... Sở khiết bá!”

Triệu Vân Lan cười cười, cũng lười so đo với hắn. Y mở Thiên Nhãn, phát hiện mình có thể thấy được hình dáng của đại đa số những cuốn sách. Y tìm quanh một hồi rồi quay đầu hỏi Tang Tán: “Tìm cho ta quyển sách hôm trước ta xem đi.”

Tang Tán mau lẹ vô cùng rút quyển [Hồn Thư] kia ra, tuy rằng hắn không nhận ra chữ nghĩa nhưng mỗi quyển để ở đâu lại nhớ rất rõ ràng.

Triệu Vân Lan tinh tường “thấy” hai chữ Hồn Thư trên bìa sách, chưa đợi y ra tay thì trang sách đã tự mở ra, một thứ trước đây xem qua không để ý hiện ra trước mắt y ____ Đó là dấu vết trang sách bị người xé bỏ, đoạn gốc giấy còn lại nhìn qua Thiên Nhãn như thể đang chảy ra máu đen.

Triệu Vân Lan đóng sập cuốn sách lại, Tang Tán nhìn thần sắc của y, nhất thời không biết phải nói gì.

Một hồi lâu sau, Triệu Vân Lan mới nói khẽ với hắn: “Người có tin rằng trên thế gian có ‘trùng hợp’ xảy ra đúng lúc không?”

Tang Tán vắt vẻo một phen mới hiểu được nghĩa của từ “Trùng hợp”. Vì hắn nói không rõ ràng nên trông có chút ngốc nhưng dù sao cũng không phải là ngốc thật, điều này ai ai cũng biết.

Tang Tán nghiêm túc lắc đầu, nói rõ ràng một cách hiểm có: “Ta không tin.”

“Ta cũng không tin.” Triệu Vân Lan chậm rãi nói, “Yêu tộc với Địa Phủ bằng mặt không bằng lòng, ta nắm giữ Trấn Hồn Lệnh, vốn định thực hiện cho tốt chức trách của mình, thủ hộ một khoảnh đất nhân gian với bà xã, mèo béo, giường ấm đệm êm. Vậy mà có một số người lại không muốn để ta sống yên ổn.”

Những lời này có cấu trúc rất phức tạp, Tang Tán không hiểu được, nhưng hẳn lại lĩnh hội được ý tứ của Triệu Vân Lan qua biểu cảm của y, vì thế hẳn hỏi luôn: “Ta có thể giúp gì cho ngươi?”

Triệu Vân Lan hạ mắt: “Đưa cho ta tờ giấy.”

Y viết lại lời mà yêu tinh quạ đen kia nói với mình tối ngày hôm đó. Thì ra lúc trước phần lớn là y giả bộ hồ đồ, bây giờ khi viết ra thì đúng là không sai một chữ. Rốt cuộc, y viết hai chữ “Côn Luân” đầy khí phách ở hàng cuối cùng, lại dùng bút đánh một cái dấu thật đậm.

“Những sách có hai chữ này, ta đều muốn có.” Triệu Vân Lan nói, “Đừng để bất cứ ai biết chuyện này, kể cả Ông Chủ, cảm ơn ngươi, anh em.”

Tang Tán coi y là một nửa ân nhân của mình. Hẳn tuy rằng không thầy mà học được cách trở thành một kẻ thủ đoạn nhưng trong tiềm thức vẫn giữ được truyền thống tốt đẹp là ân oán rõ ràng, vì vậy hẳn trịnh trọng nói với Triệu Vân Lan: “Yên tâm đi, sếp Triệu khiết bái.”

Triệu Vân Lan cười như không cười đáp lại một câu: “Được, ta sẽ giúp ngươi đạp cho con mèo mập chết bầm Đại Khánh kia một nhát.”

Chương 62

Quần Yêu Dạ Yến của Long Thành tổ chức vào hai tám tháng chạp. Năm nay không có ba mươi tết cho nên ngày này chính là ngày cuối cùng trước lễ trừ tịch.

Triệu Vân Lan nhận được thiệp mời của Yêu tộc từ sáng sớm, là một con chim sẻ đưa đến trước cửa sổ phòng y.

Văn phòng của y được người làm vệ sinh quét dọn sáng sủa sạch sẽ, một bên là cửa sổ hướng đón sáng sát đất cực lớn, kéo bức rèm ra, ánh sáng đăng đông nhất loạt ùa vào, điều hòa để nhiệt độ ôn hòa để người bên trong có thể mặc sơmi, lại trồng thêm hai chậu thủy quan âm tươi tốt xanh biếc, ngoài cửa còn có một bể cá cảnh nuôi mấy con cá rồng bạc tung ta tung tãng.

Trên loa đang phát một khúc nhạc cổ cầm thư hoãn, trong văn phòng rộng rãi, mỗi người tự làm việc của riêng mình ____ Thẩm Ngụy tưới nước cho cây cối trong phòng xong thì lấy một quyển sách cổ ra xem, tạm thời đảm nhận chức trách trợ lý của Triệu Vân Lan. Y nhờ hần mài cho một nghiên chu sa, lấy ra một tá giấy vẽ bùa chưa dùng đến, nhắm mắt nằm bò ra bàn mà tô tô vẽ vẽ. Lúc đầu thường xuyên phải bỏ đi, dần dần bắt đầu quen tay, hơn nữa càng ngày càng thả lỏng tâm bình khí tĩnh, bùa trừ tà, bùa bình an xếp hàng loạt bên cạnh bàn của y.

Cách từ xa đã có thể cảm giác được lực lượng ấm áp mà sung mãn trên những lá bùa. Bình thường y không kiên nhẫn nhất là mấy việc này, nhưng không biết vì sao khi ở bên cạnh Thẩm Ngụy y sẽ bất giác chịu ảnh hưởng của hần, cõi lòng bình lặng rất nhiều.

Khi Chúc Hồng gõ cửa đi vào thì thấy được dáng vẻ không phiến nhiều nhau mà lại hòa hợp đến tận cùng này, bước chân rõ ràng chần chừ trước cửa một hồi lâu, cảm giác bản thân là kẻ dư thừa, quá không có ý tứ.

Cô âm thầm cắn môi, lãnh đạm thản nhiên gật đầu với Thẩm Ngụy, sau đó nói với Triệu Vân Lan: “Tôi muốn đi ra ngoài một chuyến, có lương thưởng cuối năm rồi, phải thay Uông Chủy đến ngân hàng.”

Quý nghèo Triệu Vân Lan vừa nghe thấy câu này thì đã có tinh thần hẳn lên. Y nhanh chóng gật đầu lia lịa: “Ừ ừ, đi đi đi.”

Chúc Hồng lại lấy từ túi tài liệu ra một tờ giấy: “Còn có, đây là dự toán chi tiêu cho cơm tất niên của cục chúng ta, ngoài thực phẩm ra thì còn có một ít đồ dùng cúng tế phải mua trước, tôi đọc cho anh, nếu không có vấn đề gì thì anh kí tên để tôi xuống tài vụ lấy tiền.”

Chúc Hồng đọc từng mục từng mục, Triệu Vân Lan ngồi đó nghe, hai người rất nhanh kiểm tra xong. Triệu Vân Lan ấn theo vị trí ngón tay cô mà kí tên, Chúc Hồng nói xong công việc, bấy giờ mới liếc mắt nhìn Thẩm Ngụy, có chút ấp a ấp úng hỏi: “Năm nay..... Năm nay anh có trực đêm cùng bọn tôi không?”

Triệu Vân Lan không thèm ngẩng đầu lên: “Ờ, không thì biết đi đâu?”

Chúc Hồng vừa mới lộ ra thần sắc vui mừng thì ngay sau đó đã nghe thấy Triệu Vân Lan bổ sung thêm một câu: “Không chỉ có tôi, tôi còn mang theo người nhà nữa, bà xã nhỉ?”

Không biết là do cả ngày cả đêm bị y nhàn cư vi bất thiện trêu chọc thành quen hay là do có mặt Chúc Hồng ở đây, Thẩm Ngụy không có phản ứng quá lớn mà chỉ nhẹ nhàng cười, còn thấp giọng trách cứ

một câu y như liếc mắt đưa tình, “Người đi chết đi.”

Chúc Hồng trong nháy mắt trầm sắc mặt, một lát sau, cô rầu rĩ nói: “VẬY, không có việc gì nữa thì tôi đi đây.”

“À, từ từ đã.” Triệu Vân Lan gọi cô lại, sắp xếp gọn gàng đồng bùa bình an trên bàn, lại mở ngăn kéo lôi ra một xấp dày vẽ lúc trước, đưa hết cho Chúc Hồng, “Cuối phố đồ cổ có một cửa hàng nhỏ ở tận cùng bên trong phía sau cây hòe lớn, không có bảng hiệu, chỉ có một ông lão trông cửa. Cô gõ cửa đi vào, giúp tôi đưa mấy thứ này cho ông ta nhìn xem, giá cả theo quy củ cũ, ông ta đã biết, nhưng cũng phải nói với ông ta một tiếng, tôi đây vừa sờ vừa vẽ cho nên bảo ông ta kiểm tra cẩn thận, nếu có sai sót tí vết thì giảm giá cho ông ta cũng được.”

Chúc Hồng nhận lấy, thuận tay bỏ vào tay áo, kinh ngạc hỏi: “Anh cứ nhiên bán giấy phù?”

Triệu Vân Lan cười cười: “Tôi phải nuôi gia đình nha, dù sao cũng phải kiếm thêm thu nhập chứ, vừa mua nhà ở, bây giờ yêu cầu cấp bách là kiếm tiền trang hoàng đó.”

Chúc Hồng không thèm nghe hết, không nói hai lời xoay người đi thẳng.

Kì thật cô muốn hỏi một chút, tối nay đến Yêu thị có cần mình đi cùng hay không, nhưng trước mắt xem ra là không cần rồi.

Cửa ban công bị đóng lại rất nặng nề, Thẩm Ngụy ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách cổ: “Có phải cô ấy với người có.....”

“Ừm.” Triệu Vân Lan mở ra một mảnh giấy vẽ bùa, vừa dùng tay ước lượng vừa nói, “Lúc trước ta không chú ý tới, nhưng giờ nếu biết

rồi, tốt nhất vẫn nên cắt đứt ý niệm của cô ấy đi thôi.”

Thẩm Nguy thở dài.

“Thở dài cái gì?” Triệu Vân Lan vô thanh cười cười, “Tình yêu nơi công sở có tiền đồ gì đây? Lại nói nhân yêu thù đồ, đang yên đang lành qua lại với một tên mù làm cái gì.”

Y là người nói vô tâm, Thẩm Nguy lại là người nghe hữu ý, trầm mặc một lát, Thẩm Nguy nói: “Vậy ngươi và ta..... Chẳng lẽ không xem như nhân quý thù đồ?”

“Hà?” Triệu Vân Lan tay đầy chu sa, sừng sốt một chút rồi lập tức nhận ra mình nói sai. Y lập tức sửa đúng, nói mà không cần suy nghĩ, “Ngươi làm sao giống như vậy được? Ta thích ngươi như thế mà.”

Những lời này y nói nhẹ nhàng băng quơ, tự nhiên như thể nó không phải là một câu ngon ngọt khiến người cao hứng mà chỉ là mấy câu nhàn thoai nói ra trong hương trà vấn vương, giữa ấm áp vây quanh trong trời đông phủ đầy tuyết trắng.

Bàn tay Triệu Vân Lan đang giữ lấy một góc giấy bùa đột nhiên bị người nắm lấy. Ngòi bút của y dừng lại, linh lực trong phù chú tán hết, một trương giấy bùa cứ thềmà phế đi.

Không biết khi nào Thẩm Nguy đã đến gần y. Hai tay hấn chống lên tay ghế, hai cánh tay vây kín cả người Triệu Vân Lan. Hấn thậm chí không dám thở mạnh, gần như thành kính mà áp sát người kia, hai mắt nhắm lại chỉ để đôi mi nhẹ nhàng rung động. Sau đó hấn cẩn thận hôn lên chóp mũi y, một hồi lâu mới chậm rãi dời xuống thăm dò từng chút một, cuối cùng rơi trên đôi môi y hơi khô ráp.

Chậm rãi như thế, dịu dàng như thế, chỉ sợ dù cho hắn muốn mở ra đôi môi kia mà tiến vào, cũng làm cho người ta cảm thấy hắn không muốn làm gì nhiều hơn vậy cả.

Chỉ là nguyện vọng từ cảm tình sâu đậm, muốn kiếm tìm một phân thân cận da thịt mà thôi.

Loại cảm giác này với Thẩm Ngụy mà nói giống như một loại độc dược trí mạng, cho dù cố gắng giãy dụa thế nào cũng vẫn như trước không thể kháng cự, ngược lại càng lún càng sâu.

Đúng lúc này, có người không gõ cửa đã xông vào. Trong lúc nhìn thấy thứ không nên thấy kia thì chửi thề một tiếng rồi yên lặng lui ra ngoài.

Thẩm Ngụy bất chợt bị tiếng cửa làm kinh động. Hắn có chút kích động, ho khan một tiếng như thể muốn che dấu cái gì đó.

Ngoài cửa Đại Khánh giấu đầu hờ đuôi dùm vuốt mèo cào cào mấy cái, dài giọng lớn tiếng hỏi: “Lãnh đạo? Lãnh đạo đồng chí người ở đâu? Đang có việc bận sao?”

Triệu Vân Lan thối mặt: “Lăn vào đây!”

Đại Khánh lon ta lon ton chạy tới, liếc nhìn Thẩm Ngụy một cái, nó thấy thật mới mẻ nha. Nó chưa từng gặp một người kín đáo lại dễ dàng thẹn thùng như vậy bên người Triệu Vân Lan bao giờ. Trong một nháy mắt đó Đại Khánh thần kỳ cho rằng biểu tình của Thẩm Ngụy thực sự rất giống mấy cô gái bán mình bị cảnh sát bắt trong chiến dịch càn quét văn hóa đồi trụy.

Hắn ngược ngùng sắp không xong, sắc đỏ kéo từ trên mặt nhuộm xuống tận cổ.

Nhìn qua như vậy, hấn quả thực mang lại cho người ta cảm giác nhân diện đào hoa như trong tranh vẽ bước ra, khó trách lại khiến đại lưu manh bám riết không rời theo đuổi suốt hơn nửa năm ròng mà đến nay vẫn chưa ăn đến miếng, Đại Khánh lấy ánh mắt của một con mèo yên lặng cẩn thận xoi mói Thẩm Ngụy một phen.

Sau đó nó nhếch cái đuôi, sung sướng khi người gặp họa: Có đẹp hơn nữa đại lưu manh kia cũng không nhìn thấy được.

Đại lưu manh không kiên nhẫn nói: “Cho người thời gian hai phút tự thuật, dám có một câu vô ích, lột da làm xích cổ không cho thương lượng!”

Hắc miêu ngồi xuống trên bàn làm việc của y: “Ta đã gửi thư cho người của tộc Hoa Yêu, người cũng nhận được thiệp mời rồi phải không? Người quen trong Yêu tộc của người cũng không ít, sẽ có người chờ người ở cửa Tây của phố đồ cổ, đừng quên mang lễ theo.”

Nó nói đến đây thì nhìn liếc qua Thẩm Ngụy: “Thầy Thẩm biết quy củ chứ?”

Thẩm Ngụy gật gật đầu: “Yên tâm, ta sẽ chiếu cố y.”

Đại Khánh an tâm. Trước sau nó vẫn cho rằng con người phải biết ngưng ngưng thì mới có thứ mà hấn coi trọng, có thứ bản thân thấy quan trọng thì mới đáng tin. Thầy Thẩm thoát nhìn đáng tin hơn tên lão đại nhà nó nhiều.

Triệu Vân Lan đang định phát lệnh đuổi khách thì điện thoại của y kêu vang. Y không chút để ý dừng rơi di động, nói thầm một tiếng “Ai nha” rồi nhặt lên. Đại Khánh ngồi xồm trên bàn, từ trên cao nhìn

xuống thoáng thấy trên màn hình hiện hai chữ “Thái Hậu”. Nó lập tức phấn chấn tinh thần, chờ đến lúc được chế giễu Triệu Vân Lan.

Chỉ thấy Triệu Vân Lan đầu tiên là giả đò đứng đắn mà nói: “Xin chào, Cục Điều Tra Đặc Biệt Triệu Vân.....”

Sau đó thanh âm của y chợt ngừng hẳn, cả người giống như co cụm thành một con mèo, dùng một loại giọng nói vừa nhã nhặn vừa nhu thuận, cơ hồ là cúi đầu khom lưng mà nói: “Ai ai, vừa rồi không để ý, con sai rồi mẹ ơ.”

Triệu Vân Lan vốn đang dương dương tự đắc ngồi trên cái ghế dựa của y, tự cho là vô cùng uy vũ khí phách, kết quả là vừa tiếp điện thoại một cái y đã tự cuộn thành một cục. Bộ dạng vểnh đầu vẩy đuôi y như tiểu thái giám đi theo sau lưng vua chúa ngày xưa, Đại Khánh im lặng cười lăn lộn trên bàn làm việc.

“Không không, con thực sự không dám quên mà.” Triệu Vân Lan nói, “Tối nay con có việc bận thật đó, thật sự..... Ai, mẹ đừng hỏi, là nhiệm vụ công việc – Không, đã bao giờ con ra ngoài lêu lổng đâu? Trời lạnh như thế này con đi đâu được?”

Thẩm Ngụy đứng ở một bên nghe y nói chuyện thân mật làm nũng với người ở đầu dây bên kia, ánh mắt nhìn không được âm đạm xuống. Lúc này Thẩm Ngụy mới cảm giác được rõ ràng, Triệu Vân Lan có cha có mẹ, sống trong hồng trần có vô số quan hệ liên lụy, không hề giống với chính mình.

Triệu Vân Lan xét thấy cú điện thoại này rất phá hoại hình tượng đẹp trai của mình, cho nên y đỡ bàn đứng lên đi vào buồng trong.

Đại Khánh liếm liếm móng vuốt, mắt to trừng mắt nhỏ với Thẩm Ngụy một hồi, mở miệng hỏi: “Ngươi có phải là người không?”

Thẩm Nguy: “.....”

Đại Khánh vội vàng giải thích: “A, ta không có ý mắng người đâu, ý trên mặt chữ đó người hiểu chứ? Chính là..... Chính là người có phải là con người hay là..... cái loại khác đó, cái loại...gì gì gì...ôi người biết mà?”

Vấn đề này đâm trúng chỗ đau của Thẩm Nguy, hắn im lặng một hồi, lắc đầu.

Ai ngờ Đại Khánh lại giống như nhẹ nhàng thờ ra, tự nhủ: “Không phải là người thì tốt, không phải là người...Ừ, tên nhóc kia thoát nhìn đúng là rất ti bỉ, nhưng kì thực không tệ đâu, y rất thích người, đừng cô phụ y.”

Thẩm Nguy trả lời bằng giọng nói rất nhẹ nhưng vô cùng quả quyết: “Chỉ cần y còn muốn ta, ta nhất định sống chết không phụ.”

Đại Khánh nhìn chăm chú vào đôi mắt hắn, nó thấy trong đôi mắt đen thẳm của người đàn ông này tràn ngập một phần chân ý sâu nặng không nói lên lời. Đã rất rất nhiều năm, nó không nhìn thấy ở bất cứ ai sự chân thành như thế cả, bởi vậy mà ngây dại trong khoảnh khắc.

Lúc này, Triệu Vân Lan đã nghe xong điện thoại đi ra, Đại Khánh phục hồi tinh thần, nhảy tới gần bàn chân y rồi chạy vòng quanh vòng quanh: “Bà ấy nói thế nào? Ta muốn ăn cá khô chiên bà ấy làm nha!”

“Ăn cái rắm, cắt ngay, đừng có làm vương chân ta.” Triệu Vân Lan giơ chân đạp nó.

Đại Khánh nhất quyết không tha, vươn hai móng gắt gao bấu quàn y. Theo động tác của y, thân thể tròn như quả bóng của nó vung vung

trong không trung, trung khí mùi phần ồn ào với y: “Ta muốn ăn cá, khô, chiên!”

“Mang người đi, mang người đi là được chứ gì? Miêu tổ tông.” Triệu Vân Lan cúi người nắm gáy Đại Khánh ném sang một bên, còn thuận tay phát mông nó một cái, “Tối hôm trước mang người về, mẹ ta nói con mèo kia sống nhiều năm như vậy rồi, phỏng chừng cũng sắp không xong, bảo ta đối xử với người tốt một chút đó.”

Đại Khánh: “.....”

Triệu Vân Lan chuyển sang Thẩm Ngụy: “Vừa rồi ta đã nhờ mẹ chuẩn bị thêm một phần cơm, người thế nào? Có kế hoạch gì không? Theo ta về nhà nhé?”

Thẩm Ngụy ngậy người tại trận, một hồi lâu sau mới tìm lại được thanh âm của chính mình: “Ta..... Ta không đi, lẽ tất niên mà, một người ngoài như ta sao lại.....”

“Người ngoài?” Triệu Vân Lan thoáng nhướn mi, không chút cố kị mở miệng: “Sao? Người tính bội tình bạc nghĩa với ta à?”

Thẩm Ngụy: “.....”

Đại Khánh yên lặng lắc đầu, nhảy theo khe cửa ra ngoài, lại đuổi chân sau linh hoạt đóng cửa lại, nó cho rằng trong phòng có một tên vừa mới ném tiết tháo cho chó ăn rồi.

Không cần biết Triệu Vân Lan giờ trò lưu manh thế nào, dù sao lúc chạng vạng khi hai người xuất phát đi Yêu thị thì Thẩm Ngụy đã gật đầu.

Hai người lái xe đến phía sau phố cổ, Triệu Vân Lan đeo kính đen,

cầm trong tay một cái gậy không biết kiếm ra ở chỗ nào. Thẩm Ngụy chừa ra một tay đỡ y, tay kia nâng một cái hộp cực lớn. Thứ này tổng cộng có bốn tầng. Tầng thứ nhất là linh chi ngọc lộ trên núi cao, tầng thứ hai là đồ cổ pháp khí vàng bạc, tầng thứ ba đựng bảo châu long tu ở đáy biển, tầng cuối cùng đặt ô hắc kim thiết dưới Hoàng Tuyền. Bốn tầng gắn với nhau, đặt ở trên tay ít nhất cũng phải nặng đến mấy trăm cân.

Phố đồ cổ không có cửa phía Tây, nói đúng ra đây là một con đường được phong kín. Mấy người chủ hàng đã sớm đóng cửa nghỉ bán, chỉ có một trần đèn ***g treo trên cây hòe cổ thụ hắt lên trên tường vàng sáng mờ nhạt loang lổ.

Hai người đi đến dưới đèn, chỉ thấy hư ảnh chợt lóe, một chiếc xe ngựa xuất hiện trước mặt bọn họ. Chỉ có xe, không có ngựa, một “người” bước từ trên xe xuống. Người này có dáng vóc cao ngất thon dài, mặc một kiện áo choàng dờ ông dờ thẳng, trên cổ lại đính một cái mặt hồ ly, từ xa nhìn lại như đang đeo cái mặt nạ lông xù.

Hồ ly giấu hai tay trong tay áo, đôi mắt mảnh dài lảo liên quét qua chiếc hộp trong tay Thẩm Ngụy một vòng, sau đó khom người xuống: “Khách quý quang lâm, mời đi bên này.”

Chương 63

Yêu thị được mở ra ở một khu đất nhỏ tựa như chợ phiên của nông thôn ngày trước. Bình thường là một năm một lần, có náo nhiệt, cũng có quạnh quẽ.

Long Thành bốn phía đường cái thông suốt, đông đúc đến mức mỗi ngày dân chúng đều phải chửi đổng vì kẹt xe, dân cư rộn ràng nhốn nháo là vậy nhưng quy mô của Yêu thị lại rất nhỏ hẹp.

Thành phố lớn rông cá lẫn lộn, có câu nói “Đại ẩn ẩn vu thị”, nhưng thực tế cũng không thích hợp tu hành, trừ khi là có liên lụy với trần thế hoặc là ngàn dặm xa xôi đến báo ơn báo oán, nếu không thì yêu tinh bình thường sẽ suy nghĩ đến tiền đồ của mình mà không chọn định cư ở nơi này.

Cục Điều Tra Đặc Biệt của Triệu Vân Lan vừa đặt chân đến Long Thành thì đã qua lại mập mờ không rõ với rất nhiều tộc nhân của Yêu tộc bản địa, cũng có không ít những kẻ cùng y xưng huynh gọi đệ. Nhưng y vẫn chưa từng tới Yêu thị bao giờ ____ đây cũng giống như bữa cơm tất niên của Yêu tộc người ta, một người ngoài như y, lúc thường kề vai sát cánh thế nào không quan trọng nhưng nếu như ngay cả lúc này mà cũng không biết chừng mực vác mặt đến góp vui thì không đúng rồi.

Tính ra, đây vẫn là lần đầu tiên y nhận được thiệp mời đến Quần Yêu Dạ Yến.

Triệu Vân Lan ngồi vững trong xe ngựa, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị muốn giấu cũng không giấu nổi.

Thẩm Ngụy hỏi: “Sao vậy?”

Triệu Vân Lan nhéo nhéo cánh tay Thẩm Ngụy vẫn đang đỡ y mà đề thấp giọng nói trong tiếng bánh xe lộc cộc, “Ta thấy quan hệ của chúng ta phát triển thật truyền thống, đầu tiên là tìm hiểu, báo gia môn, sau đó bắt đầu từ cái nắm tay cho đến bây giờ đang thực hiện đến giai đoạn hẹn hò trên đường lớn rồi. Ta nghĩ cứ theo tình hình này mà phát huy thì rất nhanh có thể ‘thu quan’.”

Thẩm Ngụy vội nhìn thoáng qua phía cửa xe, hẳn biết hồ ly là một lũ tai nhon. Sau đó mới nói nhỏ với Triệu Vân Lan: “Mấy lời này buổi tối trở về nói tiếp.”

Triệu Vân Lan: “Dùng chỗ nào để nói?”.

Thẩm Ngụy: “.....”

Triệu Vân Lan liếc mắt gieo tình dùng giọng hát hí khúc mà ngâm nga: “Hào ca ca, người ta muốn người sắp hỏng rồi, người mau theo đi thôi.”

Thẩm Ngụy phui phất cái tay của Triệu Vân Lan ra. Một lát sau, hẳn thấy bàn tay ấy sờ loạn không mục đích trong không trung, cuối cùng lại len lén nắm lấy.

Không biết hồ ly có nghe thấy không, dù sao nó đánh xe vô cùng vững vàng. Qua khoảng một khắc thời gian thì xe ngựa ngừng lại, hồ ly dẫn đường vén màn xe mời hai người xuống, gió lạnh ồ ạt tiến vào, từ xa truyền lại tiếng cầm tiêu hợp tấu vụng về. Âm điệu lạnh lùng rợn người lại cố tình muốn tạo ra không khí vui tươi, nghe ra có mấy phần quý dị.

Hai bên trái phải trước cửa có hai người đón khách, đều là mặt ngựa mình người. Cách đó không xa có một người đàn ông mang đuôi rắn đứng đó___ Đây cũng là một trong những ước định đã thành quy củ của Yêu tộc, các tộc phải để lộ một phần thân người để phân biệt với các hậu bối tu vi không cao, tránh phát sinh hiểu lầm đáng tiếc.

Người đàn ông mình rắn mỉm cười chào đón Triệu Vân Lan: “Lệnh chủ đến rồi.”

Trời đông rét lạnh, bản tính của tộc xà liền lộ rõ, trời vừa lạnh một cái là đã không muốn ra khỏi cửa rồi, bình thường cũng sẽ chẳng đến cái chỗ náo nhiệt thế này mà chỉ phái một hai tộc nhân tới góp mặt vợi vàng đại biểu toàn tộc Xà Tinh thôi.

Tộc nhân Xà tộc xuất hiện ở cổng thế này, hiển nhiên là đang chờ Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan cẩn thận nghe ngóng, cũng khách khách khí khí nói: “Hôm nay mắt ta không ổn cho lắm, chỉ mong không nghe lầm, là tứ thúc phải không?”

Nam tử Xà tộc gật đầu lên tiếng: “Phiền cho Lệnh chủ còn nhớ rõ, vào đi, Chúc Hồng đã nói qua với ta rồi, có chuyện gì cứ bảo ta một tiếng là được.”

Thẩm Ngụy giao hộp lớn trên tay cho Nhân Mã đón khách, đỡ Triệu Vân đi vào bên trong.

Vừa đi vào bên trong đã như đi lên một con đường dành riêng cho người đi bộ, ước chừng dài trên dưới một trăm thước, hai bên rải đá xanh, ở giữa có một con sông dài, trên bắc một cây cầu đá, trên cầu dựng lên một cái đài cao. Hai bờ sông vô cùng náo nhiệt, nơi nơi giăng đèn kết hoa, chỉ là người đi lại bên trong phần lớn là nửa

người nửa thú, cũng có Yêu tộc bày sạp chào hàng với khách khứa trước khi khai yến.

Xà tứ thúc mang theo hai người, lập tức đi vào trong cho đến tận chân đài cao trên cầu.

Chỉ thấy trên cầu đá lạnh lẽo còn mang theo một lớp tuyết mỏng mà cột đá nhỏ đầu cầu đã được quấn quanh bởi một dây hoa tinh tế còn điểm xuyết mấy nụ hoa nhỏ vàng nhạt.

Xà tứ thúc đứng đó nói với hoa nhỏ: “Nghênh Xuân cô nương, lệnh chủ đã tới, thỉnh ra gặp một lần.”

Hắn vừa dứt lời, dây hoa nghênh xuân lẻ loi đơn bạc đột nhiên nhanh chóng lớn lên, nháy mắt đã trải đầy đầu cầu như phủ lên đó một tầng thảm hoa. Vô số nụ hoa nho nhỏ lớn dần, mọc lên như nấm. Ngay sau đó, một thiếu nữ vươn lên cùng với dây hoa, nửa người trên là hình dáng con người, nửa người dưới vẫn là dây hoa tươi tốt um tùm.

Trông nàng chỉ như một thiếu nữ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, một đôi mắt mảnh dài dừng lại hồi lâu trên người Triệu Vân Lan, lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Ngụy.

Không biết vì lý do gì, Nghênh Xuân tựa hồ ít nhiều có chút sợ Thẩm Ngụy, ánh mắt nàng chỉ thoáng lướt qua người hắn đã thành thành thật thật thu thu về nhìn sang Triệu Vân Lan, nàng cười hì hì nói: “Hắc miêu thúc thúc nói lệnh chủ là đại soái ca, người đeo đôi kính đen to như vậy làm gì?”

Triệu Vân Lan tháo kính xuống cài lên cổ áo: “Để thu hút đồng tình chứ sao — tiểu muội muội vừa thấy ca ca này anh tuấn như vậy cư nhiên lại mù, nói không chừng sẽ cho ta nhiều mật hoa hơn một chút

ha.”

Nghênh Xuân cười rộ một hồi rồi nhìn chăm chú vào ánh mắt y, nhíu nhíu mày, thấp giọng hỏi Xà tứ thúc: “Là Hắc Nha tộc làm sao? Đang yên đang lành sao lại chọc tới phạm nhân thế?”

Xà tứ thúc xoa xoa đầu nàng, hạ mắt, không trả lời.

Nghênh Xuân lại nhìn khắp bốn phía: “Dạ yến năm nay, không một người nào của tộc Hắc Nha đến sao?”

“Không riêng gì nơi này của chúng ta, những nơi khác cũng thế,” Xà tứ thúc nói, “Việc này cô đừng quản, cứ chuyên tâm tu luyện đi, thời khắc báo xuân nở hoa của cô cho đẹp là được.”

Nghênh Xuân rầu rĩ đáp lời rồi lấy ra một bình nhỏ, kéo tay Triệu Vân Lan qua, đặt vào: “Đây là tộc trưởng bảo ta mang đến cho lệnh chủ. Ngài ấy còn nhờ ta nhắn với người một câu, từ nay về sau nếu là chuyện của lệnh chủ, chỉ cần nói với ngài một câu, chúng ta sẽ mặc người sai phái.”

Triệu Vân Lan ngẩn người: “Cho ta sai phái? Không không không, quý tộc trưởng thật sự quá khách khí.....”

Lời của y đột nhiên bị ngắt quãng, không biết từ khi nào đã có một con khỉ nhỏ nhảy lên đài cao trên cầu, cầm trong tay một cái chiêng đồng ra sức khua vang.

Chúng Yêu tộc lập tức yên lặng, ven đường mọc lên thêm không ít bàn đá, Nghênh Xuân “Ai nha” một tiếng: “Khai yến rồi, ta phải lên đài, lệnh chủ ca ca, ta chưa nói với người, bảo trọng nhé.”

Triệu Vân Lan: “Chờ đã.....”

Nghênh Xuân đã hóa thành một mảnh dây hoa, nhanh chóng cuốn lên đài cao, dây hoa bò theo mỗi đường lan can làm cho đài đá trên cầu chỉ trong nháy mắt đã trở nên vui tươi giàu sinh khí nói không nên lời.

Cái tay vẫn đút trong túi của Triệu Vân Lan còn chưa kịp lấy ra. Trong túi y có một cái bao vải nhỏ, thứ đồ này là Đại Khánh đưa cho y, nghe nói là bảo bối của Trấn Hồn Lệnh Chủ tiền nhiệm, hiện tại xem ra cũng chính là kiếp trước của y hoặc là kiếp trước của kiếp trước gì đó – nó là một cái chén dạ quang, trên thân chén khắc mấy đóa nguyệt quang hoa tinh xảo xinh đẹp khôn tả. Nghe đồn trong chén có thể cất giữ ánh trăng, đối với Hoa Yêu mà nói, là trân phẩm dành cho tu luyện.

Triệu Vân Lan vốn định dùng nó để trao đổi mật hoa với Hoa Yêu, ai ngờ người ta không chỉ cho không mà còn dâng y như lễ vật nữa chứ.

Thái độ của tộc Hoa Yêu càng khiến cho dụng ý không rõ của việc Hắc Nha tộc công kích y thêm khó lường. Triệu Vân Lan âm thầm tính toán trong lòng rồi xoay người tìm Thẩm Ngụy rời đi, ai ngờ khi quay người lại thì đụng phải một góc bàn bằng đá.

Thẩm Ngụy đỡ lấy eo y rồi xoay người ôm lấy, ngăn trở phần lớn những ánh mắt hiếu kì vụng trộm của đám tiểu yêu đang hướng về bên này, quay đầu nói với Xà tứ thúc, “Yêu tộc dạ yến, hai người ngoài chúng ta đã làm xong việc, nên sớm trở về, không quấy rầy thêm nữa mới phải?”

Xà tứ thúc nhìn liếc cái động tác chiếm hữu mười phần của y một cái, không chút hoang mang nói: “Nếu bọn họ đã kê bàn cho hai vị, nghĩa là đã coi hai vị như khách quý của nơi này, vẫn nên uống chén

rượu ấm người rồi hãy đi chứ?”

Thẩm Ngụy nhú mày.

Xà tứ thúc nói: “Sang năm là năm bản mạng của tộc ta, dạ yến năm nay là do ta chủ trì, thứ cho ta không tiện ngồi cùng một lát.”

Hắn nói xong, không đợi Thẩm Ngụy cự tuyệt đã kéo cái đuôi rần cùng tay áo dài chậm rãi đi lên đài cao trên cầu. Tiếng nhạc lại nổi lên bốn phía, lần này không còn là tiếng cầm tiêu hợp tấu kì quái nữa mà là một khúc nhạc tế truyền lưu từ thượng cổ.

Một giọng nữ trong trẻo cất lên xa xa: “Trời sinh vạn vật, nguyên bản không chu toàn.”

Được chúng yêu kính ngưỡng, Xà tứ thúc chỉnh đốn trang phục, hạ mắt đứng nghiêm, cúi đầu nặng nề cất tiếng: “Tổng cự nghênh tân, cuối năm quần yêu bách tam thánh, bách đại hoang sơn thần, bách liệt tổ liệt tông –”

Chúng yêu nhất loạt đứng dậy, hướng về phía tây bắc im lặng kính bái.

Giọng nữ kia tiếp tục ngâm xướng: “”Đại hoang chi gian, sơn hữu bất hợp, thừa vân chi diên, dĩ vi thiên trụ. Chúc Dung chi tử, vi thủy chi đế, dẫn long xúc chi, đấu chuyển tinh di.....”

(Núi cao sừng sững giữa đất hoang, đỉnh cao mây phủ, gọi là trụ trời. Nhi tử của Chúc Dung là Thủy đế dẫn rồng dựng phải, vật đổi sao dời...)

Triệu Vân Lan kinh ngạc nhượng mày, cúi đầu nhỏ giọng hỏi Thẩm Ngụy: “Đang xướng về ai vậy? Nghe như đang nói về thủy thần Cộng

Công ấy.”

Thẩm Nguy vẫn cau mày như cũ, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, nghe y hỏi hẳn chỉ gật đầu, tích chữ như vàng mà trả lời: “Ừ, là hẳn.”

Triệu Vân Lan lại hỏi: “Đang nói đến đoạn Cộng Công đụng ngã Bất Chu Sơn sao?”

Thẩm Nguy lại đáp một tiếng vô cùng ngắn gọn.

Triệu Vân Lan: “Nhưng Cộng Công không phải Thuỷ Thần sao? Đại hoang sơn thần mà bọn họ nói là ai thế? Bất Chu Sơn cũng có sơn thần à?”

Lần này, Thẩm Nguy trầm mặc một lát mới mơ hồ nói: “..... Hẳn là có đi? Chuyện khi đó ta cũng không rõ lắm.”

Triệu Vân Lan không biết đã nghe ra cái gì từ giọng nói của hẳn mà lập tức không nói thêm gì nữa, chỉ dùng ngón tay gõ vào lòng bàn tay, khi có khi không đánh nhịp theo tiếng ca trên đài.

Khúc ca của Yêu tộc kéo dài dằng dặc, dong dong dài dài nói chuyện năm đó Chuyên Húc tranh chấp với Cộng Công, về sau Cộng Công giận dữ phá hoại của công quăng cả Bất Chu Sơn đi.

Có người nói vì Cộng Công không có phúc hậu hung hăng đụng cho một nhát thì mới có trật tự mặt trời lên đằng đông xuống đằng tây trên thế gian, cố sự này nghe ra có quan hệ rất lớn với Yêu tộc, nhưng rốt cuộc đó là quan hệ gì thì ca từ lại không nói rõ.

Rất nhiều chuyện được lịch sử ghi lại đã không còn toàn vẹn nữa mà chỉ có thể suy đoán ‘ẩn tình’ từ những hàng chữ thôi, càng đừng nói đến thượng cổ thần thoại vừa xa xưa lại vừa không đáng tin này,

Triệu Vân Lan biết chính mình không nên truy hỏi tận cùng mấy cái câu ca xướng cũ rích đó nhưng lại không nhịn được, phảng phất trong lòng có một thanh âm đang nói với y, những chuyện tưởng như không liên quan này lại có quan hệ lẫn nhau rất phức tạp.

Chưa từng nghe qua thượng cổ thần minh còn có chế độ kiêm chức, nếu Cộng Công đã là thủy thần thì không thể lại là vị ‘Đại hoang sơn thần’ được Yêu tộc kính bái ngay sau Tam Thánh được.

Rốt cuộc là cán bộ ở đỉnh núi nào lại được lưu danh thiên cổ như thế nhỉ?

Đầu ngón tay của Triệu Vân Lan dừng lại, lại nhớ đến hai câu mà tên Nha tộc kia nói, trong lòng hiện lên hai chữ — Côn Luân.

Qua không biết bao lâu, Yêu tộc mới thăm viếng xong rồi ngồi xuống, nữ yêu xinh đẹp xuyên qua giữa đám người, bưng trà rót nước dâng rượu dâng đồ ăn, quần yêu dạ yến chính thức bắt đầu.

Thẩm Nguy lấy lí do phải lái xe từ chối hết rượu chúc, nhìn Triệu Vân Lan uống xong một ly mới thúc giục: “Chúng ta có phải nên cáo từ rồi không?”

Triệu Vân Lan gật gật đầu, vừa muốn đứng lên thì đã nghe trong chúng yêu nổi lên một tràng huyên náo.

Triệu Vân Lan nghiêng tai hỏi: “Cái gì vậy?”

Thẩm Nguy nhìn thoáng trên đài cao: “Con rắn kia giải một bán yêu lên đài, yêu khí trên người bán yêu lộ ra ngoài, hắc khí vây quanh, trên người có mùi máu tươi, hẳn là phạm không ít tội, đại khái vì miễn cho gã bị trời phạt làm liên lụy người khác nên Yêu tộc lôi gã ra khai đao trước. Truyền thống cũ của Yêu tộc thôi.”

Nếu Quách Trường Thành ở trong này, cậu sẽ phát hiện kẻ này chính là người đàn ông cậu suýt đụng ngã ngày hôm trước.

Triệu Vân Lan nghe xong biết là chuyện nhà người khác thì hết hứng thú. Giữa tiếng Xà tứ thúc tuyên đọc đủ loại tội trạng của kẻ này, y giao tay mình cho Thẩm Nguy để hấn đỡ mình đi ra ngoài.

Khi họ sắp rời đi thì Xà tứ thúc đã đọc xong, tuyên bố: “Nha tộc bán yêu, không nhớ chính đạo, nhiều lần tổn thương người, phạm vào thiên lý, kẻ bất tài này nguyện thanh lý môn hộ, thay trời hành đạo.....”

Hai chữ “Nha tộc” khiến Triệu Vân Lan và Thẩm Nguy đồng thời dừng bước.

Cùng lúc đó, một giọng nói vang lên từ cửa vào ngắt lời Xà tứ thúc: “Chậm đã!”

Thanh âm kia khàn đặc không rõ, mang theo cảm giác không lành khó tả.

Thẩm Nguy khoát tay kéo Triệu Vân Lan ra phía sau mình, ánh mắt nhất thời lạnh lẽo đến mức có thể kết băng — chỉ thấy ở cửa Yêu thị thoát cái đã có một lũ người trùm hắc bào đang đứng. Những người này dung mạo xấu xí, lưng mang hai cánh, lông vũ tối đen..

Là Nha tộc.

Chương 64

Triệu Vân Lan vụt nắm lấy tay Thẩm Nguy, cho dù y mù cũng có thể cảm giác được sát ý trên người đối phương biến thành thực thể, lạnh lẽo đến thấu xương.

Y nghe thấy giọng nói của Thẩm Nguy không còn tao nhã như lúc thường, âm điệu kia ép tới trầm đục, nhất thời có cảm giác âm trầm nói không nên lời, Thẩm Nguy nói: “Nha tộc dám tổn thương ngươi, lũ người vong ân phụ nghĩa đó, thiên đao vạn quả, vong tộc diệt chủng cũng không đủ.....”

Mấy chữ cuối cùng dường như mang theo máu tươi, Triệu Vân Lan không chút do dự ôm chặt hắn, Thẩm Nguy theo bản năng tránh né.

Không biết vì sao trong một khắc kia, Triệu Vân Lan bỗng nhiên phúc chí tâm linh, bật thốt lên: “Tiểu Nguy!”

Thẩm Nguy bỗng đứng cứng đờ bất động, một lúc lâu sau mới run giọng hỏi: “Ngươi..... Ngươi gọi ta là gì?”

“Này, nghe ta, đừng nhúc nhích.” Triệu Vân Lan nhắm mắt lại, mở ra thiên nhãn bị Yêu tộc ảnh hưởng mà có chút mơ hồ, kéo Thẩm Nguy lui về phía sau một chút, hai người cùng giấu mình trong chúng yêu.

Thẩm Nguy tâm thần đại loạn, một câu nói kia vừa ra khỏi miệng đã để Triệu Vân Lan lập tức bắt được manh mối — cái gì gọi là “vong ân phụ nghĩa”? Y và Nha tộc..... Không, y và Yêu tộc có quan hệ thế nào?

Triệu Vân Lan nhớ tới thật lâu thật lâu trước kia có một câu nói thế này: “Trời giáng điềm rủi nha tiên tri.”

Tộc Hắc Nha lại tiên tri cái gì?

Chỉ nghe Xà tứ thúc trên đài không biến giọng nói, không thiếu tự nhiên gật đầu với nhóm Nha tộc mới tới, nói một câu không nóng không lạnh: “Ta còn tưởng rằng Nha tộc sẽ không đến đây cơ đấy.”

Trưởng lão của Nha tộc là phụ nữ, nhưng trong bộ tộc này không có gì ngoài bán yêu, người người đều là mũi to đùng, mặt nhăn nhúm, cũng chẳng nhìn ra là tuổi trẻ hay già, mặt mũi đẹp hay xấu.

Ánh mắt của bà ta có vẻ nghiêng lệch như đang nhìn sang nơi khác, lại giống như lơ đãng nhìn lướt về phía Triệu Vân Lan, trong ánh mắt đục ngầu phát ra một luồng nội liễm. Sau đó bà ta nặng nề đập cây quyền trượng trong tay xuống đất, khoát tay, dây thừng trói buộc bán yêu tự động đứt đoạn rơi hết xuống. Trưởng lão Nha tộc hạ thấp giọng một chút: “Hài tử, ngươi lại đây.”

Xà tứ thúc đưa hai tay vào trong tay áo, lẳng lẳng xem nhẹ động tác này, cũng không ngăn cản. Tiếng tranh luận nổi lên khắp bốn phía Yêu thị.

Đến tận khi bán yêu thất tha thất thểu sắp xuống khỏi đài cao, Xà tứ thúc mới mở miệng nói: “Trưởng lão muốn mang người của mình đi thì ta không phản đối, chỉ là Nha tộc làm như vậy là muốn thoát ly các tộc khác tự lập một phái riêng sao?”

Trưởng lão Nha tộc khàn giọng nói: “Không sai!”

Một lời vừa ra, bốn phía bỗng nhiên một mảnh yên tĩnh, lũ tiểu yêu hai mặt nhìn nhau, Nghênh Xuân cũng ló ra cái đầu từ thềm dây hoa,

có chút không biết làm sao hết nhìn bên này lại ngó bên kia.

Xà tứ thúc biểu tình thân nhiên nhìn bà ta: “Cho dù quạ đen ăn xác thối, lại giao tiếp với thi thể và bạch cốt nhưng các người trước sau vẫn là yêu, không phải âm sai cũng không phải quỷ tiên, trưởng lão nói ra lời này nên suy nghĩ cho kĩ đã.”

Trưởng lão Nha tộc đột nhiên cười to, giọng nói khàn đặc nặng nề không nghe ra hỉ nộ, chỉ phảng phất mang theo sự bi phẫn và mỉa mai chất chứa từ thiên cổ, bà ta nói gần từng chữ: “Nếu tứ gia vẫn chưa rõ thì ta cũng không ngại nói lại lần nữa – Tộc Hắc Nha chúng ta từ nay thoát ly khỏi Yêu tộc, tự thành một trường phái riêng, vĩnh viễn không quay đầu lại, nếu làm trái lời thề này, ta sẽ chịu thiên đả lôi phách.”

Bà ta nói xong, vung tay lên, Nha tộc đông nghịt đến cùng bà ta cũng lũ lượt kéo đi.

Đến đi vội vàng lại giống như điện quang hỏa thạch làm cho người ta không kịp phản ứng thì hết thảy đã xong xuôi yên ổn.

Những tiếng xì xầm khe khẽ nhất thời biến thành ồn ào xôn xao. Không ai biết được sao lại ra tình cảnh này.

Xà tứ thúc khoát tay chặn lại, lệnh cho tiểu hầu tử cầm chiêng đồng bên cạnh gõ vang mấy tiếng, quát lớn trấn át cơn hỗn loạn. Triệu Vân Lan thừa lúc hỗn loạn kéo Thẩm Ngụy từ chúng yêu ra ngoài, hai người bước nhanh theo đường đá xanh đi về phía trước, cuối đường có một đám sương mù mờ mịt.

Ra khỏi sương mù, chính là đường lớn ngõ nhỏ của Long Thành, ánh đèn rực rỡ chiếu rọi tầm mắt, đêm sâu thăm thẳm.

Một đàn quạ đen đông nghịt đậu trên cây hòe lớn cuối phố đồ cổ. Một chiếc xe taxi nhanh chóng lao vút qua, tài xế hay chuyện ba hoa với hành khách trên xe: “Ngài xem, quạ đen cũng đang mở hội đầu năm đấy!”

Mèo đen lặng yên không tiếng động đi ra từ một góc hẻm lách, đệm thịt dưới chân bước những bước nhẹ nhàng. Nó nhảy lên đầu tường, hơn mười con quạ đồng thời quay đầu nhìn nó, một loạt con người đỏ tươi lập lòe như những bóng đèn nhỏ báo điềm chẳng lành.

Đại Khánh đứng nơi cách đó mười bước, cũng không lên thêm nữa, bày tỏ bản thân không có ác ý.

Trưởng lão Nha tộc đi về phía trước một bước, ở nơi không người nhìn thấy, khàn khàn mở miệng, không khách khí nói: “Có chuyện gì sao?”

Hắc miêu vẫn duy trì động tác khi dừng bước, con người lục sắc như hai viên đá mắt mèo thực sự. Khóe mắt nó hơi nhướng lên, sáng rực sâu thẳm, sự biếng nhác và ưu nhã của động vật họ mèo nháy mắt phát ra đến cực hạn, cơ hồ làm người ta xem nhẹ vóc dáng như quả cầu lông đáng cười của nó.

“Có một yêu cầu quá đáng.” Đại Khánh khách khách khí khí nói, “Ta muốn hỏi trưởng lão một câu, cái chuông ta đã mất nhiều năm, vì sao lại ở trong tay quý tộc?”

Trưởng lão Nha tộc chăm chú nhìn nó, lạnh lùng nói: “Hắc Nha tộc ta chỉ báo tang sự, không báo tin vui, không gần người sống chỉ gần người chết. Câu hỏi của ngươi rất dư thừa, từ đâu mà có? Tất nhiên là từ trong tay một người chết rồi.”

Trong chớp mắt, cơ thể Đại Khánh trở nên căng thẳng.

Sau một lúc lâu, mèo đen lại cúi đầu hỏi: “Người nọ chết khi nào, ở đâu? Vì sao chết?”

Trưởng lão Nha tộc chua ngoa nở nụ cười: “Người chết chính là người chết, lục đạo luân hồi, kiếp trước hắn đã chết, kiếp này là heo là chó cũng không biết chừng, người quản vì sao hắn chết làm cái gì?”

Đại Khánh thoáng cúi đầu, thật lâu sau không nói gì.

Nha tộc trưởng lão liếc nhìn nó một cái, một lát sau, lại hơi không kiên nhẫn nói: “Trường đình hai mươi dặm ngoài Sơn Hải Quan, muốn xem thì người tự đi mà xem, đừng có nói con quạ này cố ý gạt người, chuông của người chết, mang theo không ngại xui sao chứ.”

Bà ta nói xong, trong miệng phát ra chiêu hô, đàn quạ phóng lên cao bay về phía chân trời đen như mực ngọc.

Đại Khánh gục đầu xuống trong bóng tối, đứng yên tại chỗ một hồi. Bộ dáng kia nhìn giống một con mèo hoang cô độc.

Sau đó một luồng đèn xe chiếu lại, nó liền lặng yên nháy xuống khỏi đầu tường, biến mất trong bóng tối.

***

Chúc Long chớp mắt một cái đã là một ngày một đêm. Chẳng mấy chốc đã tới trừ tịch.

Đêm trừ tịch trong Cục Điều Tra Đặc Biệt đèn đuốc sáng trưng, người ăn tiệc từng quý hưởng hương khói.

Lão Ngô rất cục có thể đoàn tụ với người bạn thích điêu khắc xương cốt của mình, vô cùng cao hứng kính đối phương một nén hương — đương nhiên, đối phương dùng một ly rượu làm từ xương để đáp lễ ông, lão Lý người này luôn mang một loại cố chấp thành bệnh với những thứ làm từ xương cốt.

Đến sau nửa đêm, tiếng chuông năm mới đã vang lên rồi, lũ người người quý quý nốc rượu vào rồi mựn say làm càn bắt đầu náo loạn tứ tung — Quách Trường Thành dựa vào bàn oa oa khóc lớn, cũng không biết khóc cái gì. Khóc xong, cậu không thèm để ý đến ai, chui vào một góc khuất ngò, thật cẩn thận lấy một cái khăn lau kính không biết tìm được ở đâu mà không ngừng lau thẻ công tác của mình, lau chán thì lăn xuống gầm bàn ngủ bất tỉnh nhân sự.

Sở Thứ Chi, Lâm Tĩnh, Chúc Hồng cùng với Đại Khánh làm thành một bàn mạt chược, kiếp mã trên bàn bên tay người khác cho đến trên bàn của mèo đều biến thành cá chiên, Đại Khánh sắc mặt ngưng trọng — nó chỉ có thể càng không ngừng thắng, bởi vì kiếp mã của nó đã sắp bị chính nó ăn sạch rồi.

Lão Lý không biết lấy đâu ra một cây gậy xương, trước mặt mọi người nháy một điệu múa gậy. Tang Tán kéo tay Ông Chủ bắt ngờ kéo cô vào lòng, hai tay nâng eo cô đưa lên cao. Ông Chủ cười rộ lên, hừ ra một tiếng cười nhỏ đến từ thời không xa xôi, cùng hẳn múa một khúc vũ của tộc Hãn Cát nhà mình.

May mắn cổng cửa của số 4 đường Quang Minh đã bị đóng lại từ bên trong, người thường không vào được.

Triệu Vân Lan bị rót cho một vòng, ngò cũng không vững. Mắt y đã có thể nhìn thấy, nhưng vẫn mơ mơ hồ hồ giống như cận thị nặng. Song cho dù y không nhìn rõ lục đồng cửu đồng, lại vẫn thân tàn chí

kiên híp mắt, dán mặt lên bàn khoa tay múa chân sau lưng Đại Khánh: “Đánh đánh đánh!”

Đại Khánh dùng móng vuốt phẩy phẩy: “Đánh con mẹ ngươi! Thầy Thẩm, mau dắt con lừa này đi ngay — tứ điều!”

Chúc Hồng: “Xin lỗi, hồ.”

Triệu Vân Lan ai kì bất hạnh nộ kì bất tranh cốc đầu Đại Khánh: “Ngươi thấy chưa, không nghe lời người già nó khổ thế đấy, ăn thiệt không mất tiền nhá!”

Đại Khánh tim như bị đao cắt nhìn cá chiên của mình bị lấy đi biến thành kiếp mã, tức giận đến mức nghẹn cổ rít gào: “Rước đi mau!”

Thẩm Nguy mỉm cười đi tới, cúi người ôm eo Triệu Vân Lan kéo y đi. Một người đàn ông trưởng thành cũng thế mà cái hộp trên dưới trăm cân cũng vậy, nâng trong tay hấn đều chỉ như một quyển sách cũ mỏng manh mà thôi.

Chúc Hồng giấu đầu hờ đuôi cúi đầu cố ý tránh đi ánh mắt của hấn.

Thẩm Nguy ngồi trên sô pha, đặt Triệu Vân Lan nằm gối lên đùi hấn, đưa tay nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương cho y, thấp giọng nói: “Nhắm mắt, thị lực còn chưa tốt thì đừng miễn cưỡng nhìn nhiều, hao tổn tinh thần.”

Triệu Vân Lan vô cùng hạnh phúc nhắm mắt lại, hàm hàm hồ hồ nói: “Lại hâm cho ta một chén rượu nữa đi.”

Thẩm Nguy rõ ràng có chút không yên lòng, nhất thời không nghe thấy.

Triệu Vân Lan liền mở mắt ra, qua tầm mắt mơ hồ, y phát hiện ánh mắt Thẩm Ngụy dừng trên một góc bàn, còn đang ngẩn người.

Triệu Vân Lan tim có chín lỗ, ý niệm vừa chuyển đã hiểu được tám chín phần. Y nâng tay kéo kéo cổ áo Thẩm Ngụy, nhỏ giọng nói: “Sao vậy, gặp cha mẹ chồng căng thẳng quá à?”

Thẩm Ngụy phục hồi tinh thần, vuốt vuốt tóc y, tâm tình tốt không thềm so đo với y, chỉ là nhẹ giọng nói: “Làm cha làm mẹ, ai cũng muốn con cái của mình một đời an khang, thê tử vui vầy. Người lỗ mãng mang theo ta như vậy, cả quá niên cũng không cho hai vị vui vẻ, có phải rất.....”

Triệu Vân Lan nắm lấy tay hắn, nhắm mắt lại — từ khi y khôi phục thị lực, thiên nhãn như thể chịu ảnh hưởng của con mắt bình thường, không nhìn thấy công đức của người khác nữa. Nhưng y vẫn nhớ như in những gì thấy được ngày hôm đó, bóng tối như thủy triều sâu thẳm bao phủ tầng tầng chữ viết huyết hồng.

Triệu Vân Lan khó được nghiêm túc hẳn lên, hỏi hắn: “Nếu ta không gọi người theo, vậy người đi đâu mà quá niên?”

Thẩm Ngụy: “..... Quá niên hay không, không phải cũng như nhau...”

“Trở về bên kia sao?” Triệu Vân Lan ngắt lời hắn, “Dưới Hoàng Tuyền sao? Đến cả một tia sáng cũng không có, bên người chỉ có mấy cái u hồn tình tình mê mê không biết kiếp trước kiếp này du đãng xung quanh sao?”

..... Không, còn không bằng được như vậy.

Thẩm Ngụy vốn cảm giác thế cũng chẳng là gì, nhưng không hiểu

sao Triệu Vân Lan vừa nói vậy, hần đột nhiên thấy thật ủy khuất. Những tháng ngày vẫn trải qua theo thói quen đó, hiện tại chỉ suy nghĩ một chút thôi đã cảm giác một ngày cũng không chịu nổi.

Nhưng Thẩm Ngụy trầm mặc một lát, chung quy lại chỉ thản nhiên như thường mà trả lời: “Đúng vậy, đều qua như vậy.”

Khởi nguyên từ thuở hồng hoang, vạn vật đều có linh khí, mãi cho đến nay, thương hải tang điền đã biến hóa không biết bao nhiêu lần, hần vẫn như cũ cố thủ một lời hứa hẹn mà đối phương đã sớm quên lãng, giống như, giống như một đời hần sống chỉ vì lời hứa ấy mà thôi.

Triệu Vân Lan không hề lên tiếng mà ấp lẩy bàn tay đang nắm chặt của hần đặt lên ngực mình. Hần là do uống rượu, nhịp tim Triệu Vân Lan có chút gấp gáp. Qua không biết bao lâu, cho đến tận khi Thẩm Ngụy tưởng rằng y đã ngủ thì lại nghe thấy Triệu Vân Lan thấp giọng hỏi: “Nguy..... Vì sao lại lấy tên này?”

“Nguyên bản là sơn quý ‘Ngôi’,” Thẩm Ngụy hạ mắt, ánh mắt xuyên thấu qua sàn nhà lấp lánh sáng, không biết đang nhìn về bao nhiêu năm quá khứ, “Nhưng có một người nói với ta, sơn quý tuy rằng hợp với tình hình, lại khó tránh khí lượng nhỏ hẹp. Thế gian này sơn hải nối liền, ***g lộng cao phong chạy dài không dứt, không bằng viết thêm vài nét bút, lấy một cái đại danh thật hay đi.”

Triệu Vân Lan sờ sờ mũi, thấy giọng điệu của người này sao mà quen tai thế: “Ai mà lại cuồng vọng như vậy? Mở miệng cứ thế cho người ta đại danh à?”

Thẩm Ngụy cười cười: “Chỉ là người ngẫu ngộ trên đường thôi.”

Bọn họ không nói tiếp nữa. Mới tang tảng sáng, đường lớn ngõ nhỏ

đều tràn ngập tiếng pháo nổ ran, những người chơi mạt chược trong phòng ồn ào thành một đoàn, tiểu quý trốn ánh ban mai, khắp nơi rối tung rối mù.

Náo nhiệt đến mức làm cho người ta say mê.

Một hồi tiểu tuyết vén lên tấm rèm tân niên cho Long Thành, đó là bốn bể thái bình, đèn hoa không tắt.

Ngàn nhà vạn nhà đều ngửi thấy mùi khói pháo quyện vào trong không khí, năm mới bắt đầu, nhân gian lại là vô số buồn vui.

Phần trên có 1 vài ngôn ngữ trong mạt chược “tứ điều”, “kiếp mã”, “lục điều”, “cửu điều”, “hồ”...bạn Lam không rõ nên cũng không chú thích. Cơ mà hình như “hồ” chắc cũng giống ù trong bài bạc Việt Nam nhỉ.

Chương 65

Đến giữa trưa ngày mùng một, đám quần ma loạn vũ ở số 4 đường Quang Minh mới triệt để giải tán. Một đám say khướt khoác áo rời đi, xếp hàng lái xe ra khỏi cổng.

Lão Lý đợi mọi người đi hết mới rửa mặt xong xuôi rồi không biết kiếm đâu ra được dụng cụ dọn dẹp, chậm rãi quét tước văn phòng bị bày bừa thành thảm họa.

Đại Khánh thăm dò đi vào, vừa thấy đồng hỗn loạn đầy đất thì trước tiên là bỏ nặng tìm nhẹ rứt móng lại cái đã.

Lão Lý vội vàng rút khăn lau mặt ghế rồi chìa ra, cung kính rước miêu đại gia lên ghế: “Lên trên này, mặt ghế không bẩn đâu.”

“Lại chỉ còn mình ngươi, thanh niên bây giờ thật sự là càng ngày càng tệ hại.” Đại Khánh lên mặt cụ non nói thăm một tiếng, thật cẩn thận dùng ghế dựa làm cầu, nhảy lên mặt bàn làm việc.

“Không phải chỉ còn lại mình tôi đâu, kia còn một đứa nữa kia.” Lão Lý chỉ vào góc tường, Đại Khánh liền thấy Quách Trường Thành vừa mới bò dậy.

“À, vừa lúc, nhóc con kia, lại đây, ta đang tìm ngươi đó.” Đại Khánh trừng mắt nhìn Quách Trường Thành rồi lấy một cái chặn giấy trên bàn của Chúc Hồng ra, dùng móng vuốt đẩy một cái, dưới cái chặn giấy là một hồng bao mang hình hài cái thẻ mua sắm. Nó ném cái hồng bao vào người Quách Trường Thành, hầm hừ nói, “Lão Triệu bảo ngươi mang cho cậu hai nhà ngươi. Trở về nói với cậu ngươi,

cục trưởng Triệu gửi lời nói lãnh đạo khó được mấy ngày tết nhất để nghỉ ngơi, y không tới cửa quấy rầy, một chút lễ mừng năm mới này kính chị dâu và các cháu mua quần áo mới___phi phi phi, nhân loại ngu xuẩn cư nhiên khiến ta mở miệng miêu vàng phun ra mấy câu ghê tởm như vậy.”

Quách Trường Thành chậm mất nửa nhịp mới phản ứng lại, đầu vầng não căng đứng tại chỗ một hồi mới khó khăn nhớ ra mình đang ở đâu, lúng ta lúng túng nở một nụ cười. Cậu có chút câu nệ nhất hồng bao lên cất đi, lại nhìn lão Lý đang cầm chổi lau nhà cười nhìn bọn họ thì lập tức xắn tay áo tiến lên: “Lý ca! Tôi đến giúp, tôi đến.....”

Sau đó bị một cái chân ghế ngang chân ngã chổng vó.

Đại Khánh hừ một tiếng, đi đến trước một máy tính, ngồi vào chỗ của mình, giờ vuốt mở máy, vô cùng bất tiện dùng móng mèo sử dụng chuột mở dụng cụ tìm kiếm.

Lão Lý thấy thế thì lập tức nhiệt tình đi tới: “Người muốn đánh cái gì? Ta đến giúp người.”

Đại Khánh bật thốt lên: “Sơn hải.....”

Chữ “hải” trôi từ miệng nó ra, biến điệu, nghe giống như chữ “hòa” vậy. Sau đó Đại Khánh ngậm miệng, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm màn hình một hồi, cuối cùng hạ mắt: “À, ta nói ta muốn lên weibo ấy mà.”

Triệu Vân Lan nói y muốn đi làm một “đại sự”, sẽ về đón nó sau, Đại Khánh an vị trước máy tính không biết của ai, mở ra tài khoản weibo “Miêu gia thiên hạ đệ nhất”, nhàn cư vi bất thiện dùng webcam chụp tự sướng.

Lão Lý và Tiểu Quách lảng lạng thu dọn tàn cuộc bên cạnh nó. Trong một nháy mắt đó, Đại Khánh biết bản thân rất muốn nói, nó muốn nhìn một chút thử xem trường đình cách Sơn Hải Quan hai mươi dặm rốt cuộc là nơi như thế nào.

Nhưng mà trường lão Nha tộc nói rất có đạo lý, thấy rồi thì thế nào đây? Người chết chính là đã chết rồi, bụi về bụi, đất về đất.

“Tách” một tiếng, Đại Khánh đăng cái mặt đĩa của mình lên mạng, lại đánh thêm ghi chú “Tuyệt thế soái miêu”. Vừa gửi lên thì rất nhanh đã có những người yêu mèo gửi phản hồi ở dưới, có người tán thưởng màu lông rất thuần, còn có người rất có ý tốt mà nhắc nhở: “Chủ nhà nè, mèo của nhà ngài quá mập rồi, phải chú ý đến chuyện ăn uống của nó, mang nó đi rèn luyện nhiều mới khỏe mạnh.”

Đại Khánh dùng vận tốc ánh sáng reply lại phản hồi kia, trong lòng tức giận dừng hỏi: “Nhân loại ngu xuẩn.”

Chiếc chuông trên cổ lắc lư theo động tác của nó nhưng không phát ra âm thanh, chỉ có ánh vàng thi thoảng phản xạ lên vách tường tuyết trắng.

Lão Lý nhin không được nâng tay cản lại một tia ánh sáng vàng kim đâm đau mắt, quay đầu nhìn thoáng qua mèo đen không hiểu sao lại xuống tinh thần, vừa muốn nói gì đó thì thì thấy Sở Thứ Chi đi từ trong vách tường ra. Nghe nói mỗi một dịp đầu năm là thời điểm duy nhất mà hắn được cho phép vào trong thư viện, nhưng thoát nhìn hắn không phải là mượn sách cũng không giống tìm đọc tài liệu gì, biểu tình trên mặt kì quái vô cùng, như là mĩa mai, lại dường như mang theo một chút sầu khổ.

Quách Trường Thành vội vàng nghiêm chào: “Sở ca!”

Sở Thứ Chi giống như không nghe thấy, lập tức cầm lấy túi của mình, khước miệng càng câu lên để lộ một nụ cười lạnh thê lương rồi đi thẳng ra ngoài.

Đại Khánh ló đầu ra khỏi màn hình, không đầu không đuôi hỏi một câu: “Đã bao nhiêu năm rồi?”

Sở Thứ Chi dừng bước, khàn giọng nói: “Ba trăm năm tròn.”

Đại Khánh “A” một tiếng: “Vậy không phải...ừm, nên chúc mừng sao?”

Nó vừa nói xong, Sở Thứ Chi đột nhiên lấy từ eo lưng xuống một khối mộc bài đen sẫm, cũng không quay đầu lại, chỉ là nâng tay giơ mộc bài nhấp nhoáng trước mặt Đại Khánh. Không biết có phải là ảo giác không, Quách Trường Thành cảm thấy trên mặt Sở Thứ Chi giống như có vết tích chữ viết chợt lóe mà qua, tại vị trí hai gò má, như là chữ ghi thứ tự phạm nhân thời cổ.

Đại Khánh vênh tai, mở to hai mắt.

Ngón tay Sở Thứ Chi siết mộc bài chặt đến trắng bệch, mu bàn tay lộ ra gân xanh dữ tợn nói không nên lời.

Sau đó hắn không nói một tiếng, đi nhanh ra ngoài. Đại Khánh lập tức quay đầu nói với Quách Trường Thành: “Tiểu Quách, gọi xe đưa Sở ca của ngươi về!”

Thấy Quách Trường Thành tỉnh tỉnh mê mê lên tiếng, Đại Khánh lại nhấn mạnh: “Hắn uống nhiều, phải đưa tới tận nhà, xác định hắn không có việc gì mới được đi, có nghe thấy không?”

Quách Trường Thành nhanh chóng rút giấy ăn lau tay, chạy chậm theo ra ngoài cầm túi cho Sở Thứ Chi. Sở Thứ Chi như là có chút thất hồn lạc phách mặc cho Quách Trường Thành cầm đi thứ trong tay mà không hề phản ứng.

Bóng dáng hấn cực gầy, trong nháy mắt đó lộ ra vẻ hình tiêu cốt lập.

***

Thẩm Ngụy mới mang theo Triệu Vân Lan say như chết rờ đi, cái lão chủ nhiệm bụng phệ chỉ biết vuốt mông ngựa trong trường lại đột nhiên gọi cho hấn nói là cần gấp một phần văn kiện.

Thẩm Ngụy thấy rất kì lạ nhưng chưa kịp hỏi thì lão chủ nhiệm bên kia giống như bị lửa thiêu mông vội vội vàng vàng dặn hai câu, sau đó gác máy chạy mất.

Thẩm Ngụy không có cách nào, đành phải mang theo Triệu Vân Lan vẫn treo trên người hấn không xuống về chính ngôi nhà nhỏ lạnh lẽo chẳng mấy khi có người ở của mình.

Chân mới vào đến cửa, cũng không biết trùng hợp thế nào mà điện thoại đòi mạng của chủ nhiệm đã đến sau lưng giục hấn mau mang đồ đến cửa Tây của đại học Long Thành.

Triệu Vân Lan lăn một vòng trên cái sofa mềm mại nhà hấn, mắt say lờ đờ nhập nhèm hơi hé ra một chút, nói: “Mới có đầu năm, lão mập trường ngươi uống nhầm thuốc à?”

Thẩm Ngụy vừa tìm đồ vừa ấn trán y một cái, tránh cho y táng đầu vào bàn trà, còn thuận tay nhét cái gối xuống dưới gáy y: “Ta phải đi một chuyến, rất nhanh sẽ trở về, ngươi.....”

“Ta muốn ngủ một lúc.” Lời nói và mí mắt của Triệu Vân Lan theo nhau dúi hết cả lại.

Thẩm Nguy thấp giọng hỏi: “Uống nước không?”

“Hừm.....” Triệu Vân Lan nghiêng đầu tránh đi, nhẹ nhàng gạt gạt tay hấn, “Không uống.”

Trong mắt y dường như có ánh nước long lanh, đôi môi đỏ mọng, lông mày dài phi dương như muốn lấn vào trong làn tóc, vì đầu hơi ngẩng lên mà quai hàm mơ hồ hiện một đường căng thẳng, cúc áo sơmi để mở lộ ra cái cổ cao thẳng, lồi lạc phong lưu không nói lên lời.

Thẩm Nguy muốn ngừng hô hấp, thật cẩn thận gạt ra tóc trên trán y, kéo một cái chăn phủ thêm lên người y. Ngón cái nhẹ nhàng lưu luyến vượt qua môi Triệu Vân Lan, cúi người hôn lên trán y một cái, bấy giờ mới lấy tài liệu mà chủ nhiệm cần cùng với chìa khóa xe, xoay người đi ra ngoài.

Một lát sau, Triệu Vân Lan nghe thấy tiếng cửa nhà mở ra.

Triệu Vân Lan vừa rời còn say đến ngã trái đổ phải lập tức ngồi thẳng lên như xác chết vùng dậy, cầm di động gửi tin nhắn “Giữ chân hấn lâu chút”, sau đó gọi điện thoại liên hệ với công ti chuyển nhà.

Cậu nhóc ở công ti chuyển nhà đại khái còn chưa nhận được một cái đơn hàng kì quái thế bao giờ, do do dự dự nói: “Kia..... Chủ nhân không có nhà, chúng ta có phải nên.....”

“Nên nên cái đầu cậu, chuyển cho tôi,” Triệu Vân Lan khí phách nói, “Hấn sớm muộn gì cũng nhập hộ khẩu với anh đây, chẳng lẽ một quyển sổ hộ khẩu ghi hai địa chỉ sao? Cứ nhìn nhà hấn cái gì cũng

chỉ có một thứ là anh đây đã phát bực rồi, tới ngay trong vòng năm phút nghe thấy chưa hả!”

Triệu Vân Lan gác máy, lại lấy giấy trong túi ra bắt đầu lập bảng liệt kê, cái nào phải mang đi, cái nào ném cũng không sao, tính toán mua lại cho hẳn một lần nữa.

Bỗng nhiên, ngòi bút của Triệu Vân Lan dừng lại, trong lòng nảy ra một ý định cực kì đáng khinh_____Y đang cân nhắc, nội y của Thẩm Ngụy để đâu hết cả rồi? Đặc biệt là những cái đã mặc qua rồi ấy... Cho dù khoảng thời gian này tuy Thẩm Ngụy bị y bức ép mà “tình trong như đã mặt ngoài còn e” cùng ở trong cái nhà nhỏ của y, thế mà ở cái không gian ngẩng đầu không thấy cú đầu vẫn gặp đó, hẳn vẫn có thể duy trì được truyền thống tốt đẹp “Phát hồ tình, chỉ hồ lễ”.

Triệu Vân Lan mù hơn nửa tháng, tuy là vẫn mưu đồ bất chính nhưng chung quy là có lòng mà không có sức. Cùng người trong lòng mỗi ngày sống chung trong một mái nhà mà nhìn không thấy cũng ăn không được...dần dà y thấy mình quả thực có thể tu tâm dưỡng tính đi làm hòa thượng được rồi.

“Ta đây cũng là bị bắt đắc dĩ thôi.” Triệu Vân Lan xoa tay cười “hắc hắc” hai tiếng sau đó mò ra ban công nhà Thẩm Ngụy. Đại khái vì đã lâu không ở nên giá áo ngoài ban công vẫn còn đó mà lại không phơi bất cứ cái gì. Triệu Vân Lan chưa từ bỏ ý định, lại mở tủ quần áo to ngoài phòng khách, lại phát hiện trong đó chỉ có sơmi quần dài áo khoác mặc hàng ngày cùng với mấy đôi giày kiểu dáng không khác nhau lắm, ngay cả tất cũng không có luôn.

Lúc này thị lực của Triệu Vân Lan không được tốt nên không phát hiện một cái ngăn kéo nhỏ bị áo khoác dài che phủ. Thế là trong hai mục “mang đi” và “cần mua” y đều thêm vào hai chữ “Quần áo”. Sau đó, y không hề nản chí hướng mắt ngắm nghía cái cửa phòng ngủ

đóng chặt quanh năm như thể bên trong là thế giới khác của Thẩm Ngụy.

Cánh cửa kia không có nắm tay cũng không có khóa, Triệu Vân Lan lấy ra một chiếc đèn pin quét qua khe cửa với bản lề, thế mà không tìm thấy bản lề cũng chẳng thấy cái khóa chìm nào.

Trong lòng y âm thầm cảm thấy kì lạ, liền thử đưa tay áp lên phiến cửa, lại dùng thiên nhãn nhìn thấy những vẩn lộ mờ nhạt. Trên ván cửa tối đen dường như có một dòng năng lượng đang lưu chuyển, loại phương pháp lưu động này bình hòa trung chính, mang theo khí tức trang nghiêm tràn ngập, kín kẽ nghiêm cẩn, tỉ mỉ kĩ càng.

Triệu Vân Lan áp tay trên cửa một lát, bỗng nhiên cảm giác có chút quen thuộc, ngay sau đó y đã nghĩ tới...: “Côn Luân khóa?”

Mấy hôm nay y gạt mọi người nhờ Tang Tán giúp đỡ tra cứu tư liệu về Côn Luân, nhưng ngoại trừ việc nó là một tòa núi rất hoành tráng rất cổ xưa cùng với mấy trường phái tạp nham lấy Côn Luân làm tên để thu hút người khác ra thì không tìm được cái gì có giá trị cả.

Côn Luân khóa là y dùng thiên nhãn đọc được trong một cuốn sách cổ.

Người ta nói Côn Luân khóa tròn trên vuông dưới, ý chỉ trời tròn đất vuông. Trung gian mười bốn đạo gồm bát hoang lục hợp, khi đó sáu mươi tư quẻ tượng còn chưa ra đời, chỉ có âm dương tương thừa, cũng chưa phức tạp rườm rà như hậu thế, nhưng theo một ý nghĩa nào đó thì lại càng biến hóa thâm ảo, không dễ nắm bắt.

Trong phòng có cái gì mà lại phải dùng đến Côn Luân khóa?

Không phải..... Trảm Hồn Sứ và Côn Luân có quan hệ gì? Vì sao

Thẩm Ngụy lại quen thuộc với loại phong ấn cổ xưa này đến thế?

Triệu Vân Lan không dám xác định đứng ngẩn ở cửa hồi lâu, sau đó mới thử thăm dò đưa tay, bàn tay chứa đầy linh lực kích thích lên Côn Luân khóa. Côn Luân khóa lập tức bị dẫn động, mười bốn đạo niêm phong liên tiếp phản ứng, âm dương tương sinh, nhất thời làm cho người ta không ứng phó nổi. Triệu Vân Lan biết nhiều nhớ giỏi nhưng tạp mà không tinh, đôi khi lại quá phóng túng không câu thúc, cho nên đối với những thứ tinh xảo thế này y không am hiểu được như Sở Thứ Chi.

Nhưng khi đối mặt với Côn Luân khóa, không hiểu vì sao y thấy cảm giác quen thuộc tự nhiên nảy nở, mỗi một biến hóa của nó đều hiện lên rõ ràng trong mắt y, như thể mỗi nhịp điệu từ lâu đã khắc sâu rõ nét trong tâm trí.

Triệu Vân Lan lướt nhanh ngón tay trên cánh cửa, giống như có ai đó đang cầm tay y mà kéo.

Thiên môn, địa hợp, phương viên, theo ba mươi sáu trụ, cho đến.....

“Kéo kẹt” một tiếng, ván cửa đen sẫm mở ra phía sau để lộ ra một khe hở, Triệu Vân Lan đứng trước cửa lại bỗng nhiên trù trù.

Không biết vì cái gì, y có chút hối hận vì đã mở cánh cửa này ra.

Nhưng mà do dự một lát, y vẫn tháo một cái đèn pin nhỏ trên chìa khóa ra rồi cẩn thận đi vào.

Trên tường treo đầy thứ gì đó, Triệu Vân Lan cố hết sức nheo mắt nhìn kĩ dưới ánh sáng, nhất thời ngây ngốc tại chỗ.

Kín cả một bức tường, to có, nhỏ có, tức giận, cười lớn đều có... tất cả đều là... Triệu Vân Lan run tay, đèn pin suýt nữa rơi xuống đất, chút men say còn lại chỉ trong khoảnh khắc đã không còn.

Sau một lúc lâu, ánh đèn dừng lại trên bức cổ họa treo nơi mặt tường phía chính nam, đó là một bức tranh cổ rất lớn, cơ hồ chiếm hết cả một mặt tường. Không biết là được làm từ chất liệu gì, nó mỏng như cánh ve, trơn láng như tuyết, trên vẽ một người.

Người được vẽ mi mục tinh tế, thần thái sinh động, tóc dài chạm đất, một thân trường sam thanh sắc giản đơn. Y hơi hơi nghiêng đầu, khóe miệng như mang nét cười.... làm cho Triệu Vân Lan cảm giác bản thân cơ hồ đang soi mình vào một tấm gương.

Bên cạnh viết một hàng chữ nhỏ, không phải giản thể hiện đại cũng không phải phồn thể xa xưa, thậm chí không phải là bất cứ một loại chữ nào mà y từng biết, nhưng không hiểu vì sao Triệu Vân Lan chỉ liếc mắt một cái đã hiểu được nó viết cái gì:

Phía sau Đặng Lâm sơ kiến Côn Luân quân, kinh hồng thoáng nhìn, loạn ta tâm khúc. Nguy bút.

Mười phút sau, cậu nhân viên của công ti chuyển nhà gõ cửa nhà Thẩm Nguy, bên trong lại đi ra một người đàn ông thật kì quái.

Y không giải thích gì cả, chỉ nói không cần chuyển nữa, sau đó lấy ví thanh toán toàn bộ phí chuyển nhà bảo là coi như xin lỗi họ vì một chuyển tay không.

Chương 66

Kỳ thật khi Thẩm Ngụy nhìn thấy chủ nhiệm thì đã hiểu ngay là có người cố ý dẫn hắn rời đi. Sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, ngay lúc chủ nhiệm xoay người thì nặng nề đáp tay lên vai gã, lạnh lùng hỏi: “Là kẻ nào sai khiến ngươi tìm ta?”

Trong giọng nói của hắn có một loại lực áp bách nói không nên lời, chỉ trong chớp mắt đã làm cho hồn phách của chủ nhiệm lâm vào tình trạng muốn động cũng không thể động. Ánh mắt gã dường như bị lạc vào khoảng không, giống như một túi da không có linh hồn, hai mắt một mảnh mê mang ngốc nghếch nhìn chăm chú về phía trước.

Thẩm Ngụy tăng thêm áp lực trên tay, nâng tay xoay người chủ nhiệm lại, khẽ quát một tiếng: “Nói!”

Không một ai có thể cố ý giấu diếm trước Trảm Hồn đao trảm đứt cả thị phi thiện ác, biểu tình trên mặt chủ nhiệm lại càng mê mang hơn, một chữ cũng nói không nên lời, Thẩm Ngụy trong lòng trầm xuống, hắn biết, kí ức của phạm nhân này bị người khác động tay động chân rồi.

Thẩm Ngụy buông gã ra, cũng không quay đầu lại xoay người bước đi. Chủ nhiệm ở phía sau tỉnh táo lại, rất là khó hiểu nhìn bóng dáng vội vàng rời đi của thầy Thẩm — may mắn là, hắn không có ý thức kiểm tra sản phẩm điện tử trên người đối phương, mấy thứ đó Thẩm Ngụy luôn luôn không quen dùng, thời khắc mấu chốt cũng không nghĩ tới... hơn nữa mấy thứ đồ dùng tầm thường của phạm nhân này, người dám can đảm đối nghịch với hắn hẳn là cũng chướng mắt.

..... Đương nhiên, với phương thức tư duy quân tử đoan chính của Thẩm Ngụy thì khẳng định là hẳn không thể tưởng tượng được lại có người phí nhiều tâm sức như vậy, cẩn thận dẫn hẳn rời đi chỉ vì chuyển nhà và chôm chia mấy cái quần nhỏ mà thôi.

Thẩm Ngụy vội vã chạy về nhà mình, đẩy bật cửa đi vào. Khi phát hiện phòng khách không một bóng người thì tâm đã lạnh hết một nửa.

Hắn đứng sững trước cửa một lát, trong lòng bỗng nhiên dâng lên sát ý không cách nào kìm chế nổi, giống như một con rồng dữ ngủ say nhiều năm bị kẻ khác chạm vào vảy ngược làm cho thức tỉnh___ Bắt đầu từ lần trước hẳn không lưu ý khiến hai mắt Triệu Vân Lan bị thương đến giờ, tuy rằng ngoài mặt Thẩm Ngụy không biểu hiện gì song trong tiềm thức vẫn có một sợi dây mảnh nguy hiểm gắt gao kéo căng.

Phòng khách trống rỗng suýt nữa đã kéo đứt sợi dây mảnh ấy..... May mắn, lúc này hẳn nghe thấy ngoài ban công có tiếng người nói chuyện. Thẩm Ngụy miễn cưỡng xốc lại tinh thần, thân hình nhoáng lên một cái, cơ hồ di chuyển đến ban công chỉ trong nháy mắt.

Hắn thấy Triệu Vân Lan đang dựa vào cửa sổ lười biếng châm một điếu thuốc, hùng hù hỏ hỏ gọi điện thoại: “..... Không cần đến đá, tôi biết..... cấm thạch á? Cái chết tiệt gì đấy! Con mẹ nó tôi đây có phải đang trang hoàng cố cung đâu, lão Hồ anh thế này là không đúng rồi làm cho tôi cũng hư theo ..... Không không không, anh nghe tôi nói này, anh thành thành thực thực làm việc cho tôi là được rồi, tiền boa tôi tính thêm vào tiền thưởng, thêm không thiếu một phân một hào cho anh là được chứ gì? Nhưng mà tôi nói cho anh biết nha, dám đùa với tôi anh nhất định phải chết.....”

Thẩm Ngụy nặng nề thở phào, nghiêng người tựa vào trên cửa, bấy giờ hắn mới phát hiện không ngờ chính mình đổ một thân mồ hôi lạnh, lạnh buốt từ tay đến tâm.

Triệu Vân Lan nghe động tĩnh, quay đầu thấy Thẩm Ngụy trở về thì lập tức tươi cười, rồi nói với người ở đầu bên kia: “Được rồi được rồi, mấy cái vấn đề rắc rối đừng có lằng nhằng nữa, đều dùng vật liệu bảo vệ môi trường cho tôi. Copenhagen cái gì, cái nhà kia tôi còn muốn ở nhà, tôi đang nói anh đừng quậy cho nó giống như vừa bị vũ khí sinh hóa oanh tạc đến mức trăm năm không hết mùi đấy – Thôi, bà xã tôi về rồi, không nói lời vô nghĩa với anh nữa, cúp cúp.”

Y nói xong thì dứt khoát gác máy, dụi tắt thuốc, dựa vào cánh cửa sổ rộng mở. Gió lạnh thổi ào ào qua cửa sổ ban công muốn xốc lên chiếc sơmi nhăn nhúm mà y mặc trên người. Y giang rộng hai tay, rất ti bỉ nói: “Bảo bố lại đây ôm ông xã một cái nào.”

Y đùa giỡn Thẩm Ngụy đã thành thói quen, không nghĩ tới lần này Thẩm Ngụy lại thật sự đi tới một phen ôm chặt y. Hắn cúi đầu chôn mặt trên hõm vai y một hồi lâu, sau đó hai tay ôm eo y nhấc khỏi cửa sổ, xoay tay đóng cửa sổ lại. Thẩm Ngụy chạm tới bàn tay lạnh lẽo của Triệu Vân Lan, hơi nhú mào: “Tên gốc người, không biết lạnh sao?”

Tên gốc Triệu Vân Lan kia chống hai tay lên cửa sổ, vây Thẩm Ngụy vào giữa vòng tay của y, lười biếng vươn vai duỗi eo. Cùng với động tác đó, y gác cằm lên vai Thẩm Ngụy, nhắm mắt lại, khóe miệng mơ hồ mang theo ý cười bình thản an tường, tựa như một con mèo lớn đã ăn no uống đủ đang lười biếng phơi nắng.

Thẩm Ngụy thấy y có chút kì quái, vì thế hỏi: “Làm sao thế?”

“Không có gì,”, ba chữ này dường như đã lăn qua lăn lại một hồi

trong miệng y rồi mới thoát ra. Sau đó Triệu Vân Lan mở mắt nhìn chăm chú vào sườn mặt Thẩm Ngụy gần trong gang tấc, mặt không đổi sắc nói, “Được lọt vào mắt xanh của đại mỹ nhân, ta đây được chiều mà sợ nha___Đương nhiên nếu để ta âu yếm thì ta lại càng mê mẩn hơn nhiều.”

Sau đó y thừa dịp Thẩm Ngụy không chú ý nhanh chóng hôn một cái lên môi hắn, chưa đợi Thẩm Ngụy phản ứng lại thì đã mau lẹ không gì sánh được mà né ra, đồng thời tuyên bố: “Chờ ta rửa mặt tỉnh rượu, đi đón Đại Khánh, sau đó mang người về nhà.”

Không đề cập nửa chữ đến những gì y đã thấy.

Theo tính toán của Triệu Vân Lan và Đại Khánh thì bọn họ sẽ đi tay không, chỉ mang mỗi cái mồm về. Song, hành vi cạo cơm không biết xấu hổ này bị Thẩm Ngụy kiên quyết ngăn lại. Nửa đường hắn xuống xe lôi kéo Triệu Vân Lan đang ngáp ngáp dài đi mua rất nhiều đồ.

Cách nhà y càng gần thì Thẩm Ngụy lại càng khẩn trương, nếu không phải hắn là khiên khiên quân tử không làm nổi chuyện nói không giữ lời, phỏng chừng đã sớm quay đầu chạy mất rồi.

Nhà của Triệu Vân Lan không khóa, mà bản thân y hình như cũng không có thói quen gõ cửa, nâng tay liền đẩy, đẩy liền mở, giống như biết có người bên trong để cửa chờ y.

Mặt bằng nhà y rất rộng, vì diện tích quá lớn nên hơi có chút lạnh lẽo, đi qua huyền quan vào phòng có thể nghe thấy tiếng bát đĩa thìa muôi trong nhà bếp, ở cửa bày đặt hai đôi dép lê mới tinh.

Đại Khánh nhảy từ trên người Triệu Vân Lan xuống, nhẹ tay nhẹ chân đi vào nhà bếp, nhu thuận lên tiếng: “Mieo~~”

Triệu Vân Lan vừa đổi giày vừa nói thầm: “Bán manh đáng xấu hổ, đồ lão bất tử.”

Đại Khánh xoay người trừng mắt nhìn y một cái, mặt lộ hung quang.

“Yoo, đây không phải Đại Khánh sao?” Một giọng nữ hiền từ truyền ra từ nhà bếp, sau đó tựa hồ bà đang vỗ vỗ tay rồi dịu dàng vươn đến ôm lấy mèo đen nặng trĩu. Sau khi bị sức nặng của con mèo ép đến đau hết cả tay thì bà vẫn không nhịn được cảm thán, “Nhìn cái bộ dạng bóng nhờn núng nính này xem, sao lại càng ngày càng béo vậy?”

Những lời này không lưu tình chút nào đâm trúng tử huyết của Đại Khánh, nó không đáp lại thế nào mà chỉ vươn vuốt ử rử đập đập lên tay nữ chủ nhân, vẫn duy trì biểu tình bán manh mà duỗi dài người như một con sâu lông đen vừa béo vừa dài vừa ngốc.

Triệu Vân Lan: “Ha ha ha ha ha ha.”

Thẩm Ngụy miễn cưỡng nhếch khóe miệng cười theo cho hợp với hoàn cảnh, bất quá hẳn thực sự cười không nổi.

Triệu mama bảo dưỡng vô cùng tốt, mái tóc thật dài vấn lên sau đầu lộ ra cần cổ cao thon. Bộ dáng bà không quá giống Triệu Vân Lan, chỉ khi nhìn kĩ thì mới thấy giữa mi mục có chút bóng dáng mơ hồ thôi. Những đường cong trên gương mặt bà tú lệ dịu dàng, không cười mà vẫn mang theo mấy phần tiểu ý, trên cánh mũi gác một cặp kính không gọng.

Vừa nhìn qua, bà giống như một tiểu thư khuê các có tri thức hiểu lễ nghĩa vừa xinh đẹp vừa ôn nhu của thời đại trước, trên người có ý vị nói không nên lời..... Đại khái có đôi khi con mắt thẩm mỹ khi chọn

người sánh vai của cha với con là rất giống nhau.

Ai ngờ “tiểu thư khuê các” nghe tiếng nhìn ra cửa, vừa thấy Triệu Vân Lan thì lập tức biến sắc mặt, thái độ trở nên hung dữ, một giây sau đã biến thành Mẫu Dạ Xoa: “Cười cái gì mà cười, con không sợ cười rách mồm sao, lăn vào đây!”

Triệu Vân Lan theo lời lăn vào, Triệu mama liền thấy Thẩm Ngụy vẫn bị y ngăn ở phía sau.

Bà sừng sốt một chút rồi quay đầu rửa sạch hai tay đầy bột mì, đẩy đẩy kính mắt, bấy giờ mới dùng bộ dáng ôn nhu hiếu khách nói: “A, đây là Tiểu Thẩm phải không?”

Triệu Vân Lan tùy tiện kéo vai Thẩm Ngụy đẩy hẳn đến trước mặt Triệu mama: “Con tìm con dâu cho mẹ đây này, rất đẹp đúng không?”

Thẩm Ngụy tức khắc nghẹn lời, quẫn bách đến mức không biết nói cái gì cho phải, hẳn chưa bao giờ thống hận sự thiếu đứng đắn của Triệu Vân Lan đến vậy.

May mà Triệu mama thoát nhìn không hề coi lời y nói là thật. Bà trừng mắt nhìn Triệu Vân Lan, cúi đầu lại thấy đồng đồ trong tay Thẩm Ngụy: “Ai da, cháu cái thằng nhóc này, đến nhà dì ăn cơm mà lại mang theo nhiều đồ như vậy, khách khí thế làm cái gì?”

Triệu Vân Lan chỉ vào mũi mình nói: “Con con con, con mua đấy chứ.”

Triệu mama chụp cái chày cán bột, vô cùng thuần thục đập cho Triệu Vân Lan một nhát: “Mẹ thấy con lại khoác lác thì có, con mua? Con mà có được cái giác ngộ này thì mẹ đã được chết nhắm mắt—lăn đi rót nước cho khách, rót xong đi cán bột cho mẹ!”

Triệu Vân Lan đeo sau lưng vết bột trắng xóa do chà cán bột lưu lại, giận mà không dám nói gì: “..... Tuân mệnh.”

Thẩm Ngụy câu nệ ngồi trên một góc sofa, bảo hấn ăn trái cây, hấn liền ăn không biết ngon cầm lên một miếng táo nhỏ, mời hấn uống nước, hấn an vị đoan đoan chính chính bưng cái chén lên nhấp một tí xíu. Biết được Thẩm Ngụy dạy Trung văn trong trường đại học, Triệu mama như uống máu gà, giống kẻ sĩ ngày xưa rượu ngon gặp tri kỉ ngàn ly cũng thiếu nói chuyện với hấn: “Ai nha quá tốt, cháu nói xem dì mà có một đứa con trai như cháu thì tốt biết bao, nhà dì đây cả bố lẫn con đều...ai ai, không thềm nói về họ nữa, cháu ngồi đi nhé, dì đi làm sủi cảo, tí nữa chúng ta lại nói chuyện.”

Thẩm Ngụy ngượng ngừng cười cười, eo lưng thẳng tắp thực giống như cây cung đang kéo căng vậy.

Năm phút đồng hồ sau, Triệu Vân Lan vì làm việc bất lực – nghiền bột to nhỏ không đều xiên xiên xẹo xẹo, nên lại phải ăn thêm một cán chà nữa. Triệu Vân Lan rụt rụt vai, nửa thật nửa giả né ra mà không né hấn, một bên để mặc cho bà đập, một bên nhỏ giọng nói: “Trước mặt người ta mà mẹ cũng chẳng chừa mặt mũi cho con.”

Triệu mama nói: “Chỉ biết ăn không biết làm, quanh năm suốt tháng không thềm về nhà, nuôi con thì được cái tích sự gì? Còn đòi mặt mũi, con có thứ đó hay sao?”

Triệu Vân Lan cợt nhả cười te tởn dọn chỗ cho bà, nhưng không rời khỏi phòng bếp. Y chống một tay lên tường nhìn theo bóng dáng bận rộn của bà, con mắt đảo quanh, đột nhiên giả khuôn giả dạng hỏi: “Dì đâu? Ba con đâu? Sao lại để đại mã nữ ở nhà một mình thế này?”

“Dì về nhà đón năm mới, ba con tối nay đi xã giao không về.”

“VẬY là tốt rồi,” Triệu Vân Lan dùng giọng điệu nhẹ nhàng thờ ra mà nói. Y chăm chú nhìn bóng lưng mẹ mình, nhỏ giọng thì thầm, “Việc này mà cho ba con biết..... ba không đánh chết con mới lạ.”

Triệu mama nhất thời quay lại nhìn y: “Con lại gây họa gì rồi?”

“Kỳ thật cũng không có.....” Triệu Vân Lan chuyển mắt đến giá dưa, thị lực còn chưa hoàn toàn khôi phục nên bất giác hơi hơi nheo mắt, sau đó y dò xét sắc mặt mẹ, ước đoán một câu, “Chính là..... Aiii, mẹ này, mẹ có ý kiến thế nào với chuyện đồng tính luyện ái?”

Triệu mama không hiểu lắm, đáp: “Chẳng thế nào, hiện tượng xã hội bình thường thôi, đến cả trong giới động vật còn tồn tại nữa là. Sớm muộn xã hội cũng sẽ thừa nhận về mặt luật pháp___con hỏi cái này làm gì? Đây là vấn đề phản động của con đấy à?”

“Đây chính là vấn đề của con đấy,” Triệu Vân Lan đưa tay xoa xoa cái mũi, “Mẹ cũng đừng nói theo ngôn ngữ học thuật như vậy, con chỉ muốn hỏi một chút, nếu có một ngày, mẹ nghe thấy con trai come out với mình thì sẽ làm thế nào?”

Triệu mama: “Con đừng có đánh lạc hướng đề tài với mẹ, mẹ.....”

“Mẹ,” Triệu Vân Lan bỗng nhiên ngắt lời bà, ánh mắt không ngừng phiêu tán cũng thu trở lại. Chỉ trong nháy mắt, biểu tình của y chuyển từ “có tật giật mình” trở thành “kiên định”. Y dùng ánh mắt chân thành đến lạ lùng mà nhìn bà, “Con nói sự thật đấy, không đùa với mẹ đâu.”

Triệu mama buông lơ tay, chày cán bột rơi đánh rầm một cái xuống nền nhà.

Triệu Vân Lan thờ dài, cúi người nhặt cái chày lên. Cơ thịt trên lưng y

căng thẳng làm đường cong sắc bén lờ mờ hiện lên qua nếp áo:
“Con sợ ba con không tiếp thu được nên mới nói với mẹ trước. Việc này con đã nghĩ qua, không thể kéo dài cũng không giấu diếm được, con chỉ có một người mẹ là mẹ.....”

Triệu mama tựa hồ vẫn còn kinh ngạc, khi nhận lấy cái chày cán bột biểu tình của bà vẫn là khiếp sợ, qua hơn nửa ngày, bà mới nói dứt quãng: “Là..... là người con đưa về kia.....”

Triệu Vân Lan gật gật đầu, hai tay chống cửa đứng đó như muốn dùng cả thân thể chặn cánh cửa lại, có chút không yên lòng nói: “Bất quá có lời này con phải nói trước, con của mẹ hao tâm tổn trí suốt hơn nửa năm, vừa dỗ vừa lừa, cái gì mà nông thôn bao vây thành thị, phát động quần chúng rộng khắp, ba mươi sáu kế thượng vàng hạ cám đều đã dùng hết, gian nan hơn cả tạo phản mới ôm được người vào tay. Mẹ muốn giết muốn chém cứ tìm con, tí nữa ra ngoài đường ném tâm huyết của con đi, con sẽ thương tâm đến chết mất.”

Triệu mama đứng ngốc tại chỗ hồi lâu như bị sét đánh. Sau đó bà đột nhiên như một người máy vừa được khởi động, vẫn duy trì khuôn mặt không có biểu cảm xoay người cầm vỏ sủi cảo lên, trong đầu trống rỗng, tay bắt đầu gói.

Triệu Vân Lan hoài nghi phương pháp xử lý của mình quá thẳng thừng đã dọa mama choáng váng mất rồi, vì thế không yên lòng hỏi một câu: “Mẹ à?”

Lúc đầu Triệu mama không nghe thấy, phải đến một hai phút cả người bà bị vây trong trạng thái vô tri vô giác giống như không hề biết mình đang làm gì cũng như đang nghe thấy cái gì, chỉ là theo quán tính mà tiếp tục công việc trên tay.

Đợi đến khi Triệu Vân Lan liên tục gọi mấy tiếng, bà mới như thể vừa

bừng tỉnh, không kịp phản ứng thì đã thốt ra lời: “Vậy công việc của con làm thế nào bây giờ? Như vậy..... Người khác có xì xào về con hay không? Tiền đồ của con bị ảnh hưởng thì sao? Đúng rồi, mẹ còn nghe ba con nói hai ngày trước con mới mua nhà, trong tay còn tiền không?”

Triệu Vân Lan ngẩn người, không biết đề tài đang từ come out làm sao lại chạy đến được chuyện “không có tiền”. Y thấy hình như logic của bà đang hỗn loạn thành một đống bùi nhùi, chỉ vội vàng bắt lấy mấy từ ngữ quan trọng rồi nói bừa thành câu, chẳng thèm đi qua nào đã bật ra.

Mẹ của y là phần tử tri thức cao cấp trong lòng không chứa củi gạo dầu muối, một đời được ba y chiều chuộng đến mức không biết cái gì gọi là nóng giận, tâm tính cũng khoan dung. Sách lược của Triệu Vân Lan đơn giản mà trực tiếp — thu phục được mẹ y cũng chẳng khác nào thu phục được ba y. Mà mẫu thân đại nhân của y lại là người vô cùng dễ câu thông, tầm nhìn rộng, tâm tình luôn luôn rất tốt, tốc độ thu nạp thông tin cực nhanh. Tính tình bà tương đối ôn hòa, con người không cố chấp, khi gặp chuyện rối rắm cũng sẽ dùng lý trí để suy nghĩ chứ không tự cho mình là đúng.

Y vốn dự đoán rất nhiều phản ứng của bà, tỷ như có lẽ nhất thời không tiếp thụ được, trước tiên nổi trận lôi đình với y; hoặc có lẽ bà sẽ bình tĩnh rút ra mấy tiếng thời gian cùng y nói chuyện; lại có khả năng bà sẽ giống như những người mẹ khác mà hóa thân thành cảnh sát hộ tịch, tra vấn tám đời tổ tông nhà Thẩm Ngụy ... Nhưng y không hề đoán được phản ứng gần như bối rối lại chen lẫn buồn lo vô cớ này.

Đại khái hẳn là bởi vì y chưa từng làm cha của ai cả.

Triệu Vân Lan há miệng muốn nói gì đó mà đột nhiên nghẹn lại, nhất

thời không biết phải nói sao mới tốt.

Sau mỗi một câu thốt ra thì dường như Triệu mama lại bình tĩnh hơn một chút, bàn tay cầm đũa của bà dừng lại rất nhanh, ngừng lời một hồi rồi lại hỏi: “Con đang nói đùa hay thật vậy?”

Triệu Vân Lan: “Loại chuyện này làm sao có thể đùa giỡn được, vạn nhất làm mẹ tức giận quá mà xảy ra chuyện gì, ba con lại chẳng cho con vào nôi hầm sao?”

Triệu mama chậm rãi tựa vào một bên, hơn nửa ngày, mới hít một hơi thật sâu, thấp giọng nói: “Trước..... Trước đừng để cho ba con biết, con để mẹ suy nghĩ cái đã? Nó là ai, nó, nó đang làm cái gì?”

Không đợi Triệu Vân Lan trả lời, bà đã ra sức miết miết mi tâm: “À đúng rồi, mẹ lắm cảm rồi, vừa rồi con đã nói qua, làm giảng viên của đại học Long Thành.”

Triệu mama cường ngạnh xốc lại tinh thần, liên tiếp hỏi: “Nhà nó ở đâu, trong nhà có đồng ý không? Nhân phẩm thế nào? Tính cách tốt chứ? Nó đối xử với con thế nào? Mẹ...mẹ nhớ trước đây con có kết giao với bạn gái cơ mà, sao lại đột nhiên.....”

Triệu Vân Lan khéo léo nói: “Chỉ cần người đồng ý, trên đời không còn ai phản đối nữa, ba con cũng phải nhìn sắc mặt người không phải sao? Về phần con người hấn thế nào.....”

Y nở nụ cười: “Ở trong lòng con, chính là ‘như châu như ngọc, có một không hai’, người cứ nói chuyện với hấn nhiều một chút là hiểu, con nói câu này cũng không sợ người lại đánh con, trước kia con quả thật có kết giao với bạn gái cũng có qua lại với mấy nhóc con, nhưng chỉ vì hấn, con nguyện ý cong đến cùng.”

Triệu mama liếc nhìn về mặt của y, trong lòng nhất thời trầm xuống___Không thể nói bà ích kỉ, nhưng làm cha làm mẹ nhìn người khác tình thâm ý thiết với con cái của mình như thế thì vẫn luôn là vừa cảm động thổn thức vừa quan sát ngóng xem, trái lại thì, cũng có tư vị rất khó tiếp thu.

Vì thế trong cái tư vị khó tiếp thu này, bà có chút tức giận nói: “Mẹ không tin.”

Triệu Vân Lan không lộ biểu tình gì nhưng lòng lại âm thầm căng thẳng.

Kết quả mẫu thân đại nhân của y phán rằng: “Nếu nó tốt như con nói thật thì làm sao mà lại coi trọng một đứa như con được cơ chứ? Kính đeo lệch số à?”

Triệu Vân Lan lão đảo một cái, suýt nữa quỳ rạp xuống dưới chân bà.

Chương 67

Sau khi lên xe, Sở Thứ Chi chỉ báo địa chỉ rồi dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần, không nói một tiếng nào.

Quách Trường Thành không rõ chân tướng, cả đường đi vụng trộm quay đầu nhìn hẩn, cảm thấy trên mặt Sở ca như bao phủ một tầng tro bụi, bộ dạng từ từ nhắm lại hai mắt giống một khối đá lâu năm khảm trên núi cao, lạnh lùng không hiểu tình người.

Sau khi thanh toán tiền xe, Quách Trường Thành lại nghĩ tới lời Đại Khánh nhắc nhở, vội vàng cầm cái túi mà Sở Thứ Chi quên mang, chạy chậm đi theo hẩn.

Nhà của Sở Thứ Chi ở trong một cái ngõ rất sâu, hai người bọn họ đang ở nơi đầu gió, gió tây bắc ồ ạt tiến vào cổ áo Sở Thứ Chi, thổi ***g lộng chiếc áo gió vốn rộng rãi mà hẩn khoác trên người, thật giống như hẩn lập tức sẽ bị thổi bay đi mất.

Quách Trường Thành nhin không được gọi hẩn một tiếng: “Sở ca.....”

Sở Thứ Chi bỗng nhiên quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn Quách Trường Thành đang nhắm mắt theo đuôi, dùng một loại thanh âm dị thường mềm nhẹ mà lại dị thường hiểm ác nói: “Cậu còn đi cùng tôi làm gì? Không biết tôi không phải là người sao?”

Quách Trường Thành đứng cách hẩn ba bước ở phía sau, sững sờ nhìn hẩn: “Vậy..... Vậy anh là cái gì?”

Sở Thứ Chi trong nháy mắt vọt đến trước mặt cậu, mắt thường hoàn toàn không nhìn thấy động tác của hắn. Hắn đoạt lấy đồ của mình từ tay Quách Trường Thành, ngón tay hắn lạnh lẽo, trên người tựa hồ có luồng khí ẩm ướt nhàn nhạt, trong con mắt tối đen lóe lên ánh hào quang: “Cậu thấy cương thi bao giờ chưa? Cương thi ăn thịt người, tôi nói cho cậu biết thịt người có mùi vị như thế nào nhé. Thịt người ăn vào miệng vừa trơn trượt vừa dính ngấy, xương cốt lạo xạo lạo xạo đánh vào răng, nội tạng vừa tanh vừa thối, lúc lòi từ trong bụng ra còn nóng hôi hổi như mới vừa lấy trong nồi ra vậy .....

Hắn tràn ngập ác ý nhìn Quách Trường Thành, nhẹ nhàng liếm môi: “Tôi chính là cương thi.”

Quách Trường Thành sợ run cả người, nhưng lại là vì tay của người kia quá lạnh. Cậu cảm thấy chính mình đương nhiên là sợ hãi, nhưng cố tình lại không phải là cái loại sợ hãi tự nhiên sinh ra trong lòng, đại khái là làm đầy tớ cho Sở Thứ Chi quá lâu rồi nên Quách Trường Thành cảm thấy dù Sở ca có là thứ gì thì cậu vẫn có thể chấp nhận được.

Thậm chí trong lòng cậu còn lóe lên một ý niệm vô cùng quý dị — trách không được Sở ca không ăn đậu Hà Lan.

Dường như Sở Thứ Chi nghĩ rằng cậu đang kinh hoàng, cũng đạt được một cảm giác thỏa mãn đầy ác ý từ nỗi sợ đó. Hắn bỏ cậu lại, xoay người đi, nhưng đi không được mấy bước đã nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân hơi do dự. Hắn vừa quay đầu lại, phát hiện Quách Trường Thành lại đang đi tới.

Sở Thứ Chi nhướn mày: “Sao, cậu muốn vào quan tài cùng cương thi à?”

Quách Trường Thành đứng lại: “Em...em.....”

Sở Thứ Chi hừ một tiếng, lại đi tiếp về phía trước, sau đó Quách Trường Thành sai bước chân tiêu chuẩn cô vợ nhỏ, tiếp tục đi theo.

Sở Thứ Chi rốt cục mất hết kiên nhẫn, cúi đầu rống lên một tiếng: “Trước khi ta nổi điên lên, cút!”

Quách Trường Thành: “Đại Khánh..... Đại Khánh bảo em đưa anh về nhà, anh còn chưa tới nơi.....”

Cậu còn chưa nói xong thì đã bị một cỗ lực cực mạnh áp lên tường, cánh tay khô gầy của Sở Thứ Chi tựa như sắt thép dễ dàng xách cậu lên mà bóp chặt lấy yết hầu cậu. Quách Trường Thành bị ép lên tường hai chân cách đất, thể trọng toàn thân đều treo trên cánh tay đang bóp cổ mình, cậu rất nhanh đã không thở nổi, cả khuôn mặt đỏ bừng lên.

Sở Thứ Chi lạnh lùng ngẩng đầu nhìn cậu, chỉ khi cách nhau gần thể này mới có thể nhìn ra con ngươi của hắn có chút biến xám, bình thường nhìn không rõ ràng, nhưng khi ánh mặt trời chiếu thẳng vào lại hiện lên mấy phần tử khí.

Quách Trường Thành giãy hai chân khó khăn đập loạn vào không khí, theo bản năng bắt lấy tay của Sở Thứ Chi mà lại không thể vịn ra nổi.

“Tôi tự nhận mình xứng đáng với thiên địa lương tâm. Tội danh mang suốt ba trăm năm sớm nên được xóa bỏ bởi những gì đã làm được, bọn họ là cái thá gì mà có tư cách phán xét việc tôi đi hay ở?” Sở Thứ Chi nghiêng hai hàm răng gần từng chữ một, sắc mặt âm trầm kinh người, “Không bằng tôi đây biến cái tội danh đó thành sự thực cho bọn họ xem!”

Trong mắt Quách Trường Thành đã bắt đầu nổi lên ánh nước, cậu thật sự là Snivellus, động một tí là khóc, không có một tí cốt khí nào, tính cách cũng nhạy cảm, không hiểu nổi cậu ta làm thế nào mà lớn được đến chừng này, nhìn chả có tí nhiệt huyết nào sất. Cậu nhìn Sở Thứ Chi, vẻ mặt có khó tin, có cầu xin, cũng có khổ sở, nhưng lại không hề có phần nộ.

Quách Trường Thành gian nan mở miệng mà không thể phát ra âm thanh, chỉ mơ hồ có thể nhìn ra khẩu hình của cậu, chính là đang gọi Sở ca.

Sở Thứ Chi nhẹ buông tay mặc cho Quách Trường Thành trượt xuống đất, hấn chậm rãi rút tay về, nhìn Quách Trường Thành ngồi dưới đất ho đến kinh thiên động địa.

Sở Thứ Chi vẻ mặt phức tạp nhìn đứa nhóc thích cầm sổ nhỏ đuổi theo sau mình mà ghi ghi chép chép này – chữ viết của cậu rất buồn cười, giống y như chữ trẻ con thậm chí còn xiêu xiêu vẹo vẹo, mấy thứ ghi lại cũng chẳng có gì quan trọng đáng nói, cơ bản là ai nói gì thì ghi nấy, ngay cả câu cửa miệng của người khác cũng chép vào luôn. Sở Thứ Chi đã vô số lần thấy cậu nét bút nét hoa viết lại cái câu “Nhân loại ngu xuẩn” của Đại Khánh—như thể không phải là thực tập chuyên nghiệp mà là đang cẩn thận thu thập “Sinh hoạt hàng ngày của những người đi trước” vậy.

Trong mắt hấn, trên người đứa nhỏ Quách Trường Thành sắp ho đến mức phế quản xoắn nơ kia vẫn tản mát ra bạch quang dày đặc thản nhiên của công đức, hấn bỗng nhiên cảm thấy loại ánh sáng này có chút chói mắt.

Bàn tay vừa bóp cổ Quách Trường Thành đột nhiên lại nhẹ nhàng đặt lên đầu, khiến cho cậu theo bản năng co rúm một chút.

Sở Thứ Chi xoa xoa đầu cậu, sau đó nhẹ nhàng gỡ gỡ tóc cậu như người ta vuốt ve trẻ nhỏ hay thú cưng, sau đó cúi đầu nói: “Trước đây cậu không đọc sách cho tốt phải không, đã học qua [Nỗi oan Đậu Nga] chưa? Trong đó nói rất rõ ràng dễ hiểu, ‘Làm điều thiện thì nhận lấy khốn cùng mệnh đoán, tạo việc ác lại hưởng phú quý trường mệnh’, nghe qua rồi chứ?”

Hắn là có nghe qua, nhưng Quách Trường Thành đại khái quả thật không phải là người chăm đọc sách, mấy thứ linh tinh học trong sách đều sẽ bị cậu tự động cho tiêu tan. Cậu vẫn còn chưa thoát ra khỏi trạng thái đờ mắt tía tai, vì thế cứ ngồi xồm dưới đất mà ngẩng đầu mê mang nhìn Sở Thứ Chi.

Sở Thứ Chi hơi hơi cúi người nâng cằm cậu lên nhìn một lát rồi lắc đầu: “Cậu thượng đình không rộng, trán hẹp, duyên phụ mẫu mỏng. Vành tai mỏng mà bé, định là tuổi nhỏ lắm bệnh. Gò má cao, từ sau trung niên mất đi sự phù hộ của trường bối, có khả năng nghèo túng cả đời. Trời sinh tướng bạc mệnh như vậy, cậu tích góp nhiều công đức trừ bỏ khiến mình khốn cùng thất vọng ra thì có để làm cái gì đâu? Về sau đừng ngốc như vậy nữa, lợi dụng thân phận con ông cháu cha của mình mà hưởng thụ những cái nên hưởng thụ đi, không chừng còn có thể an ổn qua được mấy ngày tốt lành.”

Quách Trường Thành không hiểu, chỉ ngẩng đầu nhìn hắn.

Sở Thứ Chi cùng cậu đối mắt một hồi, lại bỗng nhiên cười khổ: “Tôi thấy thẳng nhóc cậu đúng là ngốc thật.”

Hắn nói xong, đưa tay kéo một cái thì đã xách được Quách Trường Thành lên như một con gà, sau đó khoát tay với cậu: “Cậu trở về nói với con mèo tinh kia, tôi có thể làm sao được? Tôi chỉ là con sâu cái kiến không có gan to cũng chẳng có bản lĩnh, chỉ là một kẻ để mặc cho người khác làm gì thì làm. Tôi không có bản lĩnh đi gây chuyện

hay tìm chết đâu, chỉ là nếu không có chuyện gì thì tết âm lịch tôi xin phép mấy ngày đi ra ngoài cho khuây khỏa, qua mười lăm sẽ về.”

Nói xong, hắn liền biến mất ngay trước mắt Quách Trường Thành giống như một luồng hơi nước bốc lên trong không khí, chớp mắt đã không còn thấy tăm hơi bóng dáng đâu nữa.

Trong ngõ nhỏ không một bóng người truyền đến mùi thuốc pháo từ những mảnh vụn xơ xác, con đường vào ngày đầu năm mới có vẻ tiêu điều, gió lạnh ở đây thản nhiên gào thét thổi bay mấy sợi tóc ngổ trên đầu Quách Trường Thành. Cậu mang theo một chút nước mắt, hít hít mũi, đứng ngốc tại chỗ một hồi lâu, rốt cuộc mới xoay người nặng nề trở về nhà mình.

Cậu không biết Sở Thứ Chi nói những lời này cuối cùng là vì tốt cho cậu hay là vì bản thân có tâm sự nên mới nói ra để xả bực tức, nhưng Quách Trường Thành cảm thấy hắn nói không có lý chút nào.

Phúc mỏng mệnh bạc là trời sinh, không có cách nào thay đổi được, nhưng mà có quan hệ gì đến những việc cậu làm đâu?

Quách Trường Thành kỳ thật vẫn nghĩ mình là một thứ đồ bỏ đi lại được giữ rất nhiều tài nguyên mà người như mình không nên có. Về phần cái khác, người khác nói đó là “Từ thiện” cũng được mà là “ái tâm” cũng tốt, thực ra chỉ là vài việc để cậu thấy bản thân có tác dụng một chút mà thôi.

Quách Trường Thành chưa từng nghĩ tới mình sẽ nhận được cái gì từ chúng cả.

Nhưng mà...nghe người khác nói mình “Mệnh không tốt” lại có lý như vậy, nhận cái sự thật này, trong lòng vẫn có chút buồn bã.

***

Khi Thẩm Ngụy đi từ trong nhà Triệu Vân Lan ra thì cảm thấy mình sắp kiệt sức đến nơi rồi. Hắn thật cẩn thận không muốn mình lộ ra bất cứ “sơ hở” gì trước mặt Triệu mama, không muốn mang lại bất cứ phiền toái nào cho Triệu Vân Lan, thế mà ánh mắt như tia X của Triệu mama lại cứ không ngừng đảo tới đảo lui trên người hắn, thực sự là sắp nghiên cứu ra vài cái lỗi.

Trên đường, Thẩm Ngụy xoa xoa mi tâm: “Tại sao lúc sau mẹ ngươi lại cứ nhìn ta như vậy, có phải ta vô ý lộ ra dấu vết gì không?”

Triệu Vân Lan còn chưa kịp trả lời thì Đại Khánh ngồi phía sau ôm lấy cà men đựng đầy cá chiên của nó đã xen mồm vào: “Lão Triệu trước đây lêu lổng tứ tung, tiếng tăm không tốt, ta thấy mẹ y là thần hồn nát thần tính đó mà.”

Thẩm Ngụy tuy rằng tuyệt đối không muốn tỏ vẻ cố tình gây sự, nhưng khi nghe thấy những lời này hắn vẫn không tránh khỏi khế nhíu mày.

“Mập mập chết bầm ngươi mà còn nói hươu nói vượn nữa, có tin ta quẳng ngươi từ trong xe ra ngoài không?” Triệu Vân Lan nói mà mặt không đổi sắc.

Đại Khánh ngồi ngay ngắn vênh đuôi lên vẫy như đồng hồ quả lắc ra vẻ mình vô tội lắm: “Mieo mieo ~”

Triệu Vân Lan bấy giờ mới hung ác trừng nó một cái qua kính chiều hậu, sau đó nói với Thẩm Ngụy: “Chuyện kia, ngươi đừng nghĩ nhiều, lúc trước ta có..... Khụ, nhưng chưa bao giờ đưa ai khác về ra mắt mẹ cả, lại nói hiện tại đã cải tà quy chính quay đầu là bờ rồi nha, tội phạm đang bị cải tạo còn được cấp cho cơ hội làm người lần

nữa..... Không đúng, hình như ngoại trừ việc ta toàn bị người ta đá thì cũng không hư hỏng lắm đâu mà, mập mạp chết bầm đều là bị người chơi xỏ cả — kỳ thật bà vừa rồi nghi thần nghi quỷ không phải là có nguyên nhân từ người đâu, chủ yếu là lúc làm sủi cảo ta bất cẩn come out với mẹ mất rồi.....”

Thẩm Ngụy lại một lần nữa cứng đờ cả người, may mà bây giờ không phải là hấn lái xe.

“À,” Đại Khánh tạm dừng hai giây, nhặt nhổ nói, “Chiến binh của thời đại mới, Triệu Vân Lan ta xem trọng người rồi đấy.”

Thẩm Ngụy: “Người..... Người nói cho mẹ người.....”

“Ta nói cho mẹ ta yêu người yêu đến trời long đất lở cát bay đá chạy, nếu bà ấy đồng ý thì từ nay có thêm một đứa con trai, một biến thành hai, không đồng ý thì mẹ lỗ mất một thằng, đến khi đó thì một đứa cũng không còn.” Triệu Vân Lan xuề xòa, “Mẹ ta không ngốc, sẽ có tính toán, người yên tâm đi.”

Đại Khánh nghe xong không chút lưu tình lật tẩy y: “Người đừng có nói phét nữa đi, người còn lâu mới dám nói chuyện với thái hậu kiểu đó — Thầy Thẩm xem người y còn dính bột kia kìa, khẳng định là quỳ mọp xuống chân mẹ y ở trong bếp ấy — mấy ngày trước còn cố ý hỏi thăm biết hôm nay ba y không ở nhà mới dám mò về, chả có tí tiền đồ nào sất.”

Triệu Vân Lan: “.....”

Con mẹ nó.....

Thẩm Ngụy nhất thời đáp lại bằng yên lặng, qua một hồi lâu, hấn mới thấp giọng nói: “Người thật đúng là.....”

Thật đúng là cái gì thì hấn không nói nốt, âm cuối kéo thành một tiếng thờ dài thật khẽ, thật khẽ.

Vẫn là Đại Khánh đánh vỡ sự im lặng đầy ái muội này. Đại Khánh không có kiên nhẫn nhìn hai người quán quýt nói chuyện yêu đương, vì thế hùng hổ chen mồm vào: “À, đúng rồi lão Triệu, ta nói với người cái này, người có biết hôm nay Xiềng Công Đức của lão Sở hết hạn không?”

“A?” Triệu Vân Lan sững sốt một hồi mới phản ứng lại, “Đã ba trăm năm rồi sao? Hấn nói thế nào? Sau này sẽ rời khỏi Cục Điều Tra Đặc Biệt à? Nhưng dù thế nào thì cũng là tốt.....”

Từ “chuyện” còn chưa kịp ra khỏi miệng thì Đại Khánh đã tiếp lời: “Thối lắm, Địa Phủ không cho mãi.”

Triệu Vân Lan nhú nhú mi: “Sao lại thế?”

Đại Khánh: “Làm sao ta biết vì sao, tóm lại bất quá vẫn là mấy lời thối hoặc kiểu ‘Chưa tích đủ công đức’ thôi. Cũng không có chỉ tiêu, ai mà biết được tiêu chuẩn ‘công đức không đủ’ là thế nào đâu, dù sao cũng là do bọn họ định đoạt cả.”

Thẩm Ngụy hỏi: “Sao vậy? Sở Thứ Chi mang Xiềng Công Đức?”

“Ừ,” Đại Khánh nói, “Có đôi khi Trấn Hồn Lệnh không đủ nhân thủ, Lệnh chủ sẽ mượn của Địa Phủ mấy kẻ có tội đang bị giam giữ, tính như là một loại cải tạo lao động đi.”

Thẩm Ngụy gật đầu, sau đó đạm nhiên giải thích: “Cũng chẳng có cách nào, có thể bị Địa Phủ bắt được phần lớn đều là mấy u linh tiểu quỷ chẳng dùng được vào việc gì. Kẻ có bản lĩnh chân chính thì trừ

khi họ tự nguyện, nếu không cũng chẳng khoan tay chịu trói dễ dàng như vậy. Kéo dài thời hạn Xiềng Công Đức là lệ thường của bọn họ rồi, gặp phải tình huống này thì một hai trăm năm là chuyện thường.”

Triệu Vân Lan không nói chuyện nhưng chân mày lại nhíu chặt.

Một loạt chuyện xảy ra, khúc mắc của Triệu Vân Lan với Địa Phủ không phải chỉ là ngày một ngày hai, chỉ là chưa tới lúc ngựa bài mà thôi.

Nơi nào có tính toán âm mưu của nơi đó là chuyện bình thường, Triệu Vân Lan không phải là loại thiếu niên không phải lo gia đình không biết củi gạo dầu muối, những thứ hỗn loạn nhiễu nhương vòng vèo này trong lòng y đều có tính toán cả. Song chỉ cần mọi người đều nhất trí hướng đến một mục tiêu, mỗi người tính toán chuyện của mình, cũng là dùng bản lĩnh riêng để tạo nên hòa khí thì chẳng có gì đáng nói.

Đằng này những chuyện xảy ra gần đây năm lần bảy lượt đều có dấu hiệu chen chân của bên kia, Triệu Vân Lan mặc dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng không phải là không bất mãn.

Lúc này, Thẩm Ngụy hỏi: “Sở Thứ Chi vì sao lại phải mang Xiềng Công Đức, có thể nói cho ta biết được không?”

“Ta chỉ biết đại khái thôi, không rõ lắm,” Triệu Vân Lan nói, “Người hỏi Đại Khánh ấy.”

Đại Khánh ngồi ở ghế sau, đôi mắt mèo sâu thẳm nhìn vào Thẩm Ngụy — nó biết Thẩm Ngụy là cao thủ, nhưng trước mắt lại có chút đo không được nông sâu của hắn. Những quy tắc của lũ người đứng đầu địa phủ ư a xu nịnh kia, ngay cả Triệu Vân Lan cũng không thể

nói được hiểu được từng điều từng khoản, vì sao hẳn lại thuộc như nắm trong lòng bàn tay như thế?

Điều này làm cho Đại Khánh dừng lời một lúc lâu mới nói tiếp: “Sở Thứ Chi tu Thi đạo, Thầy Thẩm đại khái cũng nhìn ra phải không?”

Chương 68

Lúc trước hẳn chịu điểm hóa của cao nhân nên mới đi vào con đường này, có thể nói là cơ duyên xảo hợp, vận khí không tồi, nhưng lại không bái làm môn hạ của đối phương — Cái này cũng không đáng ngạc nhiên, trong Thi đạo nhiều kẻ tính tình cổ quái lại vô pháp vô thiên, Sở Thứ Chi tính tốt như vậy nên bình thường chẳng câu thông với lũ người kia được, cho nên mới bị mọi người gọi là tà ma ngoại đạo. Năm đó Sở Thứ Chi chỉ là bị kéo vào cửa, rất nhiều quy củ kiêng kỵ hẳn đều không biết.”

“Thầy Thẩm thâm tàng bất lộ, học rộng hiểu nhiều, đại khái cũng có thể biết bản thể để người ta tu hành Thi đạo là phần mộ của chính họ, nếu tu vi không cao, mộ phần bị hủy có thể tổn thương nguyên thần. Vạn vật tu hành đều nói nhân quả, con người tu hành thì ân cừ tương báo là thiên lý rành rành, không gì chen vào được.” Đại Khánh ôm cá chiên của nó, không hoảng không vội ve vẩy đuôi, “Lúc đó có người vì tìm bắt một con dế mà đuổi tới bãi tha ma, cho người đào mộ phần của Sở Thứ Chi lên. Sau đó không tìm được, dưới cơn giận dữ đã phóng hỏa thiêu khu rừng có phần mộ của hắn. May mắn lúc này Sở Thứ Chi đã qua Địa môn, đang đi hướng Thiên quan rồi, đạt tới trình độ có thể không tránh ban ngày mà rời khỏi phần mộ, bản thể cũng không còn trong mộ nữa, trong mộ chỉ chôn quần áo và di vật thôi, cuối cùng cũng không tổn thương đến căn cơ.”

“Trách không được, tính tình của cái tên Sở Thứ Chi đó còn không bằng ta, rõ là cực đoan,” Triệu Vân Lan cũng là lần đầu nghe nói, “Không biết có phải vì tu Thi đạo, cả ngày không thấy mặt trời chỉ toàn giao tiếp với đất vàng xương trắng, không ai trêu chọc hẳn thì còn được, nóng nảy lên một cái thì lục thân không nhận___ Sau này

hắn làm gì kẻ kia? Mổ bụng moi ruột hay là xé nuốt rồi?”

“Treo lên cho chảy cạn máu, ăn như thịt khô vậy đó.” Đại Khánh nói, “Việc này vốn là người kia tự làm tự chịu, chẳng ai xen vào được. Vấn đề là, cái đũa sai người quật mồm là một thằng oắt con nhà giàu kiêu căng từ nhỏ. Khi nó gây ra chuyện thì còn kém nửa ngày mới tròn bảy tuổi.”

Cái này thì Triệu Vân Lan không hiểu rồi, y có chút buồn bực hỏi: “Hừm, chưa đủ bảy tuổi thì làm sao?”

Thẩm Ngụy nhẹ giọng giải thích: “Tiểu yêu không thể biến hóa hoặc là khi đang độ kiếp sợ nhất chính là trẻ con chưa tròn bảy tuổi. Bị người lớn thương tổn thì còn có thể trả thù, nhưng trẻ con nhỏ tuổi không hiểu chuyện. Có câu ‘Trời giáng tội không giáng lên con trẻ tóc trái đào, ghi công không ghi tội’. Bị trẻ con bắt lấy đánh chết cũng chỉ đành cam chịu, dám tổn thương chúng nó thì phạm vào trọng tội. Việc của hắn đã bị định án từ ba trăm năm trước, án định rồi không thể sửa, không thì ta.....”

Không thì lấy quyền hạn của Trảm Hồn Sứ, thế nào cũng có được cơ hội nói rõ lý lẽ.

“Lão Sở cũng thật sự là.” Triệu Vân Lan ném ra một câu như vậy, không biết nên nói gì cho phải.

Chuyện tu hành này kì thực chính là nghịch thiên mà làm, vạn dặm mới tìm được một người thành công, thiên tư, cần cù và vận khí không thể thiếu thứ nào, đặc biệt là vận khí.

Nếu là Triệu Vân Lan gặp phải chuyện này thì cho dù y cảm thấy thằng nhóc kia thật khổ nạn, nhưng nhiều nhất là buổi tối làm ác mộng hù dọa nó một trận thôi. Dù sao cũng không chết không

thương, khẳng định là y sẽ chẳng chấp nhận với nhóc con sáu bảy tuổi làm gì___trời giáng tội không tìm trẻ con tóc trái đào là có đạo lý, trẻ nít ngốc nghếch có biết cái gì đâu? Các lộ tu hành tiểu yêu đều có thể né tránh, cùng lắm thì giả chết, dùng thủ thuật che mắt lừa gạt cho qua cũng không phải là việc khó. Nếu thật sự không trốn thoát được, hơn phân nửa chính là nhân quả kiếp trước, có người hãm hại hoặc rõ ràng là ứng với câu cách ngôn kia: “Ý trời đã định”.

Cố tình Sở Thứ Chi lại chính là loại người tròng mắt tất báo chẳng để ai vào mắt.

Có thể thấy được vận mệnh có đôi khi không thể chống lại được, là vì nó lặng yên không một tiếng động.

Ánh mắt Triệu Vân Lan lạnh xuống___Nhưng mà ý trời không thể trái thì không tính, từ khi nào mệnh lệnh của Địa Phủ cũng không thể trái chứ?

Y lấy di động ra ném sang ghế sau, nói với Đại Khánh: “Gọi cho Sở Thứ Chi.”

Lần gọi thứ nhất, Sở Thứ Chi gác máy

Triệu Vân Lan mặt không chút thay đổi nói: “Gọi tiếp.”

Gọi đến lần thứ ba, Sở Thứ Chi tắt điện thoại.

Triệu Vân Lan một cước phanh lại dừng xe ven đường, lấy một trương Trấn Hồn Lệnh trong ví ra, rút bút, múa may vài chữ lên trên đó ___“Trước lúc đêm khuya tới gặp ta ở số 4 đường Quang Minh”, sau đó y gấp Trấn Hồn lệnh thành một con hạc giấy.

Còn chưa kịp thả ra thì đã có cảnh sát tới đập cửa kính: “Này này,

chuyện gì thế? Sao lại dừng xe ở đây?”

Triệu Vân Lan cúi mạnh người, mặt đầy rối rắm thống khổ quay cửa kính xe xuống: “Xin lỗi người anh em, chân tôi bị chuột rút, cho dừng một phút đồng hồ, một phút đồng hồ là được rồi.”

Y nói xong, cánh tay vươn ra ngoài nhẹ gạt một cái không để phát hiện, Trấn Hồn lệnh gấp thành hạc giấy tựa như một làn khói nhanh chóng biến mất trong không khí.

Sau đó Triệu Vân Lan không về nhà mà nhân lúc trời chưa tối hẳn lái xe đến nhà mới gần đại học Long Thành.

Nơi đó chỉ cách phía sau trường có một con phố, là một tòa kiến trúc rất có phong cách gồm có vườn hoa và nhà lớn. Triệu Vân Lan mở cốp nhỏ trong xe lấy ra một chuỗi chìa khóa, cẩn thận dỡ ra rồi đưa một chùm vào tay Thẩm Ngụy: “Tuy ta biết người vào nhà cơ bản không cần chìa khóa, nhưng cái này coi như một loại nghi thức ha.”

Thẩm Ngụy ngần người, bàn tay cầm chìa khóa tìm không được mà siết chặt lại.

Triệu Vân Lan đi trước dẫn đường kéo hẳn theo, vừa đi vừa nói chuyện: “Nhà mình hiện tại tường ải đều xong rồi, năm ngoài họ đang làm nền, bên trong hơi bừa bộn nhưng ta nghĩ là qua năm khoảng một tuần là chuẩn bị tốt thôi. Đến lúc đó người dọn đồ qua đi, thứ bình thường hay dùng thì để ở chỗ ta, đợi ra Giêng dỡ mùi rồi lại đến đây ở___Qua đây, thang máy ở bên này.”

Bàn tay của y khô ráo mà ấm áp, Thẩm Ngụy cảm thấy lòng mình như được tưới một dòng nước lạnh, mềm mại đến trướng đau.

Tòa nhà có bốn tầng, mỗi tầng là một hộ, gara ngầm, gara cũng có

thang máy riêng, trong đó còn có không ít vụn rác của vật liệu trang hoàng.

Trong phòng lấy ánh sáng vô cùng tốt. Cho dù mặt trời chiều đã ngả về Tây nhưng ánh sáng cuối ngày vẫn mơ hồ chiếu vào trái lên đồng phế liệu hỗn loạn đầy đất một tầng viền vàng. Xuyên thấu qua cửa sổ, một bên là quần thể kiến trúc thời dân quốc thấp thoáng dưới tầng cổ thụ của đại học Long Thành, bên kia là lưu thương khúc thủy (1) do nhân công trong tiểu khu thiết kế. Tuy rằng mùa đông không có nước, nhưng từ trên nhìn xuống vẫn thấy dấu vết mà dòng nước để lại trên mặt đá.

Triệu Vân Lan: “Thật ra muốn tàng kiêu thì phải dùng kim ốc mới đúng, nhưng mà ta thực sự không nhiều tiền như vậy, xây nhà bằng vàng phòng chừng rất nhanh sẽ bị điều tra mật mật thôi, người chịu đựng một chút, chờ ta tích góp từ từ, đổi sang nơi tốt hơn sau nha.”

Sau đó y quay đầu lại cười tủm tỉm nói: “Phòng ngủ chính ở phía nam có ban công, còn các phòng khác cho người chọn một làm thư phòng đó.”

Ánh mắt Thẩm Ngụy trầm xuống, nhớ nhung và cảm tình sâu đậm mà hấn đau khổ áp xuống suốt mấy ngàn năm, bất ngờ không kịp phòng bị để cho y nhẹ nhàng đốt lên như thế, nồng đậm đến cực hạn. Trong lòng Thẩm Ngụy cơ hồ bị gợi lên dục vọng thi ngược không thể nói rõ, muốn hung hăng đem y khám vào trong ngực, muốn bóp nát từng khối máu thịt của y, để cho chúng dung nhập vào lòng bàn tay của chính mình.

Nhưng mà Thẩm Ngụy biết rõ, bản thân mình không nỡ chạm vào một sợi tóc của y.

Đương nhiên, ba người ở một chỗ hẳn nhiên là có bóng đèn, luôn có

một con mèo bỉ ổi thích khẳng định sự tồn tại của mình, thành công tránh cho hai người bọn họ lăn cùng một chỗ mặc kệ mặt đất đầy vụn rác.

Thẩm Nguy còn chưa kịp nói gì thì Đại Khánh đã rất mất mặt nhảy lên cửa sổ lớn tiếng tuyên bố: “Ta cũng muốn phòng riêng! Ta muốn có ổ mèo lơ lửng giữa trời! Dạng xích đu!”

“Lăn ngay qua một bên,” Triệu Vân Lan không nề mặt nói, “Còn đòi lơ với chả lửng, với cái thể hình kia của ngươi nhảy theo nó được hay sao? Để người dưới lầu sống an ổn mấy ngày đi — lại nói ta có hỏi đến ngươi đâu, không thấy ngươi ta đang nói chuyện tình cảm à. Ở đâu ra cái loại chó mỏ nhọn liếm cửa như ngươi chứ, nhớ kĩ ngươi là mèo được không hả?!”

Đại Khánh: “Lực bật của ông còn tốt chán, còn linh hoạt hơn ngươi, ngươi mới là chó ngu í, đồ mù dờ!”

Triệu Vân Lan không thèm nâng mí mắt: “Đồ béo ú.”

Đại Khánh liên tục bị thương tổn vì vấn đề thể trọng phần nộ rồi, trực tiếp đập lên bả vai Triệu Vân Lan, hai móng vuốt bấu vào tóc y cào loạn cả lên.

Đại Khánh: “Ta cho ngươi biết thế nào là lợi hại của mập ú nhá!”

Triệu Vân Lan: “Ông đệt, dám phá hỏng kiểu tóc của ông đây, mập ú chết bầm kia thù này ông kết rồi!”

Một người một mèo rất nhanh đã lăn lộn một chỗ.

Thẩm Nguy chậm rãi thờ ra, nhẹ nghiêng người tựa vào bên cửa sổ, ánh chiều tà dịu dàng chiếu lên người hấn làm cho sắc mặt tái nhợt

thường niên cũng ấm áp hẳn lên. Hấn lẳng lẳng nhìn phòng khách gà bay chó sủa, không tự chủ được mà nhẹ nhàng mỉm cười.

Lúc này, hắc ảnh chợt lóe trong tay áo Thẩm Nguy. Khóe miệng đang cong lên của hấn bỗng dựng hạ xuống. Lông mày khẽ chau, hấn buông tay, ngón tay khẽ miết, đoàn sương đen biến thành một phong thư. Thẩm Nguy mở thư, cúi đầu thoáng nhìn, chỉ thấy trên đó viết: “Ba mươi ba tầng trời Tây Bắc nổi mây đen, đềm xấu lớn, thỉnh đại nhân mau về.”

Thẩm Nguy vo thư thành một cục nắm trong bàn tay.

“Vân Lan,” Hấn bỗng nhiên mở miệng nói làm cho Triệu Vân Lan và Đại Khánh đồng thời quay đầu nhìn về phía hấn, “Ta có chút việc gấp phải ra ngoài một chuyến. Nếu người nghỉ không có việc gì thì về nhà cùng cha mẹ đi, có bọn họ chiếu cố người ta cũng yên tâm một chút.”

Triệu Vân Lan cau mày: “Sao vậy?”

“Ta cũng không biết, chỉ là con rối truyền tin của Địa Phủ nói ba mươi ba tầng trời nổi mây đen, chỉ sợ đã xảy ra chuyện lớn, bất luận thế nào ta cũng phải trở về một chuyến.” Thẩm Nguy nhẹ nhàng đưa tay xoa xoa đôi lông mày đang nhíu lại của y.

“Mây đen?” Triệu Vân Lan sững sốt.

Thẩm Nguy còn tưởng y không hiểu nên giải thích ngắn gọn: “Mây mù của nhân gian không đến được ba ba tầng trời, mây ở đó bình thường chỉ có hai loại, một loại là đềm lành từ khí đông lai, loại kia là đềm xấu mây đen áp đỉnh.”

Đại Khánh liếm liếm móng vuốt: “Mây đen đã rất lâu không xuất hiện

rồi, theo ta được biết, lần gần đây nhất ba mươi ba tầng trời nổi mây đen là chuyện của tám trăm năm trước cơ.”

Triệu Vân Lan lập tức truy hỏi: “Lần đó là vì sao thế?”

Đại Khánh khó hiểu trả lời: “Làm sao mà ta biết được?”

Thẩm Ngụy lúc này không nói lời nào, bất giác tránh đi ánh mắt của Triệu Vân Lan.

Bản lĩnh sát ngôn quan sắc của Triệu Vân Lan đã sắp đạt tới cảnh giới tối cao rồi — nhất là Thẩm Ngụy lại không phải là người sẽ che giấu tâm sự ở trước mặt y, trong lòng y có cái gì đó chột lóe lên, đột nhiên hỏi: “Có liên quan đến Quỷ Diện sao? Chẳng lẽ lần trước cũng vì như vậy? Ta nói hấn ta rốt cuộc là thứ gì mà thần thông quảng đại đến thế?”

Đại Khánh lại càng thêm khó hiểu: “Quỷ Diện? Quỷ Diện là ai?”

Khuôn mặt của Thẩm Ngụy chìm trong ánh hoàng hôn, nhưng không có một chút huyết sắc.

Triệu Vân Lan không nhìn nổi vẻ mặt này của hấn nữa, liền hạ mắt cảnh cáo nhìn Đại Khánh một cái, sau đó không hỏi thêm gì nữa: “Vậy người đi thôi, cẩn thận một chút, tối nay ta để cửa cho người, về sớm nha.”

Vì ngại có Đại Khánh ở đây, Thẩm Ngụy cũng không nói gì cả mà chỉ chăm chú nhìn y một cái, rồi chỉ trong ba bước đã biến mất trong một màn khói đen.

Triệu Vân Lan đi ra ngoài sân phơi, ngẩng đầu nhìn về phía chiều tà dần tắt, châm lên một điếu thuốc.

Đại Khánh nhảy lên lan can, không yên lòng hỏi: “Lai lịch của Thầy Thẩm kia, người có biết thật không?”

Triệu Vân Lan im lặng gật đầu.

Đại Khánh nghiêng đầu: “Người đang lo lắng cái gì?”

“Rất nhiều chuyện,” Triệu Vân Lan phà một hơi khói thuốc, nheo nheo đôi mắt trong làn khói trắng mờ lung, “Này, Đại Khánh, ta hỏi người, tại sao bao nhiêu kinh thư điển tịch, chư thần bát quái đều được ghi chép đàng hoàng, lại không thể tìm được đôi câu vài lời về một người nhỉ?”

Đại Khánh hỏi: “Ai?”

Triệu Vân Lan tạm dừng một lát: “Côn Luân Quân.”

Đại Khánh há miệng thờ dốc, một lát sau, nó nhắm mắt lại, tựa hồ thờ dài một cái rồi đi từ cửa sổ đến trước mặt Triệu Vân Lan: “Cây cỏ động vật đâu có giống con người, trời sinh không có trí tuệ, cần có cơ duyên cực lớn cực lớn mới bước được lên con đường tu luyện. Đạo hạnh cao lên, mới chậm rãi biết được chút chuyện của con người. Côn Luân Quân đã tồn tại từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế, trước cả khi Bất Chu Sơn sụp xuống đã được phong thánh đại hoàng, thậm chí sau này mai danh ẩn tích đến nay ít nhất cũng năm ngàn năm rồi. Khi đó quả thực ta đã có mặt, nhưng có khác chi trẻ con nhân loại mới sinh không hiểu chuyện đâu. Chẳng lẽ người nhớ rõ cả chuyện mình mặc quần thụng đít hay sao? Nói thật, cho đến tận khi người bỏ rơi ta, ta vẫn chỉ là một con mèo nhỏ hết ăn lại ngủ mà thôi. Người quá đề cao đạo hạnh của ta rồi.”

Triệu Vân Lan phiền não châm thuốc.

Đại Khánh hơi hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Nếu biết, ta sẽ không lừa ngươi. Bọn ta không giống con người, vừa ngu vừa ngốc, trăm ngàn năm cũng chẳng tu ra được mấy cái tâm nhãn, chỉ biết nhận chủ nhân mà thôi. Ta có một chủ nhân là ngươi, đã đủ rồi.”

Triệu Vân Lan gạt thuốc, đột nhiên nói: “Kỳ thực ở một nơi ta đã thấy qua một bức họa Côn Luân Quân.”

Đại Khánh ngẩng đầu lên.

Triệu Vân Lan không nói thêm nữa, nhưng Đại Khánh nhìn vẻ mặt của y thì đã hiểu rồi.

“Mèo nhỏ,” Triệu Vân Lan trầm mặc một lát, lại thở ra một hơi khói, “Ngươi làm một con mèo nhỏ bao nhiêu năm...trên đời này có nơi nào sẽ làm ngừng lại quá trình lớn lên của một con mèo đây?”

Đỉnh núi Côn Luân là cội nguồn của chư thần năm đó, cũng là nơi vùi xương của vô số thần ma thưở hồng hoang. Tuyết trắng quanh năm không tan, trên nở một đóa cốt hoa ngàn tuổi, từ thái cổ tới nay mơ hồ bất quá một phen khô nhánh khô cành, nhưng trong mỗi một vòng tuổi của nó lại chất chứa bao nhiêu câu chuyện không thể nào kể hết của cao xanh.

Trong một nháy mắt kia, nỗi bất an trong lòng Đại Khánh càng ngày càng sâu – Nó ẩn ẩn xuất hiện từ khi Triệu Vân Lan nói ra ba chữ “Côn Luân quân”, rồi bần khoản không đi. Nó cảm thấy phảng phất có một bàn tay vô hình đang kéo tất cả mọi người về một phương hướng không thể biết.

Tựa như năm đó hỗn độn sụp đổ vì Bàn Cổ, Bất Chu nứt vỡ vì Cộng Công, Kỳ nhân ưu kì thiên(2), Khoa Phụ bỏ mình nơi Ngu Uyên, Hậu

Thổ tán hồn ở U Minh.....

Đại Khánh chợt lạnh cả người, mơ hồ lông trên người đều dựng hết cả lên.

Việc đời nhiều xoay chuyển, lui tới không cố kim, quay đầu lại nhìn không cần bao lâu, chỉ có năm ngàn năm thôi đã có biết bao nhiêu thần linh thăng lên rồi ngã xuống có khác chi con người chỉ giống như con sâu cái kiến. Trong trời đất này, thì ra không có cái gì vĩn viển cao cao tại thượng.

Bàn Cổ thật sự chế đôi Hỗn Độn sao? Hay là Hỗn Độn chẳng qua chỉ thay đổi thành hình thái khác?

Trong đôi mắt xanh thẳm của Đại Khánh bất chợt hiện lên sự sợ hãi nói không thành lời. Đối với nó mà nói, kí ức của con mèo nhỏ đó cơ bản đã chẳng còn sót lại chút gì. Nhưng mà tựa như nó vẫn có thể ngửi ra được vị đạo của con người đã từng ôm ấp mình trong những giây phút ban sơ của sinh mệnh. Có những thứ như vậy đó, đã khảm sâu vào cốt nhục của nó tự bao giờ.

Côn Luân quân, đại hoang sơn thánh, tôn quý không thua gì Tam Hoàng Ngũ Đế, vì sao lại vô thanh vô tức mai danh ẩn tích mấy ngàn năm?

Đại Khánh mơ hồ nhớ tới thanh xam kia xanh tựa viển sơn, ống tay áo mang theo mùi hương của tuyết trong và trúc biếc, phóng túng bất kham một tiếng cười, đôi tay ấm áp mà nhẹ nhàng nâng lên thân thể nó___ Chẳng lẽ y thật sự là...

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng chim hót bén nhọn cực điểm. Đại Khánh và Triệu Vân Lan đồng thời quay đầu lại, trường đại học phụ cận là nơi có công tác xanh hóa tốt nhất

Long Thành, cho dù là mùa đông, cũng thu hút rất nhiều loài chim không sợ lạnh tới định cư. Sau một tiếng chim kêu gần như thể lương kia, vô số quạ đen đột nhiên cùng phóng lên cao, chim quạ toàn thành phố giương ra đôi cánh đen thẫm gần như che khuất cả bầu trời.

Trời giáng điềm xấu, nha tiên tri.

Trong một mảnh tiếng gió thổi và âm quạ kêu, Triệu Vân Lan bỗng đứng nghiêm túc hỏi Đại Khánh: “Ta muốn nói với người một chuyện, người sẽ kín miệng chứ?”

Đại Khánh thận trọng quay lại, ngẩng đầu nhìn thẳng vào y: “Có vào không có ra, người nói đi.”

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Thảm Nguy chính là Trảm Hồn Sứ, bây giờ ta có chút lo lắng cho hấn đây.”

Đại Khánh đảo đảo một cái, giống như trúng gió một cước đập vào khoảng không, rớt thẳng từ cửa sổ xuống.

Chú thích

1. Lưu thương khúc thủy

2. Kỳ nhân ưu kì thiên : Theo tích cũ “Kỳ quốc có người lo trời sụp đất nứt bỏ mình mà phá hỏng cả cuộc sống thường ngày”, được dùng để chỉ nỗi buồn lo vô cớ.

Chương 69

Đại Khánh ngay tại chỗ trình diễn động tác mười tám kiểu lăn đáng khinh, một thân thịt ba chỉ còn nẩy một cái trên mặt đất. Chuyện đầu tiên nó làm sau khi nhảy dựng lên chính là hướng về phía Triệu Vân Lan lớn tiếng rít gào: “Người ăn gan hùm mật gấu rồi!”

Triệu Vân Lan không yên lòng “Ồ” một tiếng.

“Người..... Người người người.....” Đại Khánh cơ hồ á khẩu luôn, nó hoành hành hậu thế, tự cho là đã gặp qua đủ loại chuyện lạ, thế mà lại là lần đầu tiên chân chính chính lĩnh hội cái gì gọi là “Sắc đảm che trời”.

Cái gì Ân Trụ Vương moi tìm người vì Đất Kỳ, Chu U Vương phóng hỏa đùa bỡn chư hầu, Đường Huyền Tông đêm xuân triền miên bỏ bê triều chính mấy cái chuyện hoa mắt ù tai linh tinh này đều có thể giải thích được cả — Cả lũ đàn ông ngu xuẩn này vì mỹ sắc đúng là cái chết tiệt gì cũng làm ra được tất!

Đại Khánh trong lòng thần hôn điên đảo một phen, sau đó khí như tư nhận hỏi: “VẬY..... Người, các người..... Hiện tại đến, đến mức nào rồi?”

Triệu Vân Lan sờ sờ mũi: “Chưa thế nào cả, lên giường rồi, nhưng mà chỉ ngủ thôi, da mặt hấn quá mỏng, vẫn chưa cho ta chạm vào a.”

Đại Khánh: “.....”

Giường..... da mặt mỏng..... mỏng..... không cho chạm.....

Vài từ này y như máy bay ném bom liên hoàn, rơi xuống bên tai Đại Khánh không khác gì pháo nổ vừa giòn vừa vang, sét đánh từ chín tầng trời cũng chẳng có được cái hiệu quả làm cho con mèo này hồn phi phách tán như thế đâu.

Nhất thời, từng giây từng phút từng ly từng tí những lúc Triệu Vân Lan và thầy Thẩm ở chung một chỗ lần lượt xẹt qua trong đầu Đại Khánh, mỗi một cảnh tượng lại đào ra trong cái đầu nho nhỏ của nó một cái hố sâu vạn trượng khiến cho mèo đen đáng thương trong nháy mắt phát ra một tiếng thở dài như thể đã trải mấy đời mộng ảo tràn ngập tính triết học___ Mẹ nó, trên thế gian này còn có tên chủ nhân nào khốn nạn hơn Triệu Vân Lan nữa sao?

Đại Khánh cố sức đẩy đẩy ra mớ thịt dày trên cổ, ngửa đầu, dùng một loại ánh mắt vừa như sùng bái chiêm ngưỡng vừa như không thể tin được mà nhìn Triệu Vân Lan, thật lâu sau, giọng mèo hỗn loạn mới phát ra từ phế phủ: “Người thật sự ...”

Sau đó mèo đen hơi bị nhũn chân lại tót lên cửa sổ: “Người có biết Trảm Hồn Sứ rốt cuộc là loại người nào hay không?”

Triệu Vân Lan phun sương nhả khói: “Ta đang muốn hỏi người đây.”

“Ta không biết rõ.” Đại Khánh nghiêm túc nói, “Bắt đầu từ phong thần chi chiến, từ chư thiên thần phật đến tiểu yêu khắp nơi, lão miêu ta đều có thể nói ra đại khái xuất thân chân tướng của họ, nhưng ta không biết lai lịch của Trảm Hồn Sứ, người có biết việc này nghiêm trọng đến mức nào không hả?”

Triệu Vân Lan cũng không ngoài ý muốn, y đã thấy bức tranh do chính tay Thẩm Ngụy vẽ — Người đã gặp qua Côn Luân quân thì đương nhiên là sống vào lúc Đại Khánh vẫn còn ngu muội. Đại

Khánh không rõ lai lịch của hắn là chuyện rất bình thường: “Nói những gì người biết xem nào.”

“Người biết Hậu Thổ chứ?” Đại Khánh nghĩ nghĩ, hỏi y.

Triệu Vân Lan sừng sốt một hồi mới trả lời: “[Sơn Hải Kinh] viết Cộng Công sinh Hậu Thổ, xem như nhất hệ hậu đại của Viêm Đế, [Chiêu Hồn] cũng có ghi lại, nói Hậu Thổ là thần nắm giữ U Minh. Nhưng trong truyền thuyết dân gian thời sau thì ‘Hậu Thổ’ thường tề danh cùng ‘Hoàng Thiên’, hình như địa vị còn cao hơn một chút..... Cũng có một vài truyền thuyết cho rằng Hậu Thổ kỳ thật chính là Nữ Oa.”

“Đại khái thế.” Đại Khánh nói, “Năm đó Cộng Công đụng ngã Bất Chu Sơn, Nữ Oa vá trời, luyện đá ngũ sắc làm thành trụ trời, chân thân hóa thành hoàng thổ ngăn cách âm dương, đó là khởi nguồn của trật tự U Minh. Có một cách nói cho là Trảm Hồn Sứ do lệ khí trong trời đất biến ảo mà thành, còn có cách giải thích khác, là hắn sinh ra ở nơi sâu tận ngàn thước dưới Hoàng Tuyền, nhưng mà dưới Hoàng Tuyền lãnh lệ thể lương thế nào đều là do phạm nhân tượng tượng, thực ra với bọn họ cái gọi là nghìn trượng lệ khí và U Minh chẳng có quan hệ gì — huống hồ khi có Trảm Hồn Sứ, Hoàng Tuyền còn chưa thành hình thì lấy đâu ra mà sâu nghìn trượng?”

Triệu Vân Lan: “Người đang nói Trảm Hồn Sứ cũng không phải là sinh ra ở U Minh à?”

“Có khả năng thế, nhưng ta cảm thấy quan hệ giữa hắn với Địa Phủ chỉ là hợp tác lẫn nhau thôi chứ chẳng có liên hệ thực tế gì đâu.” Đại Khánh nói, “Chuyện lâu lắt thì ta cũng không rõ ràng, chỉ có thể dựa vào suy đoán thôi. Đời sau thường coi Hậu Thổ là đại địa, nhưng mà đại địa thực sự là do Bàn Cổ một búa bổ ra Hỗn Độn mà thành. Người nghĩ coi, Nữ Oa vá trời đáng lý ra phải công đức viên mãn rồi

mới đúng, vì sao bà ta phải hóa thành Hậu Thổ, hình thần câu diệt?
Vì sao bà ta lại phải trấn giữ đại địa chân chính? Ở nơi đó bất luận có
cái gì thì cũng có quan hệ không nhỏ với Trảm Hồn Sứ đâu.”

Điều thuốc trên tay Triệu Vân Lan đã sắp cháy đến tay mà y hồn
nhiên không phát hiện ra.

Đại Khánh thở dài: “Những gì ta nghĩ được cũng chỉ có như vậy thôi,
mấy chuyện này quá xa xưa, nguyên nhân cũng quá sâu, người.....
Người đó, sao lại lặn đến cùng một chỗ với hắc? Không biết đường
mà quản chặt thắt lưng quần sao mà ai người cũng dám chọc thế?”

Bi kịch hơn là y còn chưa kịp cởi thắt lưng kia...

“Muộn rồi.” Triệu Vân Lan dụi tắt thuốc trước khi nó cháy đến tay,
nhét vào đồng rác vật liệu trang trí bừa bộn, “Câu này người nói
muộn mất rồi.”

Đại Khánh tức mình gất: “Đó là bởi vì khi người thông đồng với hắc
không có nói với ta hắc là ai! Nếu không thì ta đập nồi bán sắt cũng
phải ngăn cản người.....”

“Ta nói người muộn mất rồi,” Triệu Vân Lan ngắt lời nó, “Không phải
muộn nửa năm nay, mà đại khái đã muộn đến mấy ngàn năm.”

Mèo đen sững sờ nhìn y, trong một nháy mắt nó cơ hồ cảm giác
được Triệu Vân Lan đã nhớ ra cái gì rồi. Thế nhưng y lại chỉ châm
thêm một điều thuốc yên lặng đứng dưới cửa sổ, bóng hình bị ráng
chiều kéo ra thật dài.

Đại Khánh ở bên cạnh chờ y hút hết một điều thuốc, tàn rơi đầy đất.
Người đàn ông rỗng túi rồi, bấy giờ mới duỗi tay ý bảo Đại Khánh
nhảy lên, sau đó đi ra ngoài.

Đại Khánh: “Đi đâu đây?”

Triệu Vân Lan lạnh mặt nói: “Về số 4 đường Quang Minh, ta phải gặp Sở Thứ Chi trước sau đó hẹn âm sai___Người của ta, chỉ cần còn ở dưới quyền ta một ngày thì không thể để cho người khác bắt nạt được.”

Ban trực ban ngày của số 4 đường Quang Minh đã về rồi mà Sở Thứ Chi còn chưa đến. Triệu Vân Lan làm cho Đại Khánh cá chiên và sửa xong thì đi thẳng vào thư viện.

Y lấy ở cửa một cặp kính bảo vệ mắt, vừa đeo lên thì đã thấy Ông Chủ đang hoang mang rối loạn tách khỏi Tang Tán trong một góc khuất, Triệu Vân Lan bình tĩnh gật đầu: “Hai người cứ tiếp tục đi, không cần để ý đến tôi.”

Ông Chủ mắng y một câu rồi vội vàng xoay người đi ra ngoài.

Tang Tán cào cào tóc, da mặt cũng rất dày chẳng cảm thấy có bao nhiêu ngưng ngưng, hấn đi tới chỗ y: “Còn muốn tìm Côn Luân sao?”

Không biết tại sao, cặp kính che khuất đôi mắt của Triệu Vân Lan, ánh mắt của y bị thủy tinh cản trở có vẻ vô cùng lạnh lẽo, sống mũi lại càng cao thẳng. Mấy ngày nay không hiểu sao y gầy hơn một chút, khi hơi hơi ngẩng đầu sẽ để lộ đường cong của cái cằm hơi nhọn, sườn mặt anh tuấn thoát nhìn hiện ra mấy phần đậm mạp không giống con người.

“Vô dụng thôi, cái gì dùng được đều bị người ta cố ý xóa bỏ hết rồi.” Triệu Vân Lan đưa ngón tay tìm kiếm dọc theo giá sách, “Ta muốn biết..... những chuyện liên quan đến Nữ Oa.”

Tang Tán ngẩn người.

“Nữ Oa tạo người, vá trời, Xi Vưu chiến Viêm Hoàng, Cộng Công đấu Chuyên Húc, ta đều muốn tìm, ta không tin bọn họ giấu được một người là có thể giấu diếm chân tướng.” Triệu Vân Lan đẩy đẩy kính mắt, kéo thang ra leo lên.

Y bắt chéo chân ngồi vắt vẻo trên thang cao, xem xong quyển nào là quăng quyển ấy, Tang Tán cũng không quấy rầy y mà chỉ chờ dưới đất để nhặt lại bỏ sang một bên.

Người như Triệu Vân Lan lúc bình thường sẽ làm cho người khác nghĩ nếu không phải sách gối đầu giường của y là tạp chí Play Boy thì màn hình máy tính cũng là mấy em chân dài, thế nhưng khả năng đọc cổ văn của y cao đến kì lạ, tốc độ cũng cực nhanh, ngón tay y lật qua trang nào thì cơ bản đã đọc xong trang đó, cả thư viện chỉ còn lại tiếng tay y lật sách.

Ngẫu nhiên, Triệu Vân Lan cũng sẽ dừng lại, buông sách, ra sức xoa xoa đôi mắt mình rồi dùng giọng nói rất thông thả nói chuyện phiếm với Tang Tán vài câu.

“Bất Chu Sơn là đường lên trời,” Triệu Vân Lan khoa tay múa chân, tiếng nói khàn đặc, có vẻ mệt mỏi cúi đầu nói với Tang Tán, “Lịch sử ghi lại, hai người Cộng Công và Chuyên Húc vì quyền lực mà tranh đấu không ngừng, cuối cùng Cộng Công thất bại, phần nộ leo lên thần long ngòi nên mới dựng sụp Bất Chu Sơn.”

Tang Tán mất một đồng sức mới gạt đầu mà vẫn chậm nửa nhịp.

“Ta không tin.” Triệu Vân Lan nhìn hấn bằng ánh mắt sáng quắc, “Viêm Hoàng đại chiến Xi Vưu vô số năm, trời sụp đất nứt đất đá mù

mặt đất có ít, Bất Chu Sơn yên ổn, Bàn Cổ một búa bổ đôi trời đất, Bất Chu Sơn vẫn yên ổn như cũ, cứ cho là thần long trời sinh thần lực đi chẳng nữa, vậy chứ Đại Bằng trên núi cao chín ngàn dặm với con cá Côn ngoài Bắc Minh không biết bao nhiêu vạn dặm kia lại tính là cái gì?”(1)

Tang Tán đã đem mấy từ ngữ tượng hình với các danh từ của y lược bằng sách, một lát sau, mới nói bằng khẩu âm kì quái: “Nếu chuyện này không có khả năng xảy ra thì chỉ còn lý do là có người khiến nó xảy ra thôi.”

“Cắt đứt đường lên trời,” Triệu Vân Lan miết ngón tay lên sách cổ, “Hoàng thiên, Hậu Thổ, tổ tiên là..... Đụng ngã, không biết ở đâu, cũng còn lại.....”

Tang Tán ngẩng đầu nhìn ánh mắt thâm thúy của y.

“Sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ, Nữ Oa dùng những tảng đá khổng lồ vá lại bầu trời đổ mưa liên miên, chính mình hóa thân thành Hậu Thổ, tán hồn ở U Minh.” Triệu Vân Lan cau mày thật chặt, tiếp tục nói, “Trước khi Bất Chu Sơn sụp xuống, phía trên liền với trời nhưng phần chân lại không tiếp với mặt đất... Khi đó U Minh còn chưa thành hình. Nữ Oa chính là hai tay tạo nên trời đất, bầu trời cả đêm đổ mưa lớn, thế thì lỗ hổng trên mặt đất là cái gì? Đất... trên đất... bùn đất.....”

Tiếng nói của Triệu Vân Lan càng ngày càng nhỏ, cơ hồ biến thành thì thầm, sau đó y bỗng nhiên tiếp lời: “Từ từ, người tìm cái đoạn Nữ Oa tạo ra con người cho ta xem lại xem nào.”

Tang Tán vừa đưa sách cho y thì Đại Khánh đã tiến vào. Nó nói với Triệu Vân Lan: “Lão Sở đến rồi.”

Triệu Vân Lan lập tức cất sách vở đi, leo xuống khỏi thang, đưa kính Tang Tán rồi vỗ vỗ vai của hắn.

Y đang muốn ra ngoài, Tang Tán lại mở miệng từ phía sau: “Lúc hỗn loạn, là không có trật tự chi cả đúng không, một người đều muốn có nhiều quyền...quyền lực hơn. Núi...cái đường lên trời mà người nói đó, nếu sập...là do loại người đó, thì kết quả.....”

Hắn không tìm được từ ngữ thích hợp mà phải liên tục làm động tác tay nhưng Triệu Vân Lan liếc qua một cái thì đã hiểu____đó là chỉ sự tranh đấu không ngớt, Triệu Vân Lan gật đầu với Tang Tang rồi xoay người ra ngoài, trong lúc đó, có một ý nghĩ chợt lóe trong đầu y.

Hồng hoang ban đầu, thần ma chiến tranh không dứt, Viêm Hoàng đánh bại Xi Vưu, hình thành trật tự mới, mà người càng đến càng nhiều, năm đó Nữ Oa thổi khí cho tượng đất sự sống thì cái gọi là quyền lực cũng sinh ra. Không cần biết là loại người nào, đừng súp Bất Chu Sơn, chẳng lẽ có ý đồ đánh vỡ trật tự cũ để tái tạo cái mới, một lần nữa trở lại bộ dáng khi vạn vật bắt đầu, hân hoan hưng thịnh sao?

Triệu Vân Lan nhớ tới giấc mơ ngày trước, người nói chuyện với y trong mơ rốt cuộc là ai? Người đó có ý gì?

=====

Sở Thứ Chi không đến một mình mà còn mang theo một cái đuôi — Quách Trường Thành ăn mặc giống như một cục bông, trên cổ quấn ít nhất hai cái khăn quàng cổ che lấp nửa khuôn mặt, ngụy trang bản thân thành một bé Ninja rùa thể kỉ mới. Trong đó có một cái rõ ràng là không phải của cậu.

Nghe nói sau khi Sở Thứ Chi biến mất thì Quách Trường Thành đi về

phía nhà mình trong năm phút đồng hồ. Nhưng còn chưa lên xe thì cậu đã đổi ý. Cậu thấy mới ngay ngày đầu năm đã cô phụ lời nhắn của Đại Khánh thì thật sự rất không an tâm, vì thế lại xoay người về lại hẻm nhỏ kia tìm kiếm suốt một đường, cũng là một đường lấp bấp hời hợt đủ mọi loại người.

Lúc ấy vẻ mặt cậu rất là táo bón, giọng nói thì không liền mạch, quá thật nhìn cứ y như người nước ngoài đang luyện tập khẩu ngữ tiếng Trung vậy.

Tìm trong gió lạnh thấu xương suốt nửa tiếng, cuối cùng Quách Trường Thành ôm cái mũi hồng hồng được một dì phục vụ khu phố nhiệt tình tốt bụng đưa đến cửa nhà Sở Thứ Chi.

Khi dì ấy đi rồi Quách Trường Thành vẫn không dám gõ cửa mà cứ đi đi lại lại trước cửa nhà Sở Thứ Chi mấy vòng liền, không nghe thấy trong nhà có động tĩnh gì nên cậu chẳng yên lòng mà đi, muốn gọi cửa thì lại nghĩ đến cái vẻ mặt thấy mình là phiền của Sở Thứ Chi, thế là cũng không dám. Cho đến tận khi Sở Thứ Chi nhận được triệu tập của Trấn Hồn lệnh chuẩn bị ra cửa đi đến số 4 đường Quang Minh thì mới phát hiện được nhóc con ngốc nghếch lạnh cứng ngồi thu lu ở cửa nhà, đành phải rước cậu cùng đến luôn.

Không khí trong văn phòng rất áp lực, Sở Thứ Chi ngồi trước bàn làm việc, một tay đút túi, một tay khi có khi không nghịch bật lửa của Triệu Vân Lan, mắt lờm bàn chăm chăm, vẻ mặt lạnh như tiền. Đại Khánh vừa đến cũng chẳng thèm nói tiếng nào, cả văn phòng chỉ còn âm thanh Quách Trường Thành vừa hít mũi vừa lau sột soạt.

Thấy Triệu Vân Lan vội vàng mang sách chui từ trong tường ra, Sở Thứ Chi mới hơi hơi nâng đầu: “Gọi ta tới làm gì?”

Triệu Vân Lan ngồi đối diện nhìn sắc mặt của Sở Thứ Chi thì mở

miệng hỏi luôn: “Những thứ vô nghĩa không cần nói, ta hỏi người một câu thôi, người có định rời đi không?”

Sở Thứ Chi hạ mắt, không nói gì

Triệu Vân Lan lạnh lùng nói: “Cái tay đút trong túi chìa ra đây cho ta, đừng tưởng ta không ngửi thấy cái mùi thối hoắc đó!”

Sở Thứ Chi cười một tiếng rồi rút tay trong túi ra, trong lòng bàn tay hắn có một đoạn xương nhỏ mà phần đỉnh lóe ra ánh sáng xanh âm u, đoạn xương rỗng ruột, mặt trên đục bốn lỗ, gọi là cốt già, là một thứ chuyên để sai khiến cương thi, hành thi và vong linh. Vì vậy bản thi cốt của con người là việc lớn, cho nên cốt già xưa nay vẫn bị chola một loại tà thuật.

Quách Trường Thành ngồi một bên hất xì, Sở Thứ Chi liếc cậu một cái, chậm rãi nói: “Ta thấy người cứ gọi người đưa thằng nhóc xui xẻo này về trước đi.....”

Triệu Vân Lan không để ý tới hắn mà chuyển qua Quách Trường Thành: “Tiểu Quách, ngồi xuống — Đại Khánh, bảo nhà bếp nấu rế bản lam cho cậu ta đi.”

“Nói cho ta biết người muốn làm gì?” Triệu Vân Lan từng bước ép sát hỏi, “Cầm cái thứ thối hoắc này chui xuống đất tiếp tục làm Thi Vương của người hả? Mang theo Xiềng Công Đức cả đời không thấy mặt trời, lúc nào cũng phải trốn tránh Địa Phủ sao?”

Sở Thứ Chi cũng lãnh đạm hẳn đi: “Ba trăm năm trước, là ta bừa bãi không hiểu quy củ, đã làm sai chuyện thì đương nhiên sẽ gánh vác hậu quả. Ba trăm năm ta thấy không oan, bằng không chỉ dựa vào mấy tên quỷ sai thì có thể làm gì nổi ta đây? Bọn họ còn dám kiêu ngạo không thềm cho ta mặt mũi như thế!”

“Xiềng Công Đức bị kéo dài thời hạn là lệ thường, sao người khác đều có thể nhẫn nại mà Sở Thứ Chi ngươi lại không hả?”

Sở Thứ Chi hạ giọng gần từng tiếng: “Ta, không, phải, người, khác. Triệu Vân Lan ngươi nhớ kỹ cho ta, ta mang Xiềng Công Đức là chính ta cam tâm tình nguyện, ta cho bọn họ mặt mũi chứ không phải là đê hèn nhận sai về mình.....”

Triệu Vân Lan ngắt lời hắn, giọng điệu cực nặng nề: “Chính ngươi làm ra cái chuyện vứt đi kia mà giờ còn có mặt mũi ở đây lên giọng với ta à?”

Sở Thứ Chi đập bàn cái rầm: “Ta nói đấy, thì làm sao? Ta nói cho ngươi biết ta không có hối hận đâu, cho ta về lại lúc đó ấy à, ta vẫn lột da rút gân thẳng oắt đó như thường, cùng lắm thì lại vào ngục ngồi ba trăm năm! Cái gì mà người lớn trẻ con ghi công không ghi tội? Ở trong mắt ta chỉ có hai loại người là giết được và không giết được mà thôi. Còn nữa, cục trưởng Triệu, bây giờ không phải là ta muốn gây chuyện mà là có người ép ta, nếu tội của ta tày trời đến mức ba trăm năm còn chưa giải được, thế thì không bằng rận nhiều không sợ ngứa nợ lắm chả cần lo_____ta đem cái tội này làm cho thỏa đáng luôn, ngày sau ai đẻ con ra thì trông coi cho tử tế, đừng để ta thối cho một tiếng cốt già tan mẹ nó ba hồn bảy vía biến thành tiểu quỷ rồi lại kêu ca.”

Hắn vừa nói dứt lời đã bị Triệu Vân Lan giơ tay quăng ngay cho một cái bạt tai, thật sự là vừa nhanh vừa chuẩn, vừa vang vừa giòn, đánh cho mặt Sở Thứ Chi lệch hẳn sang một bên.

Sở Thứ Chi chưa làm sao, Quách Trường Thành đã giật mình ngửa về phía sau rơi tuột từ trên ghế xuống dính mông lên đất.

Hai người trong phòng giảng co không ai nhường ai, Đại Khánh cúi đầu kêu một tiếng, trong nháy mắt đó còn tưởng họ muốn ra tay với nhau luôn.

Lúc này, một đoàn sương xám tiến vào cửa sổ rồi đâm đầu vào vai Triệu Vân Lan, lăn theo cánh tay y xuống đến trong lòng, biến thành một phong thư.

Triệu Vân Lan cúi đầu nhìn thì thấy là một bức tín mà Thẩm Ngụy vội vàng viết cho y: “Âm sai lên đường rồi, bất luận hấn muốn người làm cái gì, trăm ngàn không được đáp ứng, chờ ta về nhà — Ngụy.”

Chú thích

Côn, Bằng: Thần thú trong truyền thuyết cổ Trung Quốc, Bằng là loài chim lớn trên núi cao, Côn là con cá khổng lồ ngoài biển Bắc Minh nơi mặt trời không chiếu tới.

Chương 70

Triệu Vân Lan mặt không đổi sắc xem xong tờ giấy, biểu tình cứng rắn hơi hòa hoãn xuống, sau đó y thật cẩn thận gấp lại cho vào ví tiền như là vừa mới đọc xong một lá thư tình.

Sở Thứ Chi nhìn y một cái rồi định đứng lên rời đi, ai ngờ còn chưa kịp xoay người thì ba trương Trấn Hồn lệnh đã đồng thời bay ra từ tay Triệu Vân Lan mang theo chuỗi hoa lửa thật dài phóng thẳng lên không trung. Bấy giờ Quách Trường Thành còn chưa kịp đứng lên thì Trấn Hồn lệnh đã cháy thành một vòng gông xiềng nện lên người Sở Thứ Chi.

Một cỗ lực cực lớn áp ngược Sở Thứ Chi về lại trên ghế, hấn muốn động cũng không động được nữa.

Khế ước giữa Sở Thứ Chi và Trấn Hồn lệnh còn chưa giải trừ, cho dù hấn có bản lĩnh bằng trời thì cũng vẫn phải chịu ước thúc như cũ.

Triệu Vân Lan liếc hấn một cái, lấy từ ngăn kéo ra một cái máy ghi âm rồi chọn phát lại, chính là câu nói cuối cùng mà Sở Thứ Chi nói ra kia: “ Ngày sau ai đẻ con ra thì trông coi cho tử tế, đừng để ta thối cho một tiếng cốt già tan mẹ nó ba hồn bảy vía biến thành tiểu quỷ rồi lại kêu ca.”

Giọng nói của người đàn ông phát ra từ máy móc lại càng lạnh lẽo đáng sợ, mang theo loại khản đặc xoáy vào xương cốt.

“Người thấy cái mình nói ra là tiếng người sao?” Triệu Vân Lan mặt không đổi sắc hỏi.

Ánh mắt Sở Thứ Chi lóe lên, nhưng ngay sau đó lại cố chấp quay đầu đi, cứng rắn nói: “Ta vốn không phải là người.”

Quách Trường Thành lúng túng: “Sở... Sở ca, anh đừng nói vậy mà.”

Sở Thứ Chi lạnh lùng liếc cậu, không nói một lời.

Quách Trường Thành do dự hơn nửa ngày mới thật cẩn thận đi qua, len lén xoắn góc áo, thò thẻ như muỗi kêu: “Em cảm thấy anh nhất định, nhất định không nghĩ như thế đâu, tuy rằng em không hiểu quá rõ, nhưng Sở ca là người tốt, sẽ không vô duyên vô cớ làm chuyện xấu.....”

Triệu Vân Lan hừ một tiếng dựa người vào ghế dựa, gõ gõ bật lửa lên mặt bàn mấy cái rồi châm thuốc lên, ánh mắt chuyển sang Sở Thứ Chi, tức giận nói: “Người có biết cái gì gọi là oan có đầu nợ có chủ cái gì là việc nào ra việc nấy không, nóng nảy lên thì ra tay mẹ nó ác độc, còn không hiểu chuyện bằng nhóc ngốc Tiểu Quách nhà người ta, ta cũng xấu hổ thay người.”

Sở Thứ Chi giương đôi mắt đen sẫm lờm y.

“Nhìn cái mà nhìn, còn chưa đủ dọa người chắc, bây giờ ta không rảnh xử lý người ____ Tiểu Quách, điệu hấn vào văn phòng tôi đóng cửa trông chừng hấn cho tôi. Trong phòng có giường đơn đấy, mệt thì vào nằm.”

Quách Trường Thành lập tức rất thiện lương hỏi: “Thế Sở ca thì sao ạ?”

“Hấn á?” Triệu Vân Lan nghiêng mắt liếc Sở Thứ Chi, “Cứ để hấn kiên định mà tham thiên tự kiếm cho tốt đi.”

Y nâng chén trà lên, lắc lắc nước trà sắp lạnh, lại vẫn chưa hết giận mà phun thêm một câu: “Ta muốn đập lên mặt ngươi thế không biết.”

Khi Quách Trường Thành đẩy cái ghế xoay mà Sở Thứ Chi ngồi sang đến cửa văn phòng lại nhin không được quay đầu nhìn Triệu Vân Lan một cái, thấy lãnh đạo vẫy tay với mình, bấy giờ mới đưa Sở Thứ Chi đi thẳng đến phòng cục trưởng, từ bên trong nhẹ tay khép cửa lại.

Triệu Vân Lan gác hai cái chân lên bàn, sách để trên đầu gối mà cau mày lật xem.

Truyền thuyết về Nữ Oa rất lan man, chuyện gì chuyện gì chuyện gì cũng có, cuốn sách trong tay y là [Thượng Cổ bí văn lục], trong đó đặc biệt trình bày một chương “Phong Thị Nữ Oa”, đại khái là do một vị tiên bối tu đạo sau thời Tống viết ra, tác giả không rõ, bản gốc cũng không còn, đây là bản sao xuất bản sau khi kiến quốc.

Phần đầu dẫn từ “Thái Bình Ngự Lãm” ghi chép việc Nữ Oa tạo ra con người: “Tục nói khi có trời đất chưa có con người, Nữ Oa nặn người từ bùn đất, công việc quá nhiều không làm xuể, thế là nhúng sọt thừng vào bùn đất vẩy ra thành người.”

Sau đó tác giả lại bổ sung chú thích nhỏ: “Con người, trên đầu có ngũ quan, hình thái giống như Nữ Oa, có thể nói năng, thoát ly tượng đất, thiên phong đốt lên tam hỏa, bùn đất tạo thành thể xác, không chết không suy, thông tuệ nhưng không sạch sẽ. Từ trẻ con tới người già, sớm sinh tối tử, Nữ Oa thương xót xếp đặt hôn nhân duy trì nòi giống, trăm ngàn đời không dừng lại.”

Triệu Vân Lan thuận tay lấy một cây bút lông đen trên bàn làm việc gạch một vệt rất đậm dưới mấy chữ “ thiên phong đốt lên tam hỏa,

bùn đất tạo thành thể xác”, sau đó y dùng bút tiếp tục lật trang, đến đoạn “vá trời” kia.

“[Hoài Nam Tử] viết: Thời kì vãng cổ, bốn cực đều sụp đổ, cửu châu nứt vỡ, trời không phủ hết, đất không vẹn toàn, lửa cháy hoài không tắt, nước dâng mãi không dừng, thú dữ ăn thịt người dân, chim ác quắp kẻ già yếu. Vì thế Oa Hoàng luyện đá ngũ sắc vá trời, chém bốn chân con rùa lớn để lập tứ trụ, giết Hắc Long cứu Ký Châu, tích tro của lau sậy chặn đứng nước lũ. Trời cao được tu bổ, tứ trụ được dựng lên, đất đai khô ráo, Ký châu thái bình, diệt sâu bọ, an dân sinh.”

Phía dưới vẫn như cũ có thêm chú thích: “Rùa lớn hiến bốn chân, Oa Hoàng cảm phục đại đức ấy, ban thưởng gấm vóc làm váy. Tứ trụ trấn bốn phương, Tây Bắc hướng thiên, Côn Luân ban chữ, viết: Vị lão dĩ suy chi thạch, vi lãnh dĩ đông chi thủy, vị sinh dĩ tử chi thân, vị chước dĩ hóa chi hồn. Những sự không thể thành, đem vùi dưới vùng đại địa không thể chống đỡ, gọi là Tứ thánh, trời không sụp xuống, đất không sụt lở, Tứ thánh không xuất hiện, thiên hạ đại an.”

Triệu Vân Lan khi có khi không vượt lòng Đại Khánh, nhẹ nhàng mà nói: “Theo nó nói lục căn không sạch sẽ của con người khởi nguồn từ cặn bã trong bùn đất, sau đó Nữ Oa dùng chân rùa làm trụ tu bổ trời đất, Côn Luân ban chữ cho bốn cây trụ này ___ nói thế thì, ‘Côn Luân’ ở đây hẳn là chỉ Côn Luân quân – Hơn nữa những từ này ta đã từng nghe qua rồi.”

Đại Khánh: “Ở nơi nào?”

“Dưới chân Sơn Hà trùy.” Triệu Vân Lan nói, “‘Sự không thể thành’ nếu đúng là Tứ Thánh, có phải là ý nói chiếm được Tứ Thánh, thực hiện những ‘sự không thể thành’ đó thì có thể chống đỡ bốn thiên trụ không?”

Đại Khánh xoay quanh y, thì thầm: “Mấy cái linh tinh gì đó, làm ta ngu cả người.”

Triệu Vân Lan không để ý tới nó, y nghĩ thầm như đang tự nhủ: “Đá ngũ sắc vá trời, vậy nếu ta nghĩ không sai thì tứ trụ là dùng để trấn ‘địa’. ‘Địa’ này hẳn là đất từ cái ngày tạo ra con người... Nếu cái này là đúng thì trách không được Quỷ điện nhất định phải có được Tứ Thánh, có Tứ thánh hẳn sẽ tìm được cách phá hủy tứ trụ.”

Triệu Vân Lan sờ qua cá chiên, ngón tay vẫn còn vương hương vị. Cho dù Đại Khánh không muốn xấu hổ nhưng lại không kháng cự được bản năng, thế là liều mạng người tới người lui tay y. Vừa thích ý thưởng thức hương vị kia vừa hỏi: “Quỷ Điện mà các người nói rốt cuộc là ai?”

Triệu Vân Lan nói một cách đơn giản nhất cho Đại Khánh nghe về chuyện ở Sơn Hà trù, nói xong, về mặt y ngưng trọng: “Quỷ Điện mang mặt nạ, nhưng ta có thể nói đại khái gã ta lớn lên giống cái gì rồi.”

Đại Khánh: “Chẳng lẽ là.....”

“Chỉ sợ là tám chín phần giống Thẩm Ngụy.” Triệu Vân Lan nhẹ thờ dài, “Con người hẳn tâm tư quá nặng. Hẳn đối với ai cũng tốt, chỉ không chịu bỏ qua cho chính mình, không hiểu vì sao lại kết thù lớn như thế nữa, ta thật sự là lo lắng hẳn.....”

Đại Khánh ngẩng đầu lên: “Cái gì?”

Triệu Vân Lan thoáng hạ mắt nhìn mèo đen, bỗng nhiên, y bỏ cái chân trên bàn xuống ngồi thật đứng đắn, thấp giọng nói: “Người tới rồi.”

Vừa dứt lời, tiếng mõ đã vang lên xa xa rồi càng ngày càng gần, khí lạnh nồng đậm cũng càng ngày càng rõ ràng, gió Tây Bắc thổi chuông gió trên song run rẩy, Triệu Vân Lan không chút hoang mang rút hương trong ngăn kéo ra châm lên, cắm vào chậu hoa trên bàn công tác, lại lấy chậu sứ từ dưới bàn, ném vào đó một bó tiền âm phủ. Trong màn khói mờ lung, y cất sách, xoay tay rót cho mình một chén trà nóng.

Âm sai đến lần này học ngoan rồi, ngay tại nơi cách cửa một khoảng khá xa đã đứng lại cao giọng nói: “Khách không mời mà đến U Minh Hành Tẩu cầu kiến Trấn Hồn lệnh chủ, lệnh chủ có thể thu xếp công việc để gặp mặt một chút không?”

Triệu Vân Lan áp xuống biểu tình mặt trầm như nước, thanh thanh cổ họng: “Xin mời.”

Cửa ban công của văn phòng hình cảnh “cạch” một tiếng bị đẩy ra, cửa vừa mở thì người đến đã ngửi thấy mùi tro tiền giấy và hương khói đầy phòng — có tiền có thể sai ma khiến quý, quả nhiên thần sắc kẻ kia hòa hoãn lại, chưa nói gì đã nở nụ cười, vội vàng thưa: “Lệnh chủ khách khí, quá khách khí rồi.”

Triệu Vân Lan nhìn thấy người tới cũng sửng sốt, một lát sau y mới đứng lên, có chút kinh ngạc nói: “Ngọn gió nào thổi Phán quan đại nhân tới đây vậy?”

Phán quan giữ nguyên bộ dạng hòa nhã như trước, vẻ mặt cười xởi lời không giống quý sai mà càng giống một vị Nguyệt lão chuyên quản tài lộc nhân duyên thì đúng hơn.

Sau khi lão tiến vào thì nói hươu nói vượn hàn huyên với Triệu Vân Lan cả nửa ngày, sau đó hai kẻ lòng mang ý xấu khách khí ngồi

xuống, Đại Khánh thả người nhảy vào lòng Triệu Vân Lan, đuôi cuốn lấy tay y chẳng nói chẳng rằng, đôi mắt xanh biếc nhìn chăm chăm vào Phán quan, mơ hồ lộ ra tư thế bảo hộ.

Lúc này Phán quan mới nghiêm túc xuống: “Tiểu lão nhân ta vô sự không lên diện tam bảo, hơn nửa đêm đến quấy rầy, thật sự cũng là có chuyện. Cầu lệnh chủ lấy đại cục thương sinh làm trọng mà ra tay tương trợ.”

“Ấy đừng,” Triệu Vân Lan vội vàng xua tay, “Ngài đừng đề cao ta quá thế, ta đây chỉ là một tiểu quần chúng người trần mắt thịt, chẳng qua có tí ảo thuật vặt vãnh mà thôi, cho dù các vị có coi ta là hành lá thì ta cũng đâu thể tự cho mình là tội trắng được. Ngài khách khí như thế làm cho ta mù mờ ra, có chuyện gì thì cứ phân phó, chỉ cần trong phạm vi năng lực của ta, ta có thể giúp được thì sẽ tận lực mà làm.”

Phán quan ngồi đó than thở nửa ngày muốn làm cho Triệu Vân Lan phải mở miệng hỏi, kết quả Triệu Vân Lan giống như không biết cách quan sát sắc mặt người ta, chỉ yên lặng ở một bên uống trà, hoàn toàn không để ý tới bộ dáng của lão, một lát sau, phán quan rốt cục không nhịn được nữa đành phải mở mồm hỏi: “Lúc chạng vạng hôm nay, hẳn là lệnh chủ có chú ý tới cảnh báo của Nha tộc phải không?”

Triệu Vân Lan đầy mặt khó hiểu: “Không có, chiều nay ta xem phát lại chương trình tiệc tối tất niên, đúng là không chú ý tới.”

Phán quan: “.....”

Triệu Vân Lan thực ngốc thực ngây thơ hỏi tiếp: “Quạ đen thì làm sao?”

Phán quan thầm biết rõ là Triệu Vân Lan đang giả bộ hồ đồ. Lão rất không muốn nói chuyện với vị Trấn Hồn lệnh chủ này, thứ nhất, Phán

quan là một trong số rất ít người biết được một tí ti về thân phận của Triệu Vân Lan, không muốn mà cũng không dám đắc tội vị tôn đại thần này. Thứ hai là vị đại thần này còn không biết xấu hổ, vừa ma lanh vừa láu cá, bình sinh lại am hiểu ba tuyệt chiêu___Vô lại, lấy nhu chế cương, tránh nặng tìm nhẹ___Cái nào xuất ra cũng làm cho người khác đặc cả não.

“Quạ đen báo tin dữ không báo tin vui, luôn không phải là chuyện tốt, Tây Bắc nổi mây đen, có người không sợ thiên lôi đánh xuống, dám bày đại trận trên đỉnh Côn Luân muốn dẫn một phách của con người xuất ra.”

Triệu Vân Lan sững sốt, bật thốt lên hỏi: “Con người á? Địa cầu sắp bùng nổ dân số rồi, hấn lôi nổi sao chứ?”

Phán quan: “.....”

Triệu Vân Lan cười cười: “Ta rất mơ hồ nha, ngài phải nói cho rõ, là ai chạy tới đỉnh Tuyết sơn kia, bày cái gì, mục đích là gì”

Phán quan lôi một cái lệnh truy nã trong túi ra, Triệu Vân Lan bị hấp dẫn nhìn qua một cái, người quen nha___ Quỷ Diện.

“Nói ra thì dài dòng, chính là trong thần ma đại chiến thuở hồng hoang, hấn bị Nữ Oa nương nương đích thân giam giữ ở ngàn trượng dưới Hoàng Tuyền, trải qua năm tháng, phong ấn của Nữ Oa từ từ buông lỏng để cho hấn thoát khốn mà ra. Lệnh chủ là người hiểu chuyện, ta không vòng vo với ngươi làm gì, ăn ngay nói thật thì___Hiện tại hấn vẫn bị thần ấn của Nữ Oa giam giữ mất tám phần, chúng ta liên thủ còn có thể đánh một trận, nếu hấn thực sự thoát ra rồi.....”

Triệu Vân Lan nghe lão nửa thật nửa giả nói lời vô nghĩa, khóe

miệng kìm không được mà hơi hơi nhếch lên. Y cũng không tiếp nhận cái lo lắng ưu phiền trá hình của Phán quan, chỉ làm bộ như không nghe hiểu mà hỏi gặng: “Ôi, cái này nghiêm trọng à nha, ma vật bị Nữ Oa phong ấn nha, rõ ràng là không cùng đẳng cấp với ma vật bình thường rồi? Ngươi ở đâu mà lợi hại thế?”

Phán quan: “.....”

Triệu Vân Lan hưng trí bừng bừng tiếp tục hỏi: “Ô thế hẳn muốn nhiều hồn phách con người thế làm gì?”

Phán quan không dễ dàng mới thờ được một hơi: “Mục đích của hẳn là bức ra Công Đức bút, trên người mỗi người đều mang theo một phách, ở trên có công ưu khuyết điểm kiếp trước kiếp này, chữ đỏ là công đức, chữ đen là tội nghiệt, hẳn rút một phách này ra tề tụ trên đỉnh Côn Luân, Công Đức bút tự nhiên cũng xuất thế. Chúng ta tuyệt đối không thể để hẳn lấy được Công Đức bút, bằng không.....”

Triệu Vân Lan bỗng nhiên ngắt lời lão: “Trước đây có một tiểu yêu của Nha tộc dùng một cái Công Đức bút hư hư thực thực dẫn ta đi, lại còn làm bị thương mắt của ta, làm cho bây giờ vẫn còn bị ảnh hưởng, mắt kém hẳn đi, nhìn gì cũng thấy bóng chòng, nhìn phán quan đại nhân ngài đây còn thấy mập ra đến mấy cân. Nói như vậy, hóa ra cái Công Đức bút mà tên đó nói là giả, là ‘có người’ cố ý muốn gây phiền toái cho ta hả? ”

Phán quan giật nảy trong lòng, bị lời y nói oanh tạc cho tơi bời, vừa mới ngẩng đầu lên thì lại đúng lúc đối diện với ánh mắt trêu tức mườì thành công lực của Triệu Vân Lan, nhất thời trong lòng dấy lên một cơn oán giận___Nha tộc ăn xác thối để sống, từ trước đến nay chịu áp bức của Địa Phủ, phái Nha tộc ra ngoài, người khác chả cần nhìn cũng biết là ai sai khiến, không biết là thằng ngu nào ra cái tối kiến ấy nữa.

Tâm tư phán quan xoắn xuýt, đổ hết cả mồ hôi.

“Tứ thánh lưu lạc nhân gian nhiều năm như vậy, mấy thứ trâu bò đó Địa Phủ cũng chưa từng để trong lòng chứ đừng nói đến tìm về. Bây giờ xảy ra chuyện rồi mới đến nói cho ta biết chuyện nghiêm trọng như vậy, nước đến chân mới nhảy ___Nói không thông lắm nhỉ?”

Phán quan miễn cưỡng cười: “Này..... Quả thật là chúng ta suy nghĩ không chu toàn.....”

“Suy nghĩ không chu toàn?” Triệu Vân Lan thoáng nhướn mi, “Sao ta lại thấy như có tính toán sẵn ấy?”

Phán quan quả thực là như đứng đống lửa như ngồi đống than.

Triệu Vân Lan đưa tay gõ mặt bàn, giận tái cả mặt, nụ cười cũng tắt ngấm: “Đại nhân, chúng ta cũng coi như hợp tác nhiều năm, nói trắng ra đi, ngài muốn thế nào? Định bảo ta làm cái gì đây?”

Phán quan chấp tay nói: “Hạ quan khẩn cầu lệnh chủ dẫn chúng ta lên Côn Luân, phá trận của hắn.”

Triệu Vân Lan sắc mặt thản nhiên: “Nói gì vậy chứ, ta đây ru rú xó nhà là giỏi chứ có phải con lừa đâu, đến Hương Sơn còn chưa lên nữa là. Đường lên Côn Luân mở về bên nào ta còn không biết, cho ta dẫn đường sao?”

Phản ứng này của y cuối cùng cũng nằm trong dự đoán của Phán quan. Phán quan vội vàng nói ra lý do đã chuẩn bị tốt, nói ra có trước có sau lưu loát hẳn lên: “Có thể lệnh chủ không biết, Trấn Hồn lệnh trong tay ngài có chân thân là một mảnh gỗ, chính là xuất thân từ đại thần mộc trên núi Côn Luân. Cái cây thần kia là do Bàn Cổ trồng,

đồng thọ với trời đất. Đỉnh Côn Luân là cấm địa của chư thần, chỉ có duy nhất vật ấy là giấy thông hành thôi.”

Triệu Vân Lan đưa tay đập đập tấm ảnh trên lệnh truy nã:

“Thế.....‘Ma Vương’ kia làm sao mà có được? Không lẽ đặc biệt có cửa sau, cậu nhỏ nhà Bàn Cổ sao?”

“Không nên phỉ báng thánh nhân như thế,” Phán quan kinh sợ nói, “Không đối gạt lệnh chủ, ma vật này sinh ra dưới Hoàng Tuyền, bên cạnh Công Đức cổ mộc, Công Đức cổ mộc kia với đại thần mộc trên Côn Luân nguyên bản là nhất thể song sinh, hấn cũng coi như có chút căn nguyên với Côn Luân, cho nên.....”

Triệu Vân Lan như cười như không nói: “Vậy thì trèo lên Côn Luân bày trận triệu hồi Công Đức bút cũng có liên quan đến cái cây kia à?”

Phán quan không rõ ý có ý tứ gì, không dám tùy tiện trả lời.

Triệu Vân Lan tùy tiện nói: “Dưới Hoàng Tuyền..... Ai nha, sao ta lại cảm thấy hình như rất gần phủ đệ của Trảm Hồn Sứ đại nhân nhỉ?”

Phán quan nghe xong lời này, trên mặt cố ý lộ biểu cảm chần chừ, rồi sau đó ái muội không rõ nói: “Cũng có thể nói như vậy.”

“Nha,” Ý cười trên mặt Triệu Vân Lan càng đậm mà ánh mắt lại hết sức lạnh lẽo, “Thì ra phán quan đại nhân đang ám chỉ với ta, Trảm Hồn Sứ đại nhân có quan hệ rất sâu với ma vật sao?”

Phán quan không biết ý ngốc thật hay đang cố ý mà lại mang mấy câu chỉ nên nghĩ trong lòng không nên nói ra miệng phun hết cả ra, lão do dự giương mắt đánh giá biểu tình của Triệu Vân Lan, lại chẳng nhìn ra được một tia manh mối.

Cuốn sách bìa đen kia đã đưa cho y rồi, y rốt cuộc có biết Thẩm Ngụy chính là Trảm Hồn Sứ không?

Lần trước âm sai báo lại, nghe nói mù mắt cũng không ảnh hưởng đến việc y lăn qua lộn lại với tình nhân bé nhỏ, thế thì hẳn là...không biết đúng không? Nếu không Trảm Hồn Sứ làm sao có thể tha thứ dễ dàng.....

Phán quan trấn định tinh thần, đưa tay vuốt vuốt chòm râu, cười cười che giấu: “Tiểu nhân làm sao dám luận ưu khuyết điểm sau lưng thượng tiên? Lệnh chủ nói đùa rồi.”

Triệu Vân Lan nhìn lão, thò tay sờ bên hông: “Muốn Trấn Hồn lệnh phải không? Chờ ta tìm xem.”

Phán quan vội xoa tay: “Không không, thần mợ Trấn Hồn lệnh chúng ta nào dám động vào? Làm phiền lệnh chủ tự mình đi Côn Luân với chúng ta một chuyến mới được.”

Triệu Vân Lan dừng động tác, ý tứ sâu xa nhìn phán quan. Mắt của y vừa đen vừa sáng, lợi hại bức người nói không nên lời, phán quan kiên trì đối diện với nó, cảm thấy chính mình bị chinh phạt đến mức muốn sống cũng thật vất vả.

Chương 71

Một hồi lâu, Triệu Vân Lan mới rút về ánh mắt áp bách đến cực độ ấy, mí mắt y hạ xuống, đôi mày nửa thật nửa giả nhăn lại: “Hơn nữa ta thấy việc này đặc biệt kỳ quái, vì sao các người không dám lấy cả Trấn Hồn lệnh mà lại cố tình dám nhận một phàm nhân như ta làm lệnh chủ chứ? Con người ta ấy mà, công phu ba hoa khoác lác thì hạng nhất nhưng bản lĩnh thật sự thì chẳng có lấy một tí may mắn, thuộc loại ăn như rồng cuốn nói như rồng leo làm như mèo mửa, đầu óc cũng không dùng được luôn, ngài xem, người ta chỉ cần rót cho ta một mẻ mê hồn dược là ta ngốc luôn.”

Phán quan chỉ cảm thấy mỗi một khí quan đã lâu lắm không dùng đến trong bụng mình bây giờ lại co rút đau đớn, đành phải cứng ngắt duy trì khuôn mặt tươi cười: “Đâu có đâu có.”

Triệu Vân Lan bỗng nhiên ngả về phía trước dí mỏ sát vào mặt lão mà hỏi: “Không phải là tổ tiên ta có quan hệ gì với Côn Luân đấy chứ, thế thì thật là trâu bò quá.”

Phán quan trong lòng âm thầm kêu khổ.

Nhưng mà Triệu Vân Lan vẫn chưa chịu bỏ qua cho lão, tiếp tục lải nhải liên miên: “Lại nói nửa năm này ta thật không được yên thân mà, nào là Luân Hồi Quý, nào là Sơn Hà trùy, giờ lại còn Công Đức bút, ta thấy nếu còn thêm một thứ nữa là đủ cả đông tây nam bắc rồi ___ Ngài nói xem, Tứ Thánh này là ở đâu ra thế hửm? Thế này xem ra Công Đức bút là có quan hệ với Côn Luân rồi, Luân Hồi Quý thì nghe đâu là lấy Tam Sinh thạch làm đế, ta nghe nói năm đó khi Nữ Oa tạo người, vẩy một tượng đất rơi xuống một hạt cát, cuối cùng bà

ta ngẩng đầu nhìn thì thấy hạt cát đó đã thành cái cột to tướng hình phễu sắp chọc đến trời rồi, giống như muốn nuốt cả tam giới vậy. Nữ Oa nhanh chóng thu nó lại, trấn áp đi, trên tảng đá kia có ghi kiếp trước kiếp này và kiếp sau của con người, cho nên sau này gọi là Tam Sinh Thạch, vậy thì Luân Hồi quỹ coi như là có liên quan đến Nữ Oa nương nương. Còn có Sơn Hà trùy, huyền vũ thuộc thủy, là có liên hệ mật thiết đến Phục Hi năm đó sao? Nước ở đó có chắc là sâu lắm, ta nghe thôi mà đã kinh hết cả người rồi.”

Phán quan lau mồ hôi: “Tiểu nhân tài sơ học thiên, thật sự.....”

“Lại nói động tĩnh lớn đến mức kinh động ba tầng trời, đến lúc đó khẳng định là có không ít cao nhân ra tay, gì chứ thiên địa thương sinh công đức lớn bao là lớn đó, nhất định phải cướp cho được chớ. Địa phủ còn liên hợp với ai nữa? Yêu tộc? Các lộ cao nhân tu đạo Mật tông? Thần tiên? Trảm Hồn Sứ đại nhân cũng là người nghĩa bất dung từ, sẽ đến thanh lý môn hộ đúng không?” Triệu Vân Lan nói đến đây thì dừng lại nhìn qua biểu tình của Phán quan, “Ngài nói cái tâm cái tép như ta chả có năng lực gì, trừ Trảm Hồn Sứ thì chẳng biết ai, đi làm cái gì? Sẽ không phải là....”

Tâm của phán quan bị y treo lên cao cao, chỉ nghe Triệu Vân Lan khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói: “Là để ta đặc biệt đi chào hỏi vị đại nhân kia, như việc thường ở nhà ấy à?”

Phán quan sợ hãi kinh hoàng vọt ngẩng đầu lên, trước mắt vẫn là khuôn mặt dầu muối không ngấm cứng mềm không ăn của Triệu Vân Lan.

Trong một nháy mắt ấy, lão cơ hồ cảm thấy mình bị người đàn ông ngồi trước mặt này nhìn thấu, mà bản thân mình lại chẳng bắt được một tia manh mối.

Đại Khánh xù lông lên, rất không có hảo ý “ngoao” một tiếng, thanh âm kia như thể từ trong cổ họng ép ra, không giống tiếng mèo kêu mà giống như tiếng rít gào của hổ báo. Nó đứng lên từ trên đùi Triệu Vân Lan, hướng về phía phán quan lộ ra móng vuốt sắc nhọn, chiếc chuông trên cổ vang loạn.

Phán quan rõ ràng có chút kiêng kị nó mà rụt lui vào lưng ghế, mắt đăm đăm nhìn Triệu Vân Lan, mặt mày tươi mưởi mát lời mát tiếng nói: “Lệnh chủ sao lại nói như vậy .....

Triệu Vân Lan thả lỏng toàn thân, không chút ra dáng dựa vào lưng ghế: “Ta thấy lời này chúng ta phải nói cho rõ ràng, đang quá niên, ta đây một phàm nhân be bé tay trói gà không chặt bị chư vị lôi vào một màn nguy hiểm như thế, vạn nhất có gì không hay xảy ra, nhìn không thấy sang năm xuân về hoa nở thì làm sao bây giờ?”

Phán quan: “Đương nhiên cam đoan lệnh chủ an toàn.”

Triệu Vân Lan cười nhạt một tiếng: “Các ngươi ngay cả lên núi còn không lên nổi, lấy cái gì ra mà cam đoan ta an toàn?”

Phán quan: “Chuyện này.....”

Triệu Vân Lan đẩy lừa theo dốc: “Ta muốn mang theo người của mình, không có vấn đề gì chứ?”

Phán quan sững sốt.

Theo sau, chỉ thấy đại họa mang tên Triệu Vân Lan này lộ ra một biểu cảm như đau răng, phán quan nhìn thấy cũng cảm giác đau theo, Triệu Vân Lan thở dài não ruột: “Nhưng mà nhân thủ không đủ, ngài xem, dưới tay ta đều là lũ người chỉ hoạt động về đêm thế này, nhiều nhất chỉ làm chân chạy thôi chứ chẳng dùng được vào việc gì

cả. Có thể điều động vào ban ngày, tổng cộng có một bé rắn biến hóa chưa thạo, một nhóc mèo chưa dài được một thước, một thực tập sinh không làm được cái gì, còn có một thiếu niên bị cuồng chụp ảnh tự sướng.....”

Phán quan mơ hồ nghĩ ra y có ý gì.

“Không dễ dàng gì mới có một Thi Vương tương đối có bản lĩnh, nhưng mà..... Aiiii!”

Phán quan tính toán trong lòng, chuyện của Sở Thứ Chi và Công Đức bút bên nào nặng bên nào nhẹ, chỉ cần lão không phải kẻ ngốc thì tất nhiên là sẽ nghĩ thông ngay. Tuy rằng Địa Phủ chiếm lợi theo cách gia tăng thời gian phán quyết đã là lệ thường, nhưng mà trong trường hợp này cũng không nên vì chuyện lông gà vỏ tỏi như thế mà đắc tội Triệu Vân Lan, vì thế lão hiểu ý người mà nói: “Xiềng Công Đức của Sở tiên sinh hẳn là đến kỳ hạn rồi, chỉ là bên kia chúng ta còn có chút thủ tục chưa xong xuôi, nếu lệnh chủ đã nói ra thì ta đây cứ ra tay trước triệt hạ cho hẳn đi.”

“Yoo,” Triệu Vân Lan vừa nghe câu này của hắn thì lập tức lợi dụng bậc thang này, biểu tình và giọng điệu lạnh xuống, “Ngài nói câu này làm ta còn tưởng công đức của hắn chưa mãn hay là dám làm việc xấu sau lưng ta nữa chứ, coi đó, vừa bị ta gõ cổ lại quăng vào phòng cách vách tự kiểm rồi___nháo ra việc này, ta thấy hiệu suất làm việc của bên kia cũng hơi bị thấp, tạo thành hiểu lầm như vậy, người không biết còn tưởng là Địa Phủ cố tình kéo dài nữa chứ.”

Phán quan im lặng, thực sự muốn đâm đầu chết luôn trước mặt Triệu Vân Lan cho rồi. Lão không biết mình đã đắc tội với vị lệnh chủ khó chơi này năm nào tháng nào mà cứ thấy y cố ý trêu chọc mình cả ngày hôm nay, phủ đầu cho hai gậy, sau đó đổ một tí ngọt ngào để lão níu kéo một tia hi vọng le lói cuối đường, vừa nghĩ ngợi một tí

chưa kịp thở một hơi, lại phang beng beng cho hai gậy.

Triệu Vân Lan khoát tay, lấy từ trên bàn công tác ra một tờ giấy viết thư ra như kiểu bắt đắc dĩ lắm, sau đó cầm bút bắt đầu viết viết, vừa viết vừa nói: “Coi như xong, lão Sở còn vừa mới gây gỗ với ta xong kia kìa, bây giờ ta cũng thật sự không thể ra tay mà, nhưng mà chuyện phán quan đại nhân ngài nói là chuyện lớn, làm sao có thể bị trì hoãn trong tay ta được, ta không gánh nổi tội danh thiên cổ này đâu ____”

Phán quan đã bị y tra tấn ra kinh nghiệm rồi, một hơi treo lên còn chưa kịp hạ xuống nữa, cảm thấy y như là trời xanh mây trắng xuất hiện trong phim kinh dị vậy đó, sau đó tất yếu kiểu gì cũng có yêu ma quỷ quái nhảy ra, thế là càng thêm khẩn trương mà nhìn Triệu Vân Lan.

Quả nhiên, Triệu Vân Lan nói tiếp: “Ta đi thì không tiện mà các người lại chẳng dám lấy Trấn Hồn lệnh, ta có một biện pháp vẹn cả đôi đường, chỉ cần tìm người dám lấy đến là được không phải sao.....”

Phán quan chợt có dự cảm không lành, cúi đầu vừa nhìn một cái thì vất vả dịch ra được mấy chữ cuồn thảo như bác sĩ kê đơn của Triệu Vân Lan: “Trảm Hồn Sứ đại nhân, thấy tín như ta.”

Phán quan trượt mông khỏi ghế, tí nữa thì nện xuống đất.

Địa Phủ đương nhiên không phải là không dám lấy Trấn Hồn lệnh, chẳng qua đơn giản là mấy vị trong thập điện kia bàn luận một phen, cho rằng Tứ thánh khí đã xuất hiện ba cái rồi, Luân Hồi Quỷ ước chừng là ở trong tay Quỷ Điện, Sơn Hà trùy lại không biết đang ở đâu, Trảm Hồn Sứ vẫn lười không thèm chấp bọn họ nhưng hoàn toàn không hề ngốc nghếch, đương nhiên là sẽ không chủ động phò ra rồi. Chuyện mà Quỷ Điện muốn làm, ai dám cam đoan là Trảm

Hồn Sứ không muốn làm chứ? Vạn nhất hẳn phản bội thì tìm ai mà khóc bây giờ?

Trước mắt Địa Phủ chẳng tìm được nhân tài nào có thể đấu pháp với cả hai vị đại thần kia, lại tồn tâm nghi kị với Trảm Hồn Sứ, bấy giờ mới sáng kiến ra việc dùng Triệu Vân Lan để kiềm chế hẳn.

Cơ mà cái tên Trấn Hồn lệnh chủ kia ranh ma sắp thành tinh rồi, đến Dung ma ma cũng chẳng có nổi lăm mưu ma chước quỷ như y đâu, dễ lợi dụng lăm đấy chắc? Chỉ cần một hàng chữ như vậy đã làm cho phán quan cảm thấy Triệu Vân Lan biết tỏng bọn họ mưu tính cái gì, y đang đùa giỡn lão như con rùa ngốc đây mà.

Lão không biết Triệu Vân Lan rốt cuộc đã biết được bao nhiêu chuyện hay là y có lén lút qua lại với Trảm Hồn Sứ hay không nhưng bụng dạ chính mình thì đã bị y lật tẩy cả rồi, không khỏi trầm mặt xuống: “Ý lệnh chủ là gì đây?”

Triệu Vân Lan vô tội nói: “Không có ý gì, đại nhân ngài thấy thế này không thích hợp sao?”

Phán quan lạnh lùng nhìn y.

Triệu Vân Lan vuốt vuốt hai tay, nói như thể y kinh ngạc lăm: “Ừa, sao lạ vậy? Chẳng lẽ Trảm Hồn Sứ đại nhân không phải là quý tiên xuất thân từ U Minh nhà các ngài hay sao?”

Phán quan: “.....”

Triệu Vân Lan lại hỏi thêm một vấn đề mà lão không thể trả lời rồi.

Chua xót trầm mặc một lát, phán quan rốt cục sâu sắc hiểu được cái gì gọi là ‘Một lời nói dối cần có cả ngàn câu nói dối khác để bổ

khuyết', hơn nữa vị này lại còn liều mạng chọc vào cái chỗ bổ mãi không đầy kia nữa chứ. Hai người ngượng ngáp không nói gì đến nửa phút, phán quan mới cứng ngắc nói: “Ma vật kia sinh trước Công Đức cổ mộc dưới Hoàng Tuyền, ít nhiều cũng có quan hệ với Trảm Hồn Sứ, hẳn vẫn là có chút e ngại.”

“À,” Triệu Vân Lan thu lại nét cười xấu xa trên mặt, gật gật đầu, “Phán quan vừa mới nói với ta là không dám nghị luận chuyện của thượng tiên, đối trá như thế làm gì? Không yên tâm về hẳn thì cứ nói thẳng ra, ta cũng không phải là không hiểu___đúng là ta làm thế này thật không phải rồi.”

Y nói xong thì vò giấy viết thư lại thành một cục quẳng ra bên ngoài: “Ta đi với các người một chuyến.”

Phán quan bị một màn tung lên hạ xuống hôm nay hành cho hôn mê luôn.

Ngay sau đó lão thấy Triệu Vân Lan lôi điện thoại ra gọi đến phòng nhân sự: “Alo, Ông Chủ hả, tôi đây, vừa rồi có thấy tin nhắn không? Ờ được rồi, đóng dấu một bản mang lên cho tôi để đưa cho khách xem qua nhé.”

Ông Chủ rất chuyên nghiệp, chỉ trong ba phút đã nhẹ nhàng tiến vào, còn cầm theo một danh sách thật dài. Khi cô mở cửa, phán quan trông thấy một đoàn quỷ lớn quỷ nhỏ tập trung ngoài hành lang, một đám bu lại cạnh cửa lạnh lùng nhìn vào bên trong, nhìn đến mức da đầu lão run cả lên.

Triệu Vân Lan chống một tay lên cằm, một tay đè lên danh sách trên bàn đẩy về phía trước: “Muốn nói đến người oan án sai thì mấy năm nay không thiếu, có vụ thủ tục kéo dài, cũng có vụ xử xong thì phán quá nặng, ta thấy cái lương không bằng bạo lực, thẳng thắn mà

nói...phán quan ngài xem mà kết án lại một thể đi___À phải rồi, còn có năm đó Sở Thứ Chi mang Xiềng Công Đức còn có mấy thứ ‘Vật cũ’ ở chỗ ngài đúng không?”

Phán quan: “.....”

Triệu Vân Lan: “Hả?”

Phán quan nghiêng răng rặn ra một câu: “Tất nhiên sẽ hoàn trả.”

Triệu Vân Lan vẫn còn không hài lòng: “Lúc nào ngài đi thì phải cho chúng ta ở đây tí thời gian thu thập hành lý nhá.”

Phán quan rốt cục không bao giờ muốn nhìn thấy y nữa, phun một câu “Trước hừng đông” xong thì ôm danh sách trên bàn lượn thẳng.

Triệu Vân Lan nhìn theo bóng dáng kinh hoàng chạy trốn của lão nở một nụ cười châm chọc. Y dùng lửa hóa vàng mã châm một điếu thuốc, sau đó nhấc chân đạp tắt, đẩy cửa sổ ra thờ.

Đại Khánh đến gần bên cửa sổ ngẩng đầu hỏi y: “Trảm Hồn Sứ chẳng phải không cho người đồng ý sao?”

“Nhìn lên cái gì chứ?” Triệu Vân Lan liếc nó trắng mắt rồi nghiêm túc hẳn xuống: “Việc này không thương lượng nữa, ta không thể không đi.”

Thẩm Nguy người ấy thoạt nhìn ôn nhuận hữu lễ như vậy, thực tế không gió nào thổi động, cường ngạnh cố chấp vô cùng, chẳng qua có thật nhiều chuyện hẳn không muốn hạ thấp mình để đi so đo mà thôi, chẳng lý gì lại để Địa Phủ ngờ vực vô căn cứ cùng với tính kế mình như thế. Triệu Vân Lan cảm giác tựa như hẳn đang thủ vững một chức trách nào đó, hơn nữa đã thiết kế xong cho mình một kết

cục, điều này làm cho y sinh ra một dự cảm bất an.

Y đưa tay giật ngược lông đỉnh đầu Đại Khánh một nhát, lại mình đầy kinh nghiệm nhanh chóng tránh thoát vượt mào tập kích, thuận miệng nói: “Ta muốn có Công Đức bút, mang về làm sính lễ.....”

Đại Khánh xù lông: “Nói tiếng người!”

“Đối phó tiểu nhân thì phải dùng phương pháp của tiểu nhân.” Triệu Vân Lan trầm sắc mặt, “Mỗi trăm năm thay một Diêm Vương, lần này mới lên đài chưa đến hai mươi năm, thật đúng là càng ngày càng kỳ cục, ta không có ý định chọc vào bọn họ, nhưng bọn họ hết lần này đến lần khác làm cho ta khó chịu..... Cứ như vậy đi, ta mang người cùng lên Côn Luân, đỉnh núi Côn Luân là cấm địa của chư thần chứ không phải là sân sau để bọn họ muốn làm gì thì làm.”

Đại Khánh nhảy lên vai y: “Sở Thứ Chi thì sao?”

“Quản kĩ hần, cư nhiên dám có ý kiến với lãnh đạo.” Triệu Vân Lan nói thì nói vậy nhưng vẫn cầm lấy chìa khóa nhẹ nhàng mở cửa ban công văn phòng mình nhìn thoáng vào bên trong.

Chỉ thấy Quách Trường Thành đã không chống đỡ được mà ngủ mất rồi, chỉ là cậu không dám leo lên giường mà là mệt mỏi dựa ghé vào bàn công tác của Triệu Vân Lan, trên người Sở Thứ Chi đè nặng Trấn Hồn lệnh, cả hai tạm thời đều chẳng làm gì được, đáng thương Thi Vương chỉ có thể ngồi yên đó. Bất quá trên người hần chòm một cái thảm, đại khái là sợ hần nhàm chán, Quách Trường Thành còn đeo tai nghe cho hần, sau đó mở media player phát liền một lúc cả chục bộ phim.

Sở Thứ Chi cao quý lãnh diễm liếc Triệu Vân Lan một cái rồi coi y như không khí, sau đó ngáy người quay đầu đi, dời lực chú ý lại màn

hình máy tính.

Triệu Vân Lan xoay tay khóa cửa lại: “Phục dịch cái tên mắc bệnh bệnh tuổi dậy thì này y như hầu hạ thái hậu lão phật gia, thực cảm thông sâu sắc cho cậu hai nhà nó mà.”

Ngày hôm sau, Quách Trường Thành bị Triệu Vân Lan gọi điện đánh thức. Cậu dụi dụi mắt, kính ngạc phát hiện Sở Thứ Chi đứng lên rồi, tấm thảm thì không biết đã đắp lên người mình từ bao giờ, Sở Thứ Chi sắc mặt ngưng trọng đứng trước cửa sổ, gất gao cau mày nhìn bầu trời bên ngoài – ngoài đó vẫn còn tối đen nhưng mà đèn đường đến giờ đều đã tắt hết.

Trời không hề sáng.

Triệu Vân Lan đơn giản hỏi qua điện thoại: “Tiểu Quách, tỉnh ngủ chưa?”

Quách Trường Thành ra sức xoa mắt, đáp lời.

Triệu Vân Lan khó được nhẹ nhàng nói: “Chờ lát nữa sẽ có khách đến số 4 đường Quang Minh, là người từ ‘Bên kia’ đến đưa mấy thứ đồ, cậu xem chừng Sở ca của cậu, giữ hẩn bình tĩnh một chút, còn chưa đến lúc ngửa bài với nhau, đừng quá phẫn với người ta. Hai người không cần nói nhảm nhiều với họ làm gì, nhưng cũng không cần e ngại, nghe thấy chứ?”

Quách Trường Thành tỉnh tỉnh mê mê gật đầu: “Sếp Triệu, anh đang ở đâu đấy?”

“Tôi có việc một chút.” Triệu Vân Lan bên kia tín hiệu tựa hồ có chút không tốt, y dặn cậu một câu trong tiếng rè rè, “Đừng chạy loạn, nhớ rõ gọi điện báo bình an cho người nhà cậu, ở bên Sở Thứ Chi.”

Quách Trường Thành vừa cúp máy thì đã nghe thấy tiếng mõ vang làm cho người ta sớn cả da gà. Cậu vụt quay đầu lại, chỉ nghe thấy tiếng cửa ban công văn phòng của Triệu Vân Lan bị gõ nhẹ vài cái, Sở Thứ Chi quay ra, không nhẹ không nặng nói: “Tiến vào.”

Cánh cửa vốn khóa cách một tiếng mở ra, một người giấy đội mũ cao mang theo một cái bọc lớn đi đến, cung kính đặt trước mặt Sở Thứ Chi, sau đó hai tay tạo thành chữ thập, cúi đầu niệm một câu gì đó, trên người Sở Thứ Chi phát sinh biến hóa, khuôn mặt hắn có những văn tự bị khắc lên, cổ tay cổ chân và thậm chí trên cổ đều đeo một vòng khóa nặng nề. Những thứ đó hiện lên khắp người hắn sau đó nhanh chóng được tháo ra rơi trên mặt đất, co thành một quả cầu nhỏ bị thu vào trên tay người giấy.

Quách Trường Thành giật mình há to miệng, đứng lên.

Người giấy khom người với cậu, Quách Trường Thành vội vàng trả lễ, không cẩn thận đập đầu vào vật trang trí trên bàn Triệu Vân Lan.

Sở Thứ Chi liếc nhìn quý sai với thái độ khinh mạn, sau đó hắn nhướn mày nâng tay mở ra cái bọc trước mặt___ bên trong đại đa số là đồ làm bằng xương, mơ hồ lóe lên ánh sáng xanh tím âm lãnh nói không nên lời, đây đều là những thứ hắn rất quen thuộc...là những gì hắn hay dùng từ ba trăm năm trước.

Sở Thứ Chi liếc mắt đảo qua, đầu tiên là nhăn mi hỏi bằng giọng điệu rất không hòa hảo: “Lệnh chủ của chúng ta đâu?”

Âm sai chắc đã được phán quan dạy dỗ rồi, gã lắc đầu tỏ vẻ chính mình không biết nói gì, cuối cùng một hỏi ba không biết thờ dài hành lễ với hai người, lão đảo đi ra ngoài.

Lúc này, Trảm Hồn Sứ đã đến chân núi Côn Luân. Hắn hít một hơi thật sâu, không khí cực loãng mà lãnh liệt mang theo sự thê lương nặng nề phảng phất đến từ viễn cổ. Trời tắng sáng nhưng đỉnh núi vẫn đen như mực, màn trời vẫn buông như cũ.

Trong tiếng gió mơ hồ trộn lẫn âm thanh như khóc như than, âm u lạnh lẽo, tựa như những vong hồn ngủ say dưới lòng đất vừa bị thứ gì đánh thức.

Hắn không khỏi đưa tay chạm vào Trảm Hồn đao bên hông. Lúc này, Trảm Hồn Sứ nghe phía sau có tiếng bước chân, hắn cũng không quay đầu lại mà chỉ thản nhiên nói: “Nếu đến rồi, vậy đi thôi.”

“Đợi một tí,” giọng nói quen thuộc cất lên, “Người nhờ ta dẫn đường còn chưa có tới đâu, ta sợ máy bay trễ giờ nên cố ý đến sớm một hồi đó.”

Trảm Hồn Sứ vụt xoay người lại, chỉ thấy Triệu Vân Lan ăn mặc kín mít, đầy người treo trang bị leo núi, dưới chân còn có một con mèo đen. Y mang theo một li cà phê, vừa nói chuyện vừa há mồm cắn một nhát hết non nửa cái hamburger, y phất phất tay cột nải nói với hắn: “Ăn không? Ta còn có khoai chiên này.”

Chương 72

Bàn tay buông bên người của Trảm Hồn Sứ — Thẩm Nguy không tự chủ được mà bắt đầu trở nên run rẩy, nhất thời lửa giận công tâm.

Triệu Vân Lan làm cho người ta giận thành như thế mà cứ như không hề hay biết..... mà có lẽ y biết cũng coi như không, tìm một phiến đá ít băng tuyết đặt móng ngòi lên, uống hết cà phê lại nghe răng lồi miếng pho mát trong hamburger ra quăng xuống.

Thẩm Nguy đứng nơi đầu gió không nói tiếng nào, cho đến tận khi y không ngừng không nghỉ ăn xong bữa sáng, hẳn mới dùng một loại ngữ khí rất thấp, nhẹ giọng hỏi: “Ta nói với ngươi cái gì?”

“Không đáp ứng yêu cầu của Địa Phủ, chờ ngươi về nhà.” Triệu Vân Lan xoa xoa miệng.

Thẩm Nguy đề giọng xuống càng thấp hơn, gần từng chữ mà nói: “Vậy ngươi tới nơi này làm cái gì?”

Triệu Vân Lan nhìn quanh bốn phía, phát hiện ngoài mèo đen ra thì chẳng có ai khác, vì thế y đi lên đưa tay ôm lấy thân mình lạnh như băng của Trảm Hồn Sứ, kiễng chân một chút hôn lên đỉnh đầu phủ kín mũ trùm của hắn: “Ngươi giận sao?”

Đại Khánh yên lặng xoay đi, tâm tình có chút vô cùng thâm trầm.

Thẩm Nguy không động, chỉ là cứng ngắc đứng ở nơi đó: “Ta thấy ngươi nhất định là muốn làm cho ta tức chết mới vừa lòng, ta hận không thể, hận không thể.....”

Triệu Vân Lan buông hẳn ra, nhìn khuôn mặt hẳn bị che trong hắc vụ, trong một nháy mắt đó y vẫn có thể tìm ra vị trí đôi mắt kia, thậm chí còn cảm giác được ánh mắt ấy. Triệu Vân Lan thở dài, kéo tay Thẩm Ngụy nắm một cái lại buông ra, vô cùng thành khẩn nhỏ giọng nói: “Trở về cho người bắt ta đầu đội bàn phím gối quỳ bàn chà được không nào? Quỳ bàn tính cũng được luôn, lần sau ta không dám, thật sự không dám nữa..... Hơn nữa lại nói tiếp lúc này cũng không thể trách ta, người hỏi Đại Khánh xem, đều tại cái tên nhóc Sở Thứ Chi kia đó, để cho Địa Phủ nắm được nhược điểm của ta.....”

Rõ ràng là người nắm được nhược điểm của Địa Phủ nhân tiện còn giúp Sở Thứ Chi tháo xiềng Công Đức nhà___Mèo đen không thêm để ý đến y, chỉ rất là không coi ai ra gì ngòi cúi đầu giờ móng vuốt rủa mặt ___tên đàn ông đầy miệng tiếng quý này mà đáng tin thì heo mẹ cũng leo được lên cây tuốt.

“Còn nữa nha giờ ta trở về không kịp rồi,” Triệu Vân Lan buông tay ra, “Aiiii, thật sự đó, người đừng giận mà, giận đến như vậy không phải sẽ đau lòng chết ta hay sao chứ..... Thẩm Ngụy? A Ngụy, Tiểu Ngụy, bảo bối..... Đừng đừng đừng không để ý tới ta, nói gì với ta đi mà.”

Thẩm Ngụy không nói tiếng nào, đôi tay trong tay áo nắm chặt đến phát đau.

Y gọi một tiếng “Bảo bối” làm cho Đại Khánh rùng mình như bị rút gân từ đỉnh đầu đến tận chót đuôi, sau đó nó yên lặng rời xa vài bước, cảm thấy chính mình không thể nghe thêm nổi nữa.

Triệu Vân Lan vênh mặt vừa định sáp qua bỗng ngừng lại, trong nháy mắt khôi phục lại biểu tình của người bình thường lui về hẳn hơn năm bước___Chỉ một lát sau đã thấy một đám âm sai vây quanh

phán quan, đầu trâu mặt ngựa, Hắc Bạch Vô Thường đều đến cả, phía sau còn có một đoàn người nhìn không ra lai lịch, có yêu tộc thừa thớt mấy người, thậm chí còn có một số trên mặt mang theo bảo tướng(1), đại khái có thể là thần tiên phương nào đó, Triệu Vân Lan chú ý quét qua một lượt thì thấy những kẻ mới đến chẳng có ai là người bình thường cả.

Triệu Vân Lan cùng Trảm Hồn Sứ đứng ở một bên, Trảm Hồn Sứ vẫn giữ nguyên bộ dáng nhìn không ra một tí manh mối như cũ, Triệu Vân Lan lại không có biểu cảm gì, không biết là do bị lạnh cóng hay là vì trên cao thiếu dưỡng khí mà sắc mặt y hơi hơi trắng bệch, ngay cả đôi môi cũng chẳng có tí huyết sắc. Khi y quay đầu nhìn bọn họ thì tựa hồ hơi nhíu mày nhưng lại lập tức bình thản gật đầu, khách khách khí khí nói: “Chào buổi sáng.”

Phán quan không biết Triệu Vân Lan đã đến đây bao lâu, cũng không đoán được không khí giữa hai người này rốt cuộc là thế nào.

Để cho Trảm Hồn Sứ đến trước một mình gặp Triệu Vân Lan quả thật là do bọn họ mưu tính sẵn — dù sao thì cũng đã đến chân núi Côn Luân rồi, Trảm Hồn Sứ sẽ không thể yên tâm để Triệu Vân Lan trở về một mình, chỉ còn cách mang theo y lên núi mà thôi, trước mặt người mà trong lòng này, cho dù Trảm Hồn Sứ thật sự có lòng khác thì cũng phải kiêng kị mấy phần chứ không dám động thủ ngay lúc quan trọng thế đâu.

Nhưng cũng chính vì vậy, Địa Phủ đã chính thức công khai nhổ vảy ngược của Trảm Hồn Sứ, triệt để đắc tội với hắn rồi.

Phán quan tinh thần hoảng hốt bất định đánh giá thân ảnh đang phát ra hắc khí càng ngày càng đậm của Trảm Hồn Sứ, quả thật là kinh hồn táng đảm.

Phán quan như lão tên tuổi gọi lên nghe thì kêu lắm đấy, thực tế bên trên còn đè nặng Thập điện Diêm La, đến tay lão cơ bản chẳng còn tí thực quyền nào. Có đôi khi phán quan thấy mình chính là chuyên môn chạy chân chịu tiếng xấu thay cho người khác – Cái lũ nắm quyền ở Địa phủ bây giờ phần lớn là hậu bối hiểu biết chuyện trước kia rất nông cạn, phán quan thấy bọn họ y như một lũ trẻ con ếch ngồi đáy giếng cắm chốt ở cái Địa Phủ bé teo đã tự cho là to tát lắm.

Triệu Vân Lan thì chưa tính đi, Trảm Hồn Sứ loại người này đã đành là không lung lạc được thì thôi đi lại còn đối phó người ta khắp nơi, không biết chó cắn người là chó không sửa sao? Thực sự làm cho hấn điên lên á, đừng có nói một cái Địa Phủ, ba tầng trời cũng chẳng đủ cho hấn bổ một đao đâu.

Phán quan nơm nớp lo sợ cười gượng một tiếng, lúng ta lúng túng nói: “Lệnh chủ tới thật sớm.”

Sau đó lão chuyển sang Trảm Hồn Sứ, chấp tay thi lễ, khom lưng uốn gối vô cùng cung kính lên tiếng: “Tiểu nhân kiến quá.....”

Lão khom người chưa nói xong một câu thì Trảm Hồn Sứ đã chẳng nói chẳng rằng xoay người lên núi rồi – hấn không thèm quan tâm cấp bậc lễ nghĩa, trước mặt bao nhiêu âm sai liên can mà tát vào mặt phán quan như thế, có thể thấy là thực nổi giận.

Phán quan không dám có ý kiến, lão cười khổ một tiếng vội vàng xua mọi người đuổi theo, lão biết rõ Trảm Hồn Sứ không ra tay cũng là nể mặt Triệu Vân Lan mà hạ thủ lưu tình lắm rồi.

Trời càng ngày càng tối, giông tố nổi lên từ chín tầng trời, ngẩng cổ nhìn lên mơ hồ như có rồng đen đang không ngừng uốn lượn.

Núi Côn Luân quanh năm tuyết phủ, núi cao vời ngàn trượng, đỉnh

đá nhọn lẫm nhiên chọc thẳng vào mây trời, non ngàn không cánh chim, muôn ngả không dấu người.

Theo bước bọn họ đi sâu vào núi, Đại Khánh vẫn chồm hồm trên vai Triệu Vân Lan đột nhiên căng thẳng không yên như thể nhận ra cái gì đó.

Đủ loại hoài nghi cùng suy đoán lúc trước, ngay nháy mắt khi Triệu Vân Lan nhìn thấy núi Côn Luân kia đã tan thành mây khói.

Y chưa từng đến Côn Luân, thậm chí chưa từng tưởng tượng ngọn đại tuyết sơn này có quan hệ gì với mình. Nhưng mà khi y một đêm không ngủ lặn lội đường xa đặt chân lên địa giới của Côn Luân, một khoảnh khắc đó, Triệu Vân Lan đã giật mình hiểu được cái gì gọi là “huyết mạch tương liên”.

Cảm giác kia kì diệu vô cùng, giống như có một đường dây nào đó tìm tới điểm nối nơi sâu thẳm linh hồn y, nối kết y với ngọn núi này.

Điều này làm cho Triệu Vân Lan nhất thời quên hết mưu tính hỗn loạn trong lòng, quên ngưu quỷ xà thần xung quanh, thậm chí quên luôn cả Thẩm Ngụy vẫn luôn bức mình không hề nhìn y lấy một cái.

Cơ hồ là xuất phát từ bản năng, y bước lên phía trước, bản thể Trấn Hồn lệnh trong túi ngực nóng đến đốt người.

“..... Lệnh chủ, lệnh chủ?”

Triệu Vân Lan cả kinh giật mình như vừa tỉnh mộng, quay đầu nhìn phán quan đang giữ chặt mình, mê mang trong mắt còn chưa tiêu tán đi.

Bọn họ bất tri bất giác đi tới một mảnh đất bằng phủ đầy tuyết trắng

không dấu chân người, một bên là cự thạch cao như người sắp hàng theo tám tám sáu mươi tư quẻ, bốn phía thỉnh thoảng có luồng gió xoáy thật nhỏ thổi qua, không khí yên tĩnh đến trang nghiêm.

Phán quan có vẻ có chút câu nệ: “Qua nơi này chính là Côn Luân sơn khẩu, làm phiền lệnh chủ đưa chúng ta lên.”

Triệu Vân Lan dù không nhìn thấy mặt Thẩm Ngụy nhưng lại cảm giác được ánh mắt của hắn, thế mà khi y quay đầu kiếm tìm ánh mắt ấy thì Thẩm Ngụy lại làm bộ như không hề để ý mà quay mặt đi nơi khác.

Triệu Vân Lan cười khổ một cái, vồ vồ mông Đại Khánh để nó nhảy từ trên vai mình xuống, lấy Trấn Hồn lệnh ra, lập tức đi vào trong trận cự thạch.

Mỗi bước y nện trên mặt đất là một bước mọi người nín thở, gió mạnh ngừng lại ngay khi y vào đến trung tâm trận pháp, phía sau Triệu Vân Lan lưu lại một hàng dấu chân dài, cô tuyệt mà an tĩnh.

Y đứng trong đó, bỗng nhiên nhắm đôi mắt lại lộ ra một bên sườn mặt tĩnh lặng như hồ sâu, nghiêng nghiêng đôi tai nghe tiếng âm vang từ thập vạn đại sơn vọng lại.

Phía bắc xích thủy, đất trời nối liền, gò lớn vạn ngàn, khởi nguyên thời không.

Đỉnh cao chót vót, ngấm sáu phương bốn bể mệnh mang, khởi nguồn của ba mươi sáu lộ sơn xuyên, trụ cột của vạn vật trong thiên địa.

Nơi này tên Côn Luân.

Không ai dạy cho y phải làm như thế nào, Triệu Vân Lan cũng không hề hỏi, nhưng cố tình y lại biết, trong lòng giống như vẫn có một giọng nói dẫn đường cho y. Y chợt mở mắt ra, ánh mắt đưa đến đâu thì cự thạch đều chuyển động theo tinh thần y đến đó, khó lường y như quỷ tích tinh thần làm cho người khác không kịp nhìn.

Rốt cục, có người nhìn không được thấp giọng thảo luận, không biết người trong trận là ai, giọng nói khe khẽ nổi lên bốn phía, Thẩm Ngụy lại mất điếc tai ngơ, trong ánh mắt chỉ còn lại bóng dáng của một người.

Cho dù y mặc áo gió chẳng ra gì với giày leo núi, tóc y bị cuồng phong thổi thành một cái tổ chim không ra hình dạng, thế mà trong mắt Thẩm Ngụy, lại trùng lặp một cách kì dị với bóng hình thanh y trong ngàn năm quá vãng.

Hắn bỗng nhiên khó lòng ức chế nổi, một đoàn hắc vụ cuộn lên trong tay áo phủ kín cả người Triệu Vân Lan, ngăn cách tầm mắt mọi người, chỉ có chính hắn mới có thể nhìn thấy được, phảng phất trong cả trời đất chỉ còn lại hắn và Triệu Vân Lan mà thôi.

Thẩm Ngụy bỗng nhiên tự giễu cười khổ, hắn nhớ tới mấy ngàn năm trước, trong lòng vừa nghĩ chỉ cần người nọ liếc mắt nhìn mình nhiều hơn một cái thì có chết vì y cũng cam, vừa cảm thấy bản thân không xứng làm bản mắt y. Giờ đây lòng tham không đáy, hi vọng y chỉ là của một mình mình, người khác ngay cả nhìn cũng không được.

Thì ra trong bất tri bất giác, mầm mống gieo xuống từ trăm ngàn năm trước đã trưởng thành nên tâm ma mà hắn không phá nổi nữa rồi.

Thiên tính cũng được, bản năng cũng thế, Thẩm Ngụy từ khi sinh ra tới nay vẫn khổ sở phản kháng nó, nhưng đến cuối cùng chỉ vì một lần bèo nước gặp nhau không kịp phòng bị, khiến cho hắn trọn đời

không được siêu sinh.

Mặt đất rung lắc dữ dội, trên núi Côn Luân truyền đến tiếng gầm rú xa xôi, một đạo sấm sét rớt cuộc phá tan mây mù tầng tầng, như bẻ cành khô đánh xuống trên mặt đất. Trên đỉnh núi mờ mờ ảo ảo, một cái mặt nạ quý dị như ẩn như hiện, tựa như Quỷ Diện đang đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn xuống.

“Ầm vang” một tiếng, chín tầng trụ đá ầm ầm hạ xuống, trong nháy mắt đưa theo chư thần đến đỉnh Côn Luân.

Mọi người chưa kịp đứng vững, mèo đen không biết đã đứng trên khuỷu tay Triệu Vân Lan từ lúc nào đột nhiên thê lương kêu một tiếng, mọi người nhìn theo ánh mắt của nó chỉ thấy đại thần mộc cùng thiên địa đồng thọ kia đã ở ngay trước mắt, thân cây chết héo quá nửa, không một mảnh lá, không một cánh hoa, nhuộm tử khí nặng nề.

Mèo đen nhảy xuống khỏi người Triệu Vân Lan, trong lúc rơi xuống đất, thân mình nó đột nhiên lớn lên, biến thành hình người.

Triệu Vân Lan cũng không biết Đại Khánh sẽ biến hình, nhất thời cũng vô cùng sửng sốt, chỉ thấy người này tóc đen như lông quạ thật dài buộc lại sau người, một đôi mắt mèo như đá quý, trong ánh mắt sáng ngời thanh triệt lại hàm chứa lạnh lẽo nói không nên lời, khi mở miệng lại vẫn là giọng nói của Đại Khánh mà Triệu Vân Lan từng quen thuộc.

Nó..... cậu trầm giọng nói: “Kẻ nào dám gương oai ở Côn Luân sơn?”

Lời vừa nói xong, Đại Khánh nhìn chằm chằm thân cây chết héo, vành mắt đỏ bừng.

Đúng lúc này, vô số u súc như thể lớn lên từ trong mặt đất, hấp thu rễ thần mộc mà đột nhiên chui lên từ lòng đất, kêu lên âm thanh sắc nhọn.

Một trận cuồng phong quét qua, thân mình cực đại của Quỷ Diện xuất hiện trên tầng mây dày tưởng chừng phải lớn đến mấy nghìn thước, như già thiên tế nhật, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Sau đó, thân thể cực đại như núi của gã cong tứ chi, như ẩn như hiện trên đỉnh Côn Luân quanh năm không tan mây mù, một tay chấp thủ quyết, một tay đưa về phía sau. Đằng sau đó hiện lên một cái đỉnh cao đến mấy chục tầng lầu, bay nhanh xoay chuyển giao hợp cùng tiếng gió kịch liệt, chấn đến lỗ tai đau nhức.

Có người sợ hãi kêu thành tiếng: “Luyện Hồn đỉnh, là Luyện Hồn đỉnh!”

Bàn tay vẫn giấu phía sau của Quỷ Diện bỗng nhiên vươn ra không một lời báo trước, trong tay giơ một cây cự phủ không chút lưu tình đánh xuống.

Triệu Vân Lan bị người dùng lực đẩy sang một bên, y lao đảo một vài bước mới đứng vững, gió lớn mang theo mùi máu tươi cuồn cuộn làm y không mở nổi mắt, cự phủ mang theo sức nặng ngàn cân như núi lại bị một thanh đao sáng thẳng dài ba thước ba tấc cường ngạnh chặn lại.

Trảm Hồn Sứ dưới cự phủ tựa như con kiến nhỏ bé muốn đỡ lấy ngàn cân, cuồng phong lãnh liệt xoẹt qua cắt ống tay áo của hắn rách một vết nhỏ lộ ra đôi tay trắng xanh thon dài, sau đó chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, cổ tay Trảm Hồn Sứ khẽ chuyển, cự phủ bị nứt ra một vết dài.

Sau đó hấn nghiêng người đánh ra tạo nên tiếng vọng choang choang sắc bén ráo riết, cự phủ không tự chủ được văng cao ba thước, vết nứt lớn dần theo phần đang bị phá hủy, nó rơi trên mặt đất, bổ ra một đáy vực sâu hơn trăm thước trên đỉnh tuyết sơn. Vô số u súc chưa kịp chui từ dưới đất lên cứ thế uổng mạng dưới cự phủ của chủ nhân mình.

“Luyện Hồn đỉnh.” Sau trận giao thủ đầu tiên khiến lòng người run sợ, Trảm Hồn Sứ cúi đầu nói, “Ngươi điên rồi.”

Chú thích

(1) bảo tướng: là cái hình pháp bảo mà nhà phật hay có, hình của nó đây.

Chương 73

“Ta không điên, Sơn Hà trùy bị người cầm đi thì không tính, bởi vì sớm muộn gì cũng sẽ có ngày người mang theo nó tới tìm ta, nhưng mà Công Đức bút thì ta nhất định phải có được. Một khi Tứ trụ mất đi hai, trời đất nghiêng lệch thì trên đời sẽ không còn gì ngăn cản được ta nữa.” Quý Diện cuối cùng cũng mở miệng, sau đó quét mắt một vòng, “Người tới thì tới, lại còn mang theo nhiều kẻ ô hợp thế này___ Bọn chúng là sợ người đương trường phản bội hay sao?”

Lời này chẳng khác gì công kích, mỗi người ở đây đều bị gã cho một bạt tai.

Quý Diện xoay chuyển ánh mắt, thấy được Triệu Vân Lan, tươi cười trên mặt lại càng quý dị hơn: “Ồ, thì ra là lệnh chủ cũng ở đây, chẳng trách nào.”

Đại Khánh biểu tình lạnh lùng, nhưng vừa mới định động chân thì đã bị Triệu Vân Lan nắm tóc kéo về.

Triệu Vân Lan lộ ra biểu cảm ngoài cười mà trong không cười, một tay tóm tóc Đại Khánh không để cho cậu làm loạn, một tay thò vào túi lấy thuốc lá.

Đại Khánh biến thành người nhưng vẫn giữ nguyên bản năng khi bị bút lông, xoay tay lại cho Triệu Vân Lan một cào, chẳng qua bây giờ cậu không có móng tay dài cho nên chỉ có thể lưu cho y một cái vết trắng nhạt mà thôi. Cậu phát hiện tay của Triệu Vân Lan lạnh đến dọa người thì không nhịn được sửng sốt hồi lâu.

“Mập mạp chết bầm, đừng gây thêm phiền phức.” Triệu Vân Lan chẳng có chút ngưng mồm nào mà phun ra bốn chữ kia với “con người” tiên khí vây quanh trước mặt.

Đại Khánh: “Người làm sao vậy?”

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng mà phun ra một hơi khói thuốc, bờ môi lại càng trắng bệch không chút huyết sắc, ánh mắt lại vẫn như cũ sáng đến kinh người, ngón tay y vô thức ve vuốt điếu thuốc, dùng giọng nói còn thấp hơn cả thì thầm nói với Đại Khánh: “Ta có chút khẩn trương.”

Đại Khánh mở to hai mắt ra nhìn.

Triệu Vân Lan chuyển ánh mắt sang bên cạnh: “Địa Phủ đứng sau Nha tộc, các Yêu tộc khác thành một phái riêng, Tây Thiên La Hán, thế còn kia là loại nào, đạo gia à?”

Quý Diện lại phang xuống một búa kinh thiên động địa, đám người đã tự động phân chia thành từng nhóm.

“Hoặc là đức cao vọng trọng, hoặc là đắc đạo thăng thiên, có thần chúc.” Đại Khánh nói, “Nhưng không ai có tư cách nhúng tay vào trận đấu của hai người này, nếu không có người đưa đi thì ngay cả lên núi họ cũng không lên nổi. Dám gây chiến ở nơi này, trừ hai người họ ra ta cũng chỉ thấy có mỗi bà đuôi rắn thôi.”

Mặt người thân rắn, là cổ thần nữ đế, Nữ Oa.

Thiên không nặng nề bắt đầu có tuyết rơi, u súc xấu xí phân biệt rõ ràng với các lộ thần quý, giằng co lẫn nhau hết sức căng thẳng.

Đại Khánh quay đi không nhìn đại thần mộc nữa, miễn cưỡng làm

cho mình tỉnh táo lại, nói với Triệu Vân Lan: “Tốt nhất người nên lui ra phía sau một chút đi.”

Tuyết rơi băng lạnh làm ẩm tàn thuốc của Triệu Vân Lan, y lấy khăn tay gói kĩ cả đầu lọc và tàn tro, bảo vệ môi trường nhét vào trong túi, theo lời Đại Khánh lui ra bên ngoài vòng chiến. Y lập tức len lỏi qua những người khác đi tới bên đại thần mộc, vươn tay đặt trên thân cây lạnh lẽo khô héo.

Đại thần mộc không biết cao bao nhiêu, nhưng mà rế cái lộ ra trên mặt đất đã cao đến ngực Triệu Vân Lan, nó tựa như một vị thần minh trấn giữ nơi này vậy.

“Tuy rằng ta không biết cái gì hết,” Triệu Vân Lan thềm nói, “Nhưng người nhận ra ta phải không?”

Khi y nghĩ như thế, đột nhiên theo kẽ tay y, đại thần mộc nhú ra một mầm xanh nho nhỏ nhạt màu, nó chậm rãi vươn ra tư non tinh tế như sợi tóc dịu dàng cuốn lên ngón tay y.

Triệu Vân Lan sờ sờ túi đồ leo núi mini mà y mang theo người, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ta đây cứ thử trước xem thế nào.”

Lúc này, Quỷ Diện vung tay một trảo, Luyện Hồn đỉnh khổng lồ bị ôm trọn trong lòng bàn tay cơ hồ có thể che trời của gã, nổi bật trên những ngón tay trắng bệch, một cỗ khí xám đen bắt đầu khởi động từ trong Luyện Hồn đỉnh.

“Công Đức cổ mộc — chưa sinh đã tử chi thân.” Triệu Vân Lan nghe thấy Quỷ Diện cúi đầu nói, “Lệnh chủ có biết Công Đức bút bản chất là cái gì không?”

Triệu Vân Lan xoay người dựa lưng vào đại thần mộc, ngửa mặt xa

xa đối diện với Quỷ Diện: “Người nói nghe thử coi.”

“Trước khi Viêm Hoàng đại chiến với Xi Vưu thì đã có chư thần các nơi, Phục Hy Nữ Oa nhị đế vì thành lập trật tự bèn lên núi Côn Luân lấy một nhánh cây của đại thần mộc, Nữ Oa ghi hận khi tạo ra con người thì bèn đất có chứa tam thi, vì thế tự chủ trương, đem thần mộc cắm xuống vùng đất đại bất kính.....”

Trảm Hồn Sứ quát to một tiếng: “Im miệng!”

Trên người hấn đột nhiên phóng ra hắc khí không thấy điểm dừng, Trảm Hồn đao trong nháy mắt kéo dài vô hạn như Định Hải Thần Châm trong truyền thuyết khi xưa, chỉ có phần chuôi đao vẫn chưa đến hai tấc như cũ để nắm trong tay người, thừa nhận sức nặng ngàn cân ấy.

Mũi nhọn của Trảm Hồn đao tựa hồ đã chạm đến chân trời, sấm dậy gió cuồng bị một đao của hấn cuộn lên ***g lộng, một đao sấm sét âm ầm hạ xuống làm cho người ta có ảo giác hấn đã chọc trời thủng ra một lỗ_____Thần lôi bổ thẳng xuống đỉnh đầu Quỷ Diện.

Quỷ Diện cười lớn một tiếng, dám ngẩng đầu lên há miệng đón lấy đao thần lôi ấy nuốt vào trong bụng, Trảm Hồn đao lập tức hạ xuống, tiến sát vị trí của Luyện Hồn Đỉnh trong tay Quỷ Diện, một đường chém đến ngực gã, vết đao lướt qua cuộn lên gió bắc thê lương, vụn bằng lớn bằng nắm tay bay vung tán loạn. Một đoàn u súc sáp lại, trong khung cảnh hỗn loạn cát bay đá chạy trời tối đất mù lao vào quần thảo với chúng thần quỷ trên đỉnh Côn Luân không cần phân biệt tốt xấu.

Triệu Vân Lan phí rõ nhiều sức mới đứng vững được, đằng hoàng ngòi trên cái rễ cây lộ thiên, rất là vô sự trong một đống loạn cào cào, còn châm một điếu thuốc, trong lòng rớt cuộc hiểu ra sự khó xử của

Trảm Hồn Sứ — Quỷ Diện không coi hấn là kẻ địch, những người khác lại không để hấn làm minh hữu — đánh thành như vậy mới là trình độ thật sự của hai người bọn họ, lần trước ở dưới chân Sơn Hà trùy, nếu không phải là do Quỷ Diện thủ hạ lưu tình thì chỉ sợ là không kết thúc dễ dàng như vậy.

Quỷ Diện khi đó dường như không muốn thật sự đối địch với Trảm Hồn Sứ.

“Miền đất đại bất kính?” Triệu Vân Lan cúi đầu lặp lại một lần, Quỷ Diện nói hai ba câu đã giải thích rõ ràng nghi hoặc trong lòng y — truyền thuyết con người có tam thi chính là chỉ “tham, sân, si”, mà theo sách vở nói, tam thi trên người là từ bùn đất mà ra, như vậy thì “miền đất đại bất kính” kia rất có thể là ngọn nguồn của “tham, sân, si”.

Chỉ thấy Quỷ Diện bay lên tránh thoát Trảm Hồn đao, khi gã hạ xuống toàn bộ núi Côn Luân đều cùng run rẩy, gã tiếp tục nói: “Thần mộc từ bi, trước chết héo, sau sinh rễ, lớn lên thành Công Đức cổ mộc người sau truyền gọi, sau trận chiến của Viêm Hoàng cùng Xi Vưu.....”

“Câm miệng! Câm miệng!” Trảm Hồn đao vung ngang chém tới, Triệu Vân Lan cơ hồ không nhìn thấy Thẩm Ngụy đang ở đâu, càng không tưởng tượng được hấn làm thế nào mà vung được cây đao dài hàng trăm mét một cách dễ dàng tự nhiên thoải mái như thế.

Hoành đao chém eo, Quỷ diện lại một lần nữa bị ngắt lờ, thân ảnh của gã chột thu nhỏ lại, vừa vụn chỉ nhỏ bằng một nửa khi ở trên cao, Trảm Hồn đao xẹt qua đỉnh đầu gã, Luyện Hồn Đỉnh nổ vang rơi trên mặt đất, nháy mắt có vô số thanh âm từ bốn phương tám hướng truyền tới, gọi ra tên của nó.

Lấy Luyện Hồn đỉnh làm trung tâm, u súc tuôn ra ùn ùn không ngớt.

Triệu Vân Lan mắt nhìn về hướng Luyện Hồn đỉnh, không cảm phần cũng không kích động, thậm chí ngay cả khi y chợt thấy có người đến gần phía sau mình cũng vẫn không có quay đầu lại.

Đại Khánh lại không bình tĩnh như vậy, cậu nháy phốc từ trên cây xuống dưới, trong tay là một cây đoản đao to bằng bàn tay giống như vuốt mèo, như thể quỹ mị đánh về phía người tới gần.

Quỷ Diện khoát tay chịu một đao của mèo đen, tay gã giống như tạo nên từ sắt thép, chỉ một tiếng vang nhỏ đã đánh văng lưỡi đao của Đại Khánh sang một bên. Quỷ Diện xoay tay làm trảo tóm lấy cổ Đại Khánh, Đại Khánh sau khi biến hóa vẫn linh mãnh dị thường, lùi về phía sau hai bước, nhảy lên nhánh cây đại thần mộc, vẫn duy trì tư thế ngồi xổm đó mà trừng gã như hổ rình mồi.

“Đánh mèo, ngươi cũng phải nhìn mặt chủ nhân nó,” Triệu Vân Lan bấy giờ mới mở miệng, sau đó y dừng một chút, chậm rãi quay đầu. Nét tươi cười trên mặt thu lại, y thản nhiên liếc mắt nhìn Quỷ Diện rồi đột nhiên khế cười, “Bất quá chỉ dựa vào một trán hồn hỏa trên vai ta ngươi mới có thể lên nổi đỉnh núi Côn Luân, thế là thật sự cho rằng đây là địa bàn nhà ngươi hay sao?”

Một câu này còn hữu dụng hơn cả mưa bom bão đạn, Quỷ Diện vừa mới rồi còn kiêu ngạo không thôi chợt dừng bước chân, cẩn thận dừng lại sau lưng y khoảng ba bước, không dám tiến thêm một phân nào nữa.

Mà Thẩm Ngụy vừa mới vội vàng đuổi tới không kịp phòng bị nghe thấy một câu này, cả người ngây dại.

“Sau khi Viêm Hoàng đánh với Xi Vưu một trận đại chiến, Tam

Hoàng không đành lòng, xin chỉ thị thiên đạo sau đó tước một cây Công Đức bút từ trên thân Công đức cổ mộc, vạn vật có linh, ghi chép tất cả ưu khuyết thị phi của sinh linh.” Triệu Vân Lan nói bằng giọng điệu không chút hoang mang. Y nhìn mặt nạ Quỷ Diện, chậm rãi phả một hơi khói thuốc, “Sau này Công Đức bút trở thành một trong Tứ thánh, khi Nữ Oa vá trời, lấy bốn chân rùa lớn tạo thành tứ trụ, Luân Hồi Quỷ lưu lạc dân gian, Sơn Hà trụy rơi xuống mặt đất, Công Đức bút.....”

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng câu lên khoe miệng, ánh mắt liếc sang bên: “Công Đức bút hóa thành ngàn vạn mảnh vụn rơi vào trên thân muôn vạn con người — có phải hay không, phán quan đại nhân?”

Một bóng người ẩn sau đại thần mộc thông thả bước ra, hai đầu gối mềm nhũn quỳ trên mặt đất, lão quỳ mọp nơi đó run giọng nói: “Tiểu nhân có điều giấu diếm là thực bất đắc dĩ, Côn Luân quân tha tội.”

Triệu Vân Lan đảo mắt qua người lão nhưng không dừng lại, chỉ như cười như không mà thở dài: “Đại khái là phán quan đại nhân tâm địa thuần lương, không giỏi làm mấy cái trò lừa bịp này đâu — ta nói cho người nghe, gạt người là phải làm đến chín phần giả một phần thật, chứ cứ như người nói với ta hôm qua tất cả đều là nói dối, có đến trăm ngàn lỗ hổng, thật sự rất dễ bị người ta nhìn thấu ___Ba hồn bảy vía là có từ khi Nữ Oa tạo người rồi, từ khi nào mà mảnh nhỏ của Công Đức bút cũng có thể chiếm được một phách chứ? Muốn lấy Công Đức bút thì phải dẫn ra một phách của người thường sao? Ta làm không được, mà ta nghĩ các vị cũng chẳng làm nổi đâu, người nói sao đây? Hôm nay chỉ sợ là có hơn phân nửa những người ở đây bị bốn chữ ‘Thiên hạ thương sinh’ của người lừa đến có phải không?”

Phán quan run như cày sậy.

Đúng lúc này, Luyện Hồn Đỉnh như cái lô cốt bị người ta tranh đoạt không ngừng đột nhiên chấn động, kéo theo toàn bộ núi Côn Luân, đại thần mọc phía sau Triệu Vân Lan bất ngờ nhú ra vô vàn mầm non, cành khô rung động răng rắc. Sau đó, những nơi cành cây tiếp xúc với nước tuyết đột ngột mọc lên những nụ hoa thừa thớt.

Nam nhân lười nhác tựa vào thân cây dường như không để động tĩnh lớn như thế ở trong lòng, thậm chí khi chấn động qua đi y còn rất vô tư bồi thêm một câu: “Nếu Công Đức bút là của Côn Luân gì đó ta đây, sao ngươi lại không trả nó về cho nguyên chủ?”

Cái mặt người vẽ trên mặt nạ của Quỷ Diện trở nên vắn vẹo, Triệu Vân Lan nửa mở mắt, dùng cái khăn tay bị tuyết thấm ướt nhẹ đón lấy tàn thuốc gãy ra, lại quăng thêm một quả bom nữa: “Không cần làm ra cái vẻ huyền bí với ta, ta biết thừa mặt mũi ngươi trông thế nào rồi.”

Cảm giác thấy người bên cạnh đột nhiên cứng đờ, Triệu Vân Lan lại hơi hơi hạ giọng xuống nói như giải thích: “Mọi loại sắc tướng đều là hư ảo, chẳng lẽ đến cả người mà ta còn không phân biệt được rõ ràng sao?”

Trảm Hồn Sứ chưa kịp mở miệng thì đỉnh núi Côn Luân bất ngờ nổi lên gió lớn, gió này còn kịch liệt hơn hai người đấu pháp khi nãy, Đại Khánh ngồi trên cây tí nữa thì lộn cổ xuống đất, vôi vãi biến thành mèo đen dùng móng vuốt bám chặt lấy thân cây. Trảm Hồn Sứ và Quỷ Diện vẫn bình thường, Triệu Vân Lan dựa vào đại thần mọc nhân tiện tránh gió luôn, toàn bộ những người khác ngã trái đổ phải hết cả.

Phán quan vẫn duy trì tư thế quỳ bị ngã một quả như chó gặm bùn, một trận đảo lộn này làm cho ai đang đứng không thì bị kéo xuống, kẻ đang độn thổ thì bị đào lên, hơn mười u súc bị cuốn lên giữa không

trung, kéo vào trong luồng gió, phảng phất muốn nuốt gọn tất cả mọi người vào trong nó.

Bên trong lốc xoáy như ẩn như hiện một cây tuyết bút, chính là Công Đức bút!

Luyện Hồn Đỉnh sụp đổ trong nháy mắt, Công Đức bút tái hiện nhân gian.

Nhưng mà Triệu Vân Lan, Thẩm Ngụy cùng Quỷ diện ba người không một ai nhúc nhích mảy may, tựa như Công Đức bút bị mọi người đầu đầu tranh đoạt kia đột nhiên chẳng có quan hệ gì với bọn họ cả.

Quỷ Diện chợt hỏi: “Nếu lệnh..... Sơn thánh nhất định phải có, vì sao không lấy?”

Triệu Vân Lan đứng không vững trong chiến trường cuồng phong mà vẫn giữ được biểu tình giả ngu của mình, ý tứ sâu xa nói: “Vì sợ có người chờ trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi chứ sao.”

Phán quan bị đập cho u một cục chỉ biết cúi đầu, không dám nói một câu.

Quỷ Diện thở dài: “Ngươi với chúng ta có ân cho mượn hỏa, ta thực sự không muốn thế này.”

Nói xong, gã hô lên một tiếng, đám u súc làm người chán ghét ùn ùn xông từ dưới đất lên vây bọn họ vào giữa, Trảm Hồn Sứ lập tức đứng bên cạnh Triệu Vân Lan, tay đặt trên chuôi đao.

“Á à.” Triệu Vân Lan lạnh lùng nói, “Hóa ra là sâu hại trên cái cây của ta.”

Y vừa nói đoạn, trong tay rắc xuống thứ gì đó giống như lưu huỳnh xuống đất, u súc đang chui lên từ mặt đất phát ra tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn vô cùng. Phán quan sắc mặt trắng bệch, cơ hồ không thèm quản xem mình có bị gió lớn thổi bay hay không mà chỉ liều mạng lui sang một bên, vừa lui vừa nói: “Ngũ hắc thang, là, là ngũ hắc thang.....”

Ngũ hắc thang, là máu của chó mực, mèo đen, lừa đen, lợn đen cùng gà đen mà luyện thành, phải sinh ra vào tháng âm, trên người không có nửa chiếc tạp mao, đen từ trong ra ngoài mới được, nó không phải là thứ gì quá quý giá nhưng lại khó có vô cùng, là bí phương khắc chế âm nhân dưới Hoàng Tuyền.

Thứ này vốn là chuẩn bị để đối phó ai, không cần nói cũng biết.

Ai ngờ mỗi người bọn họ đều không lùi nổi nửa tấc đất, còn chưa kịp động thủ thì ngay lúc đó Công Đức bút bỗng nhiên co rút lại, trong điện quang hỏa thạch bay thẳng về hướng đại thần mộc. Trong lúc tất cả mọi người còn đang chưa biết phản ứng thế nào thì nó đã xuyên nhập vào đại thần mộc.

Tất cả mọi người đều sửng sốt không nghĩ đến sẽ xảy ra biến cố như vậy, Quỷ diện vung tay áo đánh bay phán quan vắng xa rồi lập tức thò tay vào đại thần mộc định tóm lấy, Triệu Vân Lan theo bản năng gạt tay gã ra.

Cánh tay của Quỷ Diện cứng đến kinh người, Triệu Vân Lan cảm thấy tay mình như thể vừa đánh lên một tấm thép đặc, không cần vén tay áo lên nhìn cũng biết bên trong chắc chắn là tím bầm rồi.

Nhưng mà y không để lộ ra, Quỷ diện không biết vì nguyên nhân gì cũng không dám chống lại y mà chỉ xoay tay biến chiêu, theo sát bên

người Triệu Vân Lan tiến đến đại thần mộc.

Chỉ nghe một tiếng ma sát ghê rợn vang lên, bàn tay của Quỷ diện bị đại thần mộc không hề lưu tình bắn ngược trở về, gã dùng lực quá mạnh, móng tay cứng như sắt không ngờ gãy mất hai cái, bên trong trào ra máu đen.

Triệu Vân Lan rút tay về như đã sớm đoán được, cười tủm tỉm nói: “Ta sợ người đau tay nên cản người lại, thế mà người còn không biết phân biệt tốt xấu.”

Quỷ diện nghiêng răng ken két, xoay người biến thành một làn khói đen biến mất tại trận. U súc lại không bị gã mang đi mà vẫn lao về nhóm người Triệu Vân Lan như trước, nhưng tất cả đều bị một lưỡi Trảm Hồn đao ngăn lại tít ngoài ba thước.

Đến tận lúc này Triệu Vân Lan mới nhẹ nhàng thở ra rồi nở một nụ cười giảo hoạt, sau đó y đưa tay chạm vào thân cây đại thần mộc, cảm giác như có một lực dẫn đang kéo mình vào bên trong.

Thật sự là một cái cây ngoan, Triệu Vân Lan vui vẻ nghĩ.

“Người.....” Mũ trùm trên đầu Thẩm Ngụy đã bị luồng gió khi Công Đức bút xuất thế thổi xuống, một đoàn hắc khí trên người cũng tán đi không ít, mơ hồ lộ ra gương mặt mà Triệu Vân Lan quen thuộc. Vẻ mặt của hắn cực kỳ phức tạp, tựa hồ là chờ đợi, lo lắng, lại mang theo một chút cẩn thận khẩn trương, “Người đều nghĩ tới cả sao?”

“Đương nhiên là ăn ốc nói mò đánh bậy đánh bạ rồi, mấy tên ngọc các người có thể mà cũng tin.” Triệu Vân Lan chớp chớp mắt với hắn rồi ra sức lắc lắc cổ tay mình, “Au ui mịa nó, bị đập cho động cái đã đau, nhóc con Quỷ Diện kia thực sự là cái kim cương hồ lô oa mà.”

Thẩm Ngụy: “.....”

Hắn cảm thấy trái tim treo lên tận cổ lại bị người ta nhét ngược từ cổ xuống đến tận bụng, đập cho ***g ngực đau nhức.

“Thay ta ngăn lại bọn họ, đại thần mộc hình như đang bảo ta phải đi một chuyến, có thể lấy được Công Đức bút đến tay thì càng tốt.”
Triệu Vân Lan nói, thả người tiến vào đại thần mộc, cả người vào được một nửa lại như nghĩ tới cái gì, y quay đầu nói với Thẩm Ngụy, “Đi về trước chong đèn chờ cửa, yêu ngươi.”

Nói xong, thân mình y đã biến mất trong đại thần mộc.

Chương 74

Quý diện đi rồi, Thẩm Ngụy thu thập sạch sẽ u súc trên đỉnh Côn Luân. Chỉ trong chớp mắt, những người khác phàm là biết thân biết phận thì cơ bản đã đi cả. Chỉ còn lại đầu trâu mặt ngựa đỡ lấy phán quan đang nhìn hẩn từ xa xa, như có chuyện muốn nói lại không dám lại gần, Thẩm Ngụy duỗi tay với Đại Khánh, nói ngắn gọn: “Đi thôi, ta đưa ngươi về.”

Đại Khánh nhảy lên vai hẩn, kỳ thật thân hình Thẩm Ngụy không khác Triệu Vân Lan lắm, vai hẩn không rộng hơn cũng chẳng nhỏ hơn y, nhưng mà đứng trên vai Trảm Hồn Sứ làm cho nó rất không tự nhiên, thế là đành phải lui lui lui thành một quả cầu, dùng móng vuốt liều mạng bám chặt quần áo hẩn.

Bấy giờ phán quan mới huy động được một tí dũng khí, mở miệng gọi bọn họ: “Đại nhân.....”

Thẩm Ngụy thu Trảm Hồn đao, bước chân không hề dừng, vẻ mặt thản nhiên nói: “Cút đi, đừng ép ta miệng phun ác ngôn.”

Trời cuối cùng cũng sáng, trải xuống những ánh dương đến muộn.

Khi Thẩm Ngụy trở lại ngôi nhà nhỏ của Triệu Vân Lan thì đã quá trưa, các đài truyền hình đều đang xào nấu lại tin tức về hiện tượng lạ lúc sáng sớm, các tạp chí lớn cũng không có gì khác, tất cả đều vươn tay thần thông mời đến đủ loại chuyên gia chém gió ầm ầm.

Thẩm Ngụy lại chỉ làm duy nhất một việc mà thôi ____ Chờ cửa.

Hắn chờ cửa chính là chờ cửa theo đúng nghĩa đen, kê cái xô pha đến đối diện cánh cửa rồi cứ ngồi đó không hề nhúc nhích.

Đại Khánh yên lặng ngồi xồm trên cửa sổ, coi chính mình thành một cái vật trang trí hình mèo, làm bộ như không tồn tại.

Một lần ngồi xuống này chính là ba bốn tiếng liền, mãi đến lúc mặt trời ngả về Tây, di động của Thẩm Ngụy đặt trên bàn mới rung rung mấy cái.

Thẩm Ngụy mới đầu không kịp phản ứng, một lúc lâu mới nghĩ đến việc cầm lên xem, vừa làm xong thì cả người giống như vừa mới “sống lại”.

Sau khi mở ra, bên trong là ba tin nhắn.

Tin thứ nhất: “Cuối cùng cũng có tín hiệu, không có gì đâu, ta sắp về nhà rồi.”

Một phút sau là tin thứ hai: “Mịa nó, lãnh đạo triệu tới, tối nay có bữa tiệc phải theo đi rồi, ta vừa thấy, đừng chờ ta.”

Một phút sau nữa thì tin thứ ba cũng đến: “Nghỉ ngơi sớm chút, ngoan.”

Đại Khánh nhảy từ cửa sổ xuống, rơi trên mặt đất. Nó lượn nửa vòng quanh xô pha, cuối cùng có lẽ đã tích đủ can đảm mới thanh thanh cổ họng cung kính hỏi: “Đại nhân, xin hỏi là lệnh chủ của chúng ta sao?”

“Ừm,” Thẩm Ngụy gật gật đầu, “Y nói có chút việc, sẽ về muộn chút.”

Đại Khánh nhẹ nhàng thở ra, do dự một chút mới nói tiếp: “VẬY...ta đi

trước, về số 4 đường Quang Minh.”

Thẩm Ngụy hạ mắt liếc nó một cái, Đại Khánh theo bản năng cúi thấp đầu dưới ánh nhìn của hắn – giống như không thấy còn chút gì của “thầy Thẩm” mà nó hay gọi nữa cả, mà giá nào cũng phải ra ngoài thôi.

Thẩm Ngụy hơi gật đầu: “Đi thông thả.”

Đại Khánh như được đại xá, nhanh chóng đẩy mở then cửa chạy biến ra ngoài. Sống chung nhà với Trảm Hồn Sứ thật sự đáng sợ, nếu không phải bởi vì lo lắng cho cái tên nghèo rớt Triệu Vân Lan kia, nó mới không thèm bỏ lại cả tủ lạnh cá chiên không ăn mà chạy tới chịu cái loại tội nơm nớp lo sợ này đâu.

Triệu Vân Lan không đi xã giao, mà thật ra y chẳng đi đâu cả. Gửi xong cái tin nhắn kia, y liền lang thang đi miết trên đường phố Long Thành.

Mùa đông ở nơi này phần lớn đều khô ráo, năm nay không hiểu sao lại nhiều tuyết nhiều sương, một tầng vụn băng thật mỏng đọng trên mặt đất, mỗi khi có chiếc xe nào ngẫu nhiên vụt qua đều không dám tăng tốc độ, một vài quán hàng nhỏ ven đường đã đóng cửa rồi, người đi đường cũng dần thưa thớt hơn, tất cả đờm chút tiêu điều.

Ánh mắt y mê mang tựa hồ không biết nhìn về hướng nào, trong mắt vương đầy tơ máu trông qua vô cùng tiều tụy.

Không biết qua bao lâu, điện thoại của y kêu vang, Triệu Vân Lan cất giọng khàn khàn mà bắt máy: “Alo, ba.”

“Ừm.” đầu dây bên kia cất tiếng, “Sao cứ ngoài vùng phủ sóng thế?”

“.....” Triệu Vân Lan đứng lại bên đường, đứng nơi đầu gió, gió hanh heo hắt thổi đến hồng hồng đôi mắt y, ngốc mãi hai giây mới phản ứng chậm nửa nhịp mà trả lời, “Tín hiệu không tốt ạ.”

Ba Triệu hỏi: “Bây giờ con ở đâu rồi?”

Triệu Vân Lan thật ra cũng không biết, y ngẩng đầu nhìn mãi mấy cái tên ngã tư đường, sau đó mới nói đại khái được vị trí của mình.

Ba Triệu: “Chờ đó, ta đến chỗ con.”

Triệu Vân Lan ngồi xổm ven đường đợi một hồi, đại khái sau hai mươi phút, một chiếc xe dừng lại cạnh đó, lái xe nhô đầu từ bên trong cửa kính ra ghét bỏ nhìn y một cái: “Sao mà giống ăn mày thế kia? Lên xe.”

Triệu Vân Lan hữu khí vô lực liếc trắng mắt, xoa xoa đôi chân ngồi lâu mà tê rần. Y leo lên ngồi vào ghế phó lái, thu người lại như cún con, hai tay ôm trước ngực, rụt bả vai, cả người tràn ngập dáng vẻ “con không muốn nói chuyện với ba cũng không muốn giải thích gì sất”.

Ba y đập ga quét mắt lờm y một cái: “Đi đâu mà ăn mặc thế này?”

“Cao nguyên Thanh Tạng.” Triệu Vân Lan mặt không đổi sắc nói.

“Đi làm cái gì?”

“Phối hợp với đội tuần sơn Khả Khả Tây Lý (1) vây bắt một bọn săn trộm tội ác tày trời.”

Ba Triệu nói: “Đánh rắm.”

Triệu Vân Lan không lên tiếng .

Ba Triệu trầm mặc một hồi: “Hai ngày trước mẹ con nói với ta, ta vẫn chưa biết phải nói với con chuyện này thế nào nên vẫn chưa đến tìm con.”

Triệu Vân Lan có chút mệt mỏi nhìn ông một cái.

“Khi con còn bé là thời kì sự nghiệp của ta phát triển đến lúc bận rộn nhất, khi đó đều là mẹ con quản lý con, ta không thể tận trách vẫn luôn không cảm thấy gì, cho đến tận sau này con đi học, mẹ con kéo ta đi tham gia câu lạc bộ phụ huynh do trường tổ chức, cuối tuần nhàn nhã ngồi lại với các cha mẹ khác nói về con cái nhà mình, ta mới phát hiện ra con khác với những đứa trẻ khác nhiều đến thế.”

Triệu Vân Lan cười khổ: “Không phải là khác lắm mà rõ ràng là ba sinh quái thai thôi..... Được rồi ba, đôi khi khác lại làm công tác tư tưởng đi, hôm nay con thực sự không muốn nói.”

Ba Triệu yên lặng liếc y: “Ta nuông chiều con đủ rồi — lúc trước khi con suy nghĩ kì quái nói muốn lập cái gì mà Cục Điều Tra Đặc Biệt, ta còn giúp con đi vận động đủ thứ quan hệ, đã hỏi qua con cái gì dư thừa vô nghĩa chưa? Đừng có được một tấc lại muốn tiến một thước.”

“.....” Triệu Vân Lan trầm mặc một hồi, “Vậy thì, ba muốn hỏi cái gì?”

“Trước hết ta không thể không hỏi thẳng, con với thầy giáo kia có thể tách ra không?”

“Không thể.” Triệu Vân Lan chém đinh chặt sắt nói.

“Ta không gấp với con, chúng ta bình tĩnh thoải mái mà thảo luận cái

này,” Ba Triệu nhíu nhíu mày, “Con nói cho ta xem, con thích cái gì của nó? Nó có điểm nào mà người khác không thay thế được sao? Có cái gì đáng để con gánh trên vai áp lực dư luận cùng với sự thật là không có khả năng ở bên nhau một cách hợp pháp, vẫn là không phải nó không được?”

“Mẹ con có đẹp bằng Chí Linh tý tý đâu, sao ba phải ôm một cái thân cây là mẹ mà buông tha cho cả một khu rừng” Triệu Vân Lan có chút không kiên nhẫn nói, sau đó tâm tình y ác liệt cúi đầu hừ một cái, “Dư luận là cái thá gì, hợp pháp là cái đinh gì? Con mà đã muốn thì tự mình vẽ một cái đăng kí kết hôn, trường Đại Học có chỗ khắc đủ loại dấu củ cải, năm đồng một cái, có cái gì đặc biệt hơn người đâu chứ”

Ba Triệu: “Này, ta đang nói chuyện đàng hoàng với con, con tỏ thái độ gì thế hả?”

“..... Thực xin lỗi.” Triệu Vân Lan trầm mặc một lát, cúi đầu, ra sức ấn ấn mi tâm.

“Có lẽ đến một ngày khi nội tiết tố khôi phục bình thường, con sẽ hối hận với lựa chọn của con bây giờ,” Ba Triệu vẫn giữ giọng nói vô cùng vững vàng, không nhanh không chậm, làm cho người nghe sẽ nhin không được mà trầm tĩnh lại theo ông, tuyệt không cho rằng ông dùng khí thế mà bức người, thái độ như vậy lại càng dễ làm người ta nghe thấu lời ông nói, ông bảo, “Kích tình là một thứ vô cùng tuyệt vời, ta cũng đã đi qua tuổi trẻ, hiểu được cái loại cảm giác này, nhưng ta không tán thành một tình yêu quá mức gian nan, con có biết tại sao không?”

Triệu Vân Lan không đáp lại.

“Con đã đọc [Anna Karenina] (2) rồi chứ?” Ba Triệu dùng tốc độ hai mươi cây số một giờ chậm rãi lái xe trên đường vắng, “Rốt cuộc thì

Anna chết vì cái gì? Đương nhiên con có thể tranh luận rằng tình yêu lệch lạc của cô ấy là thiếu đạo đức, mà các con thì là chính đáng, cái này ta cũng đồng ý, nhưng mà nói chung thì ____ Tình yêu, là một thứ vô cùng cứng cỏi nhưng cũng rất rất yếu ớt, có thể khi bị cản trở và áp bách thì nó sẽ sinh ra một sức mạnh cực lớn, biến thành một loại cảm tình gần như vĩ đại, đây cũng là lý do mà từ xưa đến nay nó vẫn được ca tụng, nhưng mà con phải nhớ một câu: ‘Thứ đánh bại bạn vĩnh viễn không phải là núi cao, mà là hạt cát trong chiếc giày của bạn’.”

Triệu Vân Lan không lên tiếng.

Triệu phụ thở dài: “Tình yêu gian nan có thể dùng kiên cường và trả giá liều lĩnh để mà duy trì, nhưng một khi đã bình yên trở lại rồi thì con đã nghĩ đến chưa? Đến lúc đó khi các con thấy nhau, tác dụng của kích thích tố đã rút đi rồi, thứ các con nhớ tới sẽ chẳng phải là những giây phút mặt đỏ tim đập tốt đẹp nữa mà sẽ là quá nhiều khiển trách và đau khổ khi ở cùng nhau, lúc đó con đối mặt nó thế nào, nó lại sẽ đối mặt con thế nào đây? Con đã nghĩ tới chưa? Con người chính là như thế, đừng cho là mình ngoại lệ, con còn nhớ trước đây con thích ăn kem ly nhà kia không?”

Triệu Vân Lan chậm rãi lắc đầu.

“Mẹ con sợ con lớn lên không cao nên không cho ăn đồ ăn vặt, thế là con đêm mong ngày nhớ chúng nó, còn tuyệt thực kháng nghị nữa, sau đó ta đi công tác về đã nghĩ ra biện pháp ____ Mỗi ngày ta mang con đi ba bữa, mỗi lần đều cho tùy ý chọn, lần nào cũng ít nhất hai ba hộp lớn, ăn đến đau bụng cũng không quản con, cứ thế đưa đi một tháng liền, sau này cứ nhắc tới cái hàng kem ly đó là con oa oa khóc lớn, ôm khung cửa sổ chết không đi nữa.”

Triệu Vân Lan miễn cưỡng kéo khóe miệng thành một nụ cười, ba

Triệu tâm bình khí hòa nói: “Bây giờ con suy nghĩ cho kĩ rồi nói cho ta nghe xem, con thấy chính mình với thầy giáo kia có thể cứ tiếp tục như thế sao?”

Ông nói như thế thì không ai còn có thể không nghe vào tai, Triệu Vân Lan tạm dừng một hồi mới nói tiếp, giọng nói vẫn khản đặc như cũ, y lôi ra một chai nước khoáng ở kế bên tu một hơi hết quá nửa, bấy giờ mới chậm rãi nói: “Con quen biết Thẩm Ngụy thực ra đã rất lâu rồi, tính ra thì từ lúc con bắt đầu công tác đã biết hẳn, đến giờ cũng không ít năm. Ba, con biết ba nói vậy là có ý gì, nhưng mà trên thế gian có một loại người, không phải là kiểu người mình thấy tốt đẹp thế nào hoa nhường nguyệt thẹn thế nào có một không hai thế nào mà phải vì người đó làm một quân vương chẳng màng triều sớm; chỉ là con cảm thấy nếu có lỗi với hẳn, bản thân quả thực chẳng là cái dạng gì nữa.”

Ba Triệu quay lại nhìn y một cái, Triệu Vân Lan tựa vào lưng ghế, đôi mắt nửa mở nửa khép, có thể là vì ngủ không đủ giấc mà mí mắt hẹp dài hơn người thường một chút của y chiết thành ba tầng, có vẻ uest oải đến kì lạ.

Ba Triệu nghe xong im lặng nửa ngày, một hồi lâu sau mới khó khăn nói: “Vậy được rồi, con đã là người trưởng thành, có một số việc ta cũng không có quyền can thiệp quá nhiều nữa, nếu con nghĩ như thế thì ta cũng không có gì để nói thêm _____ hôm nào rảnh rồi mà ta ở nhà, con dẫn nó đến ăn bữa cơm đi.”

“Cảm ơn.” Triệu Vân Lan lúc nói những lời này lại không có thần sắc vui mừng được bao nhiêu, đôi mày y vẫn cau nhẹ, một lát sau, y gian nan nói, “Ba, đi uống với con mấy chén được không?”

Ba Triệu nhìn y một cái, quay đầu xe, đưa y đến một quán ăn nhỏ tương đối yên lặng do người địa phương mở, ông mở menu rượu

đưa đến trước mặt Triệu Vân Lan: “Chọn đi, ta trả.”

Sau đó gật đầu với người phục vụ: “Cho tôi một tách Thiết Quan Âm.”

Hai cha con ngồi đối diện, khí chất có sự giống nhau một cách kì diệu, uống trà uống trà, uống rượu uống rượu, không ai lên tiếng trước, không ai quấy rầy ai.

Triệu Vân Lan uống rượu không đỏ mặt, uống càng nhiều thì mặt lại càng tái nhợt, khi trước mặt y đã có hai cái chai thì ba Triệu giữ cái tay y đang định gọi phục vụ bàn lại, quay đầu nói: “Lấy cho nó cốc nước đường, tuy là lúc tâm trạng không thoải mái có thể uống một chút, nhưng ta là ba con, vẫn phải trông nom không để con trúng độc cồn hay thủng dạ dày mới được.”

Triệu Vân Lan dừng một chút: “Còn chưa ăn cơm mà, cho tôi cơm rang ra đây nha.”

“Bây giờ nói xem sao lại thế này được chưa? Cãi nhau với thầy giáo kia hả?” Ba Triệu hỏi.

“Làm sao có thể chứ.” Triệu Vân Lan vất vả nở nụ cười, “Con đã sớm qua cái tuổi cãi nhau với người ta vì mấy chuyện vặt vãnh rồi.”

Ba Triệu: “Thế là làm sao?”

Triệu Vân Lan không nói gì một lúc lâu, mắt nhìn chăm chú vào mặt bàn cẩm thạch như muốn nhìn mấy cái đường vân không có quy luật kia cho nó ra hoa, đến tận khi cơm nước đều mang lên rồi, y mới khe khẽ giật giật mí mắt, cúi đầu nói: “Rất nhiều chuyện...không biết mình làm đúng hay làm sai, làm sao bây giờ?”

Ba Triệu chầm thuốc, im lặng một lát: “Ta có thể nói với con cảm nhận của ta, ta sống đến từng này tuổi, thấy một đời con người có bốn chuyện là không thể quá cố chấp, một là trường cửu, hai là thị phi, ba là thiện ác, bốn là sinh tử.”

Triệu Vân Lan ngược mắt nhìn ông.

“Cố chấp đôi khi là một loại đức tính, nhưng nếu cứ rối rắm với ‘trường cửu’, thì con lại càng dễ lo được lo mất mà thấy không rõ con đường dưới chân; quá quan tâm đến ‘thị phi’, con sẽ dễ sa đà quan tâm đến những chuyện vụn vặt, trên thế giới vốn dĩ không có gì là tuyệt đối đúng hay tuyệt đối sai; quá coi trọng ‘thiện ác’, thì trong mắt con không dung nổi một hạt cát, có lúc sẽ tự cho là phải, mong muốn quy tắc phải thay đổi theo góc cạnh của mình, cuối cùng sẽ thất vọng; quá lấn cấn với ‘sinh tử’, tầm nhìn của con sẽ trở nên hạn hẹp, một đời này cao nhất cũng chỉ có thể trở thành tầng lớp hạng hai mà thôi.”

Triệu Vân Lan yên lặng nghe.

“Có một số thứ không chịu nổi khảo vấn, không gánh nổi cân nhắc, lại càng không đáng giá hăm sâu, ta thấy nếu con đã làm thì không nhất thiết phải nghĩ xem nó đúng hay sai. Nếu con cứ dùng mấy thứ này mà tra tấn chính mình thì chẳng bằng ngấm lại xem về sau nên làm thế nào, con nói có phải không?”

Triệu Vân Lan nghe xong, không nói hai lời uống sạch cốc nước đường, sau đó trấn định nói: “Con không nuốt nổi cơm nữa, muốn đi nôn một hồi, nôn xong ba lái xe đưa con về đi.”

Ba Triệu đưa y về thẳng dưới lầu nhưng không đi lên: “Thầy giáo kia ở nhà con phải không? Người ta chưa chuẩn bị tốt thì ta sẽ không đột nhiên đến gặp, tự con đi lên đi, gặp lại sau”

Triệu Vân Lan đưa lưng về phía ông phất phất tay, vất vả đi về phía trước.

Thẩm Nguy vẫn đang đợi cửa, nghe thấy tiếng chìa khóa vang thì lập tức mở cửa trước khi y chạm vào. Triệu Vân Lan thoạt nhìn coi như thanh tịnh nhưng trên người toàn là mùi rượu, nhấc chân bị cửa ngáng một cái, Thẩm Nguy vội vàng đỡ lấy y: “Uống bao nhiêu thế này?”

“Không sao đâu.” Triệu Vân Lan tựa trán lên vai hắn, dựa một hồi mới cười một cái, “Ta đi tắm trước cái đã...có gì ăn không?”

“.....” Vốn dĩ vì Triệu Vân Lan tự làm theo ý mình lên núi Côn Luân, Thẩm Nguy kỳ thật là muốn tính với y rất nhiều nợ nần, nhưng mà nhìn bộ dáng y ần ần dạ dày tội nghiệp như vậy thì hắn lại chẳng nói được lời nào nữa, cuối cùng, Thẩm Nguy chỉ thờ dài, “Ta lấy cho ngươi ít đồ ăn nóng.”

Triệu Vân Lan hôn lướt một cái lên gáy hắn, đưa tay vào trong người lấy ra một chiếc hộp gỗ dài mảnh nhọn đầu nhét vào tay Thẩm Nguy, nói một tiếng “Lễ vật”, xong thì xoay người vào phòng tắm.

Thẩm Nguy cúi đầu mở hộp gỗ, chỉ thấy bên trong là một cây bút rất mảnh, cán bút làm bằng gỗ, phía dưới không biết là lông của con gì, vừa nhìn liền thấy ánh vàng rực rỡ, cầm ở trong tay nặng đến kinh người, bảo quang lưu chuyển, hoa nhuận nội liễm, chính là Công Đức bút làm từ công đức cổ mộc trong truyền thuyết.

Thẩm Nguy ngẩn người, đúng lúc này, trong nhà tắm ngoài tiếng nước chảy lại đột nhiên vang lên một tiếng động lớn.

Thẩm Nguy hoảng sợ, nhanh chóng cất kĩ thánh khí, đi qua gõ gõ

cửa: “Vân Lan, không sao chứ?”

Trong phòng tắm nhà Triệu Vân Lan có bồn tắm lớn, phía trên có vòi hoa sen, thừa thời gian thì ngâm người mà thiếu thời gian cũng có thể dùng được. Triệu Vân Lan không cẩn thận để nước nóng quá, vốn đã say ba phần, miễn cưỡng tỉnh táo lại một tí thì bị khí nóng hun cho bốc lên đầu, chân trần đạp lên cái bồn tắm trơn trượt, y không lưu ý một cái thế là ngã xoài xuống chìm cả vào bồn, suýt nữa thì chấn động não luôn.

Trước mắt sao vàng bay a bay, y hoàn toàn không nghe thấy Thẩm Ngụy nói cái gì.

Không thấy y đáp lại, Thẩm Ngụy rất cục nịnh không được đẩy cửa phòng tắm ra.

Chú thích:

(1)Khả Khả Tây Lý: là tên một bộ phim nhựa nói về đội tuần sơn ở Khả Khả Tây Lý bảo vệ linh dương sừng kiếm Tây Tạng khỏi bọn săn trộm.

(2)Anna Karenina: là nhân vật chính trong tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Nga Lev Nikolayevich Tolstoy. Cô là một phụ nữ có chồng và có con nhưng đã đi theo tiếng gọi tình yêu với một chàng trai trẻ. Cuối cùng, mệt mỏi vì mối tình vụng trộm và những áp lực cuộc sống, Anna đã tự sát bằng cách lao vào đầu xe lửa. Chi tiết có thể xem ở WIKI

Chương 75

Không có ai đi tắm mà còn mặc quần áo.

Triệu Vân Lan làm cho mình ngã một cú thất điên bát đảo, vòi hoa sen rơi ầm xuống người y lại còn đập trúng đầu làm cho y càng không biết đằng nào mà lần. Hai tay y bám thành bồn tắm vất vả muốn đứng lên, tấm lưng khom khom lộ ra xương bả vai rõ ràng, bắp thịt lưu sượng bao bọc thất lưng tinh tế tạo thành một đường cong xinh đẹp không nói lên lời, phía dưới...Phía dưới nữa thì Thẩm Ngụy thật sự không dám nhìn, chỉ là vết bầm tím đen trên cổ tay bị hơi nước nung đỏ cơ hồ đã đâm mù hai mắt hắn.

Thẩm Ngụy cảm giác trong phòng tắm thật sự quá nóng, chỉ trong một giây đã sắp nướng chín hắn đến nơi rồi.

Hắn cuống quýt rút cái khăn tắm lớn từ bên cạnh định ném qua thì phát hiện ra còn chưa đóng vòi nước, vì thế lại luống cuống tay chân đóng vòi sen, phi lễ không nhìn dờn tầm mắt đi chỗ khác, duỗi tay trùm khăn tắm lên người Triệu Vân Lan. Sau đó hắn cách một cái khăn tắm thật dày, mặt đỏ tai hồng cẩn thận ôm y lên.

May mắn Triệu Vân Lan không dùng độ dày da mặt tuyệt đỉnh của y để đổ dầu vào lửa, y không cho Thẩm Ngụy bất cứ phản ứng nào, thật sự thì đầu óc y bị chất cồn và nước nóng pha thành tương hồ hết cả rồi.

Khăn tắm nhanh chóng bị nhiệt độ cơ thể xuyên thấu qua, che không hết hai cái chân dài lờ mờ lộ ở bên ngoài, Thẩm Ngụy một bên nghe thấy tiếng động mạch của chính mình đập loạn trên huyết Thái

Dương, một bên nhẹ tay nhẹ chân đem Triệu Vân Lan đang ôm đầu cuộn thành một cục đặt lên giường.

Sau đó hắn tựa như bị cái gì làm bỏng, nhanh chóng rút tay về. Hắn ngược ngịu vuốt vuốt ngón tay một hồi rồi cứ lóng ngóng tay chân đứng mãi một bên.

Đến khi Thẩm Ngụy thấy nước thấm ướt gối đầu mới như vừa tỉnh mộng mà kéo cái chăn qua đắp lên người Triệu Vân Lan trước, sau đó mới dám giữ chặt một góc khăn tắm muốn nhẹ nhàng rút nó ra khỏi chăn.

Nhưng đúng lúc này, Triệu Vân Lan đột nhiên cầm lấy tay hắn.

Lòng bàn tay y ướt át mà ấm áp, con ma men khí lực lớn kinh người hơi hơi mở ra đôi mắt cơ hồ không có tiêu cự, ánh mắt y còn mê mang hơn cả những ngày y không nhìn thấy gì, hai má đều hồng ửng.

Thẩm Ngụy cảm thấy yết hầu như bốc lửa, khô rát mà chấn động.

Triệu Vân Lan mở miệng nói câu gì mơ hồ không rõ, Thẩm Ngụy cúi người ghé sát vào bên miệng y: “Người nói cái gì?”

Triệu Vân Lan siết chặt tay, lúc này đây, Thẩm Ngụy mới nghe rõ lời y nói.

Người nọ nói bằng âm thanh trầm thấp mơ hồ: “Thực xin lỗi..... Ta thực xin lỗi người.....”

Thẩm Ngụy sững sốt.

Bàn tay Triệu Vân Lan đang nắm tay hắn càng ngày càng chặt, cuối

cùng quả thực khiến hắn đau nhức.

Thẩm Nguy chậm rãi nghiêng người ngồi xuống bên giường, cẩn thận cách chần ôm lấy Triệu Vân Lan, nhẹ nhàng vuốt ve lưng y: “Người có gì phải xin lỗi đâu.”

Triệu Vân Lan xoay người ôm siết eo hắn, nửa người trần trụi lộ ra bên ngoài, cánh tay đưa lên của Thẩm Nguy cuối cùng không có chỗ đặt xuống, đành phải lúng túng treo giữa không trung. Hắn cứng ngắc như một khối đá, thái dương nổi đầy gân xanh.

Một lát sau, hắn mới phát hiện ra cả người Triệu Vân Lan đều đang run rẩy.

Thẩm Nguy nhẹ nhàng tránh ra một chút muốn nâng đầu y lên xem sao, thế nhưng Triệu Vân Lan lại gắt gao siết chặt vòng ôm. Cơ hồ ngay khi đó Thẩm Nguy hoảng hốt phát giác trên quần áo mình ướt đẫm một mảnh. Hắn đưa tay nâng cằm Triệu Vân Lan, thấy trên mặt y không có nước mắt nhưng khóe mắt lại đỏ hồng: “Người.....”

Triệu Vân Lan vốn dĩ có năm phần men say, còn có thể giả vờ giả vịt, lúc này hơi rượu xông lên đỉnh đầu lại vừa ngã một cái như thế, y càng hỗn loạn hơn, có lẽ chính bản thân y cũng không biết mình đang nói cái gì, nhắm đi nhắm lại vẫn chỉ là một câu như vậy... “Ta thực xin lỗi người”.

Trong lòng Thẩm Nguy dấy lên một ngọn lửa, ba ngàn nhược thủy cũng không thể ngăn được nó hừng hực cháy lên.

Bàn tay hắn rất cục cựa chậm rãi dừng trên tấm lưng trần của Triệu Vân Lan, mỗi tác da thịt ấm áp đều kích thích thần kinh của hắn. Thẩm Nguy không biết nói gì, ánh mắt lại càng tối đen như vực thẳm, hắn ghé vào bên tai Triệu Vân Lan, khẽ nói: “Người trong cả thiên hạ này

đều có lỗi với ta, nhưng mà ngươi thì không.”

Triệu Vân Lan lắc đầu, y bỗng nhiên nhắm mắt, trên hàng mi không biết lúc nào đã đọng lại một giọt nước mắt trong suốt. Y muốn gào khóc thật to giống như không làm vậy thì không thể phát tiết tích tụ trong lòng, nhưng mà y không còn sức lực, ngay cả sức để lên tiếng nói chuyện y cũng sắp không còn nữa. Cả đời này của y bất quá mới ba mươi năm thời gian mà thôi, còn chưa bao giờ trải qua tâm sự nặng nề như thế_____ Thảm Nguy chưa từng nhìn thấy nước mắt của y, cho dù hắn đã đứng ở một nơi y nhìn không thấy mà dõi theo y nhiều năm như vậy, một khắc kia, trong lòng Thảm Nguy đã rung động thật sâu.

Hắn cúi đầu, cẩn thận vô cùng hôn lên mi mắt y, nếm vào trong miệng toàn là chất đắng: “Mạng của ta là ngươi cho, mắt của ta cũng là ngươi cho, tất cả của ta đều là ngươi mang lại, ngươi có gì phải xin lỗi ta đây?”

“Nếu ta biết.....” Triệu Vân Lan hàm hồ nói, “Nếu như ta biết, thà rằng khi đó ta giết ngươi, cũng tuyệt đối không.....”

Y không nói thêm gì nữa, Thảm Nguy một phen ôm chầm lấy y, đột nhiên buông hắn cái chấn đã bị vo thành một đống, xoay mình áp trên người y. Hai tay hắn chống bên cạnh Triệu Vân Lan, ***g ngực phập phồng kịch liệt như không thờ nổi, qua không biết bao lâu, hắn mới cúi đầu hỏi: “Côn Luân, là ngươi phải không?”

Triệu Vân Lan ngửa mặt nằm trên giường, một dòng nước mắt tinh tế chảy dọc theo khóe mắt. Y bỗng nhắm mắt lại như đã thương tâm đến cực cùng, đầu mày đuôi mắt đều mang theo mấy phần đỏ ửng. Bờ môi y run rẩy thật lâu cuối cùng vẫn không nói ra lời nào khác, vẫn chỉ là câu ấy: “Ta thực xin lỗi ngươi.”

“Trên dưới năm ngàn năm, thiên thượng nhân gian, người cũng chỉ muốn nói với ta một câu này sao?” Thẩm Ngụy cúi đầu hỏi, sau một lúc lâu, hần thở dài, “Luân Hồi Quĩ lần đó, người nhớ rõ ta nói cái gì với Lý Thiển không? Ta nói một đời người chỉ có thể vì hai việc mà cam tâm chịu chết, vì thiên hạ gia quốc thành toàn trung hiếu đạo nghĩa, và vì tri kỉ thành toàn chính mình – tiền lệ từ xưa có thể bỏ mình vì tri kỉ, ta nếu có thể vì người mà chết, đương nhiên cũng chịu vì người mà sống, ta không có gì phải tiếc nuối. Người chưa từng rơi nước mắt, đừng khóc vì ta.”

Rồi sau đó Thẩm Ngụy nhẹ nhàng vươn tay, dùng mu bàn tay xoa xoa khuôn mặt y ướt đẫm: “Ta có mấy lời vẫn hay thầm nói, vốn là không cần nói ra, nhưng mà thời gian chúng ở trong lòng ta quá lâu, thật sự là có chút không kìm nổi nữa, không nói ra thì không thoải mái. Bọn họ đều muốn Côn Luân quân của bọn họ trở về, kì thực ta cũng có tư tâm___một người thông minh thấu triệt như người chỉ nhìn qua liền hiểu, một chút tâm tư đó ta đối người cũng không có ý nghĩa gì, chẳng bằng cứ thống khoái nói ra...Khi một người đang làm một điều gì đó cho người khác, cho dù hần có cam tâm tình nguyện hơn, có yên lặng âm thầm hơn, nhưng trong lòng vẫn sẽ có một tia hi vọng, hi vọng một ngày nào đó người kia có thể nhìn thấy, ta cũng không phải là ngoại lệ.”

Thẩm Ngụy chăm chú nhìn vào đôi mắt của Triệu Vân Lan: “Có đôi khi ta cũng nghĩ, nếu có một ngày người nhớ ra mọi chuyện, ta có thể nói với người, người thấy không, tất cả những gì đã đáp ứng người ta đều làm được, không một tia cắt xén, không một câu nuốt lời, khi đó người sẽ cho ta biểu tình gì đây? Không có ai không ích kỉ, A Lan, ta cũng vậy thôi... Nhưng mà ta thực sự không muốn vậy. Số trời đã định, Tam Hoàng Ngũ Đế cũng không thể không đi theo quỹ đạo đã bày sẵn, Bàn Cổ ngã xuống, Nữ Oa tán hồn, người quý vi đại hoang sơn thánh nhưng cũng không cao minh hơn những vị tiên thánh ấy bao nhiêu.... Người không có cách nào. Trên người Côn

Luân quân đè nặng Thập Vạn Đại Sơn, thống khổ như vậy, ta không nỡ để người sống những ngày như thế. Người làm một phàm nhân vô tư vui vẻ tốt biết bao nhiêu. Nhưng bọn chúng đều đang bức bách người, lúc đó trên núi Côn Luân, ta chỉ muốn...chỉ muốn giết sạch bọn chúng.”

Triệu Vân Lan thấp giọng hỏi: “Là người che kín kí ức sớm nhất của Đại Khánh, cũng là người chặt đứt liên hệ giữa ta và Trấn Hồn lệnh sao? Ta..... Ta làm một phàm nhân vô cùng vô tư vui vẻ, người gánh vác thay ta sao? Người dựa vào cái gì?”

Giọng nói của Triệu Vân Lan càng ngày càng thấp, thấp đến mức nghe như tiếng thì thầm không rõ, tựa như giọng nói đã tắc nghẹn đến cực hạn, chỉ còn tiếng vang mơ hồ dùng hết khí lực mới thốt ra lời: “Ngày đó người đáp ứng ta, kì thật người nghĩ rằng một đời con người cùng lắm bảy tám mươi tuổi, nháy mắt đã qua, qua một vòng luân hồi ta sẽ lại quên người. Người muốn theo cùng ta đi hết một đoạn đường này, sau đó noi theo Nữ Oa sao?”

Thẩm Nguy nhất thời im lặng không nói.

Triệu Vân Lan kéo lấy cổ áo hắn, ngón tay run rẩy đến co rút, cả hai hàm răng đập vào nhau canh cách: “Ta có chết cũng sẽ không đáp ứng, ta tan xương nát thịt, hồn phi phách tán cũng không đáp ứng!”

Thẩm Nguy bị kéo xuống theo lực tay của y, Triệu Vân Lan giống như phát điên ôm chặt cổ hắn, kéo hắn vào lòng hôn đến cuồng loạn, sau đó y duỗi tay giật đứt hai cúc trên áo sơ mi của Thẩm Nguy làm lộ ra ***g ngực tái nhợt: “Ta tuyệt không..... đáp ứng!”

Thân cận da thịt chưa từng có tựa như đã hỏa chạm vào liền nổ, trùng khớp với những cơn mơ hương diễm mà Thẩm Nguy bừng tỉnh lúc canh khuya, quả thực giống y một tràng nhân gian đại mộng

điên đảo khác.

Mộng không biết khi nào thì tỉnh, khi nào thì tan, cho dù đất sụp trời nghiêng cũng chẳng được phơi dưới mặt trời. Thì ra vẫn là điều mà ban ngày không dám nghĩ..... Đó là tấm lòng vẫn không có nơi thổ lộ, sống không nổi, chết không xong, quên không đành, nhớ không được.

Thẩm Nguy rất cục nịnh không được đảo khách thành chủ, xoay người đặt Triệu Vân Lan xuống gối đầu mềm mại. Hồng thủy ngập tràn đáy lòng, lúc này như lũ phá đê.

.....

....

...

..

.

.

.

Ngày hôm sau Triệu Vân Lan bị ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa phơi cho tỉnh lại. Trong đầu y một mảnh trống rỗng, hoảng hoảng hốt hốt, cả nửa đêm sau y đều rơi vào tình trạng hỗn loạn, đã thờ không được lại còn thêm tác động của cơn làm cho y cơ hồ không biết mình đã nằm mộng một giấc hoang đường hay là sự thật nữa....

Y thử mở mắt một chút, mí mắt nặng nề vô cùng, không dễ dàng gì

mới tỉnh táo lại một tí thì trần nhà trên đỉnh đầu cứ xoay vòng quanh, Triệu Vân Lan lại ngã ngược trở về.

Bây giờ mà y có soi gương thì sẽ nhìn ra ngay, y không phải là mệt mỏi, trên mặt y lúc này bao phủ một tầng xám trắng khó tả, nó đã vượt qua phạm vi của từ “tiều tụy” rồi, nói là nhuộm tử khí thì đúng hơn___Lúc này, một đôi tay cẩn thận đỡ y dậy, đưa một cái bát lên miệng y, chẳng biết là thuốc gì mà hương vị kì quái vô cùng, có một loại mùi tanh không nói lên lời, Triệu Vân Lan theo bản năng nghiêng đầu né tránh: “Cái gì.....”

“Thảo dược, đem qua ta làm người bị thương.” Thẩm Ngụy nói thì rất nhẹ nhàng nhưng động tác trên tay chẳng nhẹ chút nào, hấn xoay mặt Triệu Vân Lan qua, cơ hồ là cưỡng ngạnh đổ vào miệng y.

Triệu Vân Lan bỗng nhiên có được một tí khí lực, dùng sức gạt tay hấn ra ho khù khụ một trận, cảm thấy cái vị trong khoang miệng làm mình ghê tởm đến muốn phun hết ra. Sau đó một chén nước đưa tới bên miệng y, lúc này Triệu Vân Lan mới tỉnh hẳn, mở mắt ra, liếc nhìn Thẩm Ngụy một cái, chẳng nói chẳng rằng cúi đầu uống.

Y uống nước xong thì ngồi dậy tựa vào đầu giường chống tay lên gối. Y buồn bực nhìn Thẩm Ngụy, cúi đầu kiểm điểm chính mình, lại dùng ánh mắt càng buồn bực hơn nhìn Thẩm Ngụy lần nữa, cuối cùng ghen ra một câu: “Ta đường đường là thuần 1, người cứ thế..... Người, người không thể khách khí với ta một tí sao hả?”

Khuôn mặt Thẩm Ngụy nhuộm một tầng hồng nhạt, xoay đi xấu hổ ho nhẹ một tiếng: “Xin lỗi.”

“Ta.....” Cái lưng truyền đến bủn rủn làm cho biểu cảm của Triệu Vân Lan trở nên vắn vẹo, y hít một hơi khí lạnh, thế mà nhìn biểu tình của Thẩm Ngụy lại cứ có cảm giác mình mới là người chiếm tiện

ngghi mới chết chứ!

Tuy rằng vô số lần y mộng mình chết trên giường mỹ nhân, nhưng mà không phải là theo cách này nhá.....

Quá chết tiệt rồi, biết tìm ai mà nói lý bây giờ?

Thoắt xanh thoắt đỏ luân phiên lướt qua khuôn mặt Triệu Vân Lan hồi lâu, cúi đầu nhìn qua cái bát chả biết là thuốc gì, nhớ tới cái vị vừa rồi, biểu cảm của y lại vắn vẹo: “Lấy cho ta một ly nước nữa đến đây, cái tình trạng này uống thuốc hạ sốt là hết thôi.”

Thẩm Nguy bưng bát thuốc đi: “Thứ này dùng được, ta không hại ngươi.”

Triệu Vân Lan mặt không đổi sắc nói: “Ngươi không hại ta, ngươi chỉ lăn qua lăn lại ta đến chết thôi.”

Thẩm Nguy: “.....”

Chính nhân quân tử thầy Thẩm đầy mặt biểu tình thẹn với thánh hiền đứng sang một bên, rất giống cô dâu nhỏ không cẩn thận làm vỡ bát.

Triệu Vân Lan dùng im lặng mà đáp lại.

Thẩm Nguy cẩn thận đỡ y nằm xuống: “Ngươi..... Ngươi ngủ tiếp một chút đi, muốn ăn gì không?”

Triệu Vân Lan cố chấp nói: “Ngươi! Mau nằm xuống cho ta chà đạp.”

Thẩm Nguy nhanh chóng hạ mắt, vành tai đỏ lên, xấu hổ mím môi: “Ban ngày ban mặt, nói bậy bạ gì đó.”

Triệu Vân Lan lòng nghĩ: “Mẹ nó chứ.”

Thứ thuốc mà Thẩm Nguy cho y uống hẳn là có tác dụng dỗ giấc, Triệu Vân Lan nằm xuống chưa bao lâu thì ý thức đã có chút mơ hồ, nhưng y vẫn bám riết không tha bắt lấy tay Thẩm Nguy: “Ta dù sao cũng đã lấy thân báo đáp rồi, ngươi đừng có áp dụng cái tối kiến nào đấy nghe thấy chưa hả, thiên đạo sẽ không tuyệt đường người đâu, ta có cách.. ta có cách.....”

Thẩm Nguy ngồi xuống bên cạnh đặt nhẹ tay lên trán y, thấy hô hấp của y dần dần đều đặn vững vàng. Dưới tác dụng của bát “thảo dược” kia, sắc mặt xám ngắt của Triệu Vân Lan nhanh chóng tốt lên, lại hồng nhuận bình thường, Thẩm Nguy yên lòng, nhẹ tay nhẹ chân cầm bát đứng lên đi vào bếp rửa.

Một giấc ngủ này Triệu Vân Lan nằm đến tận khi tối trời, cùng với những cơn mộng liên hồi trùng điệp...

Chương 76

Ngày đó Triệu Vân Lan đi vào đại thần mộc thực ra cũng không phải chỉ là lấy mỗi Công Đức bút.

Đại thần mộc và núi Côn Luân nhất mạch tương liên, trải qua trên dưới năm ngàn năm từ thuở khai thiên tích địa, Triệu Vân Lan một đường đi vào trong đó như thể tiến vào một thời hồng hoang tươi mới, quay đầu lần sờ một hồi không chạm được vào vỏ cây khi mình bước vào, đi về phía trước tựa hồ cũng không thể thấy ranh giới của nó trong tầm mắt.

Xung quanh không có ánh sáng, không khí cũng không chuyển động, bốn phía tối đen.

Y khép mi mắt dõi nhìn về phía xa xa, rốt cuộc phát hiện một chút ánh sáng nho nhỏ như đom đóm, đến gần nhìn ra thì thấy đó là Công Đức bút đã thu nhỏ chỉ còn giống như một cây bút bình thường.

Triệu Vân Lan đưa tay khều một cái thăm dò, không ngờ lại không tổn tí sức nào đã có thể nắm được nó trong lòng bàn tay. Y kinh ngạc nhượng mảy, thấy việc này dễ dàng đến quá sức tưởng tượng. Song đúng lúc này Công Đức bút lại truyền đến một lực dẫn kéo y về phía trước.

Lý trí nói cho Triệu Vân Lan biết y nên mang Công Đức bút trở về, nhưng y lại kìm lòng không đậu mà bị nó hấp dẫn đến với cái gì đó ở đằng trước kia.

Đến khi Công Đức bút trong tay y ngoan ngoãn yên lặng lại thì nó đã

thành công bẫy Triệu Vân Lan vào trong rồi.

Y đợi không biết bao lâu trong bóng đêm, tất cả dụng cụ chiếu sáng và đánh lửa trên người đều không dùng được, Triệu Vân Lan chẳng có việc gì để làm, đành phải ngồi lui cui dưới đất mà đợi.

Tâm chí y kiên định, không sợ bóng tối cũng không sợ giam cầm, nơi này nhất thời nửa khắc không tạo ra được ảnh hưởng gì với y, tuy thế, ở trong hoàn cảnh tối om không thấy giới hạn này tóm lại thực sự là không làm cho người ta sung sướng nổi gì. Vậy mà bóng tối nơi này lại vô cùng kỳ lạ, người ở trong nó tuyệt đối không lo lắng mình sẽ không ra được, thậm chí còn sinh ra ảo giác rằng chính mình vốn nên yên giấc ở đây.

Triệu Vân Lan ngồi ngồi một lúc thì ngáp một cái, cảm thấy mệt nhọc vô cơ.

Đúng lúc này, bên tai y vang lên tiếng vỡ vụn, còn chưa kịp nhận ra nó là cái gì thì đã nghe thấy một tiếng nổ giòn, toàn bộ không gian hắc ám đều bị chấn vỡ, một đạo hàn quang chợt lóe lên. Triệu Vân Lan bật người lui về phía sau gần mười bước, lại ngẩng đầu nhìn thấy một luồng sáng cực mạnh chiếu vào. Y không kịp được hơi nheo nheo mắt, chỉ thấy một cây búa lớn bổ đôi bóng tối, tiếng nổ ầm ầm truyền tới từ lòng đất, vết nứt càng lúc càng lớn, càng lúc càng dài tách ra hai bên.

Thân mình vô cùng cao lớn của một nam nhân đang vung búa đứng đó, đỉnh đầu đội trời xanh, bàn chân đạp đất rộng, râu tóc lòa xòa, trong miệng phát ra tiếng rống kinh thiên chấn động đại địa run rẩy không ngừng.

Thần trên trời, thánh dưới đất. Trời mỗi ngày cao lên một trượng, đất mỗi ngày dày thêm một trượng, Bàn Cổ mỗi ngày lại to lớn ra một

trượng. Cứ thế một vạn tám ngàn năm, trời càng cao, đất càng dày, Bàn Cổ càng khổng lồ.

Sau khi trời trải chín vạn dặm, thì có Tam Hoàng.

Đó chính là Bàn Cổ.

Triệu Vân Lan dõi mắt nhìn trời cao đất rộng, nhìn thân hình Bàn Cổ ầm ầm ngã xuống, búa lớn rơi xuống hai ngã, cán dài biến thành Bất Chu, phần lưỡi trở thành Côn Luân, đầu thân tứ chi của nam nhân hóa thành tam sơn ngũ nhạc, đột ngột từ dưới đất mà lên, vời vợi chọc trời.

Sau đó mới có giang hà nhật nguyệt, sơn xuyên thâm cốc.

Ngân Hà như biển, một cỗ bi thương khó hiểu tràn ngập trong lòng Triệu Vân Lan. Ý nhị không được đi qua đó muốn lại gần nhìn ngắm nam nhân cùng huyết mạch với mình kia, lại trơ mắt nhìn ông ấy lặng yên biến mất.

Triệu Vân Lan thốt nhiên quay đầu, thì ra y đã đặt mình giữa đại địa mệnh mông bao la bát ngát, mấy vạn năm quang âm vùn vụt lướt qua. Ý nghe tiếng gió ngàn rít gào trên núi Bất Chu, cũng thấy gió nổi mây phun từ tận cùng đại địa, nhưng hết thấy không tài nào lưu lại nổi mây may dấu vết.

Những chân thực, bạo ngược, vô lễ, dâng trào, kiệt ngạo bất tuân ở nơi lòng đất sâu thẳm ấy ..... Tất cả đều cùng huyết mạch tương thông với Côn Luân chân chính, từ khi còn trong hỗn độn đã có liên hệ mà không ai hay biết.

Núi Côn Luân trời sinh đất dưỡng, ước chừng ba ngàn năm sau huyền hóa ra sơn hồn, được phong Côn Luân Quân.

Khi đó Tam Hoàng vẫn còn trẻ, Ngũ Đế còn chưa sinh ra, trong trời đất chỉ có chim bay cá nhảy, không có con người.

Trong nháy mắt những hình ảnh mà Triệu Vân Lan thấy được trở nên hỗn loạn, ngay khi y biết bản thân đến từ nơi nào, gắt gao nắm chặt Công Đức bút trong tay, cũng là lúc y cảm thấy mình biến thành một đũa nhóc con la lối phá phách khắp núi khắp rừng.

Y ôm lấy cái đuôi của Phục Hy đại thần rồi vẩy nước tè lên, chim phượng hoàng vốn dĩ làm tổ trên đại thần mộc bị y gây phiền toái đến mức phải chuyển nhà, từ đó về sau chỉ có thể tìm cây ngô đồng mà nghỉ tạm, cuối cùng không biết Nữ Oa tìm được ở đâu ra một con mèo bé tí mới sinh ném cho y chơi, mới khiến y an phận được một chút.

Mèo nhỏ yếu ớt vô cùng, ở lại núi Côn Luân quanh năm đóng băng, tưởng chừng chắc chắn phải chết.

Côn Luân Quân lần đầu tiên nhìn thấy một vật nhỏ phiền toái như thế, đành phải tự tay đúc vàng ròng làm thành một chiếc chuông định hồn khai trí đeo lên cổ nó, trước sau không biết là phí bao công sức mới khiến cho vật nhỏ này lay lắt sống sót được, y cũng không rảnh chuyện mà đi quấy rối người khác nữa.

Đến tận khi mèo nhỏ béo tròn chạy được nhảy được, y mới ôm mèo xuống núi, thấy Nữ Oa đang nặn tượng đất.

Nàng cầm roi trong tay vung một cái, từ mặt đất liền sinh ra vô số ‘con người’ giống chư thiên thần ma như đúc, Côn Luân Quân trước nay chưa thấy náo nhiệt như thế bao giờ, thế là bị hấp dẫn luôn, không muốn nhấc chân đi nữa.

Nữ Oa quay đầu cười với y: “Côn Luân, lớn như vậy rồi à.”

Côn Luân Quân buông con mèo trong tay, cẩn thận đi qua, mắt to trừng mắt nhỏ với tượng đất mà Nữ Oa vừa mới làm ra một lát.

Y thấy người kia nhanh chóng từ trẻ con biến thành thanh niên, thanh niên kinh sợ quỳ lạy y, còn chưa kịp đứng lên đã hóa thành một người trung niên, rồi tóc đen đầy đầu rụng dần phủ lên sương trắng, cuối cùng gục ngã, lại biến trở về bụi đất

Côn Luân Quân bỗng nhiên sinh ra một cảm giác hâm mộ không nói lên lời, y cũng không biết chính mình vì sao lại phải hâm mộ, đại khái hẳn là thời gian của y quá dài quá lâu, nên mới ước ao những sinh mệnh như những vì sao sa nóng cháy mà rực rỡ ấy...

“Chơi vui thật đấy.” Côn Luân Quân đưa tay nắm nắm bùn đất, “Cái này gọi là gì thế?”

Nữ Oa nói: “Đây là con người.”

Côn Luân Quân vô tâm nói: “Con người hay thật, dịu ngoan như vậy, trên người lại mang theo mấy thứ mà khi ta chưa được sinh ra thì đã bị vùi xuống tuốt dưới đất rồi.”

Nữ Oa nghe xong lời này thì biểu tình đột nhiên thay đổi, như thể trong nháy mắt đã kinh hoàng đến cực hạn, lại có vẻ dữ tợn hẳn lên.

Khi đó Côn Luân tuổi còn nhỏ, chỉ biết ôm theo con mèo con như quả cầu lông lăn qua lộn lại gây sự quanh đại thần mộc mà thôi, chẳng thể nhìn hiểu được ánh mắt của nàng, thì ra trong một khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đó, nàng đã nhìn thấu thiên kiếp bách nan.

Con người thoát thai từ bùn đất, trên người ẩn tàng tam thi liên quan

tới lệ khí nóng này bất an dưới U Minh vạn dặm, nhưng mà bọn họ đã vui vẻ sinh sống chơi đùa như hầu tử, thậm chí còn theo quy củ của nàng chia ra nam nữ, kết hôn với nhau duy trì hậu đại.

Vì sao lại dùng bùn đất để tạo ra con người? Vì Nữ Oa tạo nên loài người nên đã được trời ban công đức lớn, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía thiên không hỗn loạn những vì tinh tú, bất giác cảm thấy một thứ ____ lạnh lẽo. Không có nơi nào không trói buộc nàng, như thể có một bàn tay nhìn không thấy đang đẩy cả thần và người không ngừng tiến về phía trước, không một ai ngăn cản được.

Nhưng mà ván đã đóng thuyền chẳng thể thu lại nữa, trừ khi giết chết toàn bộ tượng đất kia.

Trọn vẹn bảy bảy bốn chín ngày, Nữ Oa ngày đêm không nghỉ, người làm từ bùn đất đã chạy khắp núi đồi, thậm chí là cả ven sông ven biển bên rìa đại hoang. Vô số trăng tỏ sao mờ, đã mấy đời nối tiếp, Nữ Oa vụt quay đầu lại thấy tiếng người huyền ảo, trong các bộ lạc đã nổi lên khói bếp, nam nữ thân khoác da thú, con trẻ thành đàn, an vui ấm áp, ngũ quan diện mạo chẳng khác gì chư thiên thần ma.

Nàng bỗng che mặt khóc..... Côn Luân và mèo con luống cuống tay chân đứng cạnh đó, không biết được vì sao nàng lại thương tâm đến thế.

Sau này nghĩ đến, đó đại khái là cảm tình nguyên sơ nhất của người mẹ đối với những đứa con, phát ra từ bản năng, khó có thể dứt bỏ.

Nữ Oa mời Phục Hy đại thần đến, lại mượn ba ngàn tinh tú của ngân hà, hai người cùng nhau dùng tam thập tam thiên dệt nên đại phong(1), phủ kín toàn bộ đại địa.

Côn Luân Quân ôm mèo con ngồi ở một bên, y cũng không biết bên dưới sơn xuyên lại chôn giấu nhiều địa hỏa như vậy, một cỗ phần nộ phun trào ra mang theo tiếng rít gào từ nơi sâu nhất dưới đáy đất, không có ai ghi lại, cũng không một người nào biết, bâng quan tỉnh tỉnh mê mê, không biết sau khi trải qua một hồi Thần Ma chi chiến lại phải gánh thêm một trận chiến Phong Thần càng thêm kịch liệt thảm thiết.

Cuối cùng, Thái Hạo Phục Hy làm ra bát quái, mạnh mẽ áp chế đại phong, lưỡng bại câu thương với U Minh dưới lòng đất, bấy giờ đại phong mới thành lập.

Nữ Oa mượn một nhánh cây của đại thần mộc từ Côn Luân Quân. Nàng đứng ở cửa vào đại phong đem nơi này nguyên thành “Đại bát kính chi địa”, từ đó về sau, Côn Luân Quân không nhìn thấy họ Phục Hy nữa.

Sau khi đại phong hạ xuống, trong lòng Côn Luân bỗng dưng trống rỗng, bạo ngược và hung lệ của U Minh giống như một mối lửa nóng rực mà nguy hiểm, chỉ lơ là chú ý một chút thôi là sẽ tạo nên tai họa ngập trời, nhưng mà nó tự do và nhiệt liệt như thế làm cho Côn Luân bất giác lưu luyến.

Côn Luân nhỏ tuổi không nói lên được cảm giác của bản thân là gì, chỉ là không hiểu lý do mà rơi xuống một dòng nước mắt, sau này chính là nguồn mạch của Trường Giang.

Phục Hy không thấy nữa, chỉ còn lại một mình Nữ Oa cô đơn chiếc bóng bồi hồi trên Hồng Hoang đại địa nhìn những con người tỉnh lại khi mặt trời mọc rồi ngủ say khi đêm về gian khổ cầu sinh, thần sắc sầu lo trên khuôn mặt càng ngày càng trầm trọng.

Sau đó Nữ Oa bế quan không gặp người ngoài, Côn Luân Quân

cũng về núi Côn Luân của y. Trong cả trăm năm y đã đi qua Đại Bát Kính chi địa mấy lần, nhìn thấy nhánh cây chết héo nọ. Thời gian thấm thoát trôi, y chậm rãi hiểu chuyện, dần dần biết được đại phong giam cầm thứ gì, mơ hồ hiểu được ý tứ của những thần thánh đi trước, cho nên dù y vẫn rất muốn vào xem nhưng lại không đặt chân vào nửa bước.

Côn Luân thủy chung nhớ rõ khi đại bát quái hạ xuống, Thái Hạo Phục Hy nôn ra một ngụm tâm đầu huyết đở sẫm, y không dám làm bất cứ chuyện gì có khả năng cô phụ người đó.

Nhưng mà mầm mống của tam thi đã chôn xuống rồi, sau đó Nhân Hoàng thành thánh, thời đại của tộc Thần Nông suy vong, tộc Hiên Viên cùng chiến thần thượng cổ Xi Vưu đánh cho người chết ta sống kéo theo đám thần ma đều tàn tạ và Vu Yêu hai tộc chưa hưng thịnh, toàn bộ tam giới đều bị quán vào một hồi họa kiếp ấy.

Mà Tam Hoàng ai ngã xuống đã ngã xuống, ai mất tích đã mất tích, hồng hoang đại địa vốn dĩ yên tĩnh vắng vẻ đến quá mức lại ồn ào những màn người diễn hết đến ta lên đài. Những tượng đất vui vẻ vô tư ngày nào đã trở thành một loại tồn tại không tài nào định nghĩa được, bọn họ thành kính mà kiên cường, ấm áp mà hiểu được khoái hoạt, cũng lại giống những loài động vật khác mà tranh đấu và giết chóc một cách hợp lý để sinh tồn.

Nhưng mà thần tính tồn tại cùng ma tính làm cho bọn họ nảy sinh nhiều tình cảm đa dạng hơn bất cứ thứ gì khác trên đời — ghen tị, thù hận, cố chấp, khắc chế..... Cùng với yêu ghét không gì sánh nổi.

Nhưng mà những con người đầu tiên khai phá đất đai trên đại địa cuối cùng cũng không thấy nữa.

Cho đến lúc này, Côn Luân Quân mới hiểu được vì sao khi Nữ Oa

tạo ra con người dù được hưởng công đức cực dày nhưng lại kinh hoàng sợ hãi như vậy.

Năm đó hỗn độn bị Bàn Cổ bổ ra đã dung nhập vào thiên địa vạn vật, tự thân biến hóa không ngừng, đại thiện đại ác, đại trí đại dũng, đều sẽ lấy một loại tư thái bề ngỗ thiên hạ mà hoành không xuất thế, cuối cùng không bệnh mà chết.

Khói lửa ngợp trời, cừu tiêu mây vẩn, Côn Bằng về Tây, đi không trở lại. Trong lần thần ma đại chiến đầu tiên, Côn Luân vẫn thờ ơ lạnh nhạt, cơ duyên xảo hợp nhìn thấy vận mệnh của chính mình khiến cho trong cõi lòng lặng im trăm ngàn năm không nhiễm một hạt bụi trần của y bỗng chốc gợi lên bi phẫn không thể đè nén cùng với cô độc tịch liêu không tài nào phản kháng.

Khi đó Xi Vưu tựa hồ có dự cảm rằng chính mình sẽ thất bại, liền xuất ra nguyên thần đi đến dưới chân núi Côn Luân, Côn Luân Quân đóng chặt sơn môn tránh mặt không gặp, vị chiến thần ba đầu sáu tay từng bước một dập đầu dùng hai chân trèo lên tận đỉnh Côn Luân sơn băng tuyết địa quanh năm, quần áo tả tơi, máu chảy suốt đường, sau này hóa thành hoa Cách Tang sinh trưởng gian nan nơi đất lạnh dưới sông băng. Hắc khản cầu Côn Luân Quân nương tình hai tộc Vu Yêu thoát thai từ trong đại sơn mà chiếu cố ít nhiều.

Côn Luân Quân không gặp hắc khản, hắc khản liền quỳ gối ngoài sơn môn dập đầu không ngừng, nhưng vẫn không đả động được đại hoang sơn thánh.

Côn Luân ở nơi băng thiên tuyết địa, tâm y còn cứng lạnh hơn cả đá trên đỉnh núi, hắc miêu sinh trong Yêu tộc, không tự chủ được bị hấp dẫn bởi thủy tổ của Vu Yêu tộc mà vụng trộm chuồn ra liếm vết máu chảy từ trên trán Xi Vưu.

Đến khi Côn Luân Quân phát hiện ra thì nhân quả đã kết thành, đại hoang sơn thánh rốt cuộc cũng giống như Nữ Oa, bị vận mệnh mà y trăm phương ngàn kế né tránh kéo vào, cứ thế đi về phía kết cục không thể kháng cự.

Chú thích: (1) đại phong: Phong (封) nghĩa là bao bọc, đại phong ở đây giống như tấm lưới lớn, từ nay đến những chương sau sẽ giữ nguyên là đại phong chứ không edit ra thuần Việt.

Chương 77

Xi Vưu chết trận, hóa thành rừng phong đỏ máu, Hiên Viên hoàng đế cảm niệm hấn dũng mãnh phi phạm, phong làm Chiến Thần.

Bắt đầu từ khi đó, toàn bộ Vu Yêu trong thiên hạ quy tụ về dưới trướng Côn Luân Quân, hưởng sự che chở của quần sơn.

Nhưng mà sau khi đại chiến kia qua đi, con người trên mặt đất cũng không bình an vô sự, chiến tranh vẫn như cũ nổi lên bốn phía, giữa bộ lạc và bộ lạc, chủng tộc và chủng tộc, thậm chí giữa một bộ lạc với nhau cũng phải phân ra ba bảy loại.

Côn Luân Quân chưa hề ra mặt, y vẫn luôn đợi.

Từ khi trơ mắt nhìn Phục Hy ngã xuống, Nữ Oa lánh đời, Thần Nông mất đi thần lực mai danh ẩn tích, y đã luôn đợi.

Y thấy Hiên Viên gương cao thủ cấp của Xi Vưu, không nói một lời, chỉ cảm thấy là ai cũng được, chỉ cần có thể trả lại cho thế gian một mảnh trời xanh biển biếc sung túc an vui, thì đều có thể thôi.

Hắn vẫn luôn đợi Hoàng Đế thống nhất đại địa Thần Châu, đợi cho những tranh chấp liên miên an ổn lại, nhưng mà họ Hiên Viên chinh chiến một đời, mới có một chút khởi sắc thì đã yên lặng ly thế mất rồi.

Hậu đại của Viêm Hoàng bắt đầu tranh quyền đoạt thế, phương đông cũng chẳng yên bình, hậu nhân của Xi Vưu là Hậu Nghệ cơ duyên xảo hợp chiếm được cây đại cung của Thái Hạo Phục Hy, nghĩ ra cái

danh hào “Đế Thuấn”, xâm nhập man hoang, thống nhất chư bộ phương đông liên hợp với Vu tộc trên đại hoang.

Một năm kia, tất cả quạ đen đều đậu trên mặt đất không phát ra âm thanh, hậu nhân tộc Thần Nông là Thủy Thần Cộng Công cùng hậu nhân tộc Hiên Viên Chuyên Húc yên lặng nhiều năm lại nổi lên tranh chấp.

Cộng Công điều khiển nước, là hậu đại của Thần Nông Viêm Đế, mà Long tộc đứng hàng đầu tiên trong thủy tộc chi linh, từ đó về sau vô số Yêu tộc bị cuốn vào, dù Hậu Nghệ chưa kịp chinh chiến đến trung nguyên nhưng Vu Yêu hai tộc cùng hưởng sự che chở của đại hoang sơn thánh đã có xu thế mỗi người đi một ngả.

Một trận chiến tranh kia vô số Yêu tộc chết trận, máu chảy trôi chày, cả đại lục rung chuyển bất an, hồn phách của yêu tinh bị giam trên mặt đất ngày đêm kêu khóc thê lương, đất đai khắp nơi cằn cỗi.

Xi Vưu từng bước dập đầu mà chết đi, có được sự tôn trọng từ đối thủ lớn nhất cả đời của hắn, lại bị cái lũ hậu bối mà hắn dù chết vẫn không yên lòng phóng hỏa thiêu cháy Đền Chiến Thần. Dần dần, Nhân tộc, Vu tộc và Yêu tộc cũng quên đi vị tổ tiên này, quên mất sự bạo ngược mà dũng mãnh hắn lưu truyền trong huyết mạch.

Xi Vưu từ từ biến thành một Tà Thần bộ mặt dữ tợn trong truyền thuyết dân gian.

Côn Luân Quân rốt cục thất vọng hoàn toàn.

Bây giờ y đã hiểu, vì sao biểu tình của Nữ Oa lúc đó lại kinh hoàng mà tuyệt vọng, thì ra khi mới bắt đầu tạo ra con người nàng đã nhìn thấy một đại lục chướng khí mù mịt thế này rồi, mà nàng lại không thể nào phản kháng, đành phải coi trăm ngàn năm như một ngày

không quan tâm, không nhìn không nghĩ.

Côn Luân Quân chường quản thập vạn đại sơn dưới nhân gian, luôn rất thích những sơn tinh và thủy linh. Xi Vưu nổi lên khổ tâm tính kế y, dụ dỗ tiểu miêu uống máu Chiến Thần, Côn Luân Quân tuy rằng đành phải nhận lấy nhân quả thay cho đồ ngốc kia nhưng cũng nhận lời Xi Vưu mà chiếu cố cho hai tộc Vu Yêu dựa núi ăn núi dựa sông nuốt sông này nhiều năm như thế.

Y tận mắt trông thấy chúng lớn lên, tu luyện, nhập thế.

Nay, bọn chúng ở ngay trước mắt y lại giống như một đám cỏ dại không đáng giá tiền, một đám lại một đám táng thân trong đại hỏa lại gian nan cầu sinh trong kẽ hở của họa kiếp ngợp trời.

Nếu đây chính là thiên ý, nếu như thiên ý chính là không có trường cửu, không có bình yên, chỉ có khôn cùng hỗn chiến và khói lửa, nếu như thiên ý chính là thời không vô biên vô tận chìm trong hỗn độn cùng với bi phần cực thịnh tất suy....

Cộng Công thua trận cưỡi Thần Long trốn đi, chuẩn bị Đông Sơn tái khởi, Long tộc vẫn luôn là tâm can của Côn Luân Quân, thế nhưng khi bọn họ chạy đến vực sâu Tây Bắc thì Côn Luân Quân vẫn nhẫn tâm đâm mù hai mắt Thần Long. Cộng Công cùng Thần Long đâm vào núi Bất Chu Sơn, dựng thùng một lỗ trên đại phong mà Phục Hy hạ trên Bất Chu ngày đó.

Mười vạn ác quỷ đồng khốc nơi U Minh đại bất kính chi địa, lệ khí phóng lên cao, chúng nó giống thần linh trên đỉnh núi kia, không biết trời cao đất rộng, tiếng gào thét rung động cả núi Bất Chu, Côn Luân Quân lấy hồn hỏa trên vai trái trợ giúp, một ngọn lửa đánh tỉnh toàn bộ lòng đất dưới U Minh, đem thiên trụ đánh gãy ngang từ giữa thân, trời sụp đất nứt.

Lưới trời lẽ nào kết? Chân trời ở phương nao? Bát trụ có hề chi?
Đông Nam có gì khuyết?

Sơn thánh phiêu nhiên mà đứng trên đỉnh Côn Luân rốt cục trường thành, đi lên một con đường hoàn toàn khác hẳn với các vị thánh thần đi trước. Nữ Oa mất tích nhiều năm lại xuất thế một lần nữa, nhưng cơ hồ không thể nhận ra đứa bé mà mình có thể dỗ dành chỉ bằng một chú mèo con của nhiều năm trước nữa. Thanh sam của y bị cuồng phong trên đỉnh núi cuộn lên ***g lộng, ánh mắt sắc bén, tưởng như không có gì khác biệt với búa thần mở cõi năm xưa.

Côn Luân Quân đã đưa mèo con làm bạn với y nhiều năm xuống hạ giới rồi. Y quay đầu lại giữa tiếng gầm rú của thiên trụ ầm ầm sụp đổ, hai tay chắp sau, khi thấy Nữ Oa thì mi mục không hiện mảy may sợ hãi, chỉ nhẹ nhàng mở miệng: “Năm đó ngươi không đành lòng, chuyện ngươi không dám làm, ta làm thay ngươi.”

Bàn Cổ dốc tấn cả đời tách ra thiên địa, đập vỡ một mảnh bóng tối không có bất cứ thứ gì, cuối cùng đi theo thiên ý. Những thần thánh trong đại hoang ăn sương nằm gió mà lớn lên như bọn họ tại sao lại phải khúm núm phục tùng thứ hư vô mờ mịt kia? Dựa vào cái gì mà phải nghe theo bài bố của nó, đi tới một kết cục bi kịch định sẵn?

“Ta muốn con dân của Chuyên Húc tuấn thân trả lại cho ta một mảnh hồng hoang đại địa thanh bạch tinh khôi, ta muốn trời đất không giao nhau, nơi mông muội không cần phải có thần minh ngày ngày vất vả trông coi nữa, ta muốn cắt đứt thiên lộ, vạn vật trên thế gian cứ theo bát quái âm dương của Phục Hy mà sinh trưởng bình thường, tự thành một thể. Ta muốn không một ai có thể sắp đặt vận mệnh của ta, không ai có thể phán xét ưu khuyết của ta. Ta muốn mang đại thần mộc chết héo nơi Đại bất kính chi địa tước thành bút, ghi lại ưu khuyết thị phi của mỗi một sinh linh. Ta muốn quét sạch hết

thầy.”

Nữ Oa nhìn y, nói chẳng nên lời.

“Những cái khác, cứ việc hưởng ta mà tính — Bàn Cổ và Phục Hy đều không còn nữa, chỉ còn lại người với ta, người lánh đời nhưng mà ta vẫn không cam tâm được.” Côn Luân Quân bỗng nhiên khế cười một tiếng, thanh âm cơ hồ bị cuốn nát vụn không ra tiếng, “Có bản lĩnh thì giáng một đạo thiên lôi xẻ đôi Côn Luân sơn, đánh chết bản thân ta, nếu không ta không phục.”

Mỗi câu y nói ra cơ hồ đều có một đạo thiên lôi hạ xuống, băng tuyết trên đỉnh Côn Luân nứt toác, Nữ Oa ánh sáng chói lòa làm cho mắt đong đầy nước, bất cứ thứ gì cũng không nhìn rõ.

Nhưng nàng vẫn nghe thấy Côn Luân Quân cười lớn, phóng túng bất kham.

Thiên lôi giáng xuống nguyên một đêm, mưa to như trút liên miên trên mặt đất, u quý hoành hành, ngày hôm sau y phục trên người Côn Luân Quân đã hoàn toàn thay đổi, nam nhân cả người cháy đen xích lỏa ngồi ngay ngắn tại chỗ.

Qua không biết bao lâu y mới lại đứng lên, làn da như xác ve lại bắt đầu sinh ra da thịt mới.

Y đưa tay, đại thần mộc buông xuống một phiến lá cuộn quanh người y, liền trở lại một thân trường bào xanh biếc, Côn Luân Quân buộc lại mái tóc rối tung ra sau người, đứng thẳng dậy, cúi đầu ho ra một búng máu. Sau đó y mang theo vết máu còn chưa lau sạch, ngẩng đầu mỉm cười với Nữ Oa: “Người xem, nó có cách nào gây khó dễ được ta đâu?”

Nụ cười kia tựa hồ như quá vắng, có một loại thiên chân không vướng sự đời.

Nữ Oa rút cuộc mở miệng: “Côn Luân, đi tìm đá vá trời với ta, đừng tùy hứng nữa.”

“Nhưng ta muốn thử xem.” Côn Luân Quân thấp giọng nói, “Bất luận thế nào ta cũng muốn thử xem.... Cho dù có chết ta cũng muốn được chết như Côn Luân sơn chứ không phải trong một nắm mồ nhỏ bé nơi hoang sơn dã lĩnh.”

Y nói xong, cũng không quay đầu lại mà đi về phía chân núi.

Bàn Cổ kiệt lực mà chết, sau đó cái loại lực lượng không cho phép kháng cự này lại mượn tay Nữ Oa tạo ra con người, mai phục vô số bầy rập. Phục Hy không nói một lời, lại lấy âm dương bát quái ngâm ra ám chỉ, cuối cùng cũng không thể tránh khỏi mà chết trong bát quái. Tộc Thần Nông sa sút dần dần biến mất hao mòn, người tài còn lại chỉ có Nữ Oa nhưng nàng quá cẩn thận dè dặt.

Thánh nhân thất lạc mỗi kẻ một nơi, mà nay, cuối cùng cũng đến lượt Côn Luân Quân.

Trên thế giới này, chẳng lẽ chỉ có những kẻ không đủ cường đại mà đủ mông muội, mới có thể ngẩn ngơ sống một cuộc đời ngẩn ngui sao?

Sâu sớm không biết chiều tà, ve sầu nào hiểu xuân thu.

Trong truyền thuyết của đời sau, Côn Luân sơn là địa phận của tiên nhân, không một ai biết rằng kì thật đại hoang sơn thánh Côn Luân Quân, chính là cái kẻ phản loạn phách lối khi đất trời mới buổi ban đầu.

Côn Luân Quân đi xuống khỏi Côn Luân sơn, chỉ thấy ác quỷ được phóng xuất ra từ U Minh du đặng khắp nơi. Đó là Quỷ tộc chân chính. Bọn họ không phải do u hồn của người sống biến thành, mà là ngàn thước lệ khí bị phong ấn nơi Đại bất kính chi địa ngưng tụ mà nên. Chúng bị áp lực nhiều năm sớm đã điên cuồng, nuốt người uống máu, không từ bất cứ việc xấu nào.

Nhưng cũng chính những thứ thế này, nực cười làm sao cũng phân ra đẳng cấp.

Đẳng cấp thấp thì không có hình người mà chỉ giống như bùn nhão lăn trên mặt đất, lấy xác thối làm đồ ăn, đẳng cấp cao hơn một chút thì có đầu có thân, đứng thẳng như người, chỉ là đầy người bọc mũ, ngũ quan vắn vẹo, tính tình bạo ngược — chính là u súc.

Ác quỷ cấp càng cao thì lại càng giống con người, nếu là Quỷ Vương, ắt có thể có được phong thái tiên nhân, như thế càng dơ bẩn thì lại càng xinh đẹp.

Nghe nói rằng dưới vạn trượng U Minh, chỉ có hai Quỷ Vương được trời ưu ái, tính ra thế mà còn quý giá hơn cả Tam Hoàng ở nhân gian. Nói đến cũng thật khéo, Côn Luân Quân đi từ đỉnh Côn Luân xuống, hạ xuống tận trảng đặng lâm nơi Khoa Phụ chôn thân khi xưa thì gặp ngay được một vị.

Đó là một thiếu niên tóc đen mắt đen ngồi trên tảng đá lớn, đầu tóc rối tung, trên người khoác một tấm áo tang vải thô không biết là ai cho, đôi chân để trần. Nó nhìn thấy Côn Luân Quân đột nhiên xuất hiện trong đặng lâm thì như thể bị cái gì làm cho kinh sợ, bất cẩn ngã từ phiến đá xuống, cả người ngâm trong con suối nhỏ ướt đẫm bọt nước.

Đúng lúc này, có một con u súc đột nhiên chui lên từ dưới đất, há mồm cắn tới cổ thiếu niên. Cổ của nó nhìn qua tinh tế mà yếu ớt, chỉ một bàn tay là có thể bẻ gãy.

Sau đó, cánh tay đang ngâm trong nước của thiếu niên bỗng vươn ra với một góc độ rất quý dị. Nó khoát tay bịt kín miệng u súc, xoay người dìm thứ kia xuống nước, bàn tay nhấn một cái, cái đầu của u súc đã bị cậu ấn nát một nửa, huyết thủy phun ra tung tóe rơi xuống khuôn mặt trong sáng thuần khiết kia, quả thực giống như hồng mai nở tung trong tuyết trắng.

Thiếu niên có chút luống cuống chân tay nhìn chính mình cả người vấy máu, cẩn thận ngồi xổm xuống rửa sạch mặt và tay dưới suối. Tiếp đó nó lòi thi thể u súc lên theo bản năng, há miệng lộ ra mấy chiếc răng hơi nhòn nhọn, bắt đầu cắn xuống cái cổ mềm mại của nó.

Đến tận lúc này Côn Luân Quân mới xác định được nó là Quỷ Vương. Y thật sự chưa thấy có ai lại giống Quỷ Vương hơn thiếu niên này. Thiếu niên xinh đẹp mặt không đổi sắc ngồi trong suối nước bị máu tươi nhuộm đỏ, từ từ nhai nuốt thi thể u súc, bộ dáng này làm cho người khác nổi da gà hơn tất cả những dã thú ăn thịt hung thần ác sát trên đất bằng.

Nhưng khi thiếu niên phát hiện Côn Luân Quân đang nhìn mình thì tốc độ ăn cũng bất giác chậm lại, nó ngẩng đầu thoáng nhìn Côn Luân cách đó không xa, lại cúi đầu xuống, tựa hồ là ăn không biết ngon cắn một miếng rồi ngậm lấy cẩn thận, không để cho máu từ thi thể chảy ra khé miệng nữa. Sau khi nuốt xuống lại nhẹ nhàng mím môi giống như muốn lau sạch máu me quanh miệng đi để nhìn cho sạch sẽ một chút.

Tuy là Côn Luân Quân cho U Minh mượn hồn hòa nhưng mà chỉ vì

cắt đứt thiên lộ phá sập Bất Chu sơn thôi, y sớm quên tiệt những gì Nữ Oa nói khi phong ấn Đại bất kính chi địa ngày ấy rồi, cho nên y khinh thường việc giao tiếp với cái lũ hạ đẳng ăn tươi nuốt sống này, cũng không thèm để bọn chúng vào mắt.

Nhưng lúc này không biết tại sao y lại không tự chủ được mà đi vài bước về phía trước, mở miệng nói: “Nè, tiểu hài tử, ngươi là Quỷ Vương phải không? Không phải ngươi có thể sử dụng quỷ tộc cấp thấp sao? Tại sao thứ kia lại cản cả ngươi thế?”

Đôi tay thiếu niên run run, thi thể u súc trượt khỏi tay nó rơi vào trong nước, bọt nước bắn lên văng đầy khuôn mặt nó. Nó có chút kinh hoàng nhìn Côn Luân Quân, dùng đôi mắt đen như hạt huyền nhìn y, há miệng thờ dốc, nhất thời không có phản ứng.

“Không biết nói hả? Không thể nào.” Côn Luân Quân không thèm hình tượng mà dựa vào tảng đá, nhượng mày, “Có tên không? Ngươi tên là gì?”

“..... Ngôi.”

“Ngôi nào cơ?”

“..... Sơn quý.”

“Sơn quý?” Côn Luân Quân ghé vào phiến đá lớn, lại nhượng mày, “Hợp với hoàn cảnh, nhưng mà khí thể hơi nhỏ nha. Ngươi xem thế gian này núi cao nối tiếp sông dài, ***g lộng cao phong trải dài không dứt, chẳng bằng thêm vài nét bút đổi thành Nguy đi.” (1)

Chú giải: (1): Ngôi (嵬): nghĩa là cao lớn, cao vút.

Nguy (魏): sùng sững, đồ sộ.

Chương 78

Côn Luân Quân hỏi: “Tiểu quý vương, sao ngươi không ở cùng một chỗ với tộc nhân của mình?”

Thiếu niên cúi đầu, trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng mà nói: “Ngại bẩn.”

Côn Luân Quân sững sốt một hồi, có hưng trí hỏi: “Bẩn như thế nào?”

Thiếu niên không dám nhìn Côn Luân Quân mà lại nhìn chăm chú vào ảnh ngược của y in trên mặt nước, thành thật đáp: “Trừ biết ăn và giết chóc thì còn biết cái gì? Ta không muốn ở cùng một chỗ với chúng.”

Côn Luân Quân thật lòng chỉ thẳng ra: “Quý tộc chính là như vậy.”

Ánh mắt của thiếu niên Quý Vương tối đi, nhưng mà khi nó ngẩng mặt hướng về phía Côn Luân Quân thì lại khắc chế thành công sự bạo ngược ấy, xem ra là đã quen làm như vậy, nó dừng một chút, đề thấp thanh âm, khẽ hỏi: “Chẳng lẽ bởi vì ta sinh ra đã là Quý tộc thì nhất định phải giống như bọn chúng sao?”

Côn Luân Quân không trả lời, thiếu niên tự đứng lên khỏi suối nước, đại khái đã không còn hứng ăn nữa, nó ném thi thể của u súc qua một bên sau đó dùng nước lúc này đã sạch sẽ rửa sạch mặt mũi, lại yên lặng cúi người vắt khô vải thô trên mình, cuối cùng mới xắn ống quần bước từ dưới nước lên. Nó nhìn thoáng qua Côn Luân Quân một cái, ánh mắt giống như một phiến lông quạ đậu trên mặt đất trắng tuyết, đoạn, nó dùng khẩu khí như thực không quan tâm mà nói

rằng: “Ta không thích vậy, chẳng bằng không sống.”

Nó nói xong, cũng không đến gần phiến đá ban nãy mình ngồi mà giờ đã bị Côn Luân Quân chiếm mất, chỉ là tùy ý ngồi bên bờ nước, hai chân ướt đẫm để trên mặt đất. Nó nhìn về phía đặng lâm xa xa, đằng sau đặng lâm là núi non trùng điệp, trên đỉnh núi mịt mờ sương tuyết chìm trong mưa lớn không ngừng, sấm chớp ngang trời quay cuồng chằng chịt giữa thiên không.

Côn Luân Quân nhin không được hỏi: “Người đang nhìn gì đó?”

Thiếu niên đưa tay chỉ theo tầm mắt: “Rất đẹp.”

“Ngày mưa có cái gì đẹp đâu?” Côn Luân Quân nói, dựa lưng vào phiến đá ngồi xuống cạnh thiếu niên, “Những lúc trời trong, đỉnh núi Côn Luân mới là đẹp nhất, ánh nắng vàng rực rỡ rơi xuống nổi bật trên mặt tuyết, giống như là tuyết trắng nở hoa vậy đó. Dưới tầng băng dày là mặt đá lởm chởm, đến mùa hè sẽ được phủ lên một tầng cỏ mỏng, còn có các loại hoa không biết tên nho nhỏ_____ Những bông hoa nhỏ như vậy đều gọi là Cách Tang hoa. ”

Thiếu niên ngơ ngẩn nghe, ngơ ngẩn quay đầu nhìn Côn Luân Quân.

Côn Luân Quân đột nhiên lại dừng lời: “À, bây giờ không được thấy nữa rồi.”

“Vì sao thế?”

“Vì thả các người ra, ta chọc thủng một lỗ trên trời rồi.” Côn Luân Quân nhin không được mà đưa tay xoa xoa đầu nó, mái tóc của thiếu niên Quỷ Vương khi sờ cũng mềm mại y như lúc nhìn vào. Nó cứng ngắc cổ nhưng vẫn không nhúc nhích, dịu ngoan để cho y vuốt ve. Quả khó mà tưởng tượng được chính nó vừa mới cắn sống cái cổ

của một con u súc, nhìn kĩ ra thì miệng còn chưa thềm lau sạch đây này.

Điều này làm cho Côn Luân Quân nhớ tới con mèo nhỏ mình nuôi dưỡng.

“Sao lại phải đánh thủng trời chứ?” Thiếu niên Quỷ Vương lại hỏi.

“Ta đáp ứng rồi.” Côn Luân Quân đờ đờ đầu cậu, “Người không hiểu đâu, tiểu hài tử.”

Thiếu niên lại thành thật vô cùng mà ngẩng đầu lên: “Ta hiểu mà, ta không biết bên ngoài có cái gì, chứ nếu biết bên ngoài đại phong đẹp như vậy, năm đó ta cũng sẽ đánh cho đại phong thủng ra một lỗ.”

Côn Luân Quân lắc đầu, cúi đầu nở nụ cười, thiếu niên nhìn y không dời mắt, qua không biết bao lâu, Côn Luân Quân mới nhẹ nhàng nói: “Sống không do mình, chẳng bằng không sống, người hóa ra lại là tri kỷ.”

Y nói xong, đứng lên xoay người muốn đi, thân ảnh Nữ Oa u nhiên thoáng hiện giữa không trung, bận rộn bên ba, tựa hồ vẫn đang phí công tìm kiếm đá ngũ sắc vá trời, Côn Luân cười nhẹ một tiếng ngẩn ngui, sinh linh đồ thần khắp sơn xuyên mà trong lòng y lại có khoái cảm khác thường.

Thiếu niên Quỷ Vương lại do dự một chút rồi cũng cùng đứng lên, nhắm mắt đưa chân đi theo y.

Côn Luân Quân cũng không quản mà để mặc cho nó đi cùng. Y bỗng nhiên nâng tay, đất bằng ầm ầm nổi lên từng dãy núi đồi, lập nên Bồng Lai ở phía Đông Nam, lệnh cho Vu Yêu hai tộc chạy tới Bồng Lai tránh né tai họa. Mưa to liên miên cuối cùng trở thành hồng thủy

ngợp trời từ miền đất cao Tây Bắc cuộn cuộn chảy về đông, từ trước đến nay chưa từng có, hung hãn không ngừng.

Cuốn cho ngàn dặm đất sạch trơn, sinh dân gào thét, Chuyên Húc tam quỳ chín lạy cầu khẩn trời xanh.

Nhưng mà thiên đạo vô tình.

Quý Vương thiếu niên cùng Côn Luân lên đỉnh núi Bồng Lai, Thập Vạn Đại Sơn rốt cục bắt đầu xao động, truyền đến Bồng Lai, quần yêu kinh hoảng. Vu tộc mang theo các bộ lạc đã từng là của Xi Vưu, Hậu Nghệ giống như tổ tiên của hắn đưa theo tộc nhân vừa đi vừa dập đầu hướng lên Bồng Lai, có trẻ nhỏ không hiểu chuyện oa oa khóc nháo trong đám người, người lớn hoảng loạn sợ quấy nhiễu đến thần linh liền cứng rắn bịt kín miệng con nhỏ, làm nó ngạt chết giữa đường.

Đi đến nửa đường, đại hồng thủy đã dâng lên đến lưng chừng núi cuốn phăng đi một nửa đoàn người đến từ phía Đông, thần linh đang ở trên đỉnh Cửu Thiên lãnh đạm nhắm mắt lại, học theo Nữ Oa trở thành một pho tượng không nói không động.

Sau đó lại có một đoàn người chạy nạn từ phương Tây xuống, quần áo tả tơi, được một ông lão cao tuổi lưng đeo hòm thuốc dẫn đầu hướng Bồng Lai mà đến, bắc đống Chuyên Húc đi theo phía sau ông lão, vẻ mặt kính cẩn. Côn Luân Quân rốt cục mở mắt, cúi đầu nói: “Thần Nông.”

Thần Nông hình như có linh cảm, bỗng nhiên ngẩng đầu lên từ trong đám người, trong ánh mắt đục ngầu dường như có sấm sét nơi thượng thiên chợt lóe.

Côn Luân Quân luôn miệng muốn tiêu diệt con dân của Chuyên Húc,

giết sạch Nhân tộc lại không hề ngăn cản, y thủy chung chỉ là không cam lòng với trời cao. Y không thể, cũng xem thường việc tự mình động thủ giết những sinh linh ấy. Y nhìn Thần Nông mang theo nhân tộc Trung Nguyên gian nan trèo lên Bồng Lai, Chuyên Húc đưa theo con dân sau lưng hướng về Côn Luân Quân hành đại lễ ba quý chín lạy, cảm kích y tạo nên thần sơn che chở, Thần Nông không nói một lời.

Cho đến khi Nhân tộc lui hết, Côn Luân mới đứng lên, một tiếng Thần Nông chưa kịp ra khỏi miệng thì đã bị ông lão đầu tóc bạc trắng run run rẩy rẩy vung tay cho một cái tát vang dội.

Quý Vương thiếu niên chột lộ ra móng tay dài nhọn, cúi đầu rít gào một tiếng đánh thẳng về phía Thần Nông, lại bị Côn Luân Quân duỗi tay ngăn lại.

Côn Luân Quân nhìn vị cổ thần lớn tuổi già nua, nhẹ giọng nói: “Ông không phải là thần, cũng sắp chết rồi.”

Thần Nông dùng đôi mắt đục lờ nhìn y: “Ta chết có ý nghĩa, không còn gì hối tiếc. Người thoát thai từ đại sơn đại địa, trời sinh hỗn độn hung lệ, lại dung nhập tam hồn của Khai Thiên Phủ (1), ta sớm nói người mang theo sắc đồ từ thuở thiếu thời, tất sẽ có một ngày gây đại họa, mới làm cho đỉnh núi Côn Luân quanh năm phủ tuyết, vậy mà người vẫn đi tới nước này.”

Côn Luân im lặng không nói.

“Người gánh không nổi trường cửu, nhìn không thấu thị phi, phân không rõ thiện ác, nói không rõ sinh tử, sao dám cãi lời Thiên Đạo?” Thần Nông gằn từng chữ, “To gan lớn mật, tất sẽ vạn kiếp bất phục, người..... Ai!”

Thần Nông một lời thành sấm.

Ngày thứ ba, sao trời tán loạn, u quỷ hoành hành.

Ngày thứ tư, hồng thủy dâng lên, các tộc tiếp tục chạy lên đỉnh núi, mâu thuẫn ngầm lắng từ lâu của Vu Yêu hai tộc rớt cuộc bùng nổ.

Ngày thứ bảy, hai tộc Vu Yêu tranh đấu không ngừng, tử thương một nửa. Hậu nhân Viêm Hoàng cùng hậu nhân Xi Vưu cuối cùng liên minh lại, gian nan cầu sinh.

Ngày thứ mười, Thần Nông truyền đạo, giữa một mảnh tai ương và tiếng ca phúng điệu, giảng về thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang.

Ngày thứ mười hai, Nữ Oa cuối cùng vá xong bầu trời trút mưa không ngớt, dùng bốn chân rùa lớn tạo thành bốn thiên trụ mới, cơ hồ kiệt sức.

Ngày thứ mười ba, Thiên Đạo sụp đổ, âm quỷ hoành hành đại lục, tứ trụ rung chuyển, Tây Bắc nghiêng ngả, núi sụp đất nứt, vòm trời lắc lư muốn sập vỡ.

Những thần linh không biết trời cao đất rộng sau từng lần từng lần đi ngược lại với ý trời, đến nay rớt cuộc bị Thiên Đạo phản phệ.

Trời đất dính liền, muốn mượn miệng của Quỷ tộc cắn nuốt tất cả, quy về hỗn độn.

Côn Luân Quân đã hóa thành một pho tượng trên đỉnh Bồng Lai, vẫn không nhúc nhích, không nói một lời.

“Nữ Oa truyền tin nói, nàng đã niệm phong tứ trụ, muốn lấy thân hóa

Hậu Thổ, gia cố lại đại phong của Phục Hy.” Thần Nông nói, “Người không sai, Côn Luân, Bàn Cổ không sai, chúng ta không ai sai cả, nhưng mà thế gian muôn ngàn kiếp nạn, mỗi họa sinh linh tranh đấu đều là đã định sẵn, trầm mặc như Phục Hy thì chết trong im lặng, không phục như người thì chết trong bất cam, ta giống như một phạm nhân suy yếu mà chết, đây đều là chú định, không ai phản kháng được, muốn trách, chỉ có thể trách người đã biết quá nhiều.”

Côn Luân bình tĩnh mở mắt ra, không đầu không đuôi mở miệng hỏi: “Lúc ấy Xi Vưu phó thác Vu Yêu hai tộc cho ta, nay Thiên Đạo bắt ta chọn lựa, hoặc là bỏ một giữ một, hoặc là ngọc thạch câu phần, đúng không?”

Thần Nông lặng im nhìn y.

“Lưu Yêu tộc lại đi.” Côn Luân cúi đầu nói.

Thần Nông thở dài một hơi, biết y đã thỏa hiệp rồi.

Đại hồng thủy rốt cục bình ổn, Nữ Oa hứng trọn một búa của Quỷ Vương bị thương nặng, noi theo Bàn Cổ hóa thân thành Hậu Thổ bù đắp lỗ hổng của đại phong, lại một lần nữa giam hỗn độn Quỷ tộc xuống dưới tứ trụ. Nhưng mà khi Nữ Oa vá trời đã hao tổn quá nhiều nguyên thần, ngực lại bị quỷ phủ làm cho trọng thương, Phục Hy đại phong được miễn cưỡng tu bổ nhưng vẫn rục rịch không yên.

Thần Nông ngồi trong Côn Luân Thần Điện, không nói được một lời.

“Ta đã nghĩ là ta sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh mà chết.” Côn Luân Quân bỗng nhiên mở miệng nói, “Không nghĩ tới ngay khi ta đâm mù hai mắt Thần Long đánh ngã Bất Chu Sơn thì mộ phần của ta cũng đã được chuẩn bị tốt rồi.”

Thần Nông nâng đôi mắt già nua nhìn về phía người duy nhất còn lại trong Hồng Hoang tứ thánh, nói không ra lời — Côn Luân Quân có thể bỏ đi, có thể lấy pháp lực nghịch thiên của đại hoang sơn thánh mà y có để đóng kín Côn Luân sơn môn, cho dù trời đất lại quy về hỗn độn, cũng không một ai làm gì được y cả.

Nhưng mà Côn Luân là do tam hồn của Khai Thiên Phủ sinh ra, y là người duy nhất sẽ không làm bất cứ chuyện gì vi phạm tâm ý của Bàn Cổ.

Côn Luân Quân, bản thân y, chính là di chí của Bàn Cổ.

“Ta muốn...đi nhìn con mèo của ta một cái.”

Thần Nông lưng đeo giỏ thuốc đi vào trong núi sâu, thân ảnh Nữ Oa cơ hồ không thấy nữa.

Hết thảy tựa hồ đã đi tới tử cực, Côn Luân Quân về tới thần điện vắng lặng lạnh lẽo của mình, thốt nhiên quay đầu lại, phát hiện bên người chỉ còn lại một thiếu niên mắt đen tóc đen, thoạt nhìn tinh tế mà yếu đuối.

Quý Vương thiếu niên khẽ hỏi: “Người muốn đem ta giam lại dưới đại phong sao?”

“Không, ta bất lực với tất cả, nhưng, ít nhất..... ít nhất còn có thể bảo toàn ngươi.” Côn Luân Quân cúi đầu nở nụ cười, thân thể mảnh liệt co rút, thanh âm còn pha một chút run rẩy không dễ phát hiện, “Ngươi không muốn thân là Quý tộc, ta thành toàn cho ngươi.”

Quý Vương thiếu niên kinh hãi vươn tay giữ chặt bờ vai Côn Luân Quân xoay y lại, đã thấy thân thể y dường như trong suốt, sắc mặt tái nhợt như tuyết, Côn Luân Quân bỗng nhiên khoát tay, ống tay áo

rộng cuốn lên thanh phong, một ngọn hồn hỏa rực rỡ chói mắt rơi trên tay nó: “.....Cầm lấy.”

Thiếu niên đưa hai tay giữ chặt.

“Đây là hồn hỏa trên vai trái của ta,” Côn Luân Quân đầy đầu mồ hôi lạnh, nhưng khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười, “Ta..... Ta cho ngươi thêm cái này.”

Thân thể y run rẩy kịch liệt, một sợi gân dài màu trắng bạc bị y rút sống từ trên người xuống___Trên đời không còn nỗi đau đớn nào hơn thống khổ rút gân lột da, thiếu niên Quỷ Vương đỏ hồng hai mắt, Côn Luân Quân lại như thể không hề hay biết: “Cầm Côn Luân thần căn, từ nay về sau ngươi có thể thoát khỏi đại bất kính chi địa, xếp vào thần tịch.....”

“Ngươi..... Ngươi thay ta trấn trụ tứ trụ.” Côn Luân cúi đầu cười, “Có Nữ Oa Luân Hồi Quỷ, Phục Hy Sơn Hà Trụ, còn có..... Công đức cổ mộc Công Đức Bút, cuối cùng là của ta cho ngươi.....”

“Côn Luân!”

Côn Luân Quân vươn ngón cái nâng mặt nó lên, nhẹ nhàng mà nói: “Chưa lão đã suy chi thạch, chưa lãnh đã đông chi thủy, chưa sinh đã chết chi thân..... Nếu Thần Nông cam làm người phạm, buông bỏ thần tịch, vậy ta đây bù vào cho lão một người, cho lão tiếc chết thì thôi.....”

Y nói xong, nôn ra một ngụm tâm đầu huyết, rơi xuống trong tay, hóa thành một sợi bắc đèn đỏ sẫm. Đại hoang sơn thánh trước mắt Quỷ Vương càng ngày càng trở nên trong suốt, càng ngày càng suy nhược, cuối cùng biến mất hầu như không còn, chỉ còn lại một trản đèn tuyết trắng, góc trên có khắc hai chữ — Trấn Hồn.

Chưa đốt đã tán chi hồn, Trấn Hồn đăng.

Đến lúc này, thiên trụ vững vàng, tứ thánh tề tựu, sơn thánh tiêu tán, Tam Hoàng thất tung. Tứ đại thiên trụ chống trời định đất vô tình rơi xuống trên người thiếu niên Quý Vương bị cường thăng thần cách, để cho nó một vai gánh lấy_____ Trở thành sự cười nhạo cuối cùng của Côn Luân Quân đối với Thiên Đạo.

Một lần gánh lấy này, là trọn vẹn chinh toàn đẳng đẳng năm ngàn năm.

Triệu Vân Lan chỉ cảm thấy có cái gì đó chột nổ tung trong đầu, y tựa như lại vừa phải trải qua một lần đau đớn lột da rút gân thống khổ, thập vạn đại sơn đè nặng thống khổ, cùng với thân mình bị Thiên Đạo trói buộc bức đến cực hạn thống khổ.

Bãi bể nương dâu vụt qua trước mắt, từ đại thần mộc truyền đến một tiếng thở dài từ quá vãng xa xăm, có tiếng ai đó thấp giọng thì thầm: “Người hà tất phải thế.....”

“Bàn..... Cổ.....”

Trước mắt Triệu Vân Lan một mảnh ánh sáng chói chang, y bỗng nhiên si túy, mở mắt ra thì đã về đến Long Thành vẫn đang chìm trong không khí mừng năm mới. Số 4 đường Quang Minh tắt hết ánh đèn, trong sân rợp bóng tùng xanh biếc.

Y cảm thấy trên mặt lạnh lẽo, đưa tay thử xoa, thì ra giàn giụa nước mắt.

---

(1) Khai Thiên Phủ: Cây búa mở ra trời đất của Bàn Cổ

Chương 79

Sau khi Quách Trường Thành về đến nhà thì trước tiên là ngủ một giấc không biết trời trăng mây gió, khi tỉnh táo lại chỉnh trang cho giống con người một chút, bấy giờ mới thu thập ổn ổn rồi đi mua quà thăm người thân, đầu tiên là đến nhà cậu hai của cậu – Cậu làm theo lời lãnh đạo nhắc nhở mang hồng bao đi biếu, Quách Trường Thành cậu có một tật xấu là không chịu nổi việc trên người mình có “đồ của người khác”...Cho dù cậu biết rõ là hồng bao qua tay người lớn rồi cuối cùng cũng vẫn về cậu mà thôi.

Vào nhà gọi người xong, việc đầu tiên mà Quách Trường Thành làm chính là lôi hồng bao ra, dùng giọng điệu nghiêm túc đứng đắn như báo cáo công tác thuật lại không sai một chữ: “Cậu hai, lãnh đạo của cháu có chút quà để mợ và các chị em mua thêm mấy bộ quần áo mới.”

Mấy chị em nhà Quách Trường Thành đều là mấy bà cô bại gia chỉ biết tiêu không biết kiếm, cho nên khi cậu hai nhà cậu lần đầu tiên nhìn thấy tiền quay lại như thế này thì rất là được sủng mà sợ, kinh ngạc vô cùng, ngẩn người lúc lâu mới nhận lấy. Ông ngạc nhiên một chút rồi mở ra nhìn thoáng qua, lại đưa trả cho Quách Trường Thành: “À nha, chỗ này cũng không ít đâu, cháu cứ cầm mà tiêu vật đi___Mà lạ thật, lão Dương nhà mấy đứa không phải nổi tiếng là vất cổ chà ra nước sao, thế nào mà năm nay lại phát lì xì thế nhỉ.”

Quách Trường Thành khó hiểu nha: “Ai là lão Dương ạ?”

Cậu hai của Quách Trường Thành vừa đứng lên đón mâm sủi cảo vừa thuận miệng nói: “Trưởng Ban hộ tịch của mấy đứa không phải

họ Dương thì là gì? Ba chữ, gọi là Dương gì gì ấy mờ?”

Quách Trường Thành: “Lãnh đạo của bọn cháu họ Triệu.”

Cậu hai cậu nghe xong thì cũng không để trong lòng, bên so đĩa bên nói tiếp: “Thôi kệ họ gì thì họ, dù sao cậu nghe nói tên đó keo kiệt lắm, đi ăn hàng toàn đóng gói mang về, nhưng mà nhà người ta có già có trẻ, tiết kiệm nuôi gia đình cũng là bình thường thôi. Người ta đối tốt với mình thì cháu cũng làm việc cho tốt, cũng không còn nhỏ nữa, đừng có kiếm bao nhiêu tiêu hết bấy nhiêu, tích góp một chút, phải biết sống.....”

Quách Trường Thành càng nghe càng choáng, cuối cùng nhịn không được chen vào một câu, “Cậu hai à, lãnh đạo của bọn cháu còn chưa kết hôn mà.”

“Sao có thể chưa kết hôn được chứ? Con gái nhà người ta còn sắp lên đại học rồi cơ, tháng trước cậu còn nói với người ta tên đó cũng chẳng dễ dàng gì, bảo người ta chiếu cố nhiều chút mà.” Sau cùng thì cậu hai nhà Quách Trường Thành cũng cảm thấy có gì đó không ổn, “Từ từ, ai đưa hồng bao cho cháu?”

Quách Trường Thành nói: “Cục trưởng Triệu ạ.”

“Cục trưởng Triệu? Cục trưởng Triệu nào?”

Quách Trường Thành: “..... Không phải cục trưởng Triệu của Cục Điều Tra Đặc Biệt thì còn ai?”

“Cục Điều Tra Đặc Biệt? Đường Quang Minh? Họ Triệu? Triệu Vân Lan?” Cậu hai của cậu nhóc hỏi một hơi cả đống vấn đề, sau đó mắt to trừng mắt nhỏ với cậu một hồi, gắp một miếng sủi cảo, không yên lòng bỏ vào miệng ăn, ăn hai cái liền vẫn cảm thấy chuyện này kì

quặc đến không tài nào lý giải được, vì thế mấp máy quai hàm nói, “Không phải cháu đang nói vớ vẩn đấy chứ, cậu nào có bản lĩnh nhét người vào chỗ bọn họ được? ”

“Bản lĩnh gì cơ?” Mợ hai cũng ngồi xuống, “Không phải con ở ban hộ tịch hả?”

Quách Trường Thành thành thành thật thật nói: “Bây giờ con đang làm việc trong phòng hình cảnh của Cục Điều Tra Đặc Biệt.”

“Cái gì á? Hình cảnh?” Mợ hai nhìn cậu lớn lên từ nhỏ, bà biết rõ nhóc con xui xẻo này là loại hàng nào mà, thế là lập tức lo lắng ra mặt, “Con xem cậu hai con làm ra cái gì này, đũa nhóc này nhà chúng ta sao có thể vào phòng hình cảnh chứ? Vừa nguy hiểm vừa vất vả, gặp phải vụ án hung hiểm thì....Ai nha, các con phụ trách loại hình sự nào hả?”

Quách Trường Thành vừa há miệng thờ dốc, cậu hai đã cầm đũa gõ gõ vào cạnh bát: “Đừng có hỏi linh tinh, chuyện nội bộ của Cục Điều Tra Đặc Biệt đều là cơ mật cả đấy, bà đừng có lôi kéo con cháu phạm lỗi nữa đi_____Thực ra mợ cháu hỏi công việc có nguy hiểm hay không, bình thường có mệt mỏi không ấy mà? Có muốn cậu lại vận động cho cháu chút không? Chúng ta thà rằng ít đi chút tiền, vẫn nên tìm công việc ổn định thì hơn.”

Đến lúc này thì dù Quách Trường Thành có ngốc hơn nữa cũng đã phản ứng kịp – biết ngay việc cậu vào Cục Điều Tra Đặc Biệt là sai lầm từ đầu mà, cậu cũng biết dựa vào chỉ số thông minh siêu thấp cùng với con tim bé nhỏ nhát gan của mình thì chỉ cần trong nhà có người hiểu biết một chút thôi, sẽ chẳng bao giờ sắp xếp cho cậu vào một vị trí công tác như vậy đâu.

..... Đương nhiên, lúc này Quách Trường Thành đã quên rằng ngay

từ ngày đầu tiên nhận việc cậu đã bị đồng nghiệp ma dọa cho ngất xỉu thế nào rồi.

Vì Quách Trường Thành ở chung với người khác rất khó khăn, thật vất vả mới dung nhập được với không khí ở số 4 đường Quang Minh. Cho nên cậu cơ hồ ngay lập tức đã sinh ra tình cảm không muốn xa rời, đặc biệt là mấy người như Sở Thứ Chi vẫn đưa theo người mới như cậu đó.

Mà Triệu Vân Lan trong lòng cậu đã nửa coi như cha mình ..... Cho dù vị “nửa như cha” này chưa báo cho cậu một tiếng đã tìm cho cậu một mẹ kế nam.

Nhưng mà tính tình của “mẹ kế” lại quá ôn hòa quá dễ nói chuyện không thể cưỡng lại nổi, Quách Trường Thành nghe ra ý tứ của cậu hai thì trăm phần kiên định nói: “Cháu không muốn đi.”

Quách Trường Thành cậu luôn luôn sống kiểu nước chảy bèo trôi, bất cứ thời điểm nào đưa ra quyết sách đều có thể coi cậu như không tồn tại, dù sao cậu cũng chẳng có ý kiến gì. Đột nhiên hôm nay lập trường rõ ràng biểu đạt ý nghĩ của mình như vậy làm cho cậu hai vợ hai không thích ứng kịp, nhất thời đều ngây ngẩn cả người.

Qua một hồi lâu, vợ hai mới hỏi: “Ồ đó...thực sự tốt thế sao?”

Quách Trường Thành ra sức gật đầu.

“Cháu muốn làm ở đó ấy hả?” cậu hai vẫn không yên lòng, lại hỏi, “Thật sự không nguy hiểm?”

Quách Trường Thành vì muốn ở lại nên kiên trì nói trái lương tâm: “Tuyệt đối không nguy hiểm.”

“Thế thì cứ làm,” Cậu hai nghĩ nghĩ, dù sao con cháu lớn đến thế rồi, tuy là mấy năm qua vẫn cứ bùn nhão không trát nổi tường, nhưng mà khó khăn như thế mới bắt đầu sinh ra một tí lương tâm nghề nghiệp thì cũng không nên đả kích nó, vì thế có chút chần chừ đáp ứng, “Tí nữa cho cậu số điện thoại của lãnh đạo mấy đứa, mấy hôm nữa cậu hẹn Triệu Vân Lan đi ăn bữa cơm, người ta không lớn hơn cháu bao nhiêu, học tập nhiều một chút đi.”

...

..

.

Triệu Vân Lan bị tiếng chuông di động đánh thức. Y cảm giác huyết thái dương đau như bị ai đánh, như thể khi tỉnh lại không có sự thư thái khi được nghỉ ngơi mà ngược lại, càng ngày càng mệt mỏi.

Y cũng không biết mình đã ngủ bao nhiêu lâu, những giấc mơ hỗn loạn không liền mạch vẫn cứ loang quanh mấy chuyện y đâm mù hai mắt Thần Long, đánh sập núi Bất Chu Sơn, tới tới lui lui, bản khoản không đi.

Triệu Vân Lan đưa tay sờ soạng lung tung trên đầu giường, sau đó di động được người khác nhẹ nhàng đặt vào tay y. Khi y tiếp điện thoại còn chưa mở mắt ra, vừa nghe thấy đối phương là ai thì đã theo bản năng tiến nhập trạng thái. Sau khi hàn huyên một đồng lời vô nghĩa, Triệu Vân Lan lại tận hết khả năng của y, vừa không khoa trương vừa rất gian nan lôi ra mấy ưu điểm của bạn nhỏ Quách Trường Thành, không dấu vết ôm chân lãnh đạo tiến tới bầu không khí giữa hai bên rất chi là hài hòa, cuối cùng vừa vỗ mông ngựa vừa hẹn ăn cơm.

Triệu Vân Lan gác máy xong lại cắm mặt vào gối đầu, rầm rì nói: “Ta đau đầu.”

Thẩm Ngụy lập tức buông việc đang làm trong tay, đi tới ôm lấy y, lại sờ sờ trán y cả nửa ngày: “Hình như hơi nóng, sao tự nhiên lại sốt thế này?”

Triệu Vân Lan hữu khí vô lực tựa đầu lên vai hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người nói xem tại làm sao? Đi lấy thuốc giảm nhiệt với thuốc hạ sốt cho ta, người là cái đồ đại phu Mông Cổ.”

Thẩm Ngụy ôm mùi vạt phần áy náy, yên lặng làm theo.

Triệu Vân Lan một ngụm nuốt xuống cả đồng thuốc nho nhỏ, sau đó xắn tay áo ngủ không biết được Thẩm Ngụy mặc vào cho lúc nào, kéo mạnh một nhát đẩy Thẩm Ngụy xuống giường, vè mặt vô cùng dữ tợn hỏi: “Đại gia, thiếp thân hôm qua hầu hạ người có sáng khoái không?”

Thẩm Ngụy thấy y lão đảo, vội vàng đỡ lấy eo y, còn kéo lại vạt áo bị y nháo cho lòng lẻo: “Đừng đập chần, hơi ấm tan hết, cảm mạo bây giờ.”

“Cái này người không cần quan tâm.” Triệu Vân Lan một tay ấn vai hắn, tay kia kéo cổ áo hắn âm u nói, “Đại gia nếu đã thư thích, có phải cũng nên cấp tí tiền boa hay không?”

Thẩm Ngụy kệ cho y đè, thậm chí còn ngược mắt nhìn y, Triệu Vân Lan nhìn thấy biểu tình này quả thực đúng là mời y chà đạp mà. Thế là y can đảm cưỡi lên người Thẩm Ngụy hồng lộ quần áo hắn: “Hôm nay không làm người, ngày mai ta cùng họ với người..... Ôi giờ ời duệch!”

Thẩm Ngụy vội ôm lấy lưng y: “Làm sao rồi?”

“Đau..... Đau đau đau, chân chuột rút.”

Thẩm Ngụy: “.....”

Triệu Vân Lan vốn dĩ hơi bị thiếu canxi, cộng thêm tối hôm qua lại bị ép không nương tay một tí nào, bị chuột rút cũng bị đến triệt để luôn____ Từ bắp đùi đến cẳng chân, cuối cùng xuống cả bàn chân, Thẩm Ngụy đành phải vừa chịu đựng y mắng mỏ vừa cứng rắn kéo thẳng chân y ra mà nắn bóp từng chút từng chút một.

Triệu Vân Lan lúc đầu đau đến mức nhe răng nhếch miệng cạp góc chần, một lát sau cũng an ổn lại, Thẩm Ngụy thoáng nhìn một thân xanh xanh tím tím dưới áo ngủ của y, lại bần khoản ngồi ở một bên nhẹ nhàng xoa bóp cơ thịt người nào đó nằm nhiều quá mà căng cứng. Triệu Vân Lan không nao loạn nữa mà thành thành thật thật dựa giường hưởng thụ, ánh mắt hướng về một bên, rơi xuống trên cái di động để ở mặt tủ đầu giường, một lát sau, bỗng nhiên nói: “Cậu hai của Quách Trường Thành vừa mới nhảy dù xuống đầu năm nay, ta chưa tiếp xúc nhiều, nhưng nghe nói ông già kia bản lĩnh khác thì không có, lại rất có tiếng trong đối nhân xử thế.”

Thẩm Ngụy chỉ nhẹ nhàng lên tiếng.

“Cháu ngoại trai của ông ta cầm một tờ giấy điều lệnh tay ông ta kí, làm việc ở chỗ ta hơn nửa năm mà không thấy ông cậu gọi cho ta lấy một cuộc. Đến bây giờ lại hẹn ta ra ngoài ăn cơm, người thấy có bình thường không?”

Thẩm Ngụy không biết những quy tắc ngầm hỗn loạn của bọn họ, vì thế hỏi: “Thế thì sao?”

“Ta ngờ là ông cụ cũng mới biết Quách Trường Thành bị điều đến Cục Điều Tra Đặc Biệt của ta thôi, trong đó có.....” Triệu Vân Lan dừng một chút thì không nói tiếp nữa mà nghiêng đầu nhìn Thẩm Nguy một cái rồi nhanh chóng rời đề tài, “Thật sự là ta đánh sập núi Bất Chu sao?”

Thẩm Nguy sừng sốt một hồi mới nói: “Truyền thuyết nói núi Bất Chu là do Thủy Thần Cộ Công đụng ngã.”

“Ừm.” Triệu Vân Lan hạ mí mắt — nếu Quỷ tộc được phóng xuất sau khi núi Bất Chu sập xuống thì Thẩm Nguy đại khái cũng không biết rõ là ai náo loạn ra chuyện ở Bất Chu rồi.

Thẩm Nguy do dự một chút, nhịn không được hỏi: “Người ở trong đại thần mộc, rốt cuộc.....”

“Đại thần mộc cho ta thấy chuyện năm ngàn năm trước.” Triệu Vân Lan dựa vào gối quay đầu ra, “Ta nhìn thấy, lần đầu tiên người gặp ta đã ngã từ trên tảng đá xuống nước. Lúc ấy ta nghĩ rằng, nhất định là do ta đẹp trai đến rục rĩ kim quang chợt nhìn chói mù mắt người luôn, nên người mới kinh sợ rơi xuống nước nha..... Au!”

Cái tay đang xoa xoa lưng y của Thẩm Nguy bất giác hạ xuống nặng bất thường.

Triệu Vân Lan: “Vẹo, vẹo thắt lưng rồi..... Người muốn mưu sát chồng sao?”

Thẩm Nguy xoa xoa cho y, im lặng một hồi. Có lẽ là do đã làm qua chuyện thân mật nhất rồi, cho nên hẳn ngoài ý muốn lại thản nhiên thừa nhận: “Quả thực là lần đầu tiên ta nhìn thấy người thì ba hồn mắt bảy phách, rốt cuộc từ đó về sau không quên được nữa.”

Triệu Vân Lan cười cười vừa đắc ý vừa đáng khinh: “Hắc hắc hắc, này, thầy Thẩm, bỏ cái kính chướng mắt kia xuống, biến tóc dài ra cho ông xã ngắm cái coi.”

Thẩm Ngụy thuận theo tháo kính ra, khôi phục lại bộ dáng vốn có, chỉ trong nháy mắt mái tóc dài đen như mực đã trải kín mặt giương.

Đại khái có đôi khi tên đàn ông ngốc nghếch này không thể đỡ nổi một mái tóc dài, dù sao thì Triệu Vân Lan cảm thấy cái bia mang tên bán loạn của mình bị đối phương bắn trúng hồng tâm rồi. Y ngốc ngốc nhìn Thẩm Ngụy nửa ngày, sau đó vươn vuốt heo cần cần thận thận vuốt ve sờ soạng mái tóc của Thẩm Ngụy một phen, còn ôm vào lòng thì thào nói: “Đại, đại đại đại mỹ nhân, ta thấy đời này đáng giá.”

Thẩm Ngụy dùng ngón tay ấn ấn vai Triệu Vân Lan. Y dần dần thu lại biểu cảm ngốc nghếch sùi tăm trên mặt, im lặng suy nghĩ một lát rồi lại hơi nhíu mày nói tiếp: “Nhưng mà ta nghĩ, từ bé ta đã lớn lên cùng với con mèo mập chết toi Đại Khánh kia, nếu có một ngày nó làm chuyện có lỗi với ta, ăn cây táo rào cây sung bỏ trốn cùng một nàng mèo thì cùng lắm ta cũng chỉ không nhận nó nữa thôi, không làm gì nó hết.”

Thẩm Ngụy chớp chớp mắt, chịu chết không hiểu vì sao đề tài lại nhảy đến tận vụ mèo bỏ trốn thế này.

“Nếu ta thật sự nhận lời phó thác của Xi Vưu mà trông nom hậu duệ của hắn, mắt thấy từng đời từng đời Long tộc từ một con rắn nhỏ lớn lên thành thần long tung hoành chín vạn dặm, ta thà rằng đâm vào chính mình chứ không nhẫn tâm đâm mù hai mắt nó, khiến nó đâm vào trụ trời mà chết.” Triệu Vân Lan dừng lời một chút rồi chém đinh chặt sắt nói, “Đôi mắt của thần long tuyệt đối không phải là ta đâm mù, núi Bất Chu Sơn cũng tuyệt đối không thể là do ta bày kế làm sụp.”

“Phán quan nói dối không biết ngưng mồm lừa ta, cơ bản không có nửa câu nói thật. Ở trên đỉnh núi ta gạt bọn họ cũng là dựa và thêm thất nói mò, người nói xem, những gì mà ta thấy trong đại thần mộc là có mấy phần thật mấy phần giả đây? Là ai để cho ta thấy chúng?” Triệu Vân Lan dùng ngón tay cuốn lấy một lọn tóc của Thẩm Ngụy, khóe miệng mang theo tươi cười mà ánh mắt lại lạnh xuống. Một lát sau, y nhẹ nhàng bảo, “Này, bảo bối, nói với ta chuyện sau khi ta gặp người ở đặng lâm đi.”

Thẩm Ngụy nhẹ nở nụ cười, thấp giọng nói: “Cũng không có gì, khi đó ta không hiểu gì cả, người đối với ta rất tốt, mang theo ta đi ngắm khắp núi cao sông rộng, vừa đi vừa nghỉ. Đáng tiếc Nữ Oa chưa vá xong trời, người lúc nào cũng nói mưa dầm đầy trời, núi cao sông dài cũng chẳng đẹp để gì. Ta lại thấy cũng không sao, đó đã là phong cảnh đẹp nhất mà một đời ta được thấy.”

“Mưa dầm đầy trời, núi cao sông dài cũng chẳng đẹp để gì”, nghe kiểu gì cũng là một câu thuận miệng oán giận mà. Triệu Vân Lan nhíu nhíu mày, y nghĩ rằng nếu chính mình mang tư tưởng phản nghịch muốn quăng cả thiên địa đi thì chắc chắn là chẳng có tâm tình gì mà mang theo một tiểu mỹ nhân không rõ lai lịch đi du sơn ngoạn thủy.

“Sau này là ta thăng thần cách của người.” Triệu Vân Lan nói.

Thẩm Ngụy nở nụ cười: “Người không cần chú ý, con người như ta vốn chính là không chốn dung thân trong trời đất. Người vì bảo vệ ta để ta thoát khỏi Đại Bất Kính Chi Địa, cũng đâu phải khiến ta thành bất nghĩa, là ta phải cảm kích người.”

Thẩm Ngụy nói đoạn, cúi người khế hôn lên một bên thái dương của Triệu Vân Lan, cầm lấy tay y nói nhẹ: “Chỉ cần được ở bên người, cho dù là sáng sinh tối tử ta cũng vui lòng.”

“Phi, nói bậy.” Triệu Vân Lan ngắt lời hẳn, “Nữ Oa vá trời xong, ta dùng tứ thánh phong kín bốn cây trụ trời, chính là khi đó bỏ lại người mà..... chết sao?”

Thẩm Nguy căng cứng thân mình gắt gao ôm Triệu Vân Lan.

“Vì sao.....” Triệu Vân Lan đê thấp giọng như đang tự hỏi, “Cuối cùng vẫn là vì Nữ Oa sao?”

Một tia bất ngờ nhanh chóng lướt qua khuôn mặt Thẩm Nguy khiến cho hẳn thoát nhìn có vẻ âm trầm trong một nháy mắt, không khéo lại để cho Triệu Vân Lan thấy được. Tên gốc này lập tức bỏ qua ý nghĩ vừa rồi, lấy tay nâng cằm Thẩm Nguy: “Đừng mất hứng nha, ta chỉ là thuận miệng hỏi thế thôi, trong mắt ta người đẹp hơn Nữ Oa nhiều, nào, tiểu mỹ nhân, nói cho ông xã xem năm đó người làm sao dùng mĩ mạo chưa trưởng thành đó câu dẫn ta hả?”

Thẩm Nguy kéo chăn qua chụp lên người y, lại mất tự nhiên trùng y một cái tựa như đang định nói lời hay lẽ phải trách y ăn nói linh tinh, nhưng mà khi ánh mắt rơi xuống xương quai xanh còn mang đầy dấu vết ái muội của Triệu Vân Lan thì không biết nhớ tới cái gì, đôi mắt đỏ lên, thờ dốc ra tiếng, cuối cùng lúng ta lúng túng nghẹn ra một câu: “..... Ta xuống lầu một chuyến.”

Nói xong, hẳn hoả tốc đứng lên, cầm lấy hóa đơn giặt là trên bàn đút vào túi áo.

Triệu Vân Lan đê chặt cái eo còn đang bủn rủn của mình, cảm thấy rất chi là khó hiểu.

Một lát sau, y đứng dậy rửa mặt sạch sẽ, lấy thức ăn Thẩm Nguy đã nấu xong trong lò vi sóng ra, vừa ăn vừa gọi điện: “Alo ba à, ngày

mai ba có rảnh không, con đưa Thẩm Nguy qua thăm hai người.”

Khi y nói lời này sắc mặt lại không có nét vui mừng, lạnh lẽo như thể muốn tỏa ra băng giá.

Chương 80

Ba Triệu quả nhiên lại vắng nhà làm cho Triệu mama phải cố hết sức vừa xin lỗi vừa giải thích, “Ông ấy bị một cuộc điện thoại gọi đi gấp, đúng là có việc mà.”

Với tính tình của Thẩm Ngụy thì tất nhiên sẽ không để ý. Triệu Vân Lan cười cười, hiếm gặp là y không nói gì cả. Hai người ăn vội bữa cơm ở nhà họ Triệu rồi rời đi.

Triệu Vân Lan khi đó bị đại thần mộc làm cho thất kinh nên mới không chú ý tới___Làm gì có người cha nào biết rõ tình nhân đồng tính của con trai mình ở trên tầng mà còn miệng nam mô bụng bồ dao găm tỏ vẻ cao quý lãnh diễm kiểu “Người ta chưa có chuẩn bị, lần sau gặp lại” chứ?

Có phải bắt ông ấy xem mắt đâu, chuẩn bị cái nổi gì, làm như phải sửa sang dọn dẹp nhà cửa rồi lần sau ông mang cả nhân viên công vụ đến không bằng?

Ông ấy rõ ràng là không muốn gặp Thẩm Ngụy.

Vì cái gì? Không muốn gặp, hay là không dám gặp?

Triệu Vân Lan trước khi đi thì có vào phòng của mình một lần, lấy ra một chiếc hộp gỗ đã hơi cũ kĩ, Triệu mama lấy làm lạ hỏi: “Cái kia không phải ngày trước con vẫn chơi sao? Sao còn không ném đi mà lôi ra làm cái gì thế?”

“Chia sẻ hồi ức ấu thơ với người yêu chứ còn làm gì nữa ạ, hai

người vợ chồng già chỉ biết tay trái nắm tay phải nhìn nhau nhiều thành nhàm không hiểu được đâu ~”

..... Lúc sau Triệu Vân Lan vì một câu đó mà bị mẹ y đuổi đánh trời chết.

Hôm đó vừa lúc là Valentine, đường cái có chút vắng vẻ vì nghỉ tết âm lịch nhất thời náo nhiệt hẳn lên. Cô bé bán hoa vốn xem nhẹ hai người bọn họ, định cứ thế đi qua thì lại bị Triệu Vân Lan vẫy tay gọi lại: “Này này, cô bé lại đây cái, em có bao nhiêu hoa?”

Cô bé bán hoa kinh ngạc nhìn hai người một cái rồi tươi cười: “Bao nhiêu cũng có, em bán giúp cửa hàng hoa mà, không đủ thì em có thể về cửa hàng lấy thêm cho anh cũng được.”

Triệu Vân Lan: “Thế thì cứ bán cho anh năm ngàn bông trước.....”

“Xin lỗi xin lỗi, cậu ta đùa đấy.” Thẩm Ngụy bịt chặt miệng Triệu Vân Lan lại, lôi đi.

Triệu Vân Lan ra sức ngoi đầu khỏi khuỷu tay hẳn: “Ta còn chưa có mua xong đồ, chờ chờ chờ chờ!”

Thẩm Ngụy mở cửa xe, không bình luận gì nhét luôn y vào.

Triệu Vân Lan nửa thật nửa giả oán giận nói: “Người có hiểu thế nào là lãng mạn không hả?”

Thẩm Ngụy đau dạ dày hỏi lại: “..... Chẳng lẽ người hiểu chắc?”

Triệu Vân Lan tràn ngập khí thế phá gia chi tử nói: “Ta muốn mua mấy ngàn đóa giăng đầy sau xe trước xe, lấy người về nhà.”

Thẩm Ngụy đại khái là bị y bắt nạt suốt ngày, cơ bản không thèm bạo phát trong im lặng nữa mà đã im lặng thay đổi rồi. Hấn tháo kính mắt xuống, động tác hơi cứng ngắc chà xát khuôn mặt lạnh lẽo, vừa làm như không hề để ý, vừa gian nan giương lên lá cờ phản kháng___Hấn ra vẻ trấn định bảo, “Ta còn tưởng người muốn đổi nghề buôn hoa – nói sao thì nói cũng phải là ta lấy người vào cửa mới đúng, hôm qua người mới nói hôm nay cùng họ với ta kìa.”

Triệu Vân Lan đã quen đơn phương ức hiếp rồi, trừ một lần sơ sẩy say rượu trước đó thì chưa bao giờ thấy hấn đánh trả như vậy cả, thế là y lập tức sừng sốt.

.....Tất nhiên y không biết là trước khi Thẩm Ngụy nói ra câu này thì chẳng khác gì Quách Trường Thành, phải tập đi tập lại trong lòng ba lần mới dám nói ra tiếng.

Nhưng mà tay lưu manh già đời này cũng không sừng sốt lâu, y không thèm da mặt làm bộ muốn cởi áo khoác: “Được nha, theo họ người thì theo họ người, chồng yêu người có muốn chơi xe chấn không? Người không cần làm gì cả, nằm đó hưởng thụ là được rồi, ta sẽ hầu hạ người thật tốt.”

Thẩm Ngụy cả giận nói: “Triệu Vân Lan!”

Triệu Vân Lan: “Có.”

Thẩm Ngụy: “Sao người lại....sao lại không đứng đần thế hả?”

Triệu Vân Lan chống hai tay lên hai bên ghế ngồi của hấn, cọt nhà nói: “Người còn chưa thấy lúc ta không đứng đần hơn thế này đâu.”

Thẩm Ngụy cuối cùng cũng thẹn quá thành giận, sắc mặt trầm xuống. Hấn kéo cổ áo Triệu Vân Lan lôi đến gần mình, gắt gao nhìn y chăm

chấp, gằn từng chữ mà nói: “Người có biết đây là giữa đường không? Có biết những người qua lại sẽ nhìn vào không? Người có biết đã bao nhiêu lần ta muốn móc mắt những kẻ đã ở bên cạnh người đã nhìn thấy thân thể người ra hay không?”

Triệu Vân Lan: “.....”

Một hồi lâu, Triệu Vân Lan mới yên lặng rụt trở về, lúng ta lúng túng nói: “Cái kia, kì thật là ta nói đùa, nói đùa ấy mà, ta không muốn gì cả đâu, còn có chính sự đó.”

Thẩm Nguy không nói một tiếng khởi động xe, Triệu Vân Lan xát xát cái mũi ngoan ngoãn ngồi một bên, mở cái hộp nhỏ lấy ở trong nhà mình ra. Y lôi từ trong một đồng mấy thứ linh tinh mà trẻ con hay nhặt nhanh ra một thứ giống như radio nho nhỏ, lại mò lấy trong hộp dụng cụ có sẵn trên xe một cái tua vít con con, ôm lấy mấy thứ đồ chơi đó bắt đầu gõ đập mân mê.

Ngón tay y linh hoạt vô cùng, vừa thấy thì biết ngay là khi còn nhỏ y rất chú tâm vào mấy môn điện hóa trong trường học____ Hoàn toàn có thể đoán được, nếu không phải Triệu Vân Lan có tật xấu tiêu tiền như nước, phá nhà phá cửa, có mới nới cũ thì một người đàn ông như y đại khái cũng chẳng phải mua đồ điện mới.

Sự im lặng duy trì được một lúc, một ngọn tà hỏa bộc phát xong thì trong lòng Thẩm Nguy đã hối hận rất nhanh____ Người khác đều là giữ kín bản thân với người ngoài còn trước mặt người yêu thì thoải mái bộc lộ một chút bản tính thật; Thẩm Nguy thì ngược lại, hấn đã quen với việc cẩn thận áp chế chính mình trước mặt Triệu Vân Lan, sợ y sẽ nhận ra một chút tính cách không chịu nổi của mình, có đôi khi Thẩm Nguy thậm chí ngay cả nói còn không biết phải nói với Triệu Vân Lan thế nào nữa... Đại khái là vì hấn luôn cảm giác bản thân mình dơ bẩn không chịu nổi, không xứng với bất cứ ai.

Triệu Vân Lan ôm mấy thứ be bé chơi đùa đến ra hoa mà vẫn không lên tiếng, Thẩm Ngụy rốt cục nhìn không được khi đang đợi đèn xanh thì trộm nhìn y một cái, một lát sau lại vô cùng bất an nhẹ giọng hỏi: “Người đang làm cái gì thế?”

Cũng may Triệu Vân Lan chỉ nhớ ăn không nhớ đánh, chuyện vừa rồi y hoàn toàn không để trong lòng mà hưng trí bừng bừng khoe khoang, “Đây là cái máy thu phát tín hiệu ta làm ngày trước, ta đang sửa lại mấy chỗ tiếp xúc không nhạy một tí...Tí nữa đến siêu thị phía trước dừng lại một chút nha, ta mua hai cục pin.”

Triệu Vân Lan xuống xe mua pin về nhét vào máy thu phát, “Xoẹt –” một tiếng, màn hình bé tí không đến 5cm sáng lên, phía trên xuất hiện một điểm tròn nhỏ mờ mờ, chỉ là độ sáng quá kém, Triệu Vân Lan khum hai tay che che, ghé sát mặt vào mới thấy được vị trí của chấm tròn đó.

Y chậm rãi vắn vắn xoay xoay rồi điều chỉnh độ lớn của điểm tròn, lại so đối với mấy cái vạch chia độ chẳng ai hiểu nổi bên cạnh, nghiên cứu một hồi rồi nói: “Ừm, không xa, xem ra là cố ý tránh mặt ta rồi, chúng ta quay ngược về đi.”

Thẩm Ngụy đổi hướng xe ở đầu đường, Triệu Vân Lan vừa ghé mắt nhìn cái màn hình bé tí của y vừa chỉ đường cho hắn: “Đến đầu đường kế tiếp rẽ trái – Cái này ta làm lúc còn bé lấy bộ thu phát tín hiệu của cái đài cũ ra sửa thành máy định vị đấy.”

“Định vị cái gì?” Thẩm Ngụy hỏi với vẻ rất hứng thú, cho dù hắn đại khái còn không biết “bộ thu phát” là cái gì nữa.

“Định vị ba của ta đó, thiết bị phát tín hiệu đặt trong di động của ông ấy, ta cũng không ngờ nhiều năm như vậy mà ông ấy vẫn không đổi

máy.” Triệu Vân Lan nói, “Có điều lúc ấy ta còn chưa tốt nghiệp trung học, trình độ kĩ thuật có hạn cho nên làm cũng không hoàn mỹ, mỗi lần đều giờ chứng xoay tròn cả nửa ngày, đi xa quá thì không còn tín hiệu nữa.”

Thẩm Ngụy nhin không được sờ sờ túi, nhớ đến cái điện thoại vạn năm không cần còn có khi nhảm bên gọi với bên tắt của mình___nếu người khác có động tay động chân vào di động của hắn thì đúng thật là hắn không tài nào biết được.

Triệu Vân Lan thoáng nhìn, ghéch chân bắt chéo thản nhiên châm thuốc: “Yên tâm, chỉ cần người không ra ngoài tìm bé trai cho ta đội mũ xanh thì ta sẽ không cài bất cứ cái gì trên người người.”

Thẩm Ngụy có chút phiền lòng nhìn y một cái.

“Rẽ trái rẽ trái, đúng rồi, chính cái quán trà phía trước kia kìa, ta nhìn thấy xe của ông già nhà chúng ta rồi.” Triệu Vân Lan nói với giọng điệu nhẹ nhàng nhưng biểu cảm lại không thư thả mà có chút âm trầm, “Hôm nay ta nhất định phải biết người đã nuôi dưỡng ta lớn đến chừng này rốt cuộc thật ra là ai.”

Thẩm Ngụy còn chưa dừng hẳn xe, Triệu Vân Lan đã cời dây an toàn nhảy xuống, ngựa quen đường cũ phi thẳng lên tầng hai.

Thẩm Ngụy khóa kỹ xe, nhẹ nhàng nâng kính, chậm nửa nhịp đi theo y. Hắn tựa hồ không chút hoang mang, thậm chí lúc đi lên cầu thang còn gạt đầu với nhân viên phục vụ.

Bé phục vụ là cô gái trẻ mới hai mươi tuổi, khi nhìn thấy hắn thì tự dưng run tay, ấm trà rơi xuống đất, vỡ nát.

Ba Triệu ngồi đưa lưng về phía cửa, nghe thấy động tĩnh phía sau

thì quay đầu lại, ánh mắt bắn ra từ đằng sau cặp kính.

Ánh mắt kia bình thản mà xa xăm, Triệu Vân Lan dừng bước, sau đó mới đi qua lắc đầu với cậu phục vụ đang biểu diễn trà nghệ, đợi người đi rồi y mới ngồi đối diện ba Triệu thấp giọng hỏi: “Ông không phải ba tôi, ông là ai?”

“Ba Triệu” không trả lời, chỉ nghiêm nghị ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang, nhìn Thẩm Ngụy từ nơi đó đi lên từng bước từng bước một, ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung dừng lại một chút. Thẩm Ngụy cấp bậc lễ nghĩa chu đáo gật đầu: “Chào bác.”

Ánh mắt “ba Triệu” chột lóe, trên mặt càng căng thẳng làm cho nếp nhăn vì tuổi tác lại càng sâu hơn, sau một lúc lâu, ông mới không lạnh không nóng đáp lại một câu: “Không dám nhận.”

Thẩm Ngụy nở một nụ cười như có như không, cũng không ngồi xuống bàn trà mà chỉ ngồi bên một cái bàn khác cách bọn họ vài bước, tự mình tráng một cái chén mới, rửa trà pha nước, cứ như vậy không nâng mí mắt biểu lộ thái độ không nói chen cũng không nhiều chuyện.

Triệu Vân Lan nói: “Ngày đó tôi đúng là bị hồ đồ, nếu không thì vừa nhìn ánh mắt tôi đã biết ông là giả rồi____ Một đời ba tôi đã tâm bưng bưng mặt người dạ thú thích nhất là công danh lợi lộc, làm sao có được biểu cảm siêu phàm thoát tục của ông chứ. Ông chiếm tiện nghi của tôi mấy tiếng xưng ba tôi không thèm truy cứu, hỏi ông hai chuyện, ba tôi đâu? Còn có ông và Thần Nông có quan hệ gì, ông không phải là...chân thân của Thần Nông đấy chứ hả?”

“Ba Triệu” giật giật môi, nhưng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà lại không thể nói ra thành lời. Một lát sau, ông hạ mí mắt, lại quét hướng nhìn sang Thẩm Ngụy một cái, cúi đầu nhấp một ngụm

trà, vẫn không lên tiếng.

Triệu Vân Lan cuối cùng cũng kiệt sạch kiên nhẫn, ngón tay y gõ gõ trên mặt bàn, mày nhíu lại, giọng nói kéo dài: “Vị tiên sinh này, ta thấy có vẻ như ông có chút quan hệ với Thần Nông và Tam Hoàng nên mới tiên lễ hậu binh(1), ông lại không nể mặt như thế... Ta đã tận khả năng làm tốt nghĩa vụ làm con rồi, ông cũng nên nói cho rõ ràng với ta đi.”

“Ta không phải là Thần Nông.” Qua không biết bao lâu, “ba Triệu” mới thấp giọng mở miệng nói, “Lệnh tôn không sao cả, ta chỉ là ngẫu nhiên đi qua mượn thân thể ông ấy mà thôi, sau này cũng sẽ lưu lại cho ông những kí ức hữu dụng, không làm chậm trễ chuyện của ông ấy.”

Triệu Vân Lan: “Vậy thì ông là cái gì?”

“Ba Triệu” cười cười: “Ta chỉ là một cái bát trộn thuốc mà Thần Nông đại thần lưu lại thôi, khi đó đại chiến Phong Thần thu được thiên thời địa lợi mới tu thành chính quả, trước kia có mạo phạm Côn Luân Quân, thật sự xin lỗi.”

“Ông bám lên người ba của ta làm gì? Đoạn kí ức trong đại thần mộc có phải cũng có quan hệ với ông hay không?” Triệu Vân Lan tuyệt không để ý đến lão ta tu thành cái gì chính quả, có khi là trong lòng y trời đất thần tiên với người phàm cũng chẳng khác gì nhau mấy, một khi đã không để ý thì cứ coi người ta như phạm nhân mà thẩm vấn thôi.

“Ba Triệu” giật giật mi gian, chậm rãi hỏi: “Côn Luân Quân sao lại biết được kí ức trong đại thần mộc không phải là của bản thân ngài? ”

“Ta không phải là tên cấp dưới cương thi ngốc đờ đó cũng chẳng

phải là con khỉ họ Tôn đại náo Thiên Cung năm xưa,” Triệu Vân Lan coi trà ngon như nước sôi, rót uống một hơi cạn sạch, “Con người của ta có thể hơi cuồng ngạo nhưng mà phần lớn thời gian sống tương đối hiền hòa, nếu thật có chuyện gì làm cho ta phải phất cờ tạo phản thì hẳn là phải có lý do bằng trời, phần nộ cực lớn. Thế nhưng tại sao lúc đó sau khi xem xong ta lại không có một tia đồng cảm mà lại chỉ thấy nặng nề?”

“Ba Triệu” nghe xong, có chút tán đồng gật đầu: “Có đạo lý.”

“Huống chi ta không thể nào tưởng tượng được cái việc vừa giản đơn vừa thô bạo như nổi giận phá trời như vậy là do mình làm.” Triệu Vân Lan nói tiếp, “Lại nói, Côn Luân chưởng quản thiên địa sơn xuyên, phù hộ những sinh linh trong núi, kiếp trước kiếp này ta đây đều là người theo chủ nghĩa bảo vệ động vật, nhất định sẽ không vô duyên vô cớ đi đâm mù mắt thần long đâu.”

“Ba Triệu” nở nụ cười, không nói gì.

Triệu Vân Lan ánh mắt lạnh lùng: “Ta còn chưa kịp thỉnh giáo xem các hạ dùng đại thần mộc cố tình làm ta lệch hướng rốt cuộc là có ý tứ gì kìa?”

“Ba Triệu” thờ dài thật sâu: “Có lẽ khi Côn Luân Quân nhìn thấu trường cửu, sẽ.....”

“Con mẹ nó ông đừng có giả ngu với ta.” Triệu Vân Lan ngắt lời lão, “Tốt nhất là ông nói tiếng người đi, kiên nhẫn của ta không có nhiều đâu. Ta mà điên lên thì mặc kệ ông là bát mẹ của ai ta cũng đập tất.”

“Ba Triệu” nhìn y, ánh mắt lại rơi xuống trên người Thẩm Ngụy vẫn ngồi một bên lật báo. Bỗng nhiên thân thể ba Triệu run mạnh, ánh mắt trong khoảnh khắc trở nên mờ mịt. Khi tỉnh táo trở lại thì đã thay

đổi hoàn toàn...Không, khí chất cả người ông đã thay đổi.

Chỉ thấy ba Triệu ấn ấn thái dương cau mày nhìn nhìn Triệu Vân Lan, có chút mơ hồ hỏi: “Vừa nãy con nói cái gì? Hai ngày nay ta hơi mệt, thất thần không nghe rõ.”

Triệu Vân Lan ngẩn ngơ, lập tức biến từ mafia hùng hổ thành bị cáo vị thành niên ngồi sau song sắt, héo hắt cả người đi. Một hồi lâu sau y mới khép nép nói: “.....Ba?”

Ba Triệu nhíu mày: “Sao?”

Biểu cảm kia mang tính hàm ý rất sâu, Triệu Vân Lan đọc ra rõ ràng một mớ thông tin phức tạp “Có chuyện mau nói có rắc mau đánh, nể mặt mi là con trai cho mi cơ hội một phút đồng hồ tự thuật, ông đây mệt chết không muốn nghe mi nói nhảm” vân vân và mây mây.

Vì thế y lập tức kéo Thẩm Ngụy ra làm lá chắn: “Không có, chỉ là đã hẹn rồi mà ba không có nhà nên con dẫn anh ấy đến gặp.....”

“Bây giờ ta có việc, phải đi gặp bạn.” Ba Triệu nói nhỏ một câu rồi lia ánh mắt không mấy tự nhiên đến chỗ Thẩm Ngụy xoi mói hẩn một hồi lâu. Sau đó ông thấy thầy Thẩm đích xác là phiên phiên quân tử tìm mãi không thấy tật xấu nào, cuối cùng đành phải cứng ngắt chào hỏi hẩn, có chút khô khan nói, “Hôm nay ta chiêu đãi không chu toàn, thầy Thẩm đừng để trong lòng.”

Thẩm Ngụy khéo léo đáp lời.

Triệu Vân Lan lấy ra một lá “Khử thần phù”(bùa đuổi linh), len lén đưa ra sau lưng gấp thành hình tam giác rồi đặt trước mặt ba Triệu: “Còn có, hai ngày trước con vào miếu cầu cho ba một lá bùa bình an, ba đừng vứt, mang theo bên người.”

Ba Triệu không hề cảnh giác đưa tay nhận lấy.

Nhưng mà không có chuyện gì xảy ra, “Khứ thần phù” không hề phản ứng, Triệu Vân Lan lập tức nhăn mày – Cái bát mẻ kia chạy mất rồi, hay là quá cao tay, phù chú cao cấp như vậy cũng không làm gì được lão sao?

Chú giải

Tiên lễ hậu binh: lễ nghĩa trước, động binh sau. Ý chỉ trước tiên lịch sự nói chuyện sau đó mới dùng biện pháp mạnh.

Chương 81

Cuối cùng, còn chưa kịp tóm được “Tiên bát mễ” trên người ba Triệu ra thì Triệu Vân Lan đã phải lui binh trước khí tràng cường đại của ba y rồi___ba của y gặp Thẩm Ngụy suy cho cùng là không thoải mái lắm, ông cụ tạm thời không thoải mái thì có thể nhẫn nhịn được, chứ mà không thoải mái lâu dài là cũng không muốn cho người khác sống dễ dàng gì.

Đối với vụ này Triệu Vân Lan thấy mất hết cả mặt mũi, đến tận trên xe y vẫn lải nhải nhắc với Thẩm Ngụy: “Người ta lôi kéo đến mấy thứ nhập vào người đều là hồ tiên xinh đẹp, chỉ có ông ấy nhân phẩm chẳng ra cái gì mới ôm vào một lão tiên bát mễ thôi___Ta nghi ngờ ông cụ kiếp trước không phải là Cái Bang thì cũng là hòa thượng trọc đầu ôm bát mễ khắp nơi xin cơm ấy.”

Thẩm Ngụy: “Không sao, người đừng lo lắng, cả tộc Thần Nông chung quy hướng tới xót thương sinh linh phàm trần, bình thường sẽ không làm chuyện thương tổn phàm nhân đâu. Hơn nữa không phải người đã đặt dấu hiệu lên người ông ấy rồi sao, sau này ta cũng sẽ chú ý giúp người.”

Triệu Vân Lan cười gượng một tiếng: “Ha ha, sao có thể không biết xấu hổ như thế chứ, còn chưa lấy vào cửa đã khiến cho cha chồng đáng đánh đó làm phiền người như vậy sao được.”

..... Y đại khái là chỉ nhớ ăn không nhớ đánh, sớm đã quên chuyện Thẩm Ngụy nổi giận lúc nãy mất tiêu rồi, lại bắt đầu mở miệng tán nhảm.

Triệu Vân Lan vốn muốn hẹn Thẩm Ngụy đi xem phim cơ, tốt xấu gì cũng là lễ tình nhân mà. Ai ngờ được có thể là do trong xe để điều hòa rất ấm, y bất tri bất giác ngủ mất. Trong khoảnh khắc khi ý thức trở nên mơ hồ, Triệu Vân Lan vẫn còn buồn bực, tâm nói dạo gần đây mình có làm cái gì đâu, sao lại dễ mệt mỏi như thế nhỉ?

Có khi là lây bệnh cảm mạo rồi.

Nhưng mà y ngủ cũng không an ổn, những cơn mơ vụn vỡ vẫn từng đợt từng đợt kéo đến, giống như trong sương trắng luôn có một người không ngừng nói với y: “Người gánh không nổi trường cửu, thi phi, thiện ác, cũng nhìn không thấu sinh tử.....”

Lặp đi lặp lại đến nỗi Triệu Vân Lan cũng không nhận được mà nghĩ: Sinh tử, rốt cuộc sinh tử là cái gì?

Âm thanh khảo vẫn không dứt càng ngày càng ồn ào, Triệu Vân Lan cũng biết chính mình đang nằm mơ, nhưng sống chết thế nào cũng không tỉnh lại được. Loạn mộng chợt qua chợt lại liên tục không biết đã bao lâu như đẩy y vào một đầm lầy vô biên vô hạn, càng giãy dựa lại càng hít thở không thông.

Cho đến tận khi trên miệng bị người nào đó đẩy đến một cái bát đầy mùi tanh, người nọ không cho y trốn tránh, mạnh mẽ mở miệng y cưỡng ngạnh đổ vào. Triệu Vân Lan theo bản năng không chịu nuốt xuống mà dùng đầu lưỡi đẩy ra bên ngoài, người đó liền ôm lấy đầu y, sau đó phiến môi mềm mại phủ lên đẩy thuốc trở lại.

Triệu Vân Lan cuối cùng cũng giãy dựa hồi tỉnh từ trong giấc mộng, phát hiện không biết mình đã về tới nhà từ lúc nào, đang nằm ở trên giường. Thẩm Ngụy buông chén thuốc, rót một ly trà vừa ấm, cúi đầu, áp trán lên trán y, thấp giọng nói: “Nào, uống nước đi, súc miệng một cái.”

Triệu Vân Lan yên lặng nhìn hẩn một cái, nhận lấy nước trà, hàng mi đậm dài hơi hạ xuống, trên thái dương còn mang theo mồ hôi lạnh từ trong ác mộng.

Y dốc một hơi cạn chén trà, bấy giờ mới khàn giọng nói với Thẩm Ngụy: “Không hiểu sao dạo gần đây lại mệt như vậy.”

Thẩm Ngụy dừng một chút mới nói: “Có thể là mới từ trong đại thần mộc đi ra, rất hao tâm tổn sức.”

“À,” Triệu Vân Lan bỗng nhiên nâng nâng mắt nhìn hẩn như có thâm ý khác, cố ý kéo dài thanh âm, “Ta còn tưởng rằng.....”

Thẩm Ngụy cứng đờ sống lưng.

Sau đó nghe thấy tên đàn kia dùng giọng nói rất là dặt dẹo sù sùi bảo: “...Người ta có con của người rồi chứ.”

Thẩm Ngụy run tay, tí nữa thì hất đổ hết cả chén thuốc chén trà, cuối cùng tay nào chân đấy chạy mất.

Triệu Vân Lan lấy di động ra xem thời gian thì thấy trong hòm thư có một tin mới, là Ông Chủ gửi tới, Ông Chủ miêu tả rất ngắn gọn vụ án vừa xảy ra: Tại vùng ngoại ô cách Long Thành hơn ba trăm km có một khu tiểu trấn biệt thự chuyên dùng cho an dưỡng, một người chủ nhà trong đó khi đi tập thể dục buổi sáng thì phát hiện một thi thể trong rừng cây ngoài khu nhà. Thi thể sắc mặt xanh tím, biểu tình kinh sợ, trong tay còn siết cổ một con chó đen, cả người cả chó đều đã lạnh.

Cuối cùng, Ông Chủ rất có tinh thần chuyên nghiệp mà nhắc nhở thêm một câu: “Sắp đến mùng bảy đấy.”

Truyền thuyết nói mồng bảy là ngày của Người (1), có thể lợi dụng sơ hở để mượn tuổi thọ.

Dân gian tương truyền là dùng máu chó đen để nối liền âm dương, sau đó lấy máu chó viết ngày sinh tháng đẻ của người mượn thọ và người cho mượn thọ lên một tờ giấy, lại ghi rõ số tuổi bị mượn, cuối cùng lấy hương nến đèn lên bốn góc tờ giấy; khói nhang hướng thẳng lên trên nghĩa là Quỷ sai trông coi đã cầm hối lộ, mở một mắt nhắm một mắt, đến đây có thể đốt tờ giấy ghi thông tin kia để người mượn thọ nuốt tro, vậy là thành công.

Thời cổ thường là người già bị bệnh, con hiền cháu thảo chủ động châm hương nến tỏ vẻ nguyện ý cho mượn tuổi thọ; nhưng mà đến bây giờ phong tục đó căn bản đã không còn người biết, hơn phân nửa là có người sợ chết quá, dùng kinh nghiệm nửa mùa làm phép trộm tuổi thọ của người khác thôi.

Trong quá khứ nếu như tự nguyện mượn thọ không thành công, trường bối vẫn như cũ thọ mệnh đã tận thì con cháu cũng chỉ cần dâng hương cầu nguyện lại làm thêm một lần cúng bái hành lễ nữa để thu hồi tuổi thọ là xong. Nhưng mà trộm thọ thì không giống vậy. Nếu trộm thành công, đạo sĩ làm phép trộm thọ cho người ta là lấy âm đức để đổi tiền tài. Không thành công, người thực hiện có thể bị phản phệ, lòng tham sống cũng không đủ để cố chủ trả cái tai họa thất đức.

Người chết bên cạnh chó mực trước ngày mồng bảy cũng không hiếm thấy, Cục Điều Tra Đặc Biệt hàng năm đều phải xử lý vài vụ án như vậy, Triệu Vân Lan gửi cho mỗi người trong phòng hình sự một tin nhắn bảo họ tự mình thương lượng xem ai đang rảnh rỗi thì tới nhìn qua một cái xem.

Chưa đánh xong được mấy chữ, hai mí mắt của Triệu Vân Lan đã sắp díp lại một chỗ, sau khi cố chống đỡ để gửi tin đi thì y lấy tốc độ ngất đi để mà ngủ vùi, một con dê cũng chưa kịp đếm.

Khi Chúc Hồng nhận được tin nhắn thì đang ngồi thiền trên mái nhà. Cô kéo cái đuôi rắn thật dài, cố gắng khiến cho ánh trăng không sáng lắm phủ lên cả người mình___Thành phố phương Bắc có một điểm không tốt, vừa đến mùa đông thì chỉ thấy vài ngày trời trong, không phải là sương mù thì là tuyết đổ, khó có cơ hội có một buổi tối sao sáng trắng trong thế này, có thể ngồi thiền một chút.

Chúc Hồng vừa mở mắt, chưa đi xem di động thì đã thấy người đàn ông ngồi đối diện mình, cô ngăn người: “Tứ thúc?”

Xà tứ thúc xoay người hạ mắt nhìn cô: “Năm đó con độ kiếp không thành, bị thiên lôi gây thương tích, ta phó thác con cho Trấn Hồn lệnh chủ, hi vọng khí tức chí dương chí cương của y che chở con ít nhiều. Bây giờ xem ra y quả nhiên chăm sóc con rất tốt.”

Ông nói xong, vung tay lên. Trên mái nhà trống rỗng gió bắc gào thét biến ra một đình tránh gió nho nhỏ, bên trong còn bày một khay trà lớn, giữa bàn có một cái lò lửa nhỏ đang đun một bình nước, ấm trà con con đã rắc lá trà xong. Xà tứ thúc phất tay với Chúc Hồng: “Lại đây.”

Chúc Hồng biến đuôi rắn thành chân, nhanh chóng nhìn qua tin nhắn của Triệu Vân Lan, sau đó đi qua, có chút chần chừ nói: “Lệnh chủ của bọn con nói bây giờ đang có vụ án.....”

“Bọn trộm đạo lấy cắp thọ mệnh không thành, bị phản phệ mà thôi,” Xà tứ thúc nhìn lướt qua, không nâng mí mắt nói, “Lần này ta đến gặp con, chủ yếu là vì có chuyện muốn bàn bạc với con.”

Xà tứ thúc nghiêm nhiên đã là tộc trưởng Xà tộc. Ông có cái mặt ôn hòa nhưng trong lòng lại làm cho người khác không đoán được nông sâu, gặp chuyện gì chưa bao giờ phải tìm ai “bàn bạc” cả. Nói như vậy quá nửa là ông đã quyết định rồi, ngoài miệng khách khí thế mà thôi.

Chúc Hồng không nhịn được mà ngồi thẳng người lên.

Xà tứ thúc rót nước sôi vào trà, thân nhiên mở miệng trong khói nước lượn lờ: “Long Thành không phải nơi để chuyên tâm tu luyện. Con xem, Yêu thị chỉ có một vài tộc nhân cũng đều ngụ ở ngoại thành. Hai mươi năm gần đây việc tu hành của con không có tiến bộ gì, lời này không cần ta nói, trong lòng con cũng có tính toán rồi.”

Chúc Hồng thật cẩn thận nhìn ông một cái, đón chén trà, thử thăm dò hỏi: “Ý của tứ thúc là muốn con chuyển ra sống ở ngoại thành sao?”

Thấy cô cố ý giả ngốc, Xà tứ thúc cũng không đi vòng vèo nữa. Ông nhẹ nhàng cười, trực tiếp chỉ ra: “Ý ta là muốn con rời khỏi Long Thành.”

Chúc Hồng: “Vậy còn Trấn Hồn lệnh.....”

“Năm đó ta chỉ phó thác con cho Trấn Hồn lệnh chủ, để đền đáp thì con cho y sai xử, nhưng không hề chịu ước thúc của Trấn Hồn lệnh. Cứ cho là con muốn đi ngay bây giờ cũng không có gì không được.”

Chúc Hồng cắn cắn môi.

“Thế nào, quyến luyện y?” Khi Xà tứ thúc nói chuyện vẫn ân cần ôn hòa, khóe miệng nhếch thành một nụ cười như Bồ Tát được thờ trong chùa miếu, nhưng ánh mắt ông mang khí thế thực sự bức người, “Nếu con còn coi ta là trưởng bối thì nghe ta khuyên một câu,

phải lập tức rời khỏi nơi này. Lại nói, nếu như trong lòng y thật sự có con thì tứ thúc cũng chẳng đảm đương vai trò cái gậy (2) làm cho người ghét này làm gì, nhưng lòng y nghĩ cái gì, chẳng lẽ con không biết?”

Chúc Hồng im lặng không nói.

Xà tứ thúc gõ gõ ngón tay lên mặt bàn: “Từ nhỏ con đã là đứa trẻ thông minh. Có chút chuyện ta chỉ muốn nói thế thôi, không cần thảo luận nhiều, con tự mình lo liệu đi.”

Ngón tay đang siết lấy chiếc điện thoại của Chúc Hồng co rút lại, mu bàn tay nổi đầy gân xanh. Thiết bị điện tử đáng thương không chịu nổi cường độ công kích vật lý lớn như vậy, sau một tiếng vang nhỏ, nắp sau bật ra, màn hình vỡ thành mạng nhện, chết tại chỗ.

Xà tứ thúc thản nhiên ngồi ngay ngắn buồng mắt uống trà, cũng không thúc giục cô.

Qua không biết bao lâu, Chúc Hồng mới nhẹ nhàng nói: “Con...Con xử lý xong xuôi vụ án này cho y, sau đó tự mình từ biệt y....Có được không?”

Xà tứ thúc biết rõ đạo lý có chừng có mực, nghe vậy lập tức phân rõ phải trái mà gật đầu: “Có đầu có đuôi, vốn nên như vậy.”

Nói xong, ông lại lấy ra một hộp nhỏ trong lòng, sau khi mở ra, bên trong là một viên ngọc sáng rọi bốn phương: “Đây là Thủy Long Châu, mang ở trên người có thể gặp dữ hóa lành, tránh nước tránh lửa, khi con chào từ biệt thay ta chuyển cho Lệnh chủ. Được y chiếu cố bao nhiêu năm qua, tộc ta khắc sâu trong tâm khảm, chút vật nhỏ này thật ra chẳng đáng là gì.”

Chúc Hồng nhận lấy, vừa định nói cảm ơn thì Xà tứ thúc đã chột lóe bóng người, biến mất.

Ánh trăng còn đó nhưng lòng cô đã rối như tơ vò, cuối cùng không còn tâm tình nào mà ngồi thiền nữa, cúi đầu thu thập hài cốt của điện thoại, rút sim ra, lên xuống mấy cái đã biến mất trong bóng tối.

***

Đêm khuya, Triệu Vân Lan nhận được tin nhắn trả lời của Chúc Hồng: “Tôi với Lâm Tĩnh đi một chuyến, nhớ rõ cấp hai phần tiền tăng ca.”

Thẩm Ngụy ngủ rất tỉnh, có đôi khi Triệu Vân Lan thậm chí nghi ngờ không biết hẳn có ngủ hay không nữa. Cho nên sau khi hẳn vào ở, mỗi ngày vì sợ phiền đến hẳn mà y thường đặt điện thoại ở chế độ rung để ngay ở tủ đầu giường bên mình. Hôm nay y ngủ nhanh quá cũng chưa kịp cất máy đi, cứ cầm trong tay mà ngủ.

Di động rung khế trong lòng bàn tay trực tiếp làm y thức giấc.

Triệu Vân Lan không xem tin nhắn mà theo bản năng ngừng thờ quay đầu sang xem có phải mình đánh thức Thẩm Ngụy không, lại phát hiện nửa giường kia trống rỗng. Y đưa tay ra sờ thử thì chăn đã lạnh rồi, không biết người đã đi khỏi bao lâu.

Triệu Vân Lan ngồi dậy, ra sức ấn ấn mắt, bấy giờ mới thấy ánh đèn trong nhà bếp. Y quơ quơ chân dưới đất mấy cái, dép không biết đá đi đâu, cứ thế để luôn chân trần đi vào xem.

Thẩm Ngụy đưa lưng về phía y, trên cái bếp bên cạnh đặt một cái nồi be bé đang đun gì đó, mơ hồ có thể ngửi được một mùi dược liệu thanh lương, định nấu cao hay sao mà ninh cái gì cả đêm thế.....

Triệu Vân Lan nháy mắt mấy cái, có chút mơ hồ xấn tay áo lên:
“Người đang đun cái gì thế? Ta giúp.....”

Thẩm Nguy bị y đột nhiên lên tiếng làm cho giật mình, con dao trên tay rơi mạnh trên mặt đất, mũi dao còn dính máu bắn lên cửa tủ đồ trắng tuyết. Triệu Vân Lan đang nói đột nhiên ngừng lại, đồng tử của y co rút, trong nháy mắt cơn buồn ngủ cũng biến mất không còn bóng dáng_____Con dao nhọn kia...Vốn là đang đâm vào trên ngực Thẩm Nguy.

Sắc mặt Thẩm Nguy tái nhợt như tờ giấy, trong mấy giây như vậy, căn bếp yên lặng đến mức có thể nghe được tiếng tơ rơi.

Một lúc sau, Triệu Vân Lan đột nhiên bước nhanh qua bắt lấy bả vai Thẩm Nguy, hung hăng xé mở áo hắn. Vết dao trên khuôn ngực tái trắng đã không chữa mà lành, nhưng mà vạt áo không tránh được dây vài vết máu. Triệu Vân Lan cảm giác con dao kia như thể vừa mới găm vào tim của chính y, chỉ cần động đến một cái liền đau đớn. Y cực cẩn thận đưa tay chạm đến ***g ngực nhìn như không hề có vết thương của Thẩm Nguy, sau một lúc lâu, mới khàn khàn hỏi:
“Sao lại thế này?”

Thẩm Nguy im lặng không nói.

Triệu Vân Lan nắm chặt cổ áo hắn, giọng nói chột cao lên: “Ta hỏi người sao lại thế này, nói!!”

Thẩm Nguy bị y đẩy làm cho phần lưng đụng vào bàn bếp đánh “Ầm” một tiếng, Triệu Vân Lan đối với người khác ít kiên nhẫn mà tính tình bạo lực nhưng luôn luôn không nói nặng với Thẩm Nguy một lời nào; cho dù y nổi nóng nhưng với người ngoài chỉ là giả giận thế thôi, độc miệng mắng mấy câu liền qua; không nghĩ tới Thẩm Nguy lần này làm vậy đã đốt bùng lên lửa giận thật sự của y.

Trong nháy mắt ấy Triệu Vân Lan đã hiểu được khi y sử dụng Âm Binh Trảm trong bệnh viện, Thẩm Ngụy lúc ấy giơ cao tay suýt nữa tát cho y một cái là mang theo tâm tình gì. Một hơi dâng lên cổ họng nghẹn lại khiến y không thể hô hấp nổi, một lát nhất thời đó trong đầu y trống rỗng, thật lâu sau, Triệu Vân Lan mới nghe thấy giọng nói của chính mình từng tiếng truy hỏi: “Người cho ta uống cái gì? Thẩm Ngụy! Con mẹ nó người nhìn ta mà nói!”

“Năm đó...hồn hỏa trên vai trái của người thất lạc, tâm đầu huyết lại hóa thành bắc đền của Trấn Hồn đấng,” Rất lâu sau, Thẩm Ngụy mới cúi đầu mở miệng nói tiếp, “Vốn dĩ phải nguyên thần tan rã, tam hồn không ổn định. Tuy rằng ta được người cường tráng thần cách, nhưng mà suy cho cùng vẫn là kẻ sinh ra từ Đại Bất Kính chi địa, quý tộc dư bản không lành. Người ở bên ta thời gian dài sẽ bắt đầu không còn tinh lực như vậy, càng về sau càng dễ dàng khí huyết đều suy yếu, cứ tiếp tục thế này, sẽ có một ngày người bị ta tổn thương đến mức dầu cạn đèn tắt.”

Thẩm Ngụy nói tới đây, trong phút chốc hạ mí mắt giấu đi đôi phiến lông mi đen sẫm như lông quạ, sắc tối thẫm trong mắt càng thêm dày đặc, hấn nói bằng giọng nói khó mà nghe thấy: “Mấy ngàn năm trước Thần Nông đã nói ta sinh ra là Quỷ Vương, đã định trước là bắt đầu từ bất thiện mà kết thúc cũng trong bất thiện, nếu người cố ý muốn che chở ta, mang theo ta, một ngày nào đó sẽ bị ta hại chết.”

Những lời này giống như một cây châm, chỉ trong chớp mắt đã hút hết sức lực trên người Triệu Vân Lan. Y buông Thẩm Ngụy ra, bước chân lao đảo lui về phía sau một bước, suýt nữa đẩy đổ cái nồi đun trên bếp.

“Thuốc’ mà ta uống trộn lẫn..... Tinh huyết trong tim người.” Triệu Vân Lan môi run run vô cùng, “Chính là người cho ta ‘dầu đèn’ sao?”

Thẩm Ngụy nhìn y, rất nhẹ rất nhẹ nở một nụ cười: “Ngay cả hồn phách của ta cũng ngập đầy bóng tối, duy chỉ có trái tim để đặt người bên trong là còn chút sạch sẽ mà thôi, máu vẫn còn màu đỏ, dùng nó bảo vệ người, ta nguyện ý.” (3)

Ánh mắt Triệu Vân Lan du di trên mặt đất, một hồi sau y bỗng nhiên ngẩng đầu, lấy tay che đi đôi mắt.

Nếu Thẩm Ngụy không thích y, lạnh nhạt với y, y có thể lựa chọn tiếp tục dây dưa cũng có thể phóng khoáng buông tay, tiến lùi đều có đạo lý.

Nếu Thẩm Ngụy lừa dối y, hãm hại y, làm chuyện có lỗi với y, y có thể chọn tha thứ, cũng có thể giang hồ không gặp mặt, tiến lùi vẫn có đạo lý.

Nhưng mà Thẩm Ngụy lại như một con nhện nhện hung hăng dính chặt y vào một tấm mạng nói không nổi, mạng không xong, hận không đành, cũng không thể tiếp thu.

Một hồi lâu, Triệu Vân Lan không nói một lời nào, tùy tay với một cái áo khoác trên giá áo cạnh cửa khoác lên người, cũng không quay đầu lại mà mở cửa đi thẳng.

Thì ra có một loại tình yêu, là dao cắm ở trong lòng.

---

(1) Ngày của Người: (nguyên văn Nhân nhật: 人日): Tương truyền khi Nữ Oa tạo ra muôn loài, bà tạo ra cây cỏ muông thú trong 6 ngày đầu, ngày thứ 7 mới tạo ra con người. Ngày 7/1 hàng năm được người Trung Quốc cổ gọi là “Nhân thắng lễ” hay “Nhân khánh lễ” là

do truyền thuyết này.

(2) Cái gậy: Ý của Xà tứ thúc ở đây là không muốn làm cái gậy trong câu “Gậy đánh uyên ương”, nghĩa là không muốn chia rẽ đôi lứa người ta.

(3) Trong câu này Thẩm Ngụy dùng từ “心尖” (tâm tiêm), vừa có nghĩa là chóp đỉnh của trái tim (đồng nghĩa với “心头” (tâm đầu)) là nơi anh đâm dao vào lấy máu; lại vừa có nghĩa là nơi đáy lòng, trong tâm khảm, người yêu quý nhất.

Chương 82

Vì yêu cầu quản lý, người đi công tác phải có hậu cần sắp xếp hành trình tàu hỏa. Bởi thế cho nên sau khi Chúc Hồng với Lâm Tĩnh hẹn được nhau thì trời còn chưa sáng đã đến số 4 đường Quang Minh tìm Ông Chủ. Kết quả là vừa vào đến cửa thì thấy tên lãnh đạo vẫn không trả lời tin nhắn cho bọn họ đang cuộn mình trên sofa, người còn đang mặc áo ngủ, đắp một cái áo khoác lông dê rất dày rõ ràng không phải phong cách ăn mặc của y.

Đại Khánh ngồi xồm trước sofa, trước mặt là cái đĩa chỉ còn lại mấy mảnh xương tăn của cá rán, đang rất hài lòng liếm móng vuốt.

Chúc Hồng bước nhẹ chân, khẽ hỏi: “Sao y lại ngủ ở đây? Có lạnh hay không, không sợ cảm lạnh sao?”

Cô nói đoạn, chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao một chút, lại cởi áo khoác của mình phủ lên người Triệu Vân Lan.

Lâm Tĩnh quá niên xong thì cả người y như vừa được bơm hơi, tròn ra một vòng lớn. Hắn xoa xoa cái cằm trắng trắng tròn tròn như quả bóng, nói: “Quá niên không trở về nhà, chắc chắn là có ẩn tình, ta thấy rõ ràng không phải là bị bắt kết hôn thì chính là bị buộc chia tay rồi.”

Đang nói, cái đầu tổ quạ cộng thêm hai mắt thâm quầng của Triệu Vân Lan ngoi lên từ dưới sofa, sắc mặt bao phủ hội chứng rời giường dày đặc. Y âm u liếc Lâm Tĩnh một cái, ngắn gọn hữu lực nói: “Câm miệng, cút!”

Lâm Tĩnh bản tính bị ối, hấn im lặng hai giây, rốt cục vẫn là nhĩn không đợc nói: “Không phải, mấy người nói xem ai mà chịu nổi cái loại đàn ông này chứ — nếu là sáng sớm vợ người vất vả làm điểm tâm mang đến gọi người dậy ăn, người cũng nói thế hả?”

Triệu Vân Lan khoát tay, quơ tay túm một bồn cảnh bỏ túi trên mặt tủ đứng bên cạnh liệng qua đánh rầm một tiếng.

Đại Khánh với Chúc Hồng hai mặt nhìn nhau, Lâm Tĩnh cũng sừng sốt – thấy Triệu Vân Lan phen này giận thật, tên miệng tiện gây họa này mới im lặng biết thân đi tìm cái chổi quét tước sạch sẽ đống mảnh vỡ, cuối cùng còn nói thềm một câu: “A Di Đà Phật, vỡ vụn bình an.”

Đại Khánh nhảy lên lưng dựa sofa dùng móng vuốt đẩy đẩy bả vai Triệu Vân Lan: “Này, người không sao chứ?”

Triệu Vân Lan hít sâu hai hơi, lại nằm trở về, cả nửa khuôn mặt đều chôn trong quần áo. Áo là của Thẩm Ngụy, sau khi y vùng khỏi nhà mới phát hiện ra vấn đề này. Trong từng thớ vải vẫn phảng phất vương lại mùi hương sạch sẽ dễ ngửi của người ấy.

Không biết qua bao lâu, Triệu Vân Lan mới ủ ê nói: “Ta không sao — Lâm Tĩnh người để đấy, tí nữa ta dọn, vừa rồi cũng không phải hướng vào người..... Bây giờ ta rất khó chịu, mấy người để ta nằm một lát, nên làm gì thì cứ làm đi.”

Đại Khánh rung râu, Triệu Vân Lan liền thò tay ra xoa loạn lông trên đầu nó rồi vỗ vỗ mông mèo mập mấy cái lấy lệ: “Người có rảnh thì đi tra cho ta xem cuốn sách [Thượng Cổ bí văn lục] rốt cuộc là ở đâu ra.”

“Dám sai khiến ông nội miêu nhà người.” Đại Khánh không hài lòng

hừ một tiếng, “Lì xì của ta đâu? Tiền mừng tuổi của ta đâu?”

Triệu Vân Lan từ từ nhắm mắt lại, sờ sờ trong túi áo của Thẩm Ngụy lấy ra mấy đồng tiền lẻ, lôi cổ con mèo lại nhét vào dây đeo của nó rồi phát tay như đuối ăn mỳ: “Mở mồm chẳng biết xấu hổ, bao nhiêu tiền mới mừng nổi số tuổi của ngươi hả, lượn đi.”

Đại Khánh nghe rằng muốn mài móng lên áo y, bị Triệu Vân Lan đuối tay nhanh nhẹn chặn lại, vuốt sắc của Đại Khánh chạm vào da thịt ấm áp tức khắc rút trở về, vẫn để lại trên cánh tay y một vết cào trắng trắng.

Đến sức để mài móng chút cũng không có — Đại Khánh sừng sốt một hồi rồi hầm hừ chạy, rửa xả cái tên đại khốn khiếp Triệu Vân Lan này lại dám coi một con mèo cao quý lãnh diễm như nó là cái hộp nhét tiền lẻ trên xe buýt.

Vì quy củ và chú ý trong mấy ngày tết âm lịch rất nhiều, mà phần lớn người của Cục Điều Tra Đặc Biệt lại không phải là con người, mỗi người lại có cách đón năm mới riêng, cho nên bình thường nếu không có việc gì đáng nói thì bọn họ ít nhất là phải qua mười lăm mới trở lại làm việc, số 4 đường Quang Minh ban ngày trở thành một khu nhà trống. Trong lòng Triệu Vân Lan bị chuyện của Thẩm Ngụy làm cho khó chịu vô cùng, thế là quyết định làm một hồi phù sinh đại mộng, vừa quyết định liền ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao.

Khi y lại mở mắt thì cả mèo đen cũng đã bị điều đi rồi, cả văn phòng đều im ắng, Triệu Vân Lan đuối tay kéo cái áo lông suýt nữa bị y đập xuống đất lên vỗ vỗ sạch bụi đất. Y ấn ấn mắt, cúi đầu, lại sững sờ ____ Lúc y đi rất vội vàng, chỉ xỏ qua loa một đôi giày, cả tất cũng không buồn đi, đến bên ngoài mới biết đó là một đôi giày da, ít nhiều cũng rất lạnh lẽo.

Thế mà khi cúi đầu xuống, Triệu Vân Lan lại thấy đôi giày cao cổ y vẫn hay đi được xếp ngay ngắn trên mặt đất, ở trong còn có đôi tất lông dày, trên tay vịn sofa đặt một bộ quần áo thoải mái đã ủi phẳng, đồ nhỏ cuộn vào trong cùng, phía trên là điện thoại, ví tiền và chìa khóa nhà y...Người nọ chỉ không mang áo khoác của y đến, đại khái là muốn để lại cái áo mình đã mặc qua cho y nhỉ...

Có người bỗng nhiên lên tiếng: “Thầy Thẩm mang đến cho anh đấy, tôi muốn gọi người một tiếng nhưng hấn không cho.”

Triệu Vân Lan xoa xoa mũi, chỉ thấy là Chúc Hồng ngồi sau bàn làm việc đang lên mạng giết thời gian.

“Thẩm Nguy đâu?”

“Đi rồi.” Chúc Hồng chuyển mắt xuống khỏi màn hình.

Triệu Vân Lan dừng một chút, giọng nói hơi khàn khàn: “Đi đâu? Hấn còn nói cái gì không?”

“À...Hấn nói ‘Ở ngoài rất lạnh, anh xong việc thì về nhà, không phải lo sẽ gặp lại hấn, hấn trở lại nơi của chính mình thôi.’” Chúc Hồng lặp lại như con vẹt, rồi lại nói tiếp, “Sau đó hấn đi khỏi, chắc là về nhà rồi ___ tôi nói chứ sao hai người lại chọn đúng lúc năm mới mà cãi nhau vậy?”

Triệu Vân Lan không trả lời, y biết “nơi của hấn” là nơi nào ____ Đó không phải là nhà Thẩm Nguy như Chúc Hồng vẫn tưởng. Vừa nghĩ đến đó thì tâm đã như dao cắt, nhưng có người khác ở đây, y lại chỉ lộ ra biểu cảm ngây ngốc.

Ngồi một lát, Triệu Vân Lan đi tắt vào, ôm quần áo vào nhà vệ sinh thay áo ngủ ra, lại vội vàng rửa mặt rồi chống hai tay lên thành chậu

rửa. Y yên lặng nhìn bồn rửa màu trắng tuyết một hồi, cuối cùng chôn mặt vào nước lạnh.

Y nhất thời không dám nghĩ về Thẩm Ngụy. Từ khi chào đời đến nay lần đầu tiên y biết cái gì là vừa nghĩ đến một người thì trong lòng đã khó chịu như thể bị khoét rỗng.

Y ở trong buồng vệ sinh quá lâu, cho nên lúc sau Chúc Hồng không yên lòng đi qua gõ cửa: “Sếp Triệu, không sao chứ?”

Triệu Vân Lan lên tiếng, lau sạch sẽ bọt nước trên mặt, tìm ra tất cả đồ đạc của mình vì tiện cho tắm ca suốt đêm mà để luôn trong nhà vệ sinh. Y nhìn gương, cạo sạch râu ria mới nhú, trang hoàng cho bản thân nhìn giống con người, bấy giờ mới vươn vai duỗi lưng đi ra ngoài.

Y biết, cho dù y có đau lòng đến viêm cơ tim cũng không giải quyết được vấn đề gì cả. Y buộc phải mau chóng tìm ra đầu mối từ những chuyện rối loạn như mớ bòng bong này.

Chúc Hồng chờ y ở ngoài cửa, nhìn nhìn y, muốn nói lại thôi, Triệu Vân Lan lại như không có gì mà hỏi: “Có gì ăn không? Tôi đói.”

Chúc Hồng: “..... Căn tin chắc là có đấy, anh muốn thì đi tìm thử xem.”

Triệu Vân Lan gật đầu, xoay người leo luôn lên tầng hai, Chúc Hồng càng kinh sợ — Triệu Vân Lan cái kẻ này luôn là ngồi xuống sau bàn làm việc rồi ngông nghênh sai bảo người khác cái gì mà “Mang cháo lên đây cho đại gia”, quanh năm suốt tháng chưa từng rờng tới nhà tắm tự mình đi căn tin bao giờ.

Triệu Vân Lan vào căn tin gọi một phần điểm tâm bình thường, không

nói một tiếng ngồi xuống bắt đầu ăn. Lúc này, cả người y bị bao phủ bởi trạng thái bình tĩnh đến quái quỷ. Chúc Hồng không nói lời nào đi theo y, có cảm giác như bây giờ mà trời có sập xuống thì y cũng chỉ ngẩng đầu liếc một cái, sau đó sẽ tiếp tục mặt không đổi sắc tiếp tục húp cháo, vì thế cô lại càng lo lắng đề phòng.

Đợi khi Triệu Vân Lan tọng nguyên cả khay đồ ăn vào bụng, mới thấy tay chân vẫn lạnh cóng chết lạng ấm hơn được một chút, bấy giờ y kì quái nhìn liếc Chúc Hồng: “Cô tới cơ quan làm gì?”

“.....” Chúc Hồng im lặng một lát, “Vốn là hẹn với Lâm Tĩnh hôm nay đi tàu hỏa đến xem thi thể và chóc mực kia.”

“À, thế sao lại không đi nữa?”

“Tôi có chút lo lắng cho anh nên để hẳn đi một mình rồi.”

Triệu Vân Lan lau lau miệng, đứng lên dọn dẹp khay thức ăn, ngoài miệng không coi cái gì là quan trọng nói: “Tôi có cái gì mà phải lo lắng, không có việc gì thì cô về nhà đi.”

Chúc Hồng không lên tiếng, chỉ là vẫn ở bên cạnh y.

Triệu Vân Lan đi bộ một đường về đến văn phòng của mình, theo thói quen hàng ngày ngồi xuống bật máy tính, lại liếc qua Chúc Hồng: “Còn ở cạnh tôi làm gì thế?”

Chúc Hồng: “Rốt cuộc thì anh làm sao vậy?”

Triệu Vân Lan lấy bật lửa thuốc lá trong ngăn kéo ra, nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Không có gì.”

Chúc Hồng không chịu bỏ qua cho y, khí thế bức người hỏi: “Không

có gì mà hơn nửa đêm anh không về nhà lại chạy đến ngủ ở văn phòng?”

“À,” Triệu Vân Lan hít hết một hơi khói trắng vào phế phổi, một làn khí mỏng cũng không để lọt, “Đêm qua cãi nhau với hấn mấy câu.”

“Đánh rắm,” Chúc Hồng dựng ngược lông mày, trực tiếp nói, “Tưởng người khác đều là người mù sao, anh coi người họ Thẩm kia như tâm can, nếu mà chỉ cãi nhau mấy cái chuyện lông gà vỏ tỏi thì giờ đã vội về tự động quỳ bàn tính viết bản kiểm diện một vạn chữ rồi, lấy đâu ra hơi sức mà ở đây nói nhảm với tôi?”

Triệu Vân Lan: “.....”

“Có phải hấn làm chuyện gì có lỗi với anh không?” Khi Chúc Hồng nói lời này, đôi mắt sáng đến kinh người, giống như chỉ cần Triệu Vân Lan gật đầu một cái, cô lập tức có thể xông ra ngoài đi nuốt sống Thẩm Ngụy.

“Đừng nói bậy.” Triệu Vân Lan nhả một luồng khói, “Sao cô càng ngày càng lảm chuyện thế, coi chừng con gái nhiều chuyện quá không gả đi được nha.”

Chúc Hồng nội tâm bi phẫn: “Dù sao người ta không thích tôi, có quan hệ gì đâu? Vốn dĩ đã gả không được rồi.”

Triệu Vân Lan nghe hiểu lời cô nói nên đành phải giả ngu, vì thế dùng im lặng đáp lại. Y còn ra một quyết định rất đáng xấu hổ, đó là chuồn êm_____tìm một bao giấy tờ, quăng ví tiền điện thoại vào trong, máy tính cũng không thèm đóng, xoay người đi ra ngoài.

Nhưng mà Chúc Hồng đã hạ quyết tâm không buông tha cho y, cô lập tức đuổi kịp: “Anh đi đâu?”

“Gặp mặt lãnh đạo của bộ.” Triệu Vân Lan liếc Chúc Hồng, “Cô vẫn theo tôi làm cái gì đây?”

Sau khi y mở khóa xe, Chúc Hồng nhanh tay lẹ mắt ngồi vào ghế phó lái, “Rắc” một tiếng thắt dây an toàn, ngồi vững tựa Thái Sơn: “Tôi cũng đi.”

“.....” Triệu Vân Lan đứng trước cửa bất lực thờ dài, “Bà cô ơi, cô có thể tha cho tôi không?”

Chúc Hồng hờ hững quay mặt sang hướng khác.

Hai người giằng co một lúc lâu, Chúc Hồng vẫn vững như Thái Sơn ở đó. Cuối cùng, Triệu Vân Lan đành phải hít sâu một hơi, tận lực khắc chế phiền não, dụi tắt thuốc, không nói gì, leo lên xe.

Y vẫn im lặng, Chúc Hồng vụng trộm đánh giá y vài lần đều chỉ nhìn thấy một bên sườn mặt anh tuấn mà lạnh lùng, rớt cuộc cũng nhịn không được phải tìm ra cái để nói: “Lãnh đạo bộ là ai ấy?”

“Cậu hai của Tiểu Quách.” Triệu Vân Lan nói, “À đúng rồi, việc này đưa cô theo cũng không sao, quá tí nữa cô tra giúp tôi xem tóm lại là ai động tay động chân điều Quách Trường Thành đến ngành chúng ta.”

Chúc Hồng: “Động tay động chân? Gian lận với Tiểu Quách á? Cậu nhóc đó thì làm được gì đâu? Vì sao?”

Triệu Vân Lan không nói.

Trong lòng y vốn nghi ngờ là cái kẻ bám vào người ba y mượn tay ông để làm chuyện này, nhưng là vì cái gì? Vì cái gì nhất định phải là

Quách Trường Thành? Cậu ta trừ bỏ có công đức rất dày ra thì còn có chỗ nào đặc biệt? Tiểu Quách giống con người nhất trong Cục Điều Tra Đặc Biệt, cậu ta rốt cuộc có lai lịch gì?

Nếu như có thể, Triệu Vân Lan muốn lấy lại ký ức và sức mạnh chân chính thuộc về Côn Luân Quân, nếu không thể, vậy nhất định y phải biết được sự thật và đối trá bủa vây xung quanh mình là thế nào, y không thể hành động thiếu suy nghĩ khi hai mắt đều bung kín.

Thẩm Ngụy..... chỉ có hai chữ này khiến cho Triệu Vân Lan sứt đầu mẻ trán, trong lòng giống như có một ngọn lửa không ngừng thiêu đốt tinh lực của y, nhưng mà y nhịn xuống được, hơn nữa còn phải giả vờ ra một tâm tình thật bình tĩnh, một bộ dáng Lã Vọng buông cần. Có đôi khi Triệu Vân Lan phát hiện chỉ cần chính mình ngồi một chỗ mà bên cạnh không người, chưa đến ba phút đồng hồ thì chân mày sẽ bắt giác nhăn sâu thành nếp.

Có một quang cảnh không xác định được thời gian cũng không phân biệt được nơi chốn hiện lên trong đầu y____ Một nơi âm lãnh không một tia ánh sáng, không một chút sinh khí, một nửa thân thể của Thẩm Ngụy đã bị nuốt chửng trong bóng đêm khôn cùng, mà hắn chỉ là ngẩng đầu, đôi mắt muốn nhìn một mảnh trời xanh biển biếc bên ngoài kia thêm chút nữa. Nhưng ánh mắt hắn không đủ xa, không thể xuyên thấu qua bóng tối vô cùng vô hạn, cuối cùng hắn chắc hắn đã thất vọng, mang theo vớ vẩn không nói nên lời, chậm rãi chìm sâu vào một mảnh hắc ám.....

Bỗng nhiên, có người nào đẩy Triệu Vân Lan một cái, y bừng tỉnh dậy, tim đập nhanh như sấm, mồ hôi lạnh đầm người.

Người vừa đẩy y là Chúc Hồng, cô không đổi sắc mặt, chỉ là nói với một chút không vui: “Đến rồi.”

Triệu Vân Lan sừng sốt một lát mới phản ứng lại được đó hóa ra chỉ là một giấc mộng _____ y uống với cậu hai của Quách Trường Thành mấy chén, đường về là Chúc Hồng lái xe, y không biết đã ngủ từ lúc nào.

Chúc Hồng ngồi không nhúc nhích: “Anh mơ thấy cái gì mà gọi tên ‘Thẩm Ngụy’ đến tê tâm liệt phế thế?”

Triệu Vân Lan vốn thấy bản thân thất thố, không muốn nhiều lời với cô, chỉ làm bộ không nghe thấy.

“Vân Lan.” Chúc Hồng đột nhiên mở miệng gọi y lại.

Triệu Vân Lan dừng bước.

Chúc Hồng lấy ra một cái hộp nhỏ trong túi mình. Cô xuyên một sợi tơ hồng vào Thủy Long Châu, ở phần kết thắt một nút như ý cát tường (1): “Đây là tứ thúc bảo tôi mang cho anh, nói là vì cảm kích anh chiếu cố Xà tộc nhiều năm như vậy, tôi..... tôi có lẽ qua mấy ngày nữa sẽ đi cùng ông ấy.”

Triệu Vân Lan hơi hơi nhú mào: “Đi? Đi đâu?”

“Không biết, có lẽ là về trong tộc,” Chúc Hồng nở nụ cười buồn bã, thấy Triệu Vân Lan không nhận thì trực tiếp quàng dây tơ hồng lên cổ y, vô cùng cẩn thận đeo lên cho y, “Thủy Long Châu là thánh vật của tộc chúng tôi, có thể tránh thủy hỏa, bảo hộ bình an, anh...anh còn chuyện gì muốn tôi giúp đỡ thì mau nói, việc tôi có thể làm cho anh không còn nhiều.”

Triệu Vân Lan yên lặng một lát mới thấp giọng nói: “Long Thành không thích hợp cho Yêu tộc tu luyện, cô về tộc cũng không có gì không tốt, rời xa con người một chút cũng không có nhiều thị phi. Tứ

thức của cô là đại nhân vật, cô học tập ông ấy nhiều một chút, có tiền
đồ, nói không chừng tộc trưởng Xà tộc đời tiếp theo chính là cô đấy.”

Y nói một đoạn y như sắp xếp hậu sự, bình thản đến mức làm người
ta chua xót, Chúc Hồng vừa xúc động, bỗng nhiên nói ra lời trong
lòng: “Sếp Triệu, anh nói cho tôi một câu, chỉ cần anh nói cho tôi một
câu, tôi từ nay về sau có thể đoạn tuyệt tất cả quan hệ với người
trong tộc, núi đao biển lửa cũng theo anh tới cùng.”

Cô nói xong câu đó, giống như giao phó cho y cả kiếp này, bất an lại
mong chờ đáp án từ Triệu Vân Lan.

Thế nhưng Triệu Vân Lan đến phút chót vẫn tránh đi ánh mắt của cô
mà tự giễu cười: “Hai ta không oán không thù, giao tình cũ nhiều
năm, sao tôi có thể hại cô như thế? Cô sau này sống tốt, tôi cũng an
tâm.”

Ánh sáng trong mắt Chúc Hồng trong phút chốc tối dần, lụi tắt.

Mà Triệu Vân Lan đã mở cửa xuống xe rồi.

Chú giải

(1) nút như ý cát tường:

Chương 83

Đại Khánh đã sắp cào thủng sàn nhà văn phòng hình sự mới nhìn thấy Triệu Vân Lan và Chúc Hồng một trước một sau đi đến.

Rõ ràng không khí giữa hai người có gì đó không đúng, nhưng Đại Khánh cho rằng bản thân nó chỉ là một con mèo, vẫn nên xem nhẹ yêu hận tình thù của chủ nhân thì tốt hơn, vì thế nó ngậm [Thượng Cổ bí văn lục] như ngậm chuột ném xuống dưới chân Triệu Vân: “Quyển sách này tử khí dày đặc, ta xem qua rồi, đúng là chuyển ra từ phố đồ cổ.”

Triệu Vân Lan yên lặng nhặt sách lên, lấy tay chùi chùi vết nước dãi mèo trên mặt bìa: “Phố đồ cổ?”

“Phố đồ cổ”, tên như ý nghĩa, chuyên bán các loại cổ vật, cho dù phần lớn đều là đồ rởm nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ trộn lẫn những văn vật khai quật trái phép.

Nhưng bản [Thượng Cổ bí văn lục] này rõ ràng là bản sao, chỉ cần chỉ số IQ có thể đạt đến trình độ của con người thì không ai sẽ nghĩ nó là văn vật đào được cả. Vậy thì “Tử khí dày đặc” mà Đại Khánh nói chỉ sợ cũng là hướng đến một chuyện khác_____ Đa phần con người đều không biết rõ, có một gian hàng ở tận cùng bên trong phố đồ cổ kia, ngoại trừ bán các loại đồ dùng mê tín phong kiến ra còn trông nom một cây hòe lớn.

Dùng cách nói khái quát của Triệu Vân Lan thì cây hòe kia chính là một mối giao thông then chốt, tương tự như nhà ga tàu điện ngầm, có các loại phương thức đi lại khác nhau, có thể nối liền các giới, tỉ

như từ nhân gian đến Yêu thị, từ cõi người đến Địa Phủ vân vân vũ vũ, đều phải đi qua nơi đó.

Cành lá của cây hòe nối tiếp nhân gian, gốc rễ lại liền với Hoàng Tuyền, là một cái cây trâu bò không ra người cũng không phải quỷ.

Triệu Vân Lan giương mắt nhìn mèo đen: “Cho nên ý của người là, quyển sách này đến từ Địa Phủ?”

Hắc miêu mắt tự nhiên gật đầu.

Triệu Vân Lan lại hỏi: “Là ai mua về đây?”

Mèo đen liếm liếm móng vuốt: “Lai lịch không rõ, ta không tra được ghi chép mua hàng, có thể là do đời trước.....”

“Không có khả năng.” Triệu Vân Lan tùy tay lật lật quyển sách vốn không có số hiệu cũng chẳng có thông tin nhà xuất bản, “Dựa vào trình độ sắp chữ và độ mới cũ của chất giấy, hẳn là tương đối mới, phải là chuyện sau khi ta đã nhậm chức, đời trước đã lâu quá rồi.”

Đại Khánh nói đầy thâm ý: “Vậy thì có thể kết luận, nhất định là mua thức ăn mèo được tặng.”

Nói cách khác, có người dùng một phương pháp nào đó bí mật mang nó vào đây_____người này phải hiểu biết rất nhiều về bí văn thượng cổ, ngay cả chuyện phong ấn của tứ trụ cũng viết được cực kì rõ ràng.

Mà thư viện của Cục Điều Tra Đặc Biệt cất giữ sách báo rất có quy luật, gáy sách đều dán mã số và nhãn sách màu sắc khác nhau, đây cũng là lý do mà Tang Tán dù không biết chữ nhưng vẫn có thể mang sách báo nhất nhất về chỗ cũ. Như vậy thì cuốn sách nói về

chư thần thượng cổ này, tại sao lại để ở ngăn “Nữ Oa tạo người vá trời”?

“Đây đúng ra là một quyển ‘Sách bìa đen’” Đại Khánh ở bên cạnh nói xen vào. Cái gọi là “sách bìa đen”, chính là chỉ những cuốn sách do những người mua bán sách “trong bóng tối” dùng con đường nào đó tạo ra từ một nơi không phải là thế giới con người. Tương tự nó, thế giới này có “Sách bìa trắng”. (1) Đại Khánh vươn móng vuốt lật sách, chỉ thấy khi cái chân đen tuyền của nó ấn xuống, từ trang sách bỗng nhiên có một cỗ khí đen chuyển động, “Phi thường bí mật, cho nên bên này của chúng ta cũng chưa làm dấu hiệu, nếu người muốn điều tra, ta đề nghị tối nay chúng ta làm một chuyến thăm đêm đến phố đồ cổ.”

Khi màn đêm buông xuống, Triệu Vân Lan rất cục không nhìn được nữa mà gọi điện thoại cho Thẩm Ngụy, đầu dây bên kia vang lên giọng nữ máy móc mà lạnh lùng: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không ở trong vùng phục vụ.....”

Y nhìn màn hình di động ngốc ra một lúc lâu, tinh tế nhắm nháp mùi vị “Một ngày không thấy như cách ba thu”, cho đến khi Đại Khánh đi tới, không kiên nhẫn giơ vuốt cào khuỷu tay y: “Đừng tư xuân nữa, đi thôi.”

Bấy giờ y mới ôm con mèo chết bằm phá sản kia lên, mang theo ra ngoài, vừa ra khỏi cửa đã thấy Chúc Hồng đứng ngay cạnh xe từ lúc nào, đang yên lặng chờ y.

Ánh mắt Chúc Hồng bắt chợt đối diện y, lập tức nở một nụ cười tự giễu: “Anh có thấy tôi hèn mọn lắm không, nói đến nước ấy rồi mà vẫn muốn đi cùng.”

“.....” Triệu Vân Lan dừng một chút, “Tôi chỉ muốn nhắc cô mặc

thêm áo lông.”

Nửa đêm, hai người một mèo chìm ngập trong bầu không khí xấu hổ, lái xe đến phố đồ cổ. Bọn họ ngựa quen đường cũ đi tới dưới tàng cây hòe.

Triệu Vân Lan nghiêng đầu vừa nhìn, chỉ thấy trên cửa của tiệm hàng cạnh cây hòe treo hai chiếc đèn ***g giấy trắng nhợt, bên trong tỏa ra vàng sáng nhỏ như hạt đậu, chữ ghi phía trên đã bị gió sương tàn phá không nhìn nổi, mơ hồ chỉ có thể phân biệt được đại khái, chính là hai chữ “Trấn hồn”.

Triệu Vân Lan bỗng nhiên nhớ tới một chuyện vẫn bị mình xem nhẹ từ trước tới giờ, y vỗ vỗ mèo đen đứng trên vai, thấp giọng hỏi: “‘Trấn hồn’ rốt cuộc là có ý gì?”

“Trấn hồn người sống, an tâm người chết, chuộc tội lỗi chưa trả, quay vòng quay chưa tận.” Đại Khánh nói xong một cái thì biến ngay từ mèo văn nghệ thành mèo thiếu đập, ngẩng đầu khinh bỉ nhìn y một cái, “Đằng sau Trấn hồn lệnh không phải cũng có viết sao? Người mù hả?”

Triệu Vân Lan khó được không thèm chấp nhặt với nó, thì thào nói: “Là lệnh bài do Côn Luân Quân lưu lại, sao lại tên là Trấn Hồn?”

Còn sinh tử mà Thần Nông vẫn treo cửa miệng lại là ý gì?

Y mang theo đủ loại rối rắm bước vào cây hòe lớn, từ thân cây đi thẳng xuống, có thể một đường tiến vào Hoàng Tuyền.

Hồn người sống không vào đường Hoàng Tuyền, nhưng mà trong ba người bọn họ có đến hai kẻ không phải là con người, còn lại một người mang theo Trấn Hồn lệnh, thuộc về giai cấp đặc quyền, cũng

là không can hệ gì lắm. Hai bên tiếng nước róc rách, lạnh lẽo như nước đã đóng thành băng, ngay cả thờ mạnh cũng không dám, sợ quấy nhiễu oan hồn qua đường.

“Người đi đường” ai nấy ánh mắt đại nghịch, bị Quỷ sai xua đuổi như chó chặn cừu xua một đàn dê vậy.

Triệu Vân Lan trước đây làm việc cũng không phải là chưa từng đi qua con đường này, chẳng qua mỗi lần đều có nghi ngại không nhìn ngó loanh quanh, chỉ chăm chăm đi cho nhanh. Lần này trong lòng còn rất nhiều nghi vấn, không khỏi để ý một hồi.

Chỉ thấy đường Hoàng Tuyền nhỏ hẹp một đường hướng lên trên, thật giống như là đường lên trời trong truyền thuyết, dưới chân là đá phiến xanh xám, hai bên nước Hoàng Tuyền thỉnh thoảng dao động sủi lên bọt khí như thể bất cứ lúc nào cũng có thể có thứ gì đó nhô đầu lên. Mà hai bên đường là hai hàng đèn thấp như đèn đường, mười thước một ngọn, tản mát ra vàng sáng nho nhỏ kéo ra những cái bóng thật dài. Phía dưới chúng lác đác hoa bỉ ngạn thuộc họ tỏi trong truyền thuyết, nở ra một mảnh nhỏ đỏ tươi.

Triệu Vân Lan cẩn thận nghiên cứu một lát mới nghĩ ra đây chính là trấn hồn đặng, thật lâu thật lâu trước kia y đã từng thấy qua trong một quyển tạp ký, trong đó nói trấn hồn đặng chỉ đường cho u hồn trên đường Hoàng Tuyền, một đời con người có bao nhiêu chuyện không thể quên, đường Hoàng Tuyền sẽ dài ra bấy nhiêu, đủ loại trần duyên nhất nhất bị ánh sáng của trấn hồn đặng tẩy rửa, cuối cùng đến bên Nại Hà Kiêu, uống một bát canh Mạnh Bà do nước Vong Xuyên nấu thành, là có thể đi đầu thai.

Mọi chuyện kiếp trước hóa thành hư ảo, ngọn đèn thật nhỏ tuy không đốt người, lại có thể tẩy luyện hồn phách đến tinh khôi.

Triệu Vân Lan nhin không được cúi người cẩn thận đánh giá trấn hồn đấng, chỉ thấy trên đế đèn đoan đoan chính chính khắc bốn chữ –“Chí Tử Phương Sinh”.

Nói hết chân lý luân hồi.

Trong lúc hoảng hốt ấy, tựa hồ có cái gì chợt lóe trước mắt Triệu Vân Lan. Đột nhiên ngực y dội lên đau nhức giống như trái tim bị móc sống ra dần vật. Bước chân y lảo đảo, được Chúc Hồng ở phía sau đưa tay đỡ lấy, Chúc Hồng ép giọng cực thấp: “Anh làm sao vậy?”

Triệu Vân Lan sắc mặt trắng bệch, cứng rắn đem vị tanh đã dâng lên đến cổ họng cường ngạnh nuốt xuống, đè lại ngực trái im lặng một lát, lúc này mới lắc đầu với cô tỏ vẻ không sao cả, tiếp tục đi về phía trước.

Một đường vào trong Quỷ thành, Triệu Vân Lan lấy từ trong ví tiền ra mấy cái lá che mắt, ba người mỗi người một lá ngậm trong miệng, như vậy có thể ẩn giấu hơi thở người sống, sẽ không bị tiểu quỷ trong thành phát hiện ra.

Trong Quỷ thành, trừ Quỷ Tiên và hồn phách xếp hàng chờ đầu thai còn có một số là linh hồn chấp niệm sâu nặng không đầu thai được và ác linh mang tội bị tù, chúng nó đã ở Quỷ thành trăm năm ngàn năm, có sự cố chấp với việc hoàn dương mà người thường không thể lý giải được.

Khi Triệu Vân Lan còn thiếu niên, vì tìm về một sinh hồn vào nhằm Quỷ thành nên đã đến nơi này. Kết quả sinh hồn không tìm về được, ngược lại chính y tận mắt nhìn thấy cảnh tượng sinh hồn kia bị tiểu quỷ trong thành nhất tề xông lên hút khô như thế nào. Sau đó số lượng Quỷ sai đến đây tăng mạnh mới có thể trấn áp được bạo động trong Quỷ thành.

Lúc ấy Triệu Vân Lan còn nhỏ, một cảnh tượng này tạo nên bóng ma tâm lý với y. Người sống có thể viết xuống “Sống có gì vui, chết có gì sợ”, vậy chắc hẳn là người đó đã quên mùi vị của cái chết.

Hồn người chết khát khao khôn cùng đối với sinh khí, quả thực điên cuồng như người chết đuối khát cầu dưỡng khí. Nó phát ra từ bản năng, không thể nào ngăn chặn.

Người còn như vậy, đừng nói đến Quỷ tộc sinh trưởng từ mười vạn trượng dưới U Minh.

Đây chính là lý do vì sao Triệu Vân Lan đau lòng Thẩm Ngụy. Có đôi khi y thấy được Thẩm Ngụy đối với chính bản thân hắn hà khắc đến độ gần như ngược đãi, thậm chí còn đến nỗi đi ngược lại cả bản tính.

Chúc Hồng chưa từng tới Quỷ thành, có chút bất an nhìn qua Triệu Vân Lan. Triệu Vân Lan thấp giọng dặn cô: “Bất luận xảy ra chuyện gì cũng tuyệt đối không được nhả lá che mắt trong miệng ra, nếu không thật sự sẽ rất phiền toái. Con kiến đông còn có thể cắn chết voi, lũ tiểu quỷ kia khó chơi hơn cô tưởng tượng nhiều.”

Chúc Hồng gật gật đầu.

Triệu Vân Lan nhìn cô một chút, chần chừ, lại nói: “Không thì cô vẫn nên ở ngoài chờ tôi đi.”

Chúc Hồng kiên định lắc đầu, kỳ thật cô cũng không biết mình theo vào có làm được gì không, chỉ là có đôi khi không nhịn được cảm thấy, hắn muốn đi nơi nào, chỉ cần tự mình trông nom mới có thể yên tâm một chút.

Mèo đen nhảy từ trên vai Triệu Vân Lan xuống, đi trước dẫn đường.

Mèo đen và chó mực đều là thứ đại âm đại sát, tiểu quý nhìn thấy sẽ theo bản năng nhượng bộ lui binh, có mèo đen kia thật giống như có xe cảnh sát dẹp đường, hai người trà trộn vào Quý thành cơ hồ là một đường thẳng tiến.

Mười lăm mỗi tháng là Quý thành tụ họp, trước mắt còn chưa tới ngày, chợ quý ít nhiều có vẻ tiêu điều.

Con đường không dài lắm, Tá Thọ Bà ngồi ngay ở đầu phố, dưới chân đặt một cái rổ con. Bà ta cuộn mình ở ven đường, đôi mắt mờ đục nhìn theo những tiểu quý xung quanh, nhìn qua tựa như thể một bà lão ra đường bán hàng trong cảnh đêm nhân gian thê lương, thực rất đáng thương. Chúc Hồng nhin không được nhìn bà nhiều một chút, Tá Thọ Bà thấy thế lập tức cười nhe ra một hàm răng vàng, nói với Chúc Hồng: “Mua tuổi thọ đi, mua tuổi thọ đi.”

Giọng nói kia khàn đặc ai điếu như tiếng mảnh sắt cạo vào xương cốt, Chúc Hồng nổi hết cả da gà, bị Triệu Vân Lan lôi đi gấp.

“Đừng nhìn,” Y nhỏ giọng nói, “Thọ Bà kia thanh danh không tốt, hàng bà ấy bán toàn hàng chưa đóng thuế.”

Chúc Hồng nhin không được hỏi: “Hàng chưa đóng thuế là thế nào?”

“Ăn thọ cao của bà ấy kéo dài tuổi thọ không phải là tuổi thọ tự nhiên, bắt cô nằm trên giường chịu tội như người thực vật cũng là một loại kéo dài tuổi thọ, hiểu chưa?” Triệu Vân Lan kéo chặt áo khoác, lời cao cổ áo, đê thấp thanh âm, “Đi đường của cô cho tử tế, đừng có nhìn đông ngó tây nữa, đất này không ai quản lý, nhìn nhiều chúng nó ép mua ép bán, chọc phiền.”

Chúc Hồng lập tức không dám liếc bậy nữa, mắt nhìn thẳng trước mà đi. Hai người bọn họ đi qua đường phố thật dài, đến trước cửa

một ngôi nhà tranh nhỏ, ở cửa dán một tấm bảng giấy trắng mực đen: “Thỉnh”.

Nhà tranh nhỏ đủ loại cũ nát bụi bặm không đáng nói, trước cửa cũng giống như tiệm hàng cạnh cây hòe lớn trong phố đồ cổ, treo hai trản đèn ***g trắng viết hai chữ “Trấn hồn”.

“Tám chín phần mười, hẳn chính là nhà này bán thứ đó.” Hắc miêu quay sang nói, “Nhà bọn họ mỗi giáp đầu thai một lần, âm dương đều đổi. Cửa vào Hoàng Tuyền ở dương gian là đại hòe thụ, ở âm phủ chính là hiệu tạp hóa chợ Quỷ này.”

Triệu Vân Lan đi trước làm gương bước đến, nâng tay đẩy cửa. “Cạch” một tiếng, cánh cửa cũ mục bị đẩy ra, Triệu Vân Lan trước tiên lấy một mảnh gương nhỏ trong ví ra, giơ tay dính trên cửa chính, sau đó mới nhấc chân tiến vào.

Vừa đặt chân xuống, bên trong đã truyền đến giọng nói của một cô bé, giọng nói giòn vang: “Gương sáng chỉ đường, tiểu quý không vào’, khách quý có chuyện gì quan trọng sao?”

Triệu Vân Lan hơi nhấc cằm ý bảo Chúc Hồng đóng cửa lại, chỉ thấy rèm cửa phòng trong bị người vén lên, một cô bé nhìn có vẻ khéo ăn nói bước ra.

Cô bé này cao chưa đến eo người trưởng thành, sắc mặt như giấy trắng, trắng đến khiếp người, hai má cứng nhắc dùng chu sa vẽ lên hai đốm má hồng, hai mắt như đậu đen đông đầy tử khí, môi đỏ sẫm, mặc một chiếc áo bông kiểu cũ, nét mặt không hề thay đổi.

Người ta nhìn vào không những không thấy cô ta có một tí đáng yêu nào, mà ngược lại cảm giác khuôn mặt này đi với giọng nói trẻ con khủng bố vô cùng.

Triệu Vân Lan đi thẳng vào vấn đề, không nói hai lời cầm bản [Thượng Cổ bí văn lục] kia ra, trên bìa còn dính một trương Trấn Hồn lệnh. Y ngồi xổm xuống, tầm mắt ngang hàng với cô bé: “Có chuyện muốn hỏi cô bé đây, mong cô giúp cho một chút.”

Cô bé dừng mắt trên Trấn Hồn lệnh, ngây ngốc mà thanh thúy nói: “Thì ra là lệnh chủ đại giá quang lâm — ca ca ta có khỏe không?”

“Không dám — ca ca cô rất ổn, mấy ngày trước quá niên, ta vừa bảo người cho hẩn mấy cân thịt xông khói xong.” Triệu Vân Lan khách khí nói, “Chính là muốn hỏi cô bé một chút, quyển sách này là do quý tiệm bán sao?”

Cô bé kia đưa tay nhận lấy, cách cả một cánh tay đều cảm giác được khí lạnh trên người cô ta, nó truyền từ trang sách lại, nơi bìa sách tiếp xúc kết một tầng sương trắng. Cô mở ra hai trang, gật đầu đáp: “Không sai, đúng là ở chỗ ta.”

Cô giở sách đến trang cuối cùng, tại một góc nhìn không tới có một ấn kí màu xám, nhìn kĩ có thể khó khăn phân biệt được hai chữ “Tạp hoá”, cô bé chỉ vào nó nói: “Đây là dấu riêng của tiệm này.”

Triệu Vân Lan: “Cô nương có thể tra giúp xem cuốn sách này là ai mua mang đến nhân gian không?”

Nói rồi, y lấy ra một chồng tiền giấy, châm lửa đốt ngay trước mắt cô bé kia.

Nhãn châu của cô nàng chuyển động, lộ ra một nụ cười cứng nhắc: “Lệnh chủ khách khí rồi, chờ một chút, mời uống một chén trà trước đi.”

Hai người một mèo cùng đi vào tiệm tạp hóa cũ nát của cô, cô bé rót trà cho họ. Triệu Vân Lan bung lên ngửi ngửi như đang thực sự phẩm trà — đương nhiên là y không dám uống, sinh hồn không thể ăn uống đồ dưới Hoàng Tuyền, trong kịch cổ vốn đã nói từ lâu, chỉ cần là người có chút hiểu biết thì đều rõ ràng điểm này.

Chỉ thấy cô bé kia lôi từ trong ngăn bàn ra một cuốn sổ gáy khâu bằng chỉ cực kì dày, lật từng tờ từng tờ một, sau một lúc lâu, cô đột nhiên lên tiếng: “Tìm thấy rồi.”

Cô bé ngẩng đầu lên cười với Triệu Vân Lan: “Quên hỏi tôn tính đại danh của Lệnh chủ đời này mất rồi?”

“Ta họ Triệu,” Triệu Vân Lan nhú nhú mày, lòng sinh một dự cảm không lành, “Triệu Vân Lan.”

“Thế thì đúng rồi.” Cô bé đẩy cuốn sổ to tướng đến trước mặt y.

Chỉ thấy trên đó ghi thông tin người mua: mười lăm tháng bảy năm Nhâm Ngọ, Trấn Hồn lệnh chủ, Triệu Vân Lan.

Chú giải

(1) sách bìa trắng: sách buôn lậu.

(2) Chí tử phương sinh: đến chết lại sống.

Chương 84

Triệu Vân Lan sững sốt, nhưng cũng không vội nói chuyện này là không có khả năng. Sau một lúc lâu, y hỏi: “Năm nhâm ngọ là năm nào?”

“2002.” Mèo đen bấm móng vuốt tính tính, “Khi đó ngươi đang làm cái gì?”

“Lúc đó ta đang gian nan âm thầm làm công tác của Trấn Hồn lệnh,” Triệu Vân Lan hồi tưởng lại, “Nghề chính với nghề phụ không chăm chút được cả đôi, thiếu chút nữa thì bỏ học đại học đi làm thầy bùa, bị ông già ngăn lại. Cũng là năm đó ta đưa ra yêu cầu thành lập Cục Điều Tra Đặc Biệt, sau này ba của ta đồng ý, dùng phạm vi năng lực của ông ấy vận động giúp ta.”

Lúc sau, Triệu Vân Lan nhú nhú mày: “Lại nói, không biết khi đó rốt cục là ba của ta hay là.....”

Chữ cuối cùng của y biến mất trong ánh mắt nghi hoặc của Đại Khánh, người đàn ông vỗ đầu nó: “Việc này đợi lúc về ta sẽ nói tỉ mỉ với ngươi.”

Triệu Vân Lan chuyển sang cô bé tiệm tạp hóa, hỏi cẩn thận: “Ta còn phải hỏi lại một câu, nơi này của cô làm thế nào để xác định thân phận người mua hàng? Không phải là do người mua tự viết đấy chứ?”

Cô bé kia ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt cứng ngắc lộ ra một nụ cười bí hiểm — cũng không biết cô ta biến ra nó như thế nào. Một cô

bé bảy tám tuổi lại mang theo biểu cảm giống như Thiên Sơn Đồng Mẫu, trường hợp khác thì có thể buồn cười thật đấy, nhưng mà trong Quý thành âm u này đúng là chẳng còn gì quái dị hơn.

Cô bé nói: “Sổ sách ở đây của ta ghi chép tỉ mỉ, người mua họ ghi tên gì, thân phận gì, giống như Sổ Sinh Tử, Lệnh chủ còn gì nghi vấn sao?”

Triệu Vân Lan gật đầu, không nói thêm gì, cất sách đi, xoay người ra ngoài. Ngay khi đi tới cửa, Triệu Vân Lan bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì đó mà xoay người lại hỏi: “Ta’ đến mua sách vào mười một năm trước có bộ dáng gì, cô bé có nhớ rõ không?”

Cô bé kia nhẹ nhàng gợn cong khóe miệng đỏ tươi, ngậm ám chỉ nói: “Nguyên bản nhất thời không nhớ ra, nhưng lệnh chủ nhắc đến thì ta có chút ấn tượng — lại nhìn diện mạo của ngài giống như cố nhân đã từng quen biết. Lệnh chủ không nói thì ta cũng không phát hiện, thì ra đã qua mười mấy năm rồi.”

Cô ta ám chỉ, “Triệu Vân Lan” khi đó có dáng vẻ không khác biệt lắm với y bây giờ.

Triệu Vân Lan cúi đầu trầm tư một lát, nói với cô: “Đa tạ.”

Nói xong, y liền nhắc chân đi ra ngoài, Chúc Hồng vội vàng đuổi kịp. Lúc này, cô bé đứng đằng sau quầy hàng cũ kĩ lại khẽ mở miệng gọi y lại. Cô ép giọng nói vốn vang giòn xuống thật thấp, có cái vẻ âm trầm nói không nên lời: “Ta lắm miệng nhắc nhở một câu, lệnh chủ mấy ngày này chỉ sợ sẽ có huyết quang tai ương, tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút.”

Triệu Vân Lan còn chưa kịp phản ứng, Chúc Hồng đã vội vã mở miệng: “Cái gì? Huyết quang tai ương gì cơ?”

Cặp mắt đen như làm bằng nhựa cứng của cô bé kia theo dõi họ một hồi, mang theo nụ cười quỷ dị, không lên tiếng. Chúc Hồng vừa định tiến đến hỏi kĩ thì bị Triệu Vân Lan giữ chặt lại. Y gật đầu với cô bé đó, lôi Chúc Hồng đi.

Chúc Hồng: “Nhưng mà.....”

“Cô ta nể mặt mấy cân thịt xông khói tôi đưa cho anh trai cô ta lúc đón năm mới nên mới nói một câu thế thôi. Cô thấy vài cân thịt xông khói thì giá trị được mấy phần tình?” Triệu Vân Lan bước nhanh ra khỏi tiệm tạp hóa, thấp giọng giống như thì thầm, còn ngầm có ý cảnh cáo nhìn Chúc Hồng một cái, “Phần còn lại, cô ta dám nói tôi cũng chẳng dám nghe. Trong Quỷ thành không có lễ phép câu thúc, thậm chí còn không có tư duy logic, cô không thể lấy tâm lý người sống đi giải thích người chết được. Cô cho là tại sao Địa Phủ lại vắng bọ ở đây không ai quản lý? Nhớ cho kỹ, nhân tình của người chết không dễ nợ đâu.”

Chúc Hồng nghe xong, trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi: “Sao tự nhiên lại nói với tôi mấy cái này?”

“Thủ hạ của tôi thiếu phụ nữ mà, đều là động vật quý hiếm cả. Lũ đàn ông thì rất một bọn gốc thiếu đánh chỉ biết chạy chân. Tôi đương nhiên là không nỡ để cho các cô đi làm mấy cái việc giao tiếp với quái thai này rồi,” Triệu Vân Lan nhẹ nhàng cười, “Nhưng mà tôi cũng có chuyện làm không đúng, không nghĩ rằng có một ngày cô phải rời đi, nếu sớm biết..... Nhớ kỹ này, không ăn khói lửa nhân gian, cứ cho là cô tu luyện đến trình độ của Nữ Oa đại thần cũng chỉ có thể làm một nhân viên phân tích kĩ thuật dưới tay tôi thôi. Sau này trở lại trong tộc thì sẽ là một nàng rắn bất tử như mấy lão rùa ngàn vạn năm kia rồi.”

Chúc Hồng đỏ hồng cả chóp mũi lẫn vành mắt.

“Này, ngậm chặt miếng lá của cô, giữ nước mắt lại. Đợi mọi người trong cục tụ họp, tôi tổ chức tiệc chia tay cho cô rồi hẵng lấy ra, đây không phải là nơi để sụt mướt đâu.” Triệu Vân Lan nói đến đây thì bỗng nhiên dừng lại, vươn tay cản Chúc Hồng ở phía sau. Chỉ thấy không biết từ bao giờ đã có một “người” ngồi ở con đường đá xanh trước tiệm tạp hóa.

Gã...cô ta, hoặc là nó, hai tay vươn dài quá gối, khi ngồi xổm trên mặt đất trông như một con khỉ đầu chó không có lông. Cái cổ nó dài bằng hai gang tay đàn ông trưởng thành, ngón tay cũng dài y như vậy, phải đến bốn năm mươi phân. Một khi cúi đầu thì cái cằm chạm đến ngực, lại không có tóc.

Nó ngẩng đầu nhìn về hướng Triệu Vân Lan, đột nhiên ngoác miệng ra cười, khoe miệng kéo đến tận mang tai. Lúc sau, chỉ thấy nó đứng thẳng lên, cái cổ bỗng nhiên duỗi dài, xoay đầu liền một trăm tám mươi độ. “Cái gáy” nó chuyển về phía trước, lộ ra một cái mặt quỷ dữ tợn kinh điển trong truyện ma, vụt tấn công về phía hai người bọn họ.

Triệu Vân Lan đã lấy súng ra, ngón tay đặt lên cò súng còn chưa kịp ấn xuống thì người hai mặt kia lại đột nhiên dừng khựng trên không trung, bỏ nhào một cái lặn trên mặt đất. Cái đầu tiết kiệm diện tích có thể dùng được cả hai mặt trái phải kia ngoảnh trở về, khuôn mặt tươi cười quỷ dị nhắm thẳng đến hai người, còn phô ra hai cái răng nanh, xung quanh lộ đường chỉ khâu.

Gã gật đầu đắc ý đánh giá Triệu Vân Lan, bắt chợt cười lên khằng khặc, động tác ngửa tới ngửa lui, tiếng như gà mái đẻ trứng, như thế Triệu Vân Lan chợt biến thành Quách Đức Cương (1) vậy.

Triệu Vân Lan không muốn gây chuyện ở đây, tay cầm súng hướng về phía quý hai mặt, bảo Chúc Hồng đi về hướng khác định rời khỏi nơi này xa một chút.

Quý hai mặt thấy bọn họ muốn đi, trong cổ họng bỗng nhiên phát ra âm thanh khàn đặc: “Nhân quý thù đồ, nhân quý thù đồ –”

Những lời này trực tiếp chọc trúng vết lõm trong tâm Triệu Vân Lan, sắc mặt y lúc này trầm xuống. Y vụt xoay người lại nhìn chằm chằm quý hai mặt, giọng nói lạnh lẽo như đóng băng, trong thanh âm hàn đăc kết sương: “Ta bận chú ý thể diện, không muốn ngửa bài với Địa Phủ ngay lúc này, thế mà các người hết lần này đến lần khác không biết xấu hổ.”

Tươi cười trên mặt quý hai mặt dần biến mất. Gã hơi hơi nghiêng đầu, dùng mặt quý đối diện Triệu Vân Lan. Chúc Hồng nhin không được khẽ kéo áo y: “Sếp Triệu, đi thôi.”

Bàn tay siết súng của Triệu Vân Lan nổi đầy gân xanh. Y muốn cất bước đi, nhưng ngay lúc đó, quý hai mặt lại không biết điều mở miệng: “Muốn người hay muốn quý, người phải chọn một. Muốn nhân gian hay muốn quý đạo, người phải chọn một. Muốn thiên địa hay muốn U Minh, người phải chọn một.”

Thanh âm của gã càng ngày càng cao, cuối cùng gần như cao đến chói tai. Bốn chữ “người phải chọn một” tựa như sóng cuộn tầng tầng tràn từ ngã tư đường Quỷ thành tiêu điều lạnh lẽo ra phía bên ngoài, vang lên hồi âm từ bốn phương tám hướng, không ngừng quẩn quanh bên tai người ta, tựa như một câu chất vấn không sao trốn thoát.

Vô số quý quái u hồn từ giữa gạch vỡ và ngói vụn, từ trong khe đá và mặt đất ùa ra, trong mắt lóe lên ánh sáng kì dị. Chúng thụt thò nhìn

trộm qua phía này, khe khẽ thì thầm xem xét.

Triệu Vân Lan mang theo Chúc Hồng ít nhiều cũng có chút cố kị, đang cưỡng chế áp lại sự không thoải mái trong lòng muốn dẫn cô đi. Đột nhiên, cái đầu mặt quý kia xoay vòng, chuyển cái mặt hung tợn về phía trước.

Chỉ nghe trong miệng gã phát ra âm thanh chói tai như cú kêu đêm, cao giọng nói: “Nơi này có sinh hồn — nơi này có sinh hồn —”

Một câu này như giọt nước rơi vào trong dầu sôi, xèo một tiếng dấy lên sóng to gió lớn. Triệu Vân Lan không chút do dự nổ súng bắn thẳng về hướng đầu quý hai mặt, viên đạn đặc chế thiêu đốt trên da thịt gã. Rất nhanh sau đó, cả đầu vai của quý hai mặt đã hóa thành tro.

Nhưng rất nhiều tiểu quý đã ùn ùn kéo về đây. Từng khuôn mặt đều ngây ngốc mà tham lam tựa như chó hoang đói đến phát cuồng, lóe lên khát vọng ngấp trời với sinh khí. Ngay cả mèo đen đã xù lông dựng đứng cũng không thể ngăn cản nổi bọn chúng. Thứ không thiếu nhất ở nơi này chính là kẻ điên.

Triệu Vân Lan chửi nhỏ một câu, một phát súng bắn nổ đầu một tiểu quý đã tới gần sát. Linh hồn đã chết kia tiêu tán cùng tiếng thét xuyên tai, thế mà lại không có một chút tác dụng uy hiếp. Quý hồn ở bên cạnh tràn lên như sóng không thèm nhìn đến đồng bạn đã hồn phi phách tán, đối với bọn chúng mà nói, sợ hãi, kiêng kị và lý trí đều không sót lại một chút gì. Phố quý lúc vừa rồi còn tiêu điều trong nháy mắt bị nhồi đầy, quý hồn đông nghịt chui ra từ những nơi không tưởng thật sự có thể làm người ta phát bệnh sợ đám đông.

Triệu Vân Lan đến đây để điều tra việc còn thắc mắc, hoàn toàn không tính trình diễn võ trang, đạn trong súng rất nhanh đã không đủ

dùng.

Chúc Hồng hiện ra nguyên hình, cự mãng xuất hiện giữa bầy quỷ há miệng nuốt liền bốn năm oán quỷ. Song như vậy không đủ, càng nhiều quỷ hồn quẩn riết xông lên, lại càng nhiều tiểu quỷ bấu vào thân thể nó, nghe răng sắc cắn lên mình rấn phủ đầy vảy cứng. Cự mãng run lên quăng nó ra xa, cái đuôi to như eo lưng người trưởng thành nặng nề chém xuống, giữa không trung quật cho tiểu quỷ dăm cả gan cắn nó nát như dưa chuột.

Thế nhưng chúng nó rất đông rất nhiều, năm xưa dân gian đã lưu truyền câu nói — Diêm Vương dễ tránh, tiểu quỷ khó chơi.

Một đám tựa như đĩa vắt sinh sôi trong rừng sâu, máu thịt, sinh khí, tất cả đều bị chúng nó khát khao một ngụm hút kiệt.

Bốn năm tiểu quỷ bò lên mình Chúc Hồng, bị ném đi, lại bấu lên. Có một con thậm chí còn một cước dẫm xuống nơi bảy tấc của cự xà, dùng móng tay dài lột sống một mảnh vảy còn đỏ máu.

Ngay sau đó có ánh dao đánh úp lại, tiểu quỷ còn cầm vảy rấn trong tay bị một con dao dài hơn một gang chém rụng nửa cái đầu.

..... Càng làm cho người ta giận sôi là, tận lúc sắp tiêu tán trong gió, không ngờ nó còn thò dài cổ muốn liếm một miếng máu thịt tươi đỏ.

Triệu Vân Lan cầm dao thiếu chút nữa phát điên: “Cái tâm hồn ăn uống của nợ gì đây hả!”

Y cầm mũi đuôi Chúc Hồng, kéo nhẹ: “Thu nhỏ lại chút, mau!”

Vừa nói chuyện, y vừa nắm dao chém ngang ra ngoài, một loạt quỷ hồn xô tới bị y chém đầu y như chém combo Fruit Ninja. Triệu Vân

Lan nhanh chóng thu tay, trong thời khắc nguy hiểm trùng trùng, y lại dám tìm hai giây rảnh tay không tưởng cởi áo khoác ra ôm vào trong lòng, rất có tinh thần liều mình “Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, áo không thể dây một chút dầu” đáng cười.

Đáng tiếc Chúc Hồng vừa nghĩ đến vì sao y lại quý trọng chiếc áo đó như vậy thì không thể nào cười nổi.

Cô đáp lời biến lại thành một con rắn nhỏ, chui được vào tay áo của Triệu Vân Lan, cuốn lên cổ tay y. Triệu Vân Lan xoay người túm lấy Đại Khánh lúc này đã chặt vật như một quả cầu lông, nâng tay lấy ra một trương Tá Phong phù, dùng cái bật lửa còn sót lại một chút Tam Muội Chân Hỏa mà bình thường vẫn không nỡ dùng, châm lên.

Cương phong cùng liệt hỏa lập tức tôn nhau lên sáng chói, hỏa long xuất hiện ngang trời, toàn bộ Quỷ thành khi đó thuyết minh cho cái gì gọi là “quỷ khóc lang hào”, Triệu Vân Lan xoa xoa mu bàn tay bị lệ quỷ cào cho ba vết máu, tức giận nói: “Huyết quang tai ương cũng không nhanh tới như thế chứ hả, con nhóc kia chơi xỏ bố đây phải không?”

Tuy là y cảm rằm tới lui nhưng lại không dám trì hoãn nửa giây, mượn chân hỏa yểm hộ nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Bọn họ chạy một hơi đến cửa thành, lại bỗng phát hiện ra cổng của Quỷ thành không biết đã đóng lại từ bao giờ. Triệu Vân Lan quay mạnh đầu lại, thấy lũ tiểu quỷ đói phát điên kia không ngờ lại nuốt cả chân hỏa vào bụng, sau khi nuốt xong đều biến thành người chim không cánh, cái bụng to chướng nổ tung trời. Ấy vậy mà vẫn không ảnh hưởng gì đến những con quỷ tham ăn khác.

Chúng nó tựa như thiêu thân lao vào lửa, vô số cuộn sóng dâng tràn lên đánh vào chân hỏa, tinh thần tre già măng mọc rồi cuộc nghịch

thiên_____Hỏa long cư nhiên bị chúng nó cắn đứt.

Đại Khánh “ngoao ngoao” hét lên hai tiếng, vuốt nhọn vô thức bút tóc Triệu Vân Lan: “Ông đêch, làm sao bây giờ làm sao bây giờ?”

Triệu Vân Lan mặt không đổi sắc đáp: “Còn làm sao được nữa, xông lên thôi.”

Y nói xong, lại không biết lôi được cái điện thoại di động ở đâu ra, chìa về phía đám ác quỷ thiên kì bách quái chụp tanh tách mấy kiểu, lại cực kì bình tĩnh lấy ra Trấn Hồn tiên, nhét điện thoại vào trong túi: “Mang về làm ảnh đại diện.”

Đại Khánh thét chói tai: “Người có bị dờ người không mà lúc nào rồi còn chụp ảnh?! Có muốn chụp ảnh chung với chúng nó rồi ghi chú vào đấy là ‘đã từng đến đây’ luôn không hả đồ hâm này!”

“Quát cái gì?” Triệu Vân Lan mắt kiên nhẫn đê đầu con mèo đang quang quác bên tai xuống, “Thế này đã tính là gì, bà xã chạy mất ta còn chưa thấy làm sao nữa là.”

Đại Khánh: “.....”

Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Đại Khánh nghi ngờ là Triệu Vân Lan đã bị Thẩm Ngụy kích thích sắp điên rồi.

Trong nháy mắt ấy, Đại Khánh tìm thấy trên khuôn mặt nhìn như bình tĩnh của người đàn ông này một cảm giác phóng túng đặc hữu của lũ con người ngu xuẩn sau khi thất tình. Nó hoài nghi Triệu Vân Lan đã biến cảm giác ấy thành những hoạt động vượt qua cả giới hạn để giảm sức ép – dựa vào sự thấu hiểu sau nhiều năm, cái đồ chết tiệt này thực sự định làm thật!

Tam Muội Chân Hỏa suy yếu, hỏa long triệt để bị cắt thành mấy đoạn, ở giữa đám quỷ hồn như tang thi vây thành phố chỉ thấy trong phim ảnh kia, nhát roi Trấn Hồn tiên đầu tiên sắc bén phá vỡ không khí Quỷ thành ngàn năm yên lặng.

Triệu Vân Lan tựa hồ có thể cảm giác được một loại sức mạnh không tên nào đó đang tràn ngập bàn tay nắm roi của y. Lúc đầu còn trúc trắc, sau đó lấy tốc độ cực nhanh trở nên quen thuộc.....Phảng phất như nó là một bộ phận của y, phảng phất như có gì đó đang mau chóng thức tỉnh.

Đúng lúc này, cánh cổng sau lưng bọn họ bị ai đó cưỡng chế phá ra một lỗ hổng hình người. Một người toàn thân phủ hắc y nhanh chóng cất bước từ lỗ hổng kia đi đến. Hắc vạt nâng tay cầm roi của Triệu Vân Lan, Trấn Hồn tiên cuốn lên một vòng, liền cuốn trở lại cánh tay y, được Chúc Hồng vẫn cuộn người trên tay y cắn chặt.

Trong tay người tới hiện ra một thanh trường đao, một đao vừa xuất, như người quét đường thổi quét non nửa Quỷ thành, đất đá trên mặt đất đều chấn động phát ra những tiếng ong ong nổ vang, vô số si hồn oán quỷ vụn thành mảnh nhỏ dưới đao của hắn.

Sau đó người nọ ôm lấy thắt lưng Triệu Vân Lan, siết chặt, gần như giành giật lôi kéo y từ lỗ hổng cửa thành xông ra ngoài, rời khỏi chốn Quỷ thành đầy thị phi ấy.

Đến một nơi tương đối an toàn, Chúc Hồng vừa mừng vừa sợ. Cô rơi xuống đất biến trở về hình người, kêu lên: “Trảm Hồn Sứ đại nhân.”

Sau đó nghe đại cứu tinh Trảm Hồn Sứ đại nhân của mình mở miệng hỏi cứng ngắc: “Sao ngươi lại đến nơi này?”

Biểu cảm bình tĩnh đến quý dị của Triệu Vân Lan cuối cùng cũng bị phá vỡ. Y buông lỏng tay ra giống như đã mỏi mệt đến cực cùng, đem mèo múp Đại Khánh thả lại trên mặt đất. Rồi y đi qua như không phân biệt được hoàn cảnh thế nào, vòng tay ôm chặt lấy hắc y nhân vạn người kính ngưỡng sợ hãi kia, khàn giọng nói: “..... Trở về với ta.”

Chúc Hồng đáng thương vừa mới biến từ rắn sang người, hai chân còn chưa đứng vững, nhìn thấy tình cảnh này thì sợ tới mức đặt móng ngòi bệt luôn xuống đất.

..... Thì ra bị trăm vạn oan hồn đuổi giết, quả thực chưa là cái gì.

Chú giải:

(1) Quách Đức Cương là diễn viên, MC, nghệ sĩ nổi tiếng của Trung Quốc.

Chương 85

Chúc Hồng run cầm cập chỉ vào Trảm Hồn Sứ: “Hắn..... Hắn hẳn hẳn là.....”

“Thẩm Nguy.” Đại Khánh nói, mè múp có cảm giác ưu việt không nói nên lời. Nó nghiêng đầu nhìn Chúc Hồng, cố ý làm bộ trấn định liếm liếm móng vuốt, sẵn sóc dành cho cô nương bên cạnh chút thời gian để chữa trị thế giới quan.

Mũ trùm của Thẩm Nguy hạ xuống trên vai, lộ ra khuôn mặt tao nhã ôn hòa thuộc về Thầy Thẩm vô cùng không thích hợp với tình cảnh này. Một lát sau, hắn nhẹ nhàng đẩy Triệu Vân Lan ra, cau mày kéo bàn tay bị tiểu quỷ cào rách da, ngón tay trên cổ tay y siết lại thật chặt. Sau đó hắn xòe tay làm một động tác bắt lấy, từ miệng vết thương của Triệu Vân Lan toát ra một sợi khói đen rất mỏng, vừa lộ ra thì đã tiêu tan trong không khí. Mu bàn tay huyết nhục mơ hồ mau chóng khép lại.

“Rời khỏi đây trước đã.” Thẩm Nguy nói ngắn gọn hết mức có thể.

Đúng lúc này, một loạt Quỷ sai vội vã chạy tới bên này, đằng sau là Phán quan đang thở hổn hển. Thập Điện kia người nọ nặng mông hơn người kia, bất cứ lúc nào cũng không quên tung tăng giả ngu, nào chạy chân, nào làm việc, nào cật lực lấy lòng, tất cả đều rơi hết xuống trên đầu lão Phán quan.

Lão ta thở hồng hộc sai bảo đám quỷ sai tu sửa cổng thành thì tu sửa cổng thành, trấn áp tiểu quỷ thì trấn áp tiểu quỷ, còn có quan thư lại ở bên cạnh lau mồ hôi kiểm kê – xem là cuối cùng trong Quỷ

thành sau khi bị Trảm Hồn Sứ bỏ cho một đao thì còn sót lại mấy cọng quỳ hồn.

Thẩm Nguy và Triệu Vân Lan lúc này không hẹn mà cùng không thèm để mắt đến bọn họ, nhắc chân cứ thế đi thẳng, Chúc Hồng với Đại Khánh cũng vội vàng bỏ đám hỗn độn lại mà theo bước, phán quan đứng đằng sau quệt mồ hôi kêu la: “Đại nhân! Thượng tiên! Xin dừng bước!”

Thẩm Nguy không đáp mà chỉ là quay đầu đi, vẻ mặt không chút thay đổi nâng mày lên một tí.

“Trong Quỷ thành này bất luận là quỷ hồn mang tội hay đợi đầu thai thì ra ra vào vào đều có ghi chép lại, đại, đại nhân ngài đây.....”

“Sao?” Thẩm Nguy dùng một loại giọng điệu chậm nhẹ mà bình thản hỏi, “Ta không giết được?”

Phán quan: “.....”

Thẩm Nguy nghiêng mặt, ôn hòa hữu lễ nở nụ cười, hai tay giấu trong tay áo đen thẫm, nói bằng khẩu khí gần như khiêm tốn: “Phán quan đại nhân, tuy rằng ta xuất thân hèn kém, làm người bất tài, nhưng mà cho đến nay vẫn chưa nghe nói qua có cái gì mà Trảm Hồn đao chém không được, cắt không nổi, nếu có chỗ nào quấy rầy hay phiền toái, thật sự rất xin lỗi.”

..... Thật giống như hắn đang thành tâm thành ý nhận lỗi vậy.

Phán quan thấy vẻ tươi cười của hắn mà toát hết cả mồ hôi lạnh, cổ họng gian nan run run mấy cái, nhuận nhuận hai môi kho nứt, một lúc lâu sau mới cứng ngắc nặn ra một nụ cười: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Thẩm Ngụy mang theo ý cười nhàn nhạt, thâm sâu nhìn lão một cái rồi kéo Triệu Vân Lan đi.

Triệu Vân Lan dừng bước. Y bỗng nhiên cảm thấy nụ cười của Thẩm Ngụy có một chút xa lạ, đại khái là do người kia chưa từng biểu hiện ra một mặt khí thế bức người ấy trước mặt y bao giờ. Y quay đầu nhìn lướt qua Phán quan vẫn đứng tại chỗ quệt mồ hôi, đột nhiên hỏi: “Dùng quý hai mặt chặn đường bọn ta là có mưu tính sẵn? Địa phủ sao? Có gì tốt cho bọn họ chứ?”

Thẩm Ngụy thu lại tươi cười, cúi đầu trầm mặc không nói — vì sao ư? Những tên hề đó chẳng qua là muốn người tự thân cảm thụ một hồi cái gì gọi là ác quỷ, muốn nhắc nhở người rằng Quý tộc còn kinh khủng hơn như thế, để cho người không đứng sai lập trường mà thôi.

“Thẩm Ngụy!” Triệu Vân Lan kéo mạnh hắn lại, “Đừng có giả câm, ta để người theo ta trở về, nói với ta mấy câu đi!”

“..... Đi thôi,” Đến dưới tàng cây hòe bên bờ Hoàng Tuyền, Thẩm Ngụy mới cúi đầu mở miệng. Rút đi địch ý và lạnh lùng mới nãy, giọng nói của hắn có vẻ khàn khàn mỗi một, lại pha thêm sự bất đắc dĩ không nói lên lời, “Người sống ở Âm Phủ quá lâu không tốt cho thân thể, người còn kéo dài thêm, quay về sẽ sinh bệnh.”

Triệu Vân Lan buông ra hắn, dừng bước, hai người một trước một sau, Thẩm Ngụy lại đưa lưng về phía y, không chịu quay đầu.

Hai bên im lặng không biết bao lâu, Triệu Vân Lan mới hạ giọng: “Bệnh không chết được ta — người theo ta về trước đi.”

Thẩm Ngụy vẫn không nhúc nhích.

Triệu Vân Lan cắn chặt răng, oán hận nói: “Ta con mẹ nó thật hận không thể lấy còng tay khóa người ở nhà mà.”

Thẩm Nguy quay lưng về phía khác, ở nơi y nhìn không thấy, bỗng nhiên nở nụ cười, phảng phất như vừa nghe được lời yêu thương quyến luyến êm tai nhất trên đời, ngay cả đôi mắt có chút tối tăm cũng trở nên dịu dàng.

“Nếu ta đi theo người, người sẽ uống thuốc sao?” Thẩm Nguy hỏi.

“Vớ vẩn!”

Thẩm Nguy xoay người nhìn Triệu Vân Lan, một hồi sau, hắn cúi đầu thở dài: “Ta là quý tộc, Vân Lan, bất luận Côn Luân Quân đã cho ta cái gì, bất luận..... năm đó người làm cho ta biến thành thứ gì, đều chỉ là tước phong hư danh thôi. Bản chất của ta chính là Quý tộc. Quý tộc sinh ra đã chẳng lành, ngay từ khi Hồng Hoang mới bắt đầu, dân gian thậm chí đã có lời đồn, nếu con người thấy Quý tộc thì không được chết yên ổn, cũng là chết không có chỗ chôn.”

Triệu Vân Lan nhìn hắn, cố gắng trấn áp cơn giận đang xôn xao trong lòng. Y hít sâu một hơi, tận lực thả chậm lời nói: “Ta không tin thứ đó — mặc kệ thế nào, người theo ta về trước đã, những vấn đề khác chúng ta từ từ cùng giải quyết. Cứ cho là không ở cùng nhau, ít nhất người ở nơi ta nhìn thấy mỗi ngày, ta cũng có thể yên tâm.....”

“Ở nơi mà người nhìn thấy.” Thẩm Nguy cúi đầu lặp lại, khóe môi mỏng tưởng chừng có vẻ hơi giương cao lên, nhưng thất bại giữa đường, liền trở thành một nụ cười khổ. Một lát sau, hắn nhẹ giọng nói, “Vân Lan, người đừng tiếp tục tra tấn ta nữa.”

“Cho tới bây giờ,” Triệu Vân Lan nghe Thẩm Nguy dùng âm thanh tận sâu trong cổ họng nói, “Chuyện mà ta hối hận nhất, chính là sơ

xuất chạm phải người, sau đó lại không khống chế nổi kết cuộc, tiếp tục mắc thêm lỗi lầm. Xét ra thì, đại khái là...là tại ta tu hành chưa đủ, tâm trí không kiên định, đã quá yếu đuối rồi.”

Triệu Vân Lan tựa hồ cảm giác được cái gì. Y lập tức xông đến, nhưng duỗi tay ra lại bắt phải không khí. Thẩm Ngụy đối mặt y, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, cơ hồ hóa thành một ảo ảnh màu đen.

Triệu Vân Lan trơ mắt nhìn hấn biến mất trước mắt mình, chỉ để lại một câu mà giọng nói càng ngày càng xa: “Ta đưa người đến đây thôi, nhanh chóng rời đi đi.”

Hai chữ “Rời đi” không ngừng vọng lại trong không gian, từng tiếng từng tiếng đánh sâu vào màng nhĩ, quả giống như một câu nguyện rửa không lành.

Chúc Hồng thấy trong nháy mắt đó, đôi mắt của Triệu Vân Lan đỏ lên. Nhưng chỉ chớp mắt sau đã bị y cường ngạnh ép trở lại, chỉ còn giăng kín tơ máu.

“Cô về trước đi.” Vài giây sau, Triệu Vân Lan nhìn đăm đăm về hướng Thẩm Ngụy biến mất dùng một loại giọng điệu vô cùng bình tĩnh bảo Chúc Hồng, “Đưa cả Đại Khánh theo – À đúng rồi, cô bảo phải đi, có thời gian cụ thể không? Nếu có thì nói cho tôi biết trước một tiếng, nhờ Ông Chủ sắp xếp giúp.....”

Chúc Hồng ngắt lời y: “Sếp Triệu, đây là có chuyện gì?”

Triệu Vân Lan khoát tay, không muốn nhiều lời: “Không có gì, cô đi đi.”

“Tôi đi đâu? Tôi chẳng đi đâu hết!” Chúc Hồng lớn tiếng, “Hấn.....”

Thắm..... Trám Hồn..... Aiiii! Ôi mặc kệ là ai thì là..., vì sao lúc này hẳn lại nói thế? Sao hai người lại không thể ở cùng một chỗ? Hẳn bức anh uống thuốc gì? Vì sao.....”

Đại Khánh nhảy tới dưới chân Chúc Hồng, ngồi đó, ngẩng đầu nhìn Triệu Vân Lan, đột nhiên mở miệng giải thích: “Từ xưa nghe nói có ‘Nhân quý thù đờ’, cơ mà ta sống lâu đến thế lại chưa từng thấy qua có ai thực sự âm dương cách biệt mà còn dây dưa không ngót muốn ở bên nhau. Chỉ là từ xưa nước chảy về chỗ trũng, kẻ có tử khí nặng sẽ hấp thu tinh khí người sống, đại khái cũng là quy luật tự nhiên. Sinh khí của người sống dễ xói mòn, muốn bổ khuyết cũng không đơn giản, không gì bằng đối phương đem nơi tác động đến nguyên thần của mình tự nguyện hiến ra. Quý Vương từ nhỏ có thể sánh vai cùng thánh nhân, đại khái cũng không có mấy thứ như nội đan của Yêu tộc, vậy hẳn là...chỉ còn lại tâm đầu huyết phải không?”

Triệu Vân Lan tính cách hướng ngoại nhưng lòng dạ thâm trầm, chỉ cần y không muốn, thì cho dù niềm vui nỗi buồn lớn đến mức nào cũng không thể hiện ra.

Chúc Hồng nghe xong chỉ cảm thấy hơi thở của mình cũng như bị treo lên. Nhưng khi quay đầu nhìn y, người đàn ông kia vẫn như cũ không nói không động, sắc mặt bình tĩnh bị Hoàng Tuyền ánh lên tái nhợt như tuyết, lại không thể nhìn ra một tia đau thương mờ nhạt, thậm chí làm cho người ta nhớ tới thiên trụ vẫn sừng sững bất động trải qua bao lần trời sập đất nứt.

Chúc Hồng nhất thời không biết nên nói cái gì, song lòng người vốn là thiên vị. Trong lòng cô có Triệu Vân Lan, yêu ghét buồn vui của đối phương đều tác động đến tâm tình của cô. Triệu Vân Lan chưa thấy thế nào, nhưng mà cô càng nghĩ thì lòng càng ghen lại, đến cuối cùng quả thực khổ sở thay y đến sắp hỏng mất, mở miệng nói ra: “Hắn đang hại anh thành bất nghĩa!”

Triệu Vân Lan rút cuộc đổi hướng ánh nhìn, tầm mắt rơi xuống trên người Chúc Hồng. Y nhẹ nhúu mày: “Cô nói cái gì?”

“Hắn chính là cố ý đẩy anh thành kẻ bất nghĩa!” Chúc Hồng tức giận bất bình nói, “Nếu ngay từ đầu hắn không ám chỉ với anh, chẳng lẽ anh sẽ vô duyên vô cớ theo đuổi hắn sao? Nếu không phải hắn ỡm ờ nửa thật nửa giả, cha anh lại chẳng phải là Lý Cương (1), chẳng lẽ anh còn có thể cường thường dân nam sao? Trảm Hồn Sứ thần thông quảng đại, nếu hắn không muốn, anh ép được hắn đi vào khuôn khổ sao?”

Mèo đen nghiêng sang một bên, lập tức rút từ trên chân Chúc Hồng xuống. Nó cảm thấy thế giới quan của cô nương này sau một khoảng thời gian bị tàn phá quá nặng đã lành lại bằng cách nào đó không thể hiểu được, năng lực kháng đá kích phải nói là làm cho mèo múp chỉ nhìn thôi đã không thể không tấm tắc ca ngợi _____ cô nàng hình như tuyệt không nhớ người mà mình đang nói chính là Trảm Hồn Sứ, là cái vị Trảm Hồn Sứ mà vừa năm ngoái chỉ cần một phong thư cũng làm cho cô kinh sợ không dám mở ra.

Chúc Hồng càng nói càng giận, càng nói càng đau lòng, sau cùng thành nhất quyết không tha: “Rõ ràng là hắn cố ý câu dẫn anh, cố ý muốn chống còn mời, cố ý khiêu khích lòng ham muốn của anh. Nếu đã không thể ở bên cạnh anh tại sao không nói sớm, rõ ràng là hắn đang ép anh, ép anh.....”

Triệu Vân Lan lấy ra điều thuốc cuối cùng trong bao, “cạch” một tiếng châm lên, chậm rãi phun ra một hơi khói trắng, thản nhiên hỏi: “Ép tôi cái gì?”

Chúc Hồng nhất thời nghẹn lời, một lát sau, cái khó ló cái khôn nói tiếp: “Làm cho anh không rời khỏi hắn, làm cho anh thượng cùng

Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền cũng không buông được hắn, làm cho trong mắt anh chỉ còn lại một mình hắn mà mặc kệ tất cả những cái khác! Ta thấy ngay từ đầu hắn đã rắp tâm bắt lương rồi!”

Triệu Vân Lan nhẹ nở nụ cười, ấn vai Chúc Hồng đẩy cô đến trước đại hòe thụ: “Được rồi, ồn ào xong rồi, đi nhanh đi.”

Chúc Hồng giậm chân quát: “Rốt cuộc thì anh có nghe tôi nói hay không!”

Triệu Vân Lan thu lại nét cười, hạ mắt phà khói: “Cô nàng ngốc này, đúng là yêu thương làm cho người ta luống cuống mà, chẳng biết ăn nói gì cả, có biết cái gì gọi là sơ bất gian thân (2) không? Hắn là người của tôi, giữa hai chúng tôi có vấn đề, bất luận là hắn sai hay là tôi sai thì đều là chuyện riêng của chúng tôi. Người ngoài quở trách hắn ngay trước mặt tôi có khác gì tát vào mặt tôi đâu_____May mà đây là tôi, tôi lười chấp nhận với cô, nếu là người khác thì đã nổi nóng với cô rồi. Đừng nhiều lời nữa, đi mau, đi về ngủ ngon một giấc, mấy ngày nay vất vả, tôi sẽ tính lương tăng ca cho cô.”

Chúc Hồng run run giọng: “Tôi là người ngoài?”

“Rõ vô nghĩa,” Triệu Vân Lan liếc cô một cái, “Nội nhân nhà tôi mà ngốc thế này là có vấn đề về tác phong rồi.”

Chúc Hồng: “Anh khốn kiếp!”

Triệu Vân Lan rất bất đắc dĩ phát tay: “Tôi khốn kiếp thế nào?”

Chúc Hồng rốt cuộc bị buộc thốt ra câu thoại kinh điển: “Trong mắt anh, tôi có chỗ nào kém hắn?”

Đại Khánh vây xem toàn bộ quá trình giơ vuốt mèo lên che mặt, phát

hiện bản thân không ngờ lại thích hóng hớt cái loại phim tình cảm cầu huyết tám giờ này, thật sự là quá hạ thấp phẩm vị loài mèo.

Triệu Vân Lan đành phải thờ dài: “Cô dịu dàng thiện lương thuần khiết xinh đẹp, lại còn là phụ nữ, cái nào cũng hơn hẳn.”

Chúc Hồng: “Vậy tại sao không thể là tôi?”

Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ, lúc sau y lộ ra hai cái lúm đồng tiền, cúi đầu cười khế: “Có lẽ là do tôi rất ngốc đi____ Mà nói đến thì cô cũng chẳng hơn gì tôi. Cô xem, tôi là một cái tẩu thuốc một tên quý rượu thời đại mới, nói thì nhiều, làm người thì vô sỉ, tính tình cũng chẳng ra sao, dịu dàng sẵn sóc được có mấy hôm đã hiện nguyên hình, đã thế lại còn phá của, chả giúp được gì cho cuộc sống sinh hoạt sát, ngược lại còn rất có tài gây họa, ngay cả mẹ ruột tôi cũng không chịu nổi sớm đuổi cổ khỏi nhà kia kia. Một đại mỹ nữ như cô thì có gì mà phải luẩn quẩn trong lòng?”

Chúc Hồng mắt ngân ngấn nước nhìn y: “Anh đừng phát thề người tốt (3) cho tôi!”

“Thật sự, cô không biết đó thôi,” Triệu Vân Lan chậm rãi hưởng thụ điếu thuốc cuối cùng trong tay, “Kỳ thật cô không biết, ngay cả tất tôi cũng lười giặt, mua đến bảy tám đôi để thay, thay hết một vòng thì lôi ra giữ giữ, đổ thuốc khử mùi vào, lại đổi một vòng nữa, sau đó tùy tay nhét vào bao quần áo tổng đi giặt, nhét tới nhét lui, cũ chiếc nào ném chiếc ấy, đến tận lúc Thẩm Ngụy chuyển đến tôi mới đi tất thành đôi từ tế.”

Khi y nói lời này, khóe miệng không ức chế hé ra một nụ cười, ẩn ẩn để lộ một phần ôn nhu khắc vào xương tủy: “Có lúc tôi không thể hiểu nổi vì sao hẳn lại chịu nổi mình nữa, có khi cô cũng không biết hẳn tốt với tôi đến thế nào đâu____ Sau này cô về trong tộc cũng

được, hoặc là ngày nào đó muốn quay về tôi cũng hoan nghênh. Nhưng mà chúng ta thương lượng với nhau thế này nhé, không nhắc đến chuyện này nữa, được không nào? Trên thế giới này đàn ông tốt hơn tôi ở đây ngoài đường cái, treo cổ trên một cái cây vẹo kiểu này, cô nói coi cô có gốc hay không?”

Y nói xong, dụ tắt điều thuốc đã đốt hết, y vào lợi thế chiều cao đặt tay lên đỉnh đầu Chúc Hồng, ra sức xoa xoa mái tóc dài của cô: “Tôi chính là đồ gay chết tiệt không tiết tháo nha, cô ở bên tôi nào có tương lai gì đâu? Nào nữ thần, cho cô phi báng một hồi giải xui lại cho cô cả cơ hội trút giận này, cứ đem thẻ chặn bã dán hẳn lên mặt tôi, đã nói cô chướng mắt tôi mà, không cần để ý tôi có tốt hay không phải không?”

Chúc Hồng sau chót cũng không giữ lại nổi nước mắt mà để chúng giàn dụa rơi xuống. Cô nghẹn ngào nói: “Phi, đồ gay chết tiệt kia, quý mới để ý anh, có quý mới muốn anh.”

Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ, câu này cô ấy nói rất khí thế nhưng mà cũng có lý nha, rất có tinh thần mong mọi y với Thẩm Ngụy được trăm năm hảo hợp, vì thế nở nụ cười: “Cũng có thể lắm, chỉ có quý mới muốn tôi.”

Nói xong, y chọc chọc cái bụng của Đại Khánh: “Hai người cùng về đi, trên đường cẩn thận.”

Sau đó Triệu Vân Lan cũng không quay đầu lại mà đi lên cầu Nại Hà, rồi lập tức nhảy xuống khỏi thành cầu, nhanh nhẹn trèo lên một cái đò ở dưới làm cho Quý đưa đò mặt không có ngữ quan phát hoảng. Triệu Vân Lan vỗ vai gã: “Này người anh em, hỏi thăm đường một tí, ta muốn đi Đại Bát Kính Chi Địa thì đi đường nào?”

Mặt quý đưa đò trắng như tờ giấy, bày ra một cái biểu cảm như gặp

quý có độ khó cực cao, vì thế không nói hai lời, trực tiếp bỏ thuyền phi thẳng xuống Vong Xuyên. Chắc là do gã không cần thờ, nên ngay cả bọt khí cũng không nổi lên.

Triệu Vân Lan thấy mình nói có mỗi một câu mà làm cho quý sợ quá phải nhảy sông, nhịn không được sờ sờ mũi, ngồi trên thuyền suy nghĩ một tí.

“Ngàn trượng dưới Hoàng Tuyền, dưới Hoàng Tuyền.....” Triệu Vân Lan nhìn chăm chăm Vong Xuyên bình lặng dưới chân, gấp cái áo khoác của Thẩm Ngụy cho bằng phẳng rồi đặt lên thuyền.

Trong lòng sông có u hồn mỏng manh thò đầu ra, vươn tay muốn sờ thử, Triệu Vân Lan cũng không quay đầu lại, chỉ bảo: “Áo của Trảm Hồn Sứ đại nhân, người dám sờ sao?”

U hồn quá sức kinh sợ, chui luôn đầu vào nước, mất tích.

Triệu Vân Lan liền xắn tay áo và ống quần, vô cùng lưu manh nhảy vào nước Vong Xuyên, xa xa vang lên tiếng kêu sợ hãi của cô gái và mèo đen, cũng dọa chạy một đám u hồn du đãng trong nước.

Nước Vong Xuyên lạnh lẽo thấu xương. Thứ gì dưới Âm Phủ cũng lạnh như lôi ra từ trong tủ lạnh. Đồng hồ của Triệu Vân Lan phát ra vàng sáng nhu hòa trong làn nước. Ý nhìn thoáng qua phía dưới, tính toán dùng hết khả năng lặn xuống càng sâu, bao giờ không thờ nổi thì mới lên. Ai ngờ lúc này Thủy Long Châu đeo trên cổ lại bỗng nhiên tản mát ra một vàng sáng trắng, ngưng tụ thành một bọt khí cực đại bao bọc cả người y vào trong. Triệu Vân Lan thử thăm dò thờ ra rồi kinh hãi phát hiện mình có thể hô hấp.

“Thứ này thật trâu bò.” Triệu Vân Lan nắm lấy viên Long Châu có thể tránh lửa tránh nước trong truyền thuyết, cảm thán một câu, thả lỏng,

lớn gan tiếp tục lặn xuống.

Lần này không biết đã lặn xuống bao lâu, con thuyền phát ra ánh sáng trắng toát đã không còn nhìn thấy nữa. Phía trên là nước đen đặc, phía dưới cũng chỉ có nước tối om, đồng hồ Minh Giám trở thành cái đèn pin, chỉ phát sáng mà kim không chạy, tựa như thời gian của y đã hoàn toàn dừng lại.

U hồn du đãng xung quanh cũng dần dần không còn tung tích, lại một lát sau, ngay cả nước cũng dường như ngưng tụ lại.

Không có ánh sáng, không có âm thanh, không có bất cứ cái gì, Triệu Vân Lan phát hiện âm thanh tim đập của chính mình trở nên vô cùng âm ỉ, bịt tai lại cũng không cách nào ngăn cản được, âm ỉ như trống đánh, càng chú ý bao nhiêu thì lại càng kịch liệt bấy nhiêu.

Lại một lát sau, vầng sáng của Minh Giám cũng tối dần rồi tắt hẳn, quanh mình biến thành một mảnh tối đen. Trong bóng tối đặc quánh, Triệu Vân Lan không biết mình đã chìm xuống bao lâu. Y cơ hồ có ảo giác rằng, không phải là không có ánh sáng, mà là y lại bị mù một lần nữa.

Chú giải:

(1) Lý Cương là nhân vật chính trong sự kiện ‘Bố tôi là Lý Cương’, phó cục trưởng phân cục Bắc của công an Hà Bắc, là bố của Lý Khải Minh, người gây tai nạn đâm chết và làm bị thương hai tân sinh viên trong đại học Hà Bắc. Con trai ông ta uống rượu lái xe gây tai nạn xong thì mở miệng ngông cuồng, sau khi vụ việc xảy ra, ông ta dựa vào quan hệ cửa sau rời khỏi Hà Bắc tiếp tục nhậm chức, được cộng đồng mạng Trung Quốc bầu là một trong “Bốn người cha nổi tiếng

nhất”. “Bố tôi là Lý Cương” từ đó được dùng để chỉ những nhị thế tổ có bố làm to, có thể làm chuyện bậy bạ vì được chống lưng. (theo Baidu)

(2) sơ bất gian thân: ý chỉ người ly gián quan hệ của hai người không liên quan đến mình.

(3) thê người tốt: tương đương với câu “Em rất tốt nhưng tôi rất tiếc”, là lời từ chối khéo khi được bày tỏ.

Chương 86

Sở Thứ Chi không ngờ người đầu tiên mà hắn gặp khi về đến Long Thành lại là Quách Trường Thành.

Hắn vừa mới rũ bỏ gông xiềng, lại lấy lại được thứ của mình năm đó bị Địa Phủ đoạt mất, tâm tình rất tốt. Vì thế nhân dịp mấy ngày nghỉ tết âm lịch, hắn đi tìm bãi nghĩa địa hoang an ổn bế quan mấy ngày. Cho đến tận khi nhận được tin nhắn của Uông Chủy nói Chúc Hồng muốn từ chức, Sở Thứ Chi mới vội vàng đặt vé đứng xe lửa chạy về Long Thành.

Nhà ga đông người ồn ào nhốn nháo, Sở Thứ Chi đi về phía trước một đoạn, cứ hết nhìn đông lại nhìn tây, cuối cùng nhìn thấy hình bóng quen thuộc của Quách Trường Thành _____ nhóc con kia khiêng một bọc to đùng, thân thể thiếu chút nữa thì cong thành dấu chấm tròn, đang khó khăn nhích nhích.

Quách Trường Thành nhóc này vừa nhìn liền biết không thể làm công việc lao động tay chân mà sống được, chắc hẳn là thành tích thể dục trong trường cũng chỉ tốt có hạn thôi. Cậu khiêng cái bọc to như ốc sên khiêng vỏ, người đi qua đi lại đều không nhìn được mà quay đầu nhìn.

Sở Thứ Chi mới đầu còn sợ mình nhận sai người, ngó nhiều hơn một tí, trợn mắt nhìn cái túi nilon chắc chắn bị đục ra một cái lỗ nhỏ. Một dì bán ngô luộc ven đường tốt bụng mở miệng nhắc nhở: “Này, nhóc kia, cái túi của cậu sắp toạc rồi!”

Quách Trường Thành đáp lời quay lại nhìn, nhưng do cái túi kia quá

cồng kênh, khi cậu nghiêng người lại không chú ý đến dưới chân, thành ra vấp phải cái vali kéo của một cô gái đi ngang qua. Quách Trường Thành luống cuống tay chân còn chưa kịp giải thích thì đã bị thằng nhóc đi cạnh cô bé kia hùng hổ đẩy cho một cái rỗ mạnh: “Phải nhìn chứ, đạp vào đâu thế hả?”

Quách Trường Thành vốn đã không đứng vững, chân lão đảo một cái, “thành lũy” sau lưng ầm vang một tiếng sụp đổ. Chỉ thấy túi nilon bục đáy, một đồng đồ khiến cho người ta không thể tưởng tượng được liểng xiểng rơi ra, nào là nồi niêu muôi bát xô chậu, nào là quần áo đồ ăn ở một túi khác, kì quái nhất là còn có một cái thớt gỗ dài sáu chục phân dày đến tám cm ____ Cậu chàng quả thực là khuôn trên người cả một cái siêu thị mini.

Nhóc con đẩy cậu đại khái cũng vừa mới mở một đường máu chui ra từ nhà ga người chen người người ép người, còn đang nóng máu. Nhóc kia chán ghét xì một tiếng, thấy Quách Trường Thành ăn mặc quần áo cũ kĩ bụi bặm thì tưởng cậu là nhà quê lên tỉnh, thế là trong chán ghét lại nảy sinh cảm giác ưu việt khó tả. Một tay nó kéo cô bé bên cạnh đi, một bên chua ngoa oán giận: “Biết đông người mà còn mang theo lắm thứ như vậy, có bệnh hả? Đạp hỏng vali của người ta anh đền được không?”

Quách Trường Thành luôn miệng giải thích, mắt thấy đồ rơi xuống đất thì rối hết cả lên, vội vàng ngồi xuống nhặt, lại nhìn sang cái túi nilon thủng hai đầu, mờ mịt vô thức cào cào tóc, khổ sở không để đâu cho hết.

Đúng lúc này, một bàn tay khô gầy vươn đến, nhẹ thắt nút chết trên cái túi rách làm thành hình dạng một cái bọc lớn, sau đó đem đồng hồ lớn bên ngoài ném vào trong bọc, cuối cùng dùng một tay nhấc cái bọc vừa lật vạt vừa nặng nề lên như người ta nhặt một miếng bọt biển.

Quách Trường Thành: “Sở ca!”

Nếu cậu mà có cái đuôi thì đã vẫy như quạt điện rồi, quên phắt luôn người đang đứng trước mắt là cương thi Thi Vương – dưới con mắt của Quách Trường Thành, Sở Thứ Chi chính xác là đại cứu tinh từ trên trời rơi xuống.

Sở Thứ Chi không để ý đến cậu. Một tay cầm bọc nilon khổng lồ, một bên nhìn về hướng người trẻ tuổi đã đi cách đó không xa, sắc mặt không dễ nhìn, nói: “Người phía trước kia, tôi khuyên cậu tốt nhất là quay lại xin lỗi đi.”

Sở Thứ Chi lúc bình thường thì không sao nhưng khi trầm mặt xuống thì rất dọa người, cơ hồ trời sinh đã mang theo một cỗ hung ác âm trầm của kẻ gieo rắc tử vong. Người trẻ tuổi hung hãn vừa rồi nhìn thấy hắn, ít nhiều có chút miệng mạnh lòng run: “Anh muốn thế nào?”

Sở Thứ Chi vừa muốn đi về phía cậu ta thì lại bị Quách Trường Thành tóm lại: “Sở ca, Sở ca chúng ta đi nhanh đi, vừa rồi là em không chú ý, em có lỗi.”

Cậu mất tự nhiên cười cười với thằng nhóc, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Sở Thứ Chi: “Lỗi của em, lỗi của em mà.”

Hai người phía trước vùng vằng đi thẳng, hoàn toàn không mảy may biết được mình vừa tránh thoát một hồi nguy cơ.

Sở Thứ Chi quay đầu liếc Quách Trường Thành trắng mắt, cho rằng cậu không chỉ thánh mẫu như có bệnh mà thực sự là đầu óc không được bình thường, không còn cách nào khác là không thèm quan tâm đến tình trạng của cậu nữa. Đừng nói đến chuyện cậu không giống thanh niên trẻ tráng, mà rõ ràng còn không giống con người.

Sở Thứ Chi tức giận giẫy giãy khỏi tay cậu, chỉ chỉ cái bọc tạp hóa to tổ chẳng: “Nhà cậu chết đói, bắt cậu đi đầu cơ trực lợi tạp hóa năm mới à?”

“Không phải, em đưa đi cho người khác, không nghĩ tới cái túi lại rách.” Quách Trường Thành lon ta lon ton đi theo hắn, lại hơi hơi ngài ngại, “Để...để...vẫn là để em cầm đi, không xa lắm đâu mà.”

Sở Thứ Chi không kiên nhẫn tránh khỏi móng vuốt của cậu, nhúu mày: “Dẫn đường.”

Quách Trường Thành lập tức không dám nói gì, chạy bước nhỏ trên con đường phía trước.

Đi qua đường lớn, rẽ ngang rẽ dọc vào một con hẻm nhỏ, ra khỏi mảnh đất thành thị phần hoa rục rỡ ánh đèn. Trong ngõ nhỏ là một loạt những căn nhà cấp 4 cũ nát, đi vào tận cùng bên trong thì gặp một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa đứng ở cửa nhà, đang cầm chổi quét rác. Trông thấy Quách Trường Thành, cô vô cùng vui vẻ chào đón, để lộ chiếc thẻ tình nguyện viên trong kì nghỉ của một trường đại học nào đó.

Quách Trường Thành nhìn thấy con gái nhà người ta thì hơi hơi ngượng ngùng, mắt tự nhiên cúi đầu xuống, cất giọng như muỗi kêu: “Chào em.”

Cô gái trẻ rất có mắt nhìn, thấy Sở Thứ Chi cầm cái túi lớn thì lập tức ném chổi, giúp hắn đẩy cửa, vừa đi vừa hỏi Quách Trường Thành: “Có đăng kí không? Có đóng dấu không? Phải lên mạng cảm ơn từng người quyên tặng đó.”

Quách Trường Thành đưa nhỏ này làm việc rất chậm chạp lại không

thông minh, ở đơn vị thường xuyên bị sếp Triệu của bọn họ bức mình mắng mỏ, nhưng mà chờ khi cậu làm xong thì luôn là vô cùng tỉ mỉ, báo cáo viết ra cho dù có dài dòng, có nhiều thứ không quan trọng, có nhiều giấy bỏ đến mức nào cũng không có một lỗi chính tả, dần dần, ngay cả lãnh đạo thích xoi mói của họ cũng không thể nói được câu nào nữa.

Quách Trường Thành vội vàng gạt đầu, lôi từ trong túi ra cả một xấp giấy đóng dấu ước chừng phải đến bảy tám trang, trên đó ghi lại đầy đủ người nào quyền thứ gì, địa chỉ liên hệ, điện thoại, hộp thư điện tử vân vân vũ vũ... Thứ được quyền tặng từ nhân dân tệ mệnh giá bất đồng cho đến một củ cải trắng, quả thật là thiên kì bách quái, không thiếu thứ gì.

Thì ra đây là hoạt động từ thiện dịp nghỉ đông do mấy trường đại học đóng ở Long Thành liên hợp cùng một số tổ chức cứu trợ xã hội khởi xướng ra, gọi là “Lão ngô lão, ấu ngô ấu”, mà mấy nhóc như Quách Trường Thành lúc này là chuyên môn hướng đến những cụ già mất đi năng lực sinh hoạt do nhiều nguyên nhân ở dưới đáy xã hội, mỗi một nhóm nhỏ phụ trách chăm sóc dài hạn cho một số người.

Vì Quách Trường Thành không thạo giao tiếp với người khác, không thể gánh vác chuyện trò giải buồn giúp các cụ hay làm vận động quyền góp ngoài xã hội, may mà trong đoàn tình nguyện viên tương đối nhiều nữ sinh, cho nên cậu liền tận khả năng đảm đương vai trò cống hiến sức lực, nhân dịp ngày nghỉ đi làm phu khuân vác.

Sở Thứ Chi đặt đồ xuống cho bọn họ rồi tiện đường lái xe của Quách Trường Thành dẫn cậu về số 4 đường Quang Minh. Bàn tay của Quách Trường Thành bị quai túi nilon chà rách, ngồi im không nói dùng khăn tay ẩm lau lau.

Sở Thứ Chi khó được có tâm tình nói nhiều với cậu mấy câu: “Cậu

quán nhiều người như thế là muốn phổ độ chúng sinh hả?”

Quách Trường Thành trừng đôi mắt khó hiểu ngạc nhiên nhìn hẳn.

Sở Thứ Chi đổi vấn đề: “Làm việc này, người trong nhà có biết không?”

Quách Trường Thành yên lặng lắc lắc đầu.

Sở Thứ Chi không hiểu lắm mà nở nụ cười, sau đó lại nói: “Thế mong một cậu có đi thắp hương không? Người như cậu thế này, cầu nguyện linh lắm đấy.”

Quách Trường Thành lại lắc lắc đầu, cậu đã rất vừa lòng với cuộc sống hiện tại của mình rồi, trừ cầu cho người nhà và bạn bè đều bình an khỏe mạnh thì thật sự cũng không có cái gì mà phải cầu nữa cả—trước mắt người nhà và bè bạn đều khỏe mạnh an khang, cậu cảm thấy nếu không có chuyện gì thì vẫn là đừng làm phiền Bồ Tát thì hơn.

Sở Thứ Chi nhân lúc đèn đỏ nghiêng đầu nhìn cậu một cái, Quách Trường Thành không cao không to cũng không đẹp trai, mặt mũi cũng không phải là rất dễ nhìn, lúc bình thường vẫn rất giản dị, ngay cả một bộ quần áo hàng hiệu lưu hành trong giới trẻ cũng không có, trên cơ bản thuộc loại ném vào đoàn người thì sẽ không tìm thấy, bởi vì khuyết thiếu tự tin, cho nên cũng tuyệt đối đừng nói đến có khí chất gì gì.

Nhưng mà khi cậu ngồi đó im lặng không lên tiếng, từ biểu cảm bình tĩnh ấy lại hiển lộ một loại thiện ý trời sinh rất tự nhiên, không thể tả bằng lời.

Mặc dù Quách Trường Thành chỉ là một người thường mỗi ngày ăn

thịt uống rượu, ngay cả tu hành là gì cũng không hiểu được, chữ nghĩa trong kinh thư nhận biết không xong, Bồ Tát La Hán trên thế giới cũng chỉ biết được có hai người thông qua phim truyền hình được ưa thích là [Tây Du Kí]: Một Quan Âm với một Như Lai, hơn nữa bởi vì vấn đề diễn viên mà đến nay giới tính vẫn còn là bí ẩn.

Nhưng mà Sở Thứ Chi chính là có thể cảm giác được, dưới con mắt xem nhẹ của người khác, cậu ấy đang an an tĩnh tĩnh tu hành.

Không phải là phúc lợi kiếp này, cũng không phải công đức kiếp sau.

Với nhãn lực và tu vi của Sở Thứ Chi, hẳn chỉ có một cảm giác mờ mờ như vậy, cụ thể là cái gì thì không thể nói rõ đến cùng.

Dù cho Sở Thứ Chi không rõ Quách Trường Thành nghĩ gì khi làm những việc này, cũng không ảnh hưởng đến việc trong lòng hẳn bỗng nhiên không thoải mái, giống như là phần uất, lại như là bất bình.

Chẳng nói gì xa xôi, đứa trẻ này một thân công đức dày hơn ba thước, chẳng lẽ không nên có được một đời bình an hạnh phúc ư? Sao lại cố tình sinh ra có tướng bạc mệnh? Tuy rằng mọi người đều biết ưu khuyết viết trong Sổ Sinh Tử là chuyện vô cùng vớ vẩn, nhưng chẳng phải Địa Phủ vẫn trắng trợn sử dụng nó đấy sao?

Hắn không nói, fan nảo tàn của hắn là Quách Trường Thành lại càng không có dũng khí mà mở đầu đề tài, hai người cả đường im lặng về đến số 4 đường Quang Minh thì màn đêm đã buông xuống, người và quỷ đều đông đủ.

Sở Thứ Chi vào đến phòng hình sự, đập ngay vào mắt là quang cảnh một loạt yêu ma quỷ quái hai mắt vô thần cứ như bị sét đánh tập thể.

Hắn còn chưa kịp mở miệng hỏi sao lại thành thế này thì đã thấy Ông Chủ quay đầu, run run rẩy rẩy hỏi: “Sở ca, anh có biết chuyện Thầy Thẩm..... Thẩm Ngụy, kỳ thật chính là Trảm Hồn Sứ không?”

Sở Thứ Chi ngẩn người, một lát sau, hắn bình tĩnh nói: “À, cái đồ nào tàn Triệu Vân Lan kia có chuyện gì là không dám làm đâu? Thế y đi đâu rồi? Chơi xong chạy mất tiêu rồi sao?”

Đại Khánh đứng một bên meo meo: “Y nhảy vào Vong Xuyên rồi.”

Sở Thứ Chi: “..... Thất tình? Tự sát?”

Đại Khánh và Chúc Hồng trải qua kích động lúc đầu, cơ bản đã trấn định lại.

Chúc Hồng biết Triệu Vân Lan mang theo Thủy Long Châu bên người, nơi nào có nước đều không thể làm tổn thương y được. Cô vừa đeo Thủy Long Châu lên cổ Triệu Vân Lan thì xảy ra chuyện như vậy, Chúc Hồng cảm thấy nếu để tâm một chút thì phải nghĩ ngay đến chuyện Xà tứ thúc đã đoán được điều gì đó.

Chúc Hồng nói: “Tôi đoán y đi tìm Trảm Hồn Sứ.”

Sở Thứ Chi chú ý đảo mắt một lượt, thấy chỉ còn sót mỗi Lâm Tĩnh đang ở nơi khác nói sẽ ngồi tàu đêm về thôi, thành viên cơ bản của số 4 đường Quang Minh đã đông đủ cả. Hắn dứt tay vào túi, dựa lưng vào cửa ban công: “Tôi thấy hay là thế này, chúng ta phải nói với những người biết chuyện, gần đây rất rối loạn, phải tập trung tin tức, nghiên cứu xem chuyện này rốt cuộc là thế nào, nên làm gì bây giờ....”

Nói tới đây, Sở Thứ Chi đột nhiên ngừng lời, sắc mặt của hắn trở nên cực kỳ không tốt, thành ra tất cả những người khác đều vô cùng

căng thẳng: “Sở ca nghĩ đến cái gì thế?”

“Từ từ, Thẩm Ngụy chính là Trảm Hồn Sứ?” Sở Thứ Chi xanh cả mặt, sau một lúc lâu mới thì thào ra một câu, “Bỏ cha rồi, trước đây tôi lại đùa giỡn hấn nhiều như vậy!”

..... Cho nên nói có đôi khi người bình tĩnh nhất chẳng qua là người có hình cung phản xạ quá dài mà thôi ~

=====

Triệu Vân Lan đã sớm mất đi khái niệm không gian và thời gian, cùng là bị giam vào một căn phòng đen ngòm nhưng ở trong đại thần mộc và trong nước Vong Xuyên lại là hai loại cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Cảm giác đè nén khó nói rõ trong bóng tối làm cho hai bên huyết Thái Dương tựa hồ muốn kết lại với nhau, dần dần, cảm giác buồn nôn và mệt mỏi do tụt huyết áp nghiêm trọng trào lên trong ngực y, càng xuống sâu càng rõ. Y không dám xoay đầu, giống như sợ rằng mình chỉ cần xoay một cái thôi thì sẽ lập tức ngất đi, trái tim như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, tiếng động mạch đập loạn bên tai trở nên dồn dập mãnh liệt khiến người ta không thể chịu nổi.

Đúng lúc này, Triệu Vân Lan thấy được một chút ánh sáng.

Ánh sáng kia mỏng manh hơn cả quầng đom đóm, nhưng lại là một loại tra tấn với đôi mắt đã quen nhìn bóng tối. Y đưa tay che mắt lại, kim lòng không đậu bị ánh sáng nhỏ nhoi kia hấp dẫn.

Đó là một gốc cổ mộc cực lớn, tầm mắt nhìn mãi không thấy được đầu cành, đường kính tựa hồ lên đến hàng trăm mét, nhưng lại là một cái cây khô, trên cành không có một phiến lá nào, chỉ có cành

khô giăng đan chẳng chịt, sờ vào tay có cảm giác thô ráp tang thương khó mà tả hết.

Triệu Vân Lan chấn động tinh thần, chẳng lẽ đây chính là Công Đức cổ mộc sao?

Y lại hạ xuống gần ngàn thước, cuối cùng cũng nhìn thấy rễ cây. Triệu Vân Lan sau một hồi lâu lơ lửng cũng chạm được chân xuống mặt đất. Y trước hết đi vòng quanh Công Đức cổ mộc một vòng lớn, phát hiện ra bên cạnh đó có một tấm bia đá. Nương theo ánh sáng của cổ mộc, Triệu Vân Lan thấy rõ những gì khắc trên nó.

Những con chữ chưa từng gặp qua, nhưng cố tình lại biết rõ
–“Hoàng thiên hậu thổ, yêu quái quỷ thành, Đại Bất Kính Chi Địa.”

“Nữ Oa.....” Triệu Vân Lan không biết tại sao lại đột nhiên gọi ra cái tên này.

Thanh âm của y như làn song gợn lăn tăn trên mặt nước, run rẩy như tiếng thở dài, khơi dậy lệ khí xao động nơi tận cùng hắc ám. Triệu Vân Lan không để ý tới, chỉ là ma xui quỷ khiến vươn tay, chạm đầu ngón tay lên bia đá, bạch quang dững mãnh tiến vào đầu óc y, nổ vang một tiếng. Y nhất thời không thấy rõ bất cứ cái gì, ánh mắt lại tựa hồ xuyên thủng toàn bộ thời không, rơi xuống một người phụ nữ mình người thân rấn.

Tóc dài buông xõa, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, tự dung khiến y sinh ra một loại tình cảm thân thiết từ sâu thẳm căn nguyên sinh mệnh, như mẫu thân, như trưởng tử.

Giọng nói của nữ nhân vừa xa lạ vừa quen thuộc vang lên bên tai y, nàng nói: “Côn Luân, nếu Thần Nông sai lầm thì sao? Nếu chúng ta kỳ thật đều sai lầm thì sao?”

Thần Nông sai lầm? Thần Nông sai cái gì?

Thanh âm kia còn nói: “Nhưng mà chúng ta đều không thể quay đầu.”

Khoan đã!

Trong mắt Nữ Oa dường như ánh lệ nhìn y vô vàn lưu luyến. Nàng mở rộng vòng tay muốn ôm lấy y, Triệu Vân Lan vươn tay, nhưng còn chưa kịp chạm vào nàng, Nữ Oa đã giống như một cái bóng vỡ giữa không trung, trước mắt y nát vụn thành trăm ngàn phiến.

“Không.....” Triệu Vân Lan vô thức mở miệng, lại không thể phát ra âm thanh.

Ngay sau đó, thời gian lưu chuyển, Triệu Vân Lan hoảng hốt về tới quá khứ không biết bao lâu trước đó, trong nháy mắt y không nhận ra được bản thân rốt cuộc là Côn Luân Quân hay là phạm nhân trăm ngàn năm sau, cứ thế đắm chìm trong thời không thác loạn.

Y thấy mình mỗi ngày đều canh giữ ở cửa vào đại phong, ngồi dựa lưng lên tấm bia đá, nhàn rỗi vô sự thì ngẩn người với Công Đức cổ mộc, ngẩn người một lần chính là cả ngày.

Sau này không biết tự khi nào, thiếu niên tuấn tú mà quý dị tối ngày đi theo bên cạnh y, như một cái đuôi nhỏ quanh sau quanh trước.

Côn Luân Quân mới đầu không để ý đến nó, mãi sau không nhịn được nữa, liền hỏi: “Đến địa bàn của ngươi rồi, còn quanh quẩn với ta làm gì?”

Thiếu niên hồn nhiên nói: “Thích ngươi.”

Côn Luân Quân cả ngày bị người ta mắng là phóng túng vô lễ, cuối cùng cũng có cơ hội nói người khác một lần, vì thế y nắm chặt cơ hội lần này, không hề giận dữ mà “trách cứ”: “Vô lễ.”

Quý Vương thiếu niên nhìn y mà không hiểu ra sao, tự nhiên thế nào lại thành vô lễ?

Côn Luân Quân trấn thủ phong ấn không biết đã bao nhiêu năm, nhàm chán vô cùng, vì thế lại hỏi: “Người thích gì ở ta?”

Quý Vương thiếu niên như tờ giấy trắng thản nhiên đối diện dự vọng của mình, nói thẳng ra: “Nhìn đẹp, muốn ôm người.”

Côn Luân Quân không nhịn được phải nhìn thoáng qua tiểu Quý vương to gan lớn mật này, không thấy bị mạo phạm mà ngược lại còn rất thú vị, thế là nói đùa nó: “Chẳng có chút ý theo đuổi nào, ta khinh bỉ người.”

Thiếu niên Quý Vương tuy rằng không hiểu cặn kẽ vì sao mình lại bị khinh bỉ, nhưng nó cho là Côn Luân Quân nói gì cũng có đạo lý, cho nên rất là tự biết xấu hổ mà cúi đầu.

Côn Luân Quân vẫy tay: “Qua đây, ta truyền đạo cho bé con chưa khai hóa nhà ngươi nha.”

Chương 87

Năm đó khi hồng hoang vừa định, đại thánh Thần Nông tự mình hạ phàm tìm bách thảo cứu mạng người, hóa thành ông già hái thuốc truyền đạo vỡ lòng cho con người. Côn Luân Quân xen lẫn trong đám người nghe qua vài lần, cơ bản chính là cứ chiếu theo thể mà nói với thiếu niên Quỷ Vương, chỉ là nói theo hiểu biết nửa vời coi như giải buồn, thể mà đùa giỡn làm cho thiếu niên Quỷ Vương cái gì cũng không hiểu kia nghe như nuốt từng lời, tôn sùng mỗi câu ba hoa của y thành khuôn vàng thước ngọc.

Dần dần, ở nơi cửa ngõ luyện ngục giống như tuyệt địa này cũng sinh ra một loại cảm tình nào đó gần như sống nương tựa lẫn nhau.

Thiếu niên si mê Côn Luân Quân như trước không đổi, chỉ là trời sinh nó cũng biết xấu hổ, nghe xong lời y nói thì hiểu rằng mang mấy câu trắng trợn treo bên miệng là không tốt, vì thế quả nhiên không nói nữa mà mỗi ngày đều thay đổi biện pháp cố làm y vui vẻ.

Đáng tiếc cho dù nó có biến đổi thế nào thì thứ có thể biến ra cũng là hữu hạn. Đại Bất Kính Chi Địa chung quy không có cái gì mà chơi, đất cần ngàn dặm không mọc nổi một ngọn cỏ, trò tiêu khiển bình thường chỉ là bắt hai con u súc cấp thấp nhất chung với nhau rồi nhìn bọn nó cắn xé lẫn nhau, cuối cùng con nọ nuốt sống con kia mà thôi.

Nhưng mà thiếu niên Quỷ Vương không thích trò này, Côn Luân Quân đương nhiên càng không thể nào thích nổi.

Bởi thế Quỷ Vương hao tâm tổn sức tích góp ba mươi sáu cái răng u súc, nghĩ rằng lấy nó tượng trưng cho ba mươi sáu sơn xuyên bao

la hùng vĩ khởi nguồn từ núi Côn Luân, lại dùng mấy sợi tóc dài làm thành dây xuyên chúng nó vào, tạo thành một cái vòng cổ nổi bật đến mức khiêu chiến năng lực thừa nhận của người khác, đưa cho Côn Luân Quân.

Chỉ là biểu cảm của Côn Luân Quân sau khi nhận lấy ba mươi sáu cái răng này vô cùng kì quái, còn kì quái hơn cả bản thân cái vòng, giống như người bị đau răng, lại vẫn cứ phải đè ép ngũ quan rặn ra một nụ cười không điển hình lắm, nghiêng răng nghiêng lợi cảm ơn.

Thế là tiểu Quỷ Vương đưa ra kết luận, hẳn là y không thích_____ Dù sao thì Côn Luân Quân chẳng đeo lần nào, hơn nữa mỗi lần bị nhắc tới thì y đều ba hoa uốn chủ đề đi chỗ khác.

Nhưng nó lại không nghĩ ra cái khác. Có một hôm thiếu niên ngồi trên một cái rễ lớn trời lên mặt đất của Công Đức cổ mộc, trong lúc vô ý đã nhắc tới thế giới bên ngoài mà nó chỉ nhìn lướt qua một thoáng, bỗng nhiên nói, “Có một loại hoa lớn lên trông như cái chuông vậy, màu sắc nào cũng có, nếu để sát vào người thì tỏa ra một mùi hương rất rất nhạt.”

Côn Luân Quân nghiêng đầu nhìn nó: “Hả?”

Thiếu niên ngực không mưu tính lộ ra thần sắc hướng về: “Nhìn rất đẹp, nếu dùng nó bện thành dây thì người sẽ thích phải không?”

Côn Luân Quân trầm mặc một lát, tựa tiểu phi tiểu nói: “Thì ra người lấy lòng ta, là vì muốn ra ngoài?”

Thiếu niên Quỷ Vương ngẩn người, vội vàng lắc lắc đầu.

Côn Luân Quân cố ý đùa nó: “Thế thì tại làm sao? Ta canh giữ ở nơi này, không phải là để cho các người thoát ra ngoài, chạy mất một

đưa cũng không được.”

Vì..... Thiếu niên Quý Vương yên lặng nhìn Côn Luân Quân, đón lấy ánh mắt trêu tức không thôi của y. Nó muốn nói, lại không biết nói gì cho phải. Cổ cảm xúc kia kích động không thôi trong lòng nó, nhưng lại không tìm nổi một cách nói nào đúng đắn.

Chỉ cảm thấy những lời này nói thẳng ra thì rất thô thiển, đã thô thiển lại còn không chắc có thể nói được chính xác tâm tình trong lòng nó bây giờ.

Quý Vương vẫn nói không nên lời, móng vuốt bén nhọn kìm không nổi mà vươn ra khỏi móng tay, nôn nóng lộ ra biểu cảm âm trầm rất có tính công kích.

Truyền thuyết nói sinh ra trên thế gian, ngoại trừ loại khổ số mệnh cầu không được ra thì phần lớn nỗi khổ đến từ việc nghĩ quá nhiều mà đọc sách quá ít. Sách là do tiền thánh lưu lại, nhưng mà các vị tiền thánh này sinh ra từ hỗn độn, hoàn toàn không có sách để đọc cũng không có ai giải đáp thắc mắc trong lòng, chỉ có thể ôm rất nhiều rất nhiều câu hỏi với thiên địa mà thôi, cứ chân nam đá chân chiêu bước đi như vậy, nghĩ đến cũng là cực độ lo âu và thống khổ đi..... Thậm chí muốn nói với người trong lòng điều mình nghĩ cũng không tìm được một câu thích hợp.

Côn Luân Quân rất cuộc cười lên ha hả, nhẹ nhàng nâng cằm thiếu niên lên, đặt một nụ hôn nhẹ lên cái trán trơn bóng xinh đẹp của nó, sau đó phi thân lên nhánh cây cao cao.

Thiếu niên Quý Vương ngồi yên một lát, một thân gai độc không biết đã thu về tự bao giờ, sắc hồng lan từ hai má đến cằm, đến cả vành tai. Một lát sau, nó ngơ ngác đứng lên, lại giống như say rượu đến mềm chân, không đầu không đuôi ngã xuống khỏi rễ của Công Đức

cổ mộc.

Thiếu niên sinh là Quỷ tộc – cho dù không biết tại sao lại lớn lên thành quái thai của Quỷ tộc như thế – nhưng mà môi trường nó mưa dầm thấm đất cũng chỉ có lũ quỷ tộc hạ đẳng *** vì bị dục vọng chi phối chứ có biết hôn môi là cái gì đâu. Lần đầu tiên tiếp xúc liền cảm thấy cả người như bị khí nóng bao phủ, lâng lâng như trôi giữa không trung vậy.

Đến cả nước Vong Xuyên cũng không thể khiến nó tự tại trôi nổi như thế.

Thiếu niên quỷ tộc đột nhiên không nói một tiếng nào mà quay đầu chạy vào đại phong vốn không thể trói buộc nó, lao thẳng vào Đại Bất Kính Chi Địa, ước chừng đi đến mấy thập niên không thấy bóng dáng đâu.

Đến khi nó lại xuất hiện trước mặt Côn Luân Quân thì hình như đã lớn lên một chút, thân thể cũng cao hơn, thoạt nhìn đã xấp xỉ Côn Luân Quân rồi. Những đường cong nhu hòa của thiếu niên đã cường tráng lên không ít, chỉ có mi mục như họa dường như vẫn thủy chung như nhất.

Nó thực cẩn thận che chở một đoàn kim quang rực rỡ đến trước mặt Côn Luân.

“Đây là.....”

“Đây là hồn hỏa trên vai trái của ngươi, nguyên bản tàn mác khắp đại phong. Ta tốn năm mươi năm mới có thể quy tụ chúng lại với nhau đấy.” Quỷ Vương nâng niu ấp lấy ngọn hỏa diễm ấm áp kia, lại lưu luyến áp lên bên mặt cọ cọ mấy cái, bấy giờ mới rất không nỡ mà giao cho Côn Luân Quân, “Trả cho ngươi.”

Nét cười trên khóe miệng Côn Luân Quân tắt dần, một hồi lâu mới nhìn đối phương hỏi: “Vậy ngươi muốn cái gì từ ta?”

“Cái kia.....” Quý Vương nheo lờ một chút như không biết biểu đạt thế nào, mãi sau mới nhăn nhó nhó chỉ chỉ trán mình, “Cái kia..... Có thể làm lần nữa hay không?”

Côn Luân Quân đánh giá nó nửa ngày. Cuối cùng thiếu niên trước mắt y cơ hồ luống cuống tay chân trở nên bất an, y lại đột nhiên đưa tay cố định cầm nó. Lúc này đây, y vô cùng dịu dàng hôn lên môi thiếu niên, rồi khẽ cầm lấy tay thiếu niên, siết chặt, để cho những ngón tay thon dài của nó nắm lấy ngọn hồn hỏa không ngừng lấp lánh.

Côn Luân Quân tựa như không chút để ý lại như suy nghĩ sâu xa, qua thật lâu sau, phảng phất như khẽ thở dài, y cúi đầu nói: “Ta có cả danh sơn đại xuyên khắp thiên hạ này, nghĩ đến cũng không có gì để mà kiêu ngạo, bất quá chỉ là một đồng đá vụn nước sông mà thôi. Toàn thân ta, đại khái cũng chỉ có vài phần chân tâm này là xứng bán được mấy phen, ngươi muốn hay không? Cầm lấy.”

Thiếu niên Quý Vương trong nháy mắt ấy mới thông suốt tỏ tường, mới biết được thì ra thứ mà nó nôn nóng khát cầu lại không thể nói ra lời kia còn có một cách gọi như vậy, tên là “Chân tâm”, chỉ hai chữ ấy thôi, liền có thể khiến cho người ta vạn kiếp bất phục.

Quý tộc không phải là sinh linh, nhưng mà trong chớp mắt ấy, dường như nó nghe thấy tiếng tim đập vốn không hề tồn tại của chính mình.

“Còn có cái này, nếu ngươi thích thì giữ đi.” Côn Luân Quân vỗ vỗ mu bàn tay nó, “Trần Hồn đăng, thân thể trở thành đế đèn, chỉ có nguyên thần canh giữ ở

đây thôi, lấy nó về cũng không dùng làm gì cả. Lần trước cho người sợi gân kia, có còn giữ không?”

Thiếu niên vội vàng gật đầu.

“Lấy ra đây ta xem nào.” Côn Luân Quân thản nhiên nói.

Quý Vương liền giải khai quần áo như đã nhân trên người mình, lấy sợi gân bên người ra.

“Ta là do Côn Luân thần sơn huyễn hóa thành, sớm một chút nữa thì có thể ngược dòng đến Bàn Cổ Thần Phủ (1),” Côn Luân Quân kề tay nó, nhẹ vuốt sợi gân bị rút sống từ chính thân thể mình tựa như đã quên nỗi đau đớn thấu xương kia, không nhẹ không nặng nói, “Gân cốt của ta nối liền địa mạch của thiên trụ, chỉ chấn động một cái thôi là có thể khiến thiên địa biến sắc.”

Nói đoạn, y bấm tay tạo nên một thủ ấn cực kì phức tạp, sau đó thần căn(2) hóa thành một luồng sáng kim sắc, từ ngón tay y nhập thẳng vào trên trán Quý Vương. Trong khoảnh khắc đó, thiếu niên nghe được cả thương hải tang điền, Thập Vạn Đại Sơn âm âm nổi dậy.

Nó dường như vừa lên một đỉnh núi cao không thể nào tả nổi, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy rõ mỗi một nhánh núi cao sông dài, chày xiết không thôi, bao la bát ngát.

Thanh âm của Côn Luân Quân vang lên trong đó, không nặng không vang mà lại thấm thía vô cùng: “Từ nay về sau Thập Vạn Đại Sơn nghe người hiệu lệnh, tuy rằng người không thoát được quỷ thân nhưng ít nhất đã là bán tiên bán quý, về sau có thể tự do đi lại giữa tam giới, ta không quản người nữa.”

Thiếu niên ngắt lời y: “Ta không đi đâu!”

Lúc lâu sau nó lại lúng túng bổ sung: “Người ở trong này, ta không muốn đi đâu hết.”

“Ta không ở lại lâu.” Côn Luân Quân nói rồi quay đầu đi, nhìn ngàn trượng Vong Xuyên không thấy điểm cùng, “Ta chỉ là một mảnh nguyên thần, không đi được, vốn cũng không ở lâu, gần đây bỗng cảm thấy thời hạn của ta sắp tới rồi.”

Thiếu niên Quỷ Vương cuống quít hỏi: “Đến hạn cái gì? Người muốn đi đâu?”

“Không đi đâu cả, ta sẽ chết.” Côn Luân Quân bình thản trả lời.

“Không thể nào, thần thánh làm sao có thể chết được?”

“Thần cũng sẽ chết, Bàn Cổ, Phục Hy, Nữ Oa, Thần Nông bọn họ không phải đều chết cả sao?” Côn Luân Quân nói, “Hiện tại đến lượt ta mà thôi.”

Quỷ Vương thiếu niên nghe xong, ngây ngốc một hồi, tiếp theo lộ ra thần sắc dữ tợn: “Nếu không có đại phong, nếu người không phải trấn tứ trụ thay Nữ Oa, nếu người không hóa thân thành Trấn Hồn đấng, có phải sẽ không phải chết không? Ta chém đổ cái cây này, đâm vỡ đại phong đáng chết này!”

Thiếu niên Quỷ Vương có đôi khi thật giống một con sói nhỏ tròn vo lông còn mềm xù, chẳng khác nào một con chó con, tập tính tựa hồ cũng như vậy, đưa tay vuốt vuốt lông nó, nó sẽ ngoan ngoãn lăn trên mặt đất phô cái bụng ra; thế nhưng trong miệng nó suy cho cùng vẫn còn có răng nanh, chỉ hơi không lưu ý thì sẽ lộ ra cắn người đến kiến huyết phong hầu.

Côn Luân Quân đã sớm quen, cũng không lưu tâm lắm. Y nâng tay đặt trên đầu nó, thấp giọng nói: “Không chết, còn sống nè..... Tiểu hài tử, đá tảng trong hư không cũng bất diệt, nhưng cuối cùng nó cũng chỉ là tảng đá mà thôi, ngươi có hiểu không? Thần Nông nói bất tử bất diệt bất thành thần, ta vẫn nghĩ là lão nói bậy, hiện tại mới hơi hơi hiểu được một chút đây.”

Quý Vương ném phất tay y ra, tuyệt không muốn biết y hiểu được cái gì: “Ngươi dám!”

Côn Luân Quân xòe tay ra, bàn tay của y bỗng trở nên dần dần trong suốt. Thiếu niên đang giận dữ chọt lấp bắp kinh hãi nắm lấy tay y, rất khẩn trương đặt trên tay mình lật qua lật lại, như thể chỉ có làm thế mới xác định được y vẫn sống, lại không chịu từ bỏ ý định mà hỏi: “Nếu ta chém đổ Công Đức cổ mộ thì sao?”

Côn Luân Quân cười cười: “Ngươi kế thừa quyền năng của đại hoang sơn thánh, đến cả đại thần mộ là cấm địa của chư thần còn có thể chém được, Công Đức cổ mộ đã là cái gì? ”

Quý Vương lại hỏi: “Ta đây cũng có thể chẻ đôi đại phong, phá vỡ tảng đá vụn mà nữ nhân kia để lại à? ”

Côn Luân Quân cười khổ một tiếng: “Có thể, cơ mà như vậy thì hẳn là ta sẽ chết càng nhanh hơn rồi.”

“Ta còn có thể.....” Quý Vương dừng lời một giây rồi sau đó hung tợn nói, “Ta còn có thể giết sạch người trong thiên hạ, ta có thể đồ tể sinh linh, khiến cho núi không còn xanh, nước không còn chảy, ngàn dặm không có bóng người.”

Côn Luân Quân kinh ngạc thoáng nhướn mi: “Ô, lợi hại như vậy hả?”

Quý Vương xiết chặt tay y, “Không để người chết, cái gì ta cũng có thể, chuyện gì ta cũng làm được!”

“Thần Nông còn nói đúng một chuyện nữa,” Côn Luân Quân nghiêm mặt, lạnh lùng nhìn nó, “Sớm nên giết chết người, vĩnh tuyệt hậu hoạn mới tốt.”

Thiếu niên quật cường mím môi trừng y.

Côn Luân Quân lại bỗng tươi cười, ôn hòa như dòng nước sông ánh lục róc rách chảy ra từ kẽ băng tan đầu tiên khi mùa đông đã hết: “Từ khi Thần Nông mượn hồn hỏa trên vai ta..... Không, từ khi thần ma đại chiến, Nữ Oa tạo người, thậm chí bắt đầu từ lúc Bàn Cổ khai thiên, nó đã được định sẵn rồi. Định sẵn ta còn lại ở đằng sau, chết ở nơi này. Cứ cho là người bắt trời đất khép lại lần nữa, cũng chỉ khiến cho ta chết đi không có ý nghĩa mà thôi, không thể ngăn cản được đâu.”

“Người không hiểu.” Đại hoàng sơn thánh tuấn mỹ dùng một thanh âm khó được dịu dàng nhu hòa để nói, “Cái gọi là vận mệnh, kỳ thật không phải là thứ thần bí trăm sông đổ về một biển gì đâu. Thực ra cũng không có thứ gì ngằm trời buộc người, mà là một lúc nào đó, người biết rõ chính mình có trăm ngàn loại lựa chọn, có thể lên trời cũng có thể xuống đất, lại vĩnh viễn chỉ biết chọn một con đường như thế..... Việc này khi ta còn nhỏ cũng không hiểu, nhưng mà chờ đến khi người lớn lên thêm chút nữa sẽ hiểu rõ thôi.”

Thiếu niên Quý Vương rớt cuộc không nói gì nữa. Lần đầu tiên nó phát hiện bản thân bất lực đến thế. Tất cả năng lực mà nó có đều là sát phạt, phá hủy và cắn nuốt. Nó có thể chém đứt tất cả mọi thứ trên đời, cả vật sống và vật chết, vừa xuất thế chính là trời long đất lở, quỷ thần co quắp, nhưng mà có ích gì đâu?

Nó vẫn không giữ nổi người mình yêu quý nhất.

Côn Luân Quân mắt thấy đuôi lông mày trên khuôn mặt chứa đầy sát khí của thiếu niên dần dần hạ xuống. Nhưng nó còn chưa học được áp lực và khép mình để mà kiềm chế được hỉ nộ ái ố ở trong lòng. Nó ngốc sững một lúc lâu, đột nhiên oa một tiếng, òa khóc.

Côn Luân Quân nhìn nó gần như trù mến, tâm tiếc nuối nghĩ, đáng tiếc không được thấy tiểu mỹ nhân lớn lên thành đại mỹ nhân.

Chớp mắt chính là năm ngàn năm vũ tuyết phong sương, cảnh còn người mất.

Triệu Vân Lan buông đại phong ấn thạch ra như bị điện giật, đột nhiên giật mình thấy đằng sau có người. Người nọ cười khẽ một tiếng. Triệu Vân Lan chưa kịp xoay người thì đã tìm Trấn Hồn tiên ra trước, lui về sau hai bước, tựa lưng vào đại phong ấn thạch, đề phòng nhìn Quỷ Diện ở ngoài mười thước.

Quỷ diện đánh giá y, hơi lắc đầu, trên mặt quỷ giả tạo lộ ra một nụ cười: “Nghe nói bên trong có toàn bộ ký ức của Nữ Oa, rốt cuộc thì ngươi đã thấy cái gì?”

Triệu Vân Lan cười lạnh một tiếng, tâm tình còn chưa buông lỏng mà ác khẩu nói: “Sao ta phải nói cho ngươi?”

Quỷ diện chậm rãi đi đến trước mặt y, cũng học theo bộ dáng của y mà thò tay sờ đại phong ấn thạch: “Năm ngàn năm trước, và hẳn rõ ràng là một đôi Quỷ Vương song sinh, cố tình hẳn lại có được sự yêu thích của Côn Luân Quân, năm ngàn năm sau, hai chúng ta một ở bên trong, một ở bên ngoài, một ngồi ngục giam, một làm quản ngục.”

Khóe miệng nhếch lên trên mặt quý hạ xuống. Hấn quay đầu, đè thấp thanh âm, gằn từng tiếng nói: “Nhưng mà đại phong cũng sắp sụp đổ rồi, ta có thể tùy ý vào ra rồi — đến cuối cùng tất cả đều phải chết. Côn Luân Quân ngươi, nếu không phải năm đó tên huynh đệ ngốc của ta đột nhiên ra tay ám toán ngươi, giam cầm nguyên thần của ngươi, lại còn nhét ngươi vào vòng luân hồi để làm một người phạm tội nghiệp đầu thai từng kiếp thì đến bây giờ cũng đã tan thành mây khói theo thượng cổ thần minh rồi. Thần Nông rất ngốc đúng không? Trên thế giới này tất cả những gì mạnh mẽ uốn nắn đều không thể tồn tại lâu dài, chỉ có cái chết mới là trường cửu mà thôi.”

Nói đoạn, gã nhẹ nhàng vươn hai ngón tay chạm vào hai má của Triệu Vân Lan, lại bỗng thở dài như rên rỉ: “Thế nhưng bản thân ‘Cái chết’, lại được một ngọn hồn hỏa của ngươi đốt lên, huyễn hóa ra những thứ như bọn ta đây... Những kẻ không sống không chết này... đây chẳng phải là âm soa dương thác sao?”

Triệu Vân Lan nhíu mày, hơi nghiêng đầu đi né tránh gã. Hồn hỏa của y rất cuộc là thế nào, trước mắt nghe được tận mấy dị bản, thật chẳng biết đâu mới là thật nữa.

Vì thế y hỏi: “Hồn hỏa của ta chẳng lẽ không phải là Thần Nông mượn đi à? Tại sao sau đó lại xuất hiện ở Đại Bất Kính Chi Địa, lại là vì sao mà nói bản thân ‘Cái chết’ là do ta đốt lên?”

Quý Diện sửng sốt, trên mặt nạ nhất thời trống rỗng trong khoảnh khắc, giống như ngay lúc đó gã không biết Triệu Vân Lan đang hỏi cái gì. Đột nhiên, gã ngửa tới ngửa lui cất tiếng cười to: “Ha ha ha ha, ta còn tưởng rằng hấn trong sạch vô tội lắm, thánh nhân lắm cơ, thì ra.....”

Lời gã nói phải ngừng lại đột ngột — bởi vì Trảm Hồn đao đã từ trên cao chém xuống mang theo lệ khí muốn bổ gã thành hai nửa. Quý

Diện bay vụt đi né tránh, đao phong tồn lại làm cho Triệu Vân Lan nhin không được lui về phía sau một bước.

Triệu Vân Lan: “Thẩm Ngụy?”

Thẩm Ngụy vươn tay muốn bắt lấy y: “Một mình đến nơi như thế này, ta thấy ngươi điên rồi!”

Nhưng Thẩm Ngụy chưa chạm tới Triệu Vân Lan thì Quỷ Diện đột nhiên lại chen vào giữa, khoát tay giữ chặt cánh tay hắn. Gã biến thành một đoàn hắc vụ đâm thẳng vào lòng Triệu Vân Lan, vừa lúc cản lại trường tiên trong tay y.

Tiếp đó, Quỷ Diện hóa thành vô số đạo khói đen khóa chặt từ đầu đến chân Triệu Vân Lan vào trong, miệng phát ra tiếng cười to quỷ dị.

Thế nhưng chỉ thoáng sau tiếng cười đã dừng bật. Khói đen tán đi ngưng tụ thành Quỷ Diện, ở đó đã không còn một bóng người.

Quỷ Diện khựng lại tựa như cũng có chút ngạc nhiên, gã thấp giọng lẩm bẩm: “Có người đưa y đi, là ai?”

Chú giải:

(1) Bàn Cổ Thần Phủ: Búa thần của Bàn Cổ

(2) thần cân: Sợi gân.

Chương 88

Ngay lúc đó Triệu Vân Lan cảm thấy mình bị chụp bao tải lên đầu, vừa mới tránh thoát thì chẳng hiểu ra sao phát hiện ra mình thuận di.
(1)

Trước mắt y tối sầm sau đó lại sáng tỏ, khi mở mắt thì không biết mình đã đi đến nơi nào, dù sao cũng không phải là dưới Vong Xuyên nữa. Y phiến não cuốn ngọn roi tìm kiếm chung quanh, bỗng thấy một bóng dáng cô độc đi tới phía trước xa xa, nơi một mảnh sáng trắng cơ hồ sắp làm y nổi chứng quáng tuyết.

Triệu Vân Lan thân cao chân dài, đuổi theo rất nhanh, cuối cùng cũng thấy rõ thân ảnh kia là một ông lão dáng người thấp bé.

Cho dù ông lão đứng thẳng có lẽ cũng không cao đến ngực y, lưng còng còng hết con tôm lược cũng cái giỏ to như cái giỏ có thể chuyển được nhà mà cư dân vùng Vân Quý thường dùng. Triệu Vân Lan thăm dò nhìn vào trong giỏ một cái, bên trong trống rỗng không để bất cứ thứ gì, nhưng mà ông lão lại như thể đang phải khiêng đến mấy trăm cân sức nặng, bị nó ép cho không ngẩng được đầu lên, chỉ có thể bán mặt cho đất bán lưng cho trời gian nan đi về phía trước.

Triệu Vân Lan đưa tay nâng thử cái giỏ, nói thềm một câu: “Nặng đến vậy sao?”

Ông lão cuối cùng cũng dừng lại, lau lau mồ hôi giàn dựa trên trán, ngẩng đầu để lộ khuôn mặt ngăm đen già nua. Bộ dáng làm cho người ta nhớ tới ông cụ bụng nước trong bức tranh sơn dầu “Người cha” (2) nổi tiếng. Lão nhìn Triệu Vân Lan, tươi cười mỗi mệ: “Qua

đây, người đi theo ta.”

“Đợi đã, đây là đâu? Ngài là ai?” Triệu Vân Lan cau mày hỏi.

Ông lão không trả lời mà chỉ vùi đầu ra sức đi về phía trước giống như con trâu già kéo cái xe nát, bả vai bị giỏ không đè thấp xuống thật sâu, đôi xương quai xanh khô quắt gầy gò nhô lên lộ ra khỏi cổ áo.

“Là ngài đưa ta tới đây sao? Aiiiiz, làm cái gì vậy chứ, thật vất vả ta mới tóm được bà xã nhà mình, còn chưa nói được câu nào đã bị ngài chen ngang một đòn làm cho thất bại mất toi rồi.”

Ông lão thản nhiên mỉm cười nghe y oán giận, không giải thích, cũng không trả lời.

Triệu Vân Lan lại hỏi: “Đưa ta đi đâu đây? Ngài cũng cái gì thế?”

Ông lão đột nhiên ngâm một đoạn từ theo chính nhịp bước đi của mình: “Trấn hồn người sống, an tâm người chết, chuộc tội lỗi chưa trả, quay vòng quay chưa tận_____”

Lão kéo âm thanh ra thật dài, dùng giọng nói như vừa hát vừa tụng nhà ra từng chữ từng chữ, lặp đi lặp lại hai câu này, trầm thấp quấn quanh, từ từ thần bí, làm người ta nhớ đến những câu “Bản gia phúng điệu một trăm hai mươi tiền” vang lên trong giấy vàng đầy trời khi ma chay ngày trước.

Triệu Vân Lan thấy không hỏi được gì thì cũng không ấm ỉ nữa, ngọn roi trong tay biến thành Trấn Hồn lệnh giấy hắc chữ hồng, bị y quán thành hình điệu thuốc ngậm vào miệng kiểu đỏi lòng ăn bánh vẽ, vừa nghe ông lão tụng niệm vừa âm thầm tính toán.

Y đột nhiên có ảo giác như mình đang đi trên thiên lộ dẫn lên trời.

Từ từ, thiên lộ..... thiên lộ không phải là núi Bất Chu sao? Núi Bất Chu chẳng phải đã sụp rồi sao?

Khi Triệu Vân Lan nghĩ đến đây thì bước chân dừng khựng lại, không biết từ nơi nào trong hư không truyền đến tiếng thở dài. Triệu Vân Lan bỗng đứng như là nghĩ tới cái gì, y gất gao nhìn chằm chằm bóng dáng ông lão kia, bật thốt: “Ngài chẳng lẽ là Thần Nông?”

Ông lão lại dừng bước, chậm rãi quay đầu, im lặng nhìn y.

Cơ thịt trên người Triệu Vân Lan trong chớp mắt căng chặt.

Từ sau khi y xác định được cái gọi là “kí ức” trong đại thần mộc là giả tạo thì trong lòng vẫn có hoài nghi___Đỉnh núi Côn Luân không phải ai cũng lên được, có thể động tay động chân ở đại thần mộc thì càng không cần phải nói, chỉ một bàn tay là đếm hết. Sau này Triệu Vân Lan xem xét đoạn kí ức kia trong đầu vô số lần, tung tích ngọn hồn hỏa bên vai trái của y trong đó rất mơ hồ, một đoạn về núi Bất Chu đổ sụp lại gượng gạo dị thường.

Là ai đang lừa y?

Từ đây có thể thấy Thần Nông thị có vẻ khả nghi nhất. Trong đoạn trí nhớ kia, từ đầu đến cuối Thần Nông đều xuất hiện với thái độ thờ ơ lạnh nhạt vừa đủ, mới nhìn thì đúng là vô cùng hiền ngang lắm liệt, nhưng nếu nghĩ kĩ thì thấy ngay được chỗ không đúng.

Đoạn kí ức kia là một câu chuyện hoàn chỉnh, nếu như xóa bỏ sự xuất hiện của bất cứ ai thì đều dẫn đến một kết cục khác hẳn, nói cách khác, mỗi một hành động của bọn họ đều liên lụy rất sâu đến nhân quả, duy chỉ có Thần Nông___ Cho dù câu chuyện kia có Thần

Nông hay không, mở đầu và kết cục vẫn như nhau, hoàn toàn không ảnh hưởng gì hết.

Sau này thấy Thần Nông Dược Bát bám vào người ba mình, lại nghe câu nói mà Quỷ Diện buột miệng “Thần Nông mượn hồn hỏa của người”, tựa hồ đều đang xác minh hoài nghi của y.

Mà ở đại phong ấn thạch, một câu “Thần Nông sai lầm” nửa thật nửa giả của Nữ Oa lại không nghiêng không lệch kích động thần kinh của Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan xiết chặt nắm tay: “Cho nên người động tay với đại thần mộc, nói cho cùng có phải là ông không?”

Ông lão vẫn không nói gì mà trên mặt lộ ra thần sắc lo âu. Trong một thời gian ngắn như vậy, Triệu Vân Lan cảm giác bản thân nghe thấy tiếng gió nổi trên Bất Chu.

Y vừa nói xong thì thế giới tuyết trắng đã sụp đổ, ánh sáng mãnh liệt tiến vào trước mắt khiến y phải vội đưa tay lên che. Một hồi lâu sau y mới dám thử buông tay ra, xuyên qua ánh mắt bị kích thích đến nước mắt rùng rùng, y phát hiện mình không ngờ đã đến thế gian rồi.

Triệu Vân Lan đánh giá quanh mình, sừng sốt một lát, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác vô cùng kì quái nhưng cũng đặc biệt quen thuộc.

Một lúc lâu nghĩ mãi không ra, cho đến khi y nhìn thấy một hàng kem.

Triệu Vân Lan chợt mở to hai mắt — nơi này ở gần nhà y, chẳng qua hàng kem ở phố đối diện đã đóng cửa lâu rồi, từ năm sáu năm trước đã được trang hoàng thành một quán lẩu nhỏ.

Nhất thời y có chút ngây ngốc, trù trù tại chỗ một lúc rồi bước vào. Y dùng số tiền lẻ còn lại không nhiều trên người gọi một ly đá bào, sau đó ngồi giữa một đám bé gái như tên ngốc, dựa vào cửa sổ, nhìn chăm chăm mấy chữ “năm 2002” to tướng trên tờ lịch treo tường nhà người ta, mặt không chút thay đổi nghiêng răng nghiêng lợi khổ đại thâm cừu mà ăn, cắn đá bào đến vỡ rào rào.

Thật giống như bảo kê đến thu phí bảo hộ cửa hàng.

Triệu Vân Lan thấy mình như đang nằm mộng, không thì cũng là đang phải xem một bộ phim cắt nối sứt sẹo. Lúc thì lên trời lúc thì xuống đất, thật vất vả mới trở lại nhân gian thì không biết thế nào lại đến mười một năm về trước.

Khi Triệu Vân Lan ăn được một nửa thì khóe mắt liếc thấy một người. Y lập tức ngồi thẳng lên nghển cổ như chồn đất (3) nhìn ra ngoài từ sau tủ kính. Vì quang cảnh “anh đẹp trai hung hãn gặm đá bào” này quá là có cảm giác tồn tại, dẫn đến vài em gái xung quanh nhìn y không rời mắt, lúc này các cô cũng không nhin được mà nhìn theo tầm mắt của y, cũng học y rướn cổ nhìn ngó.

Kết quả lập thành cả đội bóng rổ chồn đất.

Triệu Vân Lan thấy một chiếc xe quen thuộc đi ra từ trong tiểu khu nhà y – chiếc xe đã từng chở bao nhiêu hồi ức của y lúc thiếu thời, sau này bị ba y không nể mặt mà đổi đi mất!

Triệu Vân Lan lập tức để lại cái ly ăn dở trên bàn, lấy tốc độ bắt kẻ thông *** xông thẳng ra ngoài ngăn một cái taxi ven đường. Y lấy giấy chứng minh công tác nhả nhúm trong túi ra, đem mặt có cảnh huy vẫy đánh nhoáng một cái trước mắt tài xế, “Phiền anh theo sát chiếc xe phía trước cho tôi!”

Tài xế không nghĩ đến đời mình thế mà còn được làm 007 một lần. Anh ta lập tức kích động giảm mạnh chân ga. Chiếc xe gầm rú xông lên như bị đá hậu, cái taxi cũ kĩ chỉ trong một giây đã biến thành F1, tốc độ làm người sôi máu khiến Triệu Vân Lan bị dán xẹp lên ghế phó lái.

Ba Triệu lái xe đến phố đồ cổ, đi vào bên trong. Cơ mà cái ngõ nhỏ cửa hàng san sát không thể đi xe vào, Triệu Vân Lan cách đó trên một trăm mét trơ mắt nhìn ba y dừng xe ven đường, đeo cặp kính đen như ngôi sao tránh paparazi, vào trong.

“Bác tài, dừng lại dừng lại!” Triệu Vân Lan dõi mắt theo bóng dáng ba y, tay lục lung tung lấy ví tiền, vừa mới định rút tiền ra thì bị tài xế nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt.

Triệu Vân Lan: “Anh mau cầm đi, đừng lãng phí thời gian nữa, tôi mất dấu người rồi.”

Tài xế taxi hiên ngang lăm liết kính lễ, sau đó ra sức nắm tay y mà lắc: “Đồng chí, cậu đi đi, không thu tiền, tui muốn vì nhân dân phục vụ!”

Triệu Vân Lan: “.....”

Y không bình luận một giây, quyết định không khách khí nữa mà nhảy xuống xe, chạy.

Phố đồ cổ mười một năm trước chưa được quy phạm như sau này. Trong một cái ngõ nhỏ tí chỗ nào cũng thấy quán hàng, từ châu báu ngọc khí đến đồ cổ tranh chữ, cái gì cũng có, không cần biết là thật hay giả. Dù sao nhìn cũng náo nhiệt cho nên đường đi có vẻ hẹp lại, rất dễ dàng theo đuôi.

Triệu Vân Lan nuốt một tờ hoàng phù bẻ khí ẩn tung tích. Bùa này là do Sở Thứ Chi vẽ, hẳn ta nghèo đến mức không có cái gì cả chỉ còn mỗi tự tin, suốt ngày cho rằng bản thân trâu bò hoành tráng, tuyên bố rằng mang theo lá bùa này đi điều tra lịch sử yêu đương vụng trộm của thượng cổ đại thần cũng còn dư sức.

Triệu Vân Lan mặc dù vẫn nghĩ là hẳn bốc phét nhưng lúc này lại vẫn nhìn không được mà gửi gắm vào nó, chỉ không dám theo quá gần mà thôi.

Vì thế sau một khúc quanh, y mất dấu.

Triệu Vân Lan cẩn thận ngó ngó nghiêng nghiêng mỗi cửa hàng một tí mà chẳng thấy người đâu cả, thế là mắt rơi xuống cây hòe lớn có thể nối liền với U Minh. Y biết người mà mình theo đuôi kia bên trong không phải là lão ba không coi ai ra gì nhà mình, mà là một vị đại nhân dám dùng thân thể người sống để xuống Hoàng Tuyền.

Triệu Vân Lan hít sâu một hơi, một ngày xuống Hoàng Tuyền đến hai lần, trong lòng y chỉ hận không thể đập cho cái bát mẻ thành tinh kia vãi rãm ra.

Thẩm Ngụy bảo y nhanh chóng rời đi là có đạo lý, người sống đi Hoàng Tuyền tuyệt đối chẳng phải là trải nghiệm tốt đẹp gì cho cam. Cho dù là cái loại như Triệu Vân Lan dám để chân trần xuống lâu cũng có thể cảm giác được cái lạnh có thể xâm nhập xương cốt ở nơi này.

“Ba Triệu” đứng trên đường Hoàng Tuyền đợi một lát, không ngừng chà xát hai tay, mày càng ngày càng nhíu chặt, tựa như đang chờ ai đó.

Đường Hoàng Tuyền vừa thẳng vừa hẹp, người hay quý trên đó nhìn không sót chút nào, Triệu Vân Lan cũng không dám tùy tiện thò ra, đành phải tội tội nghiệp nghiệp cuộn mình tránh sau đại hòe thụ, cảm giác như mình bị kẹt lại giữa hai giới âm dương vậy.

Ngay thời điểm y nghĩ mình đã co người đến mức sắp bán thân bất toại, bỗng thấy một bóng người quen thuộc đi từ đầu kia của đường Hoàng Tuyền tới. Người nọ vô cùng dễ thấy, bởi vì nơi hắn đi qua căn bản là nửa con quỷ cũng không dám xó rớ đến gần, ngay cả Quỷ sai liệu mạng giả vờ bình tĩnh cũng nhịn không được cúi đầu tránh lui, quả thực có hiệu quả y như Moses tách biển (4)

Triệu Vân Lan thấy thì tâm tình lập tức trở nên rất vi diệu – cho dù là ai thấy “bà xã” mình từ mười một năm trước đã gặp riêng cha chồng tương lai thì hẳn là đều không ức chế được mà có tâm tình vi diệu hết.

Thẩm Ngụy khoác áo choàng dài của Trảm Hồn Sứ, không lộ mặt. Hắn đi đến cách trước mặt ba Triệu khoảng năm bước thì đứng đó không nói tiếng nào, lãnh ý trên người còn kinh người hơn cả Hoàng Tuyền vắng lặng.

Ba Triệu cũng không xoa tay nữa, hai người bọn họ giống như đang thi trầm lặng, không khí áp lực giăng co .

Thật lâu sau, ba Triệu mới mở miệng nói: “Tờ báo chiều mà Vân Lan mang về có khí tức của các hạ.”

Thẩm Ngụy không hề giải thích, chỉ nhẹ cười lạnh một tiếng.

Triệu Vân Lan chưa bao giờ nghe thấy Thẩm Ngụy cười lạnh như thế bao giờ. Trong nháy mắt đó y hoài nghi người bên trong hắc y kia không phải là Thẩm Ngụy, mà là cái tên Quỷ Diện âm dương quái khí

kia.

Trên người ba Triệu có thêm một cái hồn phách bất hảo, nhưng dù sao cũng chỉ là thân xác máu thịt. Ông ở trên đường Hoàng Tuyền không được bao lâu thì môi đã lạnh đến thâm tím, nếu mà nhìn kĩ còn thấy nó hơi run run, thế nhưng giọng nói lại tuyệt không yếu thế: “Người đừng quên năm đó khi cố ý đưa hồn phách của Côn Luân Quân vào luân hồi thì đã đồng ý với tổ sư cái gì.”

“Sao?” Thẩm Ngụy bấy giờ mới chậm rãi mở miệng, “Ta chỉ là cách rất xa nhìn y một cái mà thôi, khi y tới gần ta sẽ tránh đi. Cho dù thượng tiên không tin được nhân phẩm của ta, lo lắng ta bội bạc, chẳng lẽ cũng không tin được kế ước viền vàng của tiền thánh Thần Nông hay sao?”

Ngữ khí của hắn trước sau như một ôn hòa có lẽ, nhưng mà Triệu Vân Lan đã quen nghe giọng điệu người khác, miễn cảm phát giác ra trong câu nói ngắn ngủi của hắn là khinh mạn cực điểm và nồng đậm tính chất móc mĩa.

Ba Triệu nhú nhú mày: “Vậy thì đại phong sao lại thế này? Hậu Thổ đại phong tại sao lại buông lỏng?”

Lần này, Thẩm Ngụy trầm mặc một lát sau đó hạ thanh thấp xuống: “Nếu thượng tiên còn nhớ rõ, lúc trước Phục Hy đại phong mới trải qua có mấy trăm năm thì đã bị thiên trụ làm sập, coi như phá rồi lại lập. Từ khi được Nữ Oa tạo ra, Hậu Thổ đại phong đã tồn tại không biết mấy ngàn năm, giọt nước còn có thể xuyên qua đá, bây giờ đại phong buông lỏng, không ai có thể xoay chuyển nữa, thực thứ cho ta bắt lượ.”

“Hậu Thổ đại phong là Nữ Oa dùng mạng làm cốt, lại là một mảnh tâm huyết của Côn Luân Quân, ta đương nhiên không nghĩ người đã

làm chuyện không nên làm gì với nó, chỉ là nếu như đại phong võ vận hoàn toàn thì sao? Người định làm thế nào?”

“Phải nhỉ,” Thẩm Ngụy dừng một chút, tiện đà nhẹ nhàng bâng quơ tiếp một câu, “Định làm thế nào bây giờ đây? Ta vô cùng ngu dốt, bây giờ rốt cuộc đã hiểu lúc trước các vị tiên thánh nói ‘Bất tử bất diệt bất thành thần’ là có ý gì rồi — chỉ là nếu tính ra thì, ta cũng chẳng phải là thần minh do trời sinh đất dưỡng được vạn dân kính ngưỡng đâu.”

“Người đừng tưởng rằng một khi đại phong bị phá thì kế ước của Thần Nông không thể trói buộc được người nữa, nếu con ta.....”

Ba Triệu nói đến đây thì đột nhiên khựng lại, giống như phim chiếu được một nửa thì mất tiếng, chỉ thấy ông há miệng lại không nói nên lời.

Tuy là khuôn mặt của Thẩm Ngụy giấu sau một mảnh hắc vụ, nhưng Triệu Vân Lan chính là cảm thấy hấn nở nụ cười.

Chỉ nghe hấn chậm rãi nói: “Con trai? Thượng tiên ngài diễn quá nhập vai rồi, ngài nói xem nếu ‘Lệnh lang’ biết ngài đây an ổn làm tiên không làm, lại hạ giới bám vào một phạm nhân còn cố tình chọn cha của y, thì y sẽ nhận ngài hay là không nhận đây?”

Trong cổ họng ba Triệu phát ra âm thanh khanh khách. Ông lấy tay giữ chặt cổ mình, hai mắt trừng to lại không nói ra một chữ.

Thẩm Ngụy ung dung nhìn ông một hồi, rốt cục khẽ cười một tiếng, vung tay lên, ba Triệu tựa như bị người nào đánh một quyền, lùi liền mấy bước mới lao đảo đứng vững: “Người.....”

Thẩm Ngụy giấu hai tay trong tà áo choàng dài, khẽ gật đầu bảo:

“Cho nên xin thượng tiên ăn nói cho cẩn thận, có một số chuyện mọi người biết rõ trong lòng là được rồi, không cần phải nói ra, ngài xem có phải không? Tiền thánh Thần Nông đức cao vọng trọng, ta đương nhiên cũng vô cùng tôn kính, nhưng tôn kính thì tôn kính, nếu lão còn tại thế, đương nhiên ta với lão cũng vẫn thế bất lưỡng lập, không đội trời chung. Thượng Cổ Tam Hoàng ta còn không để vào trong mắt, thượng tiên thân vốn là cái bát quý Thần Nông ...trước mắt hẳn là cũng chưa tu được thần thông như tiền thánh đúng không?”

Cả người ba Triệu phát run, Thẩm Ngụy lại chỉ là không mẶn không nhạt: “Ta cũng không muốn làm chuyện gì thiếu lịch sự, nguyện ý nói đạo lý hòa bình với ngài, hy vọng thượng tiên có thể tự giải quyết cho tốt, đừng có vươn tay quá dài, quan tâm quá rộng — nếu không còn việc gì nữa, ta không tiễn xa.”

Nói xong, hắn chẳng thèm liếc mắt nhìn ba Triệu lấy một cái mà xoay người vào trong Vong Xuyên, đi về sâu thẳm dưới Hoàng Tuyền.

Triệu Vân Lan nghe xong ngu cả người, Thẩm Ngụy và Thần Nông..... tại sao lại không đội trời chung?

Trách không được ngày đó Thần Nông Dược Bát chưa nói rõ ràng đã chạy, rõ ràng là vì Thẩm Ngụy ở đó nên lão mới không dám nói!

Người yêu thanh tú nhã nhặn dễ bắt nạt của y, sao lại biến thành phần tử khùng bố vừa hạ lệnh im miệng với lão ba hám lợi nhà y thế kia?

Còn có kế ước viền vàng của Thần Nông là thế nào?

Đúng rồi..... Nếu Thần Nông là người mượn hồn hỏa trên vai trái của y, nếu cố sự bên đại phong thạch là chuyện thật, thì tại sao hồn hỏa lại chạy tới Quỷ tộc được?

Trong đó có chuyện gì xảy ra?

Nếu như thật sự là Thần Nông bịa đặt kí ức trong đại thần mộc, thì lão muốn giấu diếm điều gì?

Mắt thấy ba Triệu đã sắp lên đến nơi, Triệu Vân Lan vội vàng nhảy lên khỏi đại hòe mộc, trốn trong cành lá sum sê của nó, đợi ba Triệu đi xa mới lại chui ra.

Y lại xuống Hoàng Tuyền, dăm dăm nhìn về hướng Ngụy biển mắt mà cân nhắc, lại vẫn cảm thấy không chân thật. Bị lừa quen rồi, Triệu Vân Lan cơ hồ bị mắc chứng hoang tưởng hoài nghi tất thảy đều là giả.

Lúc này, Triệu Vân Lan đột nhiên linh quang chợt lóe, nhớ tới [Thượng Cổ bí văn lục] bị mình cuốn thành một cuộn nhét vào trong ngực. Y vội vàng lấy ra, chỉ thấy cuốn sách kia đã trở thành giấy trắng, từ ngoài bìa đến trang sách đều trống rỗng, không có chữ viết, không còn lại bất cứ cái gì.

Triệu Vân Lan hơi trầm ánh mắt — mười một năm trước, cũng chính là năm 2002, năm nhâm ngọ trong truyền thuyết.

Nếu những gì y thấy là sự thực, vậy bây giờ y đến tiệm tạp hóa cuối Quý thành mua lại [Thượng Cổ bí văn lục], có phải chính là bản sách xuất hiện ở số 4 đường Quang Minh kia không?

Chú giải:

(1) Thuấn di: di chuyển tức thời.

(2) bức tranh sơn dầu ‘Người cha’

(3) chồn đất:

(4) Moses:

Trên thế giới hiện nay, số tín đồ Cơ Đốc vào khoảng gần 2 tỷ người. Là tín đồ Cơ Đốc giáo, họ đều biết về truyền thuyết “Vượt qua biển Đỏ” trong “Xuất Ai Cập ký” (“Exodus” trong «Cựu Ước»).

Moses của người Israel, sau khi tiếp thụ ý chỉ của Thiên Chúa Jehovah, đã nhiều lần triển hiện thần tích tại Ai Cập. Đặc biệt là lần cuối cùng, khi tất cả những con đầu lòng mới sinh của người Ai Cập cùng hết thảy súc vật mới sinh trong một đêm bị chết sạch, và Pha-ra-ông Ai Cập buộc phải thả những người Israel đã bị làm nô lệ hơn 400 năm.

Khi Moses dẫn người Israel tới bờ biển Đỏ, Pha-ra-ông đã nuốt lời và cho quân binh đuổi theo. Người Israel rất sợ hãi, nhưng Moses nói với họ: “Không phải sợ, cứ dừng lại. Hãy xem Thiên Chúa Jehovah thi hành cứu ân với chúng ta hôm nay”.

Khi màn đêm buông xuống, có một đám mây mù tạo thành bức tường để tách những người Ai Cập ra khỏi người Israel. Người Ai Cập ở bên hắc ám, còn người Israel ở bên quang minh như ban ngày.

Thiên Chúa Jehovah nói với Moses: “Người giơ cây quyền trượng hướng về phía biển, đem nước tách ra. Người Israel sẽ theo đó vượt qua biển”.

Khi tới bờ biển, theo ý chỉ của Thiên Chúa Jehovah, Moses giơ cây quyền trượng tách nước biển ra hai bên để tạo nên một con đường, với hai bức tường nước hai bên cao chót vót. Người Israel bèn theo con đường đó mà vượt qua biển Đỏ.

Khi Pha-ra-ông dẫn quân binh truy kích tới con đường này, Thiên Chúa Jehovah nói với Moses: “Người hướng cây quyền trượng về phía biển, lệnh cho nước ập vào xe, ngựa của quân Ai Cập”. Tức thì Moses hướng quyền trượng về phía biển, nước biển bắt đầu khép lại, khiến Pha-ra-ông và đám quân binh đuổi theo người Israel đều chìm trong biển nước.

Chương 89

Vậy nếu y không mua cái quyển sách quái quỷ kia thì sao? Nếu y trực tiếp ném xấp giấy trắng này vào trong nước Vong Xuyên thì sẽ ra sao?

Triệu Vân Lan nghĩ như vậy thì làm luôn như vậy, y nâng tay đem tập giấy trắng kia vào trong Vong Xuyên, xoạch một tiếng, một chuỗi bọt nước nổi lên, sau đó chậm rãi chìm xuống. Y đợi nửa ngày mà không thấy ai đến phạt tiền vì ném rác linh tinh cả.

Triệu Vân Lan vừa quay đầu đi về phía đại hồ thụ.

Y quyết định cứ mua một bao thuốc gột rửa phế quản cái đã, sau đó đi khách sạn thuê phòng ăn no cơm, ngủ no giấc, lại đi tìm cái tên cường theo dõi Thẩm Ngụy kia, tóm chặt lấy hắn rồi nghĩ cách lôi người về..... Triệu Vân Lan đột nhiên dừng bước.

Y có thể xác định Thẩm Ngụy mà y nhìn thấy vừa rồi chính là Thẩm Ngụy sao?

Đây chính là lý do tại sao “Thông minh” và “Trí tuệ” lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Ngay lúc Triệu Vân Lan ném quyển sách kia, kì thực đã muốn làm theo đúng những gì mà bản năng mách bảo____ Có một số việc không nên truy cứu, khi nào nên hồ đồ thì phải hồ đồ.

Nhưng mà chỉ vồn vện một khắc khi quay người, y đã bắt đầu không thể ức chế suy nghĩ của mình. Chỉ cần y bắt được một chút dấu vết cực nhỏ để lại thì sẽ nhin không được liên kết chúng với nhau, đây

cơ hồ là một loại bản năng, y cũng theo bản năng mà làm vậy.

Triệu Vân Lan bất giác đi chậm lại, y nghĩ, nếu y thực sự ném chuyện nơi này ra sau đầu, cứ như thế mà trở lại mười một năm sau...

Nếu là thật, thế thì không có chuyện gì cả. Y cần phải suy xét xem rốt cuộc là ai hao tâm tổn trí đi sắp đặt một hoàn cảnh như vậy, lại khiến y nghe được một đoạn lời nói không đầu không đuôi ấy.

Nhưng giả thuyết tất cả những gì y thấy đều thực sự đã xảy ra, vậy nếu y không mua quyển sách kia về, Cục Điều Tra Đặc Biệt mười một năm sau vốn không có [Thượng Cổ bí văn lục], y cũng không thể từ đó mà tìm ra bí văn Nữ Oa tạo người và hóa thân Hậu Thổ ..., nói không chừng vì mục tiêu yên ổn, y cũng sẽ không lên Côn Luân, Công Đức bút lục vào tay ai cũng không biết được, những thứ trong đại thần mộc căn bản y sẽ không nhìn thấy, những gì sau đó cũng sẽ không phát sinh.

Như vậy có lẽ y sẽ không xuống Hoàng Tuyền, cứ cho là cơ duyên xảo hợp mà quay lại quá khứ thì cũng chẳng thể biết được trên người lão ba còn có một Thần Nông Dược Bát, thế thì y sẽ quay về nhà thăm mẹ chứ hoàn toàn không quan tâm ba y ra ngoài làm gì, đương nhiên không lên lút ngồi taxi đi theo dõi ông, mà giờ đây cũng đâu thể ngồi tự ki trên đường Hoàng Tuyền để mà tự hỏi cái vấn đề ngu xuẩn là có đi mua sách hay là mặc kệ_____bởi vì cuốn sách kia không hề tồn tại.

Căn cứ Nghịch Lý Ông Nội nổi tiếng, tất cả những chuyện này đều không thể xảy ra. Ông già Einstein mũi củ tỏi nói rồi, trừ khi anh tiến vào một không gian song song, cũng chính là từ nay về sau bắt đầu một thế giới hoàn toàn mới.

Trừ khi...

Triệu Vân Lan dừng hẳn lại. Y nhắm mắt, bên tai chỉ còn lại tiếng nước Vong Xuyên róc rách chảy. Mười vạn U Minh yên tĩnh như vực sâu trống rỗng. Triệu Vân Lan đột nhiên liền nghĩ đến câu nói mà y nghe được bên cạnh Hậu Thổ đại phong, giống như y chính miệng nói ra: “Vận mệnh chính là một lúc nào đó, người có thể lên trời xuống đất, lại chỉ biết chọn cho mình duy nhất một con đường.....”

Hô hấp của y cũng trở nên chậm chạp.

Triệu Vân Lan đương nhiên biết trong lòng mình đang nghĩ gì. Y muốn biết đến phát điên lên được, mười một năm trước Thẩm Ngụy và cái bát mẻ chiếm thân thể của ba mình có lén lút gặp nhau sau lưng mình không, có phải đã nói một đoạn như thế hay không, có thật là Thẩm Ngụy và Thần Nông có một kế ước mà y không hề biết, còn có một bộ mặt hoàn toàn khác với dáng vẻ quân tử đoan chính trước mặt mình?

Cùng với..... Thẩm Ngụy thật sự không biết Địa Phủ vẫn luôn lợi dụng hắn ư? Nếu trong lòng đã biết, hắn sao có thể hoàn toàn không thèm để ý? Hay là...hắn đã có tính toán của riêng mình?

Nửa phút sau, Triệu Vân Lan rốt không than một tiếng mà quay lại, ngậm một mảnh lá che đậy sinh khí, đi nhanh về hướng Quỷ Thành.

Cô chủ nhỏ của tiệm tạp hóa vẫn ở trong bộ dạng bảy tám tuổi, khi thấy y thì tựa hồ cũng không ngạc nhiên. Cho nên khi Triệu Vân Lan xưng họ tên nói muốn có [Thượng Cổ bí văn lục], cô chỉ thản nhiên báo giá minh tẽ rồi lấy ra quyển sổ cực đại, để y viết xuống tên tuổi của chính mình.

Ánh sáng trắng chợt lóe trên cuốn sổ, đằng sau ba chữ “Triệu Vân

Lan” xuất hiện thêm bốn chữ “Trấn hồn lệnh chủ”.

Lúc này Quỷ thành không một ai phát hiện ra y là sinh linh, Triệu Vân Lan thuận lợi trở ra an toàn, mang theo [Thượng Cổ bí văn lục] vào thẳng trong nhà mình. Y ẩn giấu hơi thở trèo tường vào nhà, lại leo cửa sổ phóng vào phòng ngủ.

Triệu Vân Lan và Đại Khánh của mười một năm trước đều không có nhà, trên bàn chỉ để một cái máy tính cùng với một đồng tư liệu tiếng Anh ôn thi cuối kì lộn xộn, bên cạnh bị người dùng lối viết cực kì phong cách cực kì phi nhân loại cuồn thảo đề lên hai chữ “Phân chó”.

Triệu Vân Lan nhin không được chạm khẽ lên cái chữ bất nhã kia, kìm lòng không đậu nở nụ cười, cảm thấy như mình đang soi gương thấy lại một thời bệnh tuổi dậy thì oanh liệt.

Sau đó y xoay người nhẹ lật ván giường lên___Đó là nơi y từng tàng trữ những thứ sách báo tà ma ngoại đạo cùng với những công cụ như chu sa và giấy vàng.

Triệu Vân Lan ngựa quen đường cũ tìm đến ngăn thứ nhất của tủ sách, để đề phòng quá dễ thấy, y cất nó như cất sách vở bình thường, lấy từ ngăn kéo ra một xấp lịch cũ đã quá ngày từ lâu, một trang giữa nhanh tay bao bì cho [Thượng Cổ bí văn lục], cuối cùng trên nền bì tuyết trắng ghi chú mấy chữ: “Nữ Oa tạo người, vá trời.....”

Vốn dĩ y định viết là “Nữ Oa tạo người, vá trời, hóa thân Hậu Thổ, Phục Hy âm dương bát quái đại phong, Thần Nông xả thân thành người tìm bách thảo, Cộng Công Thần Long nổi giận đâm vào Bát Chu”, ghi lại tất cả những gì có ích cho mình lên đó. Ai ngờ y mới vạch được vài chữ thì nghe thấy hành lang truyền đến tiếng người.

Triệu Vân Lan vội vàng quăng sách, nhanh tay lẹ chân đóng ván giường lại, tí nữa thì kẹp cả tay.

Người bên ngoài có cái tai cực thính, gõ gõ cửa, y nghe thấy tiếng mẹ mình murrì một năm về trước: “Nhóc chết tiệt, con ở nhà hả? Làm gì mà lạch cà lạch cạch thế?”

Triệu Vân Lan giật giật cổ họng, không dám trả lời, tiếng gõ cửa ở bên ngoài lại càng lớn: “Triệu Vân Lan?”

Triệu Vân Lan đành phải thanh thanh cổ họng, mở miệng kêu: “Mieo ~”

“Mèo à?” Người phụ nữ bên ngoài nói thềm một tiếng, “Không phải chờ đến tối trời mới về sao? Sao hôm nay về sớm thế, chẳng lẽ có bầu rồi? Biết sớm thì có phải mang đi triệt sản rồi không?”

Triệu Vân Lan: “.....”

Y tạm thời không dám tưởng tượng nếu Đại Khánh tiên sinh nghe thấy mấy lời này thì sẽ phản ứng kiểu gì.

Cũng may đã lừa được mẹ y rồi, Triệu Vân Lan vừa thở phào một hơi định đem mấy chữ kia ghi lại cho đủ, kết quả nghe thấy ngoài kia có tiếng ô tô. Y vạch tấm rèm cửa dè chừng nhìn ra ngoài, phát hiện là lão ba phá sản nhân cách phân liệt đã về nhà rồi.

Trong thời điểm máu chốt, Triệu Vân Lan quyết định thật nhanh, lập tức nhanh nhẹn nháy cửa sổ ra ngoài, lặng yên không một tiếng động đáp xuống mặt cỏ đi về hướng ngược lại với chiếc xe đang đến, thành công làm kẻ trộm trong chính nhà mình một lần.

Triệu Vân Lan băng qua tiểu khu đi ra đường lớn, đang không biết đi đường nào, đột nhiên y thấy mặt đất đong đưa kịch liệt, mới đầu tưởng là động đất, nhưng nhìn kĩ thì người qua đường đều vô cùng bình thản tiếp tục di chuyển, nhà cửa bên cạnh cũng vẫn kiên cố đứng đấy, cả bụi cũng không thềm rơi xuống mấy hạt.

Triệu Vân Lan phản ứng lại, hóa ra là chỉ có thế giới của y đang xoay chuyển mà thôi. Tất cả xung quanh chợt đổ sụp xuống, dưới chân giẫm vào khoảng không, lại ngẩng đầu lên thì phát giác bản thân đã quay lại con đường trắng xóa kia rồi, trước mắt vẫn là ông lão Thần Nông hư hư thực thực.

Triệu Vân Lan bước qua giật giật tay áo ông lão: “Ông nói rõ ràng cho ta, đây là.....”

Cuối cùng ông lão cũng mở miệng, dùng một loại khẩu âm rất kì quặc ngắt ngang chất vấn của y: “Người có biết ‘Tử vong’ là cái gì không?”

Triệu Vân Lan nhíu chặt mày đối mắt với ông lão hai giây, liền từ ánh mắt của đối phương đoán được mình chẳng thể cưỡng bức hay đối gạt được bất cứ tin tức nào từ ông cả, vì thế y chậm rãi buông tay, trầm mặc một hồi, thử cho đối phương một đáp án nước đôi: “Tử vong là kết thúc của thân thể sinh mệnh và bệnh tật?”

Ông lão cất giọng khàn khàn: “Thế ba hồn bảy vía tính là cái gì? Lục Đạo Luân Hồi lại tính là cái gì?”

Triệu Vân Lan rất nhanh chọn một cách nói khác: “Vậy tử vong chính là đoạn sinh mệnh này chấm dứt và đoạn sinh mệnh khác bắt đầu.”

Lão nhân cười to hỏi lại: “Thế thì Quỷ tộc tính là cái gì? Đại Bất Kính Chi Địa lại là cái gì?”

Triệu Vân Lan: “.....”

Một lát sau, Triệu Vân Lan hỏi: “Vậy ông nói xem là cái gì?”

Trong mắt ông lão đột nhiên phát ra hào quang sáng ngời, nhất thời có chút chói mắt. Ông cầm lấy cánh tay của Triệu Vân Lan, ngón tay siết chặt đến mức gần như xuyên cả vào da thịt y: “Người quên rồi sao? Côn Luân, tử vong kỳ thật chính là.....”

Ông lão nói mấy lời này y như pháo hôi sắp chết trong phim truyền hình____Ngắc nga ngắc ngư mãi vẫn chưa nói ra được tên tuổi hung thủ, vừa phun ra được một mảnh manh mối tí ti thì đã hết đất — chỉ là ông lão này bị người chẻ ra ngay trước mắt y.

Từ đầu chém xuống chân, một đao kia mang theo lực lượng vạn quân, sạch sẽ lưu loát như bổ dưa chém một người thành hai nửa hoàn hảo, ngay sau đó đao phong kéo theo hàn ý rơi xuống đất, lưu lại trên mặt đất trắng xóa một đường nứt sâu đến ba thước. Người đứng một bên cũng có thể cảm nhận được mặt đất chấn động sau một kích sắc bén ấy.

Cho đến lúc này, người bị chém đôi không ngờ vẫn còn đứng thẳng, biểu cảm trên mặt vĩnh viễn đọng lại sự si cuồng nói không nên lời.

Triệu Vân Lan im lặng. Lát sau, y theo bản năng bước sang bên cạnh mấy bước, trước mắt là chân chính máu tươi ba thước.

Một hồi lâu y mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thẩm Ngụy trước mặt, cổ họng run rẩy mãi không nói được một lời.

“Người không sao chứ? Mau đi cùng ta.” Thẩm Ngụy vốn đã vươn tay, nhưng mà hần nhanh chóng chú ý tới đồng tử của Triệu Vân Lan kịch liệt co rút trong khoảnh khắc. Thẩm Ngụy vừa cúi đầu liền thấy

tay mình vấy máu giống như đồ tể. Hắn lập tức rút tay về, ra sức chà lên người mình lau đi nhưng lại vẫn có cảm giác dơ bẩn không thể nào làm sạch. Trong lòng Thẩm Ngụy nảy sinh sự chán ghét và ghê tởm khó tả, bởi thế không muốn chạm vào y nữa mà e ngại đưa tay giấu vào trong tay áo, giải thích với y bằng giọng nói khắc chế mà áp lực, “Vừa rồi người đột nhiên biến mất trước mắt ta, ta.....”

Lúc này, Triệu Vân Lan cuối cùng cũng hồi phục tinh thần. Y bước lại nắm chặt lấy tay Thẩm Ngụy, hắn run rẩy tránh né theo bản năng lại bị y giữ càng thêm chặt, hơn nữa vô tâm vô phế nói: “Cho nên người là người của mười một năm sau chứ gì? Có nhớ rõ mấy lần say rượu loạn tính của hai ta không?”

Thẩm Ngụy: “.....”

Sau một hồi im lặng, Thẩm Ngụy rốt cục quyết định bỏ qua bước nói chuyện, không vô nghĩa với Triệu Vân Lan nữa. Hắn khoát tay tháo Thủy Long Châu trên cổ y xuống, viên ngọc vừa vào tay hắn thì giống như giọt nước lạnh rơi vào nồi đun hồ, xèo một tiếng thoát ra một làn khói đen, cuối cùng biến thành một mảnh vảy. Triệu Vân Lan mở to hai mắt, đang muốn nhìn kỹ thì Thẩm Ngụy lật tay một cái, mảnh vảy đã không thấy tăm hơi.

“Từ từ, đó là cái gì?” Triệu Vân Lan hỏi, “Không phải vảy cá, như là vảy bò sát vậy, có phải là rắn không?”

“Không biết là cái gì mà cũng đeo lên cổ.” Thẩm Ngụy tâm tình ác liệt nói, “Vẫn là..... Vẫn là thứ trên người kẻ khác, người không chê bẩn sao?”

Triệu Vân Lan vô tội nhìn hắn.

Thẩm Ngụy nhìn thẳng y một hồi rồi không nhin được xoay đi, phía

sau tức thời xuất hiện một lỗ hồng như bị xé rách, hấn ấn đầu Triệu Vân Lan xuống, thô bạo quăng y vào.

Một mảnh quang ảnh lưu chuyển trong tầm mắt, Triệu Vân Lan thấy như mình bị bao quanh bởi biển nước mênh mông. Y bất ngờ quên mất chính mình không còn khả năng thở trong nước nên chưa kịp nín thở, âm thầm kêu một tiếng không xong, đã chuẩn bị uống vài ngụm nước rồi, chẳng ngờ ngay khi thân thể chìm vào nước thì đã bị người kéo qua, sau đó đối phương dùng đầu lưỡi mềm mại khiêu mở đôi môi của y, rót một luồng khí vào.

Thẩm Nguy mang theo y nhanh chóng bơi lên trên, mỗi khi y cạn hơi, hấn lại một lần độ vào, chỉ bốn năm hơi thở, bọn họ cư nhiên đã lộ ra khỏi mặt nước.

Triệu Vân Lan hồi tưởng quá trình vừa lặn xuống vừa ngủ của mình, sâu sắc trải nghiệm cái gì gọi là nhanh như điện chớp.

Thẩm Nguy đưa Triệu Vân Lan lên một con thuyền, cũng không thèm nhìn tới người đưa đồ nơm nớp lo sợ co ro một bên mà khoát tay giữ lấy cằm y: “Người sống không thể uống nước Vong Xuyên, có bị sặc không? Cảm thấy thế nào?”

Triệu Vân Lan lau hết bọt nước trên mặt, cẩn thận nhớ lại lộ trình gần gũi quá đáng vừa rồi, tổng kết: “..... Ta thấy như mình ngồi ngư lôi phóng lên ấy.”

Thẩm Nguy buông y ra, Triệu Vân Lan mới từ trong nước ra ngoài đại khái hơi nhũn chân, nặng nề ngã ngửa xuống lòng thuyền, suýt nữa làm lật cả con thuyền nhỏ, chỉ nghe thấy tòm một tiếng, quý không mặt đưa đò cuối cùng bị dọa sợ quá, không thể nhìn được nữa, nháy sông.

Thẩm Ngụy hoảng sợ, nhanh chóng cúi người nắm tay y: “Làm sao vậy?”

Triệu Vân Lan lại không nương theo lực kéo của hắn để đứng lên, cánh tay bị nước Vong Xuyên ngâm trắng bệch mềm nhuyễn không còn sức lực, trôi trôi trôi, thiếu chút nữa trượt ra khỏi tay Thẩm Ngụy.

Triệu Vân Lan ở dưới Hoàng Tuyền quá lâu, đôi môi cơ hồ không còn màu máu. Y thuận thế gối đầu lên mạn thuyền, hai mí nặng nề dúi lại cùng nhau, cúi đầu rên một tiếng: “Ta đau đầu.”

“Ta lập tức đưa ngươi lên.” Thẩm Ngụy nói đoạn, muốn đỡ y đứng lên, nhưng Triệu Vân Lan không biết là cố ý không phối hợp hay là trên người không còn tí sức nào, cứ thế trầm xuống. Thẩm Ngụy đành phải đưa cả hai tay muốn ôm y, cơ mà Triệu Vân Lan có phải mấy cô bé thân thể mềm mại gì đâu cho cam, cho dù Thẩm Ngụy không thềm để sức nặng mấy trăm cân vào mắt nhưng người cao như vậy bễ lên chẳng hề thuận tay. Triệu Vân Lan hoàn toàn hôn mê thì còn đỡ, đằng này y vẫn còn chút ý thức, khó chịu liền phá quấy, phá quấy làm cho Thẩm Ngụy suýt nữa tuột tay.

Cuối cùng hắn thực sự không còn cách nào khác, đành phải cõng người lên lưng.

Triệu Vân Lan ghé vào tai hắn hàm hàm hồ hồ nói: “Còn có quần áo.”

Thẩm Ngụy: “Quần áo nào?”

Đang nói chưa xong thì có một tiểu quỷ đưa đồ thò ra từ trong mặt nước, lôi đến một cái thuyền khác. Trên thuyền để một chiếc áo khoác được gấp gọn gàng chỉnh tề không loạn lẩy nửa vạt. Thẩm Ngụy dừng một chút, cũng đành mang cả theo.

Thẩm Ngụy một đường cõng Triệu Vân Lan tới trong nhà y, nhẹ nhàng đặt lên giường, định vào phòng tắm lấy ít nước nóng. Ai ngờ vừa mới động thì cái vị đang “hấp hối” trên giường kia bất thần nhảy bật lên như uống tiết gà, mảnh hổ vồ mồi một nhát kéo Thẩm Ngụy ngã lên giường, đôi mắt vốn díp lại lúc này lóe lóe sáng lên. Y cúi đầu, cùng Thẩm Ngụy mũi dán mũi: “Người đi làm gì đó?”

Thẩm Ngụy bấy giờ mới phát hiện chính mình bị lừa: “..... Nghĩa là người không sao hết?”

Triệu Vân Lan cong cong khóe mắt im lặng cười: “Có sao chứ, còn rất nghiêm trọng nữa là đằng khác, bà xã của ta bỏ nhà đi nha_____ aiiiiiz, ta nói bảo bối này, người đừng có chạy nữa, người nói xem người dễ bị lừa như vậy, vạn nhất bị người ta lừa bán mất thì làm sao bây giờ?”

Thẩm Ngụy quả thực giận sôi người, phẩy tay đẩy y ra, tâm tình phần nộ không biết phải biểu đạt thế nào, cuối cùng bật ra nói tục: “Người thối lắm!”

Triệu Vân Lan cợt nhả kéo cái áo khoác của Thẩm Ngụy qua ôm vào trong ngực như ôm gối, lại nhẹ nhõn lăn trên giường một vòng, ngay trước mặt Thẩm Ngụy chôn mặt vào nó hít hít, “Ai nha, mắng chửi người kia, giờ này khắc này trên thế giới nhất định lại có một bé gấu trúc mới sinh ra! Thật là dễ nghe, mắng thêm câu nữa đi.”

Thẩm Ngụy thấy động tác của y giống hệt một tên cuồng sắc, vì thế vươn tay cướp áo khoác của mình: “Đưa ta!”

Triệu Vân Lan thi triển mười tám kiểu lăn tại chỗ, vừa ôm vừa lăn loạn cả lên, miệng còn vô cùng biến thái nói: “Không cho, cho người rồi ta lấy cái gì mà tự an ủi đây?”

Thẩm Nguy: “.....”

Xấu hổ buồn bực đan xen, lại không biết hẳn nghĩ tới cái gì mà mặt bất giác đỏ bừng.

Triệu Vân Lan ngẩng đầu, nghiêm trang nói: “Nhìn người rất giống đang có toan tính mưu sát chồng nhà.”

Thẩm Nguy không nói hai lời quỳ một gối trên giường, nhào qua cướp, Triệu Vân Lan liền lăn, Thẩm Nguy kéo được một góc áo về, Triệu Vân Lan lại lăn tiếp..... Sau đó không phụ sự mong đợi của mọi người lăn đánh rầm một cái xuống đất.

Hai người đều im lặng lúc lâu, rốt cục nhin không được cùng nhau bật cười.

Triệu Vân Lan ngồi dậy, nửa người trên ghé vào mép giường cong cong khoe mắt cười nhìn Thẩm Nguy, đột nhiên mở miệng nói: “Bảo bối, hỏi người cái này nhé.”

Thẩm Nguy hạ mắt nhìn y.

Triệu Vân Lan dùng giọng điệu như nói chuyện phiếm hỏi hấn: “Hậu Thổ đại phong sắp đi tong rồi phải không, người tính thế nào?”

Thẩm Nguy sừng sốt.

Tiếp đó lại nghe Triệu Vân Lan hỏi tiếp: “Có phải người hi vọng ta ở bên người đến cùng, chết chung với người không?”

Thẩm Nguy siết chặt nắm tay đặt trên mặt giường, bị Triệu Vân Lan mắt nhanh tay lẹ nắm lấy.

Nụ cười của nam nhân chân thành mà thanh triệt, không một chút giả dối, không một chút âm trầm.

“Kỳ thật ‘Tử vong’ mà Thần Nông nói chính là ‘Hỗn độn’ nhỉ?” Giọng nói nhẹ nhàng của Triệu Vân Lan vang lên bên tai Thẩm Ngụy lại như tiếng sấm, “Người không để Thần Nông nói xong, nhưng mà ta nghe ra được.”

Nói đoạn, y đứng lên khỏi mặt đất, cúi người ôm lấy thân mình cứng ngắc của Thẩm Ngụy vào trong lòng: “Người chưa từng nói với ta người muốn bất cứ thứ gì, thành ra ngay cả lấy lòng người ta cũng không biết phải lấy thế nào nữa. Kỳ thực nếu người muốn cái gì đều có thể nói cho ta biết, chỉ cần ta có... Gạt ta làm chi?”

Chương 90

Thẩm Ngụy không nói tiếng nào, Triệu Vân Lan liền chậm rãi cúi đầu, đưa tay nâng cằm hắn, tươi cười trên mặt rút đi nhưng ánh mắt lại không hề lạnh lùng, chỉ mơ hồ có một chút cô đơn và bất đắc dĩ_____Y không thể nào dùng khuôn mặt giải quyết việc chung trong phòng thẩm vấn để đối diện với Thẩm Ngụy được.

“Nhìn ta.” Triệu Vân Lan nói, “Những chuyện ngươi đã làm, ta muốn chính ngươi nói rõ từng việc từng việc cho ta, ta không muốn phải lãng phí tế bào não của mình để mà đoán mò_____ Thẩm Ngụy, ta yêu ngươi, không muốn nghi kỵ ngươi, có một số việc nghĩ đến thì rất tổn thương tình cảm, nhưng ta lại càng không muốn nghe được chân tướng từ miệng người khác. Ta đã vì ngươi mà phá bỏ vô số giới hạn, việc đáng coi thường cũng phạm vào không biết bao nhiêu lần, nhưng mà nếu ngươi còn như vậy.....”

Y hơi dừng một lát, sau đó không nhẹ không nặng nói: “Ta đây sẽ thực sự trở mặt với ngươi.”

Triệu Vân Lan biểu tình bình thản, giọng điệu cũng khác một trời một vực với những lúc y phát giận bình thường, tuyệt không có vẻ khí thế bức nhân, mi mục hạ xuống không còn chút bộ dáng khinh mạn thường ngày. Trong nháy mắt ấy, y cùng với Đại hoàng sơn thánh cao cao tại thượng trong trí nhớ của Thẩm Ngụy trùng khớp với nhau như một kì tích, như thể đã tái sinh không khác biệt chút nào.

Trong lòng Thẩm Ngụy đột nhiên dâng lên nỗi sợ hãi cực điểm. Từ khi hắn chào đời tới nay luôn luôn bế cảnh thiên hạ, không biết cái gì gọi là ‘sợ hãi’, thế mà trong một khắc này lại kinh hoàng đến mức cả

người phát run.

Y biết, Thẩm Ngụy nghĩ, cho dù mình hao tổn tâm cơ đến thế, y vẫn biết.

Trong giây phút sợ hãi đến tột đỉnh, vạn năm Quỷ Vương cơ hồ muốn tuân theo bản năng mà xông tới giết chết người này, xử lý vấn đề đơn giản mà thô bạo giống như đồng tộc của hắn; chờ đến khi cắn nuốt hết thịt hết thảy huyết nhục của người kia vào bụng, từ đó về sau máu thịt giao hòa, trên đời sẽ không còn gì có thể uy hiếp hắn như vậy nữa, chỉ một ly một hào khả năng đánh mất đều khiến hắn lạnh run.

Nhưng mà Thẩm Ngụy dù sao cũng không phải là thiếu niên Quỷ Vương tâm như giấy trắng mấy ngàn năm trước nữa. Hắn đã dùng phương pháp nào đó gần như khắc nghiệt để áp chế bản năng và thiên tính, cứng rắn mài giũa bản thân thành một nhân vật ôn nhuận đoan chính đúng như Côn Luân Quân từng miêu tả.

Khắc chế, cơ hồ đã trở thành thói quen khảm vào cốt tủy.

Thẩm Ngụy ngừng hô hấp, sắc mặt vốn dĩ tái nhợt lại càng như pha thêm trắng tuyết, không còn thấy một tia huyết sắc.

Lạnh lẽo khôn tả thoát phá lòng hắn tràn ra, tựa như dòng suối lạnh thấm đẫm mọi vật trong yên lặng, không hề kịch liệt, nhưng trong khoảnh khắc đã thấm thấu đến tứ chi bách hài. Cho đến khi Thẩm Ngụy phục hồi tinh thần thì phát hiện chân tay mình không ngờ lại đang run rẩy liên hồi.

Triệu Vân Lan lại chỉ vô cùng kiên nhẫn chờ hắn – kiên nhẫn cả một đời của y dường như đều dùng hết trên người Thẩm Ngụy.

Triệu Vân Lan luồn mười ngón tay vào tóc hấn, cẩn thận vuốt về từng chút từng chút một, nhất thời cũng không thể nói rõ cảm thụ trong lòng. Ngón tay y vô thức quấn quýt mái tóc mềm mại của hấn, bỗng dưng nhớ tới ngày ấy tóc dài tỏa kín trên giường.

Tao nhã vô song, dường như đã cách mấy đời.

Triệu Vân Lan phát giác một hồi, nói không nên trong lòng đắng ngọt chua cay, lý trí của y biết rằng mình đang xử lý một chuyện nghiêm trọng vô cùng, nhưng tâm lại không muốn nghĩ bất cứ điều gì cả.

Đại khái có đôi khi con người ta đi tới nơi nào đó tiến thoái lưỡng nan, thì sẽ hi vọng thời gian dừng lại ngay tại đó, khiến y không cần đi thêm về phía trước cũng không cần quay đầu, cứ lừa mình dối người ở yên một chỗ như vậy thôi.

Nhưng mà tất cả kim đồng hồ trên thế gian đều chạy về phía trước, thời gian chẳng thể dừng lại chỉ vì một người.

Triệu Vân Lan tạm dừng động tác, đôi mắt nhắm chặt của y mở ra, đem ghế dờn đến trước mặt Thẩm Ngụy, lại kê bàn trà vào giữa hai người. Sau đó y vào bếp, mở ra một ngăn tủ không biết đã bao lâu không động tới, lấy ra một bộ trà cụ đã bám một tầng bụi bặm.

Cái người bình thường ăn mì tôm cũng phải pha mì hộp chỉ để không phải rửa bát, cư nhiên lại tốn đến hai mươi phút để ngốc ngốc rửa kĩ toàn bộ ấm trà chén trà.

Giống như y muốn tìm việc gì đó để làm cho tĩnh tâm lại.

Đoạn, y mang khay trà gỗ đến bàn trà, im lặng nổi lửa đun nước trong bình nhỏ, lại kéo một hộp trà dưới ngăn bàn lên, ngẩng đầu hỏi Thẩm Ngụy: “Thiệt Quan Âm được không?”

Thẩm Ngụy mặc kệ là Thiết Quan Âm hay là Bồ Tát bần, hắn vẫn chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan đi vào bếp, ánh mắt của Thẩm Ngụy đuổi theo y tới phòng bếp, y rửa ấm chén, ánh mắt hắn chuyển tới bồn rửa bát, giống như chỉ cần hắn dời mắt một chút thôi, Triệu Vân Lan sẽ biến mất trước mắt hắn.

Triệu Vân Lan yên lặng hơ chén, rửa trà, cuối cùng đặt một chén trà trước mặt Thẩm Ngụy.

Hương trà tràn ngập lan tỏa cùng hơi nước, đáng tiếc không ai có tâm tư thưởng thức nó.

Thẩm Ngụy vô thức nhận lấy, tay run đến mức nước trà không quá nhiều trong chén sóng ra gần một nửa.

Thấy bóng rớt, Thẩm Ngụy mới hạ mắt, ổn định tay, thật lâu thật lâu vẫn duy trì động tác cứng ngắc ấy, rốt cuộc mới đưa chén trà lên miệng nhấp nhẹ một ngụm, khàn khàn hỏi: “Người làm sao mà biết?”

“Ký ức trong đại thần mộc được tạo rất khéo léo..... Vô cùng khéo léo.” Triệu Vân Lan hơi hơi nghiêng về một phía, gật đầu, tựa hồ bên đó nghe thấy tiếng nước sôi trào, “Khéo léo đến mức có thể xâu chuỗi được tất cả những gì ta biết lúc đó, lại là một câu chuyện hoàn toàn khác hẳn. Nó vừa có thể ngay lập tức khiến cho tâm tình ta kích động đến mức không thể tự ức chế, lại lưu lại đủ sơ hở để ngay khi ta bình tĩnh lại liền có thể phát hiện ra chỗ nào đó không đúng.”

Thẩm Ngụy không hề thay đổi sắc mặt. Khi khuôn mặt hắn không thay đổi cũng không gợn sóng mảy may, mi mục xinh đẹp đến gần như yêu dị, cơ hồ có thể câu hồn đoạt phách.

“Kỳ thật ta nên sớm biết mới đúng, nếu như kí ức giả trong đại thần mộc là kẻ khác bịa đặt ra để làm ta lạc hướng thì thật sự là không khôn ngoan. Bởi vì khi đó người còn ở ngay bên cạnh ta, chẳng lẽ khi lòng ta có nghi ngờ lại không hỏi người hay sao? Một khi lời người nói và thứ ta biết có bất cứ sai lệch nào, ta sẽ chọn tin tưởng ai đây?” Triệu Vân Lan hạ mắt không nhìn hắn, lát sau, y hỏi, “Sở dĩ người đoán được ta biết gì đó, là từ mấy câu tanói ra để lừa Quỷ Diện trên đỉnh Côn Luân, đúng không?”

Thẩm Ngụy trầm mặc một lát, thản nhiên thừa nhận: “Ừm.”

Sự tình đã đến nước này, càn quấy và liều mạng che giấu đều chỉ làm cho tình hình xấu đi mà thôi, hắn lựa chọn thản nhiên thẳng thắn mà đối diện.

Triệu Vân Lan nhìn hắn không chớp mắt: “Trong thời gian ngắn như vậy, lại có thể sắp xếp một cục diện chu toàn, sao người lại giỏi giang đến thế nhỉ? Quỷ Diện toàn tự ý nói gã với người là song sinh, rõ ràng là DNA của hai người không giống nhau tí nào mà, trừ khoản lớn lên giống nhau một chút ra thì ta thấy chẳng còn điểm nào tương đồng nữa cả, chỉ số thông minh cũng không cùng một đẳng cấp.”

Thẩm Ngụy vô thanh vô tức, đoan chính ngời đó như nhập thiền.

“Lúc ấy hết thấy đều hướng đến Thần Nông, câu chuyện của người đặt Thần Nông là một nhân vật rất đặc thù, sau đó lại cố ý lấy hình tượng Thần Nông để nói ra câu nói về trường cửu và sinh tử kia, có phải vì người đoán được một khi tên Thần Nông Được Bát nhiều chuyện kia thấy được một tia gió thổi cỏ lay thì sẽ xuất hiện rồi dùng cách đó để nhắc nhở ta không?” Triệu Vân Lan cười khổ, “Canh bạc này lại để người cược thắng, chẳng những người rất tài giỏi mà vận khí cũng thật không tồi.”

Thẩm Ngụy im lặng lâu hơn lâu hơn, lại thừa nhận: “Phải.”

“Ta thật sự thực thích ngươi, thật sự là..... Một đời này của ta, chưa từng thích người nào khác đến thế.” Triệu Vân Lan nói tới đây thì biểu cảm trên mặt khổ sở đến mức khó có thể ức chế mà trở nên vắn vẹo, nhưng mà chỉ trong một khoảnh khắc thôi y đã khôi phục bình thường, phảng phất như hết thảy vừa rồi chỉ là ảo giác của người khác, mà lời nói của y lại dừng lại một hồi lâu mới khàn đặc tiếp tục, “Ta không muốn nghi ngờ ngươi, khi ta cân nhắc đoạn kí ức gượng ép đến xảo diệu kia, suy đoán xem rốt cuộc là ai cố ý dẫn ta sai đường, căn bản không hề xét đến ngươi.”

Thẩm Ngụy ngồi ngay ngắn nơi đó như sắp thành tiên đến nơi, trên mu bàn tay lại nổi lên gân xanh dữ tợn.

“Lần thứ hai ta cảm giác không thích hợp, là ở trước tảng đá phong ấn Hậu Thổ đại phong của Nữ Oa.” Triệu Vân Lan hạ thấp giọng, “Trong đó phần lớn là chuyện khi hai chúng ta ở cùng một chỗ, Nữ Oa chỉ là phù dung sớm nở tối tàn xuất hiện trong nháy mắt, lưu lại hai câu nói nửa thật nửa giả. Hai câu nói kia cực kì xảo diệu, mỗi một lời đều là ám chỉ, ám chỉ chuyện năm đó là một hồi bi kịch mà ngọn nguồn chính là Thần Nông.”

Triệu Vân Lan nói tới đây, nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Nhưng lần này thì ngươi không may mắn, sau đó ta gặp Quỷ Diện, gã đã vô ý nói với ta một câu, ‘Bên trong có toàn bộ ký ức của Nữ Oa’. Toàn bộ ký ức của Nữ Oa chẳng lẽ chỉ có hai câu nói sao? Lúc ấy ta rất hỗn loạn, còn chưa phản ứng lại được, thậm chí còn hỏi gã về quan hệ của Thần Nông với hồn hỏa trên vai trái của mình nữa. Phản ứng của Quỷ Diện khi đó..... Giống như là ta vốn dĩ phải biết cái gì đó.”

“Lúc sau gã giương giọng cười to, vốn định nói gì đó với ta, câu nói

kia lại bị người cương nghị ngắt ngang. Bây giờ nghĩ lại có lẽ là lúc đó gã đã nghe ra được ngay cả ký ức trong đại phong thạch cũng đã bị người động tay rồi... Chẳng qua ta đoán lần này người không phải là bịa ra, mà là cắt đi một ít, cố ý giữ lại một ít thôi.”

Thẩm Nguy không thừa nhận cũng không có phủ nhận, lúc này hoàng hôn đã gần buông xuống, trong phòng không bật đèn, ánh sáng trở nên ảm đạm, người đàn ông này giống như một vị thần minh vô bi vô hi được thờ phụng trong miếu đền.

“Nhưng ta vẫn loại bỏ người ra khỏi phạm vi hoài nghi theo bản năng như cũ, cho dù trực giác của ta đã soi rõ phương hướng rồi — người nói có phải ta thiếu tâm nhãn lắm không?” Triệu Vân Lan thở dài, “Trước đây ta vẫn thấy kẻ ngốc là do người thông minh khiếm tốn tự xưng thôi, bây giờ mới phát hiện mình là một thằng ngốc không hơn không kém.”

“Ta ôm đầy lòng nghi kị với Thần Nông thì gặp được ông lão kia....À, đó là bản nhân Thần Nông sao?”

“Không phải, Thần Nông đã chết,” Thẩm Nguy nói, “Đó chỉ là một ảo ảnh lão lưu lại khi còn sống thôi.”

“Bảo sao bị người ta chém cho một đao từ đầu tới chân còn có thể cười vui mừng thế.” Triệu Vân Lan cảm khái một câu, vươn tay với Thẩm Nguy, “Thủy Long Châu...ý ta là mảnh vảy kia, giờ có thể trả cho ta không?”

Thẩm Nguy chần chừ một lát, từ trong lòng lấy ra mảnh vảy do Thủy Long Châu hóa thành, đặt xuống cạnh khay trà.

Triệu Vân Lan thò hai ngón tay gấp nó lên, lật qua lật lại quan sát một hồi: “Nhìn như vảy rắn..... Là Phục Hy hay Nữ Oa?”

Thẩm Ngụy giống như đã biến thành một cái máy phục vụ tự động, hỏi gì đáp nấy: “Là Nữ Oa.”

“Thủy Long Châu đưa ta về mười một năm trước, ta theo dõi Thần Nông Dược Bát, xuống Hoàng Tuyền, liền gặp người. Người với cái bát mẻ bám trên người ba của ta lời qua tiếng lại thoạt nhìn đều nhìn đối phương không vừa mắt, khi đó ta cảm thấy biểu hiện của người thực sự như người xa lạ ấy.”

“Ta không chịu tin đó là sự thật, nhưng lại cảm thấy nó chính là sự thật, vì thế mới đi Quỷ thành mua một quyển sách...chính là cuốn sách mà hai ngày trước ta muốn truy tìm xuất xứ đó. Khi đó cô chủ của tiệm tạp hóa trong Quỷ thành nói cho ta biết nó là do chính ta của mười một năm trước tự mình mua. Quả nhiên quyển sách tồn tại, thế là có thể chứng minh hết thảy ta nhìn thấy đúng là đã từng xảy ra.”

Thẩm Ngụy nhíu mày.

“Quyển sách kia có tựa là [Thượng Cổ bí văn lục], ta xem qua nó trước khi lên núi Côn Luân. Nếu không có nó, có lẽ ta sẽ không lên đỉnh Côn Luân.” Triệu Vân Lan nói chậm lại, y đột nhiên rất muốn hút thuốc, bởi thế liền im lặng, lấy bật lửa gõ gõ mặt bàn.

Ngọn lửa nho nhỏ nháy nhót, trong nháy mắt châm lên, âm thanh điều thuốc bị thiêu đốt trở nên vô cùng rõ ràng.

“Bấy giờ cuốn sách ở trên người ta, nhưng mà khi ta bị Thủy Long Châu đưa về mười một năm trước thì nó biến thành giấy trắng, bởi vì ở thời không kia cũng có một cuốn [Thượng Cổ bí văn lục] giống nó như đúc. Đến khi ta được người đưa về thì nó đã biến mất không thấy___Đúng rồi, ta còn chưa hỏi, làm thế nào người đưa ta về được vậy?”

“Trảm Hồn Dao có thể phá vỡ hết thầy.” Thẩm Nguy đưa ngón tay nhẹ nhàng điểm lên mi tâm của Triệu Vân Lan, từ phản xạ trên đồng tử của Thẩm Nguy, Triệu Vân Lan thấy trên trán mình có kim quang chợt lóe, chỉ nghe Thẩm Nguy nói, “Hồn phách người có dấu hiệu của ta, chỉ cần ta có đủ thời gian thì có thể tìm được người. Bản.....[Thượng Cổ bí văn lục] đó làm sao rồi?”

“Mười một năm trước, chữ viết trong sách đều biến mất, trở thành một quyển toàn giấy trắng bị ta ném vào nước Vong Xuyên trong quá khứ rồi.” Triệu Vân Lan nói.

Thẩm Nguy nhìn Triệu Vân Lan, bằng tâm tư linh thông của y, hẳn là đã hiểu Thần Nông muốn làm cái gì.

“Thần Nông vừa khuyên ta cẩn thận với người, cũng vừa nói với ta một chuyện — cũng không phải một đoạn lão muốn nói lúc cuối cùng kia mà là ám chỉ ngay từ khi ta bị Thủy Long Châu mang đi, lão muốn ám chỉ hai chữ ‘Luân hồi’.”

Thẩm Nguy không lên tiếng, Triệu Vân Lan nói tiếp: “Người xem, ta mua sách, nhiều năm sau đọc nó, đọc rồi trong lòng nảy sinh hoài nghi, đi truy tìm lai lịch của nó, tra được người mua là chính mình, sau đó bị quăng về mười một năm trước, bản thân ta thực sự đi mua quyển sách kia_____ Đây chính là một vòng luân hồi có đầu đuôi nối liền. Mà sau khi rời khỏi vòng luân hồi này thì [Thượng Cổ bí văn lục] biến mất, nó đã vĩnh viễn lưu lại trong vòng luân hồi đó rồi. Con người trên trái cầu khổng lồ đời đời hoài không thấy biên giới, đường tròn quay xung quanh trục cố định lại nhỏ vô cùng, trong luân hồi sinh rồi sẽ tử, tử rồi sẽ sinh, sinh tử về bản chất là không thể phân biệt được, ‘tử vong’ cũng không có ý nghĩa chân chính, điều này không bàn mà hợp với ý tưởng của Phục Hy bát quái.”

Thẩm Ngụy bỗng nhiên cúi đầu nở một nụ cười pha chút tự giễu: “Người không cần phải nói, ta hiểu được.”

Triệu Vân Lan nghiêng đầu phà một hơi khói thuốc, lặng im không nói.

“Cho nên khi đó người đã biết ký ức giả làm ảo trong đại thần mộc không phải là do Thần Nông tạo ra_____Tiền thánh chính là tiền thánh, năm ngàn năm sau trước đều biết được rõ ràng, năm đó khi lão lưu lại ảo ảnh, xà lân của Nữ Oa và bí văn lục truyền miệng chỉ sợ cũng đã tính đến chuyện hiện tại rồi_____Hoàn toàn trùng khớp, đầu đuôi chặt chẽ, đó mới là bút tích của người đứng đầu Tam Hoàng.” Thẩm Ngụy nhẹ giọng nói, “So ra, ta thực sự kém lão.”

Triệu Vân Lan nheo nheo mắt trong làn khói trắng, nhắc ấm trà rót đầy chén cho Thẩm Ngụy: “Không, các người chỉ là hai người khác nhau đứng ở hai lập trường bất đồng mà thôi. Kỳ thật khi ‘Ta’ ở trong đại thần mộc đó giương cờ tạo phản, bi phẫn và kiệt ngạo tràn ngập trong lòng đó không phải là của ta, mà là của người, phải không?”

Thẩm Ngụy vô thức nâng chén Tử Sa đưa lên chóp mũi, cũng không biết đã ngửi ra được cái Tí Sứu Dần Mão gì, cuối cùng hẩn cười khổ: “Ta chỉ hận mình không sớm sinh ra sớm khai trí một chút, rốt cuộc vẫn là không vượt qua được cuộc thần ma đại chiến kia.”

Triệu Vân Lan nhắc siêu đun, đổ thêm nước nóng vào ấm trà: “Lừa ta một vòng lớn như vậy, bây giờ đã có thể nói cho ta biết sự thật chưa?”

Thẩm Ngụy thấp giọng hỏi: “Người thật sự muốn nghe?”

Triệu Vân Lan nhìn hẩn đăm đăm: “Chính miệng người nói, bất luận thế nào, ta sẽ không hận người.”

Chương 91

Điện thoại của Quách Trường Thành vẫn luôn báo rung, trên màn hình hiển thị một dãy số xa lạ mà kì quái, nhìn qua không phải là số di động cũng chẳng phải số của tổ chức đứng đắn nào, phần đầu là cả dãy rất nhiều số 4. Quách Trường Thành nhìn lướt qua thấy giống điện thoại tiếp thị mua sắm trên TV, chắc là đang đẩy mạnh tiêu thụ mặt hàng nào đó. Mọi người đều đang nói chính sự, tuy rằng cậu không hiểu lắm nhưng cũng vô cùng hiểu chuyện mà giả bộ chăm chú nghe, mặc kệ di động rung không ngừng, không thèm để ý tới.

Thế nhưng mọi người thảo luận sôi nổi hồi lâu mà vẫn chẳng ra được nguyên cớ gì, ngược lại Xà tứ thúc dâng Thủy Long Châu làm cho Sở Thứ Chi so đo một phen, Sở Thứ Chi thường niên sinh sống trong mộ phần lại đi trên con đường thi tu, tâm tính thật sự là chẳng quang minh lỗi lạc được đến đâu, ngẫu nhiên sẽ có chút u ám nhỏ, là một nhà lý luận âm mưu chính tông.

“Tứ thúc nhà cô chắc chắn là đã biết cái gì đó.” Sở Thứ Chi khẳng định, “Không thì tại sao ông ta lại đột nhiên muốn đưa cô đi, lại trùng hợp bảo cô giao Thủy Long Châu cho sếp Triệu?”

Chúc Hồng khoanh tay trước ngực, cau mày hít sâu một hơi.

Người người quý quý trong văn phòng đều yên lặng, lúc này lão Lý thích đẽo xương trực ban phòng thường trực buổi sáng đột nhiên lên tiếng, ông nói: “Kỳ thật tôi...tôi có một chút tin tức ngoài luồng.”

Tức khắc tất cả mọi người đều nhìn về phía ông, lão Lý hơi cứng ngắc ngượng ngừng nở nụ cười: “Tôi đây một thân một mình, tan

tầm cũng không có việc gì làm, bình thường hay đến phố đồ cổ tìm vài lão anh em uống trà chơi cờ. Hai ngày này tôi có nghe một ông anh cùng chơi cờ nói một việc thế này, ông ấy bảo trong nhà thờ mấy con rắn hộ gia trấn trạch, hai hôm nay đã đi mất, cả đồ cúng cũng không ăn. Nhà khác cũng như vậy, Xà tộc xem ra là muốn triệt để rút khỏi Long Thành.”

Chúc Hồng ngăn người: “Cái này...tứ thúc không nói gì với tôi cả.”

“Không chỉ có Xà tộc đâu, mọi người xem, sắp tới là đầu xuân rồi, trong thành có nửa con quạ đen sao? Cái đám Nha tộc lóc chóc kia chỉ cần có tí gió thổi cỏ lay thì chạy trốn còn nhanh hơn cả chuột.” Khi Đại Khánh nhắc tới chữ “Chuột” thì cau cái mũi biểu thị vạ phần khinh bỉ___Đối với một con mèo mà nói, đại khái trên thế giới này có cái gì đáng khinh thì đều có thể dùng chuột để hình dung được hết.

“Tứ thúc của tôi, ông ấy.....” Chúc Hồng dừng một chút, nếp nhăn nơi mi gian càng sâu, cô được tứ thúc nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, trong lòng cô, Xà tứ thúc căn bản chính là một sự tồn tại không gì không làm được. Cô chưa từng thấy tứ thúc khó xử vì bất cứ việc gì, Xà tộc giống như chỉ cần có ông trấn ở đó thì ngay cả trời sập cũng không sợ.

Chúc Hồng biết ông không nói với mình nửa chữ có khả năng là do sợ mình có tình cảm quá sâu nặng với Triệu Vân Lan, thời điểm yên bình còn có thể biết bản thân không có hi vọng mà tự rời xa, chứ nếu đã biết y gặp nguy hiểm thì sao có thể bỏ y lại mà rời đi dễ dàng cho được?

Nhưng mà phải là đại sự cỡ nào, mới khiến cho tứ thúc không cần suy nghĩ biện pháp đã trực tiếp di dời cả Xà tộc đi?

Trong tất cả mọi người kỳ thật chỉ có Đại Khánh là biết phong thanh

___Bất luận là U Minh dị động hay là cuốn sách quý dị đến từ mười một năm về trước kia, tựa hồ đều loáng thoáng chỉ hướng đến chuyện xưa trăm ngàn năm trước, đó là niên đại mà trời sụp đất nứt, chư thần bỏ mình, tuyệt không phải là chuyện nhỏ.

Nhưng mà nó cũng thấy rõ ràng thái độ của Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan từ nhỏ chính là đứa chọn nhẹ sợ nặng. Y rất có tài kéo bè kết cánh, nhưng chỉ cần vừa đề cập đến công tác nhiệm vụ cụ thể thì đã héo ngay được, lười từ việc to đến việc nhỏ, có thể sai khiến ai thì sai khiến nấy. Có khi người khác ra ngoài điều tra xong về viết báo cáo cho y xem y cũng lười luôn, như con sói đuôi xù ngồi trên ghế cao, ra vẻ bắt người ta làm thành Power Point tóm tắt trọng điểm nội dung cho nghe.

Nhưng chuyện mà y đối mặt lúc này, hoặc cũng có thể nói là... chuyện mà Trấn Hồn lệnh đối mặt lúc này, ngoại trừ việc thi thoảng để cho bọn họ hỗ trợ những việc nhỏ không đáng kể ra thì ..... Triệu Vân Lan phong bế mọi thứ vô cùng nghiêm kín, không lộ ra nửa tia phong thanh, quá nửa là y biết rõ mấy người bọn họ cho dù có tham gia vào cũng chỉ là pháo hôi nên mới muốn một mình gánh lấy tất cả.

Mèo đen chuyển đường nhìn, ánh mắt dừng trên người Quách Trường Thành, tùy tiện cắt ngang không cho mọi người đoán mò không đầu mối nữa: “Tiểu Quách, điện thoại của ngươi rung bần bật từ nãy đến giờ, không tê tay à? Mau nghe điện đi___Ta thấy hay là thế này, chúng ta cứ thảo luận mãi cũng chẳng ra được cái gì đâu, ca sáng về nghỉ ngơi trước, ca đêm tí nữa Tang Tán với Uông Chủ cùng đến nhà y xem người đã về chưa. Nếu trước hừng đông ngày mai mà sếp Triệu không trở lại thì chúng ta xuống Hoàng Tuyền tìm y một chuyến, thực sự không được thì..... Ngẫu nhiên xin Địa Phủ giúp đỡ một lần cũng chẳng chết ai.”

Mèo đen nói xong, nhảy lên bàn, nghiêm nhiên sấm bộ dạng lãnh đạo không có nhà ta đây đảm nhận trách nhiệm, nghiêm trang chỉ tay năm ngón: “Đúng rồi, Chúc Hồng, chút nữa cô gọi cho Lâm Tĩnh hỏi xem tên đó đã lên xe chưa, bao giờ thì về đến nơi.”

Chúc Hồng “À” một tiếng, vuốt vuốt lông mèo, lại gãi gãi cằm nó.

Đại Khánh chỉ trong vòng một giây biến ngay từ một đại vương bá khí trắc lậu thành một con mèo hết ăn lại nằm đúng chuẩn, được cô gãi cho thư thái, chân trước chống lên bàn lười biếng duỗi eo, thoải mái ngân nga meo meo.

Trong văn phòng lập tức vang lên mấy tiếng cười đều cố nén.

Đại Khánh quay ngoắt đầu, vội vàng hươ vuốt vấy tay Chúc Hồng xuống, lời lẽ rõ là chính nghĩa: “Làm gì đây? Nam nữ thụ thụ bất thân, cô tôn trọng ta tí coi!”

Lão Lý ở bên cạnh vừa vô thức vuốt ve chiếc nhẫn xương trắng, vừa hơi lấy lòng ân cần hỏi: “Đại Khánh, bận cả ngày rồi đã ăn cá rán chưa? Hôm qua ở nhà tôi có rán một ít.....”

Mặc dù Đại Khánh cố ý thể hiện ra bộ dạng rất khiêm tốn, nhưng mà hai cái lỗ tai dựng thẳng lại bán đứng nó một cách triệt để, lúc lâu sau, Đại Khánh mới vươn móng vuốt, dùng một loại tư thế “Đỡ ai gia ~” cao quý lãnh diễm để lão Lý ôm đi.

Quách Trường Thành rốt cuộc nhận cuộc gọi đã quấy rối cậu cả nửa ngày nay, hàng cục gạch nội địa có âm lượng rất lớn, cách xa hai bước vẫn có thể nghe thấy tiếng người nói liến thoắng qua ống nghe truyền ra mang theo khẩu âm vùng khác đậm đặc, tốc độ nói quả thực nhanh đến mức có thể rời tầng khí quyển phóng lên mặt trăng luôn được. Sở Thứ Chi nghe Quách Trường Thành rất lễ phép nghe

đối phương xỏ một tràng dài, bấy giờ mới yếu ớt nói: “Ngại quá, tôi nghe không rõ...chị có thể lặp lại chậm rãi một lần được không?”

Trong ống nghe im lặng hai giây, bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc nức nở trầm thấp.

Không biết là do điện thoại của Quách Trường Thành quá nát hay là còn lý do nào khác mà tiếng khóc kia nghe vô cùng đặc biệt, nó giống như sóng nước khuếch tán khắp phòng. Sở Thứ Chi vốn đang thu dọn đồ định đi thì bỗng nhiên dừng bước, xoay người, vươn tay lấy cái điện thoại qua, để loa ngoài rồi đặt lên bàn.

Quách Trường Thành sững sốt, Sở Thứ Chi nâng ngón trỏ đặt lên đầu môi, cẩn thận nghe, sau đó rút một cây bút từ ống đựng trên bàn viết lên giấy nhớ: “Là quý khóc.”

Quách Trường Thành nổi hết cả da gà.

Sở Thứ Chi lại viết nhanh: “Bảo cô ta đừng khóc nữa, hỏi xem có chuyện gì.”

Quách Trường Thành là theo lời hấn nói, hồi lâu sau tiếng khóc kia mới hơi hoãn lại, thút tha thút thít cố gắng dùng tiếng phổ thông không quá tiêu chuẩn để trình bày: “Thầy Quách cậu có nhớ tôi không? Ba năm trước khi cậu đi dạy học từ thiện đã tới thăm nhà tôi, con gái tôi tên là Thôi Tú Vân, tôi còn làm cho cậu một bát đậu hũ đó.”

Quách Trường Thành ngẩn người: “A! Em nhớ rồi, nhớ ra chị rồi!”

Đầu dây bên kia lại nghẹn ngào: “Không thấy Tú Vân đâu cả.”

Cô bé quen biết ba năm về trước, bây giờ tính ra cũng đã mười lăm

mười sáu tuổi rồi, Quách Trường Thành hỏi: “Cô gái lớn như vậy sao lại không tìm thấy? Không phải là lại lên núi chơi một mình đấy chứ?”

Sở Thứ Chi rất hứng thú nhìn Quách Trường Thành, hẳn phát hiện ra khi cậu nói chuyện giọng nói đã lớn hơn nhiều, cũng rất rõ ràng mạch lạc.

Đối phương sốt ruột lại khóc nức nở, vừa khóc thì lời nói lại thành tiếng địa phương, hai bên trao đổi vất vả vô cùng, mãi một lúc sau mới hiểu được. Cha của cô bé ra ngoài làm công, buôn bán được một món tiền, mua cho cô một cái điện thoại di động coi như là rất cao cấp ở vùng đó. Sau khi cô bé học xong thì hay lên mạng, rất nhanh đã quen được mấy người bạn net không biết đang làm gì, còn có bạn net không ngại xa xôi đến tận nơi tìm cô bé, nói là có thể mang cô tới Long Thành làm công, nói hai ba câu đã lừa được em gái ngốc đi rồi.

Khi người nhà phát hiện ra thì chỉ còn thấy có một tờ giấy nhỏ.

Quách Trường Thành đưa mắt thoáng nhìn, gặp Sở Thứ Chi viết: Hỏi một chút xem cô ta có thể rời khỏi nơi đó để đến Long Thành không.

Quách Trường Thành hỏi xong, bên kia đột nhiên úp úp mở mở: “Tôi...tôi không thể rời thôn được. Tôi..... có bệnh.....”

Sở Thứ Chi gật gật đầu, linh hồn này bị trói buộc.

Quách Trường Thành lại hỏi: “Trong nhà còn có ai khác không?”

“Cũng chỉ còn có một bà già...Ở Long Thành tôi chỉ biết có một mình cậu, thầy Quách xin cậu thương xót, cậu giúp tôi đi, giúp tôi tìm con

bé, con bé còn nhỏ như vậy, còn chưa biết gì mà.....”

Long Thành rộng lớn bao la, ngựa xe như nước, tìm một người quả thực là mò kim đáy bể, đặc biệt là cho dù Quách Trường Thành có quen biết cô bé đi chăng nữa thì đã ba năm không gặp, ai biết được con bé đã lớn thành kiểu gì rồi___ Sở Thứ Chi nhún nhún vai viết lên giấy: Đừng tùy tiện đáp ứng lời quý nói, phiền lắm.

Ai ngờ hần vừa viết được hai chữ “Tùy tiện” thì Quách Trường Thành đã đồng ý luôn rồi: “Được rồi, chị đừng vội quá, em cam đoan sẽ tìm con gái của chị về mà!”

Sở Thứ Chi trượt ngòi bút lưu lại một đường thật dài trên giấy, vừa định chỉ tiếc rên sất không thành thép ngẩng đầu răn dạy Quách Trường Thành một phen thì thấy bạch quang đại biểu cho công đức chợt lóe trên người cậu. Thế nhưng nó giống như đã biến sắc, trong nháy mắt đó ánh sáng lóe lên màu cam như ánh lửa.

Sở Thứ Chi lấp bắp kinh hãi vụt nắm bả vai Quách Trường Thành, Quách Trường Thành gác máy, mờ mịt nhìn lại hần.

“Không..... Không có gì, có lẽ tôi nhìn nhầm thôi.” Sở Thứ Chi nói thầm một câu, nghĩ nghĩ, lại ném trả túi mình về chỗ cũ, “Cậu muốn tìm người thế nào? Tôi giúp cậu đi.”

Lúc này, hai mạng quý bị phái đến nhà Triệu Vân Lan là Ông Chủ và Tang Tán đã đến nơi, lễ phép gõ cửa, bên trong không một tiếng động. Ông Chủ đưa theo Tang Tán trực tiếp xuyên qua ván cửa mà vào, chỉ thấy bên trong không bật đèn nhưng bếp trà vẫn đang hoạt động, ghế dựa và trên giường đều từng có người ngồi, lửa đun nước vẫn đang cháy, nước sắp cạn đến nơi mà không thấy người đâu cả.

Tang Tán cúi người chọc khay trà, vô sự tự thông tắt lửa, phán đoán: “Vừa rồi, nại đi, hai người, đi trước khi tối.”

Pha trà là muốn nói chuyện rất lâu, bọn họ đã nói cái gì?

Hoàng hôn hôm nay, khi Triệu Vân Lan nói ra câu nói kia, Thẩm Ngụy ngây ngốc nhìn y hồi lâu như thể muốn chìm sâu trong mắt y, lại qua một lúc, hắn mới cúi đầu lên tiếng: “Được.”

Sau đó thời gian hắn im lặng càng lâu, ánh mắt lướt qua siêu nước sương trắng lượn lờ, có vẻ đờm chút mê mang.

Khi bắt đầu ngược dòng tìm lại ngàn năm kí ức, hắn bỗng đứng giống như đã biến thành một người già.

Không biết bao nhiêu thời gian, hắn mới nhẹ nhàng thờ dài mà cười khổ nhìn Triệu Vân Lan: “Ta..... Ta không biết nói từ đâu.”

Thẩm Ngụy nói rồi buông chén trà, hắn ngồi ngay ngắn trên giường, vươn tay về phía Triệu Vân Lan: “Không bằng chính người đến xem đi.”

Triệu Vân Lan cảm thấy bản thân hiển nhiên là phải có khúc mắc với Thẩm Ngụy mới đúng, thế nhưng cánh tay y phản ứng trước cả suy nghĩ, đã đưa qua mất rồi.

Thẩm Ngụy nắm lấy bàn tay ấy, bất ngờ dùng lực kéo Triệu Vân Lan vào lòng làm y cảm giác mình sắp chạm vào người hắn đến nơi, theo bản năng đưa tay chống trên mép giường, ngón tay lại giống như vừa xuyên qua một mảnh hư không. Sau đó y như ngã vào thứ gì, dưới chân lảo đảo, được một đôi tay dịu dàng đỡ lấy.

Triệu Vân Lan mở to hai mắt lại vẫn không nhìn thấy cái gì, đành phải gắt gao nắm lấy tay mình: “Thẩm Nguy?”

Thẩm Nguy khẽ đáp.

Trước mắt tuy rằng tối om nhưng bốn phía lại không hề yên tĩnh, tựa như có tiếng gió đang gào khóc, thế mà Triệu Vân Lan lại không cảm giác được không khí lưu động chút nào. Y an tĩnh lại, nghiêng tai lắng nghe, mới thấy thanh âm kia nghe qua như tiếng khóc nhưng lại có chút giống rít gào, phập phồng cao thấp, lúc gần lúc xa.

Triệu Vân Lan nhin không được hỏi: “Đó là cái gì?”

Thẩm Nguy kìm lòng không đậu siết chặt tay y, một hồi lâu mới nói: “Chờ một chút.”

Lời hấn vừa dứt, đột nhiên thế giới xung quanh bỗng sáng bừng lên, xa xa truyền tới tiếng rờn ngâm u trầm như thể vô cùng thống khổ, một mảnh đại địa âm âm run rẩy, tiếp đó, một ngọn lửa từ không trung hạ xuống, tựa như thái dương rơi xuống từ trời cao, nóng bỏng đốt người.

Từ cực tối đến cực sáng, trong khoảnh khắc đã làm cho Triệu Vân Lan ứa nước mắt, y lại cố nhin đau xót không chịu chớp mắt chút nào.

Y cảm thấy mình đang thấy lại quá trình sáng thế.

Chỉ thấy đại hỏa trên cao hạ xuống vỡ thành vô số mảnh nhỏ, những đốm sáng vàng lấp lánh cho người cảm giác như đang bước trong ngân hà, loại ánh sáng rực rỡ lung linh ấy có thể dễ dàng cướp lấy hô hấp của người ta. Triệu Vân Lan nhanh chóng lau đi nước mắt bị

kích thích mà chảy dài, luyến tiếc đời ánh mắt.

Rồi sau đó phía dưới những đốm lửa vươn ra vô số cánh tay như là đang mọc lên từ bùn đất, từng cái từng cái điều chỉnh hình dạng của mình, cuối cùng lớn cao như người, từ dưới đất bò lên.

Không có ai “tạo ra” bọn họ, chính bọn họ có được sinh mệnh từ trong bùn đất.

Không có ai dạy bọn họ sinh tồn như thế nào, sinh sôi nảy nở như thế nào, chính bọn họ lớn lên từ mảnh đất trải đầy vụn sáng, nghiêng ngả đảo đi đi chạy chạy, lại thuận tiện học xong bản năng chém giết và cắn nuốt lẫn nhau.

Quý tộc, sinh ra từ kẽ hở giữa ánh sáng và bóng tối.

Nơi hỏa cầu rơi xuống có một đám lửa lớn, nó cứ càng thiêu đốt, bùn đất bên dưới lại càng lớn dần lên, dần dần lớn thành một nụ hoa không lồ.

Nụ hoa ấy càng ngày càng lớn, ngọn lửa phía trên càng ngày càng nhỏ đi, cuối cùng hoàn toàn bị “Nụ hoa” tạo thành từ bùn đất kia hấp thụ. Tất cả Quý tộc đang chạy, đang ăn, đang chém giết đều tìm lòng không đậu dừng động tác, cùng xoay người về hướng đó. Bùn đất trên nụ hoa đột nhiên nứt ra một kẽ, kẽ hở mỗi lúc một rộng dần, cuối cùng răng rắc một tiếng, những cánh hoa vỡ nát như chiếc bình gốm hỏng.

Bên trong phôi thai tạo nên hai bóng người tối đen, những Quý tộc cách quá gần không tự chủ được bị hút về, chưa kịp giãy dụa đã nhanh chóng bị nuốt sống. Quý tộc bị cắn nuốt càng tăng lên thì hai bóng dáng tối đen kia lại càng rõ ràng, bọn họ dần dần huyền hóa ra đầu, cổ, thân thể, tứ chi, ngũ quan, thậm chí cả mái tóc.

Tựa như đất bùn mà Nữ Oa tùy tay nặn nên, phảng phất tất cả những gì sinh ra từ cái gốc là bùn đất đều bị một cỗ lực lượng từ sâu thẳm u minh thúc giục, lớn lên theo cùng một cách_____không khác nhiều so với thần minh và thánh nhân.

Có lẽ..... Thần minh và tiên thánh cũng được sinh ra như thế.

“Thứ vừa rơi xuống là hồn hỏa của ta phải không? Đó là..... Người và Quỷ Diện?” Thật lâu sau, Triệu Vân Lan mới hỏi.

“Đúng là chúng ta...Lúc đó người nhận lời phó thác của Xi Vưu, phù hộ Vu Yêu hai tộc,” Giọng nói của Thẩm Ngụy bình tĩnh, hẩn cúi đầu giải thích bên tai y, “Không nghĩ tới chỉ vài thập niên sau Thần Ma đại chiến, Thủy Thần Cộng Công và Chuyên Húc đế đã phát động Thần Ma chi chiến lần hai, Thủy Thần thân cận Long tộc, kết minh với Yêu tộc, sau đó Hậu Nghệ ở biên giới phía Đông nhật được Phục Hy cung, tập hợp lại bộ hạ cũ của Xi Vưu, lại cấu kết với Vu tộc. Vu, Yêu, Nhân ba tộc đánh nhau rối tinh rối mù.”

“Khi đó trật tự hồng hoang chưa định, Nữ Oa tạo người không lâu, chỉ có thể nhìn bọn họ từng đám sinh ra lại từng đám chết đi. Nàng chưa kịp hóa thành Hậu Thổ, cho nên lúc ấy U Minh cũng không tồn tại, đương nhiên chưa có cái gọi là ‘Sinh tử luân hồi’, đối với người tử trận của các tộc khi đó mà nói thì chết chính là chết, giống như Thần Nông nói, ‘Tử vong’, chính là biến thành hỗn độn, trở lại Đại Bất Kính Chi Địa trống rỗng, đoạn tuyệt hy vọng, đoạn tuyệt cảm quan, đoạn tuyệt hết thảy, không còn lại gì. Không ai không sợ hãi ‘Tử vong’, đặc biệt là những kẻ ôm hận chết. Bọn họ không chịu nhắm mắt, vì thế kẹt lại giữa hai bờ sinh tử, hồn phách lưu lại nhân gian.”

“Hai lần thần ma đại chiến máu chảy trôi chày, hồn phách bắn khoả không đi phiêu lãng khắp không gian, thê lương kêu gào không dứt,

không tiêu không tán. Ban ngày bị thiêu đốt dưới mặt trời cháy bỏng, có một số bị đốt trụi, quy về hỗn độn, một số khác vẫn ở đó, ban đêm thư hoãn một chút, ngày tiếp theo vẫn là khổ hình như trước.”

Thẩm Nguy dừng một chút, nhìn về hướng chính mình sinh ra, hồi lâu mới nói tiếp: “Nữ Oa bấy giờ mới biết mình tạo ra không phải công đức mà là nghiệp chướng, nài cho Nhân tộc cuộc sống sáng lạn mà ngăn ngủi, sinh mệnh yếu ớt như hoa xuân, sau sự sống ít ỏi lại để họ chịu đựng hết thảy thống khổ trên đời, bị liệt nhật thiêu đốt thống khổ, hồn phách không nơi về không rời bỏ được thống khổ, lại thêm cả đời bị tử vong truy đuổi thống khổ.”

Thẩm Nguy quay đầu nhìn Triệu Vân Lan: “Có người nói trẻ mới sinh khóc lớn sớ dĩ là do nó đã cách cái chết không thể tránh khỏi của mình gần hơn một bước ____ Cho nên Thần Nông khi đó đã buông bỏ thần cách liền rơi vào đường cùng, mới mượn hồn hỏa của người, để dùng hồn phách sơn thánh trấn trụ những oán linh chết vì chiến tranh trong toàn thiên hạ, giúp bọn họ vơi bớt khổ sở, sớm được an giấc, đây cũng là lý do vì sao sau này đại thần mộc bài người để lại có tên là ‘Trấn Hồn lệnh’.”

Lúc này, cái khe trên đầu bọn họ càng lúc càng lớn, cuối cùng không ngờ lại lộ ra một dải mây trời. Ánh trắng mỏng manh vụn vỡ chiếu vào, chính là lúc Bất Chu sắp sụp đổ hẳn.

Thẩm Nguy tiếp tục nói: “Khi Thần Nông cầm một ngọn hồn hỏa của người đi qua núi Bất Chu lại cố tình vượt qua nơi Cộng Công đang cưỡi Thần Long lấy tư thái nghĩa vô phản cố mà đâm đầu vào núi, đuôi của cự long vừa lúc quất vào đầu vai Thần Nông, hồn hỏa cũng từ tay lão rơi xuống, cơ duyên xảo hợp rơi vào Đại Bất Kính Chi Địa dưới chân Bất Chu.”

Thẩm Nguy ngừng lời, cười lạnh một tiếng: “Việc này là người nói

với ta, ta không biết thật giả thế nào, có lẽ thật sự là trùng hợp rơi xuống, cũng có lẽ là do Thần Nông cố ý làm, ai biết được đây?”

Đúng lúc này, Triệu Vân Lan thấy có hai người đáp xuống Đại Bất Kính Chi Địa bại lộ giữa nhân gian, chính là Côn Luân Quân và Thần Nông.

Côn Luân Quân tựa hồ có chút mờ mịt nhìn đám yêu ma quỷ quái kia, hỏi: “Chúng nó là cái gì?”

Thần Nông đáp: “Là trời sinh.”

Chương 92

Câu trả lời này khiến cho Côn Luân Quân trong kí ức và Triệu Vân Lan đều yên lặng.

Đột nhiên, ngọn lửa kia có phải do Thần Nông cố ý ném xuống hay không đã không còn quan trọng nữa.

Thần Nông nắm lấy cổ tay của Côn Luân, đôi mắt già nua đục ngầu nhìn chăm chú vào quý tộc ngây thơ mà hung tàn, đi mấy bước về phía trước. Ông đã rất già rồi, Côn Luân Quân đành phải hơi cúi người cẩn thận dìu ông. Khi cúi đầu nhìn Thần Nông, trên mặt Côn Luân Quân chợt hiện một tia âm trầm không dễ dàng phát hiện – Già đi, nghĩa là sẽ chết.

Côn Luân Quân chưa từng trải qua “già nua” và “tử vong”, nhưng mà y đã ngửi được từ trên người của Thần Nông cái mùi vị mục rữa đáng sợ của nó.

“Lúc trước những gì ta nói với Nữ Oa, người đều nghe được phải không?” Thần Nông hỏi.

Côn Luân Quân nhíu mày: “Ai hơi đâu mà nghe mấy lời sâu xa khó hiểu lằng nhằng của hai người chứ, ngài nói xem bây giờ phải làm sao đây? Còn dám nói đến Nữ Oa với ta, nàng biết lão nhân gia ngài run tay một cái đốt thủng Phục Hy đại phong mà không trở mặt với ngài ta mới thấy lạ ấy..... lại còn dùng hỏa hồn của ta nữa, thực đúng là mang họa cho ta mà.”

Thần Nông liếc nhìn y một cái: “Nàng sẽ không đâu.”

Côn Luân Quân kỳ quái hừ hừ hai tiếng: “Không dám gật bừa.”

Thần Nông tuổi già sức yếu ho khan một trận: “Sinh tử là đại sự, không có ai sống mà không sợ chết, không thể lấy ra vui đùa được, người phải thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn của sinh tử thì mới có thể không sợ hãi.”

“Ta thành thành thật thật đứng đây không thoát đi đâu, cũng chẳng cần sợ.” Côn Luân Quân lạnh lẽo tiếp lời, “Ta thấy ngài mới là người phải sợ — đúng rồi, quả của đại thần mọc chín rồi, một trăm năm nay chín hai quả, một quả cho mèo con nhà ta, quả còn lại giữ cho ngài đấy, có thể kéo dài mạng sống được một trăm năm.”

“Đa tạ.” Thần Nông thản nhiên cười, “Kỳ thật ta cũng không sợ chết, tiểu Côn Luân, người không hiểu, bất tử bất diệt bất thành thần, nói không chừng đợi đến khi chúng ta đều chết cả rồi, người sẽ hiểu ra thôi.”

Côn Luân Quân đảo trắng mắt nhìn khắp xung quanh, thoạt trông như thể rất muốn tìm cái gì đó để bịt cái miệng cần nhả lại kia lại.

“Sẽ có hy vọng.” Cuối cùng, khi bọn họ sắp đi, Thần Nông nhìn Quỷ tộc đầy đất mà nói, “Nếu ngay cả nơi hoang vu nhất còn có sinh mệnh thì có cái gì là không thể xảy ra đâu?”

Côn Luân Quân đỡ ông đi qua mặt đất không mấy bằng phẳng, nghe xong những lời này thì quay đầu nhìn hai Quỷ tộc ở gần họ nhất, một con đang ôm lấy đầu con kia mà cắn. Đại hoang sơn thánh nhíu mày, đánh giá đúng trọng tâm: “Đi thôi, lão bất tử, đây mà coi là sinh mệnh cái quái gì? Ta thấy ngài già cả hồ đồ mất rồi, trước hết vẫn nên suy nghĩ xem phải ăn nói thế nào với Nữ Oa về chuyện này đi.”

Côn Luân Quân và Thần Nông rời khỏi Đại Bất Kính Chi Địa, Thẩm Ngụy vẫn im lặng thờ ơ liền kéo tay Triệu Vân Lan: “Đi nào.”

Hai người bọn họ cũng theo lên, bấy giờ Thẩm Ngụy mới nói: “Lấy trí thông minh của ngươi thì hẳn là không phải không nghe ra ý tưởng của Thần Nông, chỉ là cảm thấy ý đó rất kì quái cho nên không phụ họa mà thôi.”

Triệu Vân Lan dừng một chút, hỏi: “Cho nên..... Thần Nông muốn tạo ra sinh tử luân hồi, chỉ cần hồn phách bất diệt, là có thể đầu thai vào lục đạo, đem sinh biến thành tử, đem tử biến thành sinh, đây chính là ý nghĩa của việc ‘đứng bên ngoài sinh tử’ mà lão nói có phải không?”

Thẩm Ngụy nhẹ nhàng cười: “Thần Nông muốn lợi dụng U Minh, tách đôi âm dương ở nơi kề cận với tử vong chân chính, lập ra sinh tử luân hồi.”

“Sau này không thành công, không thì Nữ Oa cũng chẳng tuấn thân đại phong.” Triệu Vân Lan nói.

“Ngươi có biết vì sao không?” Thẩm Ngụy đứng lại, trên mặt lộ nụ cười kì dị, không đợi Triệu Vân Lan trả lời hẳn đã nói tiếp, “Bởi vì Quỷ tộc không có hồn phách.”

Đại sát vô hồn.....

“Chúng ta chỉ là hỗn độn, chỉ là lệ khí, bất luận đẳng cấp cao thấp thế nào, từ khi sinh ra đến lúc diệt vong cũng chỉ có bản năng cắn nuốt, tranh đoạt, khát cầu máu thịt tươi mới mà thôi.” Lần đầu tiên Thẩm Ngụy phát hiện ra, khi hẳn nói những lời này không ngờ trong lòng lại dấy lên khoái cảm, khoái cảm giống như khi trên người có vết

thương mà cố tình đè ép xuống, hoặc là khi dùng dao từng nhát từng nhát cắt xuống da thịt của mình, “Còn ta, vì được người cường tráng thần cách, trở thành quái vật không phải người không phải thần cũng không phải là ma quỷ, là độc nhất vô nhị không giống bất cứ thứ gì trên đời này.”

Triệu Vân Lan nói không nên lời.

Thẩm Nguy nhẹ nhàng nở nụ cười, từ khi Triệu Vân Lan nói rằng y biết hấn lừa mình thì trong lòng Thẩm Nguy giống như kết lại một tầng băng, đóng lại tầng tầng lớp lớp trong đó, tiến thoái lưỡng nan, khiến cho hấn cả người rét run lại quá mức ứ đọng, cho đến tận khi hấn nói xong những lời này, không ngờ lại cảm giác được một nỗi vui sướng như kì tích.

“Căn bản không một ai có thể nói rõ Quỷ tộc rốt cuộc là cái gì, có lẽ chúng ta là biến chủng của hỗn độn, là hỗn độn có thể đi có thể động mà thôi. Chính là câu nói của Quỷ Diện thực ra cũng đúng, bản thân ‘Tử vong’ sôi trào vì một ngọn lửa, sinh ra những thứ ‘vật sống’ không sinh không tử như bọn ta, kỳ thật là âm soa dương thác.” Nét cười của Thẩm Nguy nhạt xuống, hấn quay sang nhìn Triệu Vân Lan, giọng nói gần như nhu hòa, “Thế mà người lại không biết sống chết muốn chọc vào ta, người có biết người tự chuốc lấy cái gì không? Có biết như vậy rất nguy hiểm hay không?”

Triệu Vân Lan từ phía sau ôm lấy hấn: “Này, người nói trọng điểm cho ta, ta không muốn nghe mấy lời nhảm nhí đó.”

Độ ấm của cơ thể con người từ cái ôm của y truyền lại, ấm áp giống như một người đang còng lạnh nuốt xuống một ngụm cháo nóng đầu tiên, cơ hồ làm người ta run rẩy.

Thẩm Nguy trầm mặc một hồi, mới nâng tay nắm lấy hai bàn tay y

đang giao nhau trước ngực mình, nói tiếp: “Bất Chu Sơn sụp đổ, trời cao sập xuống, ngoài ý muốn gián đoạn cuộc chiến giữa Nhân, Yêu, Vu ba tộc. Trời thủng trút xuống mưa to liên miên, mưa kia cọ rửa hết quá nửa oan hồn trên không trung, rơi xuống trên mặt đất, không còn một ngọn cỏ, mà dưới đất là hàng trăm triệu quý quái từ dưới vực sâu bò lên...khi đó ở đại thần mộc hắc là người đã thấy. Lần đầu tiên ta gặp người là ở nơi ta sinh ra, nhưng mà người đứng quá xa chẳng chịu tới gần ta lấy một bước, như thể ta là cái gì dơ bẩn lắm. Đôi mắt của ta còn chưa mở ra hẳn, chỉ thấy một bóng dáng thanh y mơ hồ.”

Thẩm Ngụy nhắm chặt mắt, cọ cọ cầm lên tay Triệu Vân Lan, giọng nói lại càng thấp xuống: “Nhưng khi ta sinh ra lại càng hung ác hơn huynh đệ kia, cắn nuốt càng nhiều Quý tộc đồng tộc, khi đó đã có thể nghe thấy, có thể hiểu được đôi chút những gì người và Thần Nông nói, cho nên ta không giống gã, vừa mới sinh ra ta đã biết chính mình là thứ gì. Ta tìm người khắp thế gian, một đường chịu đựng dụ hoặc của máu tươi thịt sống, vẫn như cũ chỉ ăn những thứ từ lòng đất bò lên...mà ta cho rằng cũng là Quý tộc ghê tởm giống mình.”

“Ta trước sau chỉ muốn hỏi người một câu, cái gì mới là sinh mệnh.”
Thẩm Ngụy cảm giác được Triệu Vân Lan ôm hẳn càng ngày càng gấp, “Sau này cuối cùng ta cũng gặp được người sắp lên Bồng Lai ở dạng lâm..... Không nghĩ tới vừa thấy người thì câu nói đã đến bên miệng lại rớt cuộc chẳng thể hỏi ra được.”

“Ta lên Bồng Lai làm gì?” Triệu Vân Lan khàn giọng hỏi.

“Trong tam đại thần sơn thuở hồng hoang, Bất Chu đã sụp, mà Côn Luân là cấm địa của chư thần, phàm nhân không thể đến, chỉ có Bồng Lai có thể che chở những sinh linh trên mặt đất, nhưng mà sinh linh quá đông đúc, trong ba tộc nhiều nhất chỉ có thể để cho hai tộc lên núi thôi, còn lại chỉ còn cách chờ Nữ Oa luyện được đá ngũ sắc vá trời, mặc cho số phận.” Thẩm Ngụy nói tới đây thì đột nhiên dừng

lại, “Ta chán ghét cái từ mặc cho số phận đó.”

“Nếu thế bọn họ lại chẳng đánh cho đầu người thành đầu cầu à?”

Thẩm Nguy nói: “Thần Nông vốn tưởng rằng người thân là sơn thánh, sẽ thiên vị hai tộc Vu Yêu mà không quan tâm đến Nhân tộc, vốn định tự mình đưa Chuyên Húc lên núi gặp người, không nghĩ tới lại phát hiện ra người lập trận ngay dưới Bồng Lai. Người tạo nên một tế đài đơn giản ở chân núi Bồng Lai, bên trong là thủ cấp của Xi Vưu, vừa lúc dựng ngay giữa đường lên núi. Yêu tộc thờ phụng Xi Vưu là tổ tiên, lúc đó là tộc đầu tiên quý xuống phúng viếng, mà Nhân tộc từ sau thời Hiên Viên hoàng đế cũng tôn Xi Vưu làm chiến thần, bởi vậy Chuyên Húc để bắt tộc nhân dừng bước, để bọn họ đứng sau Yêu tộc, cúi đầu biểu thị kính trọng. Chỉ có Vu tộc không chút để ý, bọn họ vội vàng tranh đường lên núi, bất kính không bái, xem nhẹ mà lập tức đi qua thủ cấp Xi Vưu. Vu tộc vừa mới vượt qua thì thủ cấp của Xi Vưu đã không thấy tăm hơi mà biến thành đường lên núi chân chính, Vu tộc đã đi xa lại bị thủ thuật che mắt vây dưới vực sâu ở chân núi.”

Thì ra đây chính là lý do vì sao đến tận bây giờ Yêu tộc vẫn còn ca tụng việc Bất Chu sụp đổ, đó là ngày mà Yêu tộc chân chính thay thế được Vu tộc, để đặt chân lên đại lục hồng hoang, từ đó về sau cân sức ngang tài với Nhân tộc .... Cho dù cái cân sức ngang tài ấy cũng chẳng được mấy năm.

“Người mang theo ta một đường đi qua hồng hoang đại lục dậy đất khóc than,” Thẩm Nguy nói, “Từ Côn Luân đến đặng lâm, lại từ đặng lâm đến Bồng Lai, đi qua từng miền từng miền nhân gian, có cứu người, có chém giết Quỷ tộc ăn thịt người, cũng bị cuốn vào những cuộc chiến của các tộc, Quỷ tộc của chúng ta hướng đến đối phương chỉ là để cắn nuốt, cũng không có khái niệm ‘Đồng tộc’, lúc đó ta không hiểu cái gì, chỉ có đôi lúc thấy người chỉ giết không ăn có chút

lãng phí, mà người thì càng ngày càng trầm mặc.”

“Đi thôi, chúng ta lên núi.” Thẩm Ngụy xoay người ôm eo Triệu Vân Lan, Triệu Vân Lan chỉ thấy quang ảnh lưu chuyển trước mắt, hai người rất nhanh đến chân núi, sau đó Thẩm Ngụy thả người nhảy lên, chỉ trong khoảnh khắc đã đưa y lên thẳng đỉnh núi Bồng Lai.

Không nhìn thấy sấm rền chớp giạt, chỉ có một bầu trời ám trầm như có thể sập xuống bất cứ lúc nào, mưa lớn làm đùn lên tầng tầng mây mù, trong hơi nước lại hàm chứa mùi vị tanh hôi không thể tả.

Triệu Vân Lan thấy Nữ Oa trên đỉnh núi, một mình nàng kéo theo đuôi rắn thật dài, đang ở giữa biển mây, mà Côn Luân Quân mang theo thiếu niên Quỷ Vương đứng ngoài biển mây cuồn cuộn, xa xa nhìn nàng.

Lúc này Côn Luân Quân đã khác biệt rất lớn so với lần đầu tiên Triệu Vân Lan nhìn thấy y ở Đại Bất Kính Chi Địa, y gầy hơn, ngũ quan đường nét vốn dĩ sắc nét hiện lên vẻ tiêu tụy khó tả, ánh mắt trong trẻo mà kiên định rõ ràng đến khác thường trên khuôn mặt hao gầy.

Nữ Oa đột nhiên quay đầu, trên khuôn mặt tú lệ đượm ưu tư, nàng nói: “Côn Luân, nếu Thần Nông sai lầm thì sao? Nếu chúng ta đều đã sai lầm thì sao?”

Côn Luân Quân giấu hai tay trong vạt áo, gió núi cuồn cuộn cuốn tay áo dài và vạt áo y ***g lộng tung bay, y bình tĩnh nói: “Chẳng sao, thế thì cũng chỉ là lấy chết tạ ân thôi, hi sinh vì nghĩa cả ấy mà. Sau đó đợi đến khi hồng hoang đại lục này sinh ra một người còn cường đại hơn, còn có sức mạnh lớn hơn Bàn Cổ, hắn sẽ lấy chuyện làm đường lạc lối của chúng ta làm gương, làm xong những chuyện mà chúng ta không thể hoàn thành.”

Nữ Oa thở dài, khẽ nâng lông mày: “Người nói không sai, Thần Nông đã sai lầm một lần, ta hi vọng ông ấy không sai lần nữa, nhưng mà....Cứ cho là ông ấy sai, thì chúng ta cũng chẳng thể quay đầu____Người đứng là đã trưởng thành lên không ít, khiến cho ta cảm thấy, cho dù ta chết rồi, cũng có thể giao một phương thiên địa này vào tay người.”

Thánh nhân hồng hoang miệng vàng lời ngọc, khi lời lời nói của nàng phát ra, Côn Luân Quân đã cảm giác được một cỗ áp lực cực lớn không hề trì hoãn nện lên vai mình, thế nhưng y không nghiêng không động, ngay cả Quỷ Vương ở ngay phía sau cũng không phát hiện ra dị trạng của y.

Mà Côn Luân Quân hít sâu một hơi, vươn tay về phía trước hứng lấy những giọt mưa rơi đầy trời, tinh tế thể hội thứ đang áp trên người mình____Thiên địa nặng nề ấy.

“Kỳ thật mấy ngày nay ta đột nhiên nghĩ thông một số việc — Nhân tộc nhỏ yếu như vậy, tham sân si quán thân cả đời, lục căn không sạch, ngu dốt mà thiếu cặn, hung bạo mà thích chiến tranh, tại sao người lại có được đại công đức vì tạo ra những thứ vô dụng vứt đi như thế, tại sao thượng thiên cứ một mực lựa chọn Nhân tộc?” Côn Luân Quân nheo mắt nhìn biển mây cuộn trào nơi xa cùng với đá ngũ sắc như ẩn như hiện, “Bây giờ ta đã hiểu rồi, Nhân tộc thật ra không hề khác biệt với thiên địa và chúng ta.”

Khóe miệng Nữ Oa hàm chứa ý cười: “Không khác biệt thế nào?”

“Con người ngay từ lúc mới sinh ra đã biết rằng mình phải chết, mỗi một ngày qua đi lại cách cái chết gần hơn, bất luận là anh hùng hào kiệt hay là tiểu nhân nhu nhược cũng chỉ có mấy thập niên như nhau, nháy mắt trải qua liền trăm sông đổ về một biển, như thể bọn họ sinh ra là để chết đi vậy.”

Côn Luân Quân nhẹ nhàng mà nở nụ cười: “Nhưng mà người xem đi, bọn họ sống mỗi ngày đều ra sức giãy dụa, vì ấm no, vì quyền lực, vì tài sản, vì cảm tình, vì có thể sống lâu hơn một ngày, vì tất cả những gì người có thể nghĩ đến mà vô số lần tìm được đường sống trong chỗ chết, sau đó chết trong lần giãy dụa sức cùng lực kiệt cuối cùng.”

“Lời người nói, ta không rõ.” Lúc này, thiếu niên Quý Vương bên cạnh Côn Luân Quân và Thẩm Ngụy bên người Triệu Vân Lan đột nhiên đồng thời mở miệng, Triệu Vân Lan nghe thấy giọng nói trong trẻo của thiếu niên hòa cùng thanh âm nam tử trầm thấp thành một loại âm vang kì quái, khiến y có cảm giác mình lâm vào kì cảnh, phân biệt không rõ đâu là mình, đâu là ảo giác Côn Luân Quân.

Bỗng nhiên một câu nói không hiểu từ đâu xuất hiện trong đầu Triệu Vân Lan mà y tìm lòng không đậu thốt ra, trùng hợp với lời nói của Côn Luân Quân năm ngàn năm trước: “Phải phong ấn Quý tộc đúng là không công bằng, nhưng tội nghiệt sát sinh diệt chủng từ khi Vu tộc bị ta vây khốn rồi bị nước lớn cuốn trôi cũng đã giáng xuống trên người ta rồi, ta không thẹn với lòng, không sợ mang tội. Nếu như luân hồi và vĩnh sinh mà Thần Nông nói không thể tạo thành, nếu chúng ta thất bại, nếu chúng ta sai lầm, nếu chúng ta tạo thành tai họa càng lớn hơn..... Cũng bất quá là một lần chúng ta ném trái sai lầm và giãy dụa, nếu chúng ta đều chết đi, sẽ có thần minh của thời đại mới giáng lâm, bọn họ sẽ giống chúng ta, vì cuộc sống vĩnh hằng mà tiếp tục vùng vẫy đấu tranh, cho dù trong lòng chúng ta đều biết rõ ràng rằng trường cửu tuyệt đối là không tồn tại, giống như con người rồi cũng sẽ phải chết.”

Côn Luân Quân bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía thiếu niên Quý Vương đằng sau, sau đó ánh mắt chày qua người nó tựa hồ dừng lại trên trên mình Triệu Vân Lan mấy ngàn năm sau, cho dù biết y không nhìn thấy, Triệu Vân Lan vẫn là có ảo giác y đang giằng co với chính

mình trong vực thời không thăm thẳm.

“Nếu ‘Tử’ là hỗn độn, thế thì ‘Sinh’ có lẽ chính là vùng vẫy không ngừng.” Côn Luân Quân nói tới đây thì nhẹ nhàng giã khóe miệng lộ ra một nụ cười như có như không, trên gương mặt có hai lúm đồng tiền ẩn hiện, nụ cười như đũa trẻ, ánh mắt lại như một lão nhân.

“Nữ Oa,” Y nói, “Người đi trước một bước, có ta ở đây, không cần lo lắng chuyện về sau.”

Triệu Vân Lan rất cục cựa cũng nghe được đoạn đối thoại hoàn chỉnh, cũng biết Thẩm Ngụy làm thế nào để cắt lấy mấy câu từ cái đoạn kí ức bi thiên mẫn nhân này, biến nó thành một loại hàm ý hoàn toàn khác.

Nữ Oa nhìn Côn Luân Quân thật sâu, sắc đá chợt lóe, một chuỗi ánh sáng bảy màu như cầu vồng bay về phía chân trời, âm vang rung động, quyện cùng tầng mây dày đặc, bộc phát ra sấm chớp kinh thiên, con người và yêu tộc trên sườn núi không kìm lòng nổi mà nhất tề quỳ bái, sấm chớp không biết qua bao lâu mới ngừng lại. Lại qua mấy tháng, tầng mây tách ra, tường vân hiển hiện, thái dương lại xuất hiện trên bầu trời, ánh sáng tỏa xuống mảnh đất hoang vu căn cõi đang dần hồi sinh.

Thân thể im lặng của Nữ Oa trong biển mây bỗng nhiên sụp đổ, tam hồn một lần nữa trở thành đại phong, thân thể hóa thành Hậu Thổ, bảy phách tán khắp thiên sơn vạn thủy, khiến những ngọn cỏ non trở mầm từ kẽ đá nảy màu xanh tươi mới.

Thần Nông tuổi già sức yếu không biết đã lên đến đỉnh núi từ bao giờ, nói với Côn Luân Quân: “Ta cũng đi đây.”

Lão nói xong thì ngã trên mặt đất, tử vong cứng đờ, hồn phách bị

thân thể áp chế gào thét từ thần sơn nhập vào lòng đất, hóa thành luân hồi. Những linh hồn chẳng phân biệt được ngày đêm du đãng trên không trung bần khoăn không đi đường như bị cái gì dẫn dắt nhất nhất theo đi. Đại địa khe khẽ chấn động bị Sơn Hà Trùy đóng xuống trấn áp, Luân Hồi Quỷ trên Tam Sinh Thạch bắt đầu xoay tròn, mà Công Đức Bút từ Công đức cổ mộc dưới ngàn dặm Vong Xuyên cũng nổi lên ghi chép ưu khuyết của mỗi hồn mỗi phách.

“Vẫn còn một thứ cuối cùng.” Côn Luân Quân nhẹ nhàng nói. Lúc này thiên không trên đầu y từ vạn tầng mây bỗng nhiên bị u ám phủ đầy, sấm sét đầy trời phảng phất như cửu thiên thần lôi đang hạ xuống, “Hồn hỏa của ta đánh thức Đại Bất Kính Chi Địa, thiêu ra Quỷ tộc từ trong bùn đất lại không thềm để ý tới, bản thân tự ý quyết định chuyện đi ở của Quỷ tộc, quả thực là trọng tội_____Chỉ là ta còn một việc chưa hoàn thành.”

Triệu Vân Lan nhìn y lấy ra tâm đầu huyết hóa thành bắc đèn, lại biến thân thể thành đế đèn, bỗng nhiên cảm giác chính mình đã biết việc này, chẳng những là thấy qua ở đại thần mộc và đại phong thạch, mà là...chúng nó đã thực sự xảy ra, y chỉ nhất thời không nhớ ra thôi.

Đến tận lúc đó, luân hồi cuối cùng cũng hoàn thành, tử sinh trở thành một vòng khép kín, từ đó về sau vô sinh vô tử.

Côn Luân nguyên thần xuất khiếu, gió núi ***g lộng cuốn theo tiểu quỷ vương khóc đến khàn giọng kéo xuống Hoàng Tuyền, thủ vệ cho đại phong.

Triệu Vân Lan chuyển sang Thẩm Ngụy:“Vậy sau này thì sao? Tại sao ngươi lại nói mình với Thần Nông không đội trời chung?”

Chương 93

Thẩm Nguy không trả lời ngay mà nhìn theo phương hướng tiểu quý vương đang đau lòng đến rối tinh rối mù biến mất, trên mặt lộ ra nụ cười kì dị, giống như có chút hoài niệm lại giống như pha chút ngượng ngùng, cách một hồi lâu hấn mới nhẹ nhàng nói: “Thực ra ta đối với Thần Nông là kính trọng, lão so với người hay so với Nữ Oa đều giống một thần minh chân chính hơn.”

“Từ từ từ từ từ từ.” Triệu Vân Lan nâng tay ngắt lời Thẩm Nguy nói, cau mày cẩn thận suy nghĩ một lát, “Ta phải nói đây đều là tại người cả, có chuyện gì không nói sớm cho ta biết, gạt ta gạt đến xoay quanh đông một búa tây một gậy, giờ ta thấy căng hết cả óc đây này.”

Thẩm Nguy ngậm miệng, hấn cảm giác chính mình thủy chung vẫn đợi Triệu Vân Lan đưa ra phán quyết “Không bao giờ muốn nhìn thấy người nữa”, thế nhưng đợi mãi vẫn không thấy, vì thế thật giống như kẻ bị treo trên vách núi bám lấy một ngọn cỏ con con, muốn sống không xong, muốn chết không được.

Triệu Vân Lan liếc mắt thoáng nhìn qua một cái, bỗng nhiên nói: “Thẩm Nguy, thống khổ lớn nhất chân chính trong đời người, người có biết là cái gì không?”

Thẩm Nguy xoay người nhìn y.

“Chính là lấy phải một bà xã vừa không tự nhiên vừa xấu xa, ý tưởng trong đầu quá nhiều dò không ra nổi...Khụ, một câu thôi, sớm muộn người cũng bị những ý tưởng ùn ùn không ngớt của hấn làm cho

không biết đường nào mà lần.”

Thẩm Nguy: “.....”

Triệu Vân Lan: “Không sai ta nói chính là người đấy, bây giờ ta đang rất rất rất không biết đâu mà lần.”

Thẩm Nguy tựa hồ nghe được một chút ám chỉ nhưng lại không dám xác định, ánh mắt vụt bắn thẳng về phía y, trong khoảnh khắc sáng đến kinh người: “Cho nên thế nào?”

Triệu Vân Lan sớm đã luyện thành phản xạ có điều kiện là bảo bọc Thẩm Nguy, chỉ cần hắn có một chút ám đạm khổ sở, y sẽ hao tâm tổn trí đi dõ dành ngay, nhưng mà một khi Thẩm Nguy chỉ hơi hơi biểu hiện ra khí thế hung hãn bức người và cường thế mà y khó thích ứng thì Triệu Vân Lan lại chịu không nổi mà vô sỉ muốn đùa giỡn hắn một phen.

Vì thế Triệu Vân Lan giơ tay xoa xoa cái cằm, bày ra cái bộ mặt thâm trầm chuyên dụng sói đuôi to: “Cho nên làm sao ấy à? Chuyện của hai ta sẽ đi đến đâu là thành lập dựa trên trụ cột thẳng thắn thì được khoan hồng của người. Đồng chí Thẩm Nguy, kẻ muốn ra vẻ trước mặt quần chúng cuối cùng đều sẽ bị bao phủ trong làn sóng phản đối của quần chúng, người có hiểu hay không?”

Thẩm Nguy giật giật môi nhưng không nói gì___Đại khái là hắn đã đánh mất khả năng dùng ngôn ngữ biểu đạt trắng trợn trước đây rồi.

Triệu Vân Lan liền nói: “Cứ chờ ta sắp xếp trình tự trước sau cái đã: Chúng ta không nói chuyện trước đó nữa, bắt đầu từ lúc Nữ Oa đại mỹ nhân vung vẩy bùn tạo người — Côn Luân, trước mắt hình như là chính ta, có vẻ khi đó chỉ vừa thoát kiếp quần yếm, là một thiếu niên tâm trí còn chưa phát triển hoàn thiện ngốc nghếch thiếu mài giũa, đã

ở bên cạnh mở miệng quạ đen nói bùn đất tạo người có cái gì đó. Vì thế Nữ Oa phát hiện con người mang lên từ lòng đất có tam thi, cũng là tham, sân, si, khi đó Nữ Oa đã đoán được tam niệm tham, sân, si của Nhân tộc cuối cùng sẽ tạo thành trận thần ma đại chiến không thể vẫn hồi sao? Ờ, nói thế nghĩa là .....

Triệu Vân Lan dừng một chút: “Đại mỹ nữ kia có chứng hoang tưởng bị hại à.”

Thẩm Nguy không quá quen với cách nói thiếu nghiêm túc này của y, trầm mặc một hồi lại thấy y nói thế cũng chẳng sai, vì vậy gian nan gật đầu: “Có lẽ.”

“Sau này Nữ Oa gọi Phục Hy, hai người liên thủ kiến tạo Phục Hy đại phong, trấn áp địa hỏa, cũng là Đại Bất Kính Chi Địa.” Triệu Vân Lan nói rồi lại chuyển lời ngay, hỏi Thẩm Nguy, “À đúng rồi, thực ra ta còn muốn hỏi, người ta bảo hai vị đó là một cặp, thật hay giả vậy?”

Thẩm Nguy: “..... Là thật.”

“Chẹp chẹp, thì ra tin vịt là thật. Sau đó bình an vô sự không được vài năm thì Thần Ma đại chiến lần đầu tiên quả nhiên xảy ra... Đổi cách nói thông dụng hơn thì chính là Hoàng đế chiến Xi Vưu, bọn họ đánh mãi đánh mãi, Xi Vưu thấy đối phương dùng biện pháp mạnh hỏa lực dày đờ không được, vì thế nguyên thần xuất khiếu chạy đến núi Côn Luân tìm Côn Luân Quân, cầu sơn thánh cũng chính là ta, che chở con em hắn – Vu tộc và Yêu tộc. Côn Luân Quân cái đồ lừa đời chày thây chày mỡ kia đương nhiên không muốn quản loại chuyện thiếu muối đó, đáng tiếc không chịu nổi đại thần ba quý chín lạy như bá thiên địa một đường vừa vái vừa lên, lại thêm y còn nuôi phải một con mèo ngọc chết vì ăn, vô tình nó liếm phải máu Xi Vưu, Côn Luân Quân tất yếu phải ra mặt nhận nhân tình này, vì vậy đành phải đáp ứng – con mèo kia là Đại Khánh hả? Mẹ nó, ta đã biết đồ mèo mập

chết bầm kia là một đũa khắc cha không hơn không kém mà!”

Thẩm Ngụy quay người đi, không thèm nhìn cái tên “Cha” bị mèo khắc này nữa.

“Côn Luân Quân bảo vệ Vu Yêu hai tộc trong Thần Ma đại chiến lần đầu tiên, lại cấp cho bọn chúng nơi sinh sống và tu luyện, đời đời chiếu cố, kết quả lại chẳng bình yên được mấy ngày thì Thần Ma đại chiến lần hai đã bùng nổ, lần này là Viêm Hoàng nội chiến; Thủy Thần Cộng Công và hậu nhân của Hoàng đế là Chuyên Húc Đế khởi nguồn, Đông Đế Hậu Nghệ lại ý đồ đục nước béo cò. Tam giới hỗn chiến, Vu Yêu hai tộc bị cuốn vào. Trong trận chiến này vì số lượng người, yêu và vu đều lớn hơn trước rất nhiều cho nên số thiệt mạng cũng tương đối lớn, cung cấp cho Thần Nông càng nhiều hàng mẫu, lão tính ra ‘Tử vong chính là hỗn độn’ rồi kết luận là ‘Hồn phách không quy về hỗn độn càng thêm thống khổ’ ____ Tóm lại là, Nữ Oa tạo ra con người ‘Sống không vui vẻ, chết rất khổ sở’. Vì thế Thần Nông mới thương lượng với Nữ Oa xem làm thế nào mới có thể vĩnh viễn thoát khỏi tử vong, cũng là lúc đó lão mới nảy ra ý tưởng về luân hồi.”

Thẩm Ngụy nở nụ cười pha lẫn chua cay: “Có lẽ chỉ là bởi vì lão biến chính mình thành phạm nhân, tất yếu phải đối mặt với cuộc đời luân sinh thu tử như con ve sầu của phạm nhân nên mới tương đối sợ chết thôi.”

“Ờ, vấn đề này có thể gác lại, tạm thời không quan trọng.” Triệu Vân Lan tiếp tục nói, “Thần Nông sau này lấy danh nghĩa ‘Trấn hồn’ mượn hồn hỏa vai trái của ta, sau đó khi đi qua núi Bất Chu Sơn thì bất hạnh gặp phải phát minh bom hình người đầu tiên trong lịch sử là đồng chí Cộng Công dùng hình thức tự sát lao đến, làm cho ngọn hồn hỏa đó rơi xuống.”

“Ta ngược lại thấy là lão cố ý lao vào,” Thẩm Ngụy cười lạnh một tiếng, “Chẳng qua là sợ không ăn nói được với Nữ Oa nên mới lấy cớ thôi, ý tưởng ban đầu của lão là muốn thành lập luân hồi ngay trong U Minh.”

“Được rồi, người đừng oán niệm nữa, người ta đều rơi vào bẫy ửng, chẳng phải không thành công hay sao?” Triệu Vân Lan rút ra điều thuốc ngòi xỏ xuống đất, như con khỉ lớn gác tay lên đầu gối, tùy ý phá hỏng không khí của đỉnh núi thần sơn, “Kết quả cho dù ngoài ý muốn phát hiện Quỷ tộc, nhưng các người trời sinh khiếm khuyết, không có hồn phách, chẳng những không thể thành lập luân hồi mà một khi đại phong đã bị xé rách thì còn dẫn đến đại họa cho mặt đất.”

“Trời sụp đất nứt, vì thế chư thần cùng nhau đưa sinh linh lên Bồng Lai tiên sơn, Vu tộc bởi vì vong ân phụ nghĩa mà bị bỏ mặc, Nhân tộc và Yêu tộc được cứu trợ, Nữ Oa vá trời mà tiêu tán, Thần Nông thân thể chết già còn nguyên thần hóa thành luân hồi, Côn Luân phong ấn tứ trụ, cuối cùng đi trấn giữ Hậu Thổ đại phong.” Triệu Vân Lan nói đến đây thì hơi dừng lại, “Ồ, hình như ta hơi hơi hiểu rồi.”

Triệu Vân Lan năm trước năm sau vẫn bận rộn, không rảnh đi cắt tóc, tóc y có vẻ dài hơn, cơ hồ phủ kín cả mang tai, những sợi tóc rũ trên trán bị gió núi thổi bay quét lên cánh mũi, Thẩm Ngụy cúi người vén tóc bay loạn trên trán y, nhẹ giọng hỏi: “Người hiểu được cái gì?”

“Khi đó người còn nhỏ như vậy, nếu ta đã trông coi đại phong thì đương nhiên không để cho người chạy ra, sao còn muốn cho người Côn Luân thần cân?” Triệu Vân Lan nắm lấy cổ tay Thẩm Ngụy, ngẩng đầu lên, “Bởi vì Thần Nông muốn giết người phải không? Ta muốn bảo vệ người thì đành phải làm như vậy, để nếu có một ngày ta không còn nữa thì có thể giao quyền năng của Thập Vạn Đại Sơn cho người.”

“Lần này ngươi nói không đúng rồi, lão không chỉ muốn giết ta, lão còn muốn diệt sạch Quý tộc. Thần Nông không thể tin tưởng trên đời lại có thứ gì không hồn không phách, không có hồn phách thì sao có thể xem là sống được? Là lão thúc đẩy Quý tộc sinh ra, lão đương nhiên khó thoát khỏi trách nhiệm cho nên muốn ‘bù đắp’ sai lầm.”
Thẩm Ngụy nói đến đây, bỗng nhiên hơi run rẩy, “Nếu không phải cho ta, nếu không phải..... Ngươi căn bản sẽ không rời bỏ ta sớm như vậy.”

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng nở nụ cười: “Không phải sớm, trước sau gì nó cũng phải đến mà.”

“Nếu cho ta một chút thời gian, có lẽ.....”

“Tiểu mỹ nhân bây giờ lớn thành đại mỹ nhân, ngươi có biện pháp nào?”

Thẩm Ngụy nhất thời nghẹn lời.

“Sau này thì sao?”

“..... Sau này ta đánh lên ngươi, giam cầm nguyên thần của ngươi, sau đó xuống luân hồi đi cầu kẻ thù của ta Thần Nông,” Thẩm Ngụy nói, “Đời này ta chỉ cầu xin người duy nhất một lần, chính là cầu lão.”

“Khi đó luân hồi đã có trật tự, Địa Phủ mới thành lập, có đầy đủ quy củ, ta cầu lão làm cho ngươi tiến vào luân hồi như phạm nhân, như vậy tuy rằng ngươi mỗi lần đều không nhớ rõ ta, nhưng chung quy là vẫn còn đó.” Thẩm Ngụy nói, “Nhưng lão không đáp ứng, thượng cổ chư thần không thể vào luân hồi, bởi vì luân hồi ban đầu là do nguyên thần của chính Thần Nông chống đỡ, tuy rằng có thể thu nạp các loại hồn phách của nhân thần yêu quỷ nhưng lại không nhận nổi Sơn thánh chân chính. Trừ phi..... bản thân lão phải ra tay giam

cầm thần lực của người, triệt để tẩy hồn phách người thành một người phàm, như vậy Thần Nông tự nhiên nổ tan xác mà chết..... Chính là một mạng đổi một mạng, dùng mạng của lão đổi mạng của người.”

“Vì chuyện này, người ước định gì với lão?”

“Vĩnh viễn bảo vệ Hậu Thổ đại phong, đại phong còn ta còn, đại phong phá, ta nhất định phải cùng tất cả Quỷ tộc đồng quy vu tận.” Ngón tay Thẩm Ngụy lạnh lẽo, “Còn có..... Ta trọn đời không thể gặp người, nếu ta nhẫn nhịn không được, sẽ khiến tinh huyết của người bị ta hút khô, hồn phi phách tán mà chết.”

Thẩm Ngụy đột nhiên giãy thoát cánh tay của Triệu Vân Lan, lòng bàn tay vuốt ve gương mặt người kia, sau đó hấn nắm lấy cầm y, bức y ngẩng đầu lên, gằn từng chữ mà nói: “Ta giữ lời thề này suốt mấy ngàn năm, hiện tại đại phong sắp phá, ta đã tới đường cùng, vốn định một mình lạng lẽ tới rồi sẽ lạng lẽ đi, nhưng là cơ duyên xảo hợp, bởi vì người mà thất bại trong gang tấc. Bắt đầu từ cái buổi tối mà người chân chính thuộc về ta..... Không...từ ngày đó khi người lần thứ hai nói với ta rằng người muốn đem tâm trao cho ta, ta đã không thể buông người ra được nữa.”

“Là ta cố ý tạo ra kí ức giả ở đại thần mộc dẫn người sai đường, sau đó lại cố ý để người thấy ta rút tâm đầu huyết cho người lại cố ý lạt mềm buộc chặt rời khỏi người, để người xuống Hoàng Tuyền tìm ta, cuối cùng dẫn đường cho người thấy ký ức cắt xén trong Hậu Thổ đại phong..... Đều là để khiến người sinh lòng áy náy, khiến người không rời khỏi ta, khiến người cuối cùng cam tâm tình nguyện theo ta đi tìm chết.” Đôi tay của Thẩm Ngụy càng ngày càng lạnh, cảm xúc của hấn càng kích động thì động tác trên tay lại càng mạnh, siết đến cầm của Triệu Vân Lan nổi lên đau đớn.

“Cho dù là hiện tại bị người nhìn thấu hết thấy, kì thật ta vẫn đang ép người.” Giọng nói Thẩm Ngụy rất thấp, cơ hồ là vụn vỡ, “Người muốn chọn theo ta cùng chết, vĩnh viễn quy về hỗn độn, hay là để cho ta xóa sạch ký ức đời này của người, từ nay về sau người không biết đến ta, không nhớ rõ ta, ta và người không còn mảy may quan hệ?”

Bởi vì y không chịu mắc mưu, cho nên hai con đường giờ đây sáng tỏ bày ra trước mắt y.

Hai người bọn họ ở trên đỉnh núi Bồng Lai trong trí nhớ của Thẩm Ngụy, Tang Tán và Uông Chủy không tìm được thì liền gọi điện về số 4 đường Quang Minh. Đại khái trong tiềm thức của Uông Chủy cho rằng Trảm Hồn Sứ ở bên lão đại của họ sẽ chẳng xảy ra được chuyện lớn gì, vì thế ngữ khí nhẹ nhàng khiến ai nấy đều yên tâm.

Nhưng Quách Trường Thành gác máy xong thì lại phát sầu: “Thế này thì tìm làm sao bây giờ?”

Cậu cúi đầu tìm trong điện thoại của mình, nửa ngày mới lật ra được một tấm ảnh chụp chung rất nhiều người, mặt mũi cơ hồ đều không thấy quá rõ. Sau đó Quách Trường Thành dùng năm phút đồng hồ để nghĩ ra một chủ ý đơn giản và trực tiếp: “Hay là em phóng to ảnh của cô bé lên rồi đưa lên thông báo tìm người trên mạng và tạp chí nhỉ?”

Sở Thứ Chi nói: “Thằng lừa đảo kia mang cô ta đi bán sỉ qua tay xong lại để người ta bán lẻ mấy vòng, tôi đề nghị cậu đến thẳng Carrefour (1) mà tìm cho nó nhanh.”

Quách Trường Thành hoang mang lo sợ nhìn hẳn.

“Được rồi, cậu nói nhà họ ở đâu? Đi cái gì đến được Long Thành?”

Quách Trường Thành nói tên tỉnh và khu hành chính: “Nhà bọn họ đương nhiên không ở trong thành phố mà là một cái làng nhỏ trực thuộc huyện xa xa bên ngoài địa khu gọi là Thôi gia thôn. Phải ngồi tám giờ xe buýt từ trong làng ra đến trung tâm hành chính, lại đi tàu ...”

“Không thể là tàu hỏa được,” Sở Thứ Chi ngắt lời cậu, “Tàu hỏa phải đăng kí bằng tên tuổi thật, chưa nói tên lừa đảo có làm thế hay không, cô bé kia đã làm chứng minh thư chưa cũng không biết nữa, chung quy là không thể trộm hộ khẩu mà bỏ nhà đi được. ”

Quách Trường Thành ngẩn người.

Sở Thứ Chi mở máy tính lên mạng tra những tuyến ô tô đường dài chạy từ tỉnh lỵ mà Quách Trường Thành nói đến Long Thành, nghĩ nghĩ, lại tra xét đường đi: “Xe cộ từ bên kia tới đều đi quốc lộ 220 để vào thành phố, hơn ba mươi tiếng ngồi xe, nếu con bé kia rời nhà từ hôm qua thì phỏng chừng hôm nay cũng sắp đến Long Thành.”

Quách Trường Thành sáng ngời mắt: “Đúng vậy! Sở ca anh quá thông minh! Chúng ta có thể chờ ở đầu đường cao tốc, rất có thể sẽ gặp được cô bé.”

Sở Thứ Chi khoát cổ tay, phát hiện ra đã sắp mười một giờ, thế này thì phải chờ đến lúc nào?

Trong lòng hấn thấy Quách Trường Thành có bệnh, lại nhìn nhìn bộ dáng vui mừng khôn xiết của cậu thì nhin không được mở miệng tạt cho một chậu nước lạnh: “Lừa bán người căn bản không phải chức trách của chúng ta, thành thành thật thật về nhà ngủ không được sao? Ai bảo cậu lanh mồm lanh miệng, lời của quý mà cũng dám đồng ý bậy bạ.....”

Quách Trường Thành lập tức nhạy cảm nghe ra ý giận trong lời hăn nói, sừng sốt một hồi rồi thiếu tự nhiên xoắn xoắn tay áo: “Sở ca, hay là...hay là anh cứ về trước nghỉ ngơi đi, em tự lái xe đi một chuyến là được, hôm nay thật cảm ơn anh, không có anh thì em chẳng nghĩ ra nổi chuyện tuyến đường.”

Sở Thứ Chi nhíu mày.

Quách Trường Thành theo bản năng tưởng rằng chính mình đã làm sai cái gì, cậu lập tức cúi đầu khom lưng nhận lỗi: “Hôm nay còn phiền anh cầm đồ giúp em, thực sự là ngại...ngại quá, anh có muốn...muốn hôm nào rảnh em mời anh đi ăn cơm được không?”

Sở Thứ Chi “Hừ” một tiếng, cầm lấy áo khoác, đi ra ngoài.

Quách Trường Thành lúng ta lúng túng không biết nói sao đứng mãi phía sau, Sở Thứ Chi đã đi tới cửa, thấy cậu không theo, bấy giờ mới quay đầu bắt nhãn nói: “Lẳng nhằng gì mãi thế? Không phải cậu muốn tìm người sao? Còn không lại đây!”

Quách Trường Thành lập tức biến từ một cây cà bị sương tấp thành một đóa hướng dương vừa được tưới nước, lẳng xa lẳng xẳng đi theo hăn.

Hai người bọn họ lái xe của Quách Trường Thành chạy đến chờ gần đầu đường cao tốc, cứ thấy biển số xe đến từ tỉnh nhà của cô bé mất tích thì chặn lại, lên xe điều tra.

Lần đợt này, đợt nguyên cả một đêm.

Tuy rằng đã qua năm nhưng nhiệt độ của Long Thành vẫn chưa tiến vào mùa xuân, sớm tối còn rét rất đậm, người đứng bên ngoài không

lâu sẽ bị đông cứng.

Quách Trường Thành ngồi trong khoang xe ấm áp một lúc thì mới rã rời. Sở Thứ Chi nhìn cậu mấy lần đầu gục xuống ngực rồi lại giật mình vội vàng hoang mang rối loạn xoa xoa xát xát mặt, xuống xe nhìn xung quanh xác định mới vừa rồi không có xe khách đường dài đi qua, lúc này mới buông lỏng một hơi, trùm kín áo khoác đi lại trong gió đêm cố giữ mình tỉnh táo một chút, cho đến khi lạnh đến mức cả người tê dại mới lại chui vào trong xe lần nữa.

Cậu lên lên xuống xuống, Sở Thứ Chi cũng chưa nói gì, chỉ là ngồi một bên đăm chiêu nhìn cậu.

Thi Vương rất ít đặt sự chú ý lên người Quách Trường Thành, lúc này hẳn mới đột nhiên cảm thấy kì quái — Quách Trường Thành mới có bao nhiêu tuổi? Công đức trên người cậu lại dày đến mức nhìn không thấu như là PM2.5 (2) vậy, lão hòa thượng phóng sinh cả đời chưa chắc đã có được công đức như thế, cho dù là như Đại Khánh nói, cậu làm cái gì cũng lặn lẽ không để người biết, dục vô cầu cho nên công đức càng nhiều thì Quách Trường Thành tựa hồ cũng phải có tần suất làm việc kiểu như sáng trưa chiều tối mỗi ngày đều dắt người già qua đường may ra mới được.

Lúc này lại có một chiếc xe đường dài chạy tới, đến gần vừa thấy biển số xe, Quách Trường Thành lập tức như được bơm máu gà phi từ trên xe xuống, lấy chứng minh công tác của mình đứng giữa đường ra sức quơ tay vẫy xe.

“Xì, rõ ngốc.” Sở Thứ Chi nói thềm một câu, sau đó lại liếc nhìn bóng dáng Quách Trường Thành một cái rồi gọi điện cho Đại Khánh, “Này, mèo ăn đêm, chưa ngủ chứ? Chưa ngủ thì ta hỏi ngươi cái này.”

Đại Khánh đang nằm mơ, nó mơ thấy mình trôi bồng bênh trên biển

rộng, đang ôm một con cá voi gặm đến sung sướng, tâm nói thứ này đủ để mềnh gặm cả năm rưỡi chớ không ít, ai biết vừa gặm được hai miếng thì cá voi lớn lại quấy đuôi một cái quăng nó xuống dòng nước lạnh lẽo ~

Đại Khánh phút chốc bừng tỉnh, vừa nhấc đầu thì thấy Tang Tán đang cầm cái ống nghe lạnh lạnh dán lên mặt mình, tươi cười khả cúc nói: “Miêu khiết báí, điện thoại.”

Tang Tán xấu bụng này dĩ nhiên đã biết “Khiết báí” chẳng phải lời hay ho gì, sớm không còn câu cửa miệng này nữa____ Cho nên nay nó thành xưng hô chuyên dụng cho Đại Khánh, hơn nữa còn bị gã gọi nghe như gọi gà. (3)

“Miêu khiết báí” đầy mặt khó chịu ngẩng đầu lên, nghiêng tai áp vào ống nghe, liền thấy giọng nói lạnh lạnh của Sở Thứ Chi truyền ra, nó tức giận nói: “Cút, lão quỷ ngươi làm cái chết tiệt gì thế hử?”

Sở Thứ Chi không thèm chiều cái tật xấu mở miệng mắng người của nó: “Ăn xong liền ngủ, coi chừng cuối năm lại tăng cân, đến lúc đó đừng nói là mèo cái, chó cũng thấy ngươi chướng mắt____lão ngài không sợ tam cao (4) sao?”

Tang Tán bình tĩnh nhìn miêu khiết báí cào ra một loạt vết xước trên bàn làm việc bằng bộ móng sắc nhọn, ôm sách bay đi.

“Có chuyện mau tấu, không chuyện bãi triều____đừng con mẹ nó lằng nhằng, Sở Thứ Chi ngươi hơn nửa đêm rồi cuộc có chuyện gì?”

Sở Thứ Chi hỏi: “Ta muốn hỏi ngươi một chút, ngươi gặp qua công đức màu cam bao giờ chưa?”

“Gặp qua rồi,” Đại Khánh tức giận nói, “Ta đã thấy đồ vàng cam lục

lam chàm tím bảy màu rồi, tích cóp đủ bảy là có thể triệu hồi thần long biểu diễn tạp kĩ xoắn nơ bướm cho người xem đấy.”

“Không đùa với người,” Sở Thứ Chi đê thấp giọng, liếc mắt nhìn nhóc con đang đứng ngoài cửa xe khách bên kia, “Cũng không phải tất cả đều là màu cam, bình thường vẫn trắng, chỉ là ngẫu nhiên giống như ngọn lửa, cái loại ánh lửa vụt lóe ấy.....”

Đại Khánh trầm mặc một lát: “Người thấy ở đâu?”

“Trên người Quách Trường Thành.”

“Không thể nào.” Đại Khánh chém đinh chặt sắt nói, “Ta biết thứ mà người nói, kia không phải tiểu công đức, là đại công đức, người biết đại công đức là cái gì không?”

Sở Thứ Chi nhướn mày: “Gì?”

“Ta không thấy tận mắt, nhưng mà nghe nói khi đó tiền thánh Nữ Oa tạo người thì có liệt hỏa giáng thân, đại biểu được trời ban đại công đức, con người bây giờ ưu khuyết điểm đều viết trong Sổ Sinh Tử, có cấp cao hơn thì nhiều nhất là được Công Đức Bút lưu lại, không thể với tới cấp bậc kia, người lừa mèo sao, không thể nào đâu.”

Sở Thứ Chi ngẩn người, lúc này, Quách Trường Thành đã xuống xe, thật xa vẫn có thể thấy cậu ủ rũ, chắc là không tìm thấy rồi.

Sở Thứ Chi thấp giọng nói với Đại Khánh: “Tiểu Quách thật sự là người?”

“Ờ, là người,” Đại Khánh nói, “Ông Chủ còn có chứng minh thư nữa là.”

“Ta muốn tra giấy chứng sinh, cái loại giấy mà bệnh viện ghi ‘ năm x tháng x ngày x sinh con trai’ ấy.” Sở Thứ Chi nói.

Đại Khánh: “A? Mợ nó, con người cũng quá hiếu kì rồi, còn có cả thứ này nữa!”

“Không làm nhảm với người, ta đang vội, gác máy trước, nhớ rõ tra cho ta đấy.” Sở Thứ Chi nói xong, cúp máy ngay trước khi Quách Trường Thành lên xe.

Chú giải:

(1) Carrefour: là một tập đoàn kinh tế Pháp kinh doanh trên lĩnh vực siêu thị, hiện là tập đoàn siêu thị lớn thứ hai thế giới, sau tập đoàn Wal-Mart của Hoa Kỳ. Thành lập năm 1959 tại Annecy, Pháp, hiện hệ thống siêu thị của Carrefour đã mở rộng ra nhiều nước châu Âu, Nam Mỹ, châu Á và tập đoàn này cũng hợp tác kinh doanh với nhiều công ty siêu thị địa phương ở các vùng khác trên thế giới.

(2) PM2.5: PM2,5 là loại bụi nhỏ nhất trong khí quyển. Chúng có thể gây viêm nhiễm đường hô hấp và làm tăng nguy cơ tử vong của những người mắc bệnh ung thư phổi và bệnh tim, đây là vấn đề lớn trong ô nhiễm không khí ở Trung Quốc

(3) Khiết bá đồng âm với ‘kê ba’, kê là con gà.

(4) tam cao: bệnh tuổi già hoặc bệnh do béo phì dẫn đến gồm có cao huyết áp, đường máu cao và mỡ máu cao.

Chương 94

Quách Trường Thành ỉu xìu, rất giống kẻ lang thang phải ngủ cả đêm trong nhà ga xe lửa, khi cậu vào trong khoang điều khiển thì trong đầu Sở Thứ Chi chỉ biết dùng từ “một đồng thù lù” để mà hình dung thôi.

“Không tìm được?” Sở Thứ Chi biết rõ còn cố hỏi.

Quách Trường Thành yên lặng gật đầu.

Sở Thứ Chi trầm mặc một lát, thử thăm dò: “Cơ mà cũng có khả năng là tôi nghĩ nhầm, bọn họ có khi cũng ngồi tàu hỏa hoặc vẫn ở lại trong thành phố mấy hôm, hay là chúng ta về trước đã?”

Quách Trường Thành im lặng một lát, thức đêm khiến cho đầu óc vốn không thông minh lắm của cậu có chút đờ đẫn, sau đó cậu ra lực lau mặt, nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi Sở ca, bằng không..... bằng không anh cứ lái xe về đi, bao giờ tìm thấy người em tự gọi xe về cũng được.”

“Gọi xe? Cậu ngồi đây cả đêm là muốn chết rét ở ngoài sao?” Sở Thứ Chi nghĩ nghĩ, còn nói, “Cậu yên tâm, cứ cho là đáp ứng quý thoại cũng không sao, chỉ là một phước linh không có đạo hạnh gì thôi mà, tôi còn dẹp yên được.”

Quách Trường Thành vẫn kiên định lắc đầu, cậu định đẩy cửa xe đi xuống, nhưng ngay lúc cậu quay lưng về phía Sở Thứ Chi thì cánh tay hấn vẫn dút trong túi đột nhiên vươn ra, bộp một tiếng dán một lá bùa lên cổ áo sau gáy cậu.

“Người là ai? Vì sao lại bám lên thân người?” Sở Thứ Chi lạnh giọng hỏi.

Lúc ấy Quách Trường Thành cảm thấy tứ chi của mình lập tức nặng như đeo chì, cậu muốn quay đầu hỏi Sở Thứ Chi sao lại thế này, nhưng mà cái cổ cứng còng, xoay không nổi.

Ý thức của cậu giống như bay ra ngoài thân thể, dùng một góc độ người thứ ba quý dị nhìn tạo hình đáng cười của mình cùng với Sở Thứ Chi biểu tình ngưng trọng ở phía sau.

Sở Thứ Chi cau mày, ngẩng đầu nhìn linh hồn Quách Trường Thành trôi nổi giữa không trung_____Kia đúng là sinh hồn của người thường, hơn nữa còn hoàn toàn phù hợp với thân thể, không có một chút không đúng.

Nói cách khác, hồn phách bị một lá bùa của hắn đánh ra chính là Quách Trường Thành.

“Cho nên người thực sự là Quách Trường Thành?”

Quách Trường Thành bay trong không trung, muốn nói: “Sở ca người làm gì.” Nhưng mà cái miệng cậu khép mở như thể bị ấn phím câm....Không, tựa như cậu đã rơi vào chân không nơi âm thanh không thể truyền đi được, cậu nói, nhưng lại chỉ có thể nghe thấy tiếng mình từ chính cơ thể mình, phát ra miệng lại không thể truyền đi.

Lúc này, Sở Thứ Chi giơ tay xé lá bùa trên cổ Quách Trường Thành xuống, sau đó cậu cảm giác được một áp lực cực lớn, một cánh tay khô gầy trực tiếp đặt trên hồn phách của cậu, loại xúc cảm này vô cùng kì quái khiến Quách Trường Thành nhin không được phải rùng

mình, tiếp đó chỉ trong khoảnh khắc sự lơ lửng mơ hồ đã không còn, thân thể nặng nề đến mức cậu thấy thật không quen.

Quách Trường Thành nơm nớp lo sợ quay người về, liền đối diện với ánh mắt nhìn chăm chú của Sở Thứ Chi.

Quách Trường Thành mất một lúc lâu mới chậm rãi phản ứng, bây giờ mới biết chính mình ban nãy là linh hồn xuất khiếu, theo cách hiểu của cậu, “linh hồn xuất khiếu” chẳng khác “chết” chút nào____Nói cách khác, Sở Thứ Chi thiếu chút nữa một lá bùa dán chết cậu.

Quách Trường Thành co quắp, có chút sợ hãi dính chặt lưng vào cửa xe bên kia, tim vọt lên tận cổ họng, run rẩy hỏi: “Sở, Sở ca..... Anh có ý gì.....”

“Cậu có phải là người không?” Sở Thứ Chi hỏi.

Quách Trường Thành trợn mắt há mồm mà nhìn hấn, không hiểu nổi đây là vấn đề gì, trực giác tưởng là mình đã làm ra chuyện xấu gì thương thiên hại lý không thể dung tha nên mới bị người ta mắng là “không phải người”, nhưng cậu suy nghĩ cẩn thận một hồi, phát hiện hoàn toàn không có chuyện này, không thể là ngủ mơ rồi mộng du hành hung đâu đúng không?

“Tôi hỏi này, cậu có ấn tượng gì với bố mẹ cậu không?”

Quách Trường Thành gật gật đầu.

“Xin lỗi, tôi biết chuyện nhà cậu, cậu nén bi thương,” Sở Thứ Chi nhận lỗi không chút thành ý, “Nhưng mà việc này tôi nhất định phải hỏi rõ ràng, cậu là con ruột của bố mẹ cậu sao? Làm sao chứng minh được cậu là do họ sinh ra hả?”

Sở Thứ Chi người này tùy hứng thiếu tự nhiên, biểu hiện cụ thể ở chỗ kì thực hẳn biết thừa phải nói tiếng người thế nào, cơ mà có đôi khi tự cho là rất phiền, không thèm nói.

Vấn đề này nếu đổi là Triệu Vân Lan thì dám chắc đã nổi nóng với hẳn rồi, thậm chí đập cho hẳn một nhát cũng chẳng có gì kì lạ, nhưng mà Quách Trường Thành chính là rất rất nhu nhược rất hiền lành, cậu nghe xong lời này thì chỉ thấy trong lòng không được tự nhiên thôi, một chút nóng giận cũng không có, cậu còn thực sự tỉ mỉ suy nghĩ rồi thành thật trả lời: “Em đặc biệt giống với ông ngoại và cậu cả hồi còn trẻ, ông nội em bị cao huyết áp, truyền cho ba em, bây giờ em cũng có dấu hiệu cao huyết áp....Em cảm giác chắc là con ruột rồi.”

“Thế tổ tiên cậu có ai tu đạo không?” Sở Thứ Chi hỏi.

“Tổ tiên?” Quách Trường Thành ngẩn người, “Em không biết tổ tiên em làm gì, chỉ biết ba đời nay trở lại thôi, nhiều nhất có thể tìm hiểu được từ thời chiến tranh kháng Nhật, chứ trước nữa chỉ sợ là không ai biết.”

Sở Thứ Chi không dây dưa vấn đề này — — cứ cho là tổ tiên của Quách Trường Thành thực sự có huyết thống đặc thù đi nữa thì ba đời gần nhất đều là người thường chứng tỏ nó đã mỏng manh chẳng ra hình dạng gì rồi, không thể là nhân tố quyết định được...VẬY chỉ còn lại một khả năng cuối cùng, chính là cậu ta do ai đó chuyển thế mà thành.

Nhưng đó chỉ là hòn phách bình thường của một phạm nhân, lấy nhãn lực của Thi Vương cũng không thể nhìn ra điểm nào khác biệt.

Đúng lúc này có ánh đèn xe khách từ xa quét lại, Quách Trường

Thành nắm chặt tay Sở Thứ Chi: “Sở ca, xe! Xe kìa!”

Sở Thứ Chi dừng một chút, tạm thời đặt nghi vấn sang một bên: “Được rồi, cậu đi đi.”

Quách Trường Thành chạy vèo xuống như được đại xá, cũng không hiểu vì sao lại khéo như vậy, vừa rồi đã có một chiếc xe khách chạy tới từ tỉnh thành của cô bé kia, chiếc này cũng vậy. Quách Trường Thành vẫy tay ngăn lại, trước khi lên xe thì trình giấy chứng minh, sau đó dùng giọng điệu như phát thanh viên đọc lên lời thoại yêu cầu kiểm tra hành khách đã được chuẩn bị tốt.

Đôi khi ngày tết cũng có thông lệ kiểm tra thí điểm ngẫu nhiên, bác tài vô cùng bình tĩnh cất giọng chuông đồng gọi tỉnh một xe đầy hành khách: “Dậy dậy! Mọi người dậy nào! Mọi người vui lòng phối hợp một chút, kiểm tra chứng minh thư nào!”

Sở Thứ Chi ngồi trong xe ở xa xa, lúc này không rõ vì sao lại giật mình, rất nhiều người tu đạo đều sẽ có loại cảm giác này, hấn xuống xe đi qua, vừa lúc thấy một cô bé gầy teo khoảng mười lăm mười sáu tuổi đi theo phía sau Quách Trường Thành, mặc một bộ đồng phục giặt nhiều bạc phếch, đầu cúi sắp chạm cả vào ngực.

Sở Thứ Chi: “Con bé đây hả?”

Quách Trường Thành gật gật đầu, còn bổ sung một câu: “Người đưa cô bé đi vẫn còn ngồi trên xe.....”

Cậu vừa mới nói xong thì chợt nghe oành một tiếng, có người nhảy xe ra ngoài, kì thật nói gã lừa bán con gái nhà người ta thì cũng không có chứng cứ gì, dù sao cô bé vẫn còn ngồi trên xe kia, còn là tự nguyện đi theo gã nữa chứ, nhưng mà có lẽ là do gã đã làm nhiều chuyện đui lý lắm rồi, nghe thấy hai chữ ‘cảnh sát’ thì liền trốn loạn

cả lên.

Ai ngờ gã chạy chưa được mấy bước thì dưới chân như bị cái gì túm lấy mà ngã sấp mặt chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, gã đứng lên chạy tiếp thì hai bước sau đã lại ngã thêm cái nữa, ngã đến lần thứ ba, mới thấy vị cảnh sát nhân dân không kính nghiệp Sở Thú Chi khoan thai đi tới, xách cổ mình lên, tóm được, trên tay bị khóa một thứ lạnh ngắt.

...Đương nhiên là, vì tính chất công việc đặc thù nên Thi Vương luôn luôn không dùng qua còng tay, thế là tại không quen tay mà suýt nữa thì không còng trúng.

Sở Thú Chi quay đầu lại thì thấy Quách Trường Thành vừa nhỏ nhẹ nói chuyện với cô bé kia, bảo cô nhóc không nên một mình rời nhà trốn đi, vừa nhất thời quên bém mắt là mẹ cô đã thành ma rồi mà gọi về một cuộc điện thoại: “Alo chị à, đừng lo lắng, tìm thấy con chị rồi, mai em nhờ người đưa giúp cô bé về cho.”

Cậu nói xong còn rất hồn nhiên đưa điện thoại cho cô bé: “Mẹ em vì em mà sốt ruột sắp điên rồi, nửa đêm còn gọi cho anh nhờ đi tìm em kia kìa, nói với mẹ mấy câu đi em.”

Cô bé đang trong thời kì nổi loạn, tuy là nhận ra Quách Trường Thành, nhưng đối với cô mà nói, Quách Trường Thành dù sao cũng chỉ là bạn chơi lớn thầy giáo nhỏ đến dạy học một tháng dịp hè cao trung thôi. Thái độ của cô nhóc vốn không được tốt lắm, vô cùng có bộ dáng nước đổ lá khoai không thèm quan tâm, Quách Trường Thành nói liên miên một chuỗi dài phỏng chừng đều bị cô coi là gió thoảng bên tai hết, chỉ đến khi nghe thấy những lời này, cô bé mới ngậy người.

Cô gái nhỏ vụt ngẩng đầu nhìn Quách Trường Thành, giống như

muốn gào lên với cậu một câu “Anh lừa em”, nhưng mà lời đến bên miệng lại không phát ra thành tiếng, mà ma xui quỷ khiến đưa hai tay run rẩy nhận lấy điện thoại: “..... Alo?”

Người ở đầu dây bên kia im lặng một hồi, phương ngôn quen thuộc lại một lần nữa truyền qua sóng điện truyền đến tai thân nhân đã âm dương cách biệt, cô bé thực sự nghe thấy giọng nói thân thiết của người mẹ đã qua đời: “Thúy nhi.”

Cô bé nước mắt rùng rùng: “Mẹ!”

Mẹ cô bé nói qua điện thoại: “Đừng khóc, Thúy nhi, đừng khóc, ngoan ngoãn nghe lời thầy Quách nói, ngày mai về nhà đi con, con đi xa như vậy mẹ không theo kịp, không thấy con mẹ lo lắm.....”

Thiếu nữ mặc đồng phục cũ, ở đầu đường quốc lộ vào Long Thành, trong bóng đêm mờ mịt mênh mang, cuối cùng bị thống gào khóc.

Sở Thứ Chi không hiểu cách ứng phó với trường hợp này, vốn định đưa người đi trước, thế mà trong lúc vô ý liếc mắt nhìn Quách Trường Thành thì lại nhìn thấy “ánh lửa” công đức rực rỡ kia lóe lên.

“Ánh lửa” tựa hồ càng thêm sáng chói làm cho Sở Thứ Chi tưởng rằng trên người Quách Trường Thành có gì đó đang bốc cháy, ra sức dụi dụi mắt nhìn lại thì đã biến mất không thấy nữa.

Ánh lửa.....

Cho dù Đại Khánh đã nói qua, đó là đại công đức trời ban cho khi Nữ Oa tạo ra con người, nhưng Sở Thứ Chi lại không ức chế nổi mà liên tưởng một chút, hẳn rất cực nhọc không được lấy điện thoại ra gọi vào di động của Triệu Vân Lan — — Khi Sở Thứ Chi ở trong xe chờ Quách Trường Thành đã gọi mấy lần, lần nào cũng là “ngoài vùng

phủ sóng”, chỉ có lần này, biến thành “Đã tắt máy”.

Thế này nghĩa là Triệu Vân Lan đã trở lại rồi sao?

Sở Thứ Chi không kháng nổi mà châm một liều thuốc, cảm thấy sợ hãi chính mình, vừa nghĩ đến tên kia thế mà lại thấy y là người đáng tin cậy.

Đêm nay họ túc trực ở đầu đường quốc lộ từ chập tối đến tận bốn rưỡi hơn, cơ hồ thức cả một đêm. Thẩm Nguy và Triệu Vân Lan cũng lang thang cả đêm trong ký ức của Thẩm Nguy.

Trên đỉnh Bồng Lai, Thẩm Nguy hỏi xong thì không đợi Triệu Vân Lan trả lời đã vội vàng nói: “Ta không cho phép ngươi nghĩ, bây giờ ngươi trả lời ta luôn đi.”

Triệu Vân Lan sững lại một chút, ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt Thẩm Nguy, hồi lâu sau, y đưa tay nắm lấy cổ tay hắn: “Đại phong còn có thể chống đỡ bao lâu, số ngày còn lại có đủ cho một phạm nhân nho nhỏ như ta sống nốt nửa đời để dưỡng già lo ma cho ba mẹ không?”

Trong một khoảnh khắc đó, Thẩm Nguy cơ hồ không nghe ra y có ý tứ gì. Khuôn mặt hắn trắng bệch, bờ môi cũng tái nhợt, một chút huyết sắc đều tụ lại trong đôi mắt đầy tơ máu, đầu óc trống rỗng không suy nghĩ được gì, chỉ có hai đáp án do chính hắn nói ra vang vọng trong trí não.

Thế cho nên khi Triệu Vân Lan chưa nói ra một trong hai đáp án đó thì quả thực đã vượt qua cả năng lực lý giải của Thẩm Nguy rồi, hắn nhất thời không kịp phản ứng với những gì y nói.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Nguy mới như vừa tỉnh mộng bắt lấy

bả vai Triệu Vân Lan mà ngồi sụp xuống: “Cái gì..... Người, người nói cho rõ ràng..... Người có ý gì?”

Triệu Vân Lan chạm được tóc hắt, đưa tay nhẹ nhàng ve vuốt: “Tâm nặng như vậy, tâm kế cũng nặng như vậy..... Ai, thật là không dễ nuôi mà, đi thôi, chúng ta về nhà .”

Thẩm Nguy mở to hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm y một lát rồi đột nhiên nhào lên ôm chặt y vào lòng. Sau đó một trận thiên toàn địa chuyển, Triệu Vân Lan cảm giác được xúc cảm quen thuộc dưới chân, bên tai truyền đến âm thanh giòn vang, tựa hồ là động tác tiếp đất của ai đó không đúng đã bất cẩn đập đổ chén trà trên bàn trà cạnh giường, để lại một nền đất đầy nước.

Lại không ai để ý tới nó.

Thẩm Nguy hung hăng đặt Triệu Vân Lan lên giường, gần như thô bạo xé mở quần áo của y.

“Này này, chờ đã!” Triệu Vân Lan giữ chặt tay Thẩm Nguy, “Ta không uống máu của người đâu.”

“Vớ tay mà nói, cũng như bị muỗi cắn một cái thôi mà.”

“Nói gì thì nói, nhưng vớ tay mà nói thì không phải.” Triệu Vân Lan giơ tay đẩy hắt một cái rồi sờ sờ bật đèn đầu giường, nhưng mà hay tay rất nhanh đã bị người kia bắt lấy.

Thẩm Nguy duyên liếm hầu kết của y, Triệu Vân Lan có chút khó nhịn thở dốc một tiếng: “Được rồi, đừng nháo.”

“Cứ cho là móc cả quả tim ra thì ta cũng không chết ngay được, ít nhất cũng sống được lâu hơn đại phong,” Thẩm Nguy cúi đầu nói,

từng hơi thở nóng rực phả lên xương quai xanh của Triệu Vân Lan, “Kỳ thật khi đó ta đã nghĩ nếu moi tim ra cho người xem thì hiệu quả có tốt hơn một tí không, nhưng mà e là thực sự sẽ làm người sợ nên mới chỉ cho người thấy quá trình lấy máu thôi.”

Triệu Vân Lan im lặng một hồi rồi phun ra một câu cứng ngắt: “Thực cảm ơn ngài, còn nhớ rõ ta nhất gan.”

Thẩm Ngụy áp sát, cẩn thận hôn lên khóe miệng của Triệu Vân Lan, đến tận khi chóp mũi cọ tới cọ lui trên mặt y, ngón tay cuốn lấy ngón tay y, để nửa thân trên của hai người gắt gao dính sát: “Đều không đáng là gì ..... Vân Lan, chỉ còn lại mấy chục năm này, chúng ta cùng nhau trải qua một đời giống như người thường có được không?”

Trong đêm tối trước bình minh, ánh mắt hai người giao nhau khi ấy, sau đó Thẩm Ngụy như thể bị ánh mắt của y mê hoặc, những nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống bên khóe môi dốc hết triền miên lưu luyến dịu dàng.

Triệu Vân Lan lại tuyệt không phối hợp, sau khi y phục hồi tinh thần thì chỉ trong chốc lát đã phản công trở lại, bàn tay mò vào trong lớp quần áo của Thẩm Ngụy, hai tay ôm eo hắn: “Qua một đời quá tốt, nhưng mà ta phải trọng chấn phu cương.”

Y nói xong, bàn tay vẫn bám trên eo Thẩm Ngụy lật sang bên cạnh, tính toán thuận thế nghiêng người áp lên...sau đó, không có kết quả.

Người nọ quả thực giống như biết thiên cân trụ, Triệu Vân Lan nhớ rõ y đã từng bế Thẩm Ngụy lên, tuyệt đối chỉ là thể trọng của con người bình thường thôi, y dùng hai tay là nhấc bổng được mà!

Mợ nó không phải vừa mới nói là muốn giống như người phàm sao?

Đừng có mà bắt nạt người phàm thế này chứ!!!

Đại khái câu chuyện này cho chúng ta một kết luận, cho dù con sói có khoác trên mình một tấm da dê — — thậm chí còn là tấm da dê để đò mặt đi chăng nữa, cũng không thể thay đổi được bản chất hẳn là một con sói nha ~

Chương 95

Trời mới sáng, tiểu quý ở số 4 đường Quang Minh vừa tan tầm, Đại Khánh đã lo lắng nhúc nhích cái thân mình to mọng của nó chạy tới nhà Triệu Vân Lan, trước tiên nó nhảy tới cửa sổ hàng hiên, sau đó làm một động tác mãnh miêu vồ mồi bay lên không trung, chuẩn xác không làm bắn người lên cửa nhà y, chân trước đặt trên chuông cửa.

Sau đó nó biến thành một mảnh dán hình mèo, trượt từ trên cửa xuống đánh ầm một cái.

Chuông cửa vang lên.

Khi Triệu Vân Lan ru rú trong nhà có lúc sẽ đeo tai nghe chơi game, cho nên để tránh cho người khác kêu cửa mà y không nghe thấy, chuông cửa nhà y cực kì kinh thiên động địa, từ ngoài cửa cũng có thể nghe thấy tiếng chuông gọi hồn mang đậm phong cách dân tộc, ầm một cái sẽ phát nguyên cả bài.

Nhưng mà vang hết một hồi, không có ai đáp.

Đại Khánh không chơi trò liên tục gọi điện cho Triệu Vân Lan như Sở Thứ Chi, lúc này nó còn tưởng là Triệu Vân Lan không ở nhà.

Hắc miêu lo âu đi tới đi lui trước cửa, bất giác đuổi theo cái đuôi của chính mình, rất nhanh sau đã trở thành một cơn lốc đen không ngừng xoáy quanh.

Nó chưa từ bỏ ý định, định lại bấm chuông lần nữa. Ngay khi nó nhảy lên tại chỗ, dùng hai chân trước bám cửa sổ, chân sau giãy giãy

muốn leo lên, cánh cửa lại kẽo kẹt mở ra từ bên trong. Mèo đen hoảng sợ, hai vuốt buông lỏng, sau đó là cái mông rơi phịch xuống đất theo hình thức bình sa lạc nhận.

Nó lăn vòng tại chỗ, trừng lớn đôi mắt tròn xoe nhìn qua, hai cái chân vừa mới đứng thẳng được lại trượt một cái rõ điệu nghệ trên hàng hiên phủ đầy ánh sáng rực rỡ, cái cảm nặng trĩu cũng rung rung rung.

Sau đó Đại Khánh cực kì câu nệ thu hồi móng vuốt, ngồi xuống một cách cực kì ngay ngắn nghiêm chỉnh, uốn ngực thu bụng khe khẽ meo một tiếng: “Đại nhân.”

Thẩm Nguy bấm tay bắn ra, chuông cửa vẫn đang réo rắt nhà Triệu Vân Lan lập tức câm bặt, Đại Khánh kìm lòng không đậu cứng còng cái cổ gian nan làm động tác nuốt xuống, đồng thời ánh mắt lại thiếu tự chủ rơi xuống quần áo trên người Thẩm Nguy ____ Cái áo sômi kia Đại Khánh khẳng định chắc chắn là của Triệu Vân Lan! Tên quái thai Triệu Vân Lan này thích xắn tay áo, mỗi lần đều đưa ra yêu cầu quý quái với nhân viên tiệm giặt là phải xắn sẵn tay áo của y lên cho tử tế đàng hoàng.

Đại Khánh trong không tìm được mà diễn ra cả loạt ý tưởng, tở như bọn họ đều cởi quần áo ra, sau đó, sau đó.....

Đại Khánh cúi cúi cái đầu tròn tròn, cảm thấy chính mình phải điều chỉnh trạng thái tâm lý một tí.

“Chuyện gì?” Thẩm Nguy hỏi.

“A...ta chỉ tới xem sếp Triệu đã về chưa, hôm đó y đột nhiên nhảy vào Hoàng Tuyền, chúng ta đều rất lo lắng.”

“Về rồi, nhưng hiện tại đang nghỉ ngơi, có chuyện gì thì có thể lưu lại lời nhắn, khi y tỉnh ta sẽ chuyển lời.” Thẩm Ngụy nhẹ giọng nói.

Đại Khánh lập tức trở thành kẻ thức thối là trang tuần kiệt, nhanh chóng thò chân định chuồn ra ngoài: “A..... A ta đây không quấy rầy nữa, không có chuyện gì quan trọng cả, chỉ muốn nhắc lão đại hai ngày này đừng quên viết kế hoạch công tác năm mới và đọc diễn văn đầu năm thôi, không có việc gì không có việc gì, ngài bận việc, ta đi đây.”

“Này, chờ đã.” Thẩm Ngụy ngược ngùng nở nụ cười, nho nhã lễ độ nói: “Có chút việc có lẽ phải phiền người chút.....”

Đại Khánh lập tức thức thối le te chạy lại, ngẩng đầu: “Ngài cứ nói.”

Mười phút sau, một con mèo béo múp thái quá dùng đầu đẩy mở cánh cửa của cửa hàng điểm tâm, mặt mèo rất tròn, đôi mắt bị thịt mỡ che đến chẳng nhìn thấy đâu cả thế mà thoát nhìn lại có chút hung thần ác sát...Đương nhiên, nhân loại ngu xuẩn không biết rằng đó chính là biểu cảm chân thật nhất lúc này của mèo đen.

Phục vụ viên không cẩn thận thiếu chút nữa vướng vào nó mà ngã sấp liền lập tức hô to gọi nhỏ: “Ai da, sao lại có con mèo vào đây hả! Đuổi ra, mau đuổi ra đi!”

Mèo đen múp ngẩng đầu, dùng ánh mắt tràn ngập khinh thường liếc nhìn cô ta, sau đó lập tức nhảy lên quầy phục vụ, dùng chân gõ gõ mặt bàn, trong cái nhìn trân trối của nhân viên thu ngân, nó nhả ra một tờ giấy vẫn ngậm trong miệng. Cô thu ngân run run rẩy rẩy mở ra, chỉ thấy chữ viết trên đó vô cùng tinh tế: “Một cân sữa đậu nành, một ***g bánh bao, ba chiếc bánh quẩy, làm phiền bỏ vào một túi to chắc chắn, tiền đặt trên cổ con mèo, xin mời tự lấy, nếu có tiền trả lại vui lòng để vào chỗ cũ, cảm ơn.”

Cô thu ngân ngẩng đầu muốn nhìn kĩ xem cổ con mèo nằm ở chỗ nào, mèo đen liếc mắt ngửa đầu lộ ra cái vòng cổ dưới cằm, trong đám lông mèo rậm dày, cuối cùng cô cũng tìm thấy ba mươi đồng tiền.

Cô thu ngân dồn khí đan điền: “Ai nha! Mọi người mau đến mà xem, thần kì nha! Mèo biết mua đồ này!”

Đại Khánh chịu nổi khổ bị vây xem xấu hổ và giận dữ muốn chết___ Cái đồ nhân loại ngu xuẩn các người!!!!

Triệu Vân Lan bị âm thanh đóng mở cửa làm tỉnh giấc, mở mắt một chút: “Ai đấy?”

“Mèo của ngươi,” Thẩm Ngụy đóng cửa lại, “Tới đây xem ngươi thế nào, ta nhờ nó đi mua bữa sáng, ngươi ngủ tiếp một lát đi.”

Nói đoạn, hần nhẹ nhàng ấn Triệu Vân Lan về ổ chăn, lại nắm lấy tay y, cuối cùng mới cúi người hôn lên trán y một cái, đưa tay đẩy đôi lông mày y nhãn lại vì đột nhiên bị đánh thức.

Ợi cho hô hấp của Triệu Vân Lan vững vàng trở lại, Thẩm Ngụy mới đi đến bên cửa sổ, cúi người nhìn cái cây sắp chết héo vì không được chăm sóc đàng hoàng, hần vươn tay khum khum trên đầu nhánh cây, quang huy màu nhũ bạch từ lòng bàn tay tản mát tràn ra, cây hoa héo khô tựa như đất cằn nắng hạn gặp mưa rào mà nhanh chóng trở nên tươi tốt, cành khô vươn mình thức tỉnh, chỉ qua một lát đã duyên dáng đứng thẳng nơi đó.

Thẩm Ngụy nhẹ tay nhẹ chân rửa sách bình phun sương, sau đó cẩn thận tưới nước lên từng phiến lá.

Đại đa số mọi người đều đã bắt đầu đi làm, giờ cao điểm buổi sáng xe cộ như mắc cửi, Thẩm Ngụy nhìn lướt qua khe hở của tấm rèm, nơi tận cùng của thế gian bộn bịu, phía chân trời xa xa có một tia hắc khí từ lòng đất bốc lên, một đường bay thẳng lên trời.

Nhưng mà Thẩm Ngụy chỉ nhìn liếc một cái thôi, sau đó tựa hồ xem nhẹ mà tiếp tục động tác trên tay mình, trong lòng hấn ngập đầy sự yên tĩnh an bình khác thường, cả người đều lờ lững, cơ hồ cảm thấy cho dù ngay lúc này phải chết đi cũng không có gì đáng sợ.

Mãi đến giữa trưa, Triệu Vân Lan mới bị mùi hương của cốc sữa đậu nành mà Thẩm Ngụy đặt ở tủ đầu giường đánh thức.

Y nhìn chằm chằm sữa đậu nành trắng trắng một hồi lâu, đột nhiên nghiêng người ngồi dậy: “Sáng sớm nay ngươi nói cái gì cơ? Bảo Đại Khánh đi đâu?”

Thẩm Ngụy đang đeo kính đọc một bản giáo án viết tay, bình tĩnh nói: “Mua bữa sáng.”

Triệu Vân Lan dùng một loại biểu tình rất khó miêu tả ngồi yên một chút, không biết có phải đang náo nức ra “Ký sự mèo múp lưu lạc” hay không, sau đó y ra sức lắc đầu, chống khuỷu tay lên đầu gối mà đê trán mình, bỗng nhiên nở nụ cười.

Thẩm Ngụy: “Làm sao thế?”

“Ta đang nghĩ bản thân mình non nửa đời người làm tình thánh, cuối cùng lại bị ngũ chỉ sơn của ngươi ngăn chặn, đồng chí Thẩm Ngụy, bản lĩnh của ngươi lớn thật đấy.”

Trong giọng điệu của Triệu Vân Lan thực sự nồng đậm ý nói móc, cũng không biết là đang móc mỉa ai, dù sao thì Thẩm Ngụy cũng vờ

như không nghe ra, cả khuôn mặt đều là hiền lương thực đức mà cười với y.

“Ai nha bảo bối ta van ngươi, đừng giả vờ nữa, giả cũng đừng giả thành dạng đó mà, năng lực thừa nhận của ta kém lắm.” Triệu Vân Lan vừa thấy hấn hiền lương thực đức thì tê hết cả răng, ấn ấn cái eo như trâu già kéo xe nát vào buồng vệ sinh rửa mặt, kéo cửa âm âm ầm.

Khi Triệu Vân Lan chuẩn bị đem cả bụng buồn bực phát tiết trên đồ ăn, y nhận được điện thoại của Chúc Hồng gọi đến.

“Alo sếp Triệu? Đại Khánh bảo anh trở lại rồi, không sao chứ?”

“Ờ,” Triệu Vân Lan gặm nửa cái bánh quẩy hỏi, “Có chuyện à?”

“Tôi phải nói với anh chuyện này, Lâm Tĩnh đặt vé tàu hỏa về Long Thành đêm qua, rạng sáng nay tôi gọi cho hấn một cuộc xác nhận nhưng mà hấn không ở trong vùng phủ sóng. Mới đầu tôi tưởng trên đường nhiều hầm núi, đi qua thì không có tín hiệu, nhưng mà đến bây giờ hấn vẫn chưa về, vừa nãy tôi lại gọi, vẫn là ‘không ở vùng phục vụ’.”

Triệu Vân Lan thả chậm tốc độ nhai nuốt: “Lâm Tĩnh có liên hệ với văn phòng không?”

“Không có.”

“A.....” Triệu Vân Lan nhú mày

Cục Điều Tra Đặc Biệt có quy định, bất luận là khi đi xem xét án kiện hay là trong quá trình phá án, không được có ít hơn hai người làm nhiệm vụ, đương nhiên là Đại Khánh cũng có thể tính vào cho đủ số.

Những lúc ngẫu nhiên có tình huống đặc biệt, nếu cần nhân viên phá án hành động một mình thì nhất định người đó phải liên lạc với văn phòng số 4 đường Quang Minh hai lần một ngày, tùy thời thông báo với người khác vị trí của mình, tiến triển của tình hình và xung quanh có nguy hiểm hay không.

Lâm Tĩnh làm việc nhỏ thì không đáng tin, việc lớn lại rất ít chọc vào rắc rối, sẽ không làm trái quy định này mà vô cớ chơi trò mất tích.

Triệu Vân Lan gác máy với Chúc Hồng, thử gọi một lần vào số của Lâm Tĩnh, quả nhiên là không ở trong vùng phục vụ. Y lấy một trương Trấn Hồn lệnh trong túi ra, dùng chiếc đũa chấm sữa đậu nành, viết lên trên đó danh tự của Lâm Tĩnh.

Trấn hồn lệnh tựa như một mũi kim chỉ nam, đầu tiên chỉ quanh trái phải một hồi, sau đó lại nhẹ nhàng chuyển phương hướng, một sợi dây đỏ rất mảnh vươn ra từ danh tự của Lâm Tĩnh, chậm rãi kéo ra ngoài, nhưng mà càng chạy lại càng mờ nhạt, khi vươn đến dưới bàn thì đã gần như biến thành màu xám.

Sau đó bị cắt đứt.

Chương 96

Thẩm Ngụy đang vùi đầu vào giáo án ngẩng nhìn Triệu Vân Lan, sau đó hấn cúi người nhặt sợi dây mảnh kia lên, ngón tay khẽ miết một cái, nó tựa như bị một ngọn lửa đốt thành tro tàn, vụn thành bột mịn rơi xuống đất.

Thẩm Ngụy thu tay về cẩn thận ngửi qua, sau đó hấn nói: “Tạm thời hấn là chưa có việc gì, không có tử khí, cũng không có mùi tanh, người còn sống, chỉ là không liên lạc được thôi. Người đừng nóng vội, yên tâm trước đã.”

Triệu Vân Lan không lên tiếng, ăn không biết ngon nhét nốt miếng bánh bao cuối cùng vào miệng rồi lấy từ dưới bàn ra một bảng ghi chú, chỉ thấy cái kẻ có cuộc sống sinh hoạt lôi thôi đến rối tinh rối mù này không ngờ lại quản lý thời gian chính xác vô cùng, trên bảng ghi chú của y kẹp ba tập giấy nhớ, trên cùng ghi “Khẩn cấp”, xuống dưới là “Quan trọng”, cuối cùng là “Hoàn thành”.

Trong đó hàng cuối cùng trống rỗng, có thể thấy được gần đây y đang sút đầu mẻ trán, trên cơ bản là chẳng có việc gì mà không quan trọng.

Thông qua những con chữ nhảy nhót như ngòi tên lửa kiểu kê đơn của bác sĩ ngoại khoa kia, Thẩm Ngụy vất vả nhìn ra được cả hàng “Khẩn cấp” chỉ viết mỗi tên mình với một dòng “Nghĩ cách lôi cổ bát mẻ trên người ông già ra”. Ở hàng “quan trọng” ghi chép một đống dài dằng dặc những việc liên quan đến công việc của y.

Triệu Vân Lan đưa bút đánh dấu móc bên cạnh cái tên “Thẩm Ngụy”,

sau đó viết thêm việc thứ ba vào hàng khẩn cấp: “Mau chóng tìm Lâm Tĩnh”.

Triệu Vân Lan vừa ghi vừa nói: “Xuất thân của Lâm Tĩnh thực ra là Đạt Ma tông chính thống, nói thật chứ, thủ hạ của ta không có ai xuất thân hoành tráng hơn hẳn, hơn nữa bộ dạng cũng chẳng được hàm xúc đến vậy, cơ bản ảnh tự sướng của hắn có thể dùng như bùa trừ tà ấy, hơn nữa tên kia cực thích giả bộ yếu đuối, đi đến đâu cũng không dễ gây chuyện, lại càng đừng nói đến việc ta chỉ bảo hắn điều tra có mỗi vụ án mượn thọ phản phệ thông thường mồng bảy tháng nào cũng có. Nói đúng ra, bình thường hắn là người làm cho ta yên tâm nhất.....”

Những ngón tay y thay phiên gõ lên bàn: “Hôm nay ta nhất định phải dẫn người đi một chuyến, người có đi không?”

Thẩm Nguy trước đây mưu tính trăm phương ngàn kế, chẳng hơi đâu mà để ý xem mấy người trong Trấn Hồn lệnh làm những gì, nghe thấy thế, đôi mắt dịu dàng như nước của hắn nâng lên từ cái tên có dấu móc của mình trên bảng ghi chú, khóe miệng vẫn mang theo nụ cười — thoát nhìn tuyệt không để ý đến chuyện Triệu Vân Lan viết tên của hắn trừu tượng như dấu chân chó: “Ừm, mượn thọ?”

Triệu Vân Lan phát tin nhắn mà Ông Chủ gửi tới trong điện thoại: “Là cái này này, đại thần người giúp tụi ta nhìn qua cái xem.”

Thẩm Nguy cái người thuộc trường phái súng cổ này chưa từng dùng qua smartphone, nhận lấy xong chỉ nhìn liếc qua mấy câu nói của Ông Chủ, sau đó muốn xem ảnh chụp hiện trường, kết quả là thao tác không quen, nghịch mãi nửa ngày vẫn không phóng to được cái ảnh lên.

Vì thế hắn nói với Triệu Vân Lan lúc này đang tu sửa đậu nành:
“Ngươi cứ cúi đầu xuống, đừng nhìn.”

Chỉ thấy Thẩm Ngụy nhẹ nhàng đặt tay lên màn hình di động, bắt lấy gì đó như cách không thủ vật, tấm ảnh chụp người chết kia nổi lên không trung như hình chiếu 3D, hiệu quả thị giác cực kì chấn động, mới nhìn qua y như là một khối thi thể tím ngắt tái xanh chễm chệ trên bàn cơm.

Xuất phát từ lòng hiếu kì, cái đầu đang cúi của Triệu Vân Lan vừa nâng lên một cái thì ngay lập tức gieo gió gặt bão, một ngum sữa đậu nghẹn sặc trong cổ họng tí nữa thì phun đầy vào mặt “Thi thể”.

..... Đây đúng là ví dụ điển hình của việc mê tín phong kiến đánh bại khoa học hiện đại mà.

Thẩm Ngụy tỉ mỉ quan sát sắc mặt thi thể một lát rồi duỗi tay “miết” lên đôi mắt của nó, giống như biến không khí thành phong chiếu 3D cảm ứng, lại còn có thể phóng to thu nhỏ nữa chứ.

“Người này có lẽ không phải chết do mượn thọ phản phệ,” Thẩm Ngụy chỉ vào con mắt bị phóng đại gần bằng bàn tay của cái xác mà nói, “Ngươi nhìn ánh mắt này.”

“Ta vừa cơm nước xong.....” Triệu Vân Lan đau khổ dè dặt, sau đó nhìn theo ngón tay hắn, chỉ thấy trong con mắt bị phóng đại rất nhiều lần kia đồng tử đã tan ra, nhưng khi nhìn kĩ, ở đó dường như phản chiếu một bóng người.

Triệu Vân Lan sừng sốt dè tay Thẩm Ngụy: “Có thể phóng to lên chút nữa không?”

Thẩm Ngụy lắc đầu: “Chỉ là một cái ảnh thôi, to nữa thì không nhìn

rõ.”

“À à, không sao không sao,” Triệu Vân Lan rút giấy ăn nhanh chóng chùi mép rồi xé roẹt mảnh giấy nhờ trên mặt sau bảng ghi chú để phác họa lại hình dáng khái quát, “Hoành tráng hơn kĩ thuật viên kiêm chức sát seọ của bọn ta nhiều lắm rồi.”

Thẩm Ngụy thuận miệng hỏi: “Kỹ thuật viên kiêm chức là ai?”

Triệu Vân Lan: “Chúc Hồng.”

Chân bàn ăn cọt ca cọt két nghiêng kèn kẹt xuống sàn nhà.

Triệu Vân Lan chỉ cảm thấy một một luồng ánh mắt rét căm căm bắn thẳng vào cái gáy của mình, y làm bộ không biết gì cả, nằm bò ra bàn thành thật dùng bút chì mô phỏng hình dạng của thứ còn in trong mắt thi thể, chẳng qua thừa dịp đưa lưng về Thẩm Ngụy, y sung sướng vụng trộm nở một nụ cười.

“Trước đây người ta đồn đại là con mắt người chết nhất định phải đánh nát, nếu không trong đó sẽ lưu lại hình ảnh của người cuối cùng mà kẻ đó nhìn thấy, có thể bị cảnh sát tra ra.” Triệu Vân Lan vừa vẽ vừa nói, “Nhưng mà ngay cả cừu vui vẻ cũng biết chuyện này là không thể xảy ra, bằng không thì cảnh sát cũng chẳng cần phải làm gì, chuyên môn nghiên cứu khoa mắt là được rồi___ Có điều không có lửa làm sao có khói... Trong truyền thuyết dân gian có nói tới cái bóng đúng không? Cái bóng trong mắt người chết là cái gì?”

Thẩm Ngụy rầu rĩ không lên tiếng.

Triệu Vân Lan cong đôi mắt cười nhìn hấn: “Hửm?”

Sắc mặt âm trầm của Thẩm Ngụy thể hiện rất rõ ràng, hấn đang vô

cùng bất mãn khi nghe thấy đề tài về Chúc Hồng. Thẩm Ngụy im lặng mấy giây rồi mới mở miệng: “Là câu hồn, người bị Quỷ sai câu hồn mà chết thì đáy mắt sẽ sạch sẽ, nhưng nếu dương thọ chưa hết mà đã bị người nào dưới Hoàng Tuyền hoặc thứ gì đó câu hồn rồi chết thì trong mắt sẽ lưu lại bóng hình của kẻ ở u minh.”

“Ồ..... Vậy người cảm giác đó là cái gì?” Triệu Vân Lan hỏi.

Thẩm Ngụy hạ mắt, khe khẽ nói: “Làm sao ta biết được.”

“Ồ này, làm sao thế? Mắt húng rồi? Ghen rồi sao?” Triệu Vân Lan đê tiện không ra hình dạng, “Ta thích người khác ăn dấm nha, mau ăn lại lần nữa cho đại gia ngấm cái được không?”

Thẩm Ngụy: “.....”

“Trước kia người đoan đoan chính chính như nam thần không ăn khói lửa nhân gian vậy đó, talười nhìn người giả bộ rồi, nhìn cũng đủ mệt thay người luôn.” Triệu Vân Lan tùy tay dán tờ giấy ghi chép vào mặt sau tờ nháp giáo án mà Thẩm Ngụy đã dùng qua, sai bảo, “Qua đây, nam thần kia, cạnh máy tính trên bàn làm việc có máy scan đấy, giúp ta quét hình gửi đến văn phòng, trước khi ta đến nơi để cho bọn họ tra được bao nhiêu thì tra đi.”

Thẩm Ngụy nhận lấy rồi ngậy người đến đứng trước máy tính trên bàn, mở máy xong thì bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ với một đồng dụng cụ thiết bị___Nam thần kì thật chỉ biết bật máy tắt máy với mở giáo án power point người ta làm sẵn cho thôi, cái khác cơ bản đều do trợ giáo làm hết, hoàn toàn không phân biệt được đâu là máy in đâu là máy quét.

Lúc này, Triệu Vân Lan bất ngờ chuyển tới phía sau Thẩm Ngụy, hai tay vòng ra phía trước tiếp tục động tác của hắn, để giấy vào máy

scan, từng bước thao tác xong xuôi, cuối cùng, trong tạp âm của thiết bị đang hoạt động, y cố ý thổi một hơi bên tai Thẩm Ngụy: “Sao, không biết? Không biết sao không gọi ông xã dạy người?”

Thẩm Ngụy: “.....”

Triệu Vân Lan cười xấu xa sờ vệt cái mông Thẩm Ngụy một cái, trước khi Thẩm Ngụy mặt đỏ tai hồng phát giận thì đã trốn đến một chỗ xa xa, lấy một quyển lịch trên bàn ra giở rồi gõ gõ một dãy địa chỉ hòm thư và mật mã ghi trên đó: “Cuối cùng là tìm trong danh bạ liên hệ cái dòng ‘Đồng sự’, gửi cái ảnh vừa tải lên cho họ.”

Nói xong, nét cười trên mặt y rút đi cực nhanh như bị bóc xuống, gọi điện đến số 4 đường Quang Minh: “Ông Chủ? Cô còn thức không? Vất vả một chút, kéo rèm cửa kín vào___Đúng rồi, tôi biết, Lâm Tĩnh đã xảy ra chuyện, tôi vừa gửi cho cô một cái ảnh, bảo mọi người trong văn phòng truyền nhau xem qua đi, có thể tra ra thứ kia là gì là tốt nhất, bảo lão Lý hỗ trợ chuẩn bị hai chiếc xe, nửa giờ sau chúng ta lên đường, đến nơi xảy ra vụ án.”

Đúng lúc này, đèn treo trong phòng hơi hơi lay động, Long Thành rung động một chút không hề mãnh liệt, nhưng mà ngay sau cơn địa chấn nho nhỏ không dễ phát hiện này, trong điện thoại và ngoài ống nghe đều vang lên âm báo có tin nhắn đến.

Ông Chủ nói trong điện thoại: “Từ từ đã, sếp Triệu, có tin nhắn của Lâm Tĩnh.”

Thẩm Ngụy ở một bên quay đầu sang: “Hình như người người đang tìm vừa gửi đến một tin nhắn.”

Triệu Vân Lan nheo mắt nói với Ông Chủ: “Cô đừng treo máy vội.”

Lâm Tĩnh gửi tới một đoạn video, là hấn dùng di động tự quay.

Cái tên không lúc nào là không tự tô vẽ tự quay chụp này có kĩ thuật quay phim rất cao siêu, cơ bản không nhìn ra tay hấn run, hình ảnh luôn rất ổn định, thế nhưng đoạn video lại đang không ngừng run rẩy, Lâm Tĩnh thờ hỏn hểnh khó nhọc, màn hình rung lắc kịch liệt, hấn đang đi rất nhanh, hoặc là đang chạy.

Hấn có chút thờ không ra hơi nhưng tiếng thờ dốc lại ép đến mức vô cùng thấp, tay Lâm Tĩnh run vô cùng, màn hình nhắm ngay mặt hấn, miệng hấn mấp máy đóng mở mà lại không có thanh âm, Triệu Vân Lan nhú mày cố đọc khẩu hình miệng của hấn: “Ta..... Mất đi tiếng nói, lổ...lổ tai cũng bắt đầu không nghe rõ... ngôn tại...không phải, là ngón tay cứng ngắc, có dự cảm không lành.”

Ngay sau đó, tay Lâm Tĩnh run lên, màn ảnh dời khỏi mặt hấn mà nhắm đến một khu biệt thự khá là cao cấp___là khu biệt thự an dưỡng nơi xảy ra vụ án.

Vừa nhìn có thể thấy phòng ở rất xinh xắn, nhưng Triệu Vân Lan nhìn lướt lần đầu tiên đã có linh cảm là chỗ nào đó không thích hợp.

Lúc này, trong video truyền tới âm thanh Lâm Tĩnh dùng ngón tay gõ nắp sau của máy điện thoại, âm thanh rất lớn, có chút chói tai, cũng chính là mấy tiếng này làm nổi bật lên cả khu biệt thự yên lặng đến kì dị.

Lâm Tĩnh vươn một ngón tay, từng nét từng nét vẽ lên màn hình di động một hàng chữ “Không, không có một người nào.”, Triệu Vân Lan chú ý tới các đốt ngón tay hấn cứng còng như đá, hoàn toàn không thể cong lại, còn biến thành màu xanh xám quỷ dị.

Sau đó Lâm Tĩnh dừng tay, để màn ảnh đối diện mặt mình, chỉ chỉ

vào tai, lại sắc mặt ngưng trọng lắc lắc đầu, hấn theo bản năng lấy ra một chuỗi phật châu, nhắm mắt lại, hơi khép mở đôi môi mà không phát ra tiếng niệm kinh như là đang tự gắng gượng trấn định.

Một lát sau, khi hấn mở lại hai mắt thì tựa hồ là hơi ngẩn người, sau đó đột nhiên cố sức nheo nheo mắt, tiếp theo, màn hình lắc lư chao đảo, video kết thúc ở đây.

“Cuối cùng có thể là hấn phát hiện mắt mình không nhìn rõ, cho nên vội vàng gửi video đi.” Triệu Vân Lan phán đoán, “Có lẽ là vì nguyên nhân thị lực nên nhấn sai, đặt giờ cho tin nhắn cho nên bây giờ chúng ta mới nhận được, hoặc là.....”

“Hoặc là xuất phát từ nguyên nhân nào đó mà tin nhắn không thể gửi đi.” Thẩm Ngụy tiếp lời.

Triệu Vân Lan xoay quá người, ánh mắt hai người chạm nhau, một lát sau lại đồng thời khế thốt: “Cơn địa chấn vừa rồi.”

Lời vừa dứt thì cảm giác rung lắc khe khế lại truyền tới, tựa như một hồi dư chấn thông thường, trên hành lang bắt đầu có tiếng bước chân và tiếng nói, nhà Triệu Vân Lan ở rất cao, đại khái là do cao tầng mà chấn động lại càng thêm mạnh, mọi người bắt đầu khùng hoảng chạy ra bên ngoài.

Triệu Vân Lan không phải là người chưa từng trải qua địa chấn, y đứng tại chỗ không nhúc nhích: “Người tuyệt không cảm thấy cơn ‘địa chấn’ này có chút kì quái sao? Vô quả đất vận động hình như phải là cảm giác đong đưa chứ... Cái này giống như là đang run rẩy vậy.”

Thẩm Ngụy hạ mắt, cẩn thận cảm nhận một chút: “Hình như là động tĩnh của Địa Phủ.”

“Địa Phủ?”

Thẩm Ngụy sắc mặt ngưng trọng, Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ, ngồi xuống nạp đầy đạn vào khẩu súng dùng đạn đặc thù, dưới ống quần nhét một con dao khắc đầy phù chú, sau đó lôi hết tiền trong ví ra đút lung tung vào túi, trong ví để một xấp bùa thật dày.

Cuối cùng, y lấy trong ngăn kéo ra một lệnh bài khắc gỗ, đó là “Trấn hồn lệnh” chân chính, là mảnh vỏ tước xuống từ thân của đại thần mộc, khi ba chữ “Trấn hồn lệnh” khắc trên mặt nó chạm vào tay Triệu Vân Lan thì tỏa ra những tia lửa chói mắt.

“Đi.” Y nhét Trấn Hồn Lệnh vào túi, quyết đoán nói.

Hai mươi phút sau, hai người đến số 4 đường Quang Minh, đợi một lát đã thấy hai chiếc xe việt dã chạy từ trong sân ra, đi thẳng tới nơi Lâm Tĩnh gặp nạn.

Long Thành cách nơi xảy ra vụ án không đến 300 cây số, đi đường cao tốc chỉ mất hơn bốn giờ đồng hồ, địa phương kia không có khu công nghiệp, chỉ có núi có sông có suối nước nóng, là trấn nhỏ điển hình để du lịch và an dưỡng, những thôn làng xung quanh đều đã dời đi để đảm bảo cảnh quan hoàn mỹ, mỗi ngày chỉ có nhân viên thu mua và phục vụ ra vào nơi này mà thôi.

Trấn nhỏ quá yên lặng, quá thực yên lặng như một tòa thành chết. Một chiếc xe tải kéo hàng không nghiêng không thẳng đỗ ngoài cửa trấn, trong xe chất đầy rau dưa tươi ngon, những hàng hóa khác cũng không ít, thế nhưng khoang điều khiển mở toang, không thấy ai ở bên trong.

“Mỗi ngày nhất định là có rất nhiều người phục vụ đến từ các thôn và

thị trấn xung quanh,” Triệu Vân Lan nói, “Tiểu Quách, xuống xe, tự cậu lái một chiếc lên đồn công an đồng nghiệp trấn trên hỏi xem, mấy hôm nay có nhận được vụ báo nguy người nhà mất tích nào không.”

Quách Trường Thành ngăn người, cậu cảm nhận được rõ ràng trấn nhỏ này có gì đó quý dị, chỉ đứng đó thôi mà chân cứ run luôn, sếp Triệu bảo cậu đi, hiển nhiên là muốn bảo vệ cậu, tình huống này khiến Quách Trường Thành đầu tiên là nhẹ nhàng thờ ra, sau đó tâm tình không hiểu sao lại càng căng thẳng.

“Để Chúc Hồng đi cùng cậu đi.” Triệu Vân Lan nói.

Chúc Hồng lại chẳng phải là người tùy ý quăng đi như Tiểu Quách, cô lập tức mở miệng phản đối: “Tôi không đi, tôi không đi đâu hết!”

Triệu Vân Lan lấy điều thuốc ngậm trong miệng, cũng không thèm liếc mắt nhìn cô một cái: “Sao, còn chưa chính thức từ chức mà lời tôi nói đã không có tác dụng rồi à?”

Chúc Hồng: “Tôi.....”

Triệu Vân Lan hoàn toàn là nói một thì không có hai, không cho phân trần ngồi lại vào xe, đóng cửa: “Lão Sở, người qua đây ngồi xe này.”

Chúc Hồng cứng ngắc đứng ở tại chỗ, căm giận nhìn Triệu Vân Lan.

Sở Thứ Chi trước khi lên xe còn đẩy nhẹ vai cô: “Nhanh đi, sếp Triệu an bài ắt có đạo lý, cô ở đây cũng không giúp được cái gì, Tiểu Quách bên kia không dễ nhận biết tình hình, cô giúp cậu ấy một chút.”

Chúc Hồng chưa kịp nói gì thì tên chết dẫm Triệu Vân Lan đã đạp ga lái xe đi mất rồi.

Chương 97

“Khốn kiếp!” Chúc Hồng xoay người nhặt một hòn đá dưới đất lên, nữ xà yêu cũng không phải là em gái đáng yêu trắng mềm, lực tay rất đáng trông đợi, hơn nữa lại còn rất có năng khiếu ném đồ ổn định chính xác ngoạn tuyệt vô cùng, hòn đá ầm một cái phang lên nắp sau của xe công vụ làm cho vỏ xe tróc một mảng sơn to rõ cực kì.

Triệu Vân Lan không đau lòng, càng không dừng xe lại.

Đúng lúc này, di động trong túi Chúc Hồng vang lên, cô mở máy ra thì thấy là một tin nhắn của Sở Thứ Chi, hắn nói: “Sếp Triệu bảo ta nói với cô là tiền phá hoại của công trừ vào tiền thưởng tháng này của cô, cô có thể ném thêm mấy hòn nữa, trừ hết tiền thưởng sẽ trừ lương, kiềm chế chút đi, đừng để đến lúc từ chức rồi không còn xu nào bỏ túi.”

Chúc Hồng vặn đến méo cả vỏ di động, sau đó hét lớn một tiếng: “Triệu Vân Lan, anh là đồ chết tiệt!”

Quách Trường Thành mặt như màu đất nhìn vị đồng sự đại nghịch bất đạo dám dĩ hạ phạm thưởng này, trái tim bé nhỏ chịu kinh hách không nhỏ.

Chúc Hồng đỏ mắt quay đầu trừng cậu: “Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau đi!”

Quách Trường Thành lút ca lút cút chạy theo sau cô.

Chúc Hồng nổi điên: “Cậu rốt cuộc có phải là đàn ông không thế, là

đàn ông thì vào lái xe cho chị! Cậu gặp qua tên đàn ông nào để phụ nữ lái xe chưa hả???"

Quách Trường Thành chớp chớp mắt, biết là cô ấy đang giận chó đánh mèo đây mà___lái xe có phải là vào nhà vệ sinh công cộng đâu, làm gì có cái quy củ phân biệt nam nữ cơ chứ, xét thấy Chúc Hồng trong lòng mình cũng không phải là người, Quách Trường Thành không quá sợ hãi, vì thế cậu thành thật nói: “Chị Chúc, kì thật chị không phải là nữ.....”

Chúc Hồng mặt trầm như nước, thật giống như một con rắn mắt kính (1) vua sẽ lập tức cho người ta một kích trí mạng, cả lưỡi xe cũng sắp phun ra rồi, Quách Trường Thành bản năng cảm giác được nguy hiểm, không dám phóng nửa tiếng rầm chui tọt vào trong xe.

Nhưng chính cô lại không lên xe, mà đập cửa kính bên phó lái một cái rồi phát tay với Quách Trường Thành: “Cậu tự cút đi, chị muốn đi tìm Triệu Vân Lan.”

Quách Trường Thành từ đầu đến cuối chưa phát biểu được ý kiến nào ra hình ra dạng thì Chúc Hồng đã dứt khoát bỏ đi.

Đại Khánh và Sở Thứ Chi ngồi trên xe của Triệu Vân Lan kì thực cũng rất là thống khổ___bởi vì trên ghế phó lái có một vị đại thần xưa chẳng như nay, sau khi biết hẳn là Trảm Hồn Sứ thì Thi Vương cũng thế mà mèo già cũng vậy, đều khó có thể tìm về trái tim bé nhỏ dám chọc ghẹo bất cứ ai trong quá khứ.

Trong không khí quý dị ấy, bọn họ vô cùng yên tĩnh chạy thẳng một đường đến cửa chính của tiểu trấn biệt thự.

Mấy chữ lớn “Tiểu trấn biệt thự nghỉ dưỡng Tuyền Thủy Loan” dựng thẳng trong khóm hoa thiết kế công phu theo hình thức phù điêu cẩm

thạch, không biết là do chất gỗ hay là vì nguyên nhân thời tiết mà sắc chữ được khắc lại có cảm giác ảm đạm nói không nên lời.

Cổng vào có hai trạm an ninh, hai cổng vào đều chặn xe không cho đi qua, bên cạnh có máy soát thẻ tự động ra vào của người đến nghỉ dưỡng, nhưng mà không thấy sáng lên, dường như đã mất điện.

Triệu Vân Lan dừng xe ở cửa, lấy di động ra nhìn thoáng qua, tín hiệu đã chỉ còn một vạch như có như không, nháy lên một cái rồi hoàn toàn mất hẳn.

Cửa sổ của trạm an ninh không hiểu sao lại mờ, trên bậu cửa có một gói chuyển phát nhanh nho nhỏ, bên cạnh đặt một cuốn sổ, trên sổ còn rơi một cây bút không đậy nắp.

Bất luận là cửa sổ hay là những thứ này, đều bị phủ một tầng bụi kì quái.

Triệu Vân Lan đeo bao tay lấy cuốn sổ xuống nhìn kĩ, y phát hiện ra đây là một cuốn ghi chép thu gửi chuyển phát nhanh, bảo vệ cửa nhận gói chuyển phát, đăng ký, sau đó đưa đến tay chủ nhân nó ở bên trong, người nhận còn phải kí tên một lần nữa.

Dòng cuối cùng vừa vắn là một ngày một đêm trước, đằng sau viết “10A, chủ nhà Lý tiên sinh, túi.....”

Chữ “túi” mới viết được một nửa, nét móc cuối cùng chưa kịp đưa xong đã lạng lẽ dừng lại.

Triệu Vân Lan cơ hồ nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng kia, bảo vệ lấy cái túi chuyển phát nhanh mà nhân viên chuyển phát lên qua cửa sổ, sau đó lấy hóa đơn đăng kí rồi từng nét từng nét viết thông tin của cái túi ấy, chữ “túi” mới viết được một nửa, xuất

phát từ nguyên nhân nào đó mà động tác của anh ta đột nhiên bị cắt đứt.

Bị cái gì cắt đứt?

Bây giờ đồ vẫn còn đây, mà người thì ở nơi nào?

Lúc này, Thẩm Ngụy không biết xuống xe từ lúc nào cũng đi tới, đưa tay lấy lên một chút thứ bụi mỏng có màu sắc kì lạ trên cửa sổ.

Thẩm Ngụy miết ngón tay, cẩn thận quan sát một chút, sau đó nhẹ nhàng nói với Triệu Vân Lan: “Thời gian rơi xuống không quá dài.”

Triệu Vân Lan quả thực muốn quỳ xuống dưới chân vị chuyên gia dấu vết có đôi mắt người này: “Thời gian rơi của bụi? Người có thể nhìn ra cả cái này sao? Làm thế nào đấy?”

Thẩm Ngụy phỉ tay sạch sẽ: “Tro bụi khác ta nhìn không ra, nhưng đây là tro cốt vừa rơi xuống không lâu, còn rất mới, cá nhân ta cho là chưa vượt quá hai ba ngày.”

Triệu Vân Lan: “.....”

Ngữ điệu của Thẩm Ngụy cứ như đang nói “Sữa vừa vắt xong, còn rất mới” vậy.

Triệu Vân Lan ngây ngốc gấp cuốn sổ lại, tìm túi vật chứng đứt vào tử tế, thấy vô cùng may mắn là mình đã đuổi nhóc Quách Trường Thành đi rồi, bằng không dọa đến thằng nhóc kia thì trăm phần trăm là sẽ bị cái đèn pin oan hồn của nó cho ăn chường mất thôi.

“Cơ mà người vừa nói cái gì? Đây là tro cốt? Sao ta lại thấy không giống lắm nhỉ.” Triệu Vân Lan bất giác nghĩ tới thứ tro cốt người chết

hòa táng cho vào lọ nhỏ kia, nhất thời còn có thắc mắc.

Thẩm Nguy kiên nhẫn giải thích: “Không phải tro cốt bị thiêu, mà là ‘Nghiên xương thành tro’, người hiểu không? Lúc ấy người kia có lẽ đang đứng đây, sau đó xác thịt trong nháy mắt sụp xuống, xương cốt vỡ thành bột mịn, mới rơi xuống trên cửa sổ.”

Sở Thứ Chi không biết lúc nào đã đến gần khó tin mà hỏi: “Thế máu thịt người đó đâu?”

“Tan biến.” Thẩm Nguy đẩy đẩy kính mắt, “Máu thịt không có khả năng chịu đựng như xương cốt, rất khó lưu lại tung tích.”

Sở Thứ Chi cẩn thận tổ chức ngôn từ một lúc: “Nghe ý tứ này thì, đại nhân hẳn là biết vì sao ở đây không người, phải không?”

Thẩm Nguy khách khí gật đầu, khiêm tốn lịch sự trả lời: “Ta không biết nhiều lắm, nhưng thứ này thì vừa hay lại thông hiểu ít nhiều.”

Sau đó trước ánh mắt của hai người một mào, hẳn dùng loại ngữ điệu không nhanh không chậm của một vị hiền giả phổ cập khoa học cổ văn mà nói: “Ở đại hoang, sau khi Cộng Công đánh ngã Bất Chu Sơn, trời sụp đất nứt, lúc Quỷ tộc dưới lòng đất xuất thế lần đầu tiên thì cả người lẫn vật trong mười dặm cũng giống như vậy, trong nháy mắt hóa thành bột phấn, trong trăm dặm không có nổi một ngọn cỏ.”

Hắn nâng tay chỉ xuống dưới bảng hiệu của tiểu trấn biệt thự, ở đó có một bồn hoa vẫn xanh tốt um tùm trong trời đông giá rét: “Cho nên hoa bên kia hẳn đều là giả.”

“Nhưng mà cả cái tiểu trấn biệt thự này không đến mười dặm,” Triệu Vân Lan chỉ ra, “Cổng lớn bên kia có hai cây tùng lớn, khẳng định là cũng không ở ngoài trăm dặm.....”

“Là do cái kia.”

Bọn họ nhìn theo hướng Thẩm Ngụy chỉ tới, chỉ thấy chỗ cổng vào của tiểu trấn có một vườn hoa nhỏ, vườn hoa chạy quanh bao lấy một khu nhà, khu nhà không phải có chung nóc mà lại phân thành những tầng cao thấp không đều phân tán quanh vườn hoa, giống như một bức bình phong tạo nên sự ẩn mật cho người bên trong.

“Hồ nước bên trong đó là hình đóa hoa, dòng nước kéo dài bốn phía vừa lúc nối liền mấy ngôi nhà kia lại.” Sở Thứ Chi bình thường chẳng coi ai ra gì, thái độ lúc này lại vô cùng nhún nhường, khiêm tốn hỏi, “Xin hỏi đại nhân, đó có phải là ngũ ngũ mai hoa trận?”

“Phải, Sở tiên sinh uyên bác — mai hoa trận là trận trấn trạch trừ tà giữ bình an,” Thẩm Ngụy nói, “Cho nên âm khí bị trận ngăn ở bên trong, nhất thời không ra được, nhiều nhất chỉ ảnh hưởng đến một đoạn đường vào này thôi. Thế nhưng có thể bị trấn áp bởi một mai hoa trận còn con làm ầu này, ta nghĩ Hậu Thổ đại phong hẳn là cũng không có chuyện gì, chỉ là không may ở đây thủng một cái lỗ nhỏ, có thể bổ khuyết được.”

Sở Thứ Chi và Đại Khánh không biết rõ Hậu Thổ đại phong rốt cuộc là thứ gì, nghe Thẩm Ngụy nói chuyện thì cảm thấy cứ như là tuột cái nút với thắt cái nút mà thôi.

Triệu Vân Lan nhin không được nhìn hẳn một cái, Thẩm Ngụy người này nhìn qua thì làm việc có chừng có mực, không vượt ra khỏi giới hạn một chút nào, thực tế thì chẳng có chỗ nào mà hẳn không đi quá giới hạn.

Triệu Vân Lan lúc này hiểu được đại khái rồi____ Nếu Thẩm Ngụy đã chiếm được thứ hẳn muốn thì tâm tình sẽ rất là thoải mái, nói không

chừng hấn hoàn toàn chẳng thềm để ý cái gì là Hậu Thổ đại phong, Triệu Vân Lan hoài nghi ngay cả sống chết của mình hấn cũng không quan tâm nữa.

“Trách không được Địa Phủ gây ra động tĩnh lớn như vậy, bây giờ chắc là loạn đến nghiêng trời rồi ha?” Thẩm Ngụy bất giác nở nụ cười, thế nhưng ngay sau đó hấn lại cảm thấy mình biểu hiện sự sung sướng khi người gặp họa trong lòng ra có vẻ hồn nhiên quá, có chút thất lễ, vì thế mà lập tức dừng cười mà ho nhẹ một tiếng, “Không có gì đáng ngại, đều theo sát ta.”

Sở Thứ Chi và Đại Khánh lập tức từ bỏ lão đại nhà bọn họ mà quay ngoắt sang ôm chặt đùi vị “phu nhân lãnh đạo” lai lịch cực lớn này.

Triệu Vân Lan ngược lại không nói gì, chỉ yên lặng đi theo. Trong lòng y mơ hồ nổi lên dự cảm không lành___mượn thọ, khi y giao chuyện này cho Lâm Tĩnh thì choáng váng hồ đồ, cũng không kịp cân nhắc kĩ, giờ đây nghĩ tới, không phải vừa vặn giống như vụ án Luân Hồi Quý ngày ấy sao?

Mà vấn đề là, Luân Hồi Quý...đang nằm trong tay Quý Điện.

Đại phong thế suy, có thể giam cầm đa số Quý tộc nhưng không giam nổi Quý Vương trăm ngàn năm, bây giờ bốn thứ thánh khí đã xuất hiện ba, tuy rằng trừ Luân Hồi Quý ra thì cái khác đều ở trong tay người bên mình, nhưng mà tứ trụ cũng giống như bốn chân, không nhất thiết phải nâng cả bốn lên, chỉ cần nhắc được hai cái là cơ bản có thể quăng cả đại phong đi rồi.

Ai mà biết được Trấn Hồn đang thấy đầu không thấy đuôi kia là cái quái gì cơ chứ?

Đi vào theo đường dành cho người đi bộ bên cổng lớn, một cỗ tử khí

nồng đậm làm cho người ta khó chịu khôn tả ập thẳng vào mặt, tuy rằng đi cùng Thẩm Ngụy nhưng Đại Khánh vẫn như cũ nhịn không được mà dựng thẳng lông, Trấn Hồn tiên cuốn lấy cánh tay Triệu Vân Lan bò xuống dưới, lộ ra một đoạn đầu nhọn ở cổ tay y, tay bên kia còn lấy ra dao nhỏ vẫn đặt trong tay áo.

Tiểu trấn biệt thự Tuyền Thủy Loan trước mặt trong mắt Triệu Vân Lan kì thật càng giống một cái bẫy___video của Lâm Tĩnh cũng không quay cảnh hấn đi vào, lấy tính tình cẩn thận của Lâm Tĩnh, ở hoàn cảnh không ổn như vậy, hấn sẽ không tự tiện đi vào trong tình huống không liên hệ gì với tổng bộ.

Có cái đó đang lạc hướng..... bắt buộc hấn, khiến hấn chưa kịp bước vào khu vực này đã đánh mất ngũ quan lục cảm.

Cứ cho Lâm Tĩnh là đích hệ Đạt Ma cũng không ngăn được lệ khí phóng ra từ ngàn thước dưới Hoàng Tuyền khi đại phong rạn nứt, trực tiếp giết hấn chẳng lẽ không tiện hơn sao?

Lưu hấn lại, là để dẫn dụ ai vào?

Trấn Hồn lệnh hay là Thẩm Ngụy?

Con đường nhỏ được người xây dựng dụng tâm phủ đầy vẻ hoang vắng, mỗi một căn phòng hình thù kì lạ đều trống rỗng quỷ dị, không có lấy một bóng người, hắc bào trên người Thẩm Ngụy không biết đã huyền hóa ra từ lúc nào, hấn đại khái đã đoán ra được điều gì, trong tay nắm chặt Trảm Hồn đao.

Tiếng bước chân của ba người một mào trên mặt đất trở nên hết sức rõ ràng, tiếng vang truyền ra thật xa mang theo sự âm trầm nói không nên lời.

Ánh tà dương vốn dĩ đang phủ xuống khắp không gian, không biết bắt đầu từ lúc nào, vàng dương màu đỏ cam ấm áp đã biến thành đỏ quạch như máu khô mà miêu tả....tựa như dấu má hồng do chu sa đọng lại trên mặt người giấy trong tiệm quan tài, quý dị chết người.

Nó kéo bóng người trải dài trên mặt đất hắt xuống những bóng đen hình thù quái gở, đúng lúc ấy, Triệu Vân Lan đột nhiên duỗi chân đẩy mèo đen vẫn quấn bên người ra, đồng thời bước về phía trước một bước lớn, còn chưa xoay người đã quét dao găm về phía hậu tâm chính mình, một tiếng va làm cho người khác ghê răng vang lên, răng nanh của u súc chạm vào dao sắc của Triệu Vân Lan, u súc rưng rưng mấy cái răng, trên dao cũng nứt ra một vết.

Lập tức, Triệu Vân Lan dùng một chân làm điểm tựa, đang muốn xoay lại chém cho quái vật kia thêm một dao thì trên mặt u súc lại đột nhiên lộ ra biểu cảm sợ hãi đến cùng cực, cả thân thể xấu xí tựa như một quả bóng bị rút cạn không khí hút chặt vào bàn tay Thẩm Ngụy.

Vô số tiếng chuông đồng thời vang lên từ phía xa xa, trên con đường vốn sạch sẽ của khu biệt thự dâng lên một bức tường khói đen cao trên hai mét, mèo đen gào lên một tiếng nhảy lên vai Triệu Vân Lan, từ trong lòng đất có cánh tay lấp đầy mụn mủ thò ra bên ngoài!

U súc đã trèo lên nóc nhà từ lúc nào trông hệt như cương thi đột ngột xuất hiện sau diễn viên trong phim ảnh, nó nhảy vọt xuống, vươn móng vuốt cực đại chụp vào đầu Sở Thứ Chi, há miệng muốn cắn xuống. Cánh tay khô gầy của Sở Thứ Chi trong nháy mắt cứng rắn như đá, sau đó hung tàn đến bất thường đâm vào cổ họng u súc, u súc rút lui hai ba bước ngã lộn trên mặt đất, vẫn còn chưa kịp tắt thở thì đã có vô số Quỷ tộc hình thù còn kì quái hơn bầu lại, chỉ khoảnh khắc sau đã cắn nuốt nó đến xương cốt không còn.

Quý tộc ùn ùn bò ra từ lòng đất, xấu xí ghê tởm cực kì.

Khóe mắt Thẩm Ngụy giật nảy, chính hắn thoát thai từ Quỷ tộc, có mối thống hận thâm căn cố đế với lũ đồng tộc này, hơn nữa..... bọn chúng còn dám ngang nhiên xuất hiện trước mắt Triệu Vân Lan.

Choang một tiếng, Trảm Hồn đao ra khỏi vỏ, Triệu Vân Lan thoáng liếc thấy: “Thẩm Ngụy chậm đã, đây không phải.....”

Thế nhưng đã không còn kịp nữa, thân Trảm Hồn đao dài ra mấy thước quét ngang ra ngoài như bẻ cành khô, vô số Quỷ tộc chỉ trong chớp mắt đã tiêu tán dưới đao của hắn, Thẩm Ngụy thần sắc băng lãnh, tiếp tục đề cổ tay, lưỡi đao mang theo sức ép như ngàn quân sắc bén không đỡ nổi, khói đen dày mấy thước ở nơi này bị một đao của hắn chém mở, ào ạt tan biến trăm ngàn vạn mảnh, sau đó đao quang rơi xuống mặt đất lưu lại một vết nứt hàng chục mét dài, tiếng kêu thảm thiết không phải của con người vang vọng đến tận trời, ánh mắt sắc bén của người đàn ông nhìn vào vết nứt: “Lăn ra đây.”

Hắn ra tay cực nhanh, lực phá hoại kinh người, cho đến lúc này, Triệu Vân Lan lúc đầu chỉ cách hắn có năm bước cuối cùng mới giữ chặt được cánh tay hắn mà nói nốt câu đang nói dở ban nãy: “Đây không phải là đại phong bị nứt, ta hoài nghi nó là Âm Binh Trảm thay hình đổi dạng thôi, ngươi đừng làm bừa!”

Tiếng cười bén nhọn đột nhiên vang lên, từ bốn phương tám hướng xung quanh tụ lại: “Đúng vậy, đáng tiếc đầu óc và cái miệng của lệnh chủ không nhanh bằng đao của Trảm Hồn Sứ đại nhân rồi.”

Mặt đất bị Thẩm Ngụy bổ ra vỡ sang hai bên, Thẩm Ngụy một tay kéo Triệu Vân Lan vào lòng, mà Sở Thứ Chi và mèo đen Đại Khánh kẹt lại bên kia, vết nứt càng lúc càng lớn như thể đất rộng đều đang nghiêng ngả, chỉ trong nháy mắt, hai bên đã không ai thấy ai nữa.

Thảm Nguy đột nhiên thét lớn một tiếng, cánh tay vẫn gắt gao ôm Triệu Vân Lan như bị thứ gì mạnh mẽ kéo ra, một luồng khí đen đặc giống như thứ mạng nhện dính dấp đang cuốn lấy cánh tay của hắn.

---

(1) rắn mắt kính: chính là rắn hổ mang bành hay hổ mang chúa, là một trong những loài rắn độc nguy hiểm nhất thế giới.

Chương 98

Trong điện thoại của Quách Trường Thành có tin nhắn cuối cùng mà Sở Thứ Chi gửi cho cậu, dặn cậu bất luận có chuyện gì cũng tuyệt đối không được đi tới khu biệt thự, càng phải ngăn cản người ngoài tiếp cận nơi đó.

Chờ khi Quách Trường Thành muốn hỏi hấn một chút xem phải làm thế nào để đạt được mục đích công việc “Ngăn cản người khác tiếp cận” nghe qua miêu tả đơn giản như lừa người này, cùng với nhân tiện báo luôn chuyện Chúc Hồng bỏ đi thì cậu phát hiện hấn đã không còn trong khu vực phục vụ nữa rồi.

Quách Trường Thành chợt có loại cảm giác cô độc bất lực như thể người trên thế gian đều biến mất chỉ còn lại có mỗi một mình, cậu đỗ xe ở ven đường không biết bao lâu mới tự cổ vũ mình đi tới thị trấn gần nhất, vào thẳng đội công an địa phương.

Cách thật xa đã thấy cửa đồn bị một đoàn người vây quanh, chen chúc cửa vào chật như nêm cối. Quách Trường Thành bóp còi một hồi, hoàn toàn không có ai để ý đến cậu. Cậu vừa muốn mở cửa xe thì thấy một bà cụ đầu tóc bạc phơ bị người ta dìu ra từ cửa chính, tựa hồ là đi đứng không được vững vàng, trái phải có hai người nâng, đằng sau còn thêm một cô gái mặc cảnh phục đưa tay đỡ, thế mà không biết là vấp phải cái gì, vẫn lao đảo dựa vào xe của Quách Trường Thành.

Quách Trường Thành cuống quýt xuống xe, người thân bên cạnh bà lão, người qua đường cùng với cảnh sát chạy ra ba chân bốn cẳng một hồi, vừa lôi vừa kéo nâng bà dậy.

Bà cụ lại đột nhiên không coi ai vào đâu nữa mà khóc ầm lên.

Tất cả mọi người xung quanh trở nên hỗn loạn, Quách Trường Thành nghe thấy có người tức giận nhỏ giọng nói: “Thật không hiểu cảnh sát thời buổi này đang làm cái gì nữa, cái này không quản cái kia không quản, chả giải quyết được gì, đất nước nuôi họ làm cái gì không biết nữa?”

Một người khác khẽ bảo: “Đúng vậy, nhìn xem bà cụ kia rõ là đáng thương, có mỗi đứa con trai, mẹ góa con cô nương tựa nhau mà sống, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, tôi thấy bà cụ cũng chẳng sống nổi.”

Bà lão bị nói trúng chỗ đau lòng, lại càng khóc lóc thảm thiết.

Cô bé cảnh viên vẫn đi phía sau thoạt nhìn không hơn kém Quách Trường Thành bao nhiêu, đều là mấy nhóc con vừa tốt nghiệp ra trường, thấy tất cả đều nhìn mình, cô nhất thời xấu hổ không biết làm thế nào cho phải, đỏ bừng cả mặt mà ngập ngừng nói: “Chúng tôi cũng có quy định, phải vượt qua bốn mươi tám giờ mới có thể.....”

Tiếng nói của cô nhanh chóng bị những tiếng la ó bao phủ.

“Bốn tám cái gì mà bốn tám, quy định là chết, người mới là sống! Bây giờ người còn sống, qua hai ngày nữa may chết rồi thì sao? Thực sự có chuyện gì thì cũng xong hết cả rồi, xương cốt cũng lạnh rồi các người vẫn không thèm quan tâm sao? Này cô kia chính cô nói xem, các người có khác gì phường cướp của giết người không?”

Cô bé cảnh viên vừa nghe cũng hiểu là người ta nói có đạo lý, nhưng mà lực lượng có hạn, quy định chính là quy định, cô thấy có đạo lý lại không thể làm trái quy định, vừa sốt ruột khi khước mắt đã đỏ lên,

nước mắt đảo vòng quanh sắp khóc đến nơi rồi.

Một người nhà đến báo án khác là đàn ông trung niên, anh ta khoát tay áo: “Được rồi, cô ấy nói cũng không sai, mọi người đừng làm khó cô ấy nữa. Nay cô, tôi nói với cô thế này, em gái tôi cũng là tan tằm vào tối qua, kết quả là người không về nhà, con bé với cô cũng xấp xỉ nhau, suy ta thì ra người, cô nói xem, một cô bé tuổi trẻ bình thường vốn ngoan ngoãn, đột nhiên vô duyên vô cớ trắng đêm không về nhà, cũng không liên lạc một tiếng, người trong nhà chẳng lẽ không lo lắng sao? Việc này nếu xảy ra trên người cô, cha mẹ cô ở nhà sẽ nghĩ như thế nào? Tôi biết cô cũng có khó xử, như vậy, chỉ cần cô nói với lãnh đạo của cô giúp chúng tôi thôi có được không? Cô chỉ cần thông báo giúp một tiếng....”

Quách Trường Thành vừa thấy tình cảnh này thì thấy như đầu óc căng ra gấp đôi, cậu vừa tích góp từng chút dũng khí để nói chuyện trước đám đông, vừa lưu tâm nghe những người xung quanh nói, chuyện họ nói cái gì cũng có, miêu tả những thứ đã trải qua cũng lung tung lộn xộn, còn có người chẳng phân tốt xấu chỉ biết to mồm ồn ào “XX nhà tôi hôm qua không về nhà” ____Người không biết còn tưởng đám người này đến đây để biểu tình quấy rối.

Lúc này, bà lão vẫn dựa vào mui xe khóc bỗng nhiên nhắm mắt bất tỉnh tại chỗ, Quách Trường Thành trong nháy mắt đã tìm thấy dũng khí của mình, đẩy người trước mặt ra: “Nhường một chút, thực xin lỗi, đều nhường một chút.”

Cậu lấy chứng minh công tác và chìa khóa xe trong túi ra, trong lúc căng thẳng đã ném chứng minh cho người nhà đang đỡ bà lão: “Lái xe của tôi, đưa vào bệnh viện trước đi !”

Người nhà cầm cái thẻ kia: “Hả?”

Quách Trường Thành vừa thấy: “Ai da thật xin lỗi, lấy nhầm, đây mới đúng.”

Cậu nhanh chóng đổi lại thẻ chứng minh và chìa khóa xe, lại thuận tay đưa chứng minh cho nữ cảnh viên bên cạnh: “Đồng chí, có thể đưa tôi đi gặp lãnh đạo của cô không? Tôi có việc gấp.”

Nữ cảnh viên nghi hoặc nhìn thoáng qua, sau mở to hai mắt: “Anh..... Ngài là sếp lớn ở Long Thành đến sao?”

“Không không, tôi không phải lãnh đạo – hai ngày trước chúng tôi có phái người đến đây, theo lệnh phối hợp điều tra án mạng, thủ tục liên quan đã gửi cho mọi người ở đây rồi, nhưng mà hôm qua đồng sự kia mất tích, lãnh đạo của chúng tôi giờ đang ở hiện trường vụ án, bảo tôi đến đây chào hỏi mọi người trước.” Quách Trường Thành nói xong thì nâng tay lau đi mồ hôi đầy gáy giữa trời đông rét mướt, phát huy vượt xa ngày thường mà hô: “Mọi người đều đến báo án sao? Có phải án mất tích không?”

Rất nhiều người gật đầu.

Quách Trường Thành: “À...A, những người đó vì sao mà mất tích?”

Câu này thật đúng là chọc trúng tổ ong vò vẽ, tất cả mọi người đều mồm năm miệng mười cùng nói như là trăm ngàn con vẹt cùng kêu, Quách Trường Thành suýt nữa thì bị bọn họ nhao nhao cho tụt huyết áp, cậu nỗ lực lấy lại bình tĩnh, sờ sờ túi quần, e ngại chứng sợ xã giao sẽ làm cho cái đèn pin trong túi phóng điện mười vạn volt ngộ thương quần chúng vô tội.

Thế nhưng nằm ngoài dự kiến của Quách Trường Thành, cậu tựa hồ cũng không sợ hãi đến mức như mình tưởng.

Mỗi khi cậu tìm kiếm sự giúp đỡ của người khác hay là hỏi người ta chuyện gì thì sẽ có cảm giác bản thân chính là một tên vô dụng không biết gì cả, tự nhiên sợ hãi đối phương, e ngại trao đổi với đối phương từ ánh mắt đến câu chữ, nhưng mà khi cậu ý thức được trước mắt là người cần mình giúp đỡ thì lời nói sẽ có trật tự một cách thần kì.

Giống như trời sinh cậu biết làm như vậy.

Quách Trường Thành trở nên nhạy bén, đột nhiên khoát tay ngắt ngang mọi người tranh luận, cậu hỏi: “Tôi không nghe rõ mọi người đang nói gì cả, tôi hỏi, mọi người giơ tay trả lời có được không? Xin hỏi người thân mật tích của mọi người đều làm việc trong khu biệt thự Tuyền Thủy Loan sao? Nếu đúng thì giơ tay lên nhé.”

Vụt một cái, tất cả mọi người giơ tay, nữ cảnh viên bên cạnh Quách Trường Thành mở to hai mắt – kì thật vừa rồi cô bị nháo loạn cho bên tai vang ong ong, chỉ lo lắng xem người trưởng thành mật tích thì bao lâu mới có thể lập án chứ hoàn toàn không phát hiện đây có thể là một sự kiện nghiêm trọng liên quan rất lớn.

Suy nghĩ của Quách Trường Thành càng thêm rõ ràng, cậu tiếp tục hỏi: “Ai có thể xác định người nhà mình mật tích trong khu biệt thự, xin hãy giơ tay, ai không xác định được hạ tay xuống trước, được không?”

Có mấy cánh tay chần chừ buông xuống, hồi sau lại do dự giơ lên.

Người đàn ông trung niên hỏi: “Lãnh đạo, tôi có thể nói một câu không?”

Quách Trường Thành: “Tôi không phải lãnh đạo..... Thôi được rồi, anh nói đi.”

“Em gái tôi làm phục vụ viên trong nhà ăn của khu biệt thự, đêm qua không về nhà, bởi vì chưa từng xảy ra chuyện như vậy bao giờ nên cả nhà đều lo lắng. Nửa đêm, ba và em trai tôi cùng với người yêu con bé đều ra ngoài tìm theo đường nó đi làm, nhưng sau đó cả ba người bọn họ cũng không về, gọi điện liên lạc không được, cho nên sáng sớm nay tôi mới đi báo án.” Trong mắt người đàn ông vương đầy tơ máu, anh cực lực ổn định giọng nói của mình, muốn tận hết khả năng mà bình tĩnh một chút, “Lãnh đạo, ngài nói xem, một đứa con gái thì đã đành rồi, chứ ba người đàn ông đi với nhau thì có thể xảy ra chuyện gì được? Tôi nghĩ chắc chắn phải là chuyện lớn.”

Phán đoán của anh ta cực kì chính xác, cơ hồ là một lời trúng đích, Quách Trường Thành tuy rằng cũng như lọt vào trong sương mù, nhưng mà cậu biết lời người kia nửa chữ cũng không sai.

Mọi người vừa nghe lời này thì càng thêm sốt ruột, mỗi người mất thân nhân đều như kiến bò trên chảo nóng bốc hơi, ai ai cũng có ý muốn tiến sát đến trước mặt Quách Trường Thành mà nói nhiều mấy câu về tình huống nhà mình, ai ai cũng muốn biết ý kiến của vị lãnh đạo trẻ tuổi “Miệng không cáu gắt làm việc không ngại khổ” này___ Trong mắt bọn họ, cậu quả thực đã thành cứu tinh.

Mồm năm miệng mười đã đành, còn có chen lấn xô đẩy, một người phụ nữ ôm theo con nhỏ bị người ta đẩy ngã, đứa bé hai ba tuổi òa khóc ra tiếng, có người kêu lên “Đừng chen, có ai không sốt ruột đâu”, có người thét chói tai “Nhìn đứa bé, đừng giẫm vào đứa bé”.

Loạn cào cào.

Quách Trường Thành trước mắt hoa lên — nếu chị Chúc Hồng cùng tới thì tốt..... Nếu sếp Triệu ở đây thì tốt rồi.

Cậu siết chặt điện thoại di động, nhớ tới Sở Thứ Chi dặn mình không thể quay về, càng không thể để những người này lỗ mãng làm bậy chịu thiệt thòi, nhưng mà bọn họ vừa mất thân nhân, ai có thể bình tĩnh được?

Trong đầu Quách Trường Thành nhất thời trống rỗng.

Phải làm cái gì bây giờ? Bọn họ tin tưởng mình như thế, để bản thân mình làm chuyện này, đây còn là lần đầu tiên trong hơn nửa năm nhập chức cậu tự mình đảm đương một phía, làm sao có thể cô phụ lòng tin của họ mà làm hỏng việc đây?

Nếu là sếp Triệu, thì sẽ làm thế nào? Nếu là Sở ca, anh ấy lại sẽ làm sao?

Không thể để bọn họ đến đó, nơi đó có nguy hiểm____ Quách Trường Thành đột nhiên bước lên hai bước, đứng giữa đường cái: “Mọi người! Mọi người!”

Tất cả im lặng lại.

Quách Trường Thành giơ lên chứng minh công tác của mình: “Tôi đến từ Cục Điều Tra Đặc Biệt Long Thành, chúng tôi chuyên xử lý các vụ án quan trọng, bây giờ lãnh đạo của tôi đã đưa theo nhân viên tinh anh đến nơi xảy ra vụ án, lệnh cho tôi đến nói một chút tình hình cho mọi người____ Tuy rằng tạm thời chưa tìm thấy tin tức gì của thân nhân mọi người, nhưng cũng không có tin tức xấu hơn, người của chúng tôi đã dốc toàn lực tìm kiếm, hiện tại sự giúp đỡ lớn nhất mà mọi người có thể cho chúng tôi phối hợp với các đồng chí ở địa phương đăng kí những tin tức có liên quan, hơn nữa nhất định không được đến gần nơi xảy ra sự cố, một khi mọi người đến gần sẽ mang thêm phiền toái đến cho nhân viên đang tìm cứu người, lại càng không có lợi cho công tác tìm kiếm.”

Cậu chưa từng nói được một câu dài hơi như vậy, trong một khoảnh khắc kia, Quách Trường Thành quả thực cảm giác bản thân không phải đang phấn đấu một mình.

Lòng cậu nóng như đang có lửa thiêu, hai tay chấp lại vái về phía mọi người: “Tôi cảm ơn mọi người, cũng cam đoan với mọi người, chúng tôi nhất định sẽ dốc toàn lực ứng phó – bây giờ có thể xin mọi người xếp thành hàng, theo tôi vào đăng kí không?”

Tất cả im lặng nhìn nhau một hồi, không ngờ lại thực sự lặng lẽ xếp hàng, hai ba phút sau, dưới sự chỉ dẫn của nữ cảnh viên kia, họ trật tự vào trong.

Ngược lại là Quách Trường Thành sững sốt tại chỗ hồi lâu, trong giây phút đó cậu thực sự không tin là mình vừa mới làm được.

Thế nhưng nhiệm vụ của những người khác lại chẳng được nhẹ nhàng như Quách Trường Thành, Thẩm Ngụy bị bóng đen cuốn lấy không biết làm sao, lại nổi lên bệnh ngang bướng chết cũng không chịu buông Triệu Vân Lan ra, hấn dùng răng cắn chặt sống đao Trảm Hồn, ánh đao lạnh lẽo chiếu lên khoe miệng vốn không có bao nhiêu huyết sắc của hấn một màu trắng bệch, hấn quay đầu lia lưỡi đao nhắm ngay vào bóng đen đang quấn lấy mình.

Triệu Vân Lan đoạt lấy đao trong miệng hấn: “Đưa ta.”

Y nắm thanh đao độc nhất vô nhị trong thiên hạ ấy, hung hăng bổ về phía luồng khói đen bám riết trên cánh tay Thẩm Ngụy, lại cảm giác thấy lưỡi đao như chém vào một đầm lầy dính nhớt, khói đen chỉ bị đao phong sắc bén bức lỏng một chút, dính nhằng nhằng, căn bản chém không đứt.

Thẩm Ngụy ôm Triệu Vân Lan càng thêm chặt, nhìn lướt qua rồi nhanh chóng nói với y: “Ta biết rồi, đó là thân mình của Đại Bất Kính Chi Địa, thứ duy nhất mà Trảm Hồn đao không chém đứt được chính là nó, người như vậy không được, chém cánh tay ta, mau!”

Là một người bình thường, Triệu Vân Lan không thể lý giải cái loại đại thần bất cứ lúc nào cũng có thể dễ dàng đứt tay đứt chân đứt đầu này, vì thế y hoàn toàn không để ý tới hấn mà trở tay tra Trảm Hồn đao vào vỏ, sau đó lấy ra Trấn Hồn Lệnh, một ngọn lửa nhỏ chợp lên trong khoảnh khắc, Trấn Hồn lệnh mang theo nguồn lửa vọt thẳng vào luồng khói đen.

Ngay cả tro bụi cũng không sót lại.

Thẩm Ngụy luôn nhẹ giọng với y nay lại nói lớn tiếng một cách hiem thấy: “Nhân lúc còn kịp, chém cánh tay ta mau!”

Triệu Vân Lan mắt điếc tai ngơ, bất ngờ lấy từ trong người ra thứ mà y cố ý mang theo, chân thân Trấn Hồn lệnh do đại thần mộc khắc thành, Thẩm Ngụy kinh hãi: “Thứ kia không thể.....”

Nhưng mà Triệu Vân Lan đã khiến hấn hiểu được cái gì gọi là “Tay nhanh hơn miệng”, Thẩm Ngụy chưa nói xong, đại thần mộc Trấn Hồn lệnh đã cháy bùng lên hơn một thước, sắc lửa đỏ rực bất thường, khói đen quán quýt trên cánh tay Thẩm Ngụy cuối cùng cũng kinh hãi mà tản ra một chút.

Thẩm Ngụy rút cánh tay về, chuyện đầu tiên hấn làm chính là bắt chấp tất cả mà đưa tay đoạt lại Trấn Hồn lệnh, ôm Triệu Vân Lan né tránh khói đen như đầm lầy kia, sau đó trong lòng bàn tay không biết tự lúc nào đã ngưng tụ một làn nước trong, dập tắt lửa trên Trấn Hồn lệnh.

Hai chữ “Trấn hồn” bị cháy mất một nửa, nhìn qua như chỉ còn lại “Chân quý”.

Mà hàng chữ “Trấn hồn người sống, an tâm người chết” trên mặt trái đã sém không còn sót lại chút gì.

Hai người nhanh chóng rời khỏi nơi đó, trong lúc đang nhào lên lộn xuống mà Thẩm Ngụy còn có thể cau chặt đôi mày, cẩn thận lau sạch tro bụi trên Trấn Hồn lệnh rồi trầm mặt với Triệu Vân Lan: “Người có biết người vốn không thể luân hồi, thân phận Trấn Hồn lệnh chủ chính là bùa hộ mệnh của người hay không? Thứ này do đại thần mộc khắc thành, thời điểm quan trọng còn có thể bảo vệ người một mạng, người.....”

Thì ra cứ nghĩ rằng sự đoán chính quân tử của Thẩm Ngụy chỉ là giả bộ, không ngờ phẩm chất ấy lại là có thật, quả thực hẳn vừa mở miệng mắng người thì đã cạn từ, cuối cùng đành phải tìm từ gần nghĩa nhất mà bật thốt lên: “Người, người đúng là đồ phá sản!”

Phía sau bóng đen đuổi theo không bỏ, đậm đặc như mực khó tan, lần này cũng không phải là Âm Binh Trảm triệu hồi ra mà là hàng thật, nơi bóng đen trải qua không sót lại chút gì, tất cả tất cả... Thậm chí ngay đến hư không cũng gần như bị nó cắn nuốt, đó là hỗn độn chân chính, hai kẻ hoành hành khắp chốn kia không ngờ nổi mình cũng có lúc chật vật thế này, chính xác là chạy trốn trốn chết.

Trong thời khắc chạy trốn trốn chết này, Triệu Vân Lan còn có thể vừa chạy thực mạng vừa ném cho Thẩm Ngụy một cái liếc trắng mắt: “Vừa chạy, vừa động một tí là cắt tay móc tim, người tưởng người là thần lẩn sao? Ta thấy người mới phá sản ấy.”

Tức thì Thẩm Ngụy kinh ngạc nhận thấy bản thân gần mực thì đen, lúc này rồi mà còn có tâm tư cãi nhau với Triệu Vân Lan nữa, thật

đúng là ngu ngốc chẳng giống mình, thế là hấn ngậm miệng. Hai tay ôm lấy y, áo choàng cực rộng của Trảm Hồn Sứ như mây đen nổi đầy trời, hai chân hấn đồng thời cách đất, ôm theo Triệu Vân Lan chạm đất chỉ trong nháy mắt đã lùi xa mấy chục thước, mũi chân điểm nhẹ rồi trụ xuống, lập tức chui vào kẽ hở, tránh thoát những mảnh đá vụn do đất nứt bắn ra, thân mình nhanh như một con chim én đen tuyền.

Bấy giờ, mặt đất lại một lần nữa nhè nhẹ đung đưa.

Khi họ vào sâu trong lòng đất thì từ đâu bất chợt tuôn ra cả đoàn Quỷ sai luôn đến lỗ thò khắc quan trọng, bi kịch hơn nữa là đám Quỷ sai này không biết rõ tình huống, vừa mới thò đầu ra đã bị bóng đen không gì cản nổi kia nuốt tươi mất một nửa.

Phán quan kinh hãi kêu lên một tiếng, cả người biến thành một quả bóng lớn, không nói hai lời lại muốn chui vào lòng đất lần nữa, lão bị đầu trâu mặt ngựa hai bên nhổ ra như nhổ củ cải: “Đại nhân ơi không được, lòng đất không phải là chỗ trốn tốt đâu.”

Sau đó một đám âm sai hình thù kì quái cũng gia nhập quân đoàn tháo chạy như điên, như thể tất cả bọn chúng xuất hiện chỉ để làm nên một hồi hỗn loạn không chút thể diện.

Bấy giờ, Thẩm Nguy và Triệu Vân Lan rốt cục cũng đã mở được khoảng cách với bóng đen kia, Thẩm Nguy nhảy vọt ra khỏi khe nứt, đẩy mạnh Triệu Vân Lan về phía trước, Triệu Vân Lan tức thì hiểu ý, nương theo lực đẩy của hấn mà bật ra đến hơn mười thước, hai tay chống vọi một cái rồi đứng vững.

Mà Thẩm Nguy đã đến giữa không trung, hai tay chấp thành thủ ấn, miệng vô thanh niệm một chú văn đến từ thời không xưa cũ, bóng đen tới gần hấn từng chút từng chút một.

Ngay khi bóng đen chạm được vào một góc áo choàng tung bay trước người Thẩm Nguy thì đột nhiên có một luồng bạch quang chói mắt dâng lên từ trên tay hắn.

Thời gian được tính toán cơ hồ chuẩn xác đến từng li.

Bóng đen cứng ngắc dừng lại trước Thẩm Nguy, sau đó rung động kịch liệt, cuối cùng không ngờ lại bị luồng bạch quang kia hút lấy.

Tất cả mọi người ngừng lại hô hấp.

Ước chừng tới bốn năm phút sau, bóng đen phủ trùm trời đất dần dần bị hút hết vào bạch quang ngày càng rực rỡ, lúc này mồ hôi lạnh mới rùng rùng chảy xuống hai gò má Thẩm Nguy, phán quan ngồi bệt xuống đất, Triệu Vân Lan thở ra một hơi, chậm rãi buông lỏng hai tay nắm chặt đến gần máu.

Bạch quang chói lòa chậm rãi thu lại trên tay Thẩm Nguy, tất cả thoạt nhìn như đã xong xuôi đâu vào đấy.

Nhưng mà đúng vào lúc này, dị biến phát sinh.

Một bóng người đột nhiên xé mở không gian, không chút dấu vết xuất hiện sau lưng Thẩm Nguy, trong thời khắc điện quang hỏa thạch ấy, Quỷ Diện không biết đã mai phục bao lâu ở phía sau cầm trong tay một cây trùy băng ba thước đâm sâu vào trái tim hắn.

Chương 99

Bọn người phán quan còn chưa kịp hồi phục tinh thần từ dị biến xảy ra đột ngột này thì đã thấy một ngọn roi dài uốn lượn phóng về phía Quỷ Điện như một con rắn độc, Trấn Hồn tiên cuốn chặt cổ của Quỷ Điện, chính xác vô cùng.

Một roi kia quất xuống vun vút dấy lên kinh phong rất bồng mặt người, Quỷ sai bên cạnh quả thực cảm giác như cả bọn vừa nhận một cái bạt tai, da thịt lộ ra trong không khí rất buốt đau đớn, không hện mà cùng xoay mặt tránh lui.

Mặt xanh mặt vàng trong bụng phán quan đều sắp phun hết cả ra___ Sự rung chuyển của đại phong càng ngày càng không thể bỏ qua, thế mà trước mắt tất cả các thế lực đều thống nhất lựa chọn lùi bước trốn tránh.

Những kẻ có thể biết được thượng cổ bí văn của Hậu Thổ đại phong lúc này chỉ có lão yêu mấy ngàn vạn năm sớm đã trở thành tộc trưởng một tộc, hoặc là người đã trải trăm ngàn kiếp nạn mà tu thành chính quả, đồng thọ với thiên địa.

Năm trăm năm trước khi đại phong biểu hiện bùng nổ lần đầu tiên, là Địa Phủ đứng đầu tập trung các lộ thế lực lại cùng nhau để thảo luận mọi việc, lúc ấy nhất hô bá ứng, các lộ trưởng tiên đồng tình xúc động, một đám hiên ngang lẫm liệt, mở miệng thương sinh ngậm miệng thiên hạ, đồng loạt tỏ vẻ muốn theo giúp đỡ, muôn chết không từ.

Nhưng là ngay sau trận chiến trên đỉnh Côn Luân, những người này

lại giống như đã thương lượng với nhau mà mất tích tập thể.

Bọn họ đều là người tu hành, đều biết chuyện này chẳng phải là rất có uy phong rất có tiền đồ gì. Tu hành là một quá trình vô cùng dài lâu, phải trải qua gian nguy mà người khác không tài nào tưởng nổi, cũng tịch mịch không ai thấu hiểu, bản thân thiên tiên tư chất tốt đã là không tìm nổi một người trong cả vạn người, kẻ có tâm tính kiên định, lẽ loi độc hành, không vội công gần lợi hoặc bỏ dở nửa chừng lại càng là một trong trăm vạn, cái này còn chưa tính, cho dù thiên tư có tốt hơn, cố gắng có nhiều hơn, chỉ cần thiếu một chút may mắn, cuối cùng cũng là sắp thành lại bại_____Nhiều lần trải qua tang thương như thế mới tu thành chính quả, ai là người có thể không biết yêu quý thanh danh?

Nếu không phải đại phong bị hao tổn, Địa Phủ đứng mũi chịu sào không thể không đứng ra, phán quan để tay lên ngực tự hỏi – lão cảm thấy chính mình nhất định là có thể chạy xa bao nhiêu thì sẽ cố mà chạy bấy nhiêu, đừng nói một phán quan nho nhỏ như lão, ngay cả Thập điện Diêm vương bọn họ dám vì thấy Trảm Hồn Sứ tự giữ thân phận không thềm so đo mà mó máy bao nhiêu động tác, nhưng vạn nhất xảy ra chuyện gì không kiểm soát nổi, có ai dám ra mặt mà đối diện với Quỷ Vương đây?

Lại càng đừng xét đến cái tên Quỷ Điện kì quái hi nộ vô thường này.

Phán quan thần sắc phức tạp, ánh mắt dừng lại trên người Triệu Vân Lan ___Đại khái chỉ có vị thiên tiên chân chính thuở hồng hoang này mới có đảm lược lớn như thế, mới có tấm lòng đến chết không sờn như thế.

..... Dù cho giờ đây y chỉ là một phạm nhân, cũng dám không hề cố kị mà vung roi siết cổ Quỷ Vương.

Trong lòng phán quan bỗng dựng dăng lên một tư vị không rõ, lão khó có thể lý giải được khí thế hào hùng không ngại tử sinh kia, khó có thể tưởng tượng được cái gọi là thiêu thân lao vào lửa mặc kệ trăm ngàn người ngăn cản, càng thêm khó có thể với tới được những tích cổ đại hoang khai thiên tích địa không hề sợ hãi như bọn họ thuở nào.

Côn Luân Quân đã mai danh ẩn tích trong luân hồi tạm không nhắc tới, nhưng mà nam nhân trước mắt này rõ ràng chỉ là một người phạm miệng lưỡi lợi hại mà thôi, y dựa vào cái gì mà không chút kiêng dè, không hề kinh hãi? Chẳng lẽ chỉ dựa vào vòn vẹn một hồn phách đã đánh mất quyền năng và lực lượng của đại hoang sơn thánh lại bị luân hồi tẩy luyện vô số lần là có thể ư?

Trong một khắc cuối cùng, mười ngón tay của Thẩm Ngụy hợp lại, bạch quang trong tay mất đi, hỗn độn vừa qua triệt để bị cắn nuốt, sau đó thân thể hắn run rẩy kịch liệt, trùy băng cắm trên ngực hắn toát ra từng đợt khói đen mỏng manh như tơ nhện, chỉ trong khoảnh khắc đã trở thành một cái kén tằm khổng lồ bao cả người hắn bên trong.

Quý Diện một tay nắm góc trùy băng, một tay nhét vào trước cổ ngay khi Trấn Hồn tiên kịp cuốn đến.

Thế rồi gã ở giữa không trung đối diện với phạm nhân phía xa xa kia, cảm thấy trong đôi mắt người đàn ông có một ngọn lửa đang bùng cháy còn chói lòa hơn hồn hỏa thiêu đốt toàn bộ Đại Bất Kính Chi Địa ngày ấy.

“Nếu Trấn Hồn lệnh không bị hư hao,” Giọng nói của Quý Diện bị ngọn roi có ý muốn siết chết gã của Triệu Vân Lan phá tan vụn vỡ mà khản đặc, “Cổ của ta không chừng đã bị ngươi lột sống một tầng da rồi, chắc chắn, thật sự là đáng tiếc.....”

Triệu Vân Lan cơ hồ là nghiêng hai hàm răng bật ra ba chữ: “Thả, hấn, ra.”

Quý Diện không đổi sắc mặt nhìn y: “Hấn và ta đều là Quý Vương, cứ cho là do tình cảnh khác nhau mà tính tình không hợp nhưng ta vẫn không muốn làm tổn thương hấn, là hấn từng bước dồn ta đến đường cùng. Người muốn người, cũng được thôi, mang Trấn Hồn dâng đến đổi.”

Triệu Vân Lan hoàn toàn mắt đốic tai ngơ với loại điều kiện kiểu “Trao đổi con tin” này, giữa đôi mày anh tuấn chột hiện sự trầm tĩnh đượm vẻ tâm tối cực điểm: “Ta đây xin khuyên người một câu, nếu người đủ thông minh thì tốt nhất là cũng táng cho ta một trùy, bằng không ta sẽ khiến người trọn đời không được siêu sinh.”

Quý Diện nghe xong, trầm lặng một lát rồi cười lên âm ỉ: “Nếu người là Côn Luân Quân, hôm nay dù cho ta phải liều mạng cũng không để người sống một mình, về phần.....”

Thân thể gã chấn động mạnh, Trấn Hồn tiên mất đi sự che chở của đại thần mộc chỉ trong chớp mắt đã vỡ thành muôn ngàn mảnh, lòng bàn tay Triệu Vân Lan bị chấn ra một vết rách thấu xương, y đành phải rời tay: “Lệnh chủ của ta, người...ai...Ta cảm kích ân cho mượn lửa của người, lại chịu ảnh hưởng của hấn, bất đắc dĩ...thật sự có chút thích người rồi, giữ người lại cũng không ngại.”

Quý Diện nói xong, mang theo tiếng cười bén nhọn, khói đen dâng lên, chỉ giây lát sau cả gã và Thẩm Ngụy đang bị kén đen bao vây đã không còn bóng dáng.

Triệu Vân Lan đứng yên tại chỗ không biết bao lâu, bàn tay cơ hồ đã bị máu tươi nhuộm đẫm, phán quan rốt cục nhìn không được mà

đăng hăng một lời: “Lệnh chủ, ngài.....”

Triệu Vân Lan bị giọng nói của lão làm cho bưng tỉnh, cực chậm cực chậm ngẩng đầu nhìn lão một cái, khước mắt khế nhướng kéo theo một tia sẫm đỏ bất lành, đôi đồng tử tối đen sâu thẳm làm người ta sợ hãi. Y nâng tay khế liếm miệng vết thương, mí mắt trên thâm thụy vô cùng, lông mi dày rậm phủ xuống đôi mắt y một tầng bóng ma nhìn không thấy đáy.

Phán quan run rẩy theo bản năng.

“Ta phải làm phiền phán quan đại nhân một chuyện.” Triệu Vân Lan dùng giọng điệu bình tĩnh đến quý dị mà nói, “Mong ngài đưa ta đi xem luân hồi chân chính của U Minh.”

Nhất thời phán quan cảm thấy y có chút xa lạ, thật lâu sau, mới trả lời râu ông nọ cắm cằm bà kia: “Ta, tiểu nhân còn tưởng rằng lệnh chủ muốn hỏi về Trấn Hồn đặng một chút.....”

“Trấn Hồn đặng?” Triệu Vân Lan nhẹ nâng mi trái, chớp một cái gần như chỉ hơi rung động, ngón tay bên trái vô thức siết vào miệng vết thương, chỉ một lát sau cả đầu ngón tay đã nhuộm màu đỏ thẫm, chỉ trong giây phút đó, phán quan run sợ trong lòng tưởng rằng y muốn tuyên bố lời nào làm người kinh hãi, nhưng mà Triệu Vân Lan lại chỉ vẫn bình thản đến tận lạ lùng, y hạ mí mắt, cuối cùng không lộ ra một tia manh mối, nói một cách vô cùng đơn giản: “Mời đi trước dẫn đường.”

“Sếp Triệu!” Một giọng nữ đột nhiên vang lên phía sau, Triệu Vân Lan không cần quay đầu lại cũng biết đó là Chúc Hồng.

“Ơi,” Triệu Vân Lan không nổi giận, cũng không có phản ứng gì, phảng phất như thể thuận miệng đáp lời, giống như y quên mất mình đã phái Chúc Hồng đi, cô đang bất chấp mệnh lệnh mà trở lại, sau đó

Triệu Vân Lan dừng bước, “Gặp Sở Thứ Chi với Đại Khánh thì bảo bọn họ tiếp tục tìm Lâm Tĩnh, tôi có chút chuyện phải đi trước.”

Chúc Hồng: “Tôi đi với anh!”

Triệu Vân Lan mặt không đổi sắc liếc cô một cái: “Không cần, đưa cô theo không tiện, tu luyện thêm mấy năm đi, tiểu xà.”

Chúc Hồng quả thực giận sôi lên: “Tiểu xà? Tôi là tiểu xà? Vậy anh là cái gì? Tộc nhân của tôi bằng anh thì còn chưa cắn vỏ trứng mà chui ra đâu! Cái đồ phàm nhân kia!”

Triệu Vân Lan cũng không quay đầu lại, chỉ là khước miệng vô thanh vô tức hé lộ một nụ cười lạnh lùng mà nói một câu gần như thì thầm khó mà nghe rõ: “Đừng nóng vội, rất nhanh sẽ không phải nữa.”

Lâm Tĩnh được mọi người đổ xô đi tìm đang ngồi thiền rất vất vả, hắn không biết mình đang ở đâu, khi hắn khôi phục ngũ quan lục cảm thì đã phát hiện mình bị người ta trói ở nơi này, sau lưng là một khối đá lớn hình thù kì dị, bên cạnh tảng đá có cái cây ngẩng đầu nhìn không thấy tán, xung quanh hình như là nước, nhưng mà bản thân lại như đang ở trong một cái chụp trong suốt, cũng không có ảnh hưởng của nước chút nào.

Phía trước phía sau, bên trái bên phải hắn đều là u súc hình thù kì quái..... Có mấy con là u súc điển hình, có con lại rất giống người, có con chẳng khác nào một đám bùn nhão, lũ u súc này đông nghịt vây hắn vào giữa, cơ hồ làm cho chúng sợ hãi đám đông của tên đàn ông có thần kinh mỏng manh này đột phát.

Lâm Tĩnh không tự chủ được nhắm mắt lại, bắt đầu niệm kinh.

Đáng tiếc vừa mở đầu niệm được hai câu, Lâm Tĩnh đã bất hạnh

phát hiện ra kinh Phật tựa hồ chọc giận mấy vị “hàng xóm tốt bụng” ở xung quanh vốn đang rình hắt như hổ rình mồi, lữ u súc trở nên rối loạn, tiếng tru rống nổi lên bốn phía.

Lâm Tĩnh gian nan nuốt một ngụm nước miếng, rặn ra một nụ cười méo mó: “Cái...cái kia...ta không biết các vị có nội quy không cho niệm kinh, tổ chất của ta không được cao mà, lập tức sửa lại, sửa lại.”

U súc gần Lâm Tĩnh nhất giương lên đôi mắt âm tàng tham lam, không nhìn được đi về phía trước một bước, nó rung rung chớp mũi hít hà hương vị máu thịt tươi mới truyền tới từ thân thể người đàn ông này.

Lâm Tĩnh méo mặt cầu xin: “Ta đã ba ngày nay không tắm rồi đấy, vị đồng chí này phi lễ chớ sờ nha, chú ý phẩm chất cách mạng chút đi!”

U súc kia đột nhiên há ngoác miệng cạp thẳng về phía hắt, đúng lúc này, một con u súc nhìn giống con người bất chợt vươn tay giữ chặt lấy gáy của con trước dám định ăn mảnh trước mặt hội đồng, ngón tay nhăn nhúm ra sức vặn xoắn, u súc đẳng cấp tương đối thấp kia biến thành cái chuông gió hình đầu lâu trong tay nó, rung rinh rung rinh treo tại chỗ, chết ngắc.

Vị đại gia vừa mới bất ngờ tàn sát đồng tộc kia bỗng tru lớn một tiếng, nhөөng một cái xé tươi cái tai của xác chết ra, không cần chấm xì dầu dấm chua mà trực tiếp nhét vào miệng, ăn luôn.

Sau đó nó rất hào phóng vung tay quăng cái xác ra, vô số u súc như vừa nghe thấy tiếng chuông mừng năm mới, nhiệt tình dào dạt tràn lên, chỉ vòn vẹn nửa phút sau con u súc xấu số kia đã bị gặm sạch từ da đến xương, không còn sót lại tí gì.

Lâm Tĩnh nhìn mà trợn mắt há mồm: “A di..... thì mà là đà phật, ngã phật từ bi, xin các thí chủ chú ý lễ nghi bàn ăn một tí đi mà.”

Các thí chủ đồng loạt rít gào vào mặt hắn, đại khái muốn lôi luôn hắn ra để rèn luyện lễ nghi bàn ăn.

“Được rồi được rồi được rồi, không chú ý thì không chú ý, chur vị cứ tự nhiên!”

Đúng lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng hô bén nhọn, toàn bộ u súc___Quý tộc đều im lặng xuống, sau đó tựa như sương mù bị gió thổi tan, chớp mắt đã biến mất sạch sẽ.

Lâm Tĩnh chỉ cảm thấy một cơn gió lớn xẹt qua bên người, sau đó là một người bị ném từ trên không trung xuống đánh àm một cái, ghim chặt trên cái cây đại thụ kì quái nọ.

Bốn sợi dây xích đen ngòm vươn ra từ cây đại thụ trói chặt lấy người nọ, trên người hắn còn bị đâm sâu một cây trùy băng ba thước___Chính xác là bị ghim ở trên cây, trong nháy mắt đóLâm Tĩnh gần như ngừng thở vì tưởng rằng người kia đã chết.

Thế mà đúng lúc này, người bị ghim trên đó lại bỗng dựng mở mắt.

Từng hơi thở của hắn đều đang run rẩy nhưng trên mặt lại không để lộ mảy may biểu tình, chính lúc này Lâm Tĩnh kinh ngạc kêu lên thành tiếng: “Thầy Thẩm!”

Thẩm Ngụy cúi đầu liếc Lâm Tĩnh một cái, không lên tiếng, Lâm Tĩnh lại thấy hắn đầy đầu mồ hôi lạnh, đôi môi tái nhợt như giấy, nhìn kĩ, thân thể hắn cơ hồ không ngừng phát run, vậy mà ngoại trừ những điều đó thì trên mặt lại không hiện một tia đau đớn.

Ngay sau đó Quỷ Diện hạ xuống đứng đối diện Thẩm Ngụy, cười hi hi nhìn hắn, một lát sau, Quỷ Diện chậm rãi đưa tay, gỡ mặt nạ trên mặt xuống.

Lâm Tĩnh hít một ngụm khí lạnh: “Ngã Phật thì mà là từ bi, mau ban cho đệ tử một cặp kính với! Hai con mắt nhập nhèm này sao lại...sao lại thấy có hai thầy Thẩm chứ?”

Nhưng mà nhìn kỹ thì vị “thầy Thẩm” đeo mặt nạ có làn da còn trắng hơn một tí___không phải trắng bình thường, mà là trắng đến xanh xao cứ như là vừa mới bò từ bể Formalin ra ấy, bởi thế mà trên người mang theo khí chất không thể diễn tả được.

Dường như đó là oán khí và âm khí khó nói thành lời, làm cho ngũ quan tuần tú như vẽ của Thẩm Ngụy như một cái mặt nạ đeo lên đầu lâu, rõ ràng rất dễ nhìn, nhưng càng vô cùng đáng sợ.

Lâm Tĩnh trong lúc trừng muốn rút con mắt khỏi tròng đã đưa ra một nhận định cấp tốc, cái tên đến sau này rất là không biết xấu hổ, dám phẫu thuật thẩm mỹ theo gương mặt của phu nhân lãnh đạo nhà bọn họ, chắc chắn là một kẻ nhà quê xấu xí ma chê quỷ hờn!

Chỉ nghe tên nhà quê kia chậm rãi mở miệng: “Ta là người rất niệm tình cũ, thế mà ngươi cứ từng bước dồn ép, ta thật sự không thể không giết chết ngươi rồi, huynh đệ của ta.”

Khi Quỷ Diện nói lời này thì trong mắt tỏa ánh sáng kì dị, nó giống như tiếc hận, lại giống như thêm thường___ Thẩm Ngụy và gã đều là Quỷ Vương, lại càng đừng nói đến chuyện sau này hắn được Côn Luân Quân che chở, có được thần cách.....

“Nếu ta cắn nuốt ngươi, ngươi nói xem ta có thể phá tan toàn bộ đại phong không đây?”

Thẩm Ngụy bị gã ghim trên Công đức cổ mộc, đau đến toàn thân ướt đẫm mồ hôi, mở miệng câu đầu tiên lại mỉa mai nở nụ cười: “Sao? Con đường dựa vào tứ thánh thần khí đi không thông à? Luân Hồi Quý xảy ra chuyện gì rồi? Có phải biến thành một khối đá bình thường rồi không?”

“Là người!”

Quý Diện kịch liệt run rẩy khòe mắt, sau đó nâng tay tát Thẩm Ngụy, khuôn mặt của Thẩm Ngụy bị gã đánh lệch sang một bên, hàm răng vừa rồi nghiến chặt cắn nát bờ môi ứa máu, hấn lại xem như chưa thấy, thuận miệng phun ra bọt máu, bật cười: “Luân Hồi Quý thoát thai từ Tam Sinh Thạch, mà Tam Sinh Thạch và Công Đức cổ mộc đều nắm giữ một phách trong ba hồn bảy phách, có quan hệ với hồn phách của vạn vật, chỉ có Sơn Hà Trù do âm dương sinh thành là tự thành một thể, có thể vây khốn bất cứ thứ gì trên đời ____ Không uổng công ta năm đó dùng Sơn Hà trù dẫn người tới, hạ Truy Hồn Dẫn lên người người, sau đó quả nhiên người không phụ sự mong đợi mà lấy cái đỉnh kia luyện Công Đức Bút ở trước mắt mọi người, người cho rằng ta không biết khối đá kê đá lò quan trọng nhất trong Luyện Hồn Đỉnh chính là Tam Sinh Thạch hay sao? Người đi đâu mà tìm mảnh nhỏ của Tam Sinh Thạch ...thật sự không cần nói cũng biết. Khi Công Đức Bút xuất thế chính là lúc ta tìm thấy Luân Hồi Quý rồi gắn nó vào Sơn Hà trù____Không thì người nghĩ coi vì sao đại đỉnh lại rơi vào tay người dễ dàng như thế? Thật sự cho rằng vận khí của người tốt đến vậy, vừa buồn ngủ đã có người đưa gối đầu chằng?”

“Sơn Hà trù...Sơn Hà trù ngay từ đầu đã ở trong tay người?”

“Người không biết chữ sao? Sơn hà sơn hà, Côn Luân là cội nguồn của ba mươi sáu vạn sơn xuyên, ta kế thừa sơn thánh, vốn đã tương

liên cùng thập vạn đại sơn, sao còn phải ngàn dặm xa xôi tranh cướp với người...thứ mà ta không coi vào đâu đó?” Mồ hôi lạnh chảy xuống khóe môi Thẩm Ngụy, hấn vô tình dùng miệng liếm đi, “Hiện tại, ta thấy còn một chuyện mà người cũng nên biết___ Cái thứ vừa rồi người thả ra để dụ ta vào bẫy đặt kiếm chế ta....Cái mảnh hỗn độn tước từ chính người người xuống đó...giờ đây bị ta quăng ở nơi nào?”

Sắc mặt Quỷ Diện chợt đỏ chợt xanh luân phiên thay đổi, biểu cảm vạn vẻ gần như dữ tợn, đột nhiên, hấn giơ tay nắm lấy trùy băng trên ngực Thẩm Ngụy, máu tươi đã thấm đẫm trường bào, dính chặt da thịt vào vạt áo, nam nhân thoát nhìn chặt vật vô cùng.

Quỷ Diện ra sức xoay tròn trùy băng, Thẩm Ngụy không kêu gào thảm thiết như gã muốn, nhưng cũng không nói được một lời.

“Ta tuyệt đối không muốn biết,” Quỷ Diện hô hấp dồn dập, ghé sát vào mặt Thẩm Ngụy, cúi đầu nói, “Ta có thể không biết bất cứ chuyện gì, ta có thể cứ như vậy mà để tâm huyết của người chảy cạn, để người không thể duy trì thân xác nữa, ta còn có thể rút bỏ Côn Luân thần căn trong nguyên thần của người, sau đó từng ngụm từng ngụm ăn sống nuốt tươi người, để từ nay về sau trên đời chỉ có một Quỷ Vương duy nhất, ta mới là thiên, hạ, vô, song chân chính”

Thẩm Ngụy đau đến không nói nên lời, nhưng khóe miệng vẫn mang theo nụ cười mỉa, như là đang nói với Quỷ Diện _____ người cứ việc thử xem.

Quỷ Diện nâng tay rút trùy băng trên ngực hấn ra một nửa, rồi lại ngoan tuyệt đâm sâu vào, thân thể Thẩm Ngụy thân thể kịch liệt co rút một hồi, cuối cùng hôn mê bất tỉnh, gục xuống bất động.

Quỷ Diện cũng không thèm nhìn tới Lâm Tĩnh đang kinh hoàng, gã

bước đi, chớp mắt đã biến mất trong đêm sâu bát ngát.

Chương 100

“Sẽ không xảy ra chuyện gì thật chứ?” Mắt thấy xung quanh chẳng còn một mống người, Lâm Tĩnh không biết nói chuyện với ai, đành phải lẩm bẩm một mình.

Quý Diện từ đầu đến cuối chẳng thèm liếc hấn lấy một cái, đại loại là hoàn toàn không để tí đạo hạnh con con này vào mắt, Lâm Tĩnh bắt đầu thì thầm tự an ủi bản thân: “Không có chuyện gì, A Di Đà Phật, nhất định không có chuyện gì.”

Hấn cứ như đang đứng đồng lửa ngồi đồng than, nếu không phải bị trói thành một cái bánh chưng thì phỏng chừng đã nhảy dựng lên như ngồi phải đinh rồi.

Lâm Tĩnh dài cổ ngóng về phía Thẩm Nguy, nhưng mà còn chưa nhìn rõ, hấn đột nhiên cảm thấy nếu mình là một con rùa lớn thì tốt rồi, vừa biết bơi lại còn vừa có thể đàn hồi.

Hấn cẩn thận đánh giá bốn phía một hồi, thử thăm dò gọi một tiếng: “Này, Thầy Thẩm! Thầy Thẩm?”

Thẩm Nguy không phản ứng.

“Thầy.....”

Đang nói đến đó, một con u súc đột nhiên thò ra, hướng về Lâm Tĩnh nhe ra mấy cái răng khấp khỏm.

Lâm Tĩnh vội vàng ngậm miệng, sợ đối phương ghen tị với hàm răng

ngay ngắn trắng sáng của hắn, sẽ dùng thịt người ngon tươi của lão nhân gia hắn mà chải răng mất thôi.

U súc liếm liếm môi, đại khái là bị phái tới trông coi bọn họ, nghĩ nghĩ một lúc vẫn là không dám vừa trông vừa ăn vụng, vẻ mặt như táo bón đi quanh Lâm Tĩnh vài vòng, sau đó lùi ra xa một chút, dòm hắn lom lom như hổ rình mồi.

Lâm Tĩnh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, muốn dùng cách niệm kinh để vỗ về tâm tình bi đát của mình, nhưng là khi hắn nhắm mắt lại thì bị kích phát hiện ra tâm trí mình không quanh quẩn trầm bổng với “Bàn Nhược Ba La Mật”, mà là vò đầu bứt tai suy nghĩ xem_____ nếu cái đồ súc sinh ‘có gì quên nấy’ Triệu Vân Lan mà biết mình giương mắt nhìn bảo bối nhà y chịu tội như vậy còn dám ngồi yên niệm kinh, nhất định sẽ biến hắn thành thức ăn cho mèo mập Đại Khánh cho mà xem.

Lâm Tĩnh nghĩ như vậy, mở mắt, mắt to trừng mắt nhỏ với u súc trước mặt.

Rồi sau đó hắn đột nhiên mở miệng nói: “Ê, ngươi có nói tiếng người không?”

Quý tộc cao cấp tất nhiên là có nói tiếng người, cảnh giác liếc nhìn thứ thức ăn giao hoạt này một cái, u súc dùng giọng nói khàn đặc kì quặc phun ra: “Câm miệng.”

Lâm Tĩnh thở dài: “Hày, ngươi coi bọn họ chạy hết cả rồi, nơi này còn mỗi ta với ngươi, ta câm miệng, ngươi không tịch mịch sao chứ? Ngươi thấy Trảm Hồn Sứ đại nhân treo trên cái cây kia không tức trướng sao, không e ngại sao...Kì thật thí chủ ngươi hẳn là phải có ‘trứng’ chứ nhờ..... A a a đừng như vậy, phiền ngươi văn minh một tí đi mà!”

U súc nhe hàm răng cá mập ra đe dọa hấn.

Lâm Tĩnh: “Ta cầm miệng ta cầm miệng ta lập tức cầm miệng, thật đó người phải tin tưởng ta, người xuất gia không biết nói dối!”

U súc thu lại nanh vuốt, chậm rãi lùi sang một bên.

Lâm Tĩnh lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn Thẩm Ngụy đang hôn mê.

Nhưng mà chút hành động nho nhỏ này rất nhanh đã bị ngắt ngang, hấn đang lo lắng nhìn mỹ nam đẫm máu thì trong tầm nhìn đột ngột xuất hiện một con u súc mặt đầy mụn mồi, Lâm Tĩnh lập tức cảm giác mình vừa chuyển từ phim văn nghệ tươi mát thương xuân bi thu thành phim kinh dị khẩu vị nặng về nguy cơ đột biến sinh hóa, tức thì suýt nữa nghẹn hơi ở cổ mà chết tức tưởi.

Hấn yên lặng thu hồi tầm mắt, tâm nói: “Nhìn một tí rừa mắt cũng không được sao, khốn kiếp.”

Cuối cùng, Lâm Tĩnh cũng chấp nhận hiện thực___ Cho dù có bị Triệu Vân Lan đâm bằm chặt chém đi chẳng nữa thì với tình huống này hấn cũng không có cách nào, vừa nghĩ như vậy, Lâm Tĩnh tĩnh tâm hấn ra, trong lòng yên lặng tụng Chú Đại Bi.

Quý tộc u súc thấy hấn nhắm mắt lại, tưởng rằng cuối cùng hấn cũng chịu an phận rồi thì không xen vào nữa, yên lặng ngẩng đầu nhìn qua Thẩm Ngụy trên cổ mộc, có chút sợ hãi tránh xa ra một chút lại xa hơn tí nữa, ngàn thước dưới Hoàng Tuyền lại khôi phục yên tĩnh hoàn toàn.

Đúng lúc này, u súc đột nhiên cảm giác được cái gì, vẻ sợ hãi cả kinh ngẩng vọt đầu lên___ Chỉ thấy Lâm Tĩnh vẫn nhắm mắt ngồi ngay

ngắn ở nơi đó như đã thành một pho tượng Phật, Đại Phong thạch sau lưng hắn tưởng như cảm ứng được cái gì đó mà sáng lên một quầng bạch quang nhu hòa.

U súc nhảy dựng lên, vốn định lướt qua Đại Phong thạch để tóm lấy vai Lâm Tĩnh, ai ngờ tay nó vừa chạm vào phạm vi của bạch quang thì giống như miếng thịt bị nướng trên lửa nóng, đột nhiên biến thành than củi.

U súc thét lên quý khóc sói tru, rớt cuộc cũng cắt đứt tiếng niệm kinh trong lòng Lâm Tĩnh.

Hòa thượng rờm là người thông minh, mở mắt ra nhìn thấy tình huống này thì ngay lập tức hiểu ra đây là chuyện gì, vì thế hắn hít sâu một hơi, thanh thanh cổ họng, bắt đầu lớn tiếng tụng niệm, bạch quang trên đại phong thạch sau lưng càng ngày càng nóng cháy, u súc trông coi nhảy loạn xung quanh mà không thể đến gần hắn.

Vầng bạch quang dần dần mở rộng, có một chút thậm chí đã lan đến gần người Thẩm Ngụy, người đàn ông giống như đã kiệt cùng sức sống lại bỗng nhiên cảm giác được cái gì, mi tâm bất an cau lại.

U súc hiển nhiên biết đây là cơ gì, càng ngày càng nôn nóng bất an, cuối cùng nó quyết định bằng bất cứ giá nào cũng không thể để Lâm Tĩnh làm hỏng chuyện nữa, vì thế ngao ô một tiếng vọt lên, định bụng cho dù biến thành cả người than củi cũng phải xé nát cái tên hòa thượng chết toi đã thề thốt cam miệng mà còn liều mạng niệm kinh này.

Tiếng nướng thịt xèo xèo truyền tới, đồng chí u súc thân tàn chí kiên vẫn há ngoác cái mồm bị thiêu còn mỗi cái răng cạp về phía cổ Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh rớt cuộc phải ngừng tiếng niệm kinh nhắm mắt lại tru lên: “Phật tổ, đệ tử sắp xả thân thành thánh rồi, đại sư huynh đâu! Cứu mạng ! Thầy Thẩm! Lão đại! Đại sư huynh!”

Hắn kêu loạn cào cào, đối phương lại chẳng có động tĩnh gì, hơn nửa ngày, Lâm Tĩnh run rẩy co cổ mới dám mở mắt ra một cái khe nhỏ xíu, chỉ thấy u súc vừa định xả thân hạ lô cốt kia tựa như đã phải chịu đựng kinh hách gì to lớn lắm mà cúp đuôi chạy.

Lâm Tĩnh rất là khiếp sợ một màn này, lát sau hắn phảng phất nhận thấy điều gì đó, chậm rãi ngẩng đầu lên, vừa hay đối diện với cặp mắt như nước đầm sâu của Thẩm Ngụy ____ Nam nhân không biết đã tỉnh lại từ bao giờ.

Lâm Tĩnh thử gọi hắn một tiếng: “Thầy Thẩm?”

Thẩm Ngụy khẽ nhích ánh mắt dừng lại trên người hắn, sau đó nho nhã lễ độ khẽ gật đầu.

Lâm Tĩnh: “Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi không sao chứ?”

Thẩm Ngụy nhẹ nhàng động thân mình, xiềng xích trói buộc tay chân hắn va chạm vang lên mấy tiếng, động tác nho nhỏ này lại khiến thái dương hắn mơ hồ nổi gân xanh, mãi lúc lâu sau khi thở dốc một hồi, hắn mới khàn giọng mở miệng: “Không tốt lắm.”

Hắn mất máu quá nhiều, bờ môi trắng nhợt cũng đang run rẩy.

Lâm Tĩnh: “Sao ngươi lại ở đây? Vì sao lại rơi vào...rơi vào trong tay cái tên...ừm...về ngoài rất giống ngươi đó?”

Thẩm Ngụy nhắm chặt mắt, ngửa đầu ra sau, dường như kiệt sức dựa vào Công Đức cổ mộc, nhẹ giọng nói: “Gã đánh lên sau lưng ta,

ta vốn có thể né tránh, nhưng lúc đó thật sự không thể thất bại trong gang tấc nên mới cho hắn đâm một trùy, tạm thời không sao, cũng không có đại sự gì đâu.”

Lâm Tĩnh im lặng một lát, không xác định hỏi: “Thật sự thật chứ.....”

Thẩm Ngụy tựa hồ càng thêm suy yếu, hình như hắn cố ý muốn bảo tồn thể lực, giọng nói ép tới vừa chậm vừa thấp: “Nhưng hắn dùng nước Hoàng Tuyền hóa thành trùy băng đâm vào tim ta, không động được thôi.”

Lâm Tĩnh cảm thấy cái này nghe tuyệt đối không giống “không có đại sự”, hắn gian nan nuốt nước miếng: “Ta phải làm cái gì bây giờ? Người có cách nào làm cho ta thoát khỏi cái khối đá vụn này mà đỡ người xuống không?”

Thẩm Ngụy trầm mặc một hồi: “Cái ‘khối đá vụn’ sau lưng người kỳ thật chính là dấu hiệu của Hậu Thổ Đại Phong do chính tay Nữ Oa lập nên đấy.”

Lâm Tĩnh im lặng một lát, cứng ngắc nói: “Dọa, dọa tề ra quần.”

Thẩm Ngụy cười khế: “Không cần phải gấp, vừa rồi Quỷ Diện ở đây mới là phiền toái, có Côn Luân thần cân ở trên người ta, gã nhất thời không làm gì ta được, phỏng chừng cũng không có thời gian để mắt đến nơi này, tạm thời vẫn an toàn .”

Lâm Tĩnh khẩn trương bảo: “Đừng đừng, ta vẫn nên nghĩ cách tự cứu thôi, để cho tên sếp kia biết ta thấy người chảy nhiều máu như vậy mà không làm gì, y không đem ta đi nấu thành cơm tối tân niên mới lạ ấy.”

Thẩm Ngụy lặng yên cười rộ lên, ánh mắt rõ ràng nhu xuống, một lát

sau, hấn nghĩ nghĩ rồi nói: “Nếu nhất định muốn thử thì người có thể niệm kinh, Đại phong khởi nguồn từ lòng từ bi của Nữ Oa, chỉ cần người thành tâm, không chừng nó có thể giúp người một phen.”

Thẩm Ngụy thực ra không trông mong hấn có thể làm được gì, trước mắt tuy rằng khốn khó nhưng trong lòng nắm chắc, thuận túy là muốn cho Lâm Tĩnh có chút việc để làm nên thuận miệng nói mà thôi.

Ai ngờ Lâm Tĩnh nghe xong lại chân chính ngồi thiền, như đọc tin tức phát thanh mà dờn khí đan điền, bắt đầu rành mạch truyền phát chương trình Phật học mười hai giờ. Thẩm Ngụy mới đầu còn thấy buồn cười, về sau lại từ từ nghĩ nó cũng khá dễ nghe, đầu mày khòe mắt vương chút lệ khí vì nhiễm máu tươi dần dần nhu hòa đi một chút, hấn hạ mắt nhìn trùy băng trước ngực, nhất thời không để cho bất cứ ai thấy được suy nghĩ trong lòng.

Bạch quang trên Đại phong thạch dần dà có chút chói mắt, Lâm Tĩnh không hổ là Đạt Ma chính tông, không ngờ lại thực sự nhập định.

Không biết qua bao lâu, dây thừng trên người hấn bỗng nhiên nói lỏng trong bạch quang chói lòa, bản thân hấn lại không hề hay biết, Thẩm Ngụy có chút giật mình nhưng không mở miệng cắt ngang.

Trong lòng hấn chợt có ý nghĩ, quả nhiên là vật hợp theo loài, người bên cạnh Triệu Vân Lan hoặc nhiều hoặc ít đều có chút giống với y___Tỷ như đều rất chấp nhất với một điều gì đó, chấp nhất đến mức có thể quên đi tất cả.

Giống như người trước mắt này, lại giống như đũa nhóc vừa nói đã khấn trương kia.....

Thẩm Ngụy nheo mắt, trong lòng hấn mơ hồ đã có phỏng đoán về Trấn Hồn Đăng, nhưng mà hiện tại xem ra, Trấn Hồn đăng vẫn là

không xuất thế thì tốt hơn.

“Đứa nhóc” Quách Trường Thành thành công giữ lại tất cả thân nhân của người mất tích lại thị trấn, nhưng cũng không đợi được tin tức tốt.

Cho đến khi trời gần về khuya, Sở Thứ Chi mới mang theo Đại Khánh phong trần mệt mỏi trở về, những thứ thu thập được thực sự khó tin, chỉ tìm thấy một ít chứng minh thư và chìa khóa điện thoại bên người linh tinh...tựa hồ chỉ có sinh mệnh là tiêu tan, những thứ tạp vật này đều bình yên vô sự.

Đèn công an trong thị trấn nhỏ đèn đuốc sáng trưng, đột nhiên không biết từ chỗ nào bộc phát ra một tiếng khóc rống làm cho phòng họp loạn thành một đồng, Sở Thứ Chi một tay ôm Đại Khánh, mệt mỏi xoa xoa mi tâm, lại vẫy vẫy tay với Quách Trường Thành, gọi cậu vào một căn phòng nhỏ, khép cửa lại.

Quách Trường Thành trực giác biết chuyện không tốt, cậu nhìn nhìn Sở Thứ Chi, lại ngó ngó Đại Khánh: “Sở ca, sếp Triệu bọn họ đâu rồi? Đã tìm thấy anh Lâm chưa? Có thấy chị Chúc không? Những người mất tích vẫn không tin tức sao?”

Sở Thứ Chi lấy túi vật chứng ra đưa cho cậu, trong đó có một chút tro.

Quách Trường Thành ngẩn người, trong lòng bỗng có dự cảm không nói nên lời: “Đây là.....”

“Tro cốt.”

Túi vật chứng xoạch một cái rơi trên mặt đất.

“Đúng, chính là xương người biến thành tro.” Sở Thứ Chi tóm tắt ngắn gọn chuyện xảy ra trong khu biệt thự, sau đó nói với Quách Trường Thành, “Cậu gọi ngay về tổng bộ bảo Uông Chủy, chuyện này giao cho cô ấy và Tang Tán xử lý, những người này tạm thời giải quyết theo án mất tích, nhưng người chết chính là chết, không giấu được thời gian dài đâu, bảo cô ấy xem xét mà giải thích với bên ngoài sao cho thấu đáo.”

Quách Trường Thành khó có thể tin nói: “Giải thích với...bên ngoài?”

Chính là muốn Uông Chủy nghĩ cách che giấu chân tướng vụ việc này.

Sở Thứ Chi nhìn cậu một cái, rõ ràng là Cục Điều Tra Đặc Biệt làm việc có quy tắc ngầm, nhưng không biết vì sao hẳn lại không muốn nói rõ với Quách Trường Thành, vì thế Thi Vương trầm mặc một lát rồi trả lời rất là quanh co: “Cậu phải biết là, thông thường chỉ có những thi hài còn tồn tại mới kiểm tra được DNA thôi, tro cốt bị lượng nhiệt cực lớn thiêu ra thì không thể, huống chi lại còn bị hủy thành như thế. Chuyện mà chúng ta có thể làm không nhiều, cứ cho là cậu thu hết tro cốt ở đó về đây, chúng ta cũng không có khả năng nói cho người nhà bọn họ chúng nó từng thuộc về ai.”

“Phải có một hung thủ chứ.....”

Sở Thứ Chi bất đắc dĩ cười một tiếng: “Quách Trường Thành, một kẻ có thể ám toán Trảm Hồn Sứ đại nhân, cứ cho là dùng thủ đoạn ti bỉ đi nữa thì tu vi của gã ít nhất cũng là cân sức ngang tài với Trảm Hồn Sứ, có phải là thời gian cậu tới chưa lâu lắm nên không biết rõ Trảm Hồn Sứ là loại người nào không?”

Quách Trường Thành nhìn hẳn dăm dăm.

“Chẳng ngại nói cho cậu biết, tôi tu hành ngàn năm đã có thể đi lại dưới ánh mặt trời, trước mắt có thể coi là Thi Vương, có thể hiệu lệnh toàn bộ cương thi bạch cốt, tiến thêm một bước nữa thành Bạt, cũng chính là thi tiên, nhưng nếu không phải có quan hệ với sếp Triệu thì loại người như Trảm Hồn Sứ này tôi muốn tránh lui ngoài năm dặm, cậu có hiểu không?” Sở Thứ Chi dừng một chút, “Việc này tốt nhất đừng dính vào, không phải chuyện mà chúng ta có thể quản được.”

Quách Trường Thành giống như không thể tiếp thu ngay được kết luận này, nhưng mà cậu chưa bao giờ khắc khẩu với người ta, lại càng không biết cái gì là thanh niên nhiệt huyết không biết tự lượng sức mình, nhất thời cảm thấy có cái gì nghèn nghẹn trong lòng mà không nói được ra, cả khuôn mặt đều trắng bệch.

Qua không biết bao lâu, Quách Trường Thành mới hỏi: “Thế nhưng hồn phách đâu? Thân thể đã không còn thì phải còn hồn phách chứ? Một người đang sống sờ sờ sao có thể vô duyên vô cớ biến mất như thế được?”

Sở Thứ Chi sững sốt, Đại Khánh lại theo nhảy ra khỏi lòng hắn, phi tới trên bàn, đột nhiên mở miệng: “Cái này thì có.”

Hai người lập tức quay sang mèo đen.

Đại Khánh lại giống như xuất thần, không nói không rằng, sau một lúc lâu, Sở Thứ Chi đành phải lên tiếng gọi nó: “Đại Khánh?”

Hắn vừa nói xong, trên người Đại Khánh đột nhiên phát sinh biến hóa kì dị___ Thân hình mèo đen chậm rãi dài ra, lông mèo từ từ biến mất, trước con mắt mở to và cái mồm há hốc của Quách Trường Thành cùng Sở Thứ Chi, nó biến thành một thiếu niên tóc dài đến mắt cá chân.

Trên người thiếu niên không biết mặc quần áo niên đại nào, thoát nhìn như là tùy tiện xé một mảnh vải bố quần lên, chân trần....Cái này không quan trọng, quan trọng chính là nhìn nó không đen cũng không béo!

Sở Thứ Chi: “Đại, Đại Khánh?!”

Khuôn mặt thiếu niên xuất hiện biểu tình lười biếng đặc hữu của loài mèo, nó mở đôi mắt to hơn tròn hơn so với người bình thường liếc hẩn một cái: “Ờ.”

Nói đoạn, nó nhảy từ trên bàn xuống, tiếp đất không chút tiếng động, động tác cũng vẫn giống một con mèo, đi đường vẫn đi thẳng như đang trên sàn catwalk, Sở Thứ Chi và Quách Trường Thành không hện mà cùng tránh đường cho Đại Khánh thì nghe nó nói: “Ký ức của ta không biết bị ai khóa kín, nhiều chuyện không còn nhớ rõ, lần trước trên đỉnh Côn Luân bị đại thần mộc kích thích mới có thể biến hóa, sau khi biến hóa tuy rằng không có lông rất xấu, nhưng có một số ấn tượng mơ hồ sẽ rõ ràng hơn một chút.”

Đều là không có lông, Sở Thứ Chi với Quách Trường Thành còn ‘xấu’ hơn “rất xấu” một chút đồng thời có biểu cảm rất là vi diệu.

“Thứ mà chúng ta gặp phải hôm nay, theo cách nói chính thức của Địa Phủ thì là u súc, kỳ thật ban đầu gọi là Quỷ tộc.” Đại Khánh có thẩm mỹ quan độc đáo không thềm để ý phản ứng của hai người kia, nói tiếp, “Quỷ tộc từ đâu mà sinh ra, ta không biết rõ, nhưng mà ta biết bọn họ có liên quan đến cái chết của hai vị đại thần Phong thị_____ Phục Hy và Nữ Oa.”

“Ở cửa khu tiểu trấn kia, lời Thẩm Ngụy nói người cũng nghe thấy rồi, khi Quỷ tộc xuất thế thì toàn bộ đại địa hồng hoang không còn

một ngọn cỏ.” Mèo đen biến thành thiếu niên chớp chớp ánh mắt, nhìn kĩ ra, mắt nó biến màu theo ánh sáng lúc mờ lúc tỏ, “Thế nhưng theo ta được biết, Quý tộc ăn máu thịt người sống, hút nguyên thần của người tu hành, ba hồn bảy vía của phàm nhân lại không ăn, vì ăn cũng không để làm gì. Ta nghĩ có thể là bởi vì tình huống phát sinh đột ngột, những người đó vốn là không phải chết mà thân thể đột nhiên biến mất, vẫn còn là sinh hồn, địa phủ không nhìn đến bọn họ, nên hồn phách chịu đựng kinh hách không biết đã chạy đến nơi nào.”

Quách Trường Thành chậm hiểu hơn người khác một chút, lúc lâu sau mới tiêu hóa được hết những gì Đại Khánh nói, cậu đột nhiên bảo: “Em muốn đi tìm bọn họ.”

Đại Khánh và Sở Thứ Chi đang thảo luận xem Triệu Vân Lan với Chúc Hồng có thể ở đâu đồng thời ngẩng đầu lên, Đại Khánh chẳng hiểu ra sao mà hỏi: “Tìm bọn họ làm gì? Thất lạc sinh hồn là chuyện của Địa Phủ, tuy rằng bây giờ bọn họ chẳng hơi đâu mà quản.”

Quách Trường Thành im lặng một lát: “Nhưng mà, nhưng mà tôi đáp ứng rồi...với những người mất thân nhân ngoài đó, tôi đáp ứng cho bọn họ một lời giải thích...”

“Người không cho được.” Đại Khánh nói, “Bọn họ cũng sẽ không tin.”

“Cho nên tôi muốn đi tìm linh hồn của họ, một người đang sống yên lành sao có thể đột nhiên mất tích được?” Quách Trường Thành hết sức ương ngạnh dây dưa vấn đề này, “Đó là..... Đó là không được mà.”

Sở Thứ Chi lạnh lùng cười: “Chuyện không được còn nhiều lắm, cậu định tìm thế nào đây?”

Quách Trường Thành bị một câu hỏi làm cho cứng họng, tim đập

loạn nhịp một lát, xấu hổ cúi đầu.

Ai ngờ Sở Thứ Chi im lặng một lúc lại lấy ra một lọ thuốc nhỏ mắt ném cho cậu: “Nước mắt trâu, dùng để mở thiên nhãn, có thể thấy sinh hồn.”

Quách Trường Thành khó tin ngẩng đầu lên, kích động nhìn hẳn.

“Cậu làm chính sự trước, gọi điện cho Ông Chủy bảo cô ấy xử lý tốt chuyện đối ngoại đã, sau đó phái người đến đây tiếp viện.” Sở Thứ Chi hơi thiếu tự nhiên tránh đi ánh mắt quá mức nhiệt tình của cậu, “Dù sao tôi cũng muốn đi tìm Lâm Tĩnh, thuận tiện mà thôi, cậu đừng có gây phiền toái cho tôi đấy.”

“Hai người các người đi cùng nhau đi, ta muốn đi tìm Triệu Vân Lan.” Đại Khánh nói, “Để y một mình ta không yên lòng.”

Đại Khánh dùng hình người cứng ngắc đi vài bước, khi đến cửa sổ thì quay đầu lại dặn dò: “Nếu thằng nhỏ không biết nặng nhẹ, Thi Vương người tha thứ một chút, trăm ngàn cẩn thận, văn phòng mới của chúng ta vừa mới nhận về, còn chưa kịp trang hoàng đâu.”

Nói xong, Đại Khánh nhảy ra cửa sổ, chộp lên mấy cái đã không còn bóng dáng.

=====

Triệu Vân Lan im lặng suốt đường đi, Quỷ sai lòng còn sợ hãi không ai dám tiến tới nói chuyện với y, chỉ có Chúc Hồng mặc kệ y nói cái gì vẫn nhắm mắt theo đuôi.

Qua Quỷ Môn Quan, đến Diêm La điện, phán quan đang muốn dẫn Triệu Vân Lan vào bên trong thì bị một tiểu quỷ nhảy ra chặn đường.

Phán quan nhíu nhíu mày.

Tiểu quý mở miệng âm u cười: “Lệnh chủ đại nhân, Thập Điện Diêm La cho mời.”

Triệu Vân Lan còn chưa kịp mở miệng, phán quan đã không nhin được chen ngang: “Đây là ý gì? Trảm Hồn Sứ bị Quỷ Điện ám toán, hỗn độn sắp thoát ra, đại phong mắt thấy lung lay sắp phá, làm chậm trễ chính sự người có đảm đương nổi không? Tránh ra!”

Tiểu quý cúi đầu hạ giọng: “Không sai, phán quan đại nhân, nhưng tiểu nhân chỉ là phụng mệnh làm việc.”

Phán quan: “Các người.....”

Triệu Vân Lan đột nhiên ngắt lời lão: “Đưa ta qua đó, ta lớn như vậy rồi còn chưa có gặp qua Diêm Vương đâu.”

Chương 101

Diêm Vương điện.

Thập điện treo cao.

Thính đường như bầu trời xanh thẳm, thượng hạ khôn cùng, trên đầu phủ trời sao vô hạn vĩnh viễn không trở sáng, dưới chân lại là mười tám tầng địa ngục rút lõi vạc dầu, bên mình có ba ngàn nhục thủy lưu chuyển quần quanh.

Người đi ở nơi đó dưới chân rõ ràng giẫm trên mặt đất mà giống như là đặt lên một khối thủy tinh trong suốt, những khối hình lột da rút gân, lên núi đao xuống vạc dầu kia tất cả đều thấy rõ rành rành, mà bản thân dường như cũng có thể ngã xuống lúc nào không biết.

Thanh âm tuyên án trầm thấp u uẩn của Quỷ sai và tiếng đại quỷ tiểu quỷ kêu gào thảm thiết tôn mãi nhau lên, tạo thành một phong cảnh độc đáo khôn cùng.

Phán quan sừng sốt biết đây là mở “Thông Địa Nhãn”, lão có chút bất an nhìn lướt qua Triệu Vân Lan, yên lặng dẫn quỷ sai dưới quyền đứng sang một bên, ____ Thông Địa Nhãn bình thường không mở, người trên điện Diêm Vương cũng không nhìn thấy chuyện xảy ra ở mười tám tầng Địa Ngục, chỉ khi có hồn phách phạm tội ác tà trời không chịu đi vào khuôn khổ thì mới lộ ra để răn đe.

Thật sự...không phải là đạo đãi khách.

Chúc Hồng bám lấy cánh tay Triệu Vân Lan, nếu không phải mặc

mấy áo dày thì móng tay dài nhọn của cô đã ngập cả vào da thịt y, Thập Điện Diêm La ai nấy mặt mày hung dữ, từ trên thập điện treo cao cao nhìn xuống vô duyên vô cớ làm cho người ta sinh ra cảm giác dữ dằn.

Ngay ở dưới chân bọn họ, Chúc Hồng tận mắt nhìn thấy một người đàn ông thân hình cồng gập bị trói trên cột, hai tên tiểu quỷ hai bên đè chặt gã, một tên khác vặn mở miệng gã, cái tay khô héo xanh xao luồn vào miệng người nọ, tiếng cười bén nhọn của tiểu quỷ hòa cùng tiếng gào bi thống không nổi nhìn của gã đồng loạt vang lên, Chúc Hồng giật bắn mình, lòng bàn tay lạnh ngắt.

Chúc Hồng: “Đừng, đừng đi qua.”

Triệu Vân Lan cúi đầu nhìn liếc cánh tay cô đang bám lấy tay áo mình, kiên nhẫn gỡ từng ngón từng ngón xuống: “Ở bên ngoài chờ tôi.”

Sau đó y không đổi sắc mặt cất bước đi vào, trong nỗi kinh hãi của Chúc Hồng, mỗi bước đi đều như thể dẫm nát vô số đầu lâu tiểu quỷ, cuối cùng y đứng lại ở chính giữa đại điện ngay trên vạc dầu sôi bỏng, Chúc Hồng có ảo giác từng giọt dầu vấy ra kia đều có thể bắn lên người y.

Cô khế cắn môi muốn tiếp tục đi theo, nhưng mà ánh mắt lại cứ không tự chủ được mà nhìn xuống dưới, liền thấy một cái lưỡi vừa dài vừa mềm bị rút sống ra từ trong miệng người, máu tươi tứa như bắn đầy trên mặt cô.

Dạ dày Chúc Hồng quay cuồng, cuối cùng không nhịn được xoay đầu đi.

Triệu Vân Lan không chút để ý tới nữ quỷ trên mặt bị bỏng đầy mụn

mủ ngoài xém trong mềm mà vẫn còn cố bò lên, y giương ánh mắt lạnh lẽo quét một vòng mỗi kẻ trong Thập Điện Diêm La, lại quay đầu nhìn về phía phán quan đang giả làm chim cú, nhẹ nhàng như sờn mày một cái, không coi ai vào mắt mà nói: “Mấy người định để ta đứng nói chuyện sao?”

Thanh âm của y trầm thấp mà lãnh liệt, mỗi chữ mỗi câu xuyên thấu tiếng kêu khóc vang trời dưới mười tám tầng địa ngục, không thấy một chút động dung.

Phán quan nháy mắt một cái, hai tên quỷ sai vội vàng chạy ra ngoài, một mang ghế dựa đến, một dâng lên tách trà, Triệu Vân Lan không chút khách khí đặt mông ngồi lên ghế, thuận thế bắt chân chữ ngũ, sau đó y nâng tay đặt trên tách trà, liếc nhìn quỷ sai mặt trắng như giấy trước mắt, trên mặt hé lộ biểu tình trợn lẩn giữa cười mím chi với cười lạnh.

“Trà thì không cần, đồ ở dưới lòng đất ta sợ ăn vào bị Tào Tháo đuổi.” Triệu Vân Lan cũng không ngẩng đầu lên mà nói, “Chư vị ra oai phủ đầu thì đã ra oai rồi, bài cũng đã ngả rồi, ta thấy mọi người đều bề bộn nhiều việc, phải tranh thủ thời gian thôi, có chuyện mau nói có rắm mau phóng đi.”

Mười giọng nói trên thập điện điệp vào cùng nhau, hình thành một kiểu khiển trách trùng điệp mà giận dữ: “Tiểu tử vô lễ.”

Từ khi Thẩm Ngụy bị Quỷ Điện bắt đi trước mặt y, trong lòng Triệu Vân Lan giống như bị đè nặng một tảng băng cơ hồ đông cứng cả lục phủ ngũ tạng, người ngoài nói cái gì, làm cái gì đều như cách một tấm màn mới đến được tai y, có vẻ vừa không thật lại vừa nhạt nhẽo.

Cho đến tận vừa rồi khi bị hình ảnh cực có hiệu ứng công kích thị

giác kia đập vào mặt, cho dù ngoài mặt bất động thanh sắc nhưng trong lòng đã tỉnh táo phần nào, lửa giận cũng bởi thế mà bị đốt lên.

Triệu Vân Lan khoanh tay trước ngực, che khuất ***g ngực vì thờ sâu mà kịch liệt phập phồng, đầu óc chậm chạp gian nan chuyển mấy vòng___Nếu như Thập Điện còn có não thì trước mắt hẳn đã biết Trảm Hồn Sứ bị Quỷ Điện mang đi, bất luận là Quỷ Điện làm hẳn bị thương hay Trảm Hồn Sứ nghiêng về phía Quỷ Điện, đối với Địa Phủ mà nói đều là cực kì bất lợi, huống chi giờ đây tình trạng đại phong không rõ, bị Quỷ Điện làm cho hư hư thực thực, rõ ràng là muốn sập đến nơi rồi.

Sau đó Thập Điện còn đưa ra màn dạo đầu không hữu hảo như thế, ngay đến mặt mũi cũng không cần để ý, căn cứ vào kinh nghiệm ba mươi năm hợp tác với Địa Phủ của Triệu Vân Lan mà đoán thì...Lũ người ngu xuẩn này rõ ràng là có việc cầu mình nhưng còn không cam tâm tình nguyện xuống nước xin xỏ, hoặc là không để phàm nhân như y vào mắt, định cưỡng bức lợi dụ cũng nên.

Thế thì...cũng chẳng cần khách khí làm gì.

Y không chút do dự ngẩng đầu, trên khuôn mặt nam nhân anh tuấn có mười phần không tập trung cũng không để ý, ánh mắt đảo qua, thần sắc khinh cuồng hỏa liệt bộc lộ không sót chút nào, Triệu Vân Lan cười lạnh một tiếng: “Ồ, thật đúng là có lỗi với mấy người, cha mẹ không dạy được, ta chính là thứ không có giáo dưỡng như vậy đó, mấy người tính làm sao?”

Nhất thời tất thảy quỷ sai đều muốn ngừng thờ, có chút không biết đây là tình huống gì, sao cứ thấy như tên nam nhân này rõ ràng là đang tới đập quán đánh người vậy, Thập Điện Diêm La là nơi phán quyết tội nghiệt một đời, không quản người là vương hầu hay là khanh tướng, cả đám đều khi vào thì đứng khi ra thì nằm còn thiếu

nước kêu cha gọi mẹ, thật đúng là....chưa thấy ai to gan đến thế.

Cứ như thể y không cần tiếp tục đầu thai!

Thập điện lại dùng cái âm thanh hợp xướng mà gầm lên: “Triệu Vân Lan!”

Triệu Vân Lan da dày thịt béo lại còn không ngấm dầu muối chêm thêm một câu: “Là Trấn Hồn lệnh chủ.”

Y tát vào mặt người ta không chút chùn tay, bàn tay đút trong túi áo nhẹ nhàng vuốt ve trên báng súng, trong lòng như có một ngọn lửa đang ngùn ngụt muốn mang cái lũ người giả ngu này ra bắn cho mỗi tên một phát như bắn gà ____Cố tình là trong tình huống máu chốt vẫn chưa thể triệt để trở mặt với bọn chiến hữu như heo kia, chỉ có thể con mẹ nó nhịn.

Đúng lúc này, lòng đất đột nhiên bắt đầu chấn động, mới đầu chỉ là hơi hơi lung lay, sau đó càng ngày càng kịch liệt, cả điện Diêm Vương cơ hồ chìm trong cát bay đá chạy.

Triệu Vân Lan nhìn xuống thì thấy vạc dầu ngay dưới chân mình đong đưa như cụng chén trước khi nâng cốc, từng vạc dầu lớn bị rung lắc đảo điên chao chát hết ra ngoài, đại quý tiểu quý vốn dĩ uy phong lẫm lẫm tháo chạy bốn phương, cột đồng Địa Ngục sụp đổ, đao kiếm chôn trên núi đao nhấp nhô trên mặt đất như đánh chuột đồng, liên miên không ngớt.

Đột nhiên, một Quý sai đá văng cửa lớn của Thập Điện Diêm La, xông vào quỳ rạp trên mặt đất: “Không hay rồi! Đại phong....Đại phong vỡ rồi!”

Khi hắn nói chuyện đại điện mở rộng, mọi người cùng nhìn ra bên

ngoài, chỉ thấy toàn bộ nước Vong Xuyên đều đang sôi trào, tất cả những con đò đều đậu bên cầu Nại Hà lung lay sắp đổ, đường Hoàng Tuyền nhỏ hẹp bị Vong Xuyên sôi sục nhấn chìm, mắt thường thấy được bóng đen cực đại chậm rãi nổi lên, cho đến khi lên hết trên mặt nước thì bất ngờ dừng lại.

Đường Hoàng Tuyền bị bao phủ lại sáng lên những đốm sáng như đom đóm, từng vòng sáng nho nhỏ gắn lại thành đoàn_____ Triệu Vân Lan nhớ rõ đó là những ngọn đèn nhỏ ven đường, hình như cũng gọi là “Trấn Hồn đăng”.

Ánh sáng mỏng manh giăng co với bóng đen khổng lồ, vẫn duy trì thế cân bằng yếu ớt, nhưng mà cuối cùng sẽ ra sao thì chỉ cần là người đầu óc không có vấn đề sẽ hiểu rõ ràng, chưa đợi đại quý tiểu quý ở đây phản ứng kịp, lại có một quý sai té lộn chạy vào: “Quý thành! Cổng lớn của Quý thành nứt ra rồi, loạn rồi, tạo phản rồi!”

Thập Điện Diêm La nguyên bản thống nhất đối ngoại rút cuộc mệnh ai nấy quyết, như mười con vịt cạp cạp cãi nhau rối tung.

Triệu Vân Lan ngồi yên vị trên ghế, đưa tay cọ cọ cằm, thấp giọng nói một câu: “Ui chao, cái lũ đàn này.”

Nói xong, y đứng lên tóm cổ áo phán quan béo, quyết định không thềm khách khí với cái lũ châu chấu sau thu này làm gì, trực tiếp rút súng trong túi áo ra, giữa cảnh hỗn loạn của đám quý sai thực hành riết ráo công cuộc nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nhét luôn họng súng vào mồm phán quan: “Ông đây không có tâm tình làm trò vô nghĩa với các người, bây giờ lập tức đưa ta đi xem luân hồi, bằng không ta bắn vỡ đầu lão!”

Chúc Hồng quả thực không thể tin được y to gan lớn mật đến mức này, cô nhỏ giọng kêu lên: “Sếp Triệu!”

Đồng thời, một Diêm Vương nào đó ở trên đột nhiên lên tiếng: “Trấn hèn lệnh chủ, ngươi muốn làm gì!”

Không có mười người hô ứng, giọng nói này vừa đơng bạc lại vừa vô lực đi rất nhiều.

“Làm gì hả? Làm ngươi!” Triệu Vân Lan cười lạnh một tiếng, “Nhìn mấy con chó nuôi các người lâu lắm rồi.”

Y nói rồi hung hăng đẩy phán quan: “Đi!”

“Lệnh chủ dừng bước!” Lúc này đây, giọng nói của mười người lại hợp cùng nhau.

Triệu Vân Lan chỉ nghe phía sau vang một tiếng nổ, y xoay người sang, chỉ thấy Thông Địa Nhãn dưới chân không biết đã đóng tự lúc nào, đại điện mới vừa rồi tối thui tối nùi giờ đây đèn đuốc sáng trưng, thân mình Thập Điện Diêm La bại lộ trong mắt mọi người, vừa nhìn qua thì thấy một đám ngoại trừ trang phục có hơi kì quái ra, diện mạo không ngờ cũng khá bình thường.

Sau đó cơ quan trên vách tường vắn mở, tiếng động của cơ quan âm ỉ rộn lên, trên tường mở ra một cánh cửa đá, bên trong lại là một cửa khác.

Thập Điện Diêm La hạ xuống từ điện phủ treo cao của chính mình, mỗi người lấy ra một chiếc chìa khóa tùy thân liên tục mở mười cánh cửa, bên trong là một cái hồ khổng lồ tiên khí lượn lờ, nhất thời không giống âm ti mà lại có chút tương tự Dao Trì.

Triệu Vân Lan chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một ngọn đèn cực đại cao chừng mấy chục thước nổi trên mặt hồ, giống như đúc so với những

chiếc đèn nhỏ khắc chữ “Trấn hồn” trên đường Hoàng Tuyền.

Người cuối cùng mở cửa Tần Quảng Vương quay lại, thở dài, nói với Triệu Vân Lan: “Không đối gạt lệnh chủ, này chính là kiện cuối cùng trong tứ thánh khí, Trấn Hồn đăng.”

=====

Thời điểm toàn bộ Vong Xuyên bị quấy lên, bên ngoài thoát nhìn hết sức đáng sợ nhưng đại phong nơi ngàn dặm dưới Hoàng Tuyền lại bình tĩnh vô cùng, chỉ mơ hồ truyền tới âm thanh rối loạn, Thẩm Ngụy nghe thấy, lại bỗng nhiên nở nụ cười.

Lâm Tĩnh nhìn thoáng lên trên nhưng cũng không để ý, hẩn nhìn quanh Thẩm Ngụy mấy vòng, trèo lên Công Đức cổ mộc: “Người chờ ta tìm xem, trên người hẩn là có một thanh sắt mở được khóa.”

Thẩm Ngụy không chút hoang mang nói: “Không cần, chỉ cần rút thanh trùy băng trên ngực ta ra là được.”

Lâm Tĩnh run bắn người: “Có thể rút thật á? Người sẽ không sao chứ hả?”

Thẩm Ngụy: “Ừm, sẽ không, cảm ơn.”

Khẩu khí kia quả thật giống y như là giờ cơm xuống căn tin mua thức ăn rồi nói lời cảm ơn với dì chia cơm vậy.

Lâm Tĩnh không bình tĩnh được như hẩn, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi: “Đây chính là người nói đó nha thầy Thẩm, đáng tiếc không thể bắt người kí giấy cam đoan mà...”

Nói xong, hai tay hẩn nắm lấy trùy băng trên ngực Thẩm Ngụy, căn

cứ nguyên tắc đau dài không bằng đau ngắn, hét lớn một tiếng, rút mạnh cái trùy kia ra bên ngoài, Lâm Tĩnh nghe được tiếng máu thịt bị xé rách, nửa người Thẩm Ngụy bị kéo theo trùy băng, lại vì tay chân bị trói chặt mà đập về chỗ cũ.

Lâm Tĩnh đau thay hẳn ra một thân mồ hôi lạnh, nhưng mà Thẩm Ngụy vẫn không nói không rằng.

Trùy băng hơn năm thước bị rút từ trên ngực hẳn ra, máu phun thật xa.

Lâm Tĩnh cả mặt đầy máu cuống quýt thăm dò tình trạng của Thẩm Ngụy.

Trong khoảnh khắc trùy băng rời cơ thể, Thẩm Ngụy tựa hồ đã nhẫn đến cực hạn, trên trán trên tóc đều ướt đẫm mồ hôi lạnh, ánh mắt rõ ràng có chút tan rã.

Lâm Tĩnh sợ hãi lại ngất đi, vươn tay muốn vỗ mặt hẳn mấy cái thì lại nhớ ra người này là Trảm Hồn Sứ, móng vuốt treo trên không trung cứng ngắt dừng lại, chỉ dám khẽ khàng kéo kéo áo hẳn: “Thầy Thẩm? Có nghe thấy ta nói không? Người kiên trì một chút, phải kiên trì thêm chút nữa đó, ta sẽ nhanh chóng gỡ dây cho người.”

Thẩm Ngụy vì mất máu mà đôi môi khô nứt dị thường, trong cực độ hoang mang, hẳn không tự chủ được khẽ mấp máy môi, mơ hồ gọi một tiếng: “Côn Luân.....”

Lâm Tĩnh: “Gì? Côn Luân? Côn Luân làm sao?”

Hắn đột ngột nói chen vào cuối cùng cũng gọi về được ý thức sắp mất của Thẩm Ngụy, ánh mắt Thẩm Ngụy sáng tỏ hơn một chút, lặng yên liếc nhìn Lâm Tĩnh, không đáp lời. Sau đó Lâm Tĩnh thấy vết

thương dữ tợn trên ngực hấn dần dần lành lại, nếu không có lỗ máu trên ngực áo thì miệng vết thương kia quả giống như chưa từng tồn tại, Thẩm Ngụy nhẹ giọng nói: “Phiền người, đưa cho ta cái trùy băng kia.”

Lâm Tĩnh vội vàng dâng cái trùy băng kia lên bằng cả hai tay, Thẩm Ngụy từng nói qua thứ này là do nước Vong Xuyên đông lại mà thành, không biết có phải vì nguyên do đó không mà nó còn lạnh hơn băng tuyết bình thường một chút.

Trùy băng trong tay Lâm Tĩnh đột nhiên hóa tan thành hơi nước tối đen như mực còn mang theo huyết sắc, trong nháy mắt đã bị Thẩm Ngụy hút vào miệng, chỉ vòn vện một lát như vậy, khớp môi khô nứt của hắn đã tốt hơn nhiều, ánh mắt lại càng minh lượng.

Đoạn nghe vài tiếng vang nhỏ, xiềng xích trói buộc tay chân Thẩm Ngụy đồng loạt rời ra, trên đó chỉ còn lại vài dấu vết như cắt bằng vũ khí sắc bén, mà Thẩm Ngụy đã đặt chân xuống mặt đất.

Lâm Tĩnh nhanh chóng xuống theo: “Người không sao đấy chứ? Chúng ta làm gì bây giờ? U súc vừa nãy với tên mang mặt nạ đầu ròi?”

Thẩm Ngụy nhẹ nở nụ cười: “Gã? Đi tra xét mảnh hỗn độn bị ta bắt về rồi ..... Ta nghĩ Thập Điện Diêm La sẽ cho gã một kinh hỉ.”

Lâm Tĩnh nghĩ nghĩ, thành thực nói: “A Di Đà Phật, thí chủ, ta nghe không hiểu.”

Thẩm Ngụy như cười như không nhìn hắn một cái, quay người lại, biến mất ngay trước mắt Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh sừng sốt, thốt ra: “Bỏ mịa rồi! Mình làm lạc mất người nhà

lãnh đạo! Tiền thưởng cuối năm nay ngâm nước nóng rồi!!!!”

Một cánh tay vô hình khoát lên vai Lâm Tĩnh, hắn nghe thấy tiếng Thẩm Ngụy nói ngay bên cạnh: “Ở trên là Vong Xuyên thủy, người phải nghĩ cách đi lên, sau đó đến Địa Phủ, Vân Lan quá nửa vẫn đang ở bên kia, chúng ta đi tìm y, ta đi với người, chỉ là người tạm thời đừng tiết lộ tung tích của ta.”

Lâm Tĩnh: “Hờ, sao lại thế?”

Thẩm Ngụy dường như thấp giọng cười: “Nếu ta xuất hiện, còn làm sao mà diễn được một màn kịch vu oan giá họa nữa đây?”

Lâm Tĩnh run run run run, im lặng niệm phật hiệu trong lòng, cảm giác lãnh đạo nhà mình sảy chân một bước để hận ngàn đời rồi.

Lúc này nhân gian đã là đêm khuya, Sở Thứ Chi và Quách Trường Thành vẫn đang bước thấp bước cao soi đèn pin điều tra khu biệt thự thêm lần nữa. Trên cổ Sở Thứ Chi đeo một cây sáo nhỏ, theo bước đi của hai người, sáo nhỏ sẽ phát ra những tiếng huýt cao thấp không đều, là để hấp dẫn vong linh.

Sở Thứ Chi thấy mình đưa theo Quách Trường Thành quả thực sắp thành người theo chủ nghĩa hòa bình đến nơi rồi, nào lồi nào kéo nào bám đuôi chẳng tha chuyện gì, ngày phục đêm ra tất tần tật đều học theo Lôi Phong (1)____Lúc thì tìm con gái rời nhà đi bụi ở đầu đường cao tốc, lúc lại kiếm vong linh không biết chạy đàng nào.

Bỗng nhiên, âm thanh của sáo nhỏ trên cổ hắn cao lên một chút, tiếng như họa mi hót vang, Sở Thứ Chi nâng tay bảo Quách Trường Thành dừng bước, hai người đứng giữa con đường nhỏ hoang vắng, nghe âm thanh sáo nhỏ càng ngày càng vang, trầm trầm bổng bổng, âm cuối kéo dài thật dài như tiếng còi dẫn đường.

Quách Trường Thành mở to đôi mắt đã nhỏ nước mắt trâu, nhìn thấy ở cuối con đường có một cậu thanh niên trẻ tuổi mặc đồng phục của công ti chuyển phát nhanh đang mê mang đi theo tiếng sáo đến bên này.

Quách Trường Thành khẽ kéo kéo áo Sở Thứ Chi, thấp giọng nói: “Đó là người hay là.....”

Sở Thứ Chi: “Quý.”

Quách Trường Thành giật nảy mình, nhưng mà ngay sau đó cậu thấy biểu cảm mờ mịt trên mặt người trẻ tuổi nọ thì không biết vì sao mà bỗng dưng chẳng còn sợ hãi nữa, ngược lại có chút xót xa.

Người trẻ tuổi bị tiếng sáo hấp dẫn đến thẳng trước mặt hai người, kỳ quái nhìn nhìn bọn họ, cào cào tóc: “Hai vị tiên sinh sao lại ở bên ngoài muện thế này, lạnh lắm đó, mau về nhà đi thôi.”

Sở Thứ Chi lên tiếng hỏi: “Cậu đi đâu đây? Cũng sắp phải về rồi chứ.”

Người trẻ tuổi cười cười: “Đúng vậy, bảo vệ đã kí nhận gói hàng rồi, hôm nay không cần lấy giấy tờ nữa, tôi có thể tan tầm về nhà sớm một chút.”

Sở Thứ Chi lấy trong lòng ra một cái bình nhỏ, mở miệng hướng về phía người trẻ tuổi: “Vậy cậu vào đây, tôi đưa cậu về nhà.”

Người trẻ tuổi sừng sốt một lát, nụ cười tươi rói trên khuôn mặt dần biến mất, trong nháy mắt giống như đã hiểu được cái gì.

Quách Trường Thành bỗng nhiên mở miệng: “Cậu tên là gì?”

Người trẻ tuổi chậm rãi ngẩng đầu nhìn cậu một lúc, hoang mang nói:
“Hình như..... Không nhớ rõ.”

“Tôi nhớ.” Quách Trường Thành nhỏ giọng nói, “Tôi đã xem qua chứng minh thư của cậu, cậu tên là Phùng Đại Vĩ, sinh năm 1989, trong nhà còn có anh trai, đúng không?”

“Tôi đều nhớ cả.” Quách Trường Thành nói rồi lấy một cuốn sổ nhỏ trong túi ra mở cho cậu ta xem, trên đó ghi lại thông tin của mỗi người mất tích, “Anh trai cậu nói, nếu cậu không còn, anh ấy sẽ chăm sóc cha mẹ cậu, bọn họ bây giờ rất đau lòng, nhưng sau này sẽ khá lên thôi.”

Trong đôi mắt của cậu nhóc Phùng Đại Vĩ chợt ầng ậng nước.

Sở Thứ Chi không nói gì, chờ Quách Trường Thành tiếp tục.

“Vào đi, chúng tôi đưa cậu đi, còn lang thang nữa thì trời sáng mất.” Quách Trường Thành nói, “Ánh nắng không tốt cho người như cậu đâu.”

Phùng Đại Vĩ cúi đầu lau nước mắt: “Tôi chết rồi, phải không?”

Quách Trường Thành chần chừ một chút, gật đầu.

Phùng Đại Vĩ: “Tôi vì sao mà chết? Bị người ta hại chết sao? Nếu bắt được người xấu rồi có thể cho chúng tôi báo thù không? ”

Quách Trường Thành không biết nói thế nào, Sở Thứ Chi cất tiếng nói trầm thấp: “Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, cậu cứ yên tâm.”

Phùng Đại Vĩ cúi đầu, nhìn chăm chăm miệng bình nhỏ một lúc lâu,

lại lau nước mắt lần nữa: “Nhưng tôi làm sao lại chết được? Tôi còn chưa sống đủ mà?”

“Vào đi, kiếp sau lại được đầu thai.” Sở Thứ Chi bắt đầu mất kiên nhẫn.

Phùng Đại Vĩ cười khổ một tiếng: “Kiếp sau, thì để kiếp sau nói đi..... Có thể cho tôi nhắn vài lời với ba mẹ và anh trai được không?”

Sở Thứ Chi nhíu mày, vừa định nói thì Quách Trường Thành đã vội cầm ra quyển sổ của cậu rồi thành thật viết xuống hai chữ “lời nhắn” trong trang ghi chép về Phùng Đại Vĩ bằng nét chữ trẻ con: “Cậu nói đi.”

Phùng Đại Vĩ sụt sà sụt sịt nói liên miên một đồng lông gà vỏ tỏi, Quách Trường Thành ghi không sót chữ nào, cuối cùng đưa cho Phùng Đại Vĩ xem, tên nhóc cầm tay cậu tự đọc lại từng câu từng chữ, bấy giờ mới gian nan cười: “Đi thôi, tôi yên lòng rồi___Không yên lòng cũng chẳng làm gì được, người anh em à, cậu là người tốt, tôi cảm ơn cậu.”

Nói xong, cậu ta hít sâu một hơi, chui vào trong cái bình của Sở Thứ Chi.

Chú thích.

(1) Lô Phong: (1940- 1962), là một chiến sĩ giải phóng quân vĩ đại của Trung Quốc, toàn tâm toàn ý giúp đỡ người khác và phục vụ vì nhân dân trong suốt cuộc đời ngắn ngủi của mình.

Chương 102

Sở Thứ Chi đẩy chai lại bỏ vào túi, quay đầu bảo Quách Trường Thành: “Đi, đi tìm người kế tiếp.”

Quách Trường Thành lon ta lon ton đi theo, được mấy bước, Sở Thứ Chi bỗng nhiên nói với cậu mà không quay đầu lại: “Cậu làm cũng không tệ lắm.”

Quách Trường Thành vốn chính là đứa nhóc chỉ cần tưới tí ánh mặt trời thì sẽ trở nên xán lạn, bất ngờ bị khen một cái, cả người đã bị cảnh xuân tươi đẹp làm cho sắp không xong, nhất thời nói năng lộn xộn, quên cả việc phải cảm ơn người ta nữa.

Đúng lúc này, cách đó không xa vang lên mấy tiếng tru dài, lũ Quỷ tộc cấp thấp còn ở lại nhân gian thấy huyết nhục mới mẻ lập tức ngoác miệng đánh tới.

Sở Thứ Chi giữ chặt Quách Trường Thành kéo cậu về phía sau, nhấc chân đạp ra ngoài, chỉ nghe một âm vang trầm đục, Quỷ tộc u súc bị hấn đạp ngay giữa ngực phải lui mấy bước về phía sau, ngời phịch xuống đất.

Ba bốn con u súc lui lại vài bước, sau đó kề vai sát cánh đồng thời vọt lên.

Sở Thứ Chi đẩy ngực Quách Trường Thành: “Trốn xa một chút.”

Sau đó hấn vói tay lấy súng và bùa chú của mình.

Thế mà Thi Vương theo gót Lôi Phong nhiều ngày còn chưa kịp ra uy giãn gân giãn cốt, đã có một bóng người đột nhiên dừng trước mặt Sở Thứ Chi, đó là một người đàn ông trẻ tuổi, trong tay cầm một thanh lao nhọn hoắt như xuyên kẹo hồ lô xuyên đầu chuẩn đấy, chỉ mất thời gian một cái chớp mắt đã xuyên mấy Quỷ tộc cấp thấp thành một xiên thịt ghê tởm.

Thanh niên này nhìn thì có vẻ hơi xấu xí nhưng cười rộ lên lại hết sức chân thành, gã thu hồi mũi lao trong tay lau lau sang một bên rồi đi tới trước Sở Thứ Chi: “Này, anh bạn, không sao chứ?”

Sở Thứ Chi tên này mắc bệnh quái tính tuổi mới lớn giai đoạn cuối, đối với người xa lạ hẳn luôn bảo trì trạng thái đề phòng vô cùng nghiêm túc, thấy người ta đến gần là lập tức nhú mày.

Cũng may đối phương khá biết nhìn sắc mặt, thấy mặt hắn khó coi thì cũng không tấn mã về phía trước nữa mà đứng nguyên tại chỗ, hữu hảo cười: “Ta là tán tu, cảm thấy bên này có chút không thích hợp mới chạy qua nhìn thử, anh em đừng hiểu lầm.”

Sở Thứ Chi hơi gật đầu, thái độ vô cùng cao quý lãnh diễm không thèm nói tiếp, chỉ là xoay người gọi Quách Trường Thành: “Tiểu Quách, đi.”

Quách Trường Thành vội vàng chạy tới, ai ngờ thanh niên kia không ai mời cũng tự đi theo, đại khái là nhìn thấu Sở Thứ Chi có tính cảnh giác cao độ không thích để ý người khác, gã hoá tốc chuyển lửa đạn về phía Quách Trường Thành: “Vừa rồi là quái vật gì vậy? Sao nơi này lại không có người? Xảy ra chuyện gì?”

Quách Trường Thành không quen việc người khác hỏi cậu một đống lớn như vậy____Cậu rất dễ quên mất trình tự trước sau, đầu óc vừa loạn sẽ mất bég khả năng tư duy, đành phải gửi cho đối phương

một ánh nhìn vô tội: “Tôi cũng không rõ lắm.”

Thanh niên lại hỏi: “Nè anh em, hai người đang làm gì thế?”

Quách Trường Thành nhỏ giọng nói: “Cảnh sát.”

“Ồ! Thật không?” Thanh niên cảm khái một tiếng, tự nhiên như ruồi bắt chuyện với Quách Trường Thành.

Sở Thứ Chi nghe hai người bọn họ nói chuyện với nhau thì cũng không can thiệp vào thế nhưng vẫn hết sức lưu tâm, chỉ nghe thanh niên kia quả có tài ăn nói, nói hai ba câu đã phát hiện tật xấu chướng ngại giao tiếp của Quách Trường Thành thì lập tức đổi phong cách khác, không lải nhải truy hỏi nữa mà chuyển thành thoải mái nhắc tới chuyện trong tiểu trấn biệt thự, ngẫu nhiên nói bóng nói gió thăm dò lai lịch bọn họ.

Bọn họ đi một đường, lại có sáu bảy hồn phách bị thu vào chai, hai cái bình nhỏ nhanh chóng bị nhét đầy, trong bóng đêm tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, Sở Thứ Chi nhét hết chúng vào túi xách bên hông, lại lấy ra một cái khác.

Thi Vương tính tình cực đoan lạnh lùng, mà Thi đạo vốn chính là tà ma ngoại đạo thế tục không dung, Sở Thứ Chi tự cô tự ngạo không quan tâm công đức của mình, cũng không màng tới.

Hắn vẫn cảm thấy cái gọi là “Đạo nghĩa” đều chỉ có người ngoài mới nói được mà thôi, đối trá xấu xa khởi động từ mạch ngầm, thoát nhìn càng đơn thuần tốt đẹp, nói không chừng trụ cột lại càng đen tối.

Thế nhưng hắn ôm ấp cái nhìn ác ý như thế với người khác, lại cố tình nhấn nổi Quách Trường Thành.

Sở Thứ Chi cũng không tự nói được đó là do đã quen mà thành đương nhiên hay là vì lý do gì khác.

Dù sao thì khi hắn nhìn mấy cái hồn trong bình bên hông, trong lòng nảy sinh một cảm giác khó tả, cảnh này khiến hắn vừa xía xói Quách Trường Thành ăn no rửng mỡ, vừa yên lặng trong đêm hôm khuya khoắt này đi cùng cậu để tìm kiếm linh hồn phân tán.

Quý tộc du dãng trong khu biệt thự còn rất nhiều, thanh niên xa lạ luôn giúp bọn họ thanh lý u súc chặn đường, đôi khi Sở Thứ Chi thậm chí còn không kịp ra tay.

Thanh niên xa lạ ra tay vừa nhanh vừa hiểm, Sở Thứ Chi theo bản năng càng gia tăng phòng bị, cho nên khi gã hỏi đến Trấn Hồn lệnh thì Thi Vương nhin không được lạnh lùng nhắc nhở một câu: “Tiên sinh, có một số việc không nên hỏi thì đừng lảm miệng, vô duyên vô cớ chọc người chán ghét để làm gì?”

Ngược lại là Quách Trường Thành rất đổi ngược ngùng cười cười: “Thực xin lỗi, Sở ca của tôi là người rất tốt, thực ra ý anh ấy không phải như vậy đâu, chỉ là chúng tôi có quy định.....”

Thanh niên sừng sốt một chút rồi hiền hòa gật đầu lia lịa: “A, ha ha, không sao không sao, là tôi lảm mồm, xin lỗi người anh em nha, tôi đây không có tâm nhãn, chỉ được cái nhanh mồm nhanh miệng, có lúc làm cho người ta thấy thật phiền...Cậu em này không thấy tôi phiền chứ?”

Quách Trường Thành lập tức nói: “Sao có thể chứ, anh giúp chúng tôi không ít chuyện mà, tí nữa về thị trấn tôi mời anh ăn cơm, anh là người tốt.”

Thanh niên lập tức gật đầu đồng ý, đúng lúc này bọn họ đi qua một

cửa hàng nhỏ, sừng mặt thanh niên chiếu lên cửa kính, vẫn đang tươi cười sáng lạn nói chuyện phiếm với Quách Trường Thành, mà Quách Trường Thành trong lúc vô ý đảo mắt qua cửa kính phản quang_____

Cậu kinh ngạc nhìn thấy, ảnh ngược phản chiếu trên cửa kính của anh trai thiện lương nhiệt tình trước mắt là một quái vật cậu chưa từng gặp qua, toàn thân tối đen, lúc bắt đầu thì huyền hóa ra một cái đầu tròn, ở trên cửa kính, nó đang hung dữ há miệng về phía cậu, miệng đầy răng nanh như một thứ hình cụ cổ xưa.

Quách Trường Thành chưa kịp kêu to, đèn pin nhỏ trong túi áo đã có phản ứng trước rồi, một chuỗi hỏa hoa vọt về phía thanh niên diện mạo thuần lương, Sở Thứ Chi ngạc nhiên quay đầu, chỉ thấy Quách Trường Thành chân tay luống cuống đứng đó, mà thanh niên vừa rồi trong nháy mắt đã nhảy ra xa hơn mười thước, như không hề dùng lực nhảy lên tận nóc của một ngôi biệt thự.

Sở Thứ Chi biết đèn pin không theo khống chế của Quách Trường Thành mà là phản ứng tất nhiên khi cậu sợ hãi, vì thế hấn nhét bình thủy tinh đang nắm trong tay vào túi, nheo mắt nhìn người đang đứng trên cao: “Thế này là sao?”

Người ở trên cao đã không còn tươi cười, từ nơi cao lạnh lùng nhìn xuống Quách Trường Thành: “Đúng vậy cậu nhóc, chuyện gì đây?”

Quách Trường Thành: “Anh...anh ta...cái bóng.....”

Sở Thứ Chi mở đèn pin, bóng dáng cô độc của thanh niên dưới ánh đèn hiện lên không chút che giấu mà nhìn đi nhìn lại vẫn chẳng thấy vấn đề gì, thanh niên ngồi xổm trên nóc nhà cho hấn chiếu, nhìn quanh nhìn quất hỏi lại: “Cái bóng của tôi làm sao?”

Sở Thứ Chi nghi hoặc nhìn Quách Trường Thành một cái, Quách Trường Thành không biết nói thế nào.

Thanh niên lắc đầu, thở dài: “Tôi thật đúng là ở hiền mà không gặp lành, cả đường đi theo giúp các người, chưa được câu cảm ơn thì không nói đi, ban nãy mà không tránh nhanh thì có phải đã toi mạng trong tay cậu em nhìn qua rất phúc hậu này rồi không?”

Sở Thứ Chi đút tay vào túi nhíu nhíu mày, lúc này, cây sáo nhỏ đeo trên cổ hẳn lại bỗng dừng im bật, xa xa truyền tới tiếng bước chân lạo xạo trong bóng đêm làm người ta ớn lạnh, trên cổ Quách Trường Thành nổi lên một tầng da gà, sau đó là tiếng thở dốc trầm nặng, qua một lát yên tĩnh, một u súc có cái đầu tròn to tướng chui ra từ lòng đất, vừa đứng kẹt giữa Sở Thứ Chi và Quách Trường Thành, còn mặt đối mặt với cậu.

Đại phong hình như càng ngày càng lực bất tòng tâm, quỷ tộc du đãng trên nhân gian theo hương vị máu thịt tươi mới càng chạy càng gần, mà ở không ngoài năm mươi cây số cách nơi này trong thị trấn kia, mọi người vẫn không hề hay biết, đèn đuốc sáng trưng.

=====

Tần Quảng Vương khoát tay phải đi hình ảnh trên Âm Dương Quỷ Kính, biểu cảm trầm trọng nói với tên giặc cướp dám cầm súng bắt cóc phán quan Triệu Vân Lan: “Lệnh chủ, người còn chưa ý thức được sao? Đại phong đã phá, bao nhiêu năm nay nó là do Trảm Hồn sứ đại nhân thủ vệ, nhưng trước mắt không biết hẳn ở nơi nào, lại càng không biết sống chết ra sao, đèn nhỏ trên đường Hoàng Tuyền bất quá chỉ trì hoãn được một chút mà thôi, mắt thấy tai ương ập đến Địa Phủ, sau đó chính là nhân gian, mong ngài hãy bình tĩnh trước, nếu không phải là thời điểm không bình thường, chúng tôi tuyệt đối sẽ không thử ngài như vậy, bây giờ vẫn nên đồng tâm hiệp lực cùng

vượt qua họa kiếp này mới phải.”

Quả nhiên ____Triệu Vân Lan nghĩ, đây là tát một bạt tai lại cho một viên kẹo, binh trước lễ sau.

Y hạ mắt, bất động thanh sắc, buông phán quan ra, lại không bỏ súng trong tay, cuối cùng quay đầu nhìn thoáng qua Trấn Hồn đang tiên khí lượn lờ.

“Vậy ý của Tần Quảng Vương là thế nào?”

Bên ngoài chìm trong hỗn loạn, cũng may mà vị Tần Quảng Vương này họa đến trước mắt vẫn có thể bất động như núi, nếu “mông nặng” cũng được xét kỷ lục Guinness thì chắc chắn lão sẽ là độc tôn tam giới.

Triệu Vân Lan vừa hỏi như vậy thì Tần Quảng Vương lập tức thở than một hồi rồi dùng giọng điệu như tụng lời kịch vai trung niên mà nói: “Trấn Hồn đang năm đó là do thân thể của đại hoàng sơn thánh Côn Luân Quân biến thành, an hồn trừ tà, là thứ cuối cùng trong tứ trụ, cũng là vòng bảo hộ cường đại nhất, nhưng là..... Ai, lệnh chủ mời nhìn qua đi.”

Lão nói đoạn, muốn lập tức dẫn Triệu Vân Lan đến bên hồ có Trấn Hồn đang, Triệu Vân Lan lại không tiến một bước mà lạnh lùng nhìn lão, Tần Quảng Vương có chút xấu hổ, vì thế đành ra dấu tay, Trấn Hồn đang chậm rãi nổi hẳn lên mặt nước, từ từ trôi về phía bọn họ, nghiêng nghiêng đổ đổ làm cho người bên dưới thấy rất rõ ràng____Nó không có bắc đèn.

“Nay đến tình trạng này, chúng ta cũng nên thẳng thắn, tiểu thần bất kính với Côn Luân Quân, mong sơn thánh nương tình tiểu thần phẩm cấp thấp lại lo lắng hết lòng cho an nguy tam giới mà khoan dung một

chút.”

Chúc Hồng lấp bắp kinh hãi quay nhìn Triệu Vân Lan, nhưng mà người đàn ông kia ngoài mặt không chút biến hóa, rành rành một bộ dáng đã biết rõ trong lòng.

Triệu Vân Lan lảng lạng nhìn Tần Quảng Vương: “Chỉ số thông minh của ta khá thấp, nghe không hiểu lắm, ngài muốn thử ta cái gì?”

Tần Quảng Vương nhất thời câm họng.

Triệu Vân Lan bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười của y phi thường cổ quái, có một chút châm chọc, lại càng nhiều vẻ không biết nên cười hay nên khóc: “Sao lại ngăn cản phán quan đưa ta đi tới nhìn Luân Hồi? Nếu Diêm Vương biết nhiều bí vấn như vậy, lẽ nào lại không biết ký ức và thần lực của ta bị Thần Nông phong ấn sao? Thần Nông hóa thân Luân Hồi, ta muốn đi tìm cách lấy lại sức mạnh, nói không chừng có thể giúp các người dẹp yên Quỷ Vương khí thể bức nhân ngoài kia, sao lại muốn ngăn ta lại... Một Diêm Vương nho nhỏ, cái gì làm cho người nắm chắc dăm dãi ta như vừa nãy thế??”

Tần Quảng Vương không nghĩ tới mình chỉ nói sai có một câu mà đã mang lại nhiều phiền toái như vậy, vội vàng sửa lời: “Là tiểu thần tìm sai từ.....”

“Ta thấy chẳng phải là vấn đề tìm từ đâu,” Triệu Vân Lan ngắt lời lão, “Kỳ thật người vốn biết, năm đó khi Thần Nông phong ấn ta, vì một nguyên nhân nào đó mà ký ức và lực lượng của ta vĩnh viễn không thể khôi phục được, có phải không?”

Tần Quảng Vương ánh mắt chấn động: “Đây...đây thực sự là...ở thời khắc quan trọng này, chúng ta không muốn sơn thánh lãng phí thời gian....”

“Người còn chưa nói người muốn thử ta cái gì đâu.” Triệu Vân Lan lại một lần nữa ngắt lời.

Chúc Hồng dường như đã hiểu được cái gì qua thái độ của y, chỉ yên lặng đứng sau lưng Triệu Vân Lan, sắc mặt không tốt nhìn chăm chăm Tần Quảng Vương đối diện.

Không đợi đối phương đáp lời, Triệu Vân Lan đã ngoài cười nhưng trong không cười nói tiếp: “Nếu người nói không nên lời thì để ta đây nói thay người đi. Người muốn thử xem chuyện ‘Sức mạnh của Côn Luân Quân vĩnh viễn không có khả năng khôi phục’ rốt cuộc có phải là sự thật không, đúng chứ? ‘Thất lễ’ so ra nhỏ hơn tội danh của việc mà người sẽ làm chứ gì?”

Tần Quảng Vương: “Lệnh chủ nghĩ đi đâu.....”

“Vốn dĩ ta cũng rất hoang mang, cho đến khi ta nhìn thấy Trấn Hồn đang bị các người giấu ở chỗ này.” Triệu Vân Lan hơi nhíu mày, “Hơn nữa..... Tần Quảng Vương nhắc nhở ta, Trấn Hồn đang từng là nhục thân của ‘ta’ biến thành, có phải người muốn nhắc luôn ta một câu rằng bắc đền của Trấn Hồn đang năm đó là tâm đầu huyết của Côn Luân Quân không?”

Y đã nói đến nước này, cũng chính là đối mặt trở mặt, Tần Quảng Vương rất cục im lặng .

“Người đưa ta tới đây, là định rút tâm đầu huyết trong tim ta ra?” Triệu Vân Lan nheo mắt nhìn Tần Quảng Vương từ trên xuống dưới, “Một đời ta đùa giỡn lưu manh người khác, vốn tưởng đã tu luyện thành một tay lưu manh già đời đánh đâu thắng đó rồi cơ, không ngờ bây giờ còn gặp được kẻ dám đùa giỡn lưu manh tận đầu mình.”

Thập Điện Diêm La đều hạ xuống, một đám quần áo lòa loẹt bay bay như một lũ vẹt tán loạn, tiếp tục sử dụng hợp thể đại pháp: “Lệnh chủ cao phong lượng tiết, mong ngài hãy lấy đại cục làm trọng.”

Triệu Vân Lan như cười như không nhìn bọn họ, Chúc Hồng lại bùng nổ trước, thân dưới của cô biến thành đuôi rắn khổng lồ cuốn lấy Triệu Vân Lan, khoe mày thanh tú kéo dài lộ ra đôi thú đồng dựng thẳng của động vật máu lạnh: “Các người có biết y chỉ là phạm nhân hay không?”

Triệu Vân Lan ung dung nhàn tản trả lời thay đối phương: “Mất có mù đâu, đương nhiên là biết.”

Vảy rắn trên người Chúc Hồng đỏ tươi như máu, cô để lộ lưỡi rắn hồng sậm: “Sao các người không nói thẳng là muốn lấy mạng y luôn đi?!”

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng cười nhạt: “Nói thế không khó nghe quá à?”

Dàn đồng ca thập điện lại dội lên: “Phạm nhân đều có sinh lão bệnh tử, là chuyện thường trong luân hồi.”

Triệu Vân Lan cười lớn.

Dưới lòng đất lại truyền đến chấn động kịch liệt, mọi người nhìn về hướng cửa chỉ thấy tiểu quỷ trong Quỷ thành chạy khắp nơi, quả thực không còn chút trật tự nào, bóng đen nơi Vong Xuyên giãy dụa ngày càng mãnh liệt, đèn nhỏ ven đường Hoàng Tuyền lung lay sắp ngã. Có tiểu quỷ nóng ruột thậm chí còn lao đầu vào điện Diêm Vương.

Đầu trâu mặt ngựa bảo vệ chặt cánh cửa, mặt ngựa quay đầu: “Đại

nhân, sắp giữ không nổi nữa!”

“Trảm Hồn sứ ước định với Thần Nông bảo vệ đại phong, tiếp chưởng Côn Luân, sẽ không vô cớ đại khai sát giới, thấy được hấn có thể nhẫn được đến đâu ắt sẽ nhẫn cho nên các người ở trước mặt hấn cũng là không hề sợ hãi thế này sao?” Triệu Vân Lan thờ dài, nhẹ nhàng buông một câu, “Chư vị, ta thật muốn lắm miệng xin khuyên chư vị một câu, ‘Làm người phải chừa lại một con đường, ngày sau còn gặp lại’.”

Cả thân thể Chúc Hồng hóa thành cự mãng, vảy rắn đỏ tươi phủ trùm, vụt phóng về phía Tần Quảng Vương đứng gần nhất mà cắn tới, vài tên Quý sai vội vàng xông lên, rút cương xoa và đại đao chắn trước mặt Diêm Vương.

Tần Quảng Vương nâng tay chỉ Triệu Vân Lan: “Bắt y lại!”

Một thanh âm chọt chen vào, lạnh lùng hỏi lại: “Bắt ai?”

Chỉ thấy một làn sóng Yêu tộc xông vào, mỗi người đều là tộc trưởng hoặc trưởng lão các tộc, trong đó ánh mắt của Xà tứ thúc quét qua trên người Chúc Hồng, tứ thúc vốn muốn mang toàn tộc ra đi đồng thời dùng biện pháp mạnh đưa theo Chúc Hồng không ngờ lại không nói gì cô.

Tộc trưởng tộc có năm nay là bốn mạng, Xà tứ thúc bước ra từ trong đám người trịnh trọng hành lễ với Triệu Vân Lan: “Sơn thánh, tiểu yêu có mắt mà không thấy Thái Sơn.”

Ngay cả Nha tộc còn biết y là do ai chuyển thế thành, tộc trưởng Xà tộc thật sự “Không nhìn thấy Thái Sơn” hay là giả vờ không biết thì không cần nói nữa, Triệu Vân Lan cũng chẳng vạch trần tại trận, chỉ mỉm cười gật đầu như đang xem cuộc vui.

Xà tứ thúc nghĩa chính ngôn từ nói: “Địa phủ chấp chưởng luân hồi luân luân ngạo mạn vô lễ với đạo hữu, cái khác không chấp nhật với các người, nhưng Côn Luân Quân có đại ân che chở ngàn năm đối với Yêu tộc, Yêu tộc có không đông đảo đi chẳng nữa cũng không thể để mặc cho các người vô lễ với chuyển thế của tiền thánh!”

Tần Quảng Vương mở miệng đầu tiên: “Yêu tộc có ý gì?”

Nha tộc trưởng lão không hiểu lý do vì sao đã thoát ly Yêu tộc còn chen trở lại khàn giọng đáp: “Muốn trách thì trách Diêm Vương bội bạc, quá không phúc hậu.”

Xà tứ thúc hơi nhăn mày, vốn dĩ ông không muốn nói trắng ra như vậy, bị người xé toạc ra rồi thì có chút không biết phải xuống đài thế nào.

Ai ngờ lúc này lại có người lên tiếng: “Lão Diêm Vương, chúng ta theo lão lên đỉnh Côn Luân cùng trấn áp Quỷ Vương, lão lại đâm sau lưng một đao là ý làm sao?”

Lần này là Tam Thanh đạo tông.

“Địa Phủ quá vô sỉ, lần trước triệu tập chúng ta lên núi Côn Luân cùng nhau đối phó Quỷ tộc thì ra là có nguyên nhân, dám âm thầm để lại dấu hiệu trên người chúng ta, dẫn dắt hỗn độn trong Đại Bất Kính Chi Địa đi khắp nơi___Phàm là Địa Phủ có một chút lương tâm, chẳng lẽ không nên ngăn chặn thứ này dưới lòng đất ư?”

Rất nhanh sau đó, nào là Tây Thiên La Hán, các lộ tán tiên vân vân vũ vũ có liên quan đều đến đông đủ.

Tần Quảng Vương nổi cơn tam bành: “Đại phong vũ là họa kiếp của

tam giới, sao lại thành Địa Phủ gánh chịu một mình?”

Lời này chọc vào tổ ong vò vẽ rồi, các lộ đại thần trong điện Diêm Vương mồm năm miệng mười cãi nhau loạn xạ, ngược lại chẳng có ai chú ý đến Triệu Vân Lan. Y thấp giọng nói với Chúc Hồng đã ngoan ngoãn biến hình đứng một bên từ lúc thấy Xà tứ thúc: “Sao tôi lại không mang bông ngô với coca vào cơ chứ?”

Đúng lúc này, bóng đen trong Vong Xuyên dâng cao mấy chục thước, những ngọn đèn nhỏ cùng lúc tắt phụt, không biết là ai cao giọng hô một tiếng: “Quý tộc!”

Quả nhiên nơi hỗn độn dâng cao có một đám Quý tộc tuôn ra đầu tiên, số lượng không nhiều nhưng đúng lúc chọc trúng thần kinh đang căng thẳng của mọi người.

Mà không biết là vì sao lại khéo như vậy, ngay sau đó chính là Quý Điện thò ra từ trong Vong Xuyên.

Đại phong tuy rằng lung lay sắp đổ nhưng chưa thực sự tan vỡ___Tình huống bây giờ chỉ Thẩm Ngụy và Quý Điện là biết rõ trong lòng, Quý Điện muốn thiết hạ cạm bẫy vây khốn Thẩm Ngụy nên đã rút ra một luồng hỗn độn từ trong khe hở để tạo nên hiện tượng giả đại phong vỡ, ai ngờ luồng hỗn độn nho nhỏ kia lại bị Thẩm Ngụy tóm được, không biết đã mang đi đâu.

Quý Điện vừa đa nghi vừa thần kinh, gã vốn không có thấy làm sao, cố tình lại nghe thấy Thẩm Ngụy mặ nhạ mấy lời như giả như thật dưới Công Đức cổ mộc, thế là nhất thời đứng ngồi không yên.

Quý Điện không nghĩ tới một mẩu hỗn độn con con lại làm ra động tĩnh lớn đến vậy cho Địa Phủ, gã vừa mới đuổi theo tung tích đến đây, mới trời lên khỏi mặt nước đã thấy trận thế trên bờ, kinh hãi biết

mình mắc mưu, muốn rút lui đã không còn kịp nữa rồi.

Trong hỗn loạn có người hô to một tiếng: “Quý Vương!”

Tần Quảng Vương lập tức thuận nước đẩy thuyền: “Quý Vương đã ra ngoài, bất luận thế nào, chư vị muốn tranh cãi ai đúng ai sai ngay thời khắc mấu chốt này sao?”

Dàn đồng ca thập điện vội đuổi kịp lời lão: “Nếu chư vị còn biết cái gì gọi là ‘Đại cục’, trước mắt buông thành kiến môn phái tiểu gia, liên kết đối phó Quý tộc!”

Trong khoảnh khắc, Quý Vương đã bị bao vây trùng trùng, Quý Điện âm thầm cúi gập Thảm Nguy tính kế hẩn, thế nhưng dù gì đi nữa gã vẫn cho rằng chuyện giữa mình và Thảm Nguy trước sau vẫn là chuyện riêng của hai người, chẳng liên quan gì đến cái lũ kiến cỏ ô hợp này sất.

Nháy mắt, gã đã nhảy lên mấy trượng cao so với mặt nước, vừa hô lên, vô số Quý tộc vọt ra từ nước Vong Xuyên, hỗn độn có thể cắn nuốt vạn vật hợp thành bình phong khổng lồ ngay phía sau chúng.

Trong ngoài Diêm Vương điện đều biến thành chiến trường.

Chúc Hồng có chút lo lắng cho tứ thúc, nóng lòng muốn gia nhập cùng Yêu tộc, bị Triệu Vân Lan giữ chặt lấy: “Cô nhìn kỹ xem bên trong là người ở trình nào, nhóc con đừng có nhảy vào phiền toái.”

Lúc này, một tướng Quý tộc cấp bậc khá cao đã giết đờ con mắt, không biết thế nào lại vọt đến trước mặt Triệu Vân Lan, Triệu Vân Lan nâng tay bắn một phát bị đối phương né được, đang định bồi thêm phát nữa thì bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng chuông quen thuộc, Lâm Tĩnh mất tích mấy ngày xuất hiện vung tay ném ra mấy lá

bùa chữ “Vạn”.

Quý tộc trực tiếp hóa thành một luồng khói đen.

Lâm Tĩnh lôi Triệu Vân Lan trốn vào mật thất chứa Trấn Hồn đặng:
“Còn không mau tránh đi, hai người còn xem náo nhiệt cái nỗi gì?”

Triệu Vân Lan dùng thần sắc âm tình bất định đánh giá hẳn: “Hai tiếng lúc nãy là ngươi hô đấy hả?”

“.....” Lâm Tĩnh, “Ta đã nắn cổ họng để hô.”

“Nắn cổ hô? Ngươi gào rách cổ ta cũng nhận ra.” Sắc mặt Triệu Vân Lan âm trầm như trời sắp nổi bão, “Thậm Nguy, còn không mau lăn ra đây cho ta!”

Chương 103

Phía sau cửa đá của mật thất, Thẩm Ngụy rốt cuộc cũng chậm rãi hiện hình, hắn mới vừa sai Lâm Tĩnh làm chuyện xấu nhưng lại không có một chút biểu cảm bất an.

Ánh mắt Triệu Vân Lan dừng lại ở vết máu trên ngực hắn như muốn đóng đinh vào đó. Bàn tay buông bên người siết chặt đến nổi nổi lên gân xanh, nhìn qua như thể muốn đấm cho Thẩm Ngụy một phát.

Nhưng mà cuối cùng Triệu Vân Lan lại chẳng nâng lên một ngón tay nào, y hoàn toàn trầm mặc, đầu lưỡi đặt ở hàm trên cưỡng bách chính mình câm miệng, sau đó yên lặng đếm đếm, đếm rồi tận hai lần, cuối cùng cái kẻ luôn tự giấu mình “Chỉ số thông minh không cao” này cũng dớp miệng quạ đen một lời thành sấm____Ước chừng mất đến gần hai phút, y mới khó khăn đếm được đến ba mươi.

Lâm Tĩnh nắm bắt tình hình cực nhanh, ngay trong thời khắc Thẩm Ngụy lộ diện hắn đã bịt miệng Chúc Hồng rồi lôi em gái mặt đầy nghi hoặc chạy sang một bên.

Triệu Vân Lan im lặng càng lâu, Thẩm Ngụy lại càng nôn nóng bất an, cuối cùng cũng đến lượt Triệu Vân Lan mở miệng: “Thẩm Ngụy.”

Trong nháy mắt đó, ngữ khí của y làm cho Thẩm Ngụy nhớ tới khi Triệu Vân Lan nhìn thấu âm mưu trong đại thần mộc đã mỗi mệ nói một câu “Người mà còn như vậy, ta thật sự sẽ trở mặt với người.”

Thẩm Ngụy chợt hoảng hốt, hắn liền lĩnh đi về phía trước muốn tới bên y, ai ngờ vừa nhấc bước thì Triệu Vân Lan đã khoát tay ngăn

hấn lại.

“Đừng tới đây.” Triệu Vân Lan cúi đầu, đồng thời hạ giọng cực thấp cực thấp, “Trước tiên đừng qua đây, giờ không phải lúc ngươi ra mặt.”

Thẩm Nguy đành phải cứng ngắc đứng lại nơi đó.

Chúc Hồng không rõ chân tướng, tròn xoe mắt hỏi Lâm Tĩnh: “Thế là ý gì? Sao lại không phải lúc ra mặt? Sao lại không thể ra mặt?”

Lâm Tĩnh bình tĩnh nói: “A Di Đà Phật, cô đừng quản.”

Chúc Hồng: “.....”

Triệu Vân Lan nhìn vết rách loang lỗ máu trên ngực Thẩm Nguy, qua một hồi lâu mới hỏi: “Đau không?”

Thẩm Nguy đầu tiên gật đầu theo bản năng, sau đó cầm hẳn dừng khựng lại, lại vội vàng lắc đầu.

Lâm Tĩnh không xử lý được chính sự nhưng làm mai dẫn mối linh tinh đáng khinh thì lại rất có nghề, chính là bạn bè thân thiết của đại bộ phận các cô các dì trung niên lão niên, vừa thấy tình cảnh này hẳn đã mò nhọn chen mồm vào: “Không đau là không đau thế nào, đau ngắt đi mấy lần ấy chứ.”

Triệu Vân Lan hít một hơi khí lạnh, sắc mặt xanh mét, y không nhìn Lâm Tĩnh mà chỉ quăng ngọn lửa rét căm căm cho hắn: “Lâm Tĩnh, ngươi ngẫu nhiên căm miệng một lần không chết được đâu.”

Lâm Tĩnh làm bộ có hưng trí xoay người sang chỗ khác, lôi theo Chúc Hồng bên cạnh chỉ vào nơi đang hỗn chiến: “Êu, nữ thí chủ,

mau nhìn xem, bọn họ đánh tới đây rồi kìa.”

Chúc Hồng dường như bỗng nhiên sinh ra hứng thú dạt dào với đôi giày phủ đầy bụi đất của mình mà nghiên cứu vô cùng chăm chú, còn không quên lảng lạng xê ra xa Lâm Tĩnh một chút.

Triệu Vân Lan hơi hơi nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài đang đánh loạn, y thả lỏng thân thể dựa vào vách đá, một hồi lâu sau mới nói: “Cho nên người dùng cách nào đó làm cho Quỷ Diện chó cùng rút giậu.....”

Thẩm Ngụy vội vàng thẳng thắn khai báo: “Ta dụ gã dùng Tam Sinh Thạch làm đá kê lò trên đỉnh Côn Luân, thông qua mối liên hệ của Luyện Hồn Đỉnh với Luân Hồi Quỷ và Công Đức bút, dùng Sơn Hà trùy khóa chặt Luân Hồi Quỷ.”

Triệu Vân Lan không có nhìn hắn, tốc độ nói của y rất chậm, như thể muốn tận dụng khoảng thời gian này để vừa nói vừa tự hỏi: “Đỉnh núi Côn Luân..... Người không nói thì ta cũng không nghĩ đến, chính là lần đó người đã để lại dấu hiệu trên thân những người ở đây phải không? Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có người, chứ nếu Địa Phủ có thể thần không biết quỷ không hay làm được việc này thì đã sớm không như bây giờ rồi.”

Thẩm Ngụy xòe tay ra, trong lòng bàn tay có một sợi tóc rất dài, sau đó hắn khép tay lại, sợi tóc chỉ trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi, lát sau, nó rơi xuống trước mặt Triệu Vân Lan. Sợi tóc dài đen óng từng làm cho y yêu thích không thôi lúc này treo trước mắt y, chậm rãi tràn ra một tia khói đen cực kì mờ nhạt...Đó là khói đen không khác gì hỗn độn thu được từ Quỷ Diện.

Thẩm Ngụy đưa tay chạm vào, sợi tóc thu lại vỡ vụn thành mấy đoạn trong tay hắn. Thái độ thú tội của hắn lại vô cùng thành khẩn: “Đó

chính là dấu hiệu.”

Triệu Vân Lan gật đầu: “À, kì thực ở khu biệt thự khi người chém đôi mặt đất ta đã phải nghĩ tới rồi mới đúng, người mới là người thủ vệ đại phong, nếu ngay cả ta còn nhìn ra nó là Âm Binh Trảm thì làm sao người lại không phát hiện ra cho được.”

Thẩm Nguy: “Quý Diện không ở trong thời kì toàn thịnh, một phần sức mạnh của gã bị phong ấn trong Hậu Thổ đại phong, cho nên gã không biết cảm giác của ta so với gã nhạy hơn một chút, khi đó ta cảm thấy được dưới chân chúng ta chính là mảnh nhỏ của hỗn độn.”

Triệu Vân Lan: “Thế mà người còn để cho gã đâm một trùy, người có bệnh hả?”

Thẩm Nguy: “.....”

“Đừng có giả chết với ta, nói!”

“Khi đó ta.....” Thẩm Nguy nghẹn lời, lại nhanh chóng thanh thanh giọng, “Đây thực ra không nằm trong tính toán của ta, ta vốn không gấp như vậy, tuy rằng cọc ngầm đã chôn xuống, nhưng..... Dù sao vẫn còn thời gian, ta không muốn động thủ nhanh đến thế. Chó cùng rứt giậu là Quý Diện, gã dùng hỗn độn làm bẫy dụ ta, bấy giờ ta mới nảy ra ý tưởng nhân cơ hội này mà vu oan giá họa, sau đó khi thu thập hỗn độn không muốn thất bại trong gang tấc, cho nên.....”

Triệu Vân Lan tựa đầu vào vách đá, nở nụ cười chua xót: “Đúng vậy, người thật nhanh trí đó, trên Côn Luân nghe ta nói hai câu đã có thể bịa ra được một hồng hoang nửa thật nửa giả___ Cho nên người mới dùng vụ ‘chém cánh tay’ đó để thử ta, phát hiện ta quả nhiên không đùa nổi, thế là quyết đoán lừa luôn cả ta à?”

Thẩm Ngụy nhỏ giọng: “Người sẽ không đồng ý .....”

Môi hần khe khẽ run rẩy, Lâm Tĩnh đứng bên quan sát, thế mà nhất thời không thể nhận ra được vị thí chủ này đang giả bộ hay là đang bộc lộ tâm tình thật___ tóm lại Lâm Tĩnh cảm thấy biểu cảm của Thẩm Ngụy giống như là đứa nhóc phạm tội biết mình đã làm sai chuyện lớn, sau khi bị bắt đứng trước quan tòa lo sợ bất an.

Triệu Vân Lan chẳng nói chẳng rằng.

Thẩm Ngụy bỗng nhiên biến mất tại chỗ, Triệu Vân Lan cảm giác rất rõ có người đang tiến lại gần, cẩn thận dùng hai tay chống lên vách đá bên người y, sau đó nắm tay siết chặt của y bị một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy.

Thẩm Ngụy ghé sát vào tai y khẽ nói: “Nếu người không vui thì cứ đánh ta này, ta không tránh.”

Triệu Vân Lan rút tay lại, tránh ra.

Thẩm Ngụy lại ôm chặt lấy y, gắt gao ép lên vách đá.

Triệu Vân Lan nhíu mày: “Buông ra, ta cảnh cáo người đừng có thấp lửa.”

Thẩm Ngụy không nói một lời.

Triệu Vân Lan thò tay quơ một cái đã chạm vào Thẩm Ngụy, y nghiêng người đẩy hẳn sang một bên, Thẩm Ngụy lại rên khẽ một tiếng, Triệu Vân Lan cảm thấy hẳn run lên nhẹ thì lập tức thu lực, chậm rãi sờ lên ngực Thẩm Ngụy. Tay y chạm đến vết máu đã khô trên vạt áo.

Một lát sau, Triệu Vân Lan thu tay về, không mặng không nhạt bảo:
“Tiếp theo người định thế nào?”

Thẩm Nguy trầm mặc một hồi, thanh âm vương chút cô đơn: “Không thế nào cả, chỉ là tọa sơn quan hổ đấu ____ta...ta đại khái từ nhỏ đã bị như vậy, không muốn để yên cho lũ người xu nịnh đó an ổn trốn tránh chờ người khác che chở.”

Thẩm Nguy thấy Triệu Vân Lan kháng cự cho nên cuối cùng vẫn buông y ra, lui sang bên cạnh nửa bước: “Tuy Quý Diện vẫn xem ta là kẻ địch hàng đầu, nhưng kẻ địch của ta lại không phải là gã, ta chỉ đáp ứng Thần Nông trông coi đại phong.”

Thẩm Nguy nói rất hàm súc, nhưng cũng không quá khó nghe ra ý ở ngoài lời của hắn____hắn hoàn toàn không để cái gã Quý Diện vẫn theo sau mông kia vào mắt.

Hai người bỗng nhiên đều chìm vào im lặng, Triệu Vân Lan quay đầu nhìn thoáng qua Trấn Hồn đang nổi trên mặt nước tử khí nặng nề, sờ sờ túi quần lấy thuốc châm lên, mày vẫn cau chặt mà nói với Lâm Tĩnh và Chúc Hồng: “Không còn chuyện của chúng ta nữa, đi thôi, trở về tăng ca đuổi báo cáo.”

Lâm Tĩnh sờ sờ mũi, bị tóm quả tang nhòm lén lãnh đạo chiến tranh lạnh với người nhà cũng hơi xấu hổ, đành phải trở hết tài chọc cười: “Vừa mới bắt đầu đi làm đã tăng ca, sắp đến Long Sĩ Đầu (1) đấy, có phát quà gì không?”

“Phát chứ.” Triệu Vân Lan không nhắc mày phun ra, “Mỗi người hai yến thịt hòa thượng.”

Lâm Tĩnh: “.....”

Sau đó Lâm Tĩnh giơ tay tự tát mình một phát, hai tay chấp chữ thập: “A Di Đà Phật, ai cho mày lấm mồm.”

Chúc Hồng chột bảo: “Sếp Triệu, tôi phải ở lại đây.”

Triệu Vân Lan quay đầu liếc cô một cái.

“Tứ thức của tôi còn ở đây, tôi đi theo anh, chung quy...không thích hợp lắm.....” Chúc Hồng nói.

“Ừm,” Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ, quả thực thấy như thế hợp lẽ hơn, vì thế gật đầu, “Được rồi, trốn xa một chút, tự mình cẩn thận.”

Nói xong, y và Lâm Tĩnh nhanh chóng đi ra ngoài, thi thoảng một vài Quỷ tộc không có mắt nhào tới đều bị hai người giải quyết im re nhanh gọn.

Chúc Hồng vẫn nhìn theo bóng hai người, mắt thấy bọn họ hợp tác ra tay, dựa vách mà đi đến khi không hề mang chút cảm giác tồn tại nào nữa, cô mới thoáng yên tâm, liền gọi thử một tiếng: “Trảm Hồn Sứ đại nhân?”

Người đàn ông trong hư không đáp: “Có chuyện gì?”

Chúc Hồng: “.....”

Sau đó cô nhảy dựng lên: “Má ơi, sao ngươi vẫn còn ở đây?”

Thảm Ngụy trầm mặc một lát, thấp giọng hỏi: “Ta phải đi đâu mới được?”

Chúc Hồng không thể tưởng tượng nổi: “Sao ngươi không đi cùng họ hả?”

Lần này, thời gian im lặng của Thẩm Ngụy lại càng dài.

Chúc Hồng: “Trảm Hồn sứ? Thầy Thẩm? Này này này, nghe thấy không? Còn đó không?”

“Y hẳn là...không muốn ta đi cùng đâu nhỉ?” Giọng nói của Thẩm Ngụy truyền đến từ dưới Trấn Hồn đằng, Chúc Hồng cũng nhin không được đi vào cùng hẳn thêm mấy bước, nghe hẳn nói, “Y đã từng nói, nếu ta còn lừa y nữa, y sẽ trở mặt với ta.”

Chúc Hồng trợn mắt há mồm.

“Người lừa y á?” Cô hỏi xong, lập tức không đợi Thẩm Ngụy mà nói tiếp, “Không đúng, không phải trọng điểm ____ Trọng điểm là y nói mà người cũng tin?”

Thẩm Ngụy nấu mình sau Trấn Hồn, cũng không sợ bị ai thấy, bởi vậy mơ hồ lộ ra một hư ảnh có chút mờ mịt nhìn Chúc Hồng.

Chúc Hồng không chút khách khí chống một tay lên vách đá, nặng nề thở dài: “Theo cách nói của sếp Triệu thì chỉ số thông minh của ta tương đối thấp, không rõ các người đang làm cái gì, dù sao thì âm mưu quỷ kế nhìn qua đều thấy rất lợi hại ____ Cơ mà người xác định kiểu người coi chày gỗ là kim khâu (2) như người mà cũng lừa được y hay sao? Thế thì y thật sự rất yêu người đấy.”

Thẩm Ngụy: “.....”

“Triệu Vân Lan nói muốn đem Đại Khánh đi hầm chẳng một trăm thì cũng chín chín lần, con mèo ngọc kia không phải vẫn sống ngoay ngoáy đấy sao, càng lớn càng mập ra nữa?” Chúc Hồng cũng chẳng tài nào tưởng tượng được lại có ngày mình dám ngang nhiên giáo

huấn Trảm Hồn Sứ, mà Trảm Hồn Sứ lại còn là tình địch cô không thắng được chứ ai đâu, vừa nghĩ đến đây cô lại vừa chua xót vừa sung sướng, cảm giác trong lòng đúng là không thể dùng ngôn từ của nhân loại để hình dung được.

“Khi ta đuổi tới nơi vừa lúc thấy người bị Quỷ Diện cuốn lấy, bộ dạng của y lúc đó quả thực như là muốn đem Quỷ Diện ra lột da rút gân vậy đó___ta theo y nhiều năm như vậy, y nổi giận thật hay giả vờ nóng nảy liếc mắt một cái là biết liền, người cho là trong lòng ta dễ chịu lắm sao?” Chúc Hồng cũng không biết bản thân nghĩ thế nào mà lại bộc bạch tâm sự ra như vậy, “Sao y lại nổi giận với người, là vì người lừa y hả? Thảm Nguy ta thật muốn..... quên đi ta không muốn, dù sao ta cũng không dám___Nói cách khác vậy, người rời nhà trốn đi làm cho mẹ người lo lắng phát điên lên, sau khi tìm được về bà ấy cho người hai cái bạt tai, chẳng lẽ người còn thấy oan uổng?”

Thảm Nguy dùng một loại thần sắc không hiểu gì hết nhìn cô.

Chúc Hồng mắt to trừng mắt nhỏ một lát, bỗng nhiên xoay mặt đi, ngây ngốc nói: “Thực xin lỗi ta quên người không có mẹ.”

Thảm Nguy: “..... Không sao.”

Chúc Hồng không biết nói sao, bầu không khí chìm vào gượng gạo, một lát sau Thảm Nguy bỗng hỏi: “Cô...có phải rất thích y không?”

Câu hỏi này càng làm Chúc Hồng buồn bực, rầu rĩ đáp: “Đúng vậy.”

Thảm Nguy nghĩ nghĩ: “Vậy vì sao lại nói chuyện này với ta?”

Chúc Hồng liếc trắng mắt: “Ta chỉ muốn người đừng có làm cho y bực mình nữa thôi.”

Một tia hoang mang thoáng hiện trên khuôn mặt Thẩm Nguy, dường như hấn có chút xuất thần, đôi chân mày nhíu chặt, đáy mắt phản chiếu ánh sáng của Trấn Hồn đặng loang loáng trên mặt nước, Chúc Hồng cơ hồ tưởng như hấn thả hồn đi tận đặng nào rồi, Thẩm Nguy mới thu hồi ánh mắt, gật đầu với cô.

“Cô nói đúng.” Hấn thành khẩn nói, “Đa tạ.”

Nói đoạn, Thẩm Nguy đứng lên, biến mất, Chúc Hồng thấy tiếng hấn bước đến bên mình: “Chúc cô nương xin hãy nhận lấy.”

Chúc Hồng không hiểu gì đưa tay ra, Thẩm Nguy thả xuống một cành cây dài khoảng một bàn tay, trên đó còn đậu hai cái mầm xanh be bé, sức nặng của nó cũng chẳng đáng kể gì, thế mà Chúc Hồng tự dưng lại thấy cái nhánh cây chẳng có gì đặc biệt này nặng nề vô cùng.

“Đây là.....”

“Đây là nhánh cây của đại thần mộc trên núi Côn Luân,” Thẩm Nguy nói, “Tự khai thiên tích địa tới nay, chỉ có một nhánh cây Nữ Oa chặt xuống trồng ở vạn trượng dưới Hoàng Tuyền thành Công đức cổ mộc bây giờ, đây là nhánh thứ hai, cô giữ lấy.”

Chúc Hồng lão đảo suýt nữa làm tuột tay, luống cuống dùng cả hai tay ôm lấy, kinh ngạc đưa đến trước mắt, thoát nhìn rất muốn mang nó ra báỉ lạy.

“Nhánh cây đại thần mộc đến cửa vào Đại Bất Kính Chi Địa đã thành một cái cây chết, hấn là trời sinh xung khắc với Quỷ tộc chúng ta, những năm này ta tiếp chưởng Côn Luân, mất rất nhiều công sức mà vẫn không chăm sóc tốt được cho nó, mấy ngàn năm chỉ mọc được ra có hai cái chồi như vậy, ta cũng rất áy náy.” Thẩm Nguy nói, “Tứ

thức của cô khả năng không chống đỡ được lâu, cô ở đây cách xa bọn họ một chút, vạn nhất gặp phải nguy hiểm, hai chồi này có thể bảo mệnh hai lần.....”

Thẩm Ngụy nói tới đây, dừng một chút: “Nếu không dùng đến thì đợi khi nào mọi chuyện xong xuôi, phiền cô giúp ta tìm nơi non thiêng nước biếc trồng nó xuống.”

Chúc Hồng kì quái cảm thấy lời hắn nói như đang giao phó hậu sự, nhin không được hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Thẩm Ngụy: “Ta đuổi theo y.”

“Y mà còn phải đuổi sao?” Chúc Hồng nhất thời buông bỏ nghi hoặc trong lòng, bĩu môi mỉa mai, “Đừng thấy cái tên tiện nhân kia thoải mái bỏ đi như thế mà làm, bây giờ lửa giận tan đi rồi nói không chừng tha hồ mà hối hận, khẳng định vẫn còn chờ người đó, yên tâm.”

Thẩm Ngụy vô hình không đáp lời, không biết đã đi hay còn đó.

=====

Chúc Hồng nói không sai nửa chữ, Triệu Vân Lan quả thật không đi xa, y tìm ngay một chỗ kín đáo dưới đường vào Hoàng Tuyền mà đi tới đi lui, làm cho một khoảng đất phủ đầy tàn thuốc.

Dấu hiệu bệnh thời mãn kinh biểu lộ quá rõ rệt này làm cho Lâm Tĩnh tránh hung tìm cát cách y rất xa mà yên lặng ngồi xỏm một bên, không biết lấy đâu ra một cái ống nhòm chĩa sang dòm tình hình chiến cuộc gay cấn.

Khi Triệu Vân Lan châm lên điều thuốc thứ mười hai trong ngày thì

bồng có một bàn tay vô hình vươn đến, mang điếu thuốc trong miệng y dụi cho tắt phụt.

Triệu Vân Lan ngẩn người, quay đầu, liền thấy Thẩm Ngụy do do dự dự đứng đó như muốn nói cái gì lại không biết nói từ đâu, một lát sau, Thẩm Ngụy tránh đi ánh mắt của y, chậm rãi cúi đầu, cả người hấn đầy máu khô nhìn chật vật muốn chết, cặp kính sớm đã không biết quăng ở nơi nào, tóc trên trán hơi dài phủ trên sống mũi gần như che kín đôi mắt hấn, ủy khuất đáng thương không tả nổi.

Triệu Vân Lan im lặng hồi lâu, cuối cùng bất lực thở dài, vươn tay về phía hấn: “Lại đây đi.”

Thẩm Ngụy ôm trọn cả người y vào lòng.

“Mù mắt chó rồi.” Lâm Tĩnh bị xem như người tàng hình yên lặng nghĩ thầm.

Hấn đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy các tộc hình như đã thương lượng với nhau từ trước, Quỷ sai của Địa Phủ trở thành pháo hôi, bị mọi người không hện mà cùng đẩy ra kiếm chế Quỷ Diện hoặc chen chúc trong tầm mắt Quỷ tộc, lúc này cơ hồ đã thương vong hơn nửa.

Lâm Tĩnh đứng một bên thờ ơ nhìn, cảm thấy trang phục diễn của Thập điện Diêm Vương thật là đặc biệt, hoa hòe hoa sói đầy đủ tác dụng kéo quái.

Chính là cho dù chỉ có một mảnh nhỏ nhưng hỗn độn vẫn vô cùng lợi hại, mặc kệ là tiên hay quỷ, tất cả đều tránh xa nó, đôi khi không tránh được sẽ bị nuốt sống không một tiếng vang, đến nửa cái lông cũng không còn lại_____Hỗn độn, phảng phất làm cho mọi vật đều chưa từng tồn tại.

Lâm Tĩnh giương mắt nhìn Tần Quảng Vương bị mảnh hỗn độn kia bức đến đường cùng, ùm một tiếng rơi vào trong Vong Xuyên, tay áo cực rộng nổi lên lênh bênh thoát trông y hệt một cái phao hình cầu vồng.

Lúc này, trong Vong Xuyên đột nhiên nổi lên một tấm lưới cực đại như lưới cá khổng lồ, vớt Tần Quảng Vương từ trong nước lên, cả người lão ướt đẫm ngã lộn lên bờ. Chỉ thấy tinh anh các tộc không biết từ khi nào đã đứng theo vị trí bát quái của Phục Hy, nhân lúc người của Địa Phủ không để ý đã giăng ra một tấm lưới lớn.

Lâm Tĩnh: “A Di Đà Phật, đó là thứ gì?”

Giọng nói của Thẩm Ngụy đột nhiên vang lên sau lưng hắn: “Là lưới bát quái Phục Hy.”

Lâm Tĩnh bị một câu bất ngờ này của hắn làm hoảng sợ, tay run lẩy bẩy, tí nữa thì quăng cả ống nhòm xuống đất, hắn quay đầu cười gượng một tiếng: “Thì ra...ngài bận việc xong rồi đấy à?”

Triệu Vân Lan “vô tình” dẫm nghiêng chân hắn.

Thẩm Ngụy cũng không để ý hắn chọc gheo, tiếp tục nói: “Hắn là do Yêu tộc mang đến, nghe đồn Phục Hy xuất thân từ miền đất phía đông, sau khi được phong thánh mới có Xi Vưu, Xi Vưu sinh ra hai tộc Vu Yêu, Thái Hạo chết đi để lại Phục Hy cung và bát quái, Phục Hy cung sau này bị Hậu Nghệ lấy đi, rơi vào trong tay Nhân tộc, như vậy xem ra lưới bát quái chắc hẳn chính là bí mật không truyền ra ngoài của Yêu tộc, ta đã nói rồi mà, các tộc quả nhiên đều có thứ gì đó để đá hòm.”

Đang nói, chỉ thấy mảnh hỗn độn kia co quắp trong lưới bát quái đang dần dần nhô lên, lần đầu tiên bắt đầu lui về phía sau, Quỷ Diện

lơ lửng trên không trung, cái mặt nạ vẽ ra biểu cảm vắn vẹo.

Đột nhiên toàn bộ lưới bát quái tỏa ra một luồng kim quang, Lâm Tĩnh lấp bắp kinh hãi, nhỏ giọng nói: “Đó là chính là kim ấn của Phật Tổ mà Tây Phương chúng ta cung phụng.... là pháp bảo trấn áp tà ma cuối cùng trong thời mạt pháp.”

Kim quang bốn phía ngập tràn Địa Phủ, những ngọn đèn nhỏ đã tắt trên đường Hoàng Tuyền lại được thắp lên, lúc này đây ánh lửa ngời sáng lạ kì như một con hỏa long vẫy đuôi bay lên từ đường Hoàng Tuyền, trong khoảnh khắc đã cuộn thành vòng.

Toàn bộ mảnh hỗn độn cùng với tất cả thảy Quỷ tộc đều bị lưới rộng vây bọc, duy chỉ không làm gì được Quỷ Vương không biết đã vào trong điện Diêm Vương tự bao giờ.

Gã có lợi hại thế nào, cuối cùng cũng biến chính mình thành viên đại tướng cô đơn.

Thảm Nguy khẽ thở dài: “Trần ai lạc định, chúng ta đi thôi.”

Đây là đánh không nổi nữa rồi.

Lâm Tĩnh vốn đã muốn đi cùng bọn họ, nhưng hẳn lại thấy trong lòng có cảm giác không được tự nhiên một cách kì quái, cứ cảm thấy sắp xảy ra cái gì, Lâm Tĩnh giơ ống nhòm lên theo bản năng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt nạ quỷ của Quỷ Diện lộ ra biểu cảm cười mà như khóc.

Bỗng nhiên, cái mặt nạ kia vỡ tan thành hai mảnh rơi xuống đất, để lộ khuôn mặt giống Thảm Nguy như đúc mà lại tăm tối hơn nhiều, áo choàng trên người không gió tự bay, phần phật như cờ.

“Được lắm,” Lâm Tĩnh nghe gã khàn giọng nói, “Người thắng, ta đánh không lại người, người hoàn toàn khinh thường không muốn đấu với ta___Được lắm.”

Thẩm Ngụy dừng bước.

“Người ta từ nhỏ không khác gì nhau, ta không rõ ta kém người ở chỗ nào, người là Trảm Hồn Sứ cao ngạo tôn quý, ta lại là Quỷ Vương vạn người đòi giết___Cái này không tính là gì.” Quỷ Diện cười nhẹ một tiếng, “Cái này đương nhiên không tính là gì, ta là Quỷ Vương, là tâm của đại địa này, thiên địa nhân thần đều có thể giết! Ta chỉ hận người làm người đê tiện, không có dũng khí đánh với ta một trận công bằng, lại tìm lũ kiến cỏ kia tới làm nhục ta.”

“Người sẽ hối hận.” Gã đột nhiên cúi đầu cười rộ lên, “Người cho là người thắng, không đánh mà thắng sao? Người sẽ hối hận, huynh đệ tốt của ta.”

Thân thể gã đột nhiên trướng ra mấy chục thước giống như một tòa núi cao, rồi sau đó từ lòng đất xa ngoài vạn dặm truyền đến một tiếng rít gào dồn nén, ù ù âm vang đất bằng như một tiếng sấm.

Thẩm Ngụy đột nhiên biến sắc.

Quỷ Diện cất tiếng cười to, thân thể bỗng nhiên vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh nhỏ, mặt đất chấn động dữ dội, lưới bát quái Phục Hy đang vây khốn mảnh nhỏ hỗn độn bị xé toạc.

---

(1) Long sĩ đầu: ngày 2 tháng 2 âm lịch, lễ cấy hái hay lễ vụ mùa của người Trung Quốc.

(2) Coi chày gỗ như kim khâu: chày gỗ dùng để giặt đồ và kim khâu có kích thước cách nhau quá xa, đương nhiên không thể coi như nhau được, ý chị Chúc ở đây là anh Nguy dễ gạt.

Chương 104

Quách Trường Thành nắm chặt chiếc đèn pin nhỏ Triệu Vân Lan cho cậu, còn chưa kịp phục hồi từ nỗi sợ hãi làm cho cậu lạnh ngắt chân tay___Cậu vừa mới biến một con u súc suýt nữa mặt kề mặt với mình thành một cái bánh nướng áp chảo.

Mà thanh niên vừa hi ha nói cười với bọn họ lại biến thành một quái vật___Miệng có thể há đến một trăm tám mươi độ, cả cái đầu tràn ngập nguy cơ chỉ còn có một điểm dính vào nhau như bị bẻ thành hai nửa, lộ ra cái lưỡi đỏ lòm và một đống răng nanh.

Cứ tưởng việc đi thu thập hồn phách người chết trong trấn nhỏ không một bóng người đã kinh dị lắm rồi, ai ngờ thế vẫn còn nhẹ nhàng chán, khẩu vị nặng còn ở phía sau đây này.

Sở Thứ Chi né tránh một chuỗi hỏa hoa suýt ngộ thương đồng đội của Quách Trường Thành, xoay tay đưa cái túi bên hông cho cậu: “Khó khăn lắm mới tìm được về, cậu cầm đi, đừng bóp vỡ.”

Quách Trường Thành tay run như Parkinson (1), cuối cùng đành phải ôm cả cái túi vào trong ngực.

Sở Thứ Chi nghiêm trang hỏi: “Cậu có sợ không?”

Quách Trường Thành thành thực gật gật đầu.

Sở Thứ Chi: “Sợ chết đi được phải không?”

Quách Trường Thành trưng ra cái biểu cảm sắp khóc đến nơi, lại gật

đầu.

“Tốt lắm.” Sở Thứ Chi nói, “Cứ giữ như vậy đi.”

Quách Trường Thành: “.....”

Vừa phân tâm một cái thì sức công kích trên đèn pin đã yếu đi, Sở Thứ Chi khòe mắt thoáng nhìn, đột nhiên vỗ mạnh vai Quách Trường Thành, dùng thanh âm lạnh lẽo chỉ vào phía sau cậu mà nói: “Nhìn kia, đó là cái gì?”

Đó là mấy con u súc chỉ còn cách hai người có một quãng, vốn dĩ Quách Trường Thành có ba phần sợ hãi, bị Sở Thứ Chi dọa cho như vậy, bất ngờ không kịp phòng bị quay đầu về phía sau, tí nữa thì sợ nổ gan, thế là cậu bộc phát ra một tiếng thét thảm thiết không phải của con người: “A a a a a _____”

Đồng thời đèn pin cũng hạ sát luôn mấy nhóc Quỷ tộc chạy về bên này muốn kiếm cơm ăn.

Biến sợ hãi thành sức mạnh, kể ra thì lãnh đạo nhà bọn họ tuy rằng thích giả ngu nhưng đúng là cũng có mấy phần trình độ, dù sao cũng quán triệt vấn đề tận dụng tối đa mọi nguồn lực một cách triệt để.

Sở Thứ Chi giơ ngón cái với Quách Trường Thành, lấy tốc độ mắt thường nhìn không thấy trực tiếp nhảy lên mấy cái nóc biệt thự, cởi bỏ áo khoác ngự hàn trên người, dưới tay áo sơmi lộ ra hai cánh tay biến thành sắc xanh quý dị.

Sở Thứ Chi cử động ngón tay, khớp xương cứng ngắc vang lên mấy tiếng, sau đó hần lấy ra một cây sáo nhỏ dẻo từ xương cốt, khòe môi biến màu xanh tím nở nụ cười âm trầm nói không nên lời, một chuỗi âm thanh cổ quái theo đầu ngón tay hần thoát ra, mặt đất nguyên bản

tĩnh lặng bắt đầu động đậy. Một tầng “cát bụi” phủ trên mặt đất trong khu biệt thự chậm rãi bay lên, nhanh chóng ngưng tụ cùng một chỗ, cuối cùng hợp thành những bộ xương trắng hoàn chỉnh giữa không trung, một phần dừng lại bên người Quách Trường Thành, phần còn lại hướng về phía thanh niên lai lịch không rõ kia xông đến.

Lúc này đôi mắt của “thanh niên” đã hoàn toàn biến đỏ, gã nheo đuôi mắt hẹp nhìn Sở Thứ Chi: “Thi Vương.”

Sở Thứ Chi không để ý đến gã, tiếng địch chọt trở nên bén nhọn, mấy bộ xương khô nghe lệnh bắt đầu công kích, một bàn tay xương trắng sắc bén đâm mạnh vào ngực thanh niên, thân mình gã như quỷ mị, nháy mắt biến mất tại chỗ, ngón tay xương trực tiếp đâm sâu vào mặt đất tạo thành năm cái lỗ nhỏ.

Ngay sau đó, thanh niên bị tập kích đánh úp lại một quyền cực nặng, khung xương phản ứng không kịp bị gã đánh cho nát vụn, từng khúc xương trắng rơi vãi tứ tung.

Theo tiếng địch vang, xương trắng rơi xuống lại tự kết hợp lại, cùng với đồng bạn bám lấy thanh niên mà dây dưa.

Tay chân thanh niên cứng rắn như bàn thạch, một quyền một cước không gì ngăn nổi đập vụn từng bộ xương, nhưng thi cốt mà Sở Thứ Chi triệu hồi vốn chính là tro cốt trong khu biệt thự tạo thành, vỡ ra lại hợp lại, tuy rằng lực công kích không cao, nhưng công phu dây dưa vướng chân lại là hạng nhất, chỉ cần đối phương có một chút sơ sẩy, ngón tay sắc nhọn của xương khô có thể đâm xuyên người gã.

Thanh niên bỗng nhiên cười lạnh ra tiếng: “Người khác thì không nói làm gì, một Thi Vương thân mang trọng tội, tử khí đầy mình như người mà cũng gia nhập Trấn Hồn lệnh, không thấy đáng cười sao? Cái lúc người giết người như ma, uống máu ăn xác sao không làm

bộ làm tịch giả vờ đứng đần mãi đi?”

“Tội ta đã chuộc,” Dù là trong lúc thế này, Sở Thứ Chi lại vẫn liếc Quách Trường Thành một cái theo bản năng, phát hiện nhóc thanh niên kia đang luống cuống chân tay ứng phó đám u súc ùn ùn kéo tới, không nghe thấy những lời này, thế là nhẹ nhàng thở ra mà không biết tại sao, “Người lại là thứ gì?”

Thanh niên cong khóe miệng, vặt xuống một cái đầu lâu, mang toàn bộ xương sọ nhét vào miệng cắn răng rặc: “Ta? Tộc của ta chính là trời sinh.”

“Trấn hồn người sống, an tâm người chết, chuộc tội lỗi chưa xong, quay vòng quay chưa tận.” Thanh niên bỗng nhiên đọc lên từng chữ từng chữ trên mặt trái của Trấn Hồn lệnh, gã nắm chặt lấy tứ chi của một khung xương xé xuống như xé bắp, cầm ở trong tay, bóp nghiền, gã cười lạnh một tiếng, “Kẻ để lại những lời này, nhất định là một tên đại nghịch!”

Bởi vì thân phận con người “đặc biệt” của Quách Trường Thành cho nên khi cậu nhập chức chỉ kí hợp đồng lao động chứ không hề chịu sự ràng buộc của Trấn Hồn lệnh, vì vậy cậu chỉ biết có một thứ gọi là Trấn Hồn lệnh mà chưa thấy bao giờ, lần đầu tiên nghe thấy những lời này là từ miệng của một quái vật, thế mà toàn bộ đầu óc của Quách Trường Thành lại bị câu nói ấy lấp đầy, nhất thời không ngờ ngây dại.

Cậu ngẩn người, đèn pin trong tay tắt nhiên cũng im lặng đi.

Một u súc trốn trong góc tường như hổ rình mồi đột nhiên vọt ra, vọt đánh về phía Quách Trường Thành đang mất đi phản ứng.

Lúc này, một bộ xương khô Sở Thứ Chi để lại đó lại làm ra một động tác như người thật___ Nó nghiêng người một cái, dang rộng hai tay, dùng thân thể chỉ còn hai cái xương sườn che chắn trước mặt Quách Trường Thành.

U súc đánh nát khung xương trong chớp mắt, Quách Trường Thành cuống quít lui về phía sau hai bước, bị khe nứt trên đất làm vấp ngã dập cả mông, cậu nhắm chặt mắt giờ đèn pin lên cao quá đầu, ngay lúc cái tay to tướng của u súc sắp chạm vào đầu cậu nhóc thì đèn pin bạo phát.

..... U súc chín đến bảy phần.

Quách Trường Thành ngồi dưới đất thở hồng hộc từng hơi, khung xương vừa bị u súc đánh nát lảo đảo hợp lại, chậm rãi đến trước Quách Trường Thành.

Quách Trường Thành tuy rằng biết chúng nó đều là do Sở Thứ Chi biến ra, nhưng mà thấy nó từ từ thò bàn tay xương cốt trắng hếu hướng về thì vẫn nhịn không được mà co rúm người lại, ai ngờ ngay sau đó, bộ xương lại chỉ đặt tay lên đầu cậu nhẹ nhàng xoa xoa, như là đang an ủi.

Nếu có pháp y hoặc là chuyên gia giám định ở đây, có lẽ bọn họ có thể nói cho Quách Trường Thành biết, bộ xương này thuộc về một người đàn ông tuổi còn rất trẻ, ước chừng chỉ mới đầu hai mươi mà thôi.

Linh hồn người còn sống, tấm lòng người đã mất, có lẽ trong mỗi một cỗ thi thể sắp hóa thành cát bụi kia đều lưu giữ những ký ức vô cùng quý giá.

Quách Trường Thành tuy rằng không rõ lý do tại sao, nhưng hai hốc

mắt cậu vẫn khó hiểu mà đỏ ửng đầy đau xót.

Sau đó bộ xương khô xoay người sang chỗ khác, thay cậu cẩn thận đề phòng.

Lúc này, đột nhiên một âm thanh ù ù như tiếng sét vang lên, mới đầu nghe không rõ ràng, về sau càng ngày càng vang vọng, Quách Trường Thành theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn trời, chỉ thấy ánh sao và mặt trăng đã không còn nữa, giống như trời tối hẳn đi, thế nhưng không hề thấy ánh chớp, bấy giờ cậu mới chú ý tới, thì ra “Tiếng sấm” là phát ra từ lòng đất..

Tất cả những bộ xương khô, kể cả mấy cái đang quấn cổ thanh niên kì quái kia đột nhiên đều yên tĩnh lại, răng đánh vào nhau khanh khách hình thành một âm thanh trùng điệp, giống như chúng nó cũng cảm nhận được sợ hãi mà run rẩy.

U súc trên mặt đất cũng không cử động, muôn hình vạn trạng phủ phục xuống đất, nghiêng tai dán sát xuống không biết đang nghe ngóng cái gì.

Sở Thứ Chi hoàn toàn không biết phát sinh chuyện gì, nhưng mà hấn theo bản năng cảm thấy không ổn, hấn đánh nhau nhanh chóng dứt khoát mà chạy trốn cũng không quyết đoán vô cùng___Từ trên tường bay vụt xuống, Sở Thứ Chi tóm cổ áo Quách Trường Thành, cậu nhóc hoa cả mắt còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao đã phát hiện mình bị Sở Thứ Chi kéo lên “bay” là là mặt đất.

Bỗng nhiên, Sở Thứ Chi đang bám sát mặt đất phi nhanh vụt nhảy lên trên, bật mấy cái đã lên đến nóc nhà, tốc độ cực nhanh làm nổi lên gió đêm lạnh buốt, Quách Trường Thành nhin không được cúi đầu nhìn xuống, lập tức hiểu được vì sao Sở Thứ Chi lại nhảy lên đây___toàn bộ mặt đất như biến thành một cái hồ đầy khí metan, đen

đặc không thấy đáy, hắc khí dày đặc dưới vết nứt bắt đầu động đậy.

Thanh niên kia bất thành linh liệt bỏ tấm da người, bên trong chồm ra một quái vật khổng lồ, lấy gã dẫn đầu, tất cả u súc đều ngửa mặt lên trời thét dài.

Sở Thứ Chi không quay đầu lại mà đưa theo Quách Trường Thành chạy không kịp thở ra thẳng ngoài cửa tiểu khu, tìm đến nơi bọn họ đỗ xe. Hắn kéo cửa xe, cơ hồ là đem Quách Trường Thành ném vào, nóng lòng chưa đóng kĩ cửa đã đạp chân ga, dùng tốc độ như ngựa bị quất xông ra ngoài.

Quách Trường Thành: “Vừa rồi, vừa rồi là cái gì thế?”

Sở Thứ Chi trầm giọng nói: “Ta không biết.”

Quách Trường Thành vẫn hồ đồ như cũ: “Sao chúng ta lại phải chạy?”

Sở Thứ Chi phóng hết tốc lực, quả thật coi ô tô như máy bay mà lái, Quách Trường Thành cảm giác như bốn bánh xe của bọn họ đã rời khỏi mặt đất rồi, chỉ nghe thấy Sở ca của cậu nói bằng giọng điệu rét căm căm: “Không chạy thì cậu không thấy được thái dương ngày mai, đồ ngốc.”

Quách Trường Thành mở to hai mắt: “Nhóm sếp Triệu làm sao bây giờ?”

Sở Thứ Chi cau mày: “Cậu gọi điện đi.”

Quách Trường Thành luống cuống tay chân lấy điện thoại trong túi ra, vừa nhìn: “Không có tín hiệu.”

Sở Thứ Chi cau mày càng chặt.

“Nhưng chúng ta phải chạy hướng nào? Đi đâu đây?”

Sở Thứ Chi đánh tay lái cua một vòng rộng, bánh xe ma sát với mặt đường phát ra âm thanh chói tai: “Trên núi, càng cao càng tốt.”

Tiểu trấn biệt thự vốn xây dựng dưới chân núi dựa vào cảnh quan và suối nước nóng trên núi, đằng sau là dãy núi cao ngàn thước, may mắn nơi này đã trở thành khu du lịch nên có đường lên núi dành cho ô tô, chỉ là buổi tối sợ nguy hiểm nên mới không cho đi qua.

Sở Thứ Chi đạp ga trực tiếp đâm bay vòng bảo vệ chặn đường, liều lĩnh lái xe lên núi___Chạy lên chỗ cao cơ hồ đã là bản năng của hắn, sau khi hơi bình tĩnh lại, Sở Thứ Chi mới nghĩ đến năm đó khi núi Bất Chu Sơn sụp xuống, các tộc hình như cũng hướng lên một ngọn tiên sơn nào đó để tìm kiếm sự che chở.

Đôi câu vài lời thượng cổ thần thoại trong trí nhớ tựa hồ đang âm thầm chỉ dẫn cho hắn.

Quách Trường Thành nhìn xuống qua cửa kính xe, tiểu trấn biệt thự dưới núi không còn một ngọn đèn nào sáng, dường như có một cái miệng rộng há ra cắn nuốt hết thảy, bỗng nhiên tầm mắt cậu mơ hồ___Trời mưa.

Trong tiếng mưa rơi ồn ã, Quách Trường Thành không biết có phải do thần kinh của mình quá nhạy cảm hay không, cậu nghe thấy có tiếng rống giận không thể miêu tả mang theo lệ khí sâu nặng, rét lạnh thấu xương, liền nhin không được mà sợ run cả người.

Sở Thứ Chi chỉ dùng có hơn nửa giờ đã lái xe lên đến đỉnh núi, đường lên nơi cao nhất xe không qua được, là một đoạn đường đá

nhỏ được đẻo ra, đằng sau còn có một cây cầu treo con con nhìn qua vạt phần nguy hiểm, cho dù có vòng bảo hộ nhưng ngày mưa nhìn vào vẫn hiểm trở vô cùng, trên cùng có một động thạch nhũ, bình thường du khách nối liền không dứt.

Buổi tối trên đỉnh núi đã không còn ai trực ban, Sở Thứ Chi nói: “Cầm chặt đèn pin của cậu, trong cốp có nước và đồ ăn, có thể lấy được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, trong xe hẳn là còn có bật lửa dự bị sắp Triệu để lại, mau tìm mang theo, sau đó chúng ta đi!”

Hai người cởi áo khoác ra trùm lên đầu, dùng tốc độ nhanh nhất men theo con đường đá lên chạy lên thạch động, lúc này Quách Trường Thành mới kịp thở một hơi. Cậu nhìn qua con đường vừa đi, phát hiện bên dưới vòng bảo hộ đơn sơ chính là vách núi hơn ngàn thước, lại nhớ tới mình vừa chạy với vận tốc nước rút trăm mét đi qua cái cầu treo lắc lư kia, cậu suýt nữa thì mềm nhũn cả chân nằm bẹp xuống đất.

Sở Thứ Chi lấy điện thoại của mình ra, phát hiện cũng không có tín hiệu, liên hệ của toàn bộ thế giới tựa hồ đều bị thứ gì đó cắt đứt, hẳn cởi áo sơmi ướt đẫm, để trần nửa người trên ngồi ở một bên, vẫy tay từ chối thức ăn nước uống Quách Trường Thành đẩy tới, sắc mặt không tốt nhìn ra bên ngoài: “Hình như đã xảy ra chuyện lớn.”

Hai người thay phiên gác đêm, Quách Trường Thành sau nửa đêm tỉnh dậy nhất định muốn thay ca cho Sở Thứ Chi, Sở Thứ Chi có cũng được mà không có cũng không sao, nhìn liếc qua cái đèn pin không dờ tay cậu một cái, yên lặng tựa vào vách đá lạnh lẽo trong động núi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Quách Trường Thành đề cao tinh thần, ngồi nghiêm chỉnh canh giữ ở cửa động, hai tay siết chặt chiếc đèn pin.

Không biết qua bao lâu, cậu cảm giác trời hắt là đã phải gần bình minh rồi mà vẫn như cũ không có ý gì là muốn sáng lên. Lúc này cây sáo nhỏ trên cổ Sở Thứ Chi vốn im lặng đã lâu lại không nặng không nhẹ vang lên mấy tiếng, Quách Trường Thành dùng sức xoa xoa mắt, mở đèn pin, lại nhỏ thêm hai giọt nước mắt trâu, nhìn ra bên ngoài ____ Chỉ thấy trong mưa gió đập vùi, có bóng người tựa hồ là một cô gái trẻ đang chênh vênh trên vòng bảo hộ lung lay sắp đổ của cây cầu treo!

Sở Thứ Chi đã tỉnh dậy ngay từ khi tiếng sáo đầu tiên vang lên, nhìn ra ngoài động: “Ô, một tiểu nữ quý.”

Quách Trường Thành đi hai bước về phía trước, ra sức nheo mắt nhìn qua: “Em biết cô ấy, em đã thấy ảnh chụp người nhà cô ấy mang đến và cả chứng minh thư nữa, nghe nói là buổi tối tan tầm không về nhà.”

Sở Thứ Chi: “Đưa bình cho tôi, cậu ở đây chờ.”

Hắn nói xong, nhặt lên một chiếc hồn bình rỗng, đi ra ngoài, nhưng chắc tại Thi Vương trời sinh mang sát ý nhìn qua rất hung tàn, cho nên chưa đợi hắn đến gần đối phương, cô bé đã đột nhiên hét âm lên như vừa chịu kinh hãi cực độ: “Đừng tới đây! Anh đừng tới đây!”

Vòng bảo hộ trong cơn mưa gió bị cô nàng rung lắc rãch rãch chao đảo, nhìn cô sắp sửa lao xuống đến nơi.

Sở Thứ Chi đành phải dừng bước ____ hắn không biết cô bé kia trước khi chết đã thấy cái gì, nhưng tuyệt đối không phải là hồi ức tốt đẹp cho cam, thành ma rồi mà vẫn bị bức thành bộ dạng chim sợ cành cong như thế cơ mà.

Sở Thứ Chi quay đầu nháy mắt ra dấu với Quách Trường Thành,

Quách Trường Thành thật cẩn thận đi lên cầu treo. Cầu treo bị nước mưa gột rửa trơn trượt đòi mạng nguyên bản chỉ đủ cho một người đi qua, hai người tuy rằng đều không béo, nhưng Sở Thứ Chi vẫn cảm thấy cây cầu không ngừng nghiêng ngả sau mỗi bước chân của Quách Trường Thành.

Quách Trường Thành khó khăn chen qua trước mặt Sở Thứ Chi đã vươn hơn nửa người ra ngoài mặt cầu, cầm lấy bình nhỏ trong tay hắn, thử thăm dò tiếp cận cô gái giữa không trung, lau nước mưa trên mặt đi, dùng giọng điệu ôn hòa nhất có thể : “Em này, đừng sợ, chúng tôi là cảnh sát, em xuống đây, qua chỗ tôi, chúng tôi đưa em về có được không?”

Quách Trường Thành dịu dàng nhỏ nhẹ nói chuyện với cô bé chịu đủ kinh hoàng đến nửa ngày trong mưa to gió lớn, cả người ướt đẫm từ đầu đến chân, cuối cùng cô bé kia mới buông xuống một chút đề phòng, gian nan tiếp nhận sự thật mình đã chết, nhìn thoáng qua cái bình trong tay Quách Trường Thành, dè dặt đi tới một bước.

Đúng lúc này, bên kia cầu đột nhiên truyền đến một tiếng rít gào, cô bé nhất thời thét lên một tiếng chói tai, bấu chặt lấy vòng bảo hộ bằng sắt. Quách Trường Thành dựng đứng tóc gáy, Sở Thứ Chi từ đằng xa làm dấu tay an tâm dừng vội với cậu, bấu tay tạo tư thế kéo cung. Một cây cung tạo nên từ nước mưa ngưng tụ giữa không trung, ngón tay Sở Thứ Chi chạm rãi lấy ra một trương hoàng phù dẫn lôi trừ tà, gấp nó thành hình mũi tên mắc lên dây cung, ngắm bắn.

Khi tên đã lên dây chuẩn bị bắn đi, mặt cầu đột nhiên rung động bất thường, động tác của Sở Thứ Chi vừa dừng, lập tức thấy Quách Trường Thành mặt đầy kinh hoàng nhìn về sau lưng hắn, một mùi hôi thối không nói lên lời đến từ dưới Hoàng Tuyền theo gió bốc lên.

Mồ hôi lạnh của Thi Vương cuối cùng cũng rơi xuống .

=====

Lại nói ở Địa Phủ, Quỷ Diện đột nhiên tự nổ tung, biểu cảm của Thẩm Ngụy khi đó tuyệt đối không phải là giả vờ khiếp sợ, sau đó hắn vòng tay ôm Triệu Vân Lan vào lòng, đồng thời hét lớn một tiếng: “Năm sắp xuống!”

Triệu Vân Lan cảm thấy ***g ngực đau đớn kịch liệt như bị kim châm, nhất thời tay chân đều tê liệt.

Ngay lúc đó một tiếng nổ vang lên, nước Vong Xuyên phóng lên trăm thước tạo thành một bức tường cao ngất, ngừng một lát ở chiều cao của sóng thần rồi trút xuống thành lốc xoáy khổng lồ, những ai phản ứng nhanh đều bay lên Diêm Vương điện treo cao, còn lại đều bị cuốn vào Vong Xuyên tối đen như mực, tiếng gầm gừ rống giận vang lên không ngớt.

Chỉ sau một lát, toàn bộ đường Hoàng Tuyền, cầu Nại Hà Kiều và cả Diêm Vương điện đều cùng nhau sụp đổ.

Ba người Thẩm Ngụy cấp tốc rút ra bên ngoài, chỉ có Triệu Vân Lan ôm ngực dừng lại, chần chừ nói: “Chúc Hồng.....”

Thẩm Ngụy đẩy thẳng y ra ngoài: “Yên tâm, cô ta không chết được, ta cho cô ta một nhánh cây đại thần mộc rồi.”

Ba người chạy tới ngoài Quỷ thành, tới chỗ đại hộc thụ nối liền âm dương trong phố đồ cổ của Long Thành, liền nghe thấy tiếng “ngoao” vang lên, một bóng đen bổ nhào vào lòng Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan: “Mập mập chết bầm sao ngươi lại ở đây?”

Đại Khánh: “Ta tìm người khắp thế giới đó! Cái đồ lưu manh chết tiệt không có lương tâm! Thiếu chút nữa ta đã lật tung cả Địa Phủ lên rồi, vừa rồi là cái gì thế hả, nổ gas sao? Mèn ơi, hù chết mèo!”

Triệu Vân Lan còn chưa kịp trả lời, Thẩm Ngụy khoát tay ôm cả người cả mèo ném lên đại hòe thụ: “Bây giờ không phải lúc ôn chuyện, mau đi lên!”

Hai chữ cuối cùng là gọi về phía Lâm Tĩnh, Lâm Tĩnh vội vàng leo lên.

Thẩm Ngụy cản phía sau, hai tay kết thành một phong ấn cổ xưa phức tạp, liên tiếp ba đạo phong ấn đánh ra ngoài, bóng đen muốn đuổi theo tựa như bị một bức tường vô hình ngăn trở, nửa bước khó đi bất động tại chỗ. Thẩm Ngụy giống như kiệt sức lui liền hai bước, nặng nề dựa vào đại hòe thụ, kịch liệt thở hổn hển mấy hơi, mồ hôi lạnh chảy trên thái dương ướt đẫm.

Có người ở phía trên gọi hấn: “Thẩm Ngụy!”

Bấy giờ Thẩm Ngụy mới gian nan xoay người, đi lên trên.

Bóng đen bị ngăn cản dưới lòng đất tựa như nước sông chảy xiết bị đất bùn ngăn trở, không ngừng mài mòn phong ấn vô hình, mỗi một lần đều gây ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Thẩm Ngụy mới vừa lộ cái đầu ra thì Triệu Vân Lan đã nắm lấy tay hấn, cơ hồ là lôi hấn lên.

Thẩm Ngụy hư thoát dựa vào người y, một hồi lâu mới đỡ hơn một chút, hấn mở mắt ra, chỉ thấy dưới tàng đại hòe thụ không ngờ còn rất náo nhiệt, ngoại trừ Đại Khánh ra, Ông Chủ, Tang Tán, cả đoàn

người trong Cục Điều Tra Đặc Biệt đều kéo đến, bao gồm cả lão Ngô trực phòng thường trực ban đêm và lão Lý ban ngày.

Lão Lý vẫn cầm một cây gậy xương như trước, hẳn là đã coi thứ này thành vũ khí.

Ông cụ trông coi đại hộc thụ cũng đi ra khỏi cửa hàng, đứng trước cửa nhìn về bọn họ.

Chợt nghe một tiếng phanh xe chói tai, phụ thân đại nhân của Triệu Vân Lan trực tiếp lái xe xông vào đường dành riêng cho người đi bộ, đỗ lại ven đường rồi từ bên trong đi ra___Không, người này không phải là ông ba ruột người thường kia của y, có lẽ phải gọi là Thần Nông Dược Bát.

Thần Nông Dược Bát sau khi xuất hiện nói câu đầu tiên đã làm dấy lên sóng to gió lớn, lão hỏi: “Đại phong đã vỡ rồi sao?”

Chú thích

(1) Bệnh Parkinson(hay còn gọi làPD) là một rối loạn thoái hoá của hệ thần kinh trung ương làm suy yếu khả năng vận động, lời nói, và các chức năng khác.

Chương 105

Cánh tay nguyên bản chỉ nhẹ đỡ Thẩm Ngụy của Triệu Vân Lan đột nhiên siết chặt.

Dưới ánh mắt hoặc nghi vấn, hoặc khẩn trương, hoặc ý tứ không rõ của mọi người, Thẩm Ngụy rốt cục gật đầu.

“Quý Vương lấy bản thân làm vật dẫn thả hỗn độn ra, ta dùng ba đạo cổ ấn Hậu Thổ đại phong ngăn nó lại dưới lòng đất,” Thẩm Ngụy nói, “Mặt khác trong tiểu trấn biệt thự bị Trảm Hồn đao chém ra một vết nứt, hiện tại có thể thoát ra một chút, nhưng hẳn là không quá mức nghiêm trọng.”

“Nữ Oa tiêu tán đã mấy ngàn năm, Hậu Thổ đại phong cổ ấn sức mạnh có hạn, người có thể ngăn nó được bao lâu?”

Thẩm Ngụy: “Nhiều lắm là nửa ngày.”

Mọi người chìm trong trầm mặc, Uông Chủ nhỏ giọng hỏi: “Hậu Thổ đại phong rốt cuộc là cái gì?”

Tang Tán khẽ kéo cô một cái, vươn ngón trỏ dựng thẳng bên môi, ý bảo cô không cần nhiều lời____Nhưng gì bọn họ nói Tang Tán tuy rằng chỉ có thể nghe hiểu bảy tám phần, nhưng hẳn từng giúp Triệu Vân Lan truy tra thượng cổ bí văn, trước sau góp nhặt nghe ngóng, lúc này cũng hiểu được hơn phân nửa.

Thần Nông Dược Bát gắt gao nhìn chăm chăm Thẩm Ngụy, ép hỏi hẳn: “Vậy thượng tiên người định làm thế nào đây?”

Thẩm Ngụy thản nhiên đón ánh mắt của lão, cầm tay Triệu Vân Lan bình tĩnh nói: “Làm theo hứa hẹn năm đó của ta.”

Thái độ bình tĩnh thản nhiên này của hắn làm cho Thần Nông Dược Bát sửng sốt ngây người, một hồi lâu, ánh mắt lão rơi xuống đôi tay hai người nắm cùng một chỗ, sắc mặt thay đổi vài lần, rốt cục vẫn là không biểu lộ cái gì, cứng ngắc dời mắt đi, thanh âm có chút mất tự nhiên nói: “Ta có thể làm gì cho ngươi?”

Thẩm Ngụy đảo mắt qua nhóm người người quý quý trước mặt, không nhanh không chậm mở miệng: “Năm đó Côn Luân Quân dùng tứ thánh phong bốn trụ, khi đại phong bùng lòng, tứ thánh ứng kiếp xuất thế, tái hiện nhân gian, hiện tại tất cả đã ở trong tay ta, ta cần phải chống giữ tứ trụ nối liền trời đất một lần nữa, hi vọng các vị có thể giúp ta áp trận.”

Thời điểm Thẩm Ngụy nói như vậy, trên phố đồ cổ chợt xuất hiện một trận đồ bát quái cực đại, chính tề vuông vức, bốn góc nổi lên tứ tượng Thiếu Âm, Thái Dương, Thiếu Dương, Thái Âm, phân biệt chỉ về bốn hướng đông tây nam bắc.

Sau đó Sơn Hà trùy dài nhỏ xuất hiện từ lòng bàn tay Thẩm Ngụy, lớn dần cao dần cơ hồ trở thành hình dáng thẳng đứng chọc trời như trên núi tuyết, dừng lại trên ngôi Huyền Vũ, từ Sơn Hà trùy phát ra tiếng nổ, một cái nhật quỹ thoát ly mà ra, ầm ầm xoay tròn tới ngôi Bạch Hổ, Công Đức bút tước thành từ đại thần mộc ngòi viết trời cao, rơi xuống ngôi Thanh Long, cuối cùng là Trấn Hồn đặng không có bắc đèn, vẫn ảm đạm không chút ánh sáng đi theo chỉ dẫn của Thẩm Ngụy dừng tại ngôi Chu Tước.

Triệu Vân Lan: “Từ từ đã, Trấn Hồn đặng không phải vẫn ở Diêm Vương điện sao?”

Thẩm Ngụy: “Vừa rồi ta chậm lại một chút, thuận tay lấy nó về đây, cái ở Diêm Vương điện chỉ là thủ thuật che mắt.”

Hắn nói xong, còn như thể có chút xấu hổ với hành vi mượn gió bẻ măng của mình mà hơi hơi cúi đầu: “Thời điểm đặc biệt, thủ đoạn không đành lòng, hổ thẹn.”

Triệu Vân Lan: “.....”

Thẩm Ngụy kéo một bàn tay của Triệu Vân Lan, nhẹ giọng nói: “Sẽ hơi đau.”

Nói xong, Triệu Vân Lan chỉ cảm thấy đầu ngón tay mình bị cái gì đâm một cái, đọng lại một giọt máu tròn trĩnh nho nhỏ, giọt máu lập tức bay vào trong Trấn Hồn đặng, gợn lên một sợi tơ máu cực mảnh.

Tiếp đó Thẩm Ngụy tháo xuống mặt dây chuyền nhỏ bất cứ lúc nào cũng không rời khỏi cổ hắn, mở nắp, nhẹ tay đổ ra, một cụm hoa lửa bé xíu theo tay hắn chỉ bay ra ngoài, vừa lúc dừng lại trên đường tơ máu ngưng thành bắc đền, trong Trấn Hồn đặng dâng lên một vầng sáng mỏng manh như ánh đom đóm.

Thẩm Ngụy cúi đầu, ngậm ngón tay bị thương của Triệu Vân Lan vào miệng.

“Chờ chút, chỉ như vậy thôi sao?” Triệu Vân Lan hỏi, “Cái tên Diêm Vương gì gì đó không phải nói muốn rút hết máu trong tim ra mới được à?”

“Tay đứt ruột xót.” Thẩm Ngụy nói, “Trấn Hồn đặng đã không có bắc đền mấy ngàn năm, Địa Phủ là muốn cầu một pháp bảo giữ bình an, muốn Trấn Hồn đặng cháy mãi thiên thu vạn đại, ta chỉ có nửa ngày

thời gian để phong ấn tứ trụ lần nữa, một giọt là đủ rồi.”

Tới đây, Thẩm Ngụy ngẩng đầu lên nói với mọi người: “Côn Luân Quân lấy thân phận sơn thánh tôn quý mà gia phong tứ trụ, tuy rằng ta kế thừa ba sáu sơn xuyên, nhưng mà trời sinh dư bản, rốt cuộc không thể thành lập được bất cứ liên hệ nào với tứ thánh, khẩn cầu chư vị nếu có thể thì giúp đỡ một phen, vô cùng cảm tạ.”

Hắn trở lại diện mạo vốn có, tóc dài nhẹ buông, một chút yêu khí trời sinh cùng với khí chất quân tử đoan chính như ngọc vừa mâu thuẫn lại hòa quyện với nhau một cách kì dị, chính là tao nhã vô song không lời nào tả nổi.

Không một ai có thể cự tuyệt hắn.

Ông Chủ và Tang Tán liếc nhau, sóng vai đi tới dưới Sơn Hà trùy, Đại Khánh ngậm chiếc chuông vàng trên cổ, quay đầu hướng về Công Đức bút, lão Lý khiêng gậy xương lớn nhìn bên này lại nhìn bên kia, rốt cuộc vẫn treo trên cây gậy một con cá nướng vàng giòn, đi theo Đại Khánh, Lâm Tĩnh lấy ra chuỗi phật châu một trăm linh tám hạt, đứng thẳng dưới Luân Hồi quỹ.

Thần Nông Dược Bát vừa muốn đi lên, Triệu Vân Lan bỗng nhiên mở miệng gọi lão lại: “Này, ai kia ơi.”

Thần Nông Dược Bát trong thân thể ba Triệu quay đầu lại: “Ai kia?”

“.....” Triệu Vân Lan, “Lão đừng có chiếm tiện nghi không thấy đủ nha, thật sự tưởng mình là cha người ta sao hả___ Qua đây tí, ta nói với lão cái này.”

Thần Nông Dược Bát có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, đi tới một bên với Triệu Vân Lan: “Côn Luân Quân mời nói.”

Triệu Vân Lan lưng tựa đại hòe thụ, cúi đầu xuống thoáng nhìn, dưới tàng cây đại hòe thụ thoát nhìn vô cùng bình yên, tuyệt không giống như đang trấn áp cái gì nghiêm trọng lắm... hơn nữa lại chỉ còn có nửa ngày. Hộp thuốc lá của y đã hết nhãn, liền thò tay vào túi ba Triệu lấy ra một hộp khác, không chút khách khí coi là của mình, châm lên.

Trầm mặc một hồi, Triệu Vân Lan mới thấp giọng nói: “Kỳ thật là ta có chút muốn cầu lão đây.”

Thần Nông Dược Bát nhẹ giọng: “Không dám.”

“Thật sự,” Triệu Vân Lan nói, “Ba mẹ ta chỉ có một thằng con này, vốn dĩ nên chăm sóc cho bọn họ đến lúc trăm tuổi, không ngờ lại không còn kịp nữa, cứ cho là không kịp, ta cũng không muốn để bọn họ phải người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, lão nghĩ cách cho ta cái.”

Thần Nông Dược Bát im lặng một hồi: “Ta..... không hiểu ý Côn Luân Quân cho lắm.”

Triệu Vân Lan: “Đừng giả bộ hồ đồ, ta thấy lão biết rõ mà.”

Thần Nông Dược Bát nhìn y thật lâu: “Cho nên xét đến cùng, vẫn là bởi vì người đáp ứng cùng Trảm Hồn sứ đồng sinh cộng tử cho nên hẳn mới có thể quyết đoán thực hiện lời hứa sao?”

“Đánh rắm,” Triệu Vân Lan thản nhiên lườm lão một cái, chẳng chút để tâm phun ra một hơi khói thuốc, “Chuyện nào ra chuyện đó, lão nghĩ ông đây bán mình chắc?”

Thần Nông Dược Bát tự biết nói lỡ, cúi đầu trầm mặc hồi lâu: “Ta hiểu rồi.”

Triệu Vân Lan dõi theo đường nhìn của lão, liền nghe Thần Nông Dược Bát từng chữ rành mạch nói: “Nếu Côn Luân Quân không tại thế, ta sẽ rời khỏi thân thể phụ thân ngài, lấy thân phận ‘Triệu Vân Lan’ sống tiếp thay ngài, mong sơn thánh yên tâm.”

“Sống cho tốt, sống sao cho giống ‘Triệu Vân Lan’ một chút,” Triệu Vân Lan “đại nghịch bất đạo” ra sức vỗ vai ba y, “Cái gì nên hưởng thụ thì phải hưởng thụ cho vui vẻ, chuyện gì nên làm cũng phải làm cho ổn thỏa, ta cảm ơn người.”

Nói xong, y hít sâu hai hơi, dập tắt mẫu thuốc vôi vàng chưa đốt hết, nghiêng vai lướt qua Thần Nông Dược Bát.

Dược Bát đi về hướng Lâm Tĩnh và Luân Hồi quĩ, Triệu Vân Lan một mình đứng dưới Trấn Hồn đặng.

Triệu Vân Lan nhẹ nhàng chạm tay lên Trấn Hồn đặng, trên thân đèn khắc minh văn lên xuống không đều, không khác gì mặt sau của Trấn Hồn lệnh, y có một cảm giác rất khác thường, như thể cây đèn này và y cốt nhục tương liên, ánh đèn nháy nhót trùng hợp với nhịp tim của y như kì tích, tựa hồ một chỗ có hai người____Y của mấy ngàn năm trước và y của mấy ngàn năm sau, không hề tồn tại mảy may sai khác.

Trong lòng Triệu Vân Lan nhất thời dâng lên cảm khái không nói nên lời, thì ra thế gian thay đổi khôn lường, biển cả nươg dâu, sớm đã xoay vần đủ một vòng, bản thân y lại giống như một con rùa vạn năm còn đó không một phân thay đổi, thật sự là đủ chuyên nhất thủy chung.

Thẩm Ngụy quay đầu nhìn về phía ông chủ tiệm tạp hóa trấn giữ ranh giới âm dương, ông lão kia cùng với nhân viên ca đêm của số 4

đường Quang Minh vây quanh ngoài đại trận, ông cụ mặt đầy nếp nhăn ngẩng đầu, run run nâng tay như một cổ nhân, chấp tay với Thẩm Nguy: “Già này không có tác dụng gì, ở đây hộ pháp cho thượng tiên.”

Thẩm Nguy gật đầu, sau đó hấn nâng ngón tay, từng nét từng nét viết trong không trung những văn tự cổ xưa đến từ chư tiên thần ma một thuở, bản thân chúng nó như thể tự thân đã có sức mạnh của riêng mình, dao động trong không khí như tầng tầng gợn sóng, mỗi một nét chữ dường như đều mang theo âm thanh sâu thẳm từ thời đại xa xăm nào đó. Thẩm Nguy hóa chỉ thành chường vổ lên bản minh thư hoàn chỉnh kia, họa bút sụp đổ, bay đến vị trí tứ tượng, rơi xuống mi tâm mỗi người.

Trong nháy mắt đó, mỗi người đều nghe được kia chú văn truyền lại từ hồng hoang ban sơ, vô cùng dày nặng làm cho người ta có xúc động muốn khom mình quỳ bái, từ trong chính tâm hồn họ tự nhiên sinh sôi.

Thẩm Nguy cuối cùng thoáng nhìn về phía nam, vừa lúc chạm phải ánh nhìn của Triệu Vân Lan đưa lại, hấn bỗng nhiên nở nụ cười cực nhẹ, giống như đóa hoa nở bừng trong khoảnh khắc ngày xuân.

=====

Diêm Vương điện bị bao phủ trong một bức màn tăm tối mịt mờ, Chúc Hồng không nhìn thấy bất cứ cái gì, đang hồ đồ đi tới đi lui khắp nơi, chỉ có nhánh cây đại thần mộc Thẩm Nguy đưa vẫn nắm trong tay tỏa ra vàng sáng trắng nhạt nhòa, tạo nên một tầng bảo vệ nhìn không thấy quanh người cô, nghiêm cẩn ngăn cách cô khỏi Quỷ tộc đáng sợ và hỗn độn đang cắn nuốt tất cả bên ngoài, mà mầm non thoát nhìn yếu đuối mềm mại kia phảng phất lại càng thêm xanh biếc.

Bỗng nhiên, Chúc Hồng nghe thấy có người nôn nóng gọi tên mình. Cô xoay người qua, chỉ thấy Xà tứ thúc chặt vật dựa vào khe hở trong điện Diêm Vương, cẩn thận tránh dưới một mảnh vảy cực lớn, _____ đó là Phục Hy lân, một trong những thánh vật của Xà tộc, Chúc Hồng nhận ra nó.

Hình như ông bị thương không nhẹ, ngay đến hình người cũng không duy trì nổi, lộ ra đuôi rắn bích lục thật to nơi thân dưới.

Xà tứ thúc nhìn thấy cô thì đầu tiên là khiếp sợ, sau đó thần sắc và lời nói lại trở nên nghiêm nghị: “Con còn ở đây làm gì? Sao vừa nãy không đi cùng lệnh chủ? Không muốn mạng nhỏ nữa à?!”

Ông liếc nhìn tình huống bên ngoài rồi nhanh chóng bò ra khỏi khe đá, dùng cái đuôi vĩ đại cuốn Chúc Hồng kéo vào chỗ nấp, người đàn ông miệng còn mang theo vết máu nhìn Chúc Hồng, mặt mũi càng trắng bệch: “Trẻ con trong cả tộc không có ai thiếu tâm nhãn như con, con nha đầu ngốc này không biết nguy hiểm sao? Không biết chạy sao?”

Chúc Hồng: “Con lo cho tứ thúc.....”

Xà tứ thúc lạnh lùng ngắt lời: “Còn chưa đến lượt nhóc tiểu quý biến thân chưa thạo như con lo lắng cho ta.”

Ông nói rồi, lại kiểm tra Chúc Hồng từ đầu đến chân một lần, phát hiện cô nàng thế mà hoàn toàn không thương tổn gì, một tí xước da cũng không có, bấy giờ mới yên lòng, liền hừ lạnh một tiếng: “Vận khí không tồi.”

Chúc Hồng giơ lên nhánh cây đại thần mộc: “Là Trảm Hồn sứ đại nhân cho con.”

Xà tứ thúc nheo mắt: “Đại thần mộc? Sao hấn lại lấy thứ này ra tặng người tùy tiện như vậy? Hấn nói gì với con?”

“Hấn nói nếu hai cái mầm này có thể sống, nhờ con tìm một nơi thật tốt trồng nó xuống.”

Xà tứ thúc nghe xong, tâm tư xoay chuyển, bỗng nhiên nặng nề dựa vào vách đá trong Diêm Vương điện, lông mày cau chặt: “Quả nhiên là đại phong sắp vỡ, hấn đang giao phó hậu sự ... Chẳng lẽ đại phong đã phá rồi ư?”

Chúc Hồng không hiểu ra sao, lại không dám quấy rầy suy nghĩ của ông mà mở miệng hỏi, đành phải im lặng đứng một bên, một hồi lâu, Xà tứ thúc mới nói khẽ với cô: “Coi như tiểu nha đầu ngọc con có phúc___Nhớ giữ cho kĩ.”

Chúc Hồng lập tức gật đầu đáp ứng, đúng lúc này, cô bỗng nhiên “Ồ” một tiếng, đưa nhánh cây đại thần mộc tới trước mặt Xà tứ thúc: “Thúc mau nhìn.”

Chỉ thấy trên nhánh cây khô kia, không biết tự khi nào, một cái chồi non xanh mướt đã phá mở lớp vỏ thô ráp, lộ ra một cái đầu mầm mại___Nhánh cây nguyên bản chỉ có hai chồi mộc thêm một cái mầm thứ ba!

Chúc Hồng kinh ngạc nói: “Chuyện gì xảy ra vậy? Thẩm Ngụy nói cái cây kia mấy ngàn năm chỉ nảy được có hai mầm thôi mà.”

“‘Thẩm Ngụy’ cũng để cho con gọi đấy à ?” Xà tứ thúc trừng mắt nhìn cô một cái, sau đó dừng một chút mới nói, “Côn Luân thần mộc đồng thọ với thiên địa đồng, là khởi nguồn của sinh mệnh vạn vật, năm đó Nữ Oa muốn mượn nhánh cây thần mộc để trấn tại cửa Đại Bất Kính Chi Địa, lòng nàng mang sát ý, kết quả trồng ra một cái cây chưa

sống đã chết..... bây giờ nhánh cây này vô duyên vô cớ bắt đầu nảy chồi, có thể là vì có người thay đổi tâm ý.”

Hai người bọn họ ở nơi nguy hiểm nhất thì tương đối an toàn, mà Quách Trường Thành và Sở Thứ Chi ở trên cầu treo quả thật chính là ngàn cân treo sợi tóc.

Sở Thứ Chi quyết định thật nhanh, không quản động tĩnh phía sau mà lập tức giương cung bắn tên, phù chú thoát cung mà ra mang theo một đạo sấm sét như thể muốn xé toạc thiên không từ trên cao giáng xuống, bổ xuyên qua Quỷ tộc ở gần Quách Trường Thành, sau đó hấn nhanh chóng xoay đầu, cánh tay biến thành màu xanh xám trong khoảnh khắc nhấc lên một tấm rèm mưa, mưa ngưng tụ thành một cái đầu lâu cực đại, nhấp nhô lên xuống.

Ai ngờ hấn xoay người mới phát hiện ra đằng sau không phải là một con u súc, mà chính là quái vật mắt đỏ khoác tấm da thanh niên con người.

Quái vật mắt đỏ là Quỷ tộc cấp cao, sau khi nó hấp thu hỗn độn thoát ra từ Đại Bất Kính Chi Địa thì cả người....Không, là cả quỷ..... đều như vừa trải qua một quá trình tiến hóa bậc cao như cá muối lật mình (1), hai tiên thiên Quỷ Vương, một kẻ đã chết, một kẻ bị tiên cân trời buộc trở thành một vị thần không ra thần quỷ không ra quỷ, tất cả Quỷ tộc cấp cao đều điên cuồng nhắm tới vị trí kia, muốn cướp làm của mình, trở thành Quỷ Vương thời đại mới.

Quỷ tộc nguyên bản sẽ bị đầu lâu của Sở Thứ Chi dây dưa không có cách thoát khỏi chỉ nâng lên một cánh tay, đặt trên cái đầu lâu do nước mưa biến thành kia, ngón tay khẽ chạm, khô lâu lại một lần nữa tan thành nước mưa tung tóe khắp nơi.

Sau đó, Sở Thứ Chi chỉ cảm thấy ngực mình bị một cỗ lực cực mạnh

đánh trúng, thân thể cao gầy trực tiếp văng ra khỏi cây cầu treo, phía dưới chính là vách núi cao hơn ngàn thước.

Quách Trường Thành không chút nghĩ ngợi, một khắc kia không biết lấy lá gan ở đâu, cũng không biết mình suy nghĩ cái gì, thế mà lập tức nghiêng người ra khỏi vòng bảo vệ lao xuống khỏi cầu như tự sát, phi thẳng xuống chỗ Sở Thứ Chi. Túi nhỏ vốn ôm trong lòng rơi xuống mặt cầu, hồn bình rơi đầy trên đất.

=====

Dưới lòng đất lại truyền tới âm vang ù ù như sấm rền.

Tứ thánh được những dòng thượng cổ minh văn xem không hiểu liên kết với nhau, lấy Thẩm Ngụy làm trung tâm, dần dần bắt đầu chuyển động, mỗi người áp trận cho hẳn đều cảm giác được liên hệ của đoạn minh văn bị Thẩm Ngụy đánh vào trong lòng mình cùng với tứ thánh, kìm lòng không đậu cùng nhau mặc niệm thứ văn tự xem không thấy nghe không hiểu ấy.

Lão Lý ôm cây gậy xương phảng phất bị loại minh văn cổ xưa này kích động, cúi đầu nhìn thoáng qua con mèo mập xem qua đáng cười mà lại nghiêm túc không sao tả xiết bên cạnh mình, nghe tiếng vang khe khẽ phát ra từ chiếc chuông nhỏ rung rung, bỗng nhiên thấp giọng mở miệng nói: “Ba trăm năm trước, có một người mắc căn bệnh bất trị trong xương cốt, khi phát bệnh đau đớn đến muốn sống không được, muốn chết không xong, bây giờ nghĩ lại, hẳn là ung thư xương rồi. Người trong nhà tự chủ trương, dâng hương thỉnh thần.....”

Đại Khánh chấn động mạnh, khó tin ngẩng đầu lên.

Lão Lý tóc đã trắng xóa, run rẩy vươn tay muốn xoa xoa đầu con

mèo đã xoa qua vô số lần, nhưng mà lúc này đây, mèo đen lại né tránh. Ông lão vô danh không ai biết tới dường như có chấp niệm phi thường đối với xương cốt trong số 4 đường Quang Minh trong nháy mắt như đã già đi mười tuổi, môi lão run run một hồi: “Sau này thần không mời được, chỉ mời đến một con mèo đen thích ăn cá khô chiên. Người kia bệnh tình nguy kịch, suốt ngày không được ra ngoài, lúc nào cũng nhàm chán đến cùng cực, thấy một vật sống biết thở như vậy thì kích động không thôi, coi mèo đen như người bạn nhỏ trời ban cho vậy, sân nhà không ra được, liền hận không thể cùng mèo đen nương tựa nhau mà sống.”

Hốc mắt lão Lý có chút ẩm ướt, như thể muốn lập tức khóc lên, thế nhưng khóe mắt đã đục ngầu không ép ra nổi một giọt nước mắt: “Thế nhưng sau này người kia phát hiện con mèo đen này không phải là một chú mèo bình thường mà là một con thần miêu, có thể câu thông âm dương, lên trời xuống đất. Có một ngày mèo đen vào nhàm hầm rượu, ngâm trong thùng rượu uống say bí tỉ, nói ra bí mật về chiếc chuông vàng trên cổ, nó nói chiếc chuông kia là chủ cũ ban cho, bên trong có một nửa nguyên thần của nó, có thể làm cho xương cốt sinh da thịt, nghịch chuyển cả luân hồi..... Người nọ sắp chết đến nơi, sợ chết phát điên rồi.”

Đại Khánh lạnh lùng nói: “Vì thế mà đã lừa lấy chiếc chuông của ta, nhờ phúc của người ta mới học được bài học nhớ đời, con mèo ngu ngốc tới lúc đó mới biết cái gì gọi là tâm đề phòng người khác. Nghe nói sau này ông thọ chung chính tẩm (2), được chôn cất ngoài Sơn Hải Quan, mấy thập niên sống thêm kia thế nào, mùi vị có dễ chịu không?”

Lão Lý nhẹ nhàng nói: “Như xương trong họng, như dòi trong xương.”

Đại Khánh quay người đi: “Thế thì thật tiếc quá___ Ông trà trộn vào

Cục Điều Tra Đặc Biệt làm gì? Còn năm vùng đến mấy chục năm, thật ủy khuất cho lão nhân gia ngài làm chân canh cổng sai vật cho chúng ta rồi___ Chuông của ta gần đây mới tìm được về, năm đó khi ông vào, trên người ta hẳn là không còn gì cho ông mưu đồ nữa mới phải chứ?”

Lão Lý bỗng nhiên khuyu gối quỳ xuống — ba trăm năm sau, lão luân hồi chuyển thế, lại thủy chung mang theo căn bệnh chôn trong xương cốt một đời kia, canh giữ ở cổng của số 4 đường Quang Minh làm một lão trông cửa không ai màng tới, để chờ mỗi chiều đến lúc tan ca có thể mang cho mèo đen càng ngày càng phúc hậu kia mấy con cá chiên nhỏ xộp vàng, lão tưởng rằng đời này cứ thế mà qua, kiếp sau cũng trải qua như vậy, nhưng mà Công Đức bút treo cao đỉnh đầu, từng chuyện từng việc, từng ly từng tí những gì đã qua trong quá khứ ..... Rốt cuộc vẫn như đang bùng nổ trong lòng lão mà sôi trào lên.

Dòng nước mắt đục ngầu của Lão Lý cuối cùng cũng tuôn rơi, mà Công Đức bút lặng yên lại như thể vừa nghe được cái gì, đột nhiên chuyển động___ nó chậm rãi xoay nửa vòng, lộ ra ngòi bút hồng hắc giao nhau.

Rồi sau đó tứ tượng cùng nhau hưởng ứng _____

Mộc sinh hỏa, Trấn Hồn đặng phút chốc sáng ngời.

Hỏa sinh kim, Luân Hồi quý dù không có ánh thái dương, mà cái bóng ở mặt trên lại từ từ tự mình di động.

Kim sinh thủy, văn lộ trên Sơn Hà trùy lưu chuyển giống như vật sống.

Đại địa kịch liệt rung chuyển, ba đạo cổ ấn Hậu Thổ đại phong rất

cuộc vỡ tan, ngàn trượng lệ khí có thể thổi quét toàn bộ thế gian xông lên ngàn ngút từ lòng đất, đèn đuốc sáng trưng trên các nẻo thành thị nông thôn tắt phụt, thế giới người sống trong ánh sáng mịt mờ như ảo ảnh mong manh vô thực, chỉ cần một cơn gió thổi qua liền biến mất không còn.

Một giọng nói ung dung điềm tĩnh chậm rãi tụng niệm phong từ: “Lấy tam sinh chi thạch, phong Tây phương bạch sơn.”

Chưa lão đã suy chi thạch.

Lâm Tĩnh và Thần Nông Dược Bát đồng thời cảm thấy ***g ngực trống rỗng, minh văn mang theo phật gia kim ấn đặc hữu của Đạt Ma chính tông cùng khí tức của hậu nhân Thần Nông nhập vào Luân Hồi Quĩ, Luân Hồi Quĩ bay ngược xoay tròn ba vòng, biến mất giữa không trung.

Từ hướng chính tây vang lên tiếng nổ, phảng phất có một cây cột trụ cực lớn cắm phập xuống ngàn thước lòng đất, đem hắc khí bao phủ khắp mặt đất tách ra một khe hở rõ ràng, hắc khí mãnh liệt bị đánh tan lại tiêu tán không ít như một kì tích.

“Lấy sơn hà chi tinh, phong Bắc phương hắc thủy.”

Chưa lãnh đã đông chi thủy.

“Lấy thiện ác chi nguyên, phong Đông phương bích khoáng.”

Chưa sinh đã tử chi thân.

Tam thánh từng bước từng bước biến mất trong trận đồ tứ tượng bát quái, rốt cục, chỉ còn lại Trấn Hồn đấng.

“Lấy thần linh chi hồn, phong Nam phương đại hòa.”

Toàn bộ tứ tượng bát quái đột nhiên thay đổi bất ngờ, tứ trụ dựng lên, Trấn Hồn đăng di chuyển đến vị trí chính giữa, Triệu Vân Lan không kịp phản ứng đã cảm thấy mình văng thoát ra như trút, mà mối liên hệ giữa Trấn Hồn đăng với mình bị ngăn cách ra.

Một đôi tay ôm lấy y từ phía sau, Triệu Vân Lan vụt quay đầu, Thẩm Ngụy không biết từ khi nào đã đến sau lưng y, ngay khoảnh khắc y quay đầu, bị hấn đặt lên môi một nụ hôn sâu.

Đó vốn là một nụ hôn hết sức ôn nhu triền miên, đến khi Triệu Vân Lan phát giác có cái gì đó trong tâm hồn trôi đi vùn vụt như muốn chảy hết ra ngoài, y đột nhiên giãy dụa kịch liệt, thế nhưng bàn tay Thẩm Ngụy giữ lấy gáy y như làm bằng sắt, giãy thế nào cũng không thể thoát ra. Trong ngực Triệu Vân Lan lạnh ngắt, mà những chuyện từ khi quen biết Thẩm Ngụy đến dần dần thân thuộc...thậm chí cho đến tận bây giờ, từng chút từng chút đều ở trước mắt y chập chờn chớp tắt, khiến cho y cảm giác được rõ ràng, có một bàn tay đang không chút lưu tình đem chúng nó xóa đi.

Ngọn lửa bùng lên quanh mình Thẩm Ngụy, cho đến lúc mái tóc đen dài cùng trường bào bị cuốn vào trong lưỡi lửa, hấn mới buông Triệu Vân Lan gần như ngắt xiết, đẩy y ra xa, đưa đến giữa không trung, cuối cùng rơi xuống trong lòng Thần Nông Dược Bát phía xa xa đang khiếp sợ nhìn sang bên này.

Hấn đăm đăm nhìn Triệu Vân Lan một lần sau cuối, cả người chìm vào đại hòa, rốt cuộc không nhìn thấy nữa.

Nguyên lai hấn hao hết tâm cơ mới có được một người, cuối cùng lại dùng chính tay mình đẩy ra.

Nguyên lai hần trăm ngàn suy tính một lời hứa hẹn cộng tử đồng sinh đã gần kề, cuối cùng lại tự tay hủy ước.

“Bất tử bất diệt bất thành thần”, hần quả nhiên là trời sinh ngu dốt, đi tới bước đường cùng khi sinh tử chỉ còn trong chớp mắt, mới hiểu ra giữa điện quang hỏa thạch.

Không hiểu suy nghĩ như thế nào, trong lòng Thẩm Ngụy lại đột nhiên buông xuống, bất chợt có loại cảm giác “bản thân có thể xúng với y rồi”, thế nhưng.....

Đáng tiếc không thể gặp lại.

Chú thích:

(1) cá muối lật mình: ý chỉ chuyện tốt bất khả thi.

(2) thọ chung chính tẩm: sống thọ và chết tại nhà.

Chương 106

Trên mặt đất rung chuyển dữ dội, dưới Hoàng Tuyền lại càng là trời đất đảo điên.

Xà tứ thúc bảo vệ Chúc Hồng chặt chẽ tựa như cô vẫn còn là một con rắn nhỏ quấn cổ tay ông làm nũng ngày nào, vảy rắn cứng rắn tựa sắt như ẩn như hiện dưới da ông, ngăn trở thay cô những phiến đá hạ xuống từ bốn phía.

Không biết qua bao lâu, lòng đất mới an ổn xuống, hắc khí dày đặc làm cho người ta không biết mình đang ở đâu chậm rãi tan đi như một kì tích, những người còn sống sót nhô đầu ra từ những góc ngách xó xỉnh, e dè xem xét xung quanh.

Chúc Hồng nhỏ giọng hỏi: “Tứ thúc, sao rồi?”

Xà tứ thúc “suyt” một tiếng, thả thần thức ra thăm dò tình huống những vùng phụ cận.

Đúng lúc này, Chúc Hồng đột nhiên nhỏ giọng kinh hô một tiếng, Xà tứ thúc xoay người lại, chỉ thấy nhánh cây đại thần mộc không rõ nguyên nhân nảy ra cái chồi thứ ba từ từ bay từ trong tay cô ra ngoài, Chúc Hồng lập tức muốn đuổi theo, Xà tứ thúc giữ chặt cô lại, “Này này, con muốn làm gì?”

Chúc Hồng chút sốt ruột: “Thẩm Ngụy đã cứu con một mạng, con cũng đáp ứng người ta tìm một nơi thật tốt trồng nó xuống rồi, nhánh cây của đại thần mộc sao có thể mất trong tay con được?”

Nói xong, cô dùng sức giãy khỏi tay Xà tứ thúc, như ghé con không sợ hổ xông ra ngoài. Chúc Hồng mới sinh có mấy trăm năm, hoàn toàn không biết trời cao đất rộng, đối với “Hậu Thổ đại phong” cô chưa nghe nói qua cũng không thêm sợ hãi, cứ như thế ngang nhiên chạy đi.

Xà tứ thúc do dự một chút, rốt cuộc vẫn không yên lòng, miễn cưỡng huyễn hóa ra hai chân, chạy đuổi theo cô.

Nhánh thần mộc trực tiếp bay đến trên Vong Xuyên, hắc khí trên mặt nước đã hoàn toàn tản ra để lộ nước Vong Xuyên băng lãnh mà sâu thẳm, đại thần lơ lửng trên không trung một lát, liền lao thẳng xuống dưới.

Chúc Hồng theo bản năng có chút sợ hãi nước Vong Xuyên, nhưng mà sau đó cô nhớ tới hứa hẹn của mình, dừng một chút, rốt cuộc hạ quyết tâm, biến ra nguyên hình đại mãng, “Phù phù” hai tiếng chìm xuống, Xà tứ thúc theo sát phía sau.

Trong mắt người khác, hai con rắn này quả thực không muốn sống nữa, trước mắt tuy rằng không rõ vì sao bình yên một chút, nhưng ai mà biết được đại phong đang ở trong tình trạng nào chứ? Nói không chừng còn bùng nổ thêm lần nữa chứ chẳng chơi, bây giờ nhảy xuống chẳng phải là tự tìm đường chết?

Chúc Hồng và Xà tứ thúc chìm xuống cùng với đại thần mộc, ánh mắt Xà tứ thúc bỗng nhiên lóe lên, dù sao ông cũng có kiến thức rộng rãi, lúc này trong lòng đã nắm chắc mấy phần___Nơi đại thần mộc chìm xuống, chính là phương hướng Công Đức cổ mộc trong truyền thuyết.

Quả nhiên, không bao lâu sau bọn họ đã nhìn thấy Công Đức cổ mộc héo khô mà cao tuyệt, Công Đức cổ mộc trăm ngàn năm qua không

hề động tĩnh đột nhiên vươn ra chạc cây khô gầy, đung đưa lên xuống trong Vong Xuyên thủy, cành cây nhẹ nhàng rung rinh, nhánh cây gợn lên những gợn sóng nhu hòa như đang nghênh đón một điều gì sắp tới.

Đại thần mộc dừng lại bên cạnh Công Đức cổ mộc, cắm sâu vào lớp bùn đất.

Ngay sau đó, nó lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được mà bèn rẽ nầy mầm, vươn cành trở lá, chỉ một lát sau đã tỏa tán rợp trời, cùng Công Đức cổ mộc tương ánh thành huy. (1)

Nó vươn ra những sợi tơ mảnh dài, dịu dàng cuốn lấy Công Đức cổ mộc đã chết héo trăm ngàn năm, Chúc Hồng kinh ngạc bưng kín miệng ____ Cái cây khô kia sinh ra những mầm non nhỏ bé xanh rờn!

Hai cây đại thụ không ngừng lớn dần lên cao mãi, cao đến trên ngàn trượng, vẫn vươn mình xuyên thẳng qua Vong Xuyên hỗn độn, bóng cây phủ rợp Diêm Vương điện đổ nát thê lương, còn không ngừng sum sê tươi tốt, đưa mắt xa xa, tán cây xanh rờn sức sống, tàng cây ngợp mắt um tùm, cơ hồ phóng hết tầm nhìn vẫn không thấy cuối.

Những vết thương trên người Xà tứ thúc dưới tán cây khỏi hẳn một cách thần kì, ánh mắt ông cuối cùng rơi xuống đằng sau Công Đức cổ mộc ____ Hậu Thổ đại phong thạch từng ở nơi đó đã biến mất.

Hậu Thổ đại phong sụp đổ, mặt đất bị khói đen cùng tiếng quỷ bao trùm lại nổi lên lửa nóng hừng hực, tứ trụ lại trở về vị trí cũ, có lẽ không lâu nữa đại phong mới cũng sẽ hoàn thành, có lẽ...

=====

Ông Chủy còn ở dưới đất bỗng nhiên thì thào hỏi: “Đó là..... âm

thanh gì vậy?”

“Là núi.” Thần Nông Dược Bát nghiêng tai nghe xong, “Là âm thanh vụn sơn đồng khóc.”

Ông Chủ mở to hai mắt: “Núi cũng sẽ khóc sao.”

Thần Nông Dược Bát trầm mặc một lát: “Có chứ, trong truyền thuyết chỉ có khi Bàn Cổ ngã xuống, vụn sơn mới cùng than khóc, ngay cả thời điểm Côn Luân Quân thân hóa Trấn Hồn đấng cũng không có thanh âm như vậy, hẳn là vì lúc đó ngài ấy không thực sự thần hình câu diệt (2) đi....”

Ông Chủ đứng ngốc hồi lâu mới hiểu ý lão nói là gì, bất luận là Thẩm Ngụy hay là Trảm Hồn Sứ, cô đều không ở chung cũng không tiếp xúc quá nhiều, nhưng mà đến khi cô phát hiện ra thì nước mắt đã giàn giụa đầy mặt___Quý không thể dễ dàng khóc ra nước mắt, trong lòng cô hiểu rõ, nhưng vẫn không thể kìm nén nổi.

Tang Tán thở dài, vòng tay kéo cô vào lòng.

Lúc này, bỗng có giọng nói quen thuộc nhẹ nhàng cất lên: “Nha đầu ngốc, khóc cái gì?”

Ông Chủ sững sốt, cúi đầu vừa nhìn, Triệu Vân Lan không biết đã mở mắt tự lúc nào, đang chậm rãi đứng lên.

Ông Chủ nhìn vào đôi mắt y, đột nhiên có cảm giác kì quái nói không nên lời, người nọ rõ ràng vẫn là sếp Triệu ở chung sớm chiều, lại như thế...có một chút biến hóa khó mà nói rõ.

Lòng cô thất lại___Chẳng lẽ Thẩm Ngụy đã thật sự rút hết ký ức của y đi rồi sao?

Thế nhưng sau khi Thần Nông Dược Bát kinh nghi bất định (3) đánh giá Triệu Vân Lan một hồi, bỗng đứng lui ra phía sau ba bước, chậm rãi quỳ xuống, hết sức cung kính hành đại lễ: “Bái kiến sơn thánh.”

Triệu Vân Lan..... Côn Luân Quân chấp hai tay sau lưng, tùy ý vẫy vẫy với lão.

Uông Chủy chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, chiếc áo gió nhả nhúm vì cơn ba trên mình người đàn ông biến thành một thân thanh sam tay dài vạt rộng, tựa như con người xuất hiện như phù quang lược ảnh (4) trong chuyện cổ hồng hoang trăm ngàn năm trước ấy.

Thần Nông Dược Bát nhẹ giọng nói: “Khi tổ sư mạnh mẽ áp chế nguyên thần của sơn thánh, đưa ngài vào luân hồi, đã từng cùng thượng tiên Trảm Hồn Sứ định ra kế ước, bắt hấn đời đời kiếp kiếp đồng sinh cộng tử với đại phong, nay nhân gian gặp đại kiếp nạn, Hậu Thổ đại phong sụp đổ, Trảm Hồn sứ thân tuấn đại phong, tất cả nhân quả đã trần ai lạc định.”

Liệt hỏa thiêu đốt biến thành màu cam ấm áp, ánh lửa phản chiếu trong đôi mắt của Côn Luân Quân, y trầm mặc thật lâu, mới nhẹ nhàng mà nói: “Ta biết.”

Thần Nông Dược Bát tiếp lời: “Trảm Hồn sứ lấy thân Quỷ Vương thành thánh, cầu nhân đắc nhân, phút cuối đã đánh tan của ngài.....”

“Được rồi, đừng nói nữa.” Côn Luân Quân cũng không quay đầu lại, thần sắc ảm đạm đọng lại trên khuôn mặt anh tuấn, “Ta đều đã biết.”

Thần Nông Dược Bát đáp lời rồi cung kính cúi đầu, qua một hồi lâu, mới tiếp tục nói: “Khi tổ sư từ thế đã mệnh lệnh cho ta giám sát kế ước của người với Trảm Hồn Sứ, đến nay tiểu thần có thể công

thành lui thân rồi.”

Côn Luân Quân cũng không để ý tới lão, chỉ mở ra hai tay, trong tay là vảy rắn do Nữ Oa để lại, trong đó từng mang nặng một vòng luân hồi nhỏ mười một năm, Côn Luân Quân cúi đầu tự hỏi: “Thần Nông, đến cuối cùng ông muốn cho ta biết điều gì?”

Lúc này, dưới lòng đất lại truyền tới động tĩnh khe khẽ, mọi người lập tức căng thẳng như chim sợ cành cong, lại chỉ thấy lớp đất dưới chân giãn ra, sau đó là một tán đại thụ phá đất mà lên, cành lá xum xuê, tươi tốt xanh um, trên từng phiến lá phảng phất còn mang theo những giọt nước đến từ thế giới bên kia, giọt giọt nhỏ xuống, vết nứt vì đại phong vỡ nát lưu lại trên mặt đất dần dần khép miệng.

Cái gì là trường cửu?

Vì sao phải có thiện ác cùng thị phi?

Sinh là cái gì? Mà tử, lại là cái gì?

Đôi chân mày nhíu chặt của Côn Luân Quân cuối cùng hơi giãn ra đôi chút, y vươn tay, vừa lúc đỡ được một phiến lá vừa rơi.

Y đột nhiên hỏi: “Là người điều Quách Trường Thành tới Cục Điều Tra Đặc Biệt sao?”

Thần Nông Dược Bát cung kính nói: “Vâng, khi tổ sư còn tại thế đã bảo ta tìm kiếm một người không có mắt âm dương mà có thể nhìn thấu thật giả, không có tiếng tăm gì, lại mang theo thiên hàng đại công đức.”

“Thì ra là thế.” Côn Luân Quân khẽ nói như một tiếng thở dài, “Ta hiểu rồi, đa tạ.”

Vảy rần Nữ Oa trong phút chốc hóa thành vụn phấn tan đi trong tay y.

Đại Khánh vẫn nhin không được hỏi: “Tóm lại thế này là thế nào?”

Côn Luân Quân khoan chân ngồi xuống dưới Trấn Hồn đặng, nhẹ nhàng xoa xoa đầu mềo đen: “Đừng nóng vội, Trấn Hồn đặng còn sáng.”

Nói xong, y khép hờ hai mắt như đang nhập định, tựa một pho tượng thần từ tuyền cổ trầm mặc đến ngày nay, phía sau là ánh lửa nhỏ nhoi mong manh trên cây đèn cực đại.

=====

Chiếc đèn pin trên người Quách Trường Thành không có một chút phản ứng ___ Cậu đã không còn hơi sức đâu mà khiếp sợ và kinh hãi nữa, đầu óc đều trống rỗng, trong mắt chỉ có Sở Thứ Chi vừa ngã xuống.

Cậu liều mạng vươn tay, hai tay nắm được cánh tay của Sở Thứ Chi, đôi mắt nhắm chặt lại nghe gió núi rít gào bên người.

Đúng lúc này, Quách Trường Thành đột nhiên phát hiện thân thể của mình không rơi xuống nữa.

Quách Trường Thành ngạc nhiên mở mắt nhìn, chỉ thấy khi rơi xuống không cẩn thận làm tuột tay chiếc túi nhỏ mà Sở Thứ Chi giao cho, hồn bình rơi hết, nắp đậy va vào vòng bảo hộ hai bên vớ vụn, linh hồn được cậu thu thập từng chút từng chút bắt đầu tuôn ra.

Chúng nó không thành hình người, chỉ giữ lại nguyên hình khi ở

trong bình là một cụm sáng lấp lánh nhiều màu, tính thêm cả cô bé trên cầu, hồn phách của bảy tám người liên kết lại không ngờ đã tạo thành một tấm lưới lớn từ trên cầu treo xuống, mạo hiểm giữ hai người lại bên trong.

Sở Thứ Chi thực sự không khỏi giật mình kinh hãi, nhưng mà hắn biết trước mắt không phải là lúc nghĩ nhiều, chỉ cúi đầu nói một tiếng cảm ơn rồi lập tức nhắc bổng Quách Trường Thành, nhẹ nhàng mượn lực trên tấm lưới linh hồn, hướng về phía trên nhảy lên, sau đó mũi chân chạm vòng bảo hộ một chút, nhanh chóng dừng lại ở một đầu cầu. Hắn xoay tay đẩy Quách Trường Thành lùi vào đến cửa sơn động, rút liên tục mười hai tờ giấy phù đánh ập về phía Quỷ tộc mắt đỏ tấn công bọn họ, sấm sét từ chín tầng trời nghe lời triệu gọi trút xuống như mưa tạo thành một lưới điện cao thế.

Mà ở sau lưng chiến cuộc, những hồn phách kết lưới biến thành một chuỗi những đốm sáng, quấn vòng bên người Quách Trường Thành.

Trên người cậu thanh niên vẻ ngoài bình thường đột nhiên hiện ra sắc cam nhàn nhạt như ánh lửa bập bùng ấm áp, hồn phách vây xung quanh cậu dường như cảm nhận được cái gì, bất giác đã kề sát đến bên cạnh cậu.

Trong lòng Quách Trường Thành tựa hồ có một giọng nói, cậu nhất thời không nhận được thốt lên: “Trấn..... Trấn hồn người sống, an tâm người chết.....”

Một luồng ánh sáng tỏa ra từ phương xa, giữa vạm vỡ nhân gian phủ đầy bóng tối, ánh sáng kia ban đầu cực kì mỏng manh, sau đó phạm vi thiêu đốt lại càng ngày càng mở rộng, cuối cùng lan tràn đến một nơi mắt thường không nhìn thấy, trải kín cả mặt đất bao la.

Quỷ tộc mắt đỏ chiếm hết thượng phong, cơ hồ muốn bức Sở Thứ

Chi nhảy cầu lần nữa lại chọt kê lên một tiếng thảm thiết, bịt chặt mắt, liên tục lui vài bước, ngòi phịch xuống đất ở đầu cầu bên kia rồi vặn vẹo héo rút, sau cùng bị ánh sáng chói lòa nướng cháy.

Sở Thứ Chi giật mình kinh hãi, lại quay đầu nhìn về phía Quách Trường Thành, trong một khắc kia hẳn có ảo giác như cả người Quách Trường Thành đã biến thành một luồng hỏa diễm, mà tần suất bập bùng nhảy nhót lại trùng hợp một cách kì lạ với ngọn lửa trên đại địa.

Thi Vương có chút lo lắng bước lên một bước, thử chạm tay vào ngọn lửa uốn lượn trên người Quách Trường Thành, lại cảm thấy trong nó hàm chứa một độ ấm kì dị, nhưng không hề bỏng người.

Quách Trường Thành nhìn không thấy ngọn lửa trên người, vẫn ngây ngốc niệm nốt nửa câu còn lại: “..... Chuộc tội lỗi chưa xong, quay vòng quay chưa tận.”

Giọng nói của cậu dường như hợp thanh cùng cái gì rất xa xăm từ mênh mộng đất rộng, gọi ra tiếng vọng đến vô hạn vô biên, Sở Thứ Chi như cảm giác được gì đó mà ngẩng đầu, chỉ thấy hồn phách của những người chết trong khu biệt thự mà hai người tìm cả đêm không hết đang nối nhau từ chân núi bay lên, bay tới trước Quách Trường Thành.

Quách Trường Thành vẫn luôn mang theo bên mình cuốn sổ nhỏ ghi lại tường tận hình dáng của từng người mất tích được người nhà tả lại, cùng với tên tuổi và đặc điểm của mỗi một vị chủ nhà.

Nhóm hồn phách xếp thành một đội, mỗi người tìm đến một tờ của mình, có người nhắc bút viết xuống mấy câu bên cạnh những từ “nhấn với ai ai đó”, có người nhìn nét chữ trẻ con xiêu vẹo viết tên mình, như buông xuống một đời vương vấn.

Cuối cùng, bọn họ một người tiếp bước một người biến mất trong không trung, hóa thành vô số đốm sáng hướng về thiên không vờn vờn.

Tiếng sấm giữa mùa xuân vang vọng tựa xa xăm, thiên không bị mây đen phủ che mờ hồ lộ ra sắc biếc, chỉ thấy phương nam có hai cây đại thụ không biết từ đâu đội đất mà lên, vượt khỏi nhà cửa, vươn khỏi cao lâu...thậm chí cao hơn núi lớn.

Hồn phách tụ tập bên người Quách Trường Thành cơ bản đã đi hết, chỉ còn có một linh hồn rơi xuống mặt đất, biến thành bộ dáng nhân viên chuyển phát nhanh Phùng Đại Vĩ.

“Anh,” Cậu hưng phấn gọi tên Sở Thứ Chi và Quách Trường Thành, “Cám ơn các anh, có kiếp sau, em tin, chờ em thác sinh làm người, sẽ lại làm con trai của ba mẹ em, lại làm em trai của anh trai em, sống thật tốt, qua thật tốt, làm nhiều việc có ý nghĩa hơn, cùng nhau bù đắp một đời này.”

Phùng Đại Vĩ càng nói, hồn phách lại càng thêm trong suốt, cho đến khi cũng tan thành muôn vàn đốm sáng, cuối cùng bay tới vô tận luân hồi.

Ánh sáng trên người Quách Trường Thành đột nhiên chói lóa, sau đó trong chớp mắt thoát ly khỏi thân thể cậu, tựa như một ngôi sao băng bay vụt tới phương xa.

Đại hoang sơn thánh ngòi thiên dưới Trấn Hồn đang đột nhiên mở mắt, một ngọn lửa sáng ngời như ánh dương rơi xuống Trấn Hồn đang, đốm lửa nhỏ nhoi phút chốc bùng cháy lên trăm thước.

Côn Luân Quân đứng lên, đôi tay áp trên Trấn Hồn đang bị lửa chiếu

thành màu cam đỏ, y quay lưng về phía những người khác, bóng dáng khi nhìn về phía Trấn Hồn đang chột hiện lên nổi trông mong cùng bất an khó tả bằng lời.

Một bóng người dần dần thành hình trong hỏa diễm, lại thoát ly hỏa diễm mà ra, dừng lại trong vòng tay của Côn Luân Quân, người nọ không hề nặng, Côn Luân Quân dường như lại dốc cạn sức lực để mà đỡ lấy, y bất giác lão đảo một bước, ôm người trong lòng cùng ngã xuống trên mặt đất.

Lâm Tĩnh nhỏ giọng kêu lên sợ hãi: “Thầy Thẩm!”

Biểu cảm bình tĩnh mà Côn Luân Quân nỗ lực duy trì đến đây vỡ vụn, mỗi một ngón tay run run ôm siết lấy Thẩm Ngụy cơ hồ trắng bệch.

Thẩm Ngụy dường như đột nhiên bị cái gì làm sặc, hắt khe khẽ ho khan mấy tiếng, bất giác nghiêng đầu sang một bên tựa vào trên người Côn Luân Quân, hơi thở phả lên cổ y yếu ớt nhẹ nhàng.

Trên mi tâm và hai vai hắn có đốm lửa nho nhỏ chột lóe lên, nhập vào cơ thể hắn rồi biến mất không thấy.

“Đó là..... Hồn hỏa sao?” Thần Nông Dược Bát sửng sờ nói, “Người đại sát vô hồn lại sinh ra ba hồn bảy vía chân chính sao? Quý tộc cũng có linh hồn? Vậy thì đại phong...tại sao đại phong vẫn còn đó.”

“Đại phong không còn nữa, ngươi không phát giác ư?” Côn Luân Quân đặt lên mi tâm Thẩm Ngụy một nụ hôn mềm nhẹ, “Quý Vương thành thánh, có ba hồn bảy vía, Thần Nông rốt cục đạt thành tâm nguyện của mình, sau khi tạ thế mấy ngàn năm, cuối cùng cũng tạo nên được luân hồi chân chính mà ông ấy nhớ mãi không quên.”

“Nhưng mà điều đó là không thể xảy ra!” Thần Nông Dược Bát khó tin nói, “Khởi nguồn của tam thi trong thân thể con người là từ Đại Bất Kính Chi Địa, là ngàn trượng lệ khí dưới lòng đất không phải sao? Nếu để chúng nó hóa nhập nhân gian, chẳng lẽ không gây ra thêm một trận thần ma đại chiến.....”

Một bàn tay của Thẩm Ngụy vẫn nắm chặt, trong lòng bàn tay tựa như đang cầm thứ gì, Côn Luân Quân nhẹ nắm tay hắn, như thể cảm nhận được khí tức quen thuộc, Thẩm Ngụy từ từ buông lỏng tay, một đạo an thần phù kim sắc trong lòng bàn tay lộ ra, bay đến trước mắt Côn Luân Quân.

Côn Luân Quân đột nhiên nở nụ cười — đây đúng an thần phù mà lần đầu gặp mặt, y tự tay vẽ lên mu bàn tay hắn.

An thần phù lập tức bay vào Trấn Hồn đăng, Trấn Hồn đăng bỗng nhiên chậm rãi dâng lên khỏi mặt đất, rốt cuộc nhập vào đại địa phía Nam.

Tứ trụ mới đã hoàn thành, nhưng không phải là để trấn áp cái gì nữa.

“Là người luôn luôn dùng lời Thần Nông nói để nhắc nhở ta, cũng là người tìm được bắc đền chân chính của Trấn Hồn đăng.” Côn Luân Quân cẩn thận ôm Thẩm Ngụy đứng lên, “Thế nào giờ đây lại không rõ?”

“Trấn hồn người sống, an tâm người chết — chỉ cần Trấn Hồn đăng vẫn còn sáng, hỗn độn tuy rằng tồn tại, vĩnh viễn không thể tác loạn nữa.”

Lời y vừa dứt, tán cây cao hơn núi non đột nhiên hóa thành trăm ngàn giọt nước long lanh nhỏ bé rơi xuống khắp mọi nơi, đất rộng bị đại phong vỡ nát dày vò đến ngợp mắt hoang lương lại khôi phục

dáng hình vốn có, nảy lên những mầm xanh nhàn nhạt tươi mới của mùa xuân dễ dàng bị người xem nhẹ, những con người sống trên mặt đất cũng không nhớ rõ đã từng xảy ra một hồi họa kiếp tăm tối âm u.

Tia nắng đầu tiên xuyên thấu mây đen, thì ra trời đã sáng.

Chú thích:

(1) tương ánh thành huy: hòa hợp với nhau để làm nổi bật lẫn nhau.

(2) thần hình câu diệt: hoàn toàn tan biến.

(3) kinh nghi bất định: hồ nghi không chắc.

(4) phù quang lược ảnh: chớp nhoáng thoáng qua.

Chương 107: Pn1

Mặt trời chiều xiên xiên chiếu vào phòng, máy tạo ẩm nhả hơi trắng xóa, một chiếc áo khoác ném trên sofa tiếp khách nhàu nhĩ thành nếp, chủ nhân cũng không quan tâm đến, trong phòng làm việc cực kì yên lặng, chỉ có tiếng ngón tay gõ trên bàn phím vang lên____Triệu Vân Lan đeo kính chống phóng xạ, đang bận rộn sửa chữa một bản báo cáo.

Y càng đọc thì mày nhăn càng chặt, lát sau, y nhắc điện thoại nội bộ gọi sang phòng hình sự đối diện, giọng điệu cực kì không tốt: “Lâm Tĩnh, lăn vào đây cho ta.”

Ba mươi giây sau, Lâm Tĩnh ngọt ngào lăn tới: “Keke, lãnh đạo, ngài gọi ta hả?”

Triệu Vân Lan đổ ụp xuống một tràng cầu nhàu: “Tự người đếm xem có bao nhiêu lỗi chính tả đi? Ta không biết các người cả ngày làm được cái chuyện chết dấp gì nữa, viết có mỗi bản báo cáo mà cũng viết thành....Người làm trò gì đấy?”

Lâm Tĩnh hoàn toàn không có tí tâm trạng bùi ngùi vì bị mắng nào, đang vừa dí sát vào mặt y vừa duỗi dài cánh tay chỉnh góc độ chụp ảnh: “Nào lãnh đạo, nói chi____nào____”

Triệu Vân Lan không đổi sắc mặt: “.....Chi cái đầu người ấy.”

“Tạch” một tiếng, Lâm Tĩnh thó được cái ảnh chụp chung, lại còn vui sướng hả hê chìa ra cho Triệu Vân Lan xem, trong ảnh, vì vấn đề vị trí và góc độ mà mặt Lâm Tĩnh dán ngay vào màn ảnh như cái bánh

bụ, mà Triệu Vân Lan mặt thối ở đằng sau nhìn hết bối hậu linh.

“Chụp được này !” Lâm Tĩnh sung sướng một cách khó hiểu, “Ta cứ nghĩ là thượng cổ thánh nhân thì không thể bị dụng cụ của người phàm chụp được cơ, thế mà được đấy, người bây giờ kì thực cũng là hóa thân ở trần gian như thầy Thẩm đúng không? Có phải người muốn biến là biến được ra chân thân không, nè, thương lượng chút, dùng chân thân chụp với ta một kiểu nhá?”

Triệu Vân Lan: “.....”

Lâm Tĩnh: “Một kiểu thôi mà.”

Triệu Vân Lan: “Lăn đi.”

Vì thế Lâm Tĩnh lại vui vẻ lăn ra.

Văn phòng không được yên tĩnh quá năm phút đồng hồ, lại có người gõ cửa, Chúc Hồng đi vào: “Sếp Triệu, tôi muốn rút đơn từ chức.”

Triệu Vân Lan hất cằm về phía cái máy xén giấy: “Xử lý rồi.”

“À.” Chúc Hồng dừng một chút, tìm đề tài gọt chuyện: “Mai là mười lăm, tôi phải xin phép một ngày.”

“Ờ, biết thế.” Triệu Vân Lan cũng không ngẩng đầu lên.

Một lát sau, Chúc Hồng vẫn ngồi đó không động, Triệu Vân Lan rút cuộc cũng nhìn cô một cái: “Còn chuyện gì nữa?”

“Tôi có chút hiếu kì.” Chúc Hồng vươn người về phía trước dò xét, đê thấp giọng hỏi, “Nhánh đại thần mộc Thẩm Nguy cho tôi sao lại nhú ra cái mầm thứ ba? Hai cái trước lại vì sao mà mọc được?”

Nhìn biểu cảm của Triệu Vân Lan có vẻ như y không muốn trả lời, nhưng mà chung quy Chúc Hồng cũng vẫn là một cô gái, khi y nói chuyện với con gái suy cho cùng sẽ khách khí một chút___Đặc biệt lại là người đã thăm mến y, hơn nữa còn bị y vô tình phát thê.

“Cái mầm thứ nhất là khi hấn định ra khế ước với Thần Nông, mầm thứ hai là khi hấn tuân thủ hứa hẹn, mà cái thứ ba là lúc hấn quyết định...” Triệu Vân Lan ngừng lời một hồi, sắc mặt rõ ràng là âm trầm hẳn xuống, lát sau, y mới miễn cưỡng kiên nhẫn nói, “Đại Bất Kính Chi Địa không thể lập nên luân hồi, nhưng vì Quý tộc không có hồn phách, mà đại thần mọc mọc ra ba mầm tượng trưng cho Quý Vương sinh ra ba hồn, hồn phách của Quý Vương nối thông Luân Hồi đến Đại Bất Kính Chi Địa, từ nay về sau không còn Quý tộc nữa, cô hiểu chưa?”

Chúc Hồng nghĩ nghĩ: “Hình như...đại khái hiểu được một tí, thế Quý tộc đi đâu cả?”

Triệu Vân Lan nhướng mày, “Không còn, nhưng không ở đâu không có.”

Chúc Hồng: “Giống như Trấn Hồn đặng vĩnh viễn sáng không nơi nào không ở?”

Triệu Vân Lan: “Ừm.”

Chúc Hồng lại hỏi: “Vậy còn anh? Anh còn có thể về Côn Luân nữa không? Trấn Hồn lệnh còn tồn tại không?”

Ngữ khí của cô khó được pha chút chần chừ, như thể vừa mới nghĩ tới người đang ngồi trước mặt thực ra là ai.

“Không về.” Triệu Vân Lan vừa nói vừa chép một phần văn kiện ra USB ném cho Chúc Hồng, “Đánh lại tử tế rồi đóng dấu cho tôi___ Núi Côn Luân không có điều kiện thực tế để mà khai hoang, tôi có về cũng chẳng vui thú điền viên gì được, về làm cái gì? Mỗi ngày nhận triều bái của một lũ ngốc thích thú lắm đấy chắc? Tôi không thèm về.”

Chúc Hồng chụp lấy USB: “Tôi vẫn còn có cảm giác thật mơ hồ.”

Triệu Vân Lan: “Gì?”

Chúc Hồng: “Tôi thăm mến Côn Luân Quân đó chết tiệt, bà đây sao có thể trâu bò đến thế chứ?”

Triệu Vân Lan: “. . .”

“À đúng rồi, ” Chúc Hồng lôi một xấp thẻ trong túi ra, lật tìm trong một đồng thẻ ngân hàng thẻ giảm giá lấy được một cái thẻ vàng giảm tiền khách sạn, ném xuống bàn làm việc của Triệu Vân Lan, “Tôi nghe nói người có nhà không thể về, cái này cho anh nè, chiết khấu 60%, anh đỡ phải mang hết tiền lương nộp cho chi phí khách sạn, tôi cũng chỉ giúp anh được đến đây thôi.”

Triệu Vân Lan: “. . .”

Sau đó Triệu Vân Lan yên lặng nhận thẻ giảm giá, không chút khách khí nói với Chúc Hồng dám chọc vào nỗi đau của y: “Lăn ra đi.”

Chúc Hồng cũng lăn, một lát sau, Sở Thứ Chi cầm theo văn kiện được Chúc Hồng làm xong chạy vào, sau đó làm một việc rất là thừa thãi ngoài đưa văn kiện_____tỷ như hấn ngồi xuống đối diện Triệu Vân Lan.

Triệu Vân Lan đập con chuột rầm một phát: “Các người xong chưa

hả? !”

Sở Thứ Chi: “Ta hỏi một câu thôi.”

Triệu Vân Lan: “Không thích thú gì ! Tiểu Quách đúng là hóa thân của bắc đền Trấn Hồn, được rồi nói xong người có thể rút.”

Sở Thứ Chi: “Cho nên cậu nhóc có đại công đức trời ban, giống như Nữ Oa à?”

Triệu Vân Lan biểu cảm hung tàn dò mìn trên máy tính: “Trăm năm như một ngày làm cùng một loại người, một loại việc, duy trì ánh sáng cho Trấn Hồn đặng, chẳng nhẽ công đức còn nhỏ hơn tạo ra con người hay sao? Người cái đồ bệnh tuổi dậy thì không hiểu thì đừng có mà cãi, bớt làm cho ta mất mặt đi.”

Sở Thứ Chi nhíu nhíu mi: “Rất không thích hợp, cho nên cậu ấy chính là phần ngọc ngạch mà người đặc biệt thiếu ấy hả?”

Triệu Vân Lan mặt không chút thay đổi nói: “Ta lặp lại lần nữa, miễn lằng nhằng, rút.”

Sở Thứ Chi nhìn y, nhượng mày, bắt đầu triển khai công kích trào phúng: “Xì, không dám về nhà phải ở khách sạn, trai già dục cầu bất mãn, cơn tam bành thực là lớn.”

Triệu Vân Lan mặt không biểu cảm ngẩng đầu lên, ánh mắt nguy hiểm nhìn chăm chăm Sở Thứ Chi, Sở Thứ Chi nhún nhún vai, huyết sáo đi ra ngoài.

Triệu Vân Lan quét mìn nổ đầy màn hình, bấy giờ mới hết chịu nổi thu hồi đường nhìn: “Mẹ nó chứ.”

Y kết thúc một ngày công tác, chẳng có việc gì làm dò mình cả nửa buổi, mãi đến chiều lúc sắp tan tầm, cửa phòng làm việc mới lại bị đẩy ra, Đại Khánh thò cái đầu mèo đen sì vào: “Này, có người tìm đấy.”

Triệu Vân Lan kinh ngạc ngẩng đầu lên, kính chống phóng xạ từ trên cánh mũi trượt xuống một chút: “Ta không nhận được hẹn trước. . .”

Đại Khánh không để ý tới y, đi vòng tại chỗ một hồi, dùng móng đẩy mở cửa phòng nói với người phía sau: “Vào đi thầy Thẩm.”

Triệu Vân Lan thấy người phía sau cánh cửa thì sắc mặt tối xuống với vận tốc ánh sáng, sau đó y hờ hững buông mắt, lạnh nhạt nói: “Tiên sinh muốn báo án thì tìm đồn công an, chúng tôi không trực tiếp thụ lý.”

Thẩm Ngụy hẳn là vừa ở trường về, trong tay còn mang theo một tập giáo án, bất đắc dĩ cười nhẹ: “Vân Lan. . .”

“Anh là ai cơ, đừng có gọi thân thiết thế, tôi không biết anh.” Triệu Vân Lan ngắt lời hẳn, “Thực xin lỗi tiên sinh, hai ngày trước tôi vừa bị tai nạn, chả biết thế nào lại mất trí nhớ, đầu óc cũng không quá rõ ràng, gần đây không tiện tiếp khách. Phiền anh đi ra ngoài thì khép hộ cái cửa, cảm ơn.”

Nói nghiêm túc ra thì đây là ngày đầu tiên Triệu Vân Lan đi làm kể từ sau sự kiện kia, Thẩm Ngụy hôn mê hơn một tuần, Triệu Vân Lan cũng yên lặng trông nom hẳn hơn một tuần____ Thế mà lúc sau Thẩm Ngụy tỉnh dậy, xác định được hẳn không sao, Triệu Vân Lan liền không nói hai lời, trở mặt không nhận người, quay lưng bỏ Thẩm Ngụy lại, bản thân thì rời nhà đi bụi, ra ngoài ở.

Thẩm Ngụy vừa muốn nói gì thì chuông báo tan tầm trên bàn Triệu

Vân Lan vang lên, người đàn ông này dùng tốc độ làm cho người ta không nhìn rõ tay nắm tay mười đống máy tính thu dọn đồ tan ca, nhặt áo khoác thu túi xách đi thẳng ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Này tiên sinh anh nhường đường chút, chúng tôi phải tan tằm.”

Thẩm Ngụy nắm chặt lấy cổ tay y: “. . . Thực xin lỗi.”

“Gì đây, ” Triệu Vân Lan nháy mắt mấy cái, hạ giọng, như cười như không nói, “Xin lỗi tôi? Anh xin lỗi gì tôi? Nghĩ kĩ đi rồi hãy nói, mà này, tôi có lòng nhắc nhở chút, tôi ghét nhất người bội bạc.”

Thẩm Ngụy bị y chặn họng nhất thời không nói lên lời.

Mèo đen Đại Khánh bàng quan ở một bên liếm móng: “Ai nha, ngược luyến tình thâm.”

Triệu Vân Lan rút rút tay mình lại, không rút được, y cau mày nói: “Anh còn chuyện gì nữa thì nói mau lên, tôi đây tan ca còn phải đến khách sạn hẹn người.”

Thẩm Ngụy siết chặt tay, nhưng hẳn chung quy không phải người mau miệng, không biết nói như thế nào, yên lặng nửa ngày vẫn chỉ thốt ra một câu “Xin lỗi” .

Triệu Vân Lan cười nhạt một tiếng, vừa nghĩ cách giã khỏi tay hẳn vừa nói cho có lệ: “Không có gì, được rồi chứ? Anh có cần thêm giai đoạn đáp lễ bắt tay nữa không?”

“Ai nha, vội đi tìm người thuê phòng nha, ” Mèo đen đê tiện dài giọng nói, Thẩm Ngụy cúi đầu liếc nhìn nó, liền nghe thấy nó không chút hoang mang phun ra nửa câu còn lại, “Cho thêm lá gan nữa y cũng không dám.”

Triệu Vân Lan: “. . .”

Đồ tiểu súc sinh ăn cây táo rào cây sung này !

Lúc này, đám người ở phòng hình sự đối diện cũng chậm rãi thu thập hành trang chuẩn bị tan tầm, Lâm Tĩnh dẫn đầu đi ra, vừa thấy tình cảnh này thì đầu tiên là sửng sốt một chút: “Ô, chào thầy Thẩm, đến chặn người sao? Chặn thật trùng hợp quá !”

Sở Thứ Chi đi theo phía sau hấn vỗ tay: “Trùng hợp ! Đầy kĩ thuật !”

Chúc Hồng vừa ấn di động đọc tiểu thuyết vừa không ngẩng đầu lên mà phun ra một cái tên khách sạn và số phòng: “Tui thấy tập kích đêm cũng là một ý kiến hay mà, bất đồng về tinh thần có thể dùng hài hòa về thể xác để giải quyết tốt ~”

Cô nương này trong mười ngày gần gũi tam quan vỡ nát, sau đó không biết đã thông qua con đường nào mà ngoài ý muốn tu luyện ra tinh thần quý dị “thương y thì ngắm y bị người ta đê”.

Quách Trường Thành đi ra cuối cùng, khóa cửa, lễ phép nói: “Chào thầy Thẩm.”

Sau đó tuy rằng cậu không rõ tình huống, thế mà cư nhiên phá lệ nói thêm một câu: “Sếp Triệu anh đừng giận nữa, lúc trước khi thầy Thẩm bị thương anh không phải lo lắng gần chết hay sao? Còn vẫn canh giữ bên giường không chịu nghỉ ngơi cơ mà.”

Các tiền bối phía trước đồng loạt quay đầu, trong ánh mắt hoàn toàn không hiểu mô tê của Quách Trường Thành, cùng nhau giơ ngón cái với cậu_____Thiếu niên, đâm trúng hồng tâm, làm tốt lắm !

Quách Trường Thành mặt đầy mê mang, tuyệt đối không biết mình

đã vô tình phơi bày bí mật của lãnh đạo, sắp phải sống trọn vẹn một năm kiếp sống trẻ dại ~

Triệu Vân Lan: “. . .”

Cái lũ súc sinh ăn cây táo rào cây sung này!!!

Trong nháy mắt điều thú đều tan, chỉ có Đại Khánh gan lớn bằng trời vẫn kiên định vây xem, ý đồ quan sát diễn biến kế tiếp, ai ngờ lúc này, lão Lý vẫn tan tầm muộn cầm một cái cặp ***g mang mùi cá khô bay tràn ngập hành lang đang đi về hướng này, Đại Khánh “ngoáo” một tiếng chạy quanh chân Thẩm Ngụy mấy vòng: “Đại nhân, quỳ cầu thu lưu !”

Thẩm Ngụy lấy chìa khóa chung cư của Triệu Vân Lan đeo lên cổ con mèo, Đại Khánh như một mũi tên lửa rời cung hoành tráng đáp từ cửa sổ hành lang xuống chạy ra bên ngoài.

Lão Lý đương nhiên nhìn thấy, bất đắc dĩ gật đầu với hai người, cúi mình đặt cặp ***g ở cửa phòng hình sự, nói với Triệu Vân Lan: “Ngày mai làm nóng lên rồi đưa Đại Khánh ăn vẫn được.”

Triệu Vân Lan đối mặt với người bắt nạt mèo nhà mình khi mình không có mặt cũng không biết phải dùng biểu cảm gì, đành phải hờ hững gật đầu, lão Lý thở dài: “Chỉ là hết giòn rồi.”

Sau đó lão rời đi, có chút cô đơn.

Cuối cùng, hành lang phủ ngập ánh sáng cuối ngày chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thẩm Ngụy trầm mặc một hồi, nhẹ giọng nói: “Vẫn là không chịu tha thứ cho ta sao?”

Triệu Vân Lan người đi, bỗng dừng phát sinh hứng thú nồng đậm với thời tiết bên ngoài.

Thẩm Ngụy cúi đầu, chậm rãi buông tay y: “Côn Luân, người...người muốn làm gì ta đều được.”

Kỳ thật Triệu Vân Lan không muốn thế nào, y không nỡ đánh cũng không nỡ mắng, tâm tình lại không cam, cho nên mới cúi kính, vì thế mà chẳng mẫn chẳng nhạt nói: “Tiên sinh anh đang nói cái gì vậy? Tôi thực sự không hiểu vì sao mà Mất.Trí.Nhớ rồi, đến giờ cũng vẫn không biết vì sao lại thế đây, đừng bắt nạt tôi ngốc mà lừa gạt tôi, làm người phải phúc hậu chút.”

Môi Thẩm Ngụy có chút trắng bệch, Triệu Vân Lan kiên quyết không nhìn hấn, xoay người liền muốn đi ra ngoài, còn chưa kịp bước chân đã nghe có tiếng vang phía sau, y xoay vọt người lại, chẳng ngờ Thẩm Ngụy lại quỳ xuống.

Triệu Vân Lan: “. . .”

“Người làm gì thế này?” Triệu Vân Lan cúi người kéo hấn, “Có bệnh sao? Đứng lên!”

Thẩm Ngụy không nói một tiếng.

Triệu Vân Lan: “Đứng lên !”

Thẩm Ngụy vẫn không nói một tiếng.

Triệu Vân Lan chẳng có cách nào với hấn, đành đặt mông ngồi luôn xuống đất.

Một lát sau, y giơ tay chọc chọc Thẩm Nguy: “Này, tí nữa mặt trời xuống núi, tổ trực đêm cũng sắp tới rồi, ngươi không sợ dọa người ta sao Trảm Hồn Sứ đại nhân?”

Thẩm Nguy cúi đầu nói: “Chẳng phải ngươi nói không nhớ ta sao?”

“...” Triệu Vân Lan tức giận nói, “Đúng vậy đó, ngài là vị nào hả?”

Thẩm Nguy nắm chặt tay y.

Triệu Vân Lan trầm mặc một hồi: “Nếu không phải Thần Nông tính kế giải thoát Côn Luân Quân chân chính ngay khi ngươi quyết định cướp đi kí ức của ta, thì ta sẽ thế nào? Ngủ một giấc tỉnh lại liền không nhớ bất cứ thứ gì như người khác sao, chưa bao giờ biết trên đời đã từng có người tồn tại sao? Tất cả những thứ liên quan đến ngươi phỏng chừng cũng sẽ biến mất, đến lúc đó có phải ta sẽ chỉ biết nghĩ thực là kì quái, không hiểu là ai đã cải tạo phòng bếp của ta thế này, có đúng không?”

Thẩm Nguy chần chừ một chút, gật gật đầu.

Triệu Vân Lan lạnh lùng hỏi: “Kỳ thật ta muốn hỏi một chút, tâm ngươi độc ác đến mức nào vậy?”

Thẩm Nguy thử thăm dò vờ tay, thấy Triệu Vân Lan không né tránh, cuối cùng từ từ từng chút ôm lấy y vào lòng, hẳn tựa hồ có trăm ngàn lời muốn nói, lai một lời cũng không nói nên câu, thậm chí nhắc cũng không chịu nhắc một từ, chỉ là lần thứ ba thì thầm bên tai Triệu Vân Lan: “Thực xin lỗi, ta sai rồi.”

Giống như bất kể hẳn có bao nhiêu thống khổ, đều có thể giữ kín để lộ may may, đều có thể không phân tốt xấu, đương nhiên nhận sai như vậy.

Trong lòng Triệu Vân Lan vốn có một ngọn lửa nhỏ bỗng dưng tắt lụi không còn nổi chút tro tàn, đáy lòng lại nhức nhối dấy lên chua xót.

Y giữ nguyên tư thế kéo Thẩm Ngụy lên, đi theo vệt nắng cuối ngày bước ra ngoài.

Thẩm Ngụy đuối kíp kíp, lòng đầy chờ mong hỏi: “Về nhà sao?”

Triệu Vân Lan: “Khách sạn.”

Thẩm Ngụy bỗng nhiên dừng bước, ánh mắt cũng chợt trở nên âm đạm.

Triệu Vân Lan thờ dài, giọng điệu pha một phần ác liệt: “Tiền phòng trả rồi, để cho ta ở thêm một ngày thì đã làm sao?”

Thẩm Ngụy nháy mắt mấy cái, sững sờ nhìn y.

“Lại nói, ta có bảo người không được đến ở cùng đâu nào.”

Chương 108: Pn2

Một thành phố phía Nam xảy ra vụ án nuôi tiểu quỷ, ảnh hưởng khá lớn, Sở Thú Chi mang theo Quách Trường Thành cùng nhau đến đó, ước chừng ở lại gần một tháng mới giải quyết xong đầu đuôi sự tình, trở về số 4 đường Quang Minh.

Quách Trường Thành vẫn không có bản lĩnh gì như cũ, có đôi khi mọi người cảm thấy Quách Trường Thành và thành viên mới Tiểu Mễ của văn phòng họ giống nhau đến không thể giống hơn.

À, quên nói, Tiểu Mễ là một chú chó Samoyed hơn một tuổi, có hình thể thật lớn và chỉ số thông minh cực thảm thương, sau khi lạc đường được người ta đưa đến đồn cảnh sát số 4 đường Quang Minh này, ở hơn một tháng trời. Nó không đợi được chủ nhân tới mà còn ăn nghèo cả cái đồn luôn, cuối cùng sau nhiều lần luân chuyển thì bị Triệu Vân Lan tha về nuôi ở số 4 đường Quang Minh giải khuây cho Đại Khánh dạo này cứ thấy lão Lý là buồn bực.

Tiểu Mễ cả ngày nên ăn thì ăn nên uống thì uống, ngoài ra không để bất cứ chuyện gì trong đầu, Sở Thú Chi trước khi đi mất hơn một tháng mới dạy được con chó này hai động tác “Ngồi xuống” với “Bắt tay”, kết quả chờ hẵn đi công tác về phát hiện ra hai kĩ năng duy nhất đã sớm bị đồng chí Tiểu Mễ ném tới tuốt tận Java, trừ việc cả ngày ngược đôi mắt tròn to vô tri đi ôm đuôi khắp nơi, não nó hoàn toàn trống trơn chẳng thín.

Nhìn từ chiều hướng vô cùng nhiều thứ không thể dạy được đó mà nói thì. . . Quách Trường Thành với Tiểu Mễ hình như tám trăm năm trước chính là thân nhân.

Chỉ là không có thần khí như cậu ta thôi.

Địa Phủ cơ hồ bị tận diệt sau hồi họa kiếp hỗn độn tan vỡ kia, trật tự mới gần như là do một tay Thẩm Ngụy thành lập, tuy rằng hắn vờ như vô tội hồn nhiên lắm, không ra mặt cũng chẳng xen vào chuyện gì, cơ mà cư dân Địa Phủ mới sống sót sau tai nạn không mấy may dám coi nhẹ hắn. Tam giới e dè Trảm Hồn Sứ so với trước kia chỉ hơn chứ không có kém, tàn hồn toái phách của cô hồn dã quỷ thu thập được tất nhiên không đáng nhắc tới, đều béo bở cho cái đèn pin nhỏ trong tay Quách Trường Thành.

Con gà trụ lông cứ thấy nguy hiểm là run cầm cập kia lại không lúc nào không thể hóa sợ hãi thành sức mạnh, nghĩ đến cũng rất thần kỳ.

Sau khi Sở Thứ Chi trở lại văn phòng thì bắt đầu ngưng trọng sắc mặt nghiên cứu thị trường cổ phiếu mặc kệ mọi người, Quách Trường Thành kiên nhẫn dán hóa đơn kê khai chi tiêu, đang muốn đi tìm Triệu Vân Lan ký tên, ai ngờ cửa phòng làm việc đối diện khóa chặt — Triệu Vân Lan không có ở đó.

Quách Trường Thành gãi đầu, rất vô tội hỏi: “Sếp Triệu không có đây ạ?”

Chúc Hồng không ngẩng đầu lên nói: “Cách nói chính thống là, hôm nay bàn giao văn phòng mới của chúng ta bên kia, y tới đó nghiệm thu, tiện đường chuyển nhà luôn___đáng giận, sao lại nghẽn mạng rồi, ta thực hi vọng sau khi chuyển nhà tốc độ internet có thể nhanh hơn chút.”

Đại Khánh đang bắt nạt Tiểu Mễ, đáng thương một con chó lớn mà bị mèo béo đuổi cho tán loạn khắp nhà, nghe vậy thì phanh lại, ngẩng

đầu hỏi: “Thế cách nói không chính thống là gì?”

Chúc Hồng dùng một loại khẩu khí kì dị vừa khát khao vừa ghen tị nói: “Bị người đàn ông của y làm cho không xuống được giường.”

Quách Trường Thành bị câu này dọa cho run rẩy, cái mông không phụ sự mong đợi của mọi người mà ngồi lệch, ghế xoay trượt đi, cậu nhóc ngồi bệt xuống đất.

Chúc Hồng ghét bỏ nhìn Quách Trường Thành đang kinh ngạc: “Xì ! Lãnh đạo đồ gay chết tiệt có cái gì mà kinh ngạc thế — — hầy các người xem tốc độ mạng thật là chậm, hôm nay đúng là dễ làm người ta phát điên mà.”

Sở Thứ Chi: “Rất chậm.”

Lâm Tĩnh đang độc chiếm đường dây chơi game online không nói gì, yên lặng giả làm bé trong suốt, cơ mà không trong suốt được bao lâu đã bị phát hiện, sau đó được Chúc Hồng ra tay chà đạp.

Để trừng phạt, máy tính của Lâm Tĩnh bị rút dây mạng, hấn đành phải nhàn cư vi bất thiện ngồi chơi trò chơi offline, Plants vs Zombies.

. . . Vì thế sau lại bị Sở Thứ Chi ra tay chà đạp.

Lâm Tĩnh ôm đầu nằm sấp ở trên bàn hu hu rống: “Biết làm thế nào mà sống cho qua ngày.”

Sở Thứ Chi lên tiếng: “Ta thấy người nhàn đến tức trứng rồi, Tiểu Quách, báo cáo kia cậu không cần viết nữa, tên kia nhàn nhã không biết phải làm gì, cậu nhường cho hấn đi.”

Quách Trường Thành ngẩng đầu nhìn qua Lâm Tĩnh nước mắt ròn ròn còn vội vàng tự sướng một kiểu “hoa lê tắm mưa”, tốt tính cười cười: “Không sao đâu ạ, cứ để em viết đi.”

Lâm Tĩnh nằm sấp ở trên bàn, nhìn Quách Trường Thành một cái, một lát sau, lại nhìn thêm một cái.

Quách Trường Thành im lặng gõ chữ, cậu làm việc rất chậm nhưng lại cẩn thận tỉ mỉ, Lâm Tĩnh rất cuộc nhịn không được đứng lên, cách bàn công tác nhanh chóng bứt một sợi tóc trên đầu Quách Trường Thành.

Quách Trường Thành “Ai nha” một tiếng, ngẩng đầu mê mang nhìn hấn.

Lâm Tĩnh “hì hì” cười hai tiếng: “Kêu gì, anh đây nghiên cứu chút.”

“Đốt nó cũng chỉ có mùi đốt anbumin thôi, ” Sở Thứ Chi cũng không ngẩng đầu lên mà cười nhạt một tiếng, “Tóc chẳng qua chỉ là túi da, chuyển mỗi đời đổi một cái, có thể có cái gì đặc biệt chứ? Nông cạn.”

Lâm Tĩnh: “. . . Sao người biết đốt rồi có mùi gì? Người đốt rồi hả?”

Sở Thứ Chi: “. . .”

“Kỳ thật ta vẫn không rõ, ” Lâm Tĩnh thưởng thức sợi tóc kia của Quách Trường Thành, thu lại biểu cảm vui đùa, “Rõ ràng là một nhóc con đang yên đang lành, sao lại. . . Ai, Tiểu Quách, cậu có thấy chính mình có chỗ nào khác biệt không? Chỗ nào mà không giống ai khác ấy.”

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, mọi người dù không hện nhưng lại cùng không nhắc tới chuyện Trấn Hồn đang trước mặt Quách

Trường Thành, cậu nhóc ngẩn người, không rõ lắm hẳn đang nói gì, vì thế lắc đầu: “Dạ, chắc là ngốc hơn người khác một chút?”

“Nhưng mà . . .” Lâm Tĩnh nói tới đây, lời nói đột nhiên dừng một lát — — Quách Trường Thành chính là bắc đền của Trấn Hồn đảng, Côn Luân quân chính miệng xác định, cậu đã trải qua trăm đời trăm kiếp mà sơ tâm không đổi, công đức trên người có thể so với Nữ Oa tạo người, vậy mà không phúc không lộc, không may không vận, im lặng vô tri___ Lâm Tĩnh lặng im, hẳn phát hiện chính mình tuyệt đối không muốn nói chuyện này cho Quách Trường Thành, cho dù cậu thanh niên ấy đốt lên Trấn Hồn đảng, từ một trình độ nào đó mà nói thì chính cậu là người thực sự kết thúc cuộc tranh đấu cùng hỗn độn, giới giang như vậy.

Không có mắt âm dương, nhưng thấy được hết thảy chân thật.

Trời ban đại công đức, lại không có tiếng tăm gì.

“Nhưng sao ạ?” Quách Trường Thành nghi hoặc hỏi.

“Không. . . ta chỉ đang nghĩ, vì sao lệnh bài mà Côn Luân quân để lại lại tên là ‘Trấn hồn lệnh’ nhỉ?” Lâm Tĩnh thì thào hỏi ra một câu như vậy, sau đó chưa đợi Quách Trường Thành nghe rõ đã hỏi tiếp, “Đúng rồi, sau khi tan tầm cậu làm gì?”

Quách Trường Thành: “À, em đi đưa đồ cho bà Lý trước, sau đó kế hoạch trại hè của hội Tàng Nam bắt đầu khởi động rồi, buổi tối em sẽ giúp họ làm mấy cái áp phích và sách tuyên truyền.”

Lâm Tĩnh vô thức lần trên phật châu nơi tay: “Tiểu Thừa chú ý tu hành độ chính mình, sau này có Đại Thừa, mới độ đến chúng sinh — — kỳ thật ta vẫn rất ngạc nhiên, Tiểu Quách, cả ngày nhóc chạy đông chạy tây bận rộn như vậy, là vì cái gì?”

Quách Trường Thành: “Không. . . Không vì cái gì, dù sao em cũng có còn việc gì khác để làm đâu.”

“Vậy cậu làm thế nào mà quyết định được việc gì phải làm, việc gì không làm?” Chúc Hồng xen mồm hỏi.

Quách Trường Thành ngây ngốc rướn cổ giống một con ngỗng vừa bị vớt dưới nước lên, không hiểu vì sao mọi người đều cảm thấy hứng thú với cậu như vậy nữa, có lẽ là vì cậu xem nhiều phim truyền hình quá, mà cái loại cảm giác được mọi người quan tâm này làm cho Quách Trường Thành thấy ảo giác như mình bị bệnh nan y nào đó không sống được bao lâu vậy.

Vì thế cậu bất giác lắp ba lắp bắp.

“Thì, thì chính là không làm chuyện xấu, ngẫu nhiên gặp việc gì có thể giúp được thì giúp một tay, em không làm gì mà.” Quách Trường Thành càng nói thì giọng càng nhỏ, câu cuối tự nhiên biến thành âm của muỗi.

“Ta đột nhiên nhớ tới một câu, ” Sở Thứ Chi vẫn im lặng đột nhiên nói, “Trông thấy ở một bức bích họa trong cổ mộ, niên đại nào thì đã không thể biết được nữa, nó nói ‘Lòng người còn tối tăm, nhiều ưu thương mà khổ, nóng giận mà sinh oán, dốc hết vì những chuyện không thể làm, duy chỉ có ba chữ không làm ác, là đại thiện trong thiên hạ, kẻ có thể tế thể trấn hồn, không ngoài người ấy’ .”

” Kẻ có thể tế thể trấn hồn, không ngoài người ấy’ .” Lời này phảng phất tán ra khắp nửa Long Thành, từ miệng ba Triệu . . Không, là từ miệng Thần Nông Dược Bát nói ra, “Mấy ngày nay lòng ta vẫn còn nghi hoặc.”

Triệu Vân Lan dựa nghiêng bên cửa sổ lười biếng vắt chéo chân, đang nhìn ra bên ngoài, ngoài khung cửa chính là cửa lớn của đại học Long Thành, không biết có phải vừa mới thi xong hay không mà vừa tan học Thẩm Ngụy đã bị mấy học sinh vây quanh hỏi han, Triệu Vân Lan ngẩng nhìn, trong mắt đong ý cười, có chút thờ ơ hỏi: “Ờ, cái gì?”

“Mộc bài đại thần mộc sơn thánh lưu lại năm đó, vì sao lại gọi là Trấn Hồn lệnh?”

Triệu Vân Lan quét mắt nhìn lão một thoáng: “Người nói xem?”

Thần Nông Dược Bát dừng một chút, thận trọng lựa chọn câu từ: “Ta nghe nói trên đời có hai loại người không sợ chết, một loại là trong lòng có chấp niệm cực lớn, không oán không hối, còn có một loại, chính là kẻ biết rõ bên kia tử vong là cái gì. Trong năm ngàn năm này Trấn Hồn đang vẫn cháy, mà nay tiểu luân hồi thoát phá, đại luân hồi lấy hồn của Quỷ Vương làm vật dẫn, mượn đại công đức của Trấn Hồn đang mà lập thành, có phải cũng là một ván cược của tiền thánh ngày ấy không?”

Triệu Vân Lan cong khóe miệng để lộ hai lúm đồng tiền: “Nếu chúng ta có được bản lĩnh lớn như vậy thì vì sao người nọ phải nổi người kia chết sạch như thế? Thần Nông bảo người trông chừng Trảm Hồn Sứ, sau năm ngàn năm đã biến thành nhà lý luận âm mưu rồi sao?”

Thần Nông Dược Bát càng thêm nghi hoặc: “Vậy vì sao sơn thánh lại để lại Trấn Hồn đang và Trấn Hồn lệnh? Lại vì sao tổ sư đúng lúc giải phóng ký ức và sức mạnh cho người?”

“Khi Thẩm Ngụy quyết định xóa sạch ký ức của ta, cũng đã làm xong hết thầy việc phải làm trong kế ước.” Triệu Vân Lan rót cho mình một tách trà, “Kế ước kết thúc, lực lượng mà Thần Nông đặt trên

hai người chúng ta cũng biến mất hoàn toàn, cho nên ta mới có thể ‘tĩnh’ lại.”

Thần Nông Dược Bát: “Nói như vậy...là trùng hợp?”

“Cũng không phải.” Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ.

Thần Nông Dược Bát càng chẳng hiểu gì.

Triệu Vân Lan nhìn lão một cái, ánh mắt kia không phải của đứa con nhìn người cha mà như thể xuyên thấu qua thân thể hai người, rơi xuống trên bản thân Dược Bát.

Giờ khắc này, y bỗng trở nên giống như một vị trưởng bối.

“Chờ một chút đi.” Y nói, “Có lẽ qua một hai ngàn năm nữa, người sẽ tự mình bạch thôi, việc này người khác nói cho người không ăn thua đâu, kiểu gì cũng phải tự mình thể nghiệm mới được. Khi người muốn lấy thân tuần đạo, chung quy có thể chạm tới một số chuyện mà người khác không thấy rõ, Trấn Hồn Đẳng cũng được, kế ước Thần Nông cũng thế, đối với chúng ta năm đó mà nói, chuyện tương lai, đại khái chúng ta đều chỉ có thể chạm được chút bóng dáng mà thôi, có lẽ là một hướng phát triển tốt, cũng có lẽ. . .”

Thần Nông Dược Bát hỏi: “Nếu không có hướng phát triển tốt thì sao?”

“Chúng ta chết đi, trong thiên địa tự nhiên sẽ có thần thánh mới, trở thành cái gương tà liếp rồi, cũng không tính là uổng mạng.” Triệu Vân Lan nghe thấy tiếng chân quen thuộc, y biết Thẩm Ngụy đang lên đây rồi, liền đứng lên lấy áo gió của mình treo trên ghế dựa vắt lên cánh tay, quay đầu liếc nhìn Thần Nông Dược Bát, “Người chẳng phải là một trong số những thần thánh mới đó sao?”

Thần Nông Dược Bát ngậy ra một hồi, Thẩm Ngụy đã lên đến nơi, gật đầu với lão một cách nho nhã mà lãnh đạm, khoảnh khắc ánh mắt đậu lại trên người Triệu Vân Lan lại cực độ ôn nhu: “Giờ đi được chưa? Hai người nói xong rồi chứ?”

“Ừ.” Triệu Vân Lan lên tiếng, lại nói với Thần Nông Dược Bát, “Khi về lái xe chậm chút, đừng để ba của ta nhận ra được cái gì, chăm sóc tốt cho thân thể của ông ấy.”

Thần Nông Dược Bát đứng lên, cung kính nói: “Đa tạ sơn thánh giáo đạo, kỳ thật hôm nay ta tới cũng là muốn từ biệt sơn thánh, văn bối cũng coi như công thành lui thân, còn bám trên người phạm nhân nữa thì kì quái lắm.”

Triệu Vân Lan sừng sốt một chút: “Lúc nào đi?”

“Hôm nay.” Thần Nông Dược Bát nói, “Ta lập tức đưa Triệu tiên sinh trở về.”

“Cũng tốt.” Triệu Vân Lan nghĩ nghĩ, tiêu sái phất tay với lão, “Bảo trọng, có chuyện gì thì lúc nào cũng có thể tới tìm ta.”

Hai người cùng nhau đi xuống lầu, Thần Nông Dược Bát yên lặng đứng bên cửa sổ, nhìn thấy bọn họ chậm rãi dùng tốc độ tản bộ buổi chiều đi tới một tiểu khu có vườn hoa hiện đại đối diện đại học Long Thành, lão nghĩ đến chuyện Triệu Vân Lan đã từng nói, đợi Thẩm Ngụy cùng nhau chuyển nhà.

Lại nhìn phía xa xa, thấy quanh tiểu khu một màu xanh ngắt, trên mảnh sân rộng trước ngôi nhà lớn, từng khóm hoa rực rỡ lặng yên nở rộ sau từng bước chân họ qua, lúc này Thần Nông Dược Bát mới phát hiện, thì ra xuân ý đã ngập tràn.

Chương 109: Pn3

Sau này, Cục Điều Tra Đặc Biệt chuyển khỏi số 4 đường Quang Minh, đến số 9 đường Đại Học, qua một cái đèn xanh đèn đỏ là đến đại học Long Thành.

Lúc sắp đi, Lâm Tĩnh lưu luyến không rời. Hắn khiêng trang bị đã lên level của mình — — máy ảnh kĩ thuật số, chụp tất tần tạt các xó xỉnh góc ngách của số 4 đường Quang Minh một lần, đến cái mạng nhện cũng không bỏ qua, sau đó lấy mấy tấm mình vừa lòng nhất nộp cho tòa báo, hi vọng được đăng lên với cái tên ‘Chốn cũ’.

. . . Kết quả là dây thần kinh mảnh mai của tổng biên tập tạp chí nhận phải kinh hãi cực độ.

Vì thế tổng biên tập vào bệnh viện, còn báo cảnh sát vụ “Cố ý tạo ảnh kinh dị dọa người” đầy ác tính này nữa chứ, việc tốt khoe ra xấu xa che lại, sếp Triệu đành phải đích thân ra tay dẹp yên chuyện này trong im lặng, lúc trở về, dưới ánh nhìn chăm chú đầy ngây thơ vô số tội của hòa thượng rớm, y đập ngay cho hắn một trận.

Ăn cơm ngủ đánh Lâm Tĩnh, cuối cùng trở thành lịch trình hằng ngày bình thản của toàn bộ nhân viên số 9 đường Đại Học.

Điều kiện của văn phòng mới cực kì hủ bại, trên có lầu nhỏ đón mặt trời, dưới có hai tầng hầm ngầm, trong đó tầng một là thư viện, tầng hai xếp một vòng bài vị quanh cái bàn mặt chược, ban ngày làm chỗ nghỉ ngơi cho đám nhân viên quý hèn, có ai mất ngủ còn có thể làm mấy ván.

. . . Cho nên ban ngày thường xuyên có thể nghe thấy dưới lòng đất thần bí truyền lên tiếng lật bài ồn ào.

Tầng trên cùng ngập tràn ánh nắng, sơn cách âm phủ thật dày, lúc mệt mỏi có thể lên nghỉ ngơi, đẩy cửa sổ ra, tầm nhìn bao trùm toàn bộ sân rộng____Đáng tiếc là trong sân chẳng có cảnh đẹp gì cả.

Bởi vì bất đồng quan điểm giữa các thành viên mà vườn hoa không hề có quy hoạch thống nhất, sau khi bị bọn họ cát cứ thì hình thành một phong cách quý dị hỗn loạn không tưởng, gi gi gi gi cái gì cũng có.

Một mình Triệu Vân Lan chiếm cả một cái vườn sau, tên thanh niên đời này không may mắn liên quan đến nghệ thuật có phẩm vị cực kỳ đặc biệt, y bác bỏ sắc vi yêu thích của Chúc Hồng, bác bỏ đề nghị trồng cây dây leo của Sở Thứ Chi, bác bỏ đòi hỏi cây bồ đề của Lâm Tĩnh...cuối cùng, trồng cả một vườn sau toàn rau ăn.

Có cải dầu bé, cà chua non, bí đỏ con, mầm đậu Hà Lan, chồi cây hương thung, phần lớn rau dưa sống san sát nhau, ở giữa chúng tinh phụng nguyệt ôm lấy một cây cà lá lứt.

Triệu Vân Lan tỏ vẻ, đợi đến mùa đông, y còn muốn trồng đầy cải thảo vào cái vườn ấy nữa kia.

Từ đó về sau, không còn có bất cứ người hay quý nào dám bén mảng đến cái vườn trong sân sau nữa.

Khi Thẩm Ngụy tan lớp, mặt trời đã hơi ngả về Tây nhưng vẫn còn ấm áp, hấn đi bộ từ trường tới đây, kể cả chờ đèn đỏ qua đường cũng chỉ mất có năm sáu phút.

Toàn thể nhân viên Cục Điều Tra Đặc Biệt mỗi người thủ sẵn một cái

thời khóa biểu của thầy Thẩm, mỗi ngày mong như mong mẹ về chợ ngóng chờ hấn đến_____ Từ khi lãnh đạo Triệu Vân Lan nhà họ không còn lêu lổng tứ tung mà chỉ thanh thản ngồi ru rú trong văn phòng qua ngày thì cái cảnh tượng thượng bất chính hạ tắc loạn, lão đại binh nhì cùng nhau đi muộn về sớm trong quá khứ không còn xảy ra nữa.

Đối với chuyện này, mọi người tuy rằng chuyển nhà mới nhưng vẫn có chút sần não như cũ.

Nhưng mà thầy Thẩm vừa đến, có nghĩa là sẽ ngay lập tức rước lão đại đi, lão đại vừa đi, nghĩa là sắp được tan tằm rồi ~

Vừa vào cửa, Thẩm Ngụy đã nghe thấy vô số tiếng chào “Chào thầy Thẩm” “Thầy Thẩm vất vả quá” linh tinh hỗn loạn, ánh mắt mọi người thấy hấn quả thực nóng bỏng cứ như là nhân dân khu chiếm đóng trông thấy giải phóng quân, mới đầu Thẩm Ngụy khá là không quen, thời gian lâu rồi cũng chậm rãi thích ứng.

Quách Trường Thành đang ngăn người, Chúc Hồng đang mua hàng qua mạng, Sở Thứ Chi đang nghiên cứu biểu đồ cổ phiếu, Lâm Tĩnh đang mân mê một cái thiết bị nghe trộm mới phát minh, chỉ bé bằng móng tay con gái, trông như chiếc vảy, một khi dán vào thứ gì sẽ tự động ẩn mình, bắt đầu nghe trộm.

Mèo đen Đại Khánh làm ổ trên tay vịn cầu thang, lắc lắc cái đuôi nói với Thẩm Ngụy: “Y ở trên tầng.”

“Ừm, đa tạ.” Thẩm Ngụy gật gật đầu, bất quá khi hấn nghiêng người đi qua vẫn quay lại nhướn mi nhìn Đại Khánh một cái, “Lưu ý chút, đừng để ngã.”

. . . Xét thấy tay vịn cầu thang chỉ to bằng nửa cái bụng nó, động tác

nằm sấp của Đại Khánh có vẻ quý dị mười phần.

Đại Khánh sừng sốt một giây, sau đó “Ngao” một tiếng xù lông: “Ta đang luyện, YO, GA ! Luyện yoga thì làm sao? Có vấn đề gì hả?”

Thẩm Ngụy đưa tay xoa đầu nó, vẫn giữ nguyên nụ cười đi lên trên lầu.

Đại Khánh cảm giận một lần nữa úp sấp trên tay vịn, Lâm Tĩnh khinh bỉ hỏi: “Yêu, Đại Khánh công tử, người luyện thức nào của Yoga thế?”

Đại Khánh: “. . . Miêu thức.”

Lâm Tĩnh căn cứ nguyên tắc “Người xuất gia không nói dối”, đánh giá một phát đúng trọng tâm: “Ha ha ha ha ha ha ha !”

. . . Vì thế ngay sau đó trên mặt hắn có nhiều thêm hai vết máu, máy nghe trộm trong tay bay ra ngoài không biết dính vào đâu mà ảnh hình không thấy nữa.

Lão Lý xuất quỷ nhập thần không biết đi ra từ đâu, yên lặng đưa tới băng gạc cầm máu và miếng dán vết thương, như một người chủ nhân bất đắc dĩ đi đền bù cho người bị con mèo hư nhà mình cào vậ...mà con mèo kia còn rất chi là không cảm kích, chẳng buồn hừ một tiếng, không nói không rằng nhảy từ trên tay vịn cầu thang xuống, lười biếng duỗi eo, đi biến.

Đôi khi, thứ gọi là tình cảm cũng giống như một khối thủy tinh yếu ớt dễ vỡ, bất luận là loại tình cảm nào, đã vỡ rồi sẽ không hàn gắn lại được nữa, cho dù là đã không còn để ý...thậm chí là thứ tha.

Cho nên con người tốt nhất là phải thủy chung như một, hoặc là ích

kỷ đến cùng, tổn thương vô số người cũng tuyệt không hối hận, hoặc là ngay từ thuở ban đầu đã quý trọng tình cảm của người khác, cho dù nhìn qua góc nghếch vô cùng.

Thẩm Nguy nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, trong phòng có chiếc sofa lớn như giường, vừa lúc có thể nhận lấy ánh mặt trời trong mọi thời tiết, Triệu Vân Lan khoác hờ cái chăn lên hông, cầm trong tay một quyển sách, ngón tay vẫn còn kẹp nguyên trong sách.

Thẩm Nguy nhẹ nhàng đi qua, cúi xuống khẽ chạm lên môi y một cái, Triệu Vân Lan cũng không thèm mở mắt mà lười biếng nói: “Ừm... người tan lớp rồi sao?”

Thẩm Nguy đáp lời, đưa tay nâng thân trên của y, ôm hẳn người lên, bản thân ngồi xuống: “Dậy nào, không còn sớm nữa, ngủ tiếp thì tối sẽ không ngủ được.”

Triệu Vân Lan thuận thế luôn lên đùi hẳn, ngáp một cái, mơ hồ bảo: “Kỳ thật không muốn ngủ.”

Y nửa mở mắt giơ lên quyển ‘Kỹ thuật gieo trồng rau quả’ trên tay lên, oán giận nói: “Ta nói người nghe, quyển sách này rõ ràng là bị nguyên rủa, mỗi lần đều không chống nổi đến hết một chương đầu, ngay lời mở đầu đã làm cho người ta chán chết rồi, ta mới đọc đến trang thứ tám đây, vẫn còn ở phần cơ sở lý luận đấy.”

Thẩm Nguy cầm đến lật lật — — là giáo trình của Đại học nông nghiệp phát hành, không chịu để phí một centimet giấy nào, đến hình vẽ cũng chỉ có hai màu đen trắng, nghiêm túc đến mức một tí hình giải trí cũng không có luôn, Thẩm Nguy không để ý đặt sang bên, thuận miệng nói: “Xem cái này làm gì? Người tự tay trồng xuống, nếu thứ kia có vận khí tốt nói không chừng còn có thể nương theo cơ duyên của người mà thành tinh, không có chuyện trồng không sống.”

Triệu Vân Lan: “Không, khoa học kỹ thuật mới là tư liệu sản xuất hàng đầu.”

Thẩm Nguy: “. . . Vậy người về nhà lại chậm rãi nghiên cứu khoa học kỹ thuật.”

Triệu Vân Lan đảo mắt, không có ý tốt nói: “Tư liệu sản xuất hàng đầu xung khắc với ta, vừa thấy đã mệt rồi.”

Thẩm Nguy cúi đầu, phát hiện một chút buồn ngủ đã tan biến khỏi đôi con ngươi đen láy của y, mà y đang mang chút ý cười khó lòng nói rõ nhìn mình.

Triệu Vân Lan thò tay ôm eo hắn: “Không đọc xong, ta sẽ không thềm để tâm cơm nước, sau đó không còn tâm tình, thời gian dài sẽ uất ức !”

Thẩm Nguy: “. . .”

Triệu Vân Lan nói nhảm liên miên: “Người xem xem, tỉ lệ người tự sát ở Bắc Âu rất là cao, chứng tỏ nơi giá rét dễ làm cho người ta uất ức, trên núi Côn Luân quanh năm băng tuyết không tan, chẳng có tí ấm áp nào, cho nên ta nhất định là có gen dễ uất ức.”

Thẩm Nguy trầm mặc một hồi: “. . . Thứ cho mắt ta vụng về.”

Triệu Vân Lan: “Người nhất định là không yêu ta ! Người là cái đồ đàn ông lẳng lơ ong bướm !”

Thẩm Nguy đau đầu đè thái dương: “Đừng làm nũng, người muốn thế nào?”

Triệu Vân Lan cười he he, để lộ cả một hàm răng trắng sáng ngay ngắn.

“Được rồi, tối về ta đọc cho người nghe.” Giọng nói Thẩm Nguy ôn hòa mà bất đắc dĩ, sau đó lại ngưng ngưng dời mắt, “Thế nhưng người nghe thì phải nghe cho hẳn hoi, nghe mệt thì ngủ, không được xằng bậy.”

Bên tai hắt hơi đỏ lên như một cô vợ nhỏ bị ác bá bắt nạt đùa giỡn không biết làm thế nào đành phải nửa chối nửa mời.

Triệu Vân Lan phẫn nộ kéo cổ áo Thẩm Nguy, lôi đầu hấn thấp xuống: “Phiền người đừng có bạch liên hoa như thế có được không bảo bối? Từ trước tới nay, ta con mẹ nó có chiếm được tí ti tiện nghi nào của người chưa. . . Được rồi tuy rằng ta thừa nhận ta vẫn tương đối có ý đồ phạm tội, nhưng chưa hề thực sự phạm tội mà !”

Thẩm Nguy nhanh chóng trấn an: “Được rồi được rồi, đứng lên đi, về nhà.”

“Không dậy được.” Triệu Vân Lan mặt không thay đổi quay sang một bên, “Cơ lưng vất vả sinh bệnh rồi.”

Thẩm Nguy ôn nhu mà thẹn thùng nói: “. . . Ta đây bế người nhé?”

Triệu Vân Lan yên lặng nhìn hấn một cái, lại yên lặng tự đứng lên, y thấy cái eo của mình bây giờ tuyệt đối không đau — — mà là dạ dày co rút tức tưởi.

Chờ hai người bọn họ vừa đi khỏi thì những kẻ còn lại mau chóng tẩu tán, Chúc Hồng té nhanh nhất, Lâm Tĩnh theo sát phía sau, Sở Thứ Chi đổ một tách trà, vẫn thủ vững tới khi thị trường chứng khoán hạ màn mới chậm rãi dọn đồ, kết quả vừa ngẩng đầu đã phát hiện

không ngờ Quách Trường Thành vẫn còn chưa đi.

Trong phòng không còn người khác, Quách Trường Thành như một tấm phong nền không nói không rằng ngồi đó ngẩn người, ngốc ngốc thất hồn lạc phách, Sở Thứ Chi thuận miệng hỏi: “Sao cậu còn chưa về?”

Quách Trường Thành như mộng mới tỉnh giật nảy cả mình, thế là làm đổ cái cây thủy sinh trên bàn làm việc khiến nước tràn lênh láng.

Sở Thứ Chi sờ sờ mặt mình theo bản năng, hoài nghi không biết có phải tại tu vi thụt lùi, thi ban lộ ra nên mới dọa thẳng nhóc xui xẻo này hã đến vậy hay không.

“Em em em em đi ngay đây.” Quách Trường Thành vừa luống cuống dọn dẹp vừa lắp bắp nói.

Sở Thứ Chi nhìn sắc mặt cậu nhóc, đoán hỏi: “Cậu định đi đánh bom lô cốt hay sao? Sao mà biểu cảm bi tráng thế ?”

Nếu Quách Trường Thành có một đôi lỗ tai cún thì phỏng chừng đã ù xù sụp xuống mất rồi.

Hai mươi phút sau, hai người cùng đi ra khỏi số 9 đường Đại Học, Sở Thứ Chi cau mày kết luận: “Nói cách khác, cậu cả bắt cậu đi xem mắt hả.”

Trong túi Quách Trường Thành tuôn ra một đám hoa lửa.

Sở Thứ Chi vội vàng lùi sang bên cạnh một bước: “Phải nhìn chứ, cậu căng thẳng cái gì? Người ta là hổ cái hay sao?”

Quách Trường Thành sợ thiêu cháy quần nên vội vàng nắm đèn pin

nhỏ ở trong tay, nhất thời hấp dẫn đến một cơ số người ngoài xem, còn chưa đến được chỗ đỗ xe đã bị người điều tiết giao thông chỗ ngã tư quát cho một tiếng: “Cái gì thế này ! Trong nội thành không cho đốt pháo hoa ! Thật là không có lòng tích đức mà !”

Sở Thứ Chi yên lặng che mặt, giả vờ ngẩng mặt ngắm trời cao.

Thi Vương lạnh lùng quái gở, ngoại trừ có thể đùa giỡn mấy câu với người quen thì cả người đều tản ra khí tức người sống chớ gần, bởi vậy mà thường xuyên cô quạnh lạnh lùng tịch mịch, thời gian dài khiến hần dù tu vi không mai một nhưng dự vọng bát quái tiềm ẩn trong nội tâm vĩnh viễn không được thỏa mãn, hần bỗng nhiên có chút tò mò không biết con người đi xem mắt là thế nào, bởi vậy xung phong nhận việc nói: “Được rồi, đừng phóng pháo hoa nữa, bị phạt tiền bây giờ, bằng không thế này đi, tí nữa tôi ngồi cạnh cậu, giả vờ là người qua đường, cùng xem mắt với cậu từ đầu đến cuối được không?”

Quách Trường Thành phìền lòng nhìn hần một cái, mơ hồ thấy được tâm tình nóng lòng muốn thử của các bà tám trên khuôn mặt bình tĩnh không chút gợn sóng của Sở ca.

Bọn họ tới hơn nửa giờ, Sở Thứ Chi nhàn rỗi xem hết một quyển báo cũ, cô gái kia mới đến.

Sở Thứ Chi trơ mắt nhìn Quách Trường Thành cứng còng thành một cái gậy người, chỉ nhìn thôi mà đã làm hần không khỏi ca ngợi nghĩ bụng đã rất nhiều năm chưa thấy ai có tiềm chất trở thành cương thi như vậy.

Ánh mắt Sở Thứ Chi lại nhìn xuống, chỉ thấy ống quần Quách Trường Thành không chịu nổi mà run run, cả người tựa như con chim cút ngồi trên mảnh thủy tinh, hần thấy may mà vừa rồi mình đã

tịch thu cái đèn pin của Quách Trường Thành, nếu không thì con bé canh sông mì sợi trước mặt cậu nhóc kia không biến cậu ta thành một đồng xoắn vặn vì điện giật mới là lạ.

“Xì, tiền đồ.” Sở Thứ Chi ngán ngẩm nghĩ.

Cũng may cô gái kia có tính cách không tồi, không đăng ngay tại trận một cái weibo tiêu đề “Xem mắt gặp cực phẩm”, cũng khá là thoải mái, không ngừng gợi đề tài nói chuyện, Quách Trường Thành lúc đầu còn như phạm nhân bị thẩm vấn, người khác hỏi cái gì cũng run như cầy sấy, còn không ngừng phát tín hiệu cầu cứu với Sở Thứ Chi — — đáng tiếc Sở Thứ Chi vờ như phát sinh hứng thú nồng đậm với cái menu, hoàn toàn không tiếp nhận.

Cậu nhóc run ớn chừng mười phút, cô gái kia rốt cuộc nhịn không được phải hỏi: “Anh...anh có căng thẳng lắm không?”

Quách Trường Thành mặt đỏ tai hồng gật đầu.

Cô gái kia cười cười: “Không sao đâu, tùy tiện tán gẫu là được rồi.”

Quách Trường Thành lại mặt đỏ tai hồng gật đầu, dè chừng nhìn cô một cái rồi lại cứng ngắt dời mắt đi.

Quách Trường Thành đáp lời như tiếng muỗi: “Ừ.”

Cô gái: “Là thật nha ! Chẳng giống chút nào cả, bình thường anh gặp người xấu thì làm sao ?”

Quách Trường Thành nhớ lại một chút rồi thành thật mô tả xem bình thường mình bắt “người xấu” thế nào, cậu làm động tác bắt, giả vờ đang cầm “vũ khí bí mật” của mình: “Cứ như vậy, nói với nó: ‘Người người người người người không được qua đây’, thế là bắt được

thôi.”

Cô nương sững sốt một chút, lập tức ý thức được chắc hẳn cậu đang “nói đùa”, nhất thời cười ngả cười nghiêng: “Ha ha ha ha ha anh đáng yêu quá đi !”

Quách Trường Thành trợn lớn đôi mắt ngây ngô không hiểu, nhìn cô.

Sở Thứ Chi nâng quai hàm thờ ơ lạnh nhạt, nhớ lại tình huống thực sự khi làm việc, không ngờ cũng lại tìm được tí dấu vết của một thứ gọi là “ngốc manh”, nhưng mà hẳn nhìn nhìn con bé đang trong trạng thái bấn loạn lại nhìn nhìn Quách Trường Thành lơ mơ, cuối cùng nhìn xuống đồng hồ, thấy mình ngồi mãi một bên thế này có chút không thú vị.

Khốn nỗi nhìn hai đứa kia hình như còn lâu mới xong, Sở Thứ Chi kiên nhẫn lấy điện thoại ra chơi trò chơi nửa ngày, hoa cả mắt, rốt cuộc hẳn không muốn nhẫn nại nữa, giơ tay gọi phục vụ: “Gọi món.”

Phục vụ viên vui vẻ chạy lại thì nghe Sở Thứ Chi dùng giọng nói vừa nhẹ vừa trầm bảo: “Một suất gà xào đậu phộng, thịt chín ba phần còn mang tơ máu.”

Phục vụ viên: “. . .”

Quách Trường Thành từ xa nghe được thì lập tức quay sang nhìn liếc Sở Thứ Chi, chỉ thấy sắc mặt Thi Vương giống y như thi thể, tức thì ý thức được mình thật vô ý quá.

Thế mà trong lúc cậu nhóc vất óc nghĩ cách chấm dứt cuộc nói chuyện, đối phương lại nghiêm túc hẳn mà nói với cậu: “Đúng rồi, thực ra em còn muốn nói. . .”

Cô dừng một chút, tựa hồ có chút khó mở miệng.

Quách Trường Thành: “Nói gì?”

Cô nương hạ mắt suy nghĩ: “Lần đầu tiên gặp mặt, em nói thế này quả thực không hợp, nhưng mà em thật sự rất thích anh. . .”

Quách Trường Thành biến thành một cây cao lương đồ, mắt cũng thẳng đứng luôn.

Cô nói tiếp: “Cho nên có vài điều vẫn phải nói trước, vốn là hôm nay em không muốn đến, vì nghe cô em nói anh là cảnh sát, em thấy sống cùng một cảnh sát rất không ổn định, thật đó, mỗi ngày phải cùng anh lo lắng đề phòng, thời gian dài...Aiiii, cho nên anh nhất định muốn làm nghề này sao?”

Quách Trường Thành sửng sốt một chút, còn chưa kịp trả lời thì một bàn tay đã đột nhiên vươn tới chụp bả vai cậu, trực tiếp kéo lên khỏi chỗ ngồi.

Quách Trường Thành: “Sở ca?”

Cô nàng xem mắt đầy mắt khó hiểu nhìn Sở Thứ Chi.

Sở Thứ Chi ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô một cái, sau đó dường như rơi xuống trên người Quách Trường Thành, dùng một loại khẩu khí tràn ngập ái muội không rõ mà nói: “Dám xem mắt sau lưng tôi! Em đi quá xa rồi !”

Quách Trường Thành: “. . .”

Tình...tình huống gì đây?

Cô gái mở to hai mắt, hoàn toàn bị khí tràng của Thi Vương và tình tiết cầu huyết này chấn nhiếp, Sở Thứ Chi trực tiếp rút từ trong túi Quách Trường Thành ra mấy đồng nhân dân tệ đặt dưới đáy chén, sau đó không nói không rằng kẹp người vào vách xách đi.

Quách Trường Thành chết máy tại trận, mãi cho đến khi Sở Thứ Chi nhét vào xe rồi duỗi chân như đại gia sai bảo: “Lái xe, đưa tôi một chuyến trước.”

Quách Trường Thành vụn phần rồi rầm nhìn hẩn một cái.

Sở Thứ Chi: “Nhìn cái gì mà nhìn, tôi đây cũng là vì tốt cho cô ta thôi, dám đào góc tường nhà Côn Luân Quân cơ đấy, mệt cô ta nghĩ ra, thực sự là. . .”

Hẩn dừng một chút, một câu lóe ra trong đầu, bật thốt: “Nhân loại ngu xuẩn.”

. . . Nhân loại ngu xuẩn Quách Trường Thành không dám nói gì, đỏ mặt lặng yên khởi động xe.

Trên túi xách của cậu, một viên tròn nhỏ như mảnh vảy đang âm thầm truyền tín hiệu đi.

Hôm sau, lời đồn, “Sở ca cặp cùng Tiểu Quách, số 9 đường Đại Học là ổ gay” nổi lên bốn phía.

Cùng với. . . Ai cơ? Kết cục của kẻ không khéo nghe phải lời không nên nghe, lại còn dám truyền bá tin đồn _ Lâm Tĩnh ấy hả?

À, A Di Đà Phật, hẩn biến thành một tên Ấn Độ đầu đầy u rồi ~

Chương 110: Pn4

[Đồng nhân văn] Phiên Ngoại TrấnHồn

Phiên Ngoại Trấn Hồn chi Những Ngày Sau Đó

Tác giả: Lam.

Sau khi câu chuyện kết thúc, tất cả còn lâu mới kết thúc.

Phần 1

Không lâu sau sự kiện đại phong, Sở Thứ Chi đi công tác về đến trụ sở mới của Cục Điều Tra Đặc Biệt thì thấy bạn nhỏ Quách Trường Thành ngồi một mình trong văn phòng đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, mà đôi lông mày coi như để nhìn thì cứ nhíu lại càng ngày càng chặt, đến khi mi gian cậu nhóc có nguy cơ kẹp chết một con ruồi, Thi Vương mới không nhanh không chậm hỏi, “Tiểu Quách, làm gì vậy?”

Quách Trường Thành ngẩng đầu lên, khuôn mặt bình thường hơi hơi nhăn nhó trong mắt Sở Thứ Chi lại có đến mấy phần đáng yêu, “Em...em đang tìm nhà trọ.”

Một tia sáng lạ xẹt qua đáy mắt Sở Thứ Chi, “Cậu mợ đuổi ra khỏi nhà?”

Quách Trường Thành từ nhỏ cha mẹ mất sớm, đã ở nhà cậu mợ hơn hai mươi năm, hai người đối xử với cậu nhóc rất tốt, nghe phong thanh thấy cậu muốn chuyển đi thì đã lo lắng rất nhiều, nghe thấy Sở ca hỏi như vậy, Quách Trường Thành không khỏi vội vàng phân trần, “Dạ không, là em muốn chuyển ra ngoài, em đã đi làm, cũng có lương, không thể cứ phiền cậu mợ mãi được.”

Sở Thứ Chi gật đầu ra vẻ đã hiểu, lại bâng quơ hỏi tiếp, “Tìm được chưa?”

Câu hỏi này đã chọc trúng lo âu của Quách Trường Thành, từ sáng đến giờ cậu rồi việc đã xem hết quảng cáo cho thuê nhà trên báo và trên mạng, nếu không phải giá nhà quá cao thì lại cách chỗ làm quá xa, giá thấp một chút, ở gần một chút thì lại tồi tàn không phải cho người ở, cậu khe khẽ lắc đầu, “Vẫn...vẫn chưa.”

Sở Thứ Chi khẽ nhếch khóe môi, động tác này nếu để cho Triệu Vân Lan hay những người khác trong cục nhìn thấy thì sẽ biết ngay hẳn đang âm mưu chuyện xấu, thế nhưng Quách Trường Thành hồn nhiên không phát hiện ra, Sở Thứ Chi làm bộ chợt thắc mắc, “Này, cậu có biết dọn dẹp nhà cửa không?”

“Em biết.” Quách Trường Thành trả lời thật là tự tin, bởi vì luôn thấy mình mang phiền phức đến cho cậu mợ mà luôn cố gắng làm tốt những việc nhỏ nhặt này.

Thi Vương thoáng gật đầu, tia sáng lạ trong đôi mắt âm u càng thêm rõ rệt, “Nấu cơm thì sao?”

Lần này thời gian suy nghĩ lâu hơn một chút, nhưng tuyệt không thể nói là chậm, “Có thể ạ, tuy là không nấu được những món phức tạp...”

“Vậy thì không cần tìm nữa.” Sở Thứ Chi dứt khoát nói, “Nhà tôi vẫn còn phòng trống, địa chỉ cậu biết rồi, nếu cậu đến ở thì không cần tiền thuê nhà, mỗi ngày dọn dẹp nấu cơm là được.”

Bạn nhỏ Quách Trường Thành ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn Sở ca không có vẻ gì là đang nói đùa ở trước mặt, nhưng chỉ dừng lại ở ngạc nhiên thôi, đầu óc đơn giản của cậu không vận động theo lẽ thường để suy nghĩ xem một người trần mắt thịt đi vào ở trọ nhà Thi Vương là có bao nhiêu nguy hiểm đáng sợ, cái mà cậu nghĩ đến là có chỗ trọ vừa không mất tiền vừa gần nơi làm việc, chủ thuê lại là Sở ca gần đây đột ngột quan tâm đến cậu nữa, thế thì còn gì bằng. Vậy là sau một câu “Sở ca được thật sao? Sở ca anh thật tốt.”, đồng chí cảnh sát lớp mầm Tiểu Quách vinh quang sập bẫy.

Mấy ngày sau, mọi người ở Cục Điều Tra Đặc Biệt đã chú ý thấy, thời gian đi về của bạn nhỏ Tiểu Quách và Sở Thứ Chi hoàn toàn trùng khớp, đều như vắt chanh, có thể coi là đạt tới cảnh giới tâm linh tương thông cùng tiến cùng lùi, làm cho vị lãnh đạo thù dai chấp vặt nào đó chỉ cách chỗ làm của bà xã có mười phút đi bộ cũng ghen tị đỏ mắt, dứt khoát trao quyền chỉ dẫn Quách Trường Thành cho Sở Thứ Chi rồi tống đi công tác tỉnh ngoài hết lượt.

Mà cũng từ đó, như một thứ luật bất thành văn, nhân viên trong cục muốn tìm Sở Thứ Chi thì trực tiếp gọi vào di động của cậu nhỏ Quách Trường Thành, một ngữ khí lạnh băng mắt cao hơn đầu với một giọng điệu nhỏ nhẹ lễ phép lại nói cùng một nội dung, ai đại gì mà chọn cái trước chứ.

Thế nhưng còn một điều nữa mà lũ nhân công bà tám rảnh chuyện trong cái cục bát nháo này không phát hiện ra, Quách Trường Thành cũng nhanh trí bất ngờ giấu nhem, như đứa trẻ giấu kín báu vật nhỏ bé trong góc linh hồn trân quý nhất, đó là thất tịch hôm ấy, có một

chiếc nhẫn ban chỉ làm từ xương trắng gửi vào hòm thư, cùng với tấm thẻ mà ngoài cái tên ra, giống thẻ lương của cậu như đúc.

Phần 2

Khi toàn thể mọi người trong Cục Điều Tra Đặc Biệt trở về sau sự kiện đại phong thì phát hiện ra lão Lý đã biến mất, tất cả mấy tác phẩm nghệ thuật làm bằng xương cốt trong phòng thường trực cũng không còn, tựa như bốc hơi khỏi thế gian. Thế nhưng, buổi sáng mỗi ngày Đại Khánh bước vào văn phòng cục và nhảy lên cái bàn quen thuộc của nó, đều thấy một con cá chiên vàng giòn chờ sẵn. Lần đầu tiên, nó chẳng nói chẳng rằng giờ vượt quăng con cá vào thùng rác, lần thứ hai, nó mặc kệ, bỏ đi, đến lần thứ ba, sau khi đấu tranh kịch liệt giữa cá chiên và thức ăn mèo, nó đã chọn cái thứ nhất.

Từ đó mỗi ngày lặp lại, không quản nắng mưa, không hề chậm trễ.

Cho đến một hôm, cái bàn của Đại Khánh trống rỗng, khoảng trống lạnh ngắt như báo hiệu điềm chẳng lành.

Đợi khi Đại Khánh nhỏ giọng lầm bầm đến lần thứ ba, trời đã sắp trưa rồi. Đôi mắt bích lục đăm đăm nhìn ra trời mưa xa xăm bên ngoài một lúc lâu, Đại Khánh rốt cuộc xoay người nhảy xuống đất, đến cuộn tròn trên đùi Triệu Vân Lan, cọ cọ tay y, nói khẽ, “Nhân loại ngu xuẩn.”

Hơn một năm sau, trước cửa Cục Điều Tra Đặc Biệt có một vị khách đặc biệt.

Nó là một con chó lông xám bết bùn không lấy gì làm đẹp đẽ, chỉ có đôi mắt linh động hữu thần. Nó đến vào một ngày mưa, ở lì trước cổng, nhất định không đi.

Triệu Vân Lan suýt đá phải nó đến lần thứ bảy thì hết cách bó tay, đành phải để cho nó vào trong cục, coi như chó nghiệp vụ ném cho Ông Chủ, Ông Chủ bận rộn tối tăm mặt mũi không có thời gian, quăng cho Tang Tán xử lý, mà Tang Tán thì để ý thấy, nhân viên mới không mời mà đến này từ lúc bước chân vào cửa cứ nhìn về phía Đại Khánh, nửa ánh mắt cũng không rời. Như hiểu ra cái gì, hấn lôi nó đi tẩm tấp qua loa rồi mặc kệ nó cứng ngắc đứng góc phòng, như muốn bước tới mà không biết làm thế nào để đưa chân.

Đại Khánh không để ý tới nó. Nói đúng hơn là, từ khi con chó đó bước vào tới giờ, Đại Khánh không để ý tới bất cứ cái gì, ngoài chiếc chuông vàng đeo trên cổ nó. Mãi sau, có vẻ như vừa phát giác đường nhìn từ góc phòng làm mình khó chịu, mèo múp ưu nhã nhảy xuống khỏi bàn làm việc của Triệu Vân Lan, rảo bước đi ra khỏi phòng.

Con chó xám vụt đuổi theo.

Triệu Vân Lan nhìn theo bóng dáng một mèo một chó đi xa dần, Đại Khánh không hề quay đầu lại, nhưng không tăng tốc, cũng không nhảy lên cao, con chó xám thủy chung đi sau nó ba bước chân, đầu cúi gằm, thi thoảng lại ngẩng lên trộm nhìn về phía trước. Y gác chân lên bàn, lắc đầu cười khẽ, nhớ đến câu nói của Thẩm Ngụy trong bữa cơm tối qua, “Sau khi chết ba ngày lão Lý có tới tìm ta, thỉnh cầu ta ra mặt sắp xếp với Địa Phủ. Ông ấy muốn lập tức đầu thai, không uống canh Mạnh Bà, đọa nhập súc sinh đạo.”

Phần 3

Triệu Vân Lan nhìn thấy sợi tóc bạc đầu tiên của Thẩm Ngụy là trong một buổi tối mười năm sau, khi vừa đánh cờ phẩm trà với ba Triệu

trở về. Mười năm, trên khuôn mặt tuấn mỹ tao nhã tuyệt luân không hiện chút phong sương, dường như thời gian trần thế bỏ quên không may mắn chạm tới, mà sợi tóc bạc bên mai, lại trắng đến chói mắt. Có lẽ tại y thất thần, cũng có lẽ ánh nhìn của y quá lộ liễu, chỉ giây lát đã bị Thẩm Ngụy phát giác, “A Lan, nhìn gì thế?”

Y loan loan khóe mắt, cong đường môi, bĩ ỉu cười, “Bà xã của ta là đại mỹ nhân, nhìn không được sao?”

Khuôn mặt hấn hiện vẻ bất đắc dĩ, đáy mắt lại mang theo nhu tình như nước, “Lại ăn nói bậy bạ.”

“Đâu có đâu, ta đây nói thật đó. Không để cho ta nhìn nhiều một chút, sau này hai chúng ta già đi liền không được nhìn, người nói xem, bao tiếc? Ấy mà người đừng hiểu lầm, mỹ nhân nhà ta cho dù già đi cũng vẫn là mỹ trung niên mỹ lão niên, chắc chắn vui mắt thuận lòng hơn mấy ông lão cầm phất trần trên thiên giới đó. A...A...Người...” Triệu Vân Lan bất mãn trừng mắt, cái miệng nói làm nhảm bị “bà xã” nhà y chặn lại mất rồi.

Đêm đó, Triệu Vân Lan bừng tỉnh từ trong ác mộng, mới phát hiện ra cánh tay Thẩm Ngụy đang nắm trong tay mình bị siết đến bầm tím. Mà tay còn lại của hấn đang nhẹ nhàng vỗ lên lưng y, mang theo tất cả thương tiếc ôn nhu. Mười năm, vô số lần hỏa diễm chói lòa bùng lên trong cơn mơ thiêu đốt tất cả làm cho y đổ một thân mồ hôi lạnh tỉnh dậy, hấn vẫn luôn trấn an như thế. Y biết, lần đầu tiên y giật mình giữa đêm khuya, câu nói mà Thẩm Ngụy thì thầm bên tai y, “Ta cùng người sống trọn đời trọn kiếp, cùng người luân hồi, kiếp sau, sau nữa, vẫn ở bên người.” là nói thật, bà xã mỹ nhân của y, đang dùng cách của riêng hấn để thực hiện lời hứa đó. Khe khẽ cười, vòng tay ôm lấy hấn, cảm giác nụ hôn dịu dàng nhỏ vun đầy trấn an rơi xuống bên vành tai. Ác mộng thì sao, bạc đầu thì sao, cuối cùng luân hồi chân chính vẫn nằm trong tay hai người bọn y, Địa Phủ có lớn lối

hơn nữa, thì cũng có thể làm gì được? Thời gian, vẫn còn rất dài mà.

Toàn văn hoàn ~

Nội dung từ **Chương 1: Số 4 đường quang minh** đến **Chương 110: Pn4**

Truyện được tải từ [TruyenFull](#)

Userscript được viết bởi: [Zzbaivong](#)